OVDJE SE NALAZI NA STOTINE PREPISANIH PISAMA MAKSA LUBURIĆA

raznih komentara i raznih mišljenja…

7. svibnja 2019.

Ovdje se nalize stotine i stotine PISMA MAKSA LUBURIĆA18.8.2012. Ima mogo komentara. Sve je vrijedno pročitati. Otporaš.
Ovdje se nalize stotine i stotine prepisanih **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** 18.8.2012. Ima mnogo zanimljivih komentara. Sve je vrijedno pročitati. Što vas zanima zadržite a što vas ne zanima bacite u koš. Po datumu ćete vidjeti kada sam ja ova pisma iznosio na portalu Dnevno.hr. Već 13 siječnja 2013. forum portala Dnevno.hr. je prestao. Mnoga ova prepisana pisma Maksa Luburića se nalaze u knjigi**"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA".** Čitateljima koji imaju spomenutu knjigu pisama Maksa Luburića bih preporučio da po mogućnosti pregledaju ova pisma sa pismima spomenute knjige. Mile Bobanm, Otporaš.
View Full Version :

Pisma maksa LuburiĆa

https://www.google.com/search?q=Pisma+maksa+Luburi%C4%86a&oq=Pisma+maksa+Luburi%C4%86a&aqs=chrome..69i57.3058j0j4&sourceid=chrome&ie=UTF-8

Pages : [**1**] 2 3
Otporaš
2nd April 2012, 00:50
Želim otvoriti posebnu stranicu pod imenom:

PISMA MAKSA LUBURIĆA.

Odmah naglašavam da posjedujem vrlo važnih pisama što u originalu što u kopijama od istaknutih osoba NDH, kao Poglavnikovih, Artukovićevih, generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića, Džaferbega Kulenovića i drugih. Ako bi ova pisma zanimala našu hrvatsku javnost, spreman sam ih iznositi na ovom Forumu kako bi se hrvati mogli upoznati idejama tih ljudi koji su djelovali u ODRAZU ONOGA VREMENA kada su se koplja lomila da se spasi hrvatsko ime i hrvatski identitet i stvori hrvatska državu itd. Koliko god će ova pisma biti interesanta, mišljenja sam da bi razni komentari na dotična pisma bili kamo/kud zanimljiviji. I ne samo to. Iznositi ova povijesne važnosti pisma bi se sačuvala jedna velika povijest Ustaškog Pokreta, njihovih pokretača i mnogih sudionika stvaranja NDH.

Ukoliko korisnici ovog foruma nisu zainteresirani, onda ja ne bih imao niti volje niti bi bilo smisla ta pisma ovdje iznositi. Javite se vašim željama i idejama.
Srdaćno vas pozdravljam i svima želim

Sretan Uskrs! Otportaš

croforumas
2nd April 2012, 12:36

Naravno da smo zainteresirani. Slobodno objavi! Čekamo
Otporaš
2nd April 2012, 22:12
Donosim ovdje prvo (1) pismo generala Drinjanina upućeno Nikoli Perša u Toronto, Ontario. Mnogi koji pročitaju ovo pismo a nisu upoznati sa situacijom Hrvata velegrada Toronto, bi željeli znati tko je bio Nikola Periša i osobe koje general spominje u pismu. Sve te spomenute osobe nisu više među nama živima. Stoga bi bilo poželjno, iz povijesnih načela, ako netko iz Toronta ili okolice može pozetivno odgovoriti tko je bio tko i šta je tko radio za Hrvatsku ili protiv Hrvatske. Pozetivni odgovori bi mogli uveliko pomoći onima koji se budu bavili hrvatskom političkom djelatnom emigracijom.

Pismo počima:
(Ovdje je grb Odpora)

general DRINJANIN

15.XII.1965 Brat

NIKOLA PERŠA

340 Shaw St.

Toronto, Ont.

Dragi brate!

Primio sam tvoje pismo kao i 2 dolara. Hvala na vijestima. Ta je stvar meni sada vrlo sumnjiva. Ja njega nisam poznavao nego ga je poznavao prijašnji urednik “Obrane” Bebek. (Ovdje se radi o Željku Bebek. On je bio početni urednik glavnog glasila organizacije Hrvatski Narodni Odpor. Prvi broj novine OBRANA je izišao na Novu Godinu 1963., mo, Otporaš). Molim te, da bi razgovarao o toj stvari sa bratom R. Gagrom, (Ratko Gagro (1913-1975) je bio jedan od značajnih Hrvata hrvatske zajednice grada Toronta, mo, Otporaš) a on će ti predstaviti koga od naših, koji možda poznaju Radoša odprije. (treba znati tko je bio taj Radoš, mo, Otporaš) Trebalo bi ustanoviti, jer je već sudjeno nekim načim radi radoša, a izgleda da je i Stanko Čerkez bio s njim prije povratka u domovinu. (Koliko je meni poznato, naravno iz tada hrvatskog iseljeničkog tiska, da je Stanko Čerkez i još neki iz emigracije otišli u Domovinu “dizati ustanak” i čim su došli do Širokog Brijega ili u Široki Brijeg, bili su uhapšeni,mo, Otporaš). Ako nisi čitao “Obranu” br. 26, neka ti ju dade Gagro, pa pročitaj uvodni članak, gdje se o njemu govori. Svakako, sve je to čudno što on radi, pa ili je budala ili je agent Udbe, koji namamljuje ljude u njihove ruke. Dogovori se dobro s našima, a onda učini kako ti oni kažu. Možda bi bilo dobro, da bi uspostavio vezu s njime jer vjerojatno ima ih više u Beču kao Radoš i previše je ljudi stradalo, pa bi valjalo sa raznih strana pokušati saznati istinu. Mi ćemo i s druge strane poduzeti korake, a ti svakako dogovoei s našima i ućini kako ti oni kažu. S obzirom da mnogi naši mijenjaju adresu, šaljem ti i ovo pismo preko brata Gagre, jer je njegova adresa sigurna, pa ćete on potražiti. Javi se i opet, grli te
tvoj odani

general DRINJANIN.

Ovo je prvo pismo. Bit će ih mnogo, ali sve zavisi o želji i zainteresiranosti Hrvata. Kako se vidi iz ovoga pisma da sam ja, Otporaš, stavio ili popunio prazninu u ovome pismu kako bih drugima dao do znanja da i oni stave svoje istine i vjerodostojne odgovore na sva moguća pitanja. Također se u ovom pismu može primjetiti kako je general Drinjanin bio oprezan i na viješt način poslao ovo pismu na svojeg glavnog Povjerenika HNO za canadu ratki Gagri.

Molim one zainteresirane da se javljaju svojim komentarima, pitanjima i slično. Pozdrav. Otopraš

Otporaš
3rd April 2012, 12:48
Neka i ovaj opis iz TinolovkaNews bude jedan dio ” PISMA MAKSA LUBURIĆA “. Znam da je sve ovo prošlost i da mnoge ne zanima. Ali pobogu brate kako mi Hrvati možemo ići naprijed ako ne znamo našu hrvatsku prošlost.

Nakon komunističkog pamfleta o Titu krenule ‘Jugoslavenske tajne službe’
UTORAK, 03 TRAVANJ 2012 07:11 IVANA

Hrvatska televizija, nakon komunističkog pamfleta Lordana Zafranovića i Nine Pavića, prikazala je ovog ponedjeljka na drugom programu dugoočekivanu emisiju Jugoslavenske tajne službe. Prvi dio, iako tek uvod u ono što nas očekuje tijekom deset ponedjeljaka, deset nastavaka, ispunio je sa očekivanja i počeo je nagrizati aureolu Tita kao borca za slobodu i borca protiv fašizma, zapravo, potpuno je jano da je komunistička tajna služba funkcionirala po modelu sovjetske zloglasne tajne službe, NKVD-a. Dakle, u prvom nastavku vidjeli smo kako je Tito, ili Valter, osnivao svoju mrežu ubojica i kako je to sve funkcioniralo u ona mračna vremena pa sve do 13. svinja i Drvara kada je stvorena OZNA, odnosno jugoslavenski Gestapo. Samo na marginama prva epizoda dotaknula se masakra u Zagrebu nakon “oslobođenja” i izjvještaja OZNE o tim pogubljenjima.

– Ma koliko bili brojni OZNAŠI ne bi sami bili u stanju izvršiti tolika pogubljenja – rekao je profesor Josip Jurčević. Tako da je Tito iste godine kada i OZNU osnovao i KNOJ. Masovna pogubljenja bila su

jedan od načina da bi komunisti preuzeli vlast. U proljeće 1945. godine KNOJ je brojio 100 000 boraca, oni su bili udarna igla zla na Bleiburgu, odnosno križnim putevima.

Prva epizoda nazvana je pravim imenom “Staljinovi učenici” Tito i oligarhija su to doista i bili, jer kako je Tito u ona svoja “Valterska” vremena rekao, KPJ nije vodila dovoljno odlučnu borbu protiv Trockista, Trociki je u jednom trenutku komunističke epohe bio smrtni neprijatelj Staljnovog boljševizma, iako je i sam bio boljševik i najbolji dokaz da revolucija jede svoju djecu. Nakon masovnih čistiki, ubojstava i međusobnih obračuna tridesetih godina u partiji, Tito je poslije sukoba sa svojim velikim učiteljem sve svalio na njega, svog učitelja Staljina i javno zaplakao nad otužnom sudbinom ubijenih “nevinih drugova,” za čiju smrt je i osobno odgovoran. U stilu velikog licemjera i isto takvog glumca. U seriji su se pojavili i neki glavni protagonisti onog vremena, kao što su general Jovo Kapičić ili Jože Manolić.

Scenarist serije je Andrej Rora, a u seriji se pojavljuju i brojni glumci, kao što su Goran Navojec (Vjekoslav Luburić), Goran Grgić (Alojzije Stepinac), Jan Kerekeš (Jovo Kapičić), Ljubo Kerekeš (Andrija Hebrang), Dušan Bučan (Aleksandar Ranković), Zoran Kelava (Franjo Goreta), Boris Svrtan (Tito), Željko Vukmirica (Tito, stariji). Sinopsis je Obrada Kosovca, a autor serijala i redatelj je Miljenko Manjkas.

1 KOMENTAR

Bilo bi interesantno vidjeti kakovu će ulogu igrati hrvatski general Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić. Svi ti spomenuti mogu glumiti šta hoće i koliko god hoće, ali ne mogu – sve ako bi i htjeli – glumiti hrvatstvo jer ga nisu uopće ni imali. Za Luburića šta god oni tu u tom scenariju rekli, nikako ne mogu obići ali ni sakriti Luburićevo HRVARSTVO
Kako god Maks Luburić je prikazan ili bio prikazivan u prošlosti, njegovo ime i njegov lik će uvijek svjedočiti našu Hrvatsku više nego bilo koji drugi istaknuti borac NDH.
Sretan Uskrs svima!
Sretan Deseti Travnja svima! Otporaš.

Houdini
3rd April 2012, 13:31
I sretni rasni zakoni svima!
Otporaš
8th April 2012, 14:02
Pismo dra. Miljenka Dabe Peranića svome vjenćanome kumu i suradnimu MB.

New York, 15.XII. 90. (nisi mi javio da li si ovo primio o Izmirenju. Pozdrav, Miljenko.

(predmet)

O H.N.O

Po svoj vojničkoj veličini i sposobnostima, Generalu Luburiču je bila povjerena zadaća štititi povlačenje hrvatskih i savezničkih snaga iz NDH, kao i civila, koji su bježali pred komunizmom. To je on vršio sve do Bleiburga.

Ali uporedo s tim, mnogi su njegovi vojnici silom prilika morali ostajati u teretorijima iz kojih su se povlačile hrvatske jedinice, te je i General Luburić kao i ti sami hrvatski vojnici, stvarao odpor nadalazećem neprijatelju. Krajem 1944 g. je taj Hrvatski Narodni Odpor preuzeo znatne podhvate okupacionim komunističkim snagama, pogotovo poslije predaje odgovornosti Generala Luburića Hrvatskoj (državnoj,mo) Vladi u Bleiburgu, (koja je tragički nastradala poslije prisilne predaje komunističkim snagama) kada se je General Luburić sa dijelom svojih jedinica povratio u hrvatske šume i planine, te pružao sa njima po svoj Hrvatskoj ODPOR.

Geopolitičke su prilike formirale najznačajniji ODPOR u slavonskim šumama 1946, gdje su i General Luburić i General Boban djelovali tako da je Slavonija postala najjačim centrom ODPORA, čak sa svojojm vojnom glazbom. A u Lici se iatakao satnik Rukavina, koji je u Gospiću nastupio “specijalnim”

opunomoćenikom UDBE (po svoj prilici tada OZNE,mo), poslao sve hrvatske zatvorenike u Velebit na “streljenje”, t.j. u slobodu, gdje su bili formirali novi Velebitski ODPOR. (Ovdje treba istaknuti da mi je sličnu stvar pričao i Ustaša Marko Miletić u San Franciscu koncem siječnja 1970 godine u mojoj kući, prilikom dolazka hrvatskog pjevača Vice Vukova. Satnik Rukavina se priobukao u Oznaša i tako prirušen u komunističko/jugoslavensko ruho došao kao specijalista pregledati – kako su ih oni tada zvali – tu fašističku bandu. Pri tome ih je sve poslao na “streljanje” u Velebit gdje su već jame bile iskopane za njih. Naravno da su ih tamo dočekale hrvatske jedinice Tome Župane, mo)

Međutim, H.N.ODPOR nije mogao dalje vojnički izdržati u Domovini, Jer je General Boban poginuo 1946, General Luburić bio teško ranjen. General Luburić je svoje jedinice prebacio u pasivni odpor njihovih sela i pokrajina, koji su prešli u civilni život, te pripremali čas budućih političkih djelovanja. Sam pak General Luburić, ranjen, pređe u Mađarsku, pod legitimacijom njemu poznatog Hortijevog časnika, izliječen je kao takav u mađarskoj bolinici, pređe u Austriju, preko Bavarske u Francusku, gdje je u rudniku zaštedio novac, za svoj put u Španjolsku, gdje 1847 g. formira Fanjski Front H.N.Odpora, koji uzdigne visoko nad sve ostale hrvatske organizacije, te 1964 g. pristupa novoj politici IZMIRENJA Ustaša sa Hrvatskim partizanima. Hrvatsko proljeće je bila prva javna manifestacija toga IZMIRENJA, uspon Dra. Tuđmana na Predsjedništvo Republike Hrvatske najjasnija je manifestacija hrvatskih Partizana i Hrvatskog Narodnog Odpora s Unutarnjim i Vanjskim Frontom Hrvatskog Narodnog Odpora.

Ovdje treba nadodati da je dr. Miljenko Dabo Peranić (1923-1994) s otoka Paga, selo Novalija, kao student (mislim teologije) i maloljetnik mobiliziran koncem 1944. u partizane, vido mnoge i okrutne partizanske i antifašističke počinjene zločine nad Hrvatima, počeo o njima, zločinima, svojim školskim kolegama govoriti i tako posta meta Ozne i dospio u logor Stara Gradiška. Po izlasu iz zatvora dolazi u Pariz gdje dokturira glazbu. Napisao je tri obujme knjige na francuskom jeziku o staroj grčkoj glazbi, kao i o podrijeklom Hrvata još iz davnih davnina. Uz moju malenkost počeo je čitati Drinapress izdanja, novine Obrana i časopise Drina. Izražaji i pisanja su mu se dopali i tako je dr. Peranić prišao u organizaciju H.N.ODPOR 1962 godine.

Otporaš
10th April 2012, 12:58
Pismo Maksa Luburića, generala Drinjanina od 20 prosinca 1951 godine Hrvatima u izbjeglištvu. Prvi (1) dio ovog pisma.

General DRINJANIN:

STARE RANE I NOVA GODINA

Svaki dobri gospodar pri završetku godine pravi bilansu svog godišnjeg rada, da bi tako lakiše mogao napraviti plan za novu godinu.

Naši će politički planovi zavisiti o mnogobrojnim vanjskim snagama, uplivima i dogadjajima. O tome će govoriti zvani i još više nezvani. Nu, ima jedno pitanje, o kome će malo tko govoriti, iako bi morali svi nešto reći i još više učiniti.

Radi se o našem najbolnijem pitanju: ratnim ozledjenicima i nemoćnicima. To pitanje je izvan okvira drugih snaga. Zavisi samo i jedino o nama, pa ga zato trebamo i sami riešiti svojim vlastitim snagama.

Ne govorim onima, koji su radi svoga stranačarskog uvjerenja u načelu protiv heroja našega rata. Govorim medju nama, pa ćemo odmah prieći na stvar; i iznieti jednostavno problem kao jednu vojničku operaciju.

MI SMO PROTI PROSJAČKE INTERVENCIJE TOGA PITANJA

Hrvatske Oružane Snage su oružani dio hrvatskoga naroda, koji služi za obranu Domovine, kako uglavnom svoje krvi, tako i ulogom umnih sposobnosti i materialnih dobara. Zato je Domovina dužna brinuti se za te svoje sinove.

U borbi za Domovinu pali heroji ponos su i čast narodu. On ih pjeva u pjesmama i slavi u tradiciji, podiže im spomenike, odgaja podmladak u štovanju njihovih vrlina i viteštva. Brine se za siročad i nasljednike, favorizira ih u javnim službama i častima. Priredjuju se vjerske, patriotske i vojničke manifestacije u čast palima za Domovinu. Sve civilizacije, svi režimi i sve epohe i na svim kontinentima, odavali su počast svojim mrtvima, posebno to čine vjernici Krista i Alaha.

Ratni ozledjenici se nalaze izmedju palih i zdravih. Imaju pravo na sve časti, koje se ukazuju palima, jer su padali i bavali ranjeni. Dali su sve i imaju pravo tražiti od Domovine sve. Nu, još su živi, iako su izgubili zdravlje, mladost, mnogi ruke, noge, vid; skoro svi zdravlje, a većina i svoje mile i drage, ognjišta i imetak. Na kraju su izgubili i svoju Domovinu i Državu, sredstva za obranu Domovine u rukama naroda. Time su izgubili i svoga zaštitnika i dužnika, (sada) kada bi ga DVOJSTRUKO TREBALI.

Ratni ozliedjenici imaju svoja prava, jer su izvršili svoju dužnost. Zato govorimo o NAŠIM DUŽNOSTIMA PREMA NJIMA. Zato smo protiv riešenja tog pitanja na bazi prosjačtva, milosti i slučaja, kako bi mnogi, vjerujem i dobronamjerno, htjeli stvar riešiti.

Nastavlja se drugi (2) dio. Iz Glavnog stana HOS, Drina br. 9 1951.

Eto, tako je mislio i pisao posljedni zapovjednik HOS Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANI.

Na ovo njegovo pisanje trebali bi se osvrnuti svi Hrvati koji imaju osjećaja prema hrvatskim vojnicima koji su se borili za dobrobit svih Hrvata. Osobno sam mnoge Hrvate, invalide HOS , poznavao i mnogima pomagao. Ovo iznosim upravo danas, DAN PROGLAŠENJA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE DESETOGA TRAVNJA 1941. Neka im ovo bude na sjećanje!

Slava svim hrvatskim vojnicima i civilima koji su dali svoje živote na Oltar Domovine Hrvatsle! Otporaš.

Otporaš
10th April 2012, 19:16
Pismo Maksa Luburića, generala Drinjanina od 20 prosinca 1951 godine Hrvatima u izbjeglištvu. Drugi (2) dio pisma.

general DRINJANIN:

U NAŠOJ SAVIESTI JE NAŠA SNAGA

Nezavisna Država Hrvatska je bila najidealnije sredstvo u rukama hrvatskog naroda u obrani njegovih prava i u vršenju njegovih dužnosti. Mi smo bili jako ponosni , kada smo u Zagrebu gledali ratne i druge ozliedjenike u novim odorama, u dobrim domovima. Poglavnik je bdio nad njihovom sudbinom. Kada smo izgubili svoju Državu i bili okupirani po srbokomunistima, tisuće je ratnih ozliedjenika bilo pobijeno po domovima i bolinicama. Ostatak se spasio i nalazi se u slobodnom svietu, skupa s nama, drugim pripadnicima Hrvatskih Oružanih Snaga.

I kao što se smatramo obvezanima, našom savješću i položenom prisegom, kao pripadnici Hrvatskih Oružanih Snaga, tako i najbolji dio nas, naše ratne ozliedjenike smatra dielom nas samih. Naša obveza je još samo pojačana činjenicom, da nam je Domovina zarobljena. Tako moramo smatrati još jačom i svoju obvezu prema njima, koji su sve dali Domovini i nama što je za uzor u pogledu vjernosti i vjere. Oni su izvršili svoju dužnost i zato su ratni ozliedjenici. Mi se spremamo izvršiti svoju dužnost i sutra možemo biti ratni ozliedjenici i nemoćnici.

Je li se ikada dogodilo u obkoljenoj tvrđavi, da je nekome bilo uzkraćeno nešto, dok su drugi živjeli u izobilju? Da li je ikada naš hrvatski vojnik uzkratio zadnji zalogaj kruha ili gutalj vode svome drugu? Da li danas živimo u boljim prilikama i da li nismo dužni i sada sliedit taj vitežki i plemeniti primjer? Ako ima dobra, i ima naše braće, koja su jučer bila spremna platiti glavom spašavanje jednog ranjenog druga, zar se može sumnjati, da smo dužni i danas spašavati svoje drugove u oružju, svoju pravu braću, od gladi i tuberkuloze, vlasti Tita i zime?

Za razliku od naših neprijatelja komunista, koji su potukli svoje vlastite ranjenike, da se rieše tereta, mi, koji smo vjernici Krista i Alaha, moramo i po vjerskim svojim uvjerenjima sve učiniti, da pomognemo potrebne. I kada nam je to i dužnost, tada nam savjest i sviest nalažu, da sve sve učinimo. ETO TU JE NAŠA SNAGA.
****

Nastavlja se treći (3) dio.

Znam da će neki pomisliti ili čak i reći da je svo ovo predugo i dosadno. To nas ne zanim. Koliko bih god u tome ih razumio, ipak je potrebno reći to da se ovdje radi o tisućama hrvatskih ratnih invalida, koje general drinjanin nazivlje “ozliedjenicima”. To je ista stvar. Ti hrvatski ozliedjnici su se borili za istu Hrvatsku od osam (8) slova za koju su se borili i Branitelji Domovinskog rata. Ovi hrvatski ozliedjenici su bili prepušteni samo i jedino Bogu na nebu i Hrvatima dobro srca i darežljivog džepa da ih pomogne da prežive i da nisu gladni. Ja sam osobno došao u emigraciju 12 godina iza završetka WW2. Mnoge hrvatske invalide sam susreo po raznim logorima. Titina Ozna/Udba sa svojim doušnicima ih je progonila kao “fašiste”, ratne kriminalce, zlikovce i sl., dok zemlje u kojima su prebivali ovi nesretni hrvatski veterani i invalidi nisu imali nikakovu zaštitu. Mogao bih ja o ovome na dugo i široko, jer sam u mnogim slušajevima bio očevidac.

Neka je slava svim palim hrvatskim borcima koji su svoje živote dali na Oltar Domovine Hrvatskr!

Želim svima čestitati dans dan hrvatske državnosti DESETI TRAVNJA! Otporaš.

hruhru
10th April 2012, 22:14
Dirljiva je Otporaševa odanost idealima za koje se ginuli pripadnici HOS-a u WW2…

Mladost sam provela slušajući samo jedan dio priče, onaj o kojemu Otporaš ne govori, pa iako sam davno osvijestila da postoji i druga strana uvijek sa zanimanjem čitam o njoj. Za razliku od Houdinija, mislim da premalo znamo o ideologiji ustaškog pokreta jer je on i dan-danas na neki način tabu tema. Previše je zla napravljeno za vladavine NDH da bi o njemu bilo oportuno govoriti sa pozitivnim predznakom… Odatle i ta “gromoglasna” šutnja na Otporaševe upise, bar mi se tako čini. Ipak, svatko tko želi biti objektivan danas sigurno zna da najveći dio pripadnika HOS-a nije mislio ni činio ništa nedolično, a službu je obavljao sa samo jednim ciljem: ostvarenja vjekovnog sna o samostalnoj i slobodnoj Hrvatskoj. Zato su ti ljudi sasvim sigurno zaslužili povijesnu rehabilitaciju, jer kao pojedinci ne mogu snositi odgovornost za nedjela drugih za koja, vjerujem, mnogi u to vrijeme nisu ni znali ni čuli.

Iako nas danas muče neki novi problemi, a WW2 protekom vremena, sasvim prirodno, sve više pada u zaborav, podržavam Otporaša (i ne samo njega!) u njegovom nastojanju da promijeni jednostranu percepciju o vojsci NDH kao zločinačkoj i njezinim vojnicima kao zločincima. Zato sa zanimanjem čitam

“njegova” pisma i komentare! Jedino bih voljela znati kako možemo biti sigurni u autentičnost tih dokumenata, pa ako su negdje već ranije objavljeni (a vjerujem da jesu) bilo bi dobro navesti izvor…

Otporaš
10th April 2012, 22:49
Poštovana hruhru,

Mislim da odgovaram plemenitoj gospdđi jer tako zaključujem po vašem pisanju. Što se tiče ovoga pisma kojeg ste vi sada pročitali, to je general DRINJANIN pisao u šapilografiranom izdanju DRINE, revija za odgajanje budućih hrvatskih vojnika, br. 9 1951 god. od 20 prosinca. Nastavljam ubrzo treći (dio) pisma. Molim samo pratite i pomogućnosti kopirajte i sačuvajte.

Uvjeravam vas da pisma generala Drinjanina koja ja posjedujem nisu još vidjela svjetlo dana niti su bila objavljena u javnosti. Mnoga od tih pisam sačuvao sam i omotnicu/kuvertu sa markom. Dakkle, autentični su i za moju osobnu procijenu su od vrlo velike naše hrvatske povijesne važnosti. Ima samo jedno pismo koje sam prije dvi i pol godine objavio na jednom portalu koji više ne postoji. To pismo nisi

naslov: Poslijednje pismo generala Drinjanina, pisano svom uskom suradniku i mome dobrom poznaniku pukovniku Štefu Crničkome (1903-2006) 18 travnja 1969 godine. To sam pismo dao objaviti u javnost tada na tome portalu, jer je izišao jedan opis povodom 40 obljetnice pogibije generala Drinjanina. Generalov ubojica je bio generalov kršteni kum Ilija Stanić. Kako je general to pismo pisao samo dva (2) dana prije svoje mučeničke smrti i kako je on povoljno u tom pismu Štefu Crničkome pisao o Iliji Staniću, dok je ovaj, Ilija Stanič, u to vrijeme pripremao kako što zgodnije ubiti svojeg kuma i hrvatskog generala, dotle general drinjanin najpovoljnije piše o svome kumu i dva dana kasnije svome ubojici. O tome će biti još riječi.

Što se tiče bilo kakovih zločina počinjenih na području NDH za vrijeme WW2, treba uvijek imati na umu i pred očima da su to bila ratna vremena i da su na području NDH ratovale nekoliko stranih vojska, i to svaka za svoj osobni račun a na uštrb nama Hrvatima i našoj Državi Hrvatskoj. Osim toga poznato je da pobjednici ratnu povijest pišu onako kako to njima najviše odgovara. Čim prije ću priložiti ovdje jedan link pa vas uljudno molim i sve one koji do tog linka dođu, da ga pogledaju.

Primite iskrene pozdrave. Otporaš.

Otporaš
10th April 2012, 23:02
RE: Film jugoslavenske tajne službe (50 min.)
Ovo sam malo prije dobio od jednog prijatelja s molbom da proslijedim svima koje poznajem.Druga epizoda pod nazivom “Krvavi tragovi slobode” Krajem 1944. Crvena armija instalirala je Tita u Srbiji, odakle kreće u pohod na ostatatak Jugoslavije. Radi učvršćenja komunističke vlasti
Jugoslovevske tajne službe (50 min. film)
Jugoslavenske tajne službe 2.epizoda

Druga epizoda pod nazivom “Krvavi tragovi slobode” Krajem 1944. Crvena armija instalirala je Tita u Srbiji, odakle kreće u pohod na ostatatak Jugoslavije. Radi učvršćenja komunističke vlasti,…
00:51:46
Added on 4/1012

Jugoslavenske tajne slu (http://www.youtube.com/watch?v=XJKXBoTWktY&feature=share)

Druga epizoda pod nazivom “Krvavi tragovi slobode” Krajem 1944. Crvena armija instalirala je Tita u Srbiji, odakle kreće u pohod na ostatatak Jugoslavije. Radi učvršćenja komunističke vlasti, partizanska tajna služba OZNA dobiva zadatak – kako to piše u jednoj naredbi – da istrijebi narodne neprijatelje, i stvarne i potencijalne. A to je po ondašnjim kriterijima mogao biti svatko tko nije bio pristupio partizanima. Prvi će se na udaru naći pripadnici njemačke manjine, mahom starčad, žene i nejač. Brojke su zastrašujuće: život je izgubilo oko 60.000 ‘Švaba’, od čega 26.000 žena i 6000 djece mlađe od 14 godina.
Planske, masovne likvidacije bez suđenja nastavljene su u Zagrebu te po Sloveniji i na Križnom putu, nakon što su Britanci izručili razoružane hrvatske vojnike i civile s Bleiburga. Citirajmo dnevnik 17. istočno-bosanske divizije, jedne od partizanskih jedinica zaduženih za egzekucije u “Deželi”.
23. maja 1945.: Zadatak: likvidiranje izdajnika. Zbog izvršavanja postavljenog zadatka nije se nikakav rad odvijao u toku dana. 24. maja: isti zadatak. 25. maja: isti zadatak.
Uglavnom se poštovalo pravilo da se svaki narod obračunava sa svojim ‘izdajnicima’: Hrvati su ubijali Hrvate, Srbi Srbe. Tako samo na području Kočevja, gdje je ordinirala 11. dalmatinska brigada, leže posmrtni ostaci oko 30.000 zarobljenika. Mnogi od egzekutora stradat će od takozvane partizanske bolesti – poludjet će od silne prolivene krvi! To se dogodilo i Šibenčaninu Ljubi Periši, načelniku Ozne spomenute brigade. Mučen noćnim morama, ubio je i ženu i djecu i sebe.

Epizoda traje 50 minuta, pa uzmi piće i popcorn. Enjoy!

Zoran.
Otporaš
11th April 2012, 00:51

ZADNJE PISMO MAKSA LUBURIĆA (107

Donosim ovdje za hrvatsku javnost zadnje pismo generala Drinjanina.Mozda se nece nikada (sa)znati za njegovo prvo pismo kada je pisano.

Zadnje pismo u životu generala Vjekoslava viteza Luburića je pismo pisano Koordinatoru Stjepanu (Štef-u) Crničiki (1903-2006, pukovnik Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS)

general DRINJANIN:

18.lV.1969.

Dragi Štef !

Hvala na trudu, na vijestima, pozdravima i brigama za nas. Nisam ti se javljao, jer si stalno u pokretu, kako smo se dogovorili a kako sve ide u redu, nisam se požurivao. Ja sam dobro, logoraši su bili za praznike (po svoj prilici ovdje general Drinjanin misli na svojih troje djece koja su bila smještena kod nekoga radi škole a ova ih baba čuvala i na njih pazila preko tjedna dok bi oni išli u školu. Često bi dolazili kući za week-end gdje bi se oni osjećali kao “logoraši”, misleći na logor Janka Pusta), baba nas obilazila, pa iako sam išao i u Barcelonu, sve je bilo uredu, i logoraši se vratili u logor, baba kući, a nas troje ko i obično (ovdje general Luburić misli na Iliju Stanića – udbinog ubojicu – , Domci, generalov sin koji je stanovao sa njima i general), u redu. Danas je Domci bio kuhar, Ilija isto, i ja isto. I proživili smo , kako vidiš i ovo. Nema problema, i sada pravim OBRANU, (novina, mjesečnik, glavno glasilo organizacije Hrvatski Narodni Otpor HNO.), dovršili smo Dabinu povijest, (dr. pr. Miljenko Dabo Peranić (1926-1995) je bio uski suradnik generala Drinjanina. Dabina knjiga je: Povijest za vrijeme narodnih vladara.), otpremamo pomalo ono prije napravljeno, Mijatovića i Nikice. Dica dobro, zdravlje isto, a i vijesti su dobre. (general pozetivno misli o hrvatskoj stvari a da ni slutio nije da ima guju ljuticu u svojim njedrima), kako od Tebe i Dabe, tako je već stigloa i od Stanića iz Hamiltona, (potrebno je ovdje spomenuti da je u Hamiltonu živio jedan čestit Hrvat istim prezimenom Stanić i da je bio vjerni generalov suradnik. Nije mi poznato da li su ova dva Stanića rodbinski povezani.) da je bilo naroda iznad očekivanja u Torontu a nadam se da je ispalo dobro i drugdje. (radi se o proslavama Dana hrvatske drzavnosti 10 Travanja). U Chicagu Grgić, Ilić, fra. Vendalin (Vasilj) i vitez Ćorić Dominik, naš kapelan, (radi se o glavnim govornicima na proslavi) pa vjerujem da smo i tamo dostojno svršili. Javljaju da ide dobro i fond za kuću u Torontu (kupnja Doma Hrvatskog Narodnog Otpora HNO),drugo ništa, posebno iz Usa (ovdje se misli na Ameruku)

Bebek nam je poslao 40.000 P.(esota) i veli da će i drugo do kraja maja. *(Radi se o Željku Bebek koji je od 1962 do konca 1968 godine radio sa generalom Drinjaninom u tiskari DRINAPRESS. On je napisao knjigu: JEDAN NAROD U OPASNOSTI i tiskao ju u tiskari DRINAPRES za koju nije imao novca da plati ni minimalne troškove. Tih 40.000 pesota su za tu svrhu. mo. Otporaš.)* Kum Prcela (Ivan) piše za knjigu Blajburg (Bleiburška Tragedija) da će ju morati pregledati jezični i drugi stručnjaci, i da su odlučili cekati. (Koliko mi je poznato morali su (sa)čekati da se sakupi dovoljno dobrovoljnih doprinosa za pokriti troškove tiskanja spomenute knjige, koja je na koncu ugledala svijetlo dana 1970 godine).

Jedino nam se gazda od kuće joguni i sada traži 600.000 peseta, jer da je novac izgubio vrijednost. Rekao sam: njet. I bumo vidili.

(Ovdje se treba objasniti hrvatskoj javnosti da je kuća u kojoj je stanovao hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić i u kojoj je bila tiskara DRINAPRESS, gdje su se tiskale mnoge knjige, časpopisi, letci, novina OBRANA i vojnićki priručnici za izobrazbu budućih hrvatskih vojnika DRINA, nije bila vlasništvo generala Drinjanina, nego je bila iznajmljena i pod kirijom. Vlasnik kuće je htio prodati kuću generalu Drinjaninu u vrijednsti za 4.000 američkih dolara, što je bilo čudo manje od sada tražene 600.000 pesota cijene. General se obratio Hrvatima grada Toronto da bi mu oni prikupili sredstva da kupi ovu kuću tako da se ne mora preseljavati. Evo šta o tome kaže generalov suradnik Ratko Gagro (1913-1975).Mo. Otporaš.)

Pismo 11.3.1969.
Dragi Generale,

…" U vezi kuće sam sve razumio…Meni je to prva vijest da se prodaje…kako vi navadjate za $ 4.000…Moje je mišljenje da se da par stotina dolara kapare i stavi se rok mjesec ili dva …Dotle treba dati vrimena organizaciji i pojedincima da se svota pronadje i dostavi za odredjeni datum…Ako svi zataje neće Šimunac, Stanić, Nikica, Ćurić i Gagro. Stoga kupite…"

(Tako kaže Ratko Gagro o toj kupnji, koja se na svu hrvatsku žalost nije ostvarila, jer je neprijatelj hrvatskog naroda drugačije planirao…Mo. Otporaš.)

Sve to ovo pišem zato, da budeš miran, da se ne žuriš i dobro iskoristiš tvoje vakancije, kad si jednom već tamo i pare u put utrošio. (Ovdje se radi o Stjepanu (Štefu) Crničkom koji je iz Clevelanda za tu svrhu došao u Europu kao Koordinator organizacija HNO.) Istina jest da je kuća bez tebe prazna, da i ja i dica ostasmo kao siročad, jer te smatramo dijelom obitelji. Mirica (generalova kcer) stalno pitala, a kad otvore televiziju i pokažu se "picolitinos", svi odmah na tebe misle, i o tebi govore. Fališ nam kao brat, otac, stric, pocolitino, što hoćeš, ali fališ. Ali još ima dana da budemo skupa i ne može se uvijek putovati. Pa iskoristi dobro, obadji i prijatelje a i prijateljice, a kad ti dojadi, a para nestane, ti lijepo kući. Ali nije hitnja, pa za to ne beri brige.

Nadam se da ćeš Dabi, *(dr. Miljenko Dabo Peranić je živio u Parizu, mo.)* zato šaljem na njega pismo. Pozdravi gdju Rolf, ako ju vidiš. Grli te tvoj odani

Vjeko.

Pajdo Delivuk 7.02.2010 23:45 h

Moj bi dida reka da se ti sluzis rvatstvom samo kako bi reka da je taj covik Luburic bija dobar. Ti bolan neznas kako se kod nas kaze. Kada ti deset ljudi kazu da si magare, onda moras poceti revat, jer ovi deset covika znaju vise nego jedan. Tako ti je i sa tvojin Luburicem. Tebe je odgojila ustaska emigracija i ti tako mislis. Mene i nas je odgojila Jugoslavija i Udba i mi ovako mislimo. Sad znas kako mi ovamo mislimo na sve sto je i partizansko i ustasko. Moji stricu nisu se mogli sloziti ko je bija u pravu a ko u krivu. Uvik su se zato karali i jedan drugoga sova, i to sve njagore. Did bi samo reka i jednima i drugima. dico moja, vi ste moji, ja vas volin, a vi pustite neka mrtve kosti pocivaku di jesu.

Domobran DOMOLJUB 8.02.2010 12:02 h

Dozvolite mi na vas clanak nadodati listu Titinih zlocina, poubijani Hrvata u emigraciji.

POPIS UDBINIH ŽRTAVA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

UBIJENI
1.) Dr. Ivan Protulipac 1946. godine u Italiji
2.) Ilija Abramović 1948. godine u Austriji
3.) Dinka Domančinović 1960. godine u Argentini
4.) Mate Miličević 1966. godine u Kanadi
5.) Marijan Šimundić 1967. godine u SR Njemačkoj
6.) Jozo Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
7.) Mile Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
8.) Petar Tominac 1967. godine u SR Njemačkoj
9.) Vlado Murat 1967. godine u SR Nj.emačkoj
10.) Andelko Pernar 1967. godine u SR Njemačkoj
11.) Hrvoje Ursa 1968. godine u SR Njemačkoj
12.) đuro Kokić 1968. godine u SR Njemačkoj
13.) Mile Rukavina 1968. godine u SR Njemačkoj
14.) KrešimirTolj 1968. godine u SR Njemačkoj
15.) Vid Maričić 1968. godine u SR Njemačkoj

16.) Ante Znaor 1968. godine u Italiji
17.) Josip Krtalić 1968. godine u Italiji
18.) Nedjeljko Mrkonjić 1968. godine u Francuskoj
19.) Pere Čović 1968. godine u Australiji
20.) Mirko Čurić 1969. godine u SR Njemačkoj
21.) Nahid Kulenović 1969. godine u SR Njemačkoj
22.) Vjekoslav Luburić 1969. godine u Španjolskoj
23.) Mijo Lijić 1970. godine u Švedskoj
24.) Mirko Šimić 1971. godine u SR Njemačkoj
25.) Ivo Bogdan 1971. godine u Argentini
26.) Maksim Krstulović 1971. godine u Engleskoj
27.) Drago Mihalić 1972. godine u SR Njemačkoj
28.) Josip Senić 1972. godine u SR Njemačkoj
29.) Dr. Branko Jelić 1972. godine u SR Njemačkoj
30.) Stjepan Ševo 1972. godine u Italiji
31.) Tatjana Ševo 1972. godine u Italiji
32.) Rosemarie Bahrić 1972. godine u Italiji
33.) Josip Buljan-Mikulić 1973. godine u SR Njemačkoj
34.) Mate Jozak 1974. godine u SR Njemačkoj
35.) Ilija Vučić 1975. godine u SR Njemačkoj
36.) Ivica Milošević 1975. godine u SR Njemačkoj
37.) Nikola Martinović 1975. godine u Austriji
38.) Matko Bradarić 1975. godine u Belgiji
39.) Vinko Eljuga 1975. godine u Danskoj
40.) Stipe Mikulić 1975. godine u Švedskoj
41.) Nikola Penava 1975. godine u SR Njemačkoj
42.) Ivan Tuksor 1976. godine u Francuskoj
43.) Ivan Vučić 1977. godine u SR Njeinačkoj
44.) Jozo Oreč 1977. godine u JAR
45.) Bruno Bušić 1978. godine u Francuskoj
46.) Križan Brkić 1978. godine u SAD
47.) Marijan Rudela 1979. godine u SAD
48.) Zvonko Štimac 1979. godine u SAD
49.) Goran Šećer 1979. godine u Kanadi
50.) Cvitko Cicvarić 1979. godine u Kanadi
51.) Nikola Miličević 1980. godine u SR Njemačkoj
52.) Mirko Desker 1980. godine u SR Njemačkoj
53.) Ante Kostić 1981. godine u SR Njemačkoj
54.) Mate Kolić 1981. godine u Francuskoj
55.) Petar Bilandžić 1981. godine u SR Njemačkoj
56.) lvan Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
57.) Mladen Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
58.) Stanko Nižić 1981. godine u Švicarskoj
59.) Ivo Furlić 1981. godine u SR Njemačkoj
60.) đuro Zagajski 1983. godine u SR Njemačkoj
61.) Franjo Mikulić 1983. godine u SR Njemačkoj
62.) Milan Župan 1983. godine u SR Njemačkoj
63.) Stjepan Đureković 1983. godine u SR Njemačkoj
64.) Slavko Logarić 1984. godine u SR Njemačkoj
65.) Franjo Mašić 1986. godine u SAD
66.) Damir đureković 1987. godine u Kanadi
67.) Ante đapić 1989. godine u SR Njemačkoj.61

NEUSPJELA UBOJSTVA
1.) Mate Frković 1948. godine u Austriji
2.) Dr. Ante Pavelić 1957. godine u Argentini
3.) Dr. Branko Jelić 1957. godine u SR Njemačkoj,
4.) Obitelj Deželić 1965. godine u SR Njemačkoj
5.) Ante Vukić 1968. godine u SR Njemačkoj
6.) Mirko Grabovac 1969. godine u SR Njemačkoj
7.) Dr. Branko Jelić 1970. godine u SR Njemačkoj
8.) Vlado Damjanović 1970. godine u SR Njemačkoj
9.) Dr. Branko Jelić 1971. godine u SR Njemačkoj
10.) Gojko Bošnjak 1972. godine u SR Njemačkoj
11.) Nikola Vidović 1972. godine u Francuskoj
12.) Dane Šarac 1973. godine u SR Njemačkoj
13.) Gojko Bošnjak 1973. godine u SR Njemačkoj
14.) Dane Šarac 1974. godine u Francuskoj
15.) Stipe Bilandžić 1975. godine u SR Njemačkoj
16.) Stipe Bilandžić 1977. godine u SR Njemačkoj
17.) Franjo Goreta 1980. godine u SR Njemačkoj
18.) Luka Kraljević 1982. godine u SR Njemačkoj
19.) Luka Kraliević 1983. godine u SR Njemačkoj
20.) Danica Glavaš 1986. godine u SAD
21.) Ants Tokić 1988. godine u Australiji
22.) Tomislav Naletelić 1988. godine u SR Njemačkoj
23.) Nikola Štedul 1988. godine

OTMICE
1.) Drago Jelik 1949. godine iz Italije
2.) Krunoslav Draganović 1967. godine iz Italije
3.) Vjenceslav Čižek 1977. godine iz Italije
4.) Ivica Novaković 1987. godine iz SR Njemačke63
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +0
mm: …
NEUSPJELE OTMICE
1.) Dr. Branko Jelić 1950. godine iz SR Njemačke
2.) Franjo Mikulić 1979. godine iz Francuske
NESTALI
1.) Zlatko Milković 1949. godine u Francuskoj
2.) Zvonimir Kučar 1963. godine u Francuskoj
3.) Geza Pašti 1965. godine u Francuskoj
4.) Stjepan Crnogorac 1972. godine u Austriji

Dragi prijatelju, Domobran 8.02.2010 22:56 h glasi la je poruka koju mi je poslao jedan prijatelj da ju stavim ovdje, jer se odnosi na ubojstvo generala Drinjanina, sto sada i cinim. Ova poruka ce popuniti neku prazninu generalova ubojstva.
Ubojstvo

Ništa posebno na označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Odpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelja Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vicepredsjednik vlade Augustin Munoz Grandes.

Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu ‘Poljaka‘ na porti College San Antonio. Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi. U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da ne će doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričat povjesničaru Stanku Logariću, jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksi koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksi vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca! Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću.

Dana 22. travanja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odličja i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu. Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam“, pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao ustaša i kao hrvatski general.“) Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora. Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti?

Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama.

Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj?

Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L’Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on niječe da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više? Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi? Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je

prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Christophe Dolbeau je književnik. Surađuje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpstvo - jugoslavenska rakrana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales à l'Est de l'Europe 1917.-1989

Delivuk 9.02.2010 15:44 h

Vi svi koji kisete ovde vi svasta znate. Ja to citan i mislin je li to moguce da su nasi ljudi tako nesto nasin ljudima radili. Moj dida i kada bi isli kmisi prolazili bi pokraj naseg groblja. On svaki put skine kapu i prikrstise, Ja da pitan dide sto ti to uvik cinis kada mi prolazimo pokraj ovog groblja. On bi meni reka. E moj sinko koliko ji ovde nevini lezi. Pitam ga ja pa sta to sada znaci "nevini lezi". Did jopet. E moj sinko. Ti si mali pa ne znas mlogo. kad odrastes vidices kako cete ljudi napadati cin ti ne mislis ko oni. Ljudi ko ljudi, jedni ce povirovat a drugi nece, ali tvoje ime je ocrnjrno. To se ne more vise obilit, popravit pa da bude ko prije. To ti je ko kad uzmes saku plive i bacis u zrak. Vitar to raznese i nikad vise to nemores pokutiti. Tako ti je i sa covikovin obrazon. Kad se zamaze crnilon tesko ga je oprati. Zato uvik prije promisli sta ces reci. Tako ti je i sa nama Rvatima. Jedni druge kaljamo i sto je jan gore jos se veselimo kad jedan drugog okaljamo. To nam nije dosta. Treba ga ubiti i punda smo mi zadovoljni. Tako bi moj dida uvik meni govorija.tinolovka news Otporas 10.02.2010 04:51 h Prenosim sa tinolovka news ovaj clanak koji nas se sviju tice.

Hi Otporas,

Jugoslavija – država utemeljena na zločinu

Written by Ivana Josipović
Tuesday, 09 February 2010 09:40

ANTIFAŠISTI, ANTIKOMUNISTI, ANTIDEMOKRATI

Kod nekih, ideološki ostrašćenih pojedinaca još uvijek se brkaju pojmovi, pa se tako totalitarizam poistovjećuje sa antifašizmom.

Da bismo mogli kvalitetno raspravljati moramo prije svega znati prepoznati pojmove, odnosno moramo baratati sa " pravim " terminima ". Drugim riječima, treba znati što je zapravo antifašizam, kako je nastao, te koliko zajedničkoga jedna doktrina ima sa ideologijom komunizma. Tek kada odgovorimo na ovaj set pitanja, može se ići dalje. Antifašizam je doktrina, dakle ne radi se o ideologiji. Pojam doktrina dolazi iz latinskog i znači nauk, teorija, teza, skup mišljenja neke filozofske škole ili skup dogmi. (Dogma je smjernica vrijedećih religija, znanstveno predstavljanje kršćanskog nauka o vjeri, vjeronauka.)

Doktrine i(li) ideologije

Antifašizam je kao doktrina u svijetu danas na snazi u Republici Hrvatskoj, u Ruskoj Federaciji, u Sjevernoj Koreji, na Kubi, čak ni u Srbiji antifašizam više nije na snazi. Antifašizam je opreka fašizmu, i antifašističku doktrinu prihvatila je marksistička ideologija pojavom fašizma u Italiji, i poslije nacional-socijalizma (nacizma) u Njemačkoj. (Fašizam se pojavio 1922. kao odgovor na komunizam u Rusiji 1917., a sve tri ideologije, komunizam, fašizam i nacizam predstavljale su reakciju na ideologiju liberalizma.)

U Drugom svjetskom ratu su antifašističku doktrinu prihvatile i vodeće zemlje liberalne demokracije, SAD i Velika Britanija, koje su stvorile savez zemalja liberalne demokracije i vodeće komunističke zemlje (SSSR) protiv Hitlerove Njemačke, dakle, antifašistički Saveznici nasuprot fašističkim Silama osovine. (Fašističkim Silama osovine je 25. ožujka 1941. pristupila velikosrpska Jugoslavija.) Međutim, vojnom pobjedom nad Silama osovine 1945., anti-hitlerovska koalicija u Europi više nije imala razloga

postojati, te su i zemlje liberalne demokracije, poput Belgije, Francuske, Velike Britanije, Nizozemske, SAD, Kanada i druge ukinule anti-fašističku doktrinu i vratile se doktrini ideologije liberalizma. Ideologija je pojam koji dolazi iz starogrčkog, i znači sustav predodžbi, izražen u različitim oblicima u društvenoj svijesti (u politici, moralu, nauku, umjetnosti i religiji). Ideologija je nauk o idejama, to je sustav svjetonazora, temeljnih postavki i vrednovanja. Kao gore navedeno, u politici postoji ideologija liberalizma koja nije istoznačna ili identična s pojmom slobode jer liberalizam zastupa na pr. krupni kapitalizam (veletrgovce, bankare, naftaše, veleposjednike) koji gazi malog čovjeka kojemu priječi njegova socijalna prava i na taj način ugrožava njegovu slobodu na slobodan i miran život…).

Izvorna hrvatska ideologija je pravaštvo kao ideologija o hrvatskom državnom pravu koju je utemeljio Otac domovine dr. Ante Starčević. Na osnovi pravaške ideologije nastala je samostalna Republika Hrvatska. Strana ideologija, usađena u hrvatsku politiku je ideologija marksizma, nazvana po njenom utemeljitelju, njemačkom filozofu Karlu Marxu. Na osnovi marksizma je bivša Jugoslavija bila totalitarna država. (Titoizam je derivat marksizma, znači, titoizam je izvedenica marksizma, isto kao na primjer maoizam u Kini, ili staljinizam u Rusiji.)

Zatim postoji socijaldemokratska ideologija koja je odbacila boljševizam, nazočan u marksizmu (lenjinizmu, titoizmu ili staljinizmu). Ideologija konzervativizma temelji se na kršćanskoj demokraciji itd. U politici nisu ideološki pokreti ili političke stranke uvijek ono kakvim ih neki njihove vođe predstavljalju. Na pr. Liberalna stranka u Rusiji, koju vodi Vladimir Žirinovski, nije u suštini liberalna stranka nego jedna ekstremistička stranka koja s liberalizmom nema veze. Obično su lideri takvih stranaka povezani s tajnim službama kako bi se u društvu stvorio nered ili kaos. Na taj način višestranačje postoji samo na papiru dok u političkoj praksi postoji neučinkovit, trom i korumpiran i nepravedan partitokratski tzv. ” jedinstveni višestranački sustav “, kao svojedobno u bivšoj totalitarnoj Istočnoj Njemačkoj (DDR). Karakteristično je da sve parlamentarne stranke u Hrvatskoj iz sustava navedenog ” jedinstvenog višestranačja ” imaju jednostran titoistički antifašizam kao doktrinu.

Antifašisti i antikomunisti

Što se tiče anti-fašizma, antifašisti su bili predsjednik Roosevelt i premijer Winston Churchill, te Staljin i Tito. Što se tiče anti-komunizma, antikomunist je bio Hitler, primjerice.

Međutim, ako je neki političar samo jedno ili drugo onda je isključiv. Isključiv je bio Staljin jer je njegov antifašizam bio opterećen negacijom demokracije, isto kao kod Tita koji je negirao i liberalizam. Paradoks je da neke stranke u Hrvatskoj, koje se izravno pozivaju na ideologiju liberalizma, kao HNS od Vesne Pusić, imaju kao doktrinu titoizam koji je negirao liberalizam, i proganjao liberale, kao na pr. hrvatskog pjesnika Vladu Gotovca. Isključiv je bio Hitler jer je njegov antikomunizam također negirao demokraciju i liberalizam, i to negirao u smislu progona demokratskih predstavnika i predstavnika ideologije liberalizma. Zajednički nazivnik boljševizma i nacizma je negacija demokracije i liberalizma, što je kao platforma omogućilo nacističko-boljševički pakt između Sovjetskog Saveza i 3. Reicha, potpisan u Moskvi 23. kolovoza 1939. godine, kojim su obje totalitarne države napale Poljsku (Hitlerova Njemačka 1. rujna 1939. sa zapada, a Staljinov SSSR 17. rujna 1939. s istoka), i raskomadale ju, a u poljskom mjestu Brest-Litovsk je nakon toga održan zajednički svečani defile Crvene armije i Wehrmachta.

Profesor Ivo Banac, političar (liberal), ispravno je ustvrdio da se ne može biti antifašistom ako se istovremeno nije i antikomunistom.

Antifašist i antikomunist u jednoj osobi bio je u Drugom svjetskom ratu zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac koji je tridesetih godina 20. st. napisao kritiku nacional-socijalizma na osnovi koje je nastala i papina anti-nacistička enciklika koja je žigosala rasizam i segregaciju. Antikomnunist i antifašist je na pr. češki humanist Vaclav Havel, žrtva komunizma, kao i Dobroslav Paraga koj je anti-komunist i anti-fašist, čija je obitelj stradala, kako od nacizma, tako i od komunizma, a on osobno postao je žrtvom „antifašističkog“ titoizma (politički zatvorenik u logoru na Golom otoku). Američki predsjednik John F. Kennedy bio je demokratski anti-komunist. Pokojni papa Ivan Pavao II Veliki (Karol Woytila) bio je anti-fašist i anti-komunist.

Antifašizam na komunistički način (Jugoslavija, država utemeljena na zločinu)

Titov antifašizam, koji kao doktrina usidren i u Ustavu Republike Hrvatske (tzv. ZAVNOH), predstavlja jednostranu doktrinu jer nema anti-komunizma, što je apsurd kad se zna da je Hrvatska bila pola stoljeća kolektivno žrtva komunizma, i to titoističkog komunizma zvan u nas “antifašizam “.

Nekadašnji sudac Ustavnog suda RH i bivši komunist, g. Zdravko Bartovčak, objavio je 2003. pravnu analizu „ZAVNOHA“ u kojoj je naglasio da ” ZAVNOH nije nikakvo demokratsko tijelo nego komunistička skupština ” , nastala u vrijeme Drugog svjetskog rata u šumi.

Nekadašnji župan splitsko-dalmatinske županije, prof. dr. Lukšić je naglasio da je ZAVNOH bio u NDH ono što je takozvana ” RSK ” bila u RH.

Antifašizam o kojemu priča predsjednik Mesić, i kojega uzdiže u nebesa (pri čemu mu se, a time i svima nama kao građanima Hrvatske, smije cijeli zapadni svijet, iako ga licemjerno ne proziva zbog toga), te odlikuje notorne komunističke lidere, propale ideologe, isto tako propale ideologije, nije ništa drugo nego totalitarni titoizam. Stjepan Mesić ne barata osnovnim povijesnim činjenicama (ako su mu te činjenice poznate, onda on svjesno obmanjuje javnost, što znači kako se ne radi o osobi koja bi imala demokratski potencijal) tako da ponavlja povijesne laži nekadašnje jugoslavenske marksističke (titoističke) historiografije koja je tvrdila da se komunistička partija borila za slobodu.

Ako se KPJ (i KPH) borila za slobodu, zašto je 1945. vodstvo politbiroa CK KPJ na čelu s Josipom Brozom Titom počinilo genocid nad hrvatskim narodom? Zar oslobođenje ne podrazumijeva da čovjek, ljudi i građani, te narod u cjelini bude slobodan, a ne porobljen? Kao što je u kritičkoj historiografiji poznata činjenica, Jugoslavija nosi epitet ” tamnica naroda “. Teško je povjerovati da je netko slobodan sve dotle dok se nalazi u ” tamnici “. Drugim riječima, ” sloboda ” nakon 1945. nije bila bezuvjetna, dapače, dogodio se ” danak u krvi “, ako pak sloboda nije potpuna i pred sebe postavlja ograničenja i uvjete, te ta ograničenja i uvjete provodi represijom najgore vrste, onda se radi o totalitarizmu koji vodi do zločina, takva država automatski nastaje na zločinu, i takva država, utemeljena zločinu bila je upravo Titova Jugoslavija.

Otporaš
11th April 2012, 03:25
Pismo Maksa Luburića, generala Drinjanina od 20 prosinca 1951. godine Hrvatima u izbjeglištvu. Treći (3) dio

GORKA PREDBACIVANJA SVAKODNEVANA SU POJAVA

Budimo izkreni. Koji od nas nije dobio pismo kojeg invalida? Mi smo ih dobili na stotine. Šta kažu? Evo par izvadaka iz nekoliko karakterističnih:

” Sve komisije za izseljenje (ovdje moram pojasniti novom našom hrvatskom naraštaju koji su imali tu sreću pa nisu bježali preko granice, u tuđe zemlje, Austriju, Italiju i Njemačku, da samo spomenem ove tri, šta uistinu to znači “Sve komisije za izseljivanje…” Kada si već u ovim zemljama kao izbjeglica, strpaju te u logore za izbjeglice i tu stojiš ili ostaneš dok ne emigriraš dalje, ponajviše u prekomorske zemlje. Da bi mogao emigrirati dalje, moraš proći kroz ovu gore spomenutu komisiju. Ako nisi zdrav, ili fizički nisi dovoljno jak, starost i sto drugih čuda, nisi kvalificiran za emigrirati u zemlju za koju si papire pravio. Često puta ti daju neku spravu za teglenje koja pokazuje tvoju snagu. Kunem se da sam ja lanac prekunuo kada sam jednu takovu spravu potegao. Odmah su mi rekli da sam kvalificiran. Ja sam papire pravio za Francusku. Na ovaj način i tako su se birali zdravi, snažni, mladi i sposobni za rad za izgrađivati tuđe zemlje, mo. Otporaš) pipaju najprije mišice. A ja nemam ni ruke. Da li moram krepati kao pseto”?

” Nalazim se kilometra od Titine granice, ostavljen od Boga i čovjek. Prošao sam sve frontove, ranjen bio tri puta. Imam sva odlikovanja. I danas umirem od glada i zime. Sedma godina u baraci. Nemam noge i živim od onoga , što dva druga ratna ozliedjenika ponešto privrede ili od ukradenog krompira.”

Da li ste čitali u “Hrvatsko Glasu”, (novina, glavno glasilo HSS koja je izlazila u Winnipegu, Canada, mo. Otporaš) kako pišu invalidi i podpisuju to svojim imenom, da umiru od tuge, tuberkuloze i ostavljeni bez same vjerske utjehe, dok naša gospoda raztjeravaju hrvatsku sirotinju po Munehenu s njemačkom policijom, jer nisu glasali za njihovu predsjedničku garnituru.”

” Nas pet svjedočimo, ako treba svojim životima, da nam je nudjeno po kilu putra, ako glasamo za jelićevsku listu. (Dr. Branko Jelić (1909-1972) je bio predsjednik Hrvatskog Narodnog Odbora, te se odmah distancirao od Ustaškog Pokreta. U ono pakleno doba, odmah iza rata, Titina Ozna/Udba i njihovi doušnici/pomagači sa svim diplomatskim osobljem su usko surađivali sa svim stranim službama i prstom upirali na svakoga Hrvata da je Ustaša i da je bio u HOS. Mnogi su zanijekali (kao što je i sv. Petar zanijekao tri puta Isusa) da su bili Ustaše i da su bili hrvatski vojnici samo kako bi se spasili izručenja Titi na klaonicu. Trebalo je u ta paklena i teška vremena izdržati. Mnogi Hrvati su da se spase otišli u Francusku Legiju Stranaca. U to sam osvjedočen jer sam nekima bio tumač, prevodilac, mo. Otporaš) Inače, nema ništa.”

” Ne, nije nas nitko posjetio. Čuli smo da iz Salzburga idju u Rim na neki Kongres, čujemo i o putovanjima u Munehen, o političkim sjednicama, odborima, novim knjigama i memorandumima, ali mi za njih ne postojimo od časa od kada smo izgubili snagu i mladost u borbi za Boga i Domovinu.”

” Javljaju nam, da je skupljeno na priredbi 215 dolara za nas, ali mi ni od toga, ni od drugoga, ne ćemo ništa vidjeti. Ali zato je bilo banketa, putovanja, političkih manifestacija i zdravica. ”

” Ne vjerujem ni Vama, ni drugima, ne vjerujem nikome, jer svi obećavaju i nitko nam ništa ne daje. ”

Koliko je istine u tim gorkim predbacivanjima, koja su uperena protiv svih nas, jakih i slabih, velikih i malih, svećenika i vjernika, svih stranaka i svih boja. Obtužbe padaju godinama. Da li su bile nepravedne, da li su bile prestroge? Svi imamo svoju savjest i na nju se volimo pozivati, ako ništa pametnijega ne znamo kazati. Nu tim ratnim ozliedjenicima nije dosta. Traže se djela, da njima opovrgnemo optužbu. Vjerujem da ima pesimizma; ima i zdvajanja ima i uveličavanja, ima i netočnog optuživanja.

Bilo kako bilo, problem je tu i treba ga riešiti.

****

Nastavlja se.

Houdini
13th April 2012, 11:50
jel bi mogli dobiti neki scan tih pisama?
Otporaš
13th April 2012, 17:24
Poštovani Houdini,

Rado bih vam učinio uslugu, ali istini za volju, lagati neću, neznam kako skanirati i staviti na računalo. Nazvao sam jednog prijatelja kojemu sam rekao moj problem. Rekao je da će sutra, subota, 14 travnja, doći kod mene i da će mi pokazati kako se to radi. Dotle strpljenje i ako se naučim kako tim baratati, rado stojim na raspolaganju priložiti svako pismo generala Drinjanina, ako to bude nekoga zanimalo. Ovaj opis je izišao u šapilografiranoj DRINI br. 9 od 20 prosinca 1951 godine na strani 18.

Iskreni pozdrav, Otpraš.

Domoljub
13th April 2012, 20:15
Koliko ce tih pisama biti?

Nesto sada o zabrani prosvijeda u Zagrebu. Ovo mi ne mirise na dobro. Hoceli Hrvati sada ici u kulturnu revoluciju poput Mao ce tunga 1967 god., tesko je reci. Svakak trebamo spavati otvorenih ociju, jer ovi

koji danas vladaju RH su sinovi u unuci onih koji su u proslosti poznati kao rusitelji svake hrvatske drzavotvorne misli.

‘Ujedinjeni protiv fašizma’

HRT: single (http://www.hrt.hr/index.php?id=48&tx_ttnews)[tt_news]=161227&tx_ttnews[backPid]=38&cHash=2f3a409e69

Na zagrebačkome Trgu bana Jelačića okupilo se oko 150 predstavnika antifašističke Građanske akcije. Na Trg je negdje oko 18 sati došla nekolicina članova desničarske udruge Hrvatski uljudbeni pokret. Skandirajući ‘Mi Hrvati antifašisti’ i ‘Antifašistički Zagreb’ predstavnici Građanske akcije razvukli su transparent ‘Ujedinjeni protiv fašizma’. Kordon policije spriječio je kontakt između dviju skupina. Uhićene su tri osobe, dva antifašista i jedan desničar koji je navodno vikao ‘Za dom spremni’. Antifašisti su potom u pratnji policije krenuli prema Zrinjevcu.

Hrvatski uljudbeni pokret je sinoć priopćio da je od policije ishodio dozvolu za okupljanje na Trgu, na kojemu će navodno dijeliti promidžbene materijale te izraziti politička uvjerenja. Priopćenje su objavili na svojim stranicama, kao i presliku dopuštenja za skup koje je izdala zagrebačka policija.

Podsjetimo, premijer Zoran Milanović jučer je na početku sjednice Vlade potvrdio da je MUP izdao rješenje kojim se zabranjuju skupovi ekstremne desnice. Zabranu održavanja skupa danas je potvrdio i ministar pravosuđa Orsat Miljenić. I predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor poduprla je odluku vlade o zabrani. Oni koji imaju pretenzije na RH, oni čiji su programi u suprotnosti s Ustavom RH i hrvatskim zakonima, nemaju tu što organizirati u smislu prosvjeda, poručila je.

Predsjednik HČSP-a Josip Miljak najavio je tužbu protiv Vlade na Sudu za ljudska prava. Najavio je i tužbe protiv medija te napomenuo da neće održati najavljene skupove, već će svoje goste povesti u ‘turistički’ obilazak grada. Najavljeni skup ekstremne desnice osudili su i smatraju ga štetnim i predsjednica HSP-a dr. Ante Starčević Ruža Tomašić i čelnik HSP-a Danijel Srb. Oni su protiv policijske zabrane, no smatraju da je takav skup štetan za Hrvatsku.

Protiv zabrane ustala je Udruga zagrebačkih branitelja Vukovara. Iako se ne slažemo s ekstremnim desničarskim idejama najavljenog skupa, smatramo da je njegova zabrana izravno kršenje demokratskih prava, rekao je predsjednik Udruge zagrebačkih branitelja Vukovara Damir Jašarević.

Domoljub
30th April 2012, 13:26
Neka mi ovdje uz ova pisma maks luburica bude dozvoljeno ubaciti nesto sto sam pronasao u jednoj novini Nova Hrvatska iz Londona br. 3 st. 18. Naslov:

JOS O UBOJICI ILIJI STANICU

Ilija Stanic, ubojica generala Luburica, o kojemu je bilo rijeci u 12 nastavku feljtona NH-e, rodio se 19 listopada 1945. u selu Celebici (opcina Konjic, Hercegovina). Otac mu se zvao Jozo i za vrijeme rata bio je u hrvatskoj vojsci pod zapovjednistvom gen. Luburica. Stanic je napustio domovinu pocetkom kolovoza 1966. i pojavio se u izbjeglickom logoru Zirndrof, kod Nurnberga, gdje je zatrazio oliticki azil.

U tom logoru stanic se povezao s Ilijom Vucicem i Jakovom Juricem, koji su u to vrijeme bili povjerenici lista “Obrana” *(glasilo Hrvatskog Narodnog Odpora HNO, mo.)* i ubrzo je postao clan Otpora.

Prigodom jednog putovanja u Stuttgart, kasno u noci, na kolodvoru u Ulmu, njemacko redarstvo otkrilo je kod Stanica krivotvotrnu spanjolsku putnicu i radi toga je bio uhicen. Ilija Vucic i Jakov Juric zauzeli su se za njega, te je Stanic bio pusten na slobodu.

Kod Stanica je pronadjena krivotvorena spanjolska putnica prije njegovog putovanja u Spanjolsku, sto znaci da je Stanic unaprijed namjeravao doci do gen. Luburica.

Za Stanicevo prebacivanje iz Nurnberga u Pariz pobrinuo se Jakov Juric, koji je povjerio Vinku Ribicicu da ga preveze automobilom i za to mu platio 600 maraka. Ribicic je to osobno potvrdio, nakon sto je Juric pokusao tvrditi da je Stanica doveo u Pariz Milan Doric.

ANTE VUKIC

Otporaš
30th April 2012, 14:30
Poštovani Domoljub hvala ti za ovo što si ovdje donio jer je vrlo zanimljivo. Možda će i druge potaknuti da iz proslosti izvuke neke koristne podatke kako bi se sve tajne saznala oko gnjusnog ubojstva hrvatskog generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića. Neki su mi se javili s pitanjima da li ću nastaviti opisima “Pisma Maksa Luburića”. Moj odgovor je jest.
Domoljub
30th April 2012, 20:36
Otporas gdje je nastavak pisama? Nisam ja jedini koji bih zelio znati sta je taj Maks Luburic pisa.
Otporaš
30th April 2012, 22:42
Sada ću donijeti odlomak jednog pisma kojeg je general Drinjanin pisao svojem suradniku dru. Miljenki Dabi Peranić. Ovo što ću sada donijeti treba jedno objašnjenje a ja sam taj koji ga u cijelosti može dati. Naravno da sam spreman vjerovati da objava pisama Maksa Luburića neće zanimati mnoge Hrvate nego samo one koje povijest zanima.

Dokutra Miljenka Dabu Peranić sam upoznao na polnoćki za Božić u Notre Dame u Parizu 1959 godine. Hrvatska Katolička Misija u Parizu koju je vodio Dominikanac Teodor Dragun je organizirao polnoćku svetu Misu za Božić u Notre Dame de Paris. Dr. Peranić je bio glazbenik i svirao je klavir za vrijeme mise. Poslije Mise, vani pred Notre Dame de Paris Hrvati veseli, vade ploske rakije iz džepova, čestitaju jedni drugima Božić itd. Tada sam prišao dru. Peraniću, predstavio se i od tada se poznajemo. Naše obostrano prijateljstvo se razvilo do te mjere da me je 1961. zaposlio u poduzeću u kojem je i on radio. To je bilo poduzeće Librairie Hachette.

Kako smo zajedno radili imali smo svaki dan vremena raspravljati o problemima koji nas tište, a naravno to je bila naša Hrvatska. Ja sam bio član HOP-a, Hrvatski Oslobodilački Pokret. Mnogo puta sam ga pita da se učlani. Uvijek je izbjegavao. Pisao je knjige. Imao je u svom stanu neku vrst tiskare koja se je sastojala u tome da je imao na tisuće i tisuće sslova svih vrsta. Kada bi htio nešto napisati, tim slovima bi sastavio rečenice u neke šipke koje bi šarafima stegnuo i potom stavio u neki valjak – koji se je zvao, ako se ne varam “šapilograf” koji bi se okrećao i dodirivao papir kojeg je mašina pripremala i gurala pod taj valja. Noći i noći sam sa njim proveo tiskati kojekakove potrebeštine za hrvatsku promidžbu u Parizu za Hrvate pred crkvom hrvatske Katoličke Misije.

Poslije Poglavnikove smrti u Madridu 28 prosinca 1959 godine, mnogi istaknuti predstavnici HOP su išli u Madrid na sprovod Poglavniku. Već u siječnju 1960. na povratku za London kroz Pariz je navratio i dr. Andrija Ilić koji je u to doba bio ministar u novoj HDV koju je Poglavnik osnovao kada je pretvorio Ustaški Pokret u HOP. Na moj zahtijev dr. Peranić je pristao se sastati s dr. Andrijom Ilić. Dr. Ilić je zapovjednim tonom traćio od dra. Peranića da se učlani u HOP. Kako je dr. Peranić odbio kao moj prijatelj, ja se nelagodno osjećao.

U to vrijeme sam dobiva od generala Luburića letke “Prvi Korak” i drugog materijala sve vezano za borbu kako osloboditi Hrvatsku od jugoslavenskih pandža. Sve sam to pokazivao i davao dru. Peraniću. Njemu se svidjala ideja generala Drinjanina, osobito njegov intervju u Novoj Hrvatskoj Jakše Kušana iz Londona povodom Poglavnikove smrti. Kako se dr. Peranić sve više zagrijavao za Hrvatski Narodni Odpor i generala Drinjanina, ja sam se sa moje strane sve više i više ohlađivao novim stavom HOP-a.

Jednu noć kako smo radili u njegovu stanu na jednom od njegovih projekata, zamolio me je da pošaljem generalu Drinjaniu njegove knjižice o Iranskoj Hrvatskoj, što sam i učino. Nedugo iza toga prvi se javlja dru Peraniću general Drinjanin. dr. Peranić sav u oduevljenu mi pokazuje i čita pismo generala

Drinjanina. Tako je počela suradnja između dra. Miljenka Dabe Peranića i generala Drinjanina u rujnu 1962. godine.

Koristim ovu priliku kao uvod za sve one Hrvate koje ova pisma budu zanima da im kažem sljedeće: Doktur Miljenko Dabo Peranić i ja smo bili usko povezani dobrim prijateljstvom koje se je razvilo do te mjere da mi je bio vjenčani kum, on i njegova supruga Marija. Dr. Peranić je taj koji je sastavio i napisao PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZAN. General Drinjanin ju je samo djelomično izmjenio i korigirao. Sve sam ovo naveo tako da ne ponavljam svakoga puta kada budem iznosio ova BLAGA vrijedna PISMA MAKS LUBURIĆA.

Nastavlja se.

Otporaš
1st May 2012, 13:30
Prvo pismo Maksa Luburića dru Dabi Peranć.

general DRINJANIN
26.VIII.1962.

G.Dr. Dabo Peranić,
Pariz.

Poštovani gospodine profesore!

Pročitao sam sve tri knjižice, što ste nam poslali, pa Vam od srca čestitam na tom radu. Meni je neobično drago, da ste se posvetili tom razdoblju hrvatske povijesti, jer eto, u vremenu kada si narodi moraju inventirati priče o par stotina povijesti, mi brojima dva milenija hrvatske samosvjesnosti. Na Vama je zasluga, da ste nam ipak dali vjerodostojnu sliku našega postanka. Dosta je nama toga slavjasnkog (po svoj prilici Maks je gtio reći slavenskog,mo) masla, jer ono nas je dovelo na Bleiburško polje.

Ja sam imao uvijek veliku sklonosti za povijest, još u mastarskoj gimnaziji, dok nam je Otac Dominik Mandić bio profesorom i tukli se sa Srbima. Imali smo prof. Leovca, divljeg vlaha sa katedrom povijesti, i taj nas je tjerao da učimo imena Vladika, Hajduka, i govorio da nema hrvatske povijesti. Tada sam se pobunio,-ni prvi, ni zadnji puta, i donio mu Klaića i Šišića. Šta bi tek bilo, da smo imali stvari oca Mandića, Vaše, Šakača itd. Bio bi mu oči izkopao. Nu kako sam još kao dijete otišao na Jankapustu (ime logora u Mađarskoj gdje su se Ustaše trenirali za oslobođenje Hrvatske,mo), obustavio sam študirati povjest, a pridružio se onima, koji su htjeli pisati povijest….

Nu čim sam naučio madjarski, odmah mi se probudio apetit i počeo sam študirati hrvatsko-madjarske odnose i madjarsku, uopće povijest i kasnije pohodio slobodno sveučilište, koje daje kategoriju madjarskom narodu. Tamo sam odkrio nešto, što me sada vuče k Vama: turanska (iranska) teorija. Madjari su turani, a to znači iranska ravnica i ja sam o tome čitao bezbroj djela, slušao predavanja poznatog slaviste Dr. Rasza, i našao imena koja Vi spominjete. Dapače u jednoj svadji sa jednim madjarskim profesorom, a u onom prkosu, počeo sam mu spominjati imena Sarmata, Haravtha, Harouvata, te da smo mi bili elita u vojsci Darija, dok su oni, turani, madjari bili bili divlja plemena. Taj je čovjek bio zinuo kao som, odveo me svojoj kući i dao mi biblioteku na raspolaganje A ja bež do staroga Marka Došena (Taj Marko Došen je kasnije bio predsjednik Hrvatskog Državnog Sabora NDH, mo), koji je cijeli dan čeprkao po bibliotekama, ali kako nije znao madjarski, to bi meni donosio i podvlačio svugdje gdje je našao ime Horvat, znači Hrvat. Ja sam tako imao 2000 knjiga koje sam kupio i htio kasnije u Hrvatskoj stvoriti sa starim Došanom jedan institut za istraživanje povijesti, htjeli smo razvijati teoriju iranskog poriekla samo neka ne bude što sa Srbima ima veze. (That make sense, ovo ima smisla, mo) Kasnije je to propalo jer je za vrijeme revolucije uništeno. Šteta. Nu sada ste mi Vi i opet dali nade, da bi zaista mogli stvar postaviti na znastvene temelje . Tako se eto i ja smatram, uz Marka Došena, jednim od poklonika teorija o iranskom porieklu. Ja bi to činio i kada nebi bio uvjeren, nu ja sam siguran, da ćete vi jednom u Pešti naučiti madjarski, pa ćemo skupa čeprkati po starim bibliotekama i knjižarama, i naći sve one izvore, koji će Vam pomoći, da stvorite teoriju, i da ju branite pred svietom.

Ja ću pisati Anti Došenu, sinu pok. Dida Marka, s kojim sam u vezi i dobru prijateljstvu, da pogleda, ima li u ostavštini Dida Marka šta o tome. Nu prije bi moglo biti, da to ima kćer Dida Marka, a ta je udata za dra. Hefera (Stjepan Hefer nasljednik Poglavnika poslije njegove smrti i predsjednik HOP, mo) i to je već teže. (Postojala je velika zategnutost između Poglavnika i generala Luburića zbog dogovora s drm. Milanom Stojadinovićem o podijeli Bosne 1955 godine. Ta zategnutost je nastavljena i poslije Poglavnikove smrti, kako ovdje Maks i kaže: "…a ta je udata za dra Hefera i to je već teže…". Nu pokušat ću.

Ja se nudim Vama kao siradnik i ako treba pomoći ću u svakom pogledu. Nastavite istraživanja. Ja ovu Drinu (DRINAPRESS u službi HNO je tiskala mjesečnik novinu OBRANA i tri puta godišnje knjigu Drina za izobrazbu budući hrvatski vojnika, mo) posvećujem Ocu Dominiku Mandiću, radi djela o BOSNI I HERCEGOVINI. Neobično bi mi bilo drago, kada bi Vi za taj broj napisali resumen, extrakt Vaših teorija i k tome aplicirati na VOJNU STRANU. Stara je hrvatska vojna povijest uopće povijest Hrvata, pa i dio nove, odnosno iz kraljeva i srednjeg vijeka.

Dakle jedna stvar, koju nitko dosada u hrvatskoj povijesti nije pokušao: najstarija vojna povjest Hrvata. Kako ste vidili iz Drina, ja sam uvijek pisao nešto iz povijesti, a sada donosim stvar puk. Pavičića: Vijna povjest Hrvata. Nu ta počima, kako ste vidili sa hrvatskim kraljevima. Nu to je mnogo manje interesantno. Ako Vi razradite teorije i primjenite na sedam Banova, kao šefova sedam ratničkih plemena, i njihov dolazak na jadran, kao i put, mačem u ruci, iz iranske ravnice, preko Dona, Bijele Hrvatske, Slovačke/ gdje ima hrvatskih sela najstarijeg oblika, koja sam ja išao posjetiti, ako pogleda geografske nazive u dijelu Ukrajine, Poljske, Slovačke i Podkarpatske Rusije (gdje ljudi govore ikavski), naći ćete vojnički put starih Hrvata. I neka idju do djavla Srbi sa svojim hajducima, komitima, razbojnicima i vladikama.

Mi smo upravo sada stvorili POVIESNI ODJEL i mislimo tiskati jednu brošuru o našem vojničkom povlačenju, mislimo raditi na reformi, odnosno preispitivanju naše vojne povijesti od najstarijih dana s ciljem, da se preispitaju stvari sa općeg i svehrvatskog gledišta kroz vjekove ili milenija. Jer smo i balkanski, mediteranski i srednjoevropski-panonski narod treba postaviti svehrvatsku teoriju, odnosno stvoriti što dosada nitko nije pokušao filozofiju hrvatske vojne povijesti. Nije više interesantno da su se tukli katolici i muslimani i da je postojala Turska Hrvatska, nego da trebaju Hrvati teorije o UZROCIMA. Zašto se sve to dogodilo. To opet zasjeca u geopolitiku, koju sam s posebnim žarom študirao i posebno engleza Lidell Harta. Treba dakle pustiti na stranu kroničarsku /skoro novinarsku/ povjest, nabrajanja knezeva, pandura i paša, nego zahvatiti i stvarati filozofiju povjesti uopće i vojničke posebno, sa hrvatskim teorijama i pustiti nas kao antemurale (preziđe kršćanstva, mo), kao turski pašaluk ili habsrburžki lebensraum. Idimo dalje. Ja bih želio hrvatsku/ vojnicima dati nešto više iz dva razloga: da već jednom otresemo komplekse inferiornosti prema Rimu, Beču, Pešti, Beogradu i Istanbulu, pa da stvorimo vlastiti put, iz Irana na jadran, teoriju Velike Hrvatske, koja je iz geopolitičkih i geostratežkih razloga dolazila pod utjecaj, utjecaj jednih i drugih, ali je uvjek sačuvala svoj personalite. S druge strane želio bi hrvatskom malom čovjeku probuditi apetit za više ciljeve, koji daju smisao životu i smrti, a to je znati živiti, umirati/ u sferama Historije i veličine, a ne tapkati u kaljuži hrvatske nazdravičarske kortežke i stranačarske duševne bijede, kao i danas, kad ima maksovaca, jelićevaca, heferovaca, mačekovaca, itd. ali nema perspektiva veličine, slave, slobode, obraza i časti.

Jesti li spremni suradjivati sa Drinom i Drinjaninom, pa makar nas naši politički proleteri napadali da smo fanatici, i k tome, da smo i ubijali kako bi Hrvatska bila velika, snažna, ponosna, pa ako treba i ipmerijalistička, prodorna, borbena zavojevačka. Znajte da ako ne predjemo u ofensivu i stresemo blato, ići ćemo sa Srbima kao baba za misarima.

Ako jeste spremni, kao Dr. Peranić/ ili pseodonim: recimo bojnik HARAUAIT ili sl. napišite predhistoriju Hrvata kao vojnog naroda. Ja ću reproducirati klišeje, i staviti da sam ih uzeo iz Vaše knjige, da se time Vi pokrijete / Oh Bogovi, povjesničari i koljači skupa / ili prema Vašim željama. Voljan sam to ukrasiti lijepim klišejim, koja ako ne trebate možete posuditi, a ja bi napravio separate od toga, i Vama darovao kao brošuru, sličnu ovima, koje imate. Vi se tako možete materijalno pomoći i nastaviti rad. Uvjek, naravno, računajući na našu pomoć. Mogli bi stvoriti i mali KRUG PRIJATELJA DRINE –

“IRAN” i okupiti intelektualce i raditi skupa i stvoriti školu. HRVATSKA ĆE VOJSKA POMOĆI TU STVAR i smatrati se počašćenom.

Pošaljite na, ako mislite, da je pametno, jednu fotografiju Vašu, klišeje, ili otiske, pa da još u ovom broju posvećenom fra. Dominiku, dademo novu verziju stare nam slave. Srdačni pozdrav g. Galiću *(Stanko Dujam Galić 1901.1971, od starog Kaštela, živio u Parizu, naš zajednički prijatelj,mo.)* i ostalima, pozdravlja vas Vaš odani general Drinjanin. Podpis.

Eto, to je prvi pismo generala Drinjanina dru. Dabi Peraniću. Ona dvojica su pokretači PORUKE IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA. Ova Poruka izmirenja je izišla u Istarskoj Drini 1964 godine. Nastojao sam prepisati ovo pismo onako kako je originalno pisano. Otporaš.

Otporaš
1st May 2012, 22:52
Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića,

KOMENTARI

Otporaš 01.05.2012 23:49

Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: “…Ako padnem – Rankovićevci će Te napsati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene – okrivit će tebe…To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost…

…Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

…Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali – sjećaš li se? – da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem…Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene…

…Svi danas vide da sam ih vrački razdjelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je mešu njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije…

…A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti mešu Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o “bratstvu i jedinstvu”! Neće ga nikada biti, je ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom – Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se “bratstvo i jedinstvo” sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale “žrtve” Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana – pobijenih da bi se moglo ostvariri to Rankovićevo “bratstvo i jedinstvo”). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Dogadjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio…dokazuju da sam ih razdvojio…”

Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smjenio i 1967 povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živući Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim polittičkim aparatom u ime “narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva” nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik “žrtava fašizma” u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtana na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.

Domoljub
2nd May 2012, 12:41
Ova pisma su jako interesantna. Sada pocimam malo bolje razumjevati one koji Maksa uvijek s razlogom ili bez razloga napadaju. Ja bi rakao da je Maks svoj Jasenovcem ostavio svima nama a najvise onima koji uvijek imaju nesto nova reci o Jasenovcu. Da nasi neprijatelji nisu spominjali Jasenovac, pola i vise svijeta ne bi ni znali tko je bio taj Maks Luburic.
Otporaš
6th May 2012, 15:28
” PRO DOMO SUA ” prvi (1) dio

Pod ovim gore naslovom, što znači “govoriti sebu u prilog o sebi” general Drinjani je dao ralog ili razloge zašto nije branio Zagreb o partizanske navale u početku svibnja 1945 godine. Ovaj opis general Luburić je iznio u knjigi MISIJA U HRVATSKOJ, izdanje DRINAPRESS, Madrid 1967 god.

MISIJA U HRVATSKOJ je dnevnik kojeg je vodio Dr. Giuseppe Masucci, O.S.B., bivši tajnik izaslanstva Svete Stolice kod hrvatskog Episkopata. General Drinjanin iznosi svoje izlaganje na stranicama 289-298. Opis je malo podug za staviti ovdje u jedan opis. Ako ga prisječem i stavim u nekoliko nastavaka, bojim se da bi se suština samog opisa izgubila, jer neki čitatelji ne bi bili u stanju ili vremenskoj mogućnosti redovito pratiti ove opise. Zato bih želio znati mišljenje čitatelja čijim mišljenjima ću se za sigurno pokoriti po postupiti onako kako to demokratska većina zaželi.

Domoljub
7th May 2012, 11:44
Otporas samo nastavi iznositi iz te knjige Misija u Hrvatskoj za nas koji nismo imali priliku to sve citati. Pozdrav.
Otporaš
8th May 2012, 21:24
Ovdje donosim jedno okrućno pismo u obliku letka upućeno, kako se u pismu kaće, hrvatskim borcima, društvima, skupinama, pojedincima i hrvatskoj emugraciji općenito. Ne znam tko još ili koliko nas ima još živi danas da imaju original ovog okružnog pisma. Ja ga imam i izvijet ću ga na ovim stranicama u par nastavaka po rednim brojevima, tako da oni zainteresirani mogu pratiti ovu ozbiljnu situaciju koja je dovela do potpunog razlaza između zadnjeg Zapovjednika HOS generala Vjekoslava Maksa Luburića i Poglavara NDH Poglavnika dra. Ante Pavelića. Nadopunit ću neke mene poznate stvari poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja ovog okružnog pisma koji iznosi nekih dio ili početak uzroka tog razlaza. Što je najžalostnije da u ovom okružnom pismu nije naveden i datum kada je pisan. Pošto su mi donekle neke stvari poznate i po pisanju ove okružnice, to bi moglo biti po raspletaju svih dogodovština početkom godine 1956.Ako netko uz ovu temu imadne bilo kakovo ozbiljno pitanje, zamolio bih ga da se preko ovog Foruma javi. Hvala. Otporaš

HRVATSKI NARODNI ODPOR – Okružno pismo br. (1)

POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE

Hrvatski borci! Braćo Ustaše, Domobrani, Legioneri, Mornari! Hrvatski emigranti!
Hrvatski borci, društva, klubovi, logori i skupine po svietu dobivaju, čak i avionski, novi list iz Buenos Airesa, kojeg izdaje Vlaho Rajić, a zove se “SLOBODNA RIJEČ”. Znam da debeli paketi tih novina idu redovnim putem na sve naše skupine po svietu. To je nastavak neslavno preminulog “IZBORA” a Rajić je, poput Šubašića (Ovdje se radi o Stjepanu Šubašiću koji je bio urednik časopisa “IZBOR” a ne o dru. Ivanu Šubašiću koji je bio u sastavu jugoslavenske kraljevske vlade u Londonu i kasnije šurovao sa Titom s kim je sastavio prvu komunističku jugoslavensku vladu u kojoj je on bio ministar vanjskih poslova, mo), jedan od onih, koji je ponudio Srbima pola Bosne i pripada “genijalnoj” skupini Hrvata, koji žele mir sa Srbima, odricajući se sami sebe, svoje prošlosti, ustaške revolucije i pola Bosne! Rajić je napisao pred tri godine debelu knjigu ničega, samo da može na kraju predložiti mirno riešenje i razlaz medju Srbima i Hrvatima tako, im prepustimo Sarajevo i pola Bosne, te još neka područja, kao pola Istre, koju ni Tito nije prepustio Talijanima. Rajić je cielog života, kao i Subašić, bio nepopravljeni Jugoslave, bio je

medju onima, koji su izdali Hrvatsku 1918. god., služio je sve srpske režime, bio je uviek protiv nacionalista i ustaša, da sada pod starost, i opet ponudi Srbima, ne cielu Hrvatsku, nego pola Bosne.

“DRINA” (br.1-3 1956, imam taj broj,mo Otporaš) donosi opširni material o svemu, a vas upozorujemo, da znate o kome se radi, i da najenergičnije poduzmete korake i povratite taj novi izdajnički list onome, tko Vam ga je poslao bez Vašeg znanja. Povratite list i kašite u skupnim pismima tom nepopravljivom izdajniku, da će ga hrvatski borci, kadli-tadli staviti pred ustaški sud i suditi radi vele izdaje. Izrazite svoj prezir prema čovjeku, koji je ponudio Srbima pola Bosne i našu VJEKOVNU GRANICU NA DRINI, za koju je proliveno (Vidi Adil Zulfikarpađić PUT U FOČU, veljača 1942., mo) more krvi načih najboljih sinova. Preživjeli borci bezmrtne Legije Smrti, Francetićeve Crne Legije, pripadnici domobranskih i ustaških postrojba, koji su branilo ideale na Romaniji i na Drini, izrazite svoj prezir i svoju osudu prema onima, koji zatajuju krv Vašu i Vaše pale braće, stotine tisuća muhadžira, ponosnih koljenovića hrvatske istošne Bosne! Osudite onoga, koji vara hrvatsku javnost ošitom laži da Srbi imaju imaju u istočnoj Bosni većinu, kada je poznato svima nama da BAŠ U ISTOČNOJ BOSNI HRVATSKI MUSLIMANI IMAJU OGROMNU VEĆINU, a da Srba ima u zapadnoj Bosni, gdje prema zamisli velikosrba od Pašića do Stojadinovića, nadiru prema moru i prema Slovencima, da se spoje i uguše hrvatski narod na području, gdje danas srbokomunisti vrše istu misiju. Kada bi se Srbima predala istočna Bosna i sarajevski kraj srednje Bosne sa sarajevom, tada bi Srbi, nakon što bi doklali što Koča i Peko nisu poklali, sutra tražili i zapadnu Bosnu, jer bi u njoj imali većinu! Zato listovi Dra. Milana Stojadinovića, kao buenosaireška “Srpska Zastava” i traže granicu na Kupi pod Zagrebom i zahtievaju hrvatski Dubrovnik!

Ta “Slobodna Riječ” donosi na str. 4 tri bilješke pod skupnim naslovom: UPOZORENJE BJEGUNCIMA IZ JUGOSLAVIJE, i u jednoj bilježci daje znati tim bjeguncima iz Jugoslavije, da je informiran iz nacionalističkih krugova, da su isključeni M. Luburić i S. Rover iz nacionalističkih redova, i da vlada medju istima velika radost!

Nastavlja se.

Moja nota. Tko pažljivo bude ovo pratio olako će uočiti nagomilanu napetost između Poglavnika i Maksa Luburića. To je naš zajednički jugoslavenski neprijatelj iskoristio do te mjere da se je izvršio atentat na Poglavnika dra. Antu Pavelića 10 travnja 1957 godine u predgrađu Bueos Airesa. Napetost je išla tako daleko da se čak optuživalo generala Maksa Luburića da je on sa svojim ljudima izvršio taj atentat. to se je mogo čuti i sinoć 7 svibnja 2012 g. u emisiji o jugoslavenskoj tajnoj službi, gdje je ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić otvoreno lagao da je u tom ubojstvu na generala Drinjanina indirektno sudjelovala i Poglavnikova supruga Mara.

Domoljub
10th May 2012, 10:50
Hoce li biti: Tko je puca na Pavelica?
Otporaš
10th May 2012, 19:25
HRVATSKI NARODNI ODPOR (2)

POZOR USRAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE!

Tako, nakon što je neslavno preminuli ” Izbor ” godinu dana unapred davao znati, tko će iz nacionalističkih redova biti elimininiran, i nakon što je srpski sluga Subašić javljao u osobnim pismima odluke, koje će se donieti, i koje su se doniele nakon izvjesnog vremena, tu je novi izdajnik, koji je informiran iz “nacionalističkih krugova”, kakva radost vlada, jer se obistinilo ono, što je ” Izbor ” najavio u svom listu, a Subašić u osobnim pismima najavio sa strahovito mnogo vjernosti.

Sada je jasno, koji smo branili ideal na Romaniji, Drini, Ivan Planini i diljem svete hrvatske grude, koji su to “nacionalistički krugovi”, gdje srpske sluge Subašić i Tajić znaju davno prije, nego mi svi skupa, šta će se dogoditi i šta se je dogodilo.

Ako nam se ne bi uzelo za zlo, postaviti ćemo sliedeća pitanja:

a). koji su to “nacionalistički ktugovi”, gdje imaju društvene prostorije, tko im je šef, zapovjednik, vodja, predsjednik ili tajnik, kakovi nazov imaju, koji list zastupa njihovo stanovište, šta je njihov cilj, koji im je program, ideologija, i tko su im pristaše, sljedbenici i vjernici?

b). kako to, da poznati ustaški generali, zapovjednici Zborova, članovi Glavnog Stana Poglavnika, sabornici Hrvatskog Sabora, povjerenici Glavnog Ustaškog Stana, Zapovjednici Ustaške Obrane, Upravitelji Ustaške Nadzorne Službe, rukovnici (po svoj prilici pukovnici, mo) Poblavnikove Tjelesne Bojne, saznaju iz novina onoga, koji dieli Bosnu, da je izvršeno ono, što je najavio Subašić, koji nas je zvao “ustaškom paščadi”, a Srbe braćom, dok smo mi krv lili svakodnevno za Ustašku i Poglavnikovu Hrvatsku?

c). kako to, da je brat S. Rover, Glavni Povjerenik Hrvatskog Narodnog Odpora za Oceaniju, bio najprije ukoren što je vraćao pakete ” Izbora “, zatim po ministru Iliću zazriešen dužnosti Glavnog Povjerenika, zatim ustanovljeno da Odpor uopće ne postoji, zatim ukoren što nije dobro podpisao proteste, (ovdje se nesumnjivo radi o prosvjedima koje su Hrvati u tadašnjoj političkoj hrvatskoj emigraciji slali novoj argentinskoj vladi koja je progonila i hapsila državotvorne Hrvate, osobito Poglavnika i pripadnike ustaškog Pokreta, koje je jugoslavenska promidžba optužila da su bili na strani Perona i njegovog režima. Tada je Poglavniku prijetila opasnost uhićenja i mogućeg izručenja Titinoj Jugoslaviji, kao što se je desilo i s Adolfom Eichmannon 1960. kojeg je nova argentinska vlada izručola Izraelu, mo, Otporaš), koji su upućeni za Argentinu, zatim ukoren, što novom “vodstvu” (te godine 1956 Poglavnik je preimenovao Ustaški Pokret u Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP u kojem nije bilo niti jednog istaknutog Ustaše/borca NDH, osim nekih nevažnih ili niži častnika i dočastnika, mo, Otporaš) nije dao dovoljno navca (što sve možemo dokumentirano dokazati), a na kraju, kada su Rovera njegovi zapovjednici, general Drinjanin i pukovnik Pušić, uzeli u zaštitu, da je na kraju proglašen – izdajnikom i krivcem za tragediju Bože Kavrana? Zar se je smjelo tolerirati Rovera, da je udovoljio zahtjevima “vodstva”, makar je na njemu bila sumnja izdaje?

d). kako to, da se na izdanog ustaškog častnika nabacuje optužbom, i to najtežom, a unapred se isključuje svaki dokazani postupak, sudjenje, kao i unapred odbija materijal, kojeg Roverovi zapovjednici posjeduju kao rezultat istrage od dvije godine?

e). kako to, da se sada iz “nacionalističkih krugova” nabacuju optužbom suradnje sa komunistima na suradnike Odpora, kao Rovera, kada je Hrv. Narodni Odpor već pred godinu dana u svom letku, koji je rasturen po cielom svietu u mnogo tisuća primjeraka (br. 19. od 26.1.1955. okružno pismo br. 7,) dao na znanje hrvatskoj emigraciji, da komunistički agenti iz Beča pokušavaju doći u dodir sa predstavnicima nacionalista, izmedju ostalih, i da infiltriraju svoje agente u naše redove, i to u vrijeme, kada je Subašić sablazno protiv svega što je nama sveto, protiv svećenstva, protiv same dogme i doktrine, kada je provodio svoje “antiklerikalno manhitanje” otvarajući razornom duhu, sumnji i kulturnom razkolu? Kako se može svoj vlastiti frakaso pokrivati nečastnom optužbom protiv onih, koji su imali hrabrosti upozoriti na komunističke i srpske agente medju nama, koji su hvalili Nedića i branili Mihailovića, zvali ih patriotima, a ustaške generale, pobjednike četničke vojske na Ljevču polju običnim koljačima i zločincima, pa čak napisali i to, da se ne zna tko je otac hrvatskome generalu Luburiću, pobjedniku sa Ljevča Polja?

Nastvlja se.

Moja bilješka. Kako sam prije rekao da je ovo početak početaka razlaza Poglavnik/Luburić. U svim ovim ovim unutarnjim prepucavanjima, samo naš hrvatski neprijatelj se veselio i od veselja ruke trljao i smutnje ubacivao gdje god je to trebalo. Poznavajući površno ovaj slučaj, drugim riječima vrlo malo, a za današnje naraštaje – možda dovoljno -, postavlja se sada pitanje dali je i koliku ulogu u atentatu na Poglavnika dra. Antu Pavelića 10 Travnja 1957 godine u blizini Buenos Airesa, direktno ili indirektno, igrao dr. Milan Stojadinović, koji je godinu dvije ranije s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem razpravljao o podijeli Bosne. Dr. Milan Stojadinović je imao brata u četnicima kojeg je srpska Udba držala u zatvoru i uvijek ucjenjivala i preko njega slala poruke bratu Milanu Stojadinoviće. Možda će još o tome biti govora u ovim opisima.

Otporaš
11th May 2012, 17:32
HRVATSKI NARODNI ODPOR (3)

POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE

f). Kako to, da se tek nakon Subašića, Rajića i Stojadinovića, negdje uz “srpsku i hrvatsku šljivovicu” došlo na to, da je general Luburić i u prošlosti počinjao djela, koja da sada treba u emigraciji spriečiti? Koja su to djela? Gdje i kada su počinjene? Zašto se to prije nije spriečilo ili zašto se “takova djela” nagradjivalo najvišim činovima, počastima, odlikovanjima i položajima? Kako to, da jedan Subašić i jedan Rajić, mogu u listovima, u novinama, u razgovorima sa čestitim hrvatskim emigrantima, govoriti u ume “nacionalističkih krugova” i konkretno u ime osoba, da se treba odreći onih, koji su “za sve krivi”, a to su Ustaše i svećenstvo, na koje se baca ljaga, da su klali Srbe i time krivci “za sve”, a da se, time ubija moral hrvatskih vojnika, koji će i sutra morati krv liti i tući se protiv vojvoda Gazde Stojadina (mislise ovdje na dra. Milana Stojadinovića, mo), koji unapred traži Bosnu i granicu na Kupi i traži hrvatski Dubrovnik, a daje izjavu o “mirnom razlazu”. Kakav bi taj razlaz morao biti? Gdje? I zašto treba uništiti Hhrvatski Narodni Odpor i ” Drinu “, (časopis kojeg je izdavao Hrvatski Narodni Odpor za obuku i izobrazbu budućih hrvatskih časnika, dočasnika i vojnika, mo) koja je uzela za lozinku i ove rieči:

NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, a zovemo se ” D R I N A “

Zašto proglasiti Rovera izdajnikom, a Drinjanina krivcem za ono, što se u prošlosti dogodilo, kada znamo da Srbi i opet spremaju isto ono, i da će se morati odgovoriti silom na silu, puškom na pušku i krvlju na krv palih Hrvata? Zašto se u nebesa dizalo Stojadinovića, kada se zna, da je pao baš zato, jer mu nije uspjelo terorom uništiti naš odpor i rješiti hrvatsko pitanje? Zašto uljuljkivati u san sigurnosti hrvatsku emigraciju i hrvatski narod, kada je jasno, da se Srbima oduprieti možemo samo snagom oružja i moralom hrvatskih vojnika, koji se ruši od tamo, gdje se sprema izdaja Bosne i Drine, a time i ideala na kojima može počivati zgrada NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE?

Tražimo odgovor na gornja pitanja i od Rajića i od Subašića, ali i od “nacionalističkih krugova”, koji su nam naprtili na ledja neprijateljstvo Crkve, peronistički frakaso, podjelu Bosne i izdaju Drine, i da raskol medju dobrim i vjernim Poglavnikovim ustaškim fanaticima, borcima, kojima nije trebalo stvarati zasluge riečima, nego borbom, djelima i krvlju kroz 25 godina, kroz četvrt stoljeća ustaške revolucionarne borbe u prvim borbenim redovima. danas, tobože, brane Poglavnika oni, od kojih smo mi morali braniti i Poglavnika i Hrvatsku kroz mnogo godina. Izbijaju na površinu tipovi, koji su deset godina sjedili u zaprećku, kada smo mi, Hrvatski Narodni Odpor i ” Drina ” razvili ustaški i Poglavnikov stieg! Tražimo da se stvore naše institucije, da proradi naža vlada, da se stvori Glavni Ustaški Stan i Vrhovno Zapovjedništvo HOS-a, da djeluju Ustaški, Vojnički, Stegovni, i Častni sudovi, da šačica intelektualaca, koji su sami sbe proglasili “vodstvom” i “nacionalističkim krugovima”, razbijaju ono, što smo stvarali čestitim radom kroz dugi niz godina, ne može se dogoditi, da izdajnici, kao Subašić i Rajić, te razni promičbenjaci postavljaju i smjenjuju generale i vojnička zapovjedničtva, i ne bi se moglo dogoditi, da se izigrava auktoritet Poglavnika u malim trzavicama, svadjama i ambicioznim obračunavanjima “vodstva”. Danas se ne kolju Srbi radi “Izbora” što je navodno bio cilj, nego se koljemo mi Ustaše, jer su ne Srbima, nego nama na ledja uprtili “Izbor” i njegov otrov, i jer i opet na isti način rade sa drugim nečastnim tipom, Rajićem.

Nastavlja se.

Moja bilješka. Znam da ima mnogo stvari u ovom okružnok pismu Maksa Lubuića koja bi trebalo pojasniti. Na neka bih mogao dati odgovor jer su mi neke činjenice poznate. Nova vlast u Argentini koja je nastupila revolucijom a svrgnućem Perona, je bila protiv nacionalista Hrvata.

Domoljub
11th May 2012, 22:28
Postovani Otporas citam redovito sto pises. Vrlo zanimljivo iako izgleda da je pranje prljavog rublja unutar ustaskih redova. Mozda je i to imalo razloga razlaza Luburiz/Pavelic.

A sta je sa ubojcom Maksa Luburica Ilijom Stanicem. Sta je tebi poznato o tom udbinu agentu.

Otporaš
13th May 2012, 14:47
Doce i to na red. Strpi se Domoljub!
Otporaš
14th May 2012, 16:04
HRVATSKI NARODNI ODPOR (4)

POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE!

Čuvajmo auktoritet našeg Vrhovnog Zapovjednika, Vodje i Poglavara, Poglavnika dra. Ante Pavelića za najviše poslove!

Čuvajmo jedinstvo, koje neka dostojno predstavlja Hrvatska Državna Vlada i njen Predsjednik Dr. Džafer Kulenović! Neka se sa više dojstojanstva biraju ministri i upotrebljava ime Vlade!

Stvorim GLAVNI USTAŠKI STAN, koji neka provede ustaški preporod i neka vodi poslove novog hrvatskog narodnog Ustanka, novog 10 travnja, bez koga nama nema povratka! Neka Stegovni sudovi Glavnog Stana, kako predvidjaju i Ustaška Načela, vrše stegovnu vlast i izriču osude nad ustaškim častnicima!

Pomozimo HRVATSKI NARODNI ODPOR I ” DRINU ” koji u Domovini i izvan domovine, u tudjini, okuplja hrvatske borce i spremaju ih za njihovu novu misiju, za novi hrvatski ustanak, novu borbu i novi DESETI TRAVNJA. Bez borbe i ustanka nema povratka u Hrvatsku! Neka rade i druge organizacije, ali se ne smije zaboraviti, da nije sav narod u emigraciji, i da nije sva emigracija u Argentini, ni sve Ustaše u Domu (ovdje se misli na službenu adresu Hrvatskog Domobrana u Buenos Airesu gdje je bilo glavno sjedište HOP-a, mo), odakle ras Vrančić (ministar hrvatske državne vlade dr. Vjekoslav Vrančić, mo), novi vodja novog vodstva poručuje: idite od nas! Tko ste to ” Vi ” pa da idemo od ” Vas “. Kuda? Zašto? Zar nije nama mjesto ovdje, iza Pirineja, gdje je vodstvo svih protukomunističkih pokreta na svietu, i gdje je novi Antikominform, pod vodstvom generalisimusa Franka, pobjeditelja nad komunizmom u vrijeme, kada je Subašić u svojim tadašnjim novinama hvalio Moskvu, komuniste, a Franka i novu Španjolsku nazivao onim imenima, koja prišiva danas nama? Zar braća iz “nacionalističkih krugova”, sa kojima ima tako dobre veze Subašić i Rajić, misle da će se Hrvatska osloboditi sa onim radom, kojega oni provadjaju na drugom kraju svieta i najudaljenijoj točci na kugli zemaljskoj od drage nam Hrvatske? Argentina je izvršila svoju misiju, a ta je bila spasiti glavu i reorganizirati se, pa sada samo životari i izživljavaju se u nostalgiji starih dana, stare slave, kada je jasno, da su novi centri u Munchenu, Madridu i Washingtonu, gdje se sigurno nije moglo rješiti hrvatsko pitanje Subašićevom antikomunističkom kampanjom i peronističkom propagandom. Treba istini pogledati uoči i odstraniti iz našeg vodstva one, koji su krivi za stanje, da smo došli na mrtvu točku, i poći novom putevima, bez Rajića, Subašića i nestrpljivih “nacionalističkih krugova”, koji su nas i doveli u ćor sokak, iz kojeg moramo naći izlaz, a ne prikrivati svoj frakaso napadajem na one, koji na vrijeme pokazaše prstom u izdajnike i srbokomunističke agente medju nama.

Mi smo za ustašku i hrvatsku revoluciju, najprije u našim redovima, a onda smjelo napried u borbu za Nezavisnu Državu Hrvatsku, jer narod od nas očekuje više, nego što mi činimo! Mi smo za hrvatsku i ustašku legalnost i državni kontinuitet! Nezavisna Hrvatska Država (to je bilo u početku originalno ime ustaškog pokreta pod kojim je imenom izlazila novina u Chicagu NEZAVISNA HRVATSKA DRŽAVA, mo) i ustaška revolucija žive u nama i mi ih se ne smijemo na nedostojan način odricati, nego se spremiti na novu borbu i nove žrtve. Židovi, Arapi i ostali narodi oružjem u ruci krvare za svoj ideal i nama mora biti jasno, da bez borbe nema Hrvatske!

Živio hrvatski Suveren, Poglavnik i Vrhovni Zapovjednik, Dr. Ante Pavelić!
Živio sin Bosne i Predsjednik Hrvatske Državne Vlade Dr. Džafer Kulenović, branitelj Drine!
Živio neustrašivi Kardinal Stepinac, koji nije ni pred srbokomunističkim sudom zatajio svoje Hrvatske, nego ju je tada i uniek neustrašivo branio pred slobodnim svietom i savjesti čovječanstva!

Živio Hrvatski Narodni Odpor, koji nastavlja radom i žrtvama tako dugo, dok se ne ostvari Nezavisna Hrvatska Država sa granicama na Drini!
Živila ” Drina “, (misli se na časopis “Drina”, knjiga za odgoj i izobrazbu budućih hrvatskih častnika, dočastnika i vojnika, mo) koja će Vam skoro stići veća i bolja, ustačkija, hrvatskija i borbenija nego ikada dosada!
Živili sviestni hrvatski borci diljem svieta, koji ostaju nepokolebivo na stanovištu, koje smo iznosili kroz pet godina, i koje jedino može dovesti do NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE gdje će VLADATI BOG I HRVATI!
Za Poglavnika i Dom Spremni! Bog i Hrvati!

HRVATSKI NARODNI ODPOR (general Drinjanin)

Kraj Okružnog pisma generala Drinjanina.

Moja bilješka:

Ovdje se može primjetiti početak i završetak razlaza između Poglavnika dra. Ante Pavelića i generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića. Poglavnik je preimenovao Ustaki Pokret te godine 1956 u Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP, ali je i dalje ostala suština i jezgra ustaških načela u HOP-u. General Drinjanin ovdje kaže: “…Treba istini pogledati uoći i odstraniti od našeg vodstva one, koji su krivi za stanje, da smo došli na mrtvu točku, i poći novim putevima…” Ti novi putevi su započeti razlazom Poglavnika/Luburića 1956 godine., i taj razlaz je dove do PORIKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA koja je izišla u Istarskoj Drnini 1964 godine. Otporaš.

Domoljub
15th May 2012, 13:05
Lažov Ilija Stanić
Postovani,
Ova prica je po meni “fatamorgana” ili sto “Mujo” kaze “fata od jorgana”.
Ilija Stanic laze kao pas. On tako laze da zaboravlja svoju starost i sirinu politicke platforme o kojoj bulazni ,ulicar bitanga bez skole,a on je uspio doci u “vise” drustvo u Spanjolskoj !!
HOP i Otpor nisu bili “smrtni ” neprijatelji,to je sve UDB-ina konstrukcija,da smo se sami “obracunali”.
Moje spoznaje govore da je generala likvidirala izraelska tajna sluzba uz pomoc tog i nekih drugih jugovica.Misljenje tog hohstaplera o krupnim politickim pitanjima je iskonstruirano po njegovim sefovima.Bogatstvo generala je izmisljeno,novac i sve umjetnine su sastavni dio blacenja i Poglavnika i svih hrvatskih ratnih lidera,jer zivjeli su kao siromaci i takvi su i umrli.
Stanicev otac je navodno u ratu bio sofer generala,a ova bitanga od sina je pripremljena da po toj liniji stigne do generala preko Peranica (Francuska) u Spanjolsku ,jer je bio udbina skitnica,a Max ga je kao sirotinju primio da ne crkne na ulici.
Sve njegovo mudrovanje iz intervua je slozila UDB-a.
Zakljucak ove propagande je : Svi ratni lideri u NDH su zlocinci,pohlepni za zlatom-novcima,medjusobna mrznja,bahatost,zlocinacki karakteri i t.d.
Stanica su kidnapirali (prema tisku) bivsi udbasi (sluzbenici pri Tudjmanovoj vlasti takodjer),i pustili ga ????!!!!,znaci da je njima rekao drugu verziju generalove smrti.???
Ja sam svojevremeno poznavao sestru pok. generala,a u prolazu sam susreo i njegovu kci Drinu,sve je to obican svijet koji nije
zelio pricati mnogo.Bio sam u prilici izmijeniti nekoliko misli i sa Poglavnikovim kcerima Visnjom i Mirjanom,i mogu ti reci da su to
bili obicni siromasni gradjani sa vrlo teskim zivotnim putem,jer kao djeca revolucionara HRVATA nisu nigdje imali “dobrodoslicu”
niti drzavnicke prijeme.
Po meni, general je bio realniji od Poglavnika, te ga je pokusao osloboditi od “gospodskih” zagrebackih parazita
i to je UDB-a pretvorila u sukob.
Pravu istinu nisam cuo,ali procitao sam da je mnogo raznih UDBINIH agenata bilo u blizini tiskare,te je tako i zbog toga poginuo.

Ja sam u posjedu nekoliko generalovih pisama.koja je on pisao mom pok. ocu.General je bio hrabar,pametan,realan i bez mrznje i zlobe na hrvatske kadrove u NDH. Njemu su ubili oca na kucnom pragu,i naravno da je on tu poruku shvatio ozbiljno.Prava je steta sto nije bilo vise Luburica Po mom misljenju,ubijen je jer je rekaoada sinovi partizana i ustasa budu htjeli imati hrvatsku drzavu,oni ce je stvoriti i ta poruka o pomirbi bila je kljuc kako je stvorena ova danasnja Hrvatska.
Mozda nekad saznamo vise,ali za sada mislim da je Staniceva prica laz.
Pozdrav
Ivo

Otporaš
16th May 2012, 14:35

Donosim ovdje za čitatelje ovog Foruma laži Ilije Stanića koje je on izrekao ovom španjolskom novinaru. Treba pročitati Ilije Stanića izvještaj kojeg je dao sarajevskoj Udbi 29 travnja 1969 godine, dakle samo 9 dana poslije ubojstva generala Drinjanina. Ja posjedujem kopiju pisma generala Drinjanina kojeg je on pisao svojem suradniku dru. Miljenki dabi Peranić u Paris u rujnu 1968 gdo., kao i knjigu POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA od dra. peranića u kjoj je sve u detalje opisano. Ovo sam donio samo zato da se zna kako ovja čovjek želi sa sebe krivnju odstraniti.Prilažem ovdje nekoliko pisama koje sam primio u svezi ovog slučaja. Koga ovo bude zanimalo, nek izvoli pročitati i dati svoje mišljenje o ovom slučaju.

> Date: Sun, 19 Jun 2011 18:47:02 -0500
> Subject: RE: Ilija Stanic, ubojica generala Drinjanina
> From: trup1959@gmail.com
> To: johnjolic@hotmail.com
>
> Dragi Jarane,
> Evo mene opet. Ja sam ti kao i vampir. Ne dam ljudima mirno spavati.
> Kada je ne mogu mirno spavati zbog nepravdi koje zatiru hrvatski
> narod, neka i drugi pate istom patnjom, kao i moj dragi Ivo. On je
> poseban fenomen. On zna razrediti stvari i postaviti ih na prava
> mjesta. Zato mu i dostavljam ovaj prilog da vidim kako on na sve ovo
> gleda.
> Dragi Ivo, sretan ti dan otaca. To je danas. Bog! tvoj jaran. javi se.
>
> MOLBA HRVATSKIM DRZAVOTVORNIM NOVINARIMA!!!
>
> Bilo bi potrebno i pozeljno da se ovim slucajem ozbiljno pozabave
> hrvatske drzavotvorne novinarke i hrvatski drzavotvorni novinari. Ne
> treba se ovo prepustiti nikakovu slucaju. Ovo se treba ozbiljno
> ispitati dok je jos ubojica Ilija Stanic ziv.

> Sve sto zapada u oci ovdje je to: TKO SU TE SILE KOJE ILIJU STANICA –
> UBOJICU JEDNOG POZNATOG HRVATSKOG GENERALA – STITE, a on se jos uvijek
> slobodno ulicama sece i daje lazne izjave kako bi POVIJEST ZBUNIO, a
> tim lazima sebe rasteretio. Molim svakog postenog i drzavotvornog
> Hrvata (icu) da svaki(a), neovisno ili ovisno, organizirano ili
> neorganizirano, porade na tome da se ovog ubojicu pronadje i
> temeljito, sa poznatim cinjenicama i dokazima, ispita, prije nego bude
> (pre) kasno.
>
> Ja sam pomno i temeljito procitao par puta ovaj opis i pronasao mnogo
> izrecenih lazih kojima sebe Ilija Stanic zeli rasteretiti i ubojstvo
> generala Drinjaina prebaciti na nekoga drugoga. Potrebno bi bilo da se
> jave jos uvijek zivuci clanovi organizacije HOP-a koji su poznavali
> Vladu Markovica i Nikolu Katicica i kazu sta oni o tome znadu. Inace,
> ovaj ubojica Ilija Stanic, u svoj gnjusni zlocin uplice i jednu casnu
> hrvatsku rodoljubnu organizaciju HOP, obitelj Poglavnika dra. Ante

> Pavelica, casnog i postenog Pavu Tijana i ostale. Ako mi, drzavotvorni
> Hrvati, budemo sutjeli i ostali ravnodusni na sve ove namjerne lazi
> Ilije Stanica, temeljima pravde biti cemo okrivljeni kao sudionici
> zlocina, na isti nacin kao sto su Stjeman Mesic, Ivo Josipovic i svi
> njihovi ispomisljenici okrivljeni da zataskavaju
> antifasisticko/partizanske zlocine pocinjene bad Hrvatima i Hrvatskom
> od 1945 pa sve do 1991. Zasucimo rukave, obecajmo da cemo poceti
> istrazivati, racunajte na mene i moj kraj nece izostati, tako nam Bog
> pomogao. Amen.mb, Otporas.

> Foto: Roberto Orlic

> ILIJA STANIĆ – Atentator na Ustašu Vjekoslava Luburića
> Ispovijest Luburićeva ubojice
Sanja Romić / 17.07.2009. 13:10:10
>
> EKSKLUZIVNO Jedan od organizatora i izvršitelja atentata na Vjekoslava
> Maksa Luburića, ustaškog (pukovnika, mo) generala i zapovjednika
> koncentracijskih logora u NDH, u ekskluzivnom intervjuu Globusu,
> prvome koji je dao za neke novine s prostora bivše Jugoslavije,
> otkriva zašto je odlučio likvidirati svojega političkog mentora
>
> U sada već gotovo povijesnom intervjuu beogradskom NIN-u dr. Andrija
> Hebrang izjavio je kako su glave njegova oca i Vjekoslava Luburića
> Maksa skinute samo zato što su bile hrvatske. Ta je teorija u najmanju
> ruku dvojbena. Ubojstvo Maksa Luburića pripisivalo se
> bosansko-hercegovačkoj filijali Udbe, ali je ostala otvorena opcija po
> kojoj je Luburić likvidiran zbog razilaženja u hrvatskoj političkoj
> emigraciji. On se, naime, 1955., posvađao s Antom Pavelićem i pošao
> drugim putem.
> Osnovao je Društvo prijatelja Drine, a potom i Hrvatski narodni otpor.
> To je duboko podijelilo hrvatsku emigraciju. Španjolski novinar
> Francesco Bayarri prvi je, i do ovog razgovora jedini, novinar koji je
> razgovarao s Ilijom Stanićem, čovjekom kojemu se pripisuje Luburićevo
> ubojstvo. Stanić je danas umirovljeni službenik. Živi mirno u Sarajevu
> i pozorno prati sve događaje u Hrvatskoj. Ovo je prvi Stanićev
> intervju za neke novine s ovih prostora.
> “Ja sam Luburiću bio možda najbliži čovjek u čitavom životu.

> On ni s kim nije bio više od godinu dana. Iako sam jedan od sudionika
> atentata, i premda sam bio na njega kivan, sada mi je žao”, kaže
> Stanić, koji je s Luburićem više od dvije godine živio i surađivao u
> španjolskom gradu Carcagenteu. Ipak, ne želi potvrditi da mu je upravo
> on polugom razbio glavu kada je zatajio otrov, kako je pisao
> jugoslavenski tisak. Po njegovim riječima, on je u to vrijeme bio
> zagriženi pripadnik ustaškog pokreta koji se Luburiću htio osvetiti
> zbog izdaje Pavelića, a Udba ga je vrbovala tek kasnije.
> U Luburićevu organizaciju u Španjolskoj infiltrirali ste se preko
> emigranta Pavla Tijana?

> – Da. On je živio u Madridu i vodio krugovalnu postaju Slobodni glas
> Hrvatske. Nekoć je, ako se dobro sjećam, radio u Ministarstvu
> prosvjete NDH, a potom je emigrirao u Madrid.
> Kako ste uvjerili Luburića da vas zaposli u svojoj tiskari?
> – Tijan me testirao. Jednom je prilikom kod njega bila večera, nekih

> mjesec dana prije nego što ću ja doći. Tijan je Luburiću rekao da
> imaju jednoga finog mladića, koji je tu u HOP-u, on me preporučio i
> stao iza mene. Tijan me je testirao nekoliko mjeseci. Bio je gospodin
> par excellence. Onda me uputio u Valenciju da se javim načelniku
> policije, kad su se već sve dogovorili. To je bilo dovoljno.
> Prvi susret
> Kako je izgledao vaš prvi susret s Vjekoslavom Luburićem?
> – Doveo me načelnik policije za tu oblast i grad Valenciju. Maks je
> uživao izvanredan tretman, kretao se u krugu odgovornih ljudi, družio
> s najjačim osobama izvršne vlasti Španjolske. Bio je inače oženjen
> kćeri vrlo bogatog industrijalca, ali ona ga je ostavila iako su imali
> dvojicu sinova i dvije kćeri. Kada bi djeca nedjeljom došla s crkvenog
> kolegija, a ona došla da ih obiđe, često sam s njom pričao. Rekla mi
> je da nije mogla više s njim živjeti iako su španjolske vlasti vršile
> pritisak da se taj brak ne raskida, radi njegove sigurnosti. S nama je
> živjela i jedna žena koja je kuhala i radila, Eleonora, iz mjestanca
> blizu Carcagentea.

> Što vam je tada rekao?
> – Pomilovao me po glavi… Ja sam stvarno bio djetinjast, vidio je da
> sam bio, što se kaže, dobro nabrijan. Imao sam vrlo veliku tremu.
> Izgovorio sam, uvrh glave, dvije-tri riječi… Poslije sam preuzimao
> poslove, vodio tiskaru…
> S njim ste nakon toga stalno bili u dobrim odnosima?
> – Vrlo dobrim… Od prve polovice ožujka 1967. do 20. travnja 1969.
> bilo je gotovo idilično.
> Kada je izbio sukob?
> – Odnos se poremetio kardinalno 1968. za Božić ili Novi godinu.
> Voljeli smo popiti vina…
> Je li Luburić bio alkoholičar?
> – Nije, ali je volio popiti uz objede, a za blagdane možda još i više.
> Rekao sam mu da je najveći heroj, Hrvat i junak bio moj ćaća i oni
> koji su zaglavili s njim. Mislio sam na križare. On je na to rekao da
> su to bili iluzionisti, da tu nije bilo nikakve šanse.
> Je li bilo galame, tučnjave, jeste li mu rekli da ste ljuti…?
> – Ma ne. Ali u sebi se jesam naljutio. On je vjerojatno malo osjetio
> da sam ljut.
> Križar NDH
> U kakvim je on odnosima bio s vašim ocem Jozom?
> – Nisu se znali. Oca inače nikad nisam vidio. On je nakon pada NDH
> otišao u šumu i bio u Križarima. To su grupe vojnika koje su ostale da
> se bore za NDH. Moj je otac istinski junak, iskreni domoljub, jedan od
> najčasnijih ljudi tog kraja.
> Je li točno da ste jedno vrijeme bili zaljubljeni u Luburićevu kćer?
> – Nije, ona je tada bila dijete, bilo joj je možda 13 godina.
> Najstariji je Domagoj, kojem je tada bilo 15 godina, pa Drina (13),
> Vjekoslav i Milica. Moja je zaručnica bila Španjolka Consuela.
> Kako je ubijen Luburić?
> – Akcija je počela oko 10.30. Vlado Marković i Nikola Katičić došli su
> po dogovoru. Oni su bili Pavelićeve pristaše, emigranti iz Kanade. Ja
> sam im omogućio da sudjeluju u tome, bez mene ne bi išlo. Maks Luburić
> i ja bili smo gore u sobi. Stavio sam bijelu plahtu na prozor da dam
> znak Vladi i Nikoli da sam spreman, da znaju da smo sami. Provirio sam
> i vidio da idu. Otvorio sam vrata, a oni su ušli gore. Ubrzo je netko

> opet pozvonio. Taman dok sam sletio i dok sam se gore vratio, on je
> ležao na podu.
> Mi smo se dan prije dogovorili da ćemo mu se osvetiti. Našli smo se u
> Valenciji. Upoznali smo se u Madridu, a njih su dvojica došli iz
> Kanade. Vlado mi je rekao da je iz Blata pokraj Stoca. Sva trojica
> dali smo prisegu da ćemo u tome sudjelovati. Ante Pavelić zarekao se
> davno da Maks nestane. Pošto je veza ostvarena, kad sam se vratio, oni
> su 19. travnja otišli u Valenciju. Tog sam se dana s njima našao.
> Sjeli smo u taksi i odvezli se u Carcagente. Otišli smo do kuće i ja
> sam im govorio: to je tu… I dogovorili smo se za sutradan za 10.30
> sati, ali nije bilo dogovora da će Maks biti likvidiran.
> Nego?
> – Da će biti nešto učinjeno da bismo mu se osvetili zbog njegova
> odnosa prema poglavniku i HOP-u, i svemu tome. Jednostavno nisam
> vjerovao da će Maks biti taj dan likvidiran, sreće mi moje; da sam
> znao, možda ne bih ni sudjelovao, iako sam dao riječ da ćemo osvetiti
> Pavelića.
> Brza akcija
> Danas vam je žao što je ubijen?
> – Jest. Iako sam bio kivan na njega. Povrijedio me, preko oca, koji je
> bio moj idol. Rekao je da je on bio iluzionist. Mislio sam: Tko si
> ti?! Ti uživaš u blagodatima drugog svijeta!
> Dakle, tvrdite da ga niste vlastitim rukama likvidirali?
> – Tako je. Likvidirali su ga njih dvojica. Ma, za pet minuta. U 10.45
> već je sve bilo završeno. Uvečer, kad sam vidio da sam izigran, a oni
> nestali, pitao sam se kako ću se snaći… Vidio sam da moram napustiti
> Španjolsku. Mislio sam kako nije bitno kamo ću. Odlučio sam otići u
> Francusku.
> Je li u atentatu doista upotrijebljen čekić?
> – Donesena je velika šipka.
> Kako je Luburić u tom času izgledao? Je li mu bila razbijena glava?
> – Krv mu je tekla iz glave, slijevala se niz vrat i straga…
> Je li još bio živ?
> – Nije. Taj je udarac bio strašan. Pomislio sam, što sad, doći će
> djeca svaki čas, moram pripremiti ručak. Ali, pomogli su mi. To je sve
> betonska ploča. Stavili su ga na jednu deku i odvukli hodnikom u sobu
> u kojoj nismo spavali te su ga spustili… Ja sam je onda zaključao.
> Kako ste očistili krv?
> – Strašno mi je bilo. Drhtao sam kao prut. Djeca trebaju doći, ručak
> moram napraviti… Ali uspio sam očistiti. Kako, ne znam ni sam.
> Rekli ste da se sve vrlo brzo zbilo. S koliko je udaraca ubijen?
> – Jednim, najviše dva. Čuo sam gore lom. Kad su oni ušli, vrata su
> ostala otključana, i ja siđem da ih zaključam. Čuo se tup udarac. Ja
> sam bio u sobi s njim i tipkao sam materijale, jer nam iduće jutro
> trebaju izaći novine. Dao sam im znak – stavio sam plahtu – da je u
> redu. Luburić je sjedio u kožnoj fotelji. Otišao sam dolje i pustio ih
> u kuću. Išao sam s njima gore, to je 20-ak stuba. Desno su vrata,
> velika blagovaonica, a ravno kuhinja, sudoper, kamin. Netko je
> zazvonio, sletio sam dolje. Kad gore – lomovi. Tako je to bilo. Što
> ću, što sam mogao?
> Tko je to od njih dvojice izvršio?
> – Mislim, Marković, više on nego Nikola.
> Je li vam to priznao?
> -Pa vidio sam.

> Što? Držao je šipku u ruci?
> – Ne.
> Kako ste to onda zaključili?
> – Po priči. Rekao je: “A jesam ga…!” A i krupniji je, jači od
> Nikole. Mislim da je šipku nosio u rukavu, ispod kaputa.
> Kako vas je kontaktirala Udba?
> – Kad sam došao u Jugoslaviju, ostvario sam kontakt.
> Nikad prije?
> – Nikad. A poslije sam doživio preobraćenje. Imao sam izvanredne ljude
> na funkcijama i tretman kakav nitko više neće moći imati.
> Povlašteni udbaš
> Udba vam je kupila stan u Sarajevu, Beogradu, BMW… Jeste li dobili
> još što? Novac?
> – Nije, što će mi kupiti više? Svagdje sam bio povlašten. Pa imao sam
> novca koliko sam htio.
> Jeste li u atentatu sudjelovali zbog oca ili zbog Pavelića?
> – Sudjelovao sam 95 posto zbog oca, a pet posto zato što je uvijek u
> meni ostao Ante Pavelić… On je moj susjed. Pavelić je iz Bradine,
> kod Konjica. Mi smo kao djeca pjevali: “Bradina, selo malo…” To uđe
> u dušu, u srce, teško je to poslije eliminirati. I sam sam znao
> napisati koju pjesmicu, naprimjer: “Španjolska, pomajko Hrvata, tvoj
> Madrid jedini od zlata, jer u njemu Ante sada leži…”
> Jeste li išli na Pavelićev grob?
> – Jesam, više puta, i slikao se, i smatrao to svojom ljudskom obvezom
> kada sam došao u Španjolsku. Pa s tim sam ciljem i došao.
> Kada vas je počela pećiti savjest?
> – Kad sam vidio da sam izigran, već sam se u Barceloni razočarao, tu
> večer, 20. travnja. U Valenciji su me dočekali. Ajmo, kažu, u
> Barceloni ćemo se naći pa idemo od centra – centrom se smatrao Madrid
> – i onda u Kanadu. I kad sam vidio da sam u Barceloni ostavljen na
> cjedilu, sad se valja meni snalaziti, hitno napuštati prostor
> Španjolske.
> Je li istina da ste prije odlaska u Španjolsku surađivali sa šefom
> Službe državne bezbjednosti BiH Fehimom Halilovićem kako biste
> izbjegli odlazak u zatvor zbog krađe?
> – Njega sam upoznao tek kad sam se vratio, 1969., nisam nikad
> surađivao s njim, ali sam bio vrlo dobar s njim poslije. Tada on i
> nije bio glavni gore: glavni su bili Branko Jurak i Milan Desnica. Oni
> su bili i ostali moji veliki prijatelji.
> Za crvenu Hrvatsku
> Je li vam Luburić pričao kakav je bio njegov odnos s Andrijom Hebrangom?
> – Ne bih o Andriji, o njemu ću reći sve najljepše…
> Je li bio suradnik ustaša?
> – O Andriji ću reći sve najljepše. Ništa ružno o njemu ne mogu reći, a
> o sinu bih još i mogao reći nešto što ne valja.
> Je li ili nije surađivao s njima?
> – Andrija je bio vrlo dobar čovjek. A zadavljen je. To je sve što znam.
> Njega su pustili iz Jasenovca.
> – Znam ja to bolje nego itko. Nemojte se ljutiti, o tom čovjeku sve
> najbolje. On je rekao u jednom trenutku i samom Maksu, kad su vidjeli
> da ga ne može nitko obraditi: I ja se borim za Hrvatsku, ali crvenu.
> Što mislite o Hebrangovoj izjavi u NIN-u?
> – Dobro, Luburić je u emigraciji, u svojim tekstovima, tražio određenu
> pomirbu. Nije volio komuniste, ma jok, to su glupe priče – ali se

> zalagao za izmirenje s njima, vidio je stvarnost. Meni je nekoliko
> puta rekao da ćemo, ako treba, za Hrvatsku i s Rusima.
> Slažete li se s Hebrangom ili ne?
> – Djelomice da. U dosta se dijelova ne slažem s njegovim izjavama.
> Čitao sam to u NIN-u, pa i Jergovića. To što on govori, 80 posto ne
> stoji.
> S čime se ne slažete?
>
> – Maksova borba, dok je bio ovdje, za vrijeme
> NDH, nije bila u cilju hrvatske države, jer ne može jedan zapovjednik
> raditi ono što je on radio. Kad je on meni pričao neke sekvence, npr.
> kako je časnike koji nisu bili podobni samo u času određenih njegovih
> razmišljanja, tako divne ljude, likvidirao, bilo je to užasno slušati.
> Zato se ne slažem s Hebrangom u tom segmentu. Jest on bio za Hrvatsku,
> ali za onu svoju, Maksovu Hrvatsku. U njoj ne bi bilo dobro mnogima…
> Hebrang kaže da Tito nije bio Hrvat. Je li on za vas bio Hrvat? Je li
> bio ratni zločinac?
> – Joj, dovodite me u neugodnu situaciju. Tito je do 1948. bio satrap,
> poslije je odigrao fantastičnu rolu za Hrvatsku, rolu koju bi svaki
> čovjek poželio, i ne bih ga se odrekao kao Hrvata. Zahvaljujući Titu i
> nekim njegovim potezima donesen je 1974. Ustav koji je omogućio
> slobodnu hrvatsku državu u dobrim granicama.
> Luburić je živio luksuzno?
> – Bio mu je cilj da uživa, da mu bude dobro, imao je velike blagodati.
> Imali smo na raspolaganju i avion, i helikopter, i dobivao je novac od
> naših ogranaka u Njemačkoj, Švedskoj, Kanadi, Australiji…
> Što mislite o Luburiću i pomirbi?
> – Ja sam zagovornik hrvatske pomirbe. To nije bilo Maksova ideja, nego
> ideja Dabe Peranića. Maks je to dobro plasirao i predstavio kao svoja
> razmišljanja, da napravi otklon od HOP-a, ali u biti nije tako
> razmišljao. Štoviše, sasvim je drugačije razmišljao i radio, ali papir
> podnosi svašta.
> Od Zemuna do Kotora
> Živjeli ste s njim dvije godine i mjesec dana. Kako je točno razmišljao?
> – On je bio za Hrvatsku s granicom od Zemuna do Kotora. Bio je,
> vjerojatno, za onakve odnose kakve su oni uspostavili, što nikako ne
> može biti vrijedno spomena, jer su najljepše dijelove Hrvatske
> ustupili drugoj državi. Pa i u onome dijelu gdje su obnašali vlast
> nisu se, kažu, pitali za mišljenje, ja to znam. Tužili su se: Mi nismo
> mogli, mi nismo imali vlast. Pa što niste išli u šumu? Kako su
> partizani išli u šumu? Vi niste iskoristili šansu, ne treba uzeti
> državu kakvu ti je netko daje, osakaćenu… Tu Andrija Hebrang nema
> pravo… Luburić ne bi pristao sudjelovati u vlasti gdje se pola
> države daje nekomu drugom. Da ste vi imali prilike čuti njegovu
> suprugu kad izjavljuje kako joj je bio mukotrpan život s Maksom…
> Na što se tužila?
> – Na njegov surov-sirov odnos. Ona nije bila nekakva ljepotica, ali je
> bila izvanredan karakter. Vrlo često znali smo nedjeljom sjesti i
> popiti sok. Kad je čula što je Maks radio, počela se žaliti. Nije
> mogla do vlasti. Španjolske vlasti su na nju vršile presiju, to je
> bilo strašno, no ona je ostvarila kontakte s nekim Hrvatima dok ja još
> nisam došao u Španjolsku. Voljela me i pitala me je li stvarno to tako
> bilo. Ja sam joj odgovorio da ne znam jer sam rođen 1945.
> Komu su djeca, Domagoj, Drina, Vjekoslav i Milica, dodijeljena?

> – Njoj.
> Koliki je imetak imao Luburić?
> – Nisam mogao znati. Nisam sebi nikad ni dopustio da ulazim u to. Svu
> sam poštu sam otvarao, samo mi je za određena pisma rekao da ne
> trebam. Manje važna korespondencija išla je preko mene. Bilo je
> nekoliko ljudi kojih pisma nisam smio dirati, rekao bi mi: Nemoj,
> mali, ovo, to ću ja. Ja sam išao u poštu, ali u banku nisam. Nisam ja
> bio policajac, niti sam bio ubačen.
> Kakva mu je bila kuća, je li imao umjetnina?
> – Kuća je bila izvanredna. Imao je mnogo slika i mnogo zlatnine. Ja
> sam dobio od njega za 10. travnja 1967. divan medaljon. To mi je sad u
> ratu stradalo. S jedne je strane bila Hrvatska u povijesnim granicama.
> Držao je dukata, zlatnine za poklone, za naše dužnosnike.
> To se kovalo u zlatarni, znam da smo imali toga. Dragog kamenja nisam
> vidio. Slika i umjetnina imao je dosta, većinom Španjolce, Goyu, El
> Greca, mislim da su to bili originali, zatim Nizozemce, Talijane. Imao
> je, kada sam došao, samo jedan auto, Dodge, veliko američko vozlio
> koje je stajalo u garaži. Imao je vozača, ali je i sam vozio.
> Zašto Dodge?
> – Bio je krupan. Imao je vrat kao ja struk. Mislim da je tada imao
> najmanje 110 kila.
> Kakva je zdravlja bio?
> – Relativno dobrog. Bio je mlad, 57 godina.
> Jeste li se bojali da će vas Luburićeva djeca napasti?
> – Dosta sam ih učio hrvatski, ali nisu to voljela, i vrlo su loše i
> malo učila. Nisam se bojao da će me kontaktirati. Moj je strah sveden
> na neobaviještene ljude u bivšoj Jugoslaviji, konkretno u Hrvatskoj i
> BiH.
> UBOJICA KOJI SE NIJE MOLIO BOGU
> Maks Luburić je bio slab vjernik
> Jesu li za vas nacija i vjera isto?
> – Nisu. Ja sam prvo Hrvat jer, kada su me rodili, bio sam Hrvat, a kad
> su me odnijeli u crkvu, onda su me krstili, i tek sam tada postao
> katolik. Vjera se stječe.
> Je li Luburić bio veliki vjernik?
> – Bio je slab vjernik. Ja sam često išao u crkvu jer mi je zaručnica
> bila kći najuglednije osobe u mjestu, i mi smo najmanje jedanput na
> tjedan išli na misu. Znali smo i češće. Luburić nije bio duhovan, nije
> ispovijedao vjeru na pravi način, kako treba. Ne znam je li dva puta
> na godinu išao u crkvu.
> Djeca jesu, jer su živjela u kolegiju, i mati im je na tome
> inzistirala. Svake nedjelje kad je dolazila, išla bi sa mnom u crkvu,
> s djecom. Ja kad sam došao, on je bio slobodan. Znam da je imao neku
> ženu, da su se družili, on je išao k njoj…
> O čemu ste najviše razgovarali?
> – O odnosima za vrijeme rata, NDH, predratnom vremenu, mene je
> mnogošto zanimalo. Ja sam gutao dosta toga što je on pričao i s
> ushićenjem sam primao njegove govore. Bilo mi ga je drago slušati,
> smatrao sam da je to što govori za dobro Hrvatske, no poslije sam
> promijenio mišljenje. Samo se magarac ne mijenja.
> Je li vam se neka tema urezala u pamćenje?
> – Jest, vješanje ljudi 1945. u Sarajevu u odlasku. To nije trebao
> učiniti, povješati 60 ljudi bez razloga. Na svakom kestenu na Marin
> dvoru, na svakoj grani, visio je jedan čovjek. To nije trebalo.

> Jeste li mu se u razgovoru smjeli suprotstaviti?
> – Vrlo malo, zato što sam se u mnogim stvarima s njime slagao.
> Je li se ikad kajao za ono što je činio u ratu?
> – On je ostao dosljedan. Kretao se u takvu krugu, to su bili ljudi
> dosta slični njemu po načinu razmišljanja.
> A što vi mislite, je li se možda u sebi kajao, ali to nije htio pokazati?
> – Ne vjerujem.
> Kakvo je imao obrazovanje?
> – Nikakvo, ali je bio pametan. O svemu smo pričali: o klasičnoj
> glazbi, narodnim običajima… Imali smo vrlo bogatu biblioteku.
>
>
> FRANCESCO BAYARRI, španjolski novinar, autor prvog intervjua s Ilijom Stanićem
> Vjerujem da je Stanić ubio Luburića nakon jedne svađe
> “Bio mi je profesionalni i privatni izazov pronaći Iliju Stanića. I
> sama priča vrlo je zanimljiva, zbog povijesne važnosti koja se pridaje
> Vjekoslavu Maksu Luburiću, ali i zato što ni španjolska ni Interpol
> nikada nisu uspjeli naći Stanića”, rekao je u razgovoru za Globus
> Francesc Bayarri, autor prvog intervjua s Ilijom Stanićem, iz 2005.,
> koji je španjolski novinar upriličio za potrebe TV serije o naslijeđu
> frankizma.
> Bayarri (48), koji je 28 godina novinar i koji danas uređuje tjednik
> Sveučilišta u Valenciji, a osam godina bio je i dopisnik iz Valencije
> dnevnika El Pais, rekao nam je kako je nakon svega što je poduzeo da
> sazna istinu o Luburićevoj smrti konstruirao vlastitu verziju događaja
> 20. travnja 1969. u Luburićevoj vili u Carcagenteu, po kojoj je
> likvidator generala Drinjanina upravo Ilija Stanić.
> Bayarri je, uz ostalo, sakupio nekoliko sati snimanih Stanićevih
> izjava, razgovarao je sa svjedocima, sudskim vještacima, sucima i
> temeljito preslušao Stanićev iskaz dan policiji u Sarajevu 1969.
> Premda Stanić danas tvrdi da je on samo jedan od sudionika u
> konspiraciji koju je inicirala obitelj Pavelić i organizacija HOP,
> Bayarri kaže: “Nevjerojatno mi je što je živio pod svojim imenom u
> Sarajevu i bio funkcioner, a tražila ga je međunarodna policija. Rekao
> je da je u svibnju 1969. bio mjesec dana u Bruxellesu, što ne
> vjerujem, i onda letio u Milano s njemačkom putovnicom, a ne govori
> njemački…
> Mislim da je bio zatvoren u nečijoj kući i da mu je taj netko pomagao
> mjesec dana prije atentata. Za mene je to jedan od najvećih misterija
> ovog slučaja. Mislim da Stanić nije radio za Udbu prije dolaska u
> Španjolsku. Vjerujem da je Luburića ubio nakon nekakve svađe. U svojoj
> knjizi ‘Cita a Sarajevo’ nudim dokaze za to.”
>
> OD UDBE DO HDZ-a
> Razočarao sam se u Tuđmanu jer je podlegao Šuškovoj politici
> Kakav je vaš odnos prema Franji Tuđmanu?
> – Izmijenjen. Razočarao sam se u njemu, iako mislim da mu je dosta
> toga podmetnuto. Cijenim ga, pokoj mu duši, ali je malo podlegao
> politici Gojka Šuška. Ne mogu shvatiti da je on mogao utjecati na
> predsjednika Tuđmana, taj primitivac što se okitio ljudima kao što su
> Rojs i ostali.
> Kad ste se opredijelili za HDZ?
> – Čim je stranka osnovana u Sarajevu, ja sam član pod rednim brojem 101.
> Tijekom srpske agresije na Sarajevo jedno ste vrijeme obavljali vojnu funkciju.

> – U Sarajevu sam
>

Saznajte više: Ilija Stanić ubojica Maksa Luburića, generala Drinjanina Ilija Stani (http://slobodni.net/t112037/#ixzz1uwI1WB7n)

Otporaš
16th May 2012, 12:58
Prilažem ovdje jedan mali dijalog između mene i ovog korisnika Zelena_oaza. Uskoro ću, ubrzo nastaviti sa pismima. Samo pratite i po mogućnosti komentirajte i dadnite vaše observacije.

Originalni autor citata je Otporaš

Najozbiljnije te molim Zelena_oaza da pronađeš što mnogo podataka iz te priče sa tvojim djedom. Za mene je to vrlo važno. Ja se bavim pitanjem Maksa Luburića preko pola stoljeća. O njemu namjeravam knjigu izdati. Možda si i uočila da njega često spominjem , kako to neki misle, nego da što više prikupiim podataka. Bez obzira kakovi podatki bili, za mene Vjekoslav Luburić ima tri **(3) dimenzije:** Prošlu **(1)**, sadašnju **(2)** i buduću **(3)**. Prošla **(1)** za mene je Vjekoslav Luburić, današnja **(2)** je Maks Luburić, buduću **(3)** je general Drinanin. Te tri dimenzije ja želim razraditi i razlučiti jednu od druge. Zato te molim da tvojeg djeda, ako je još živ, nadajmo se da jest, dobro priupitaš o sveme i zabilješke napraviš. Unaprijed ti se zahvaljujem s iskrenim pozdravom ostajem Otporaš.

Slusaj, kako da pronadjem, nisam ja to nasla na netu. Ja inace malo stvari koje ovdje iznesem nadjem na netu, tako da imam problema zbog toga…napisem nesto a onda mi traze dokaz u vidu linka. I nije to moj djed, ja sam se sasvim slucajno nasla u njegovoj kuci, ali ja volim da pricam sa starijim ljudima, nesto su mi njihove price interesantne. Kada ste otvorili ovu temu sjetila sam se te price i mog boravka u zapadnoj Hercegovini. Ako zelis podatke o Maxu, obidji malo i istocnu i zapadnu Hercegovinu, oni sve znaju o njemu.

Otporaš 15.5.2012, 22:41:20 #17

Hvala ti. Isti je slučaj i s menom. Sve volim čuti, nešto zapamtim a malo što zapišem, pa danas žao. Ti svakako nastoj se sjetiti gdje i u čijoj kući je to bilo, šta se je reklo. Uzmi si vremena. Ja imam nekoliko stotina pisama generala Drinjanina. Neka sam već objavio. Neka ću objavljivati postepeno. Maks Luburić je jako zanimljiva osoba. Ne ulazim u njegove grijehe/negrijehe. Nisam Bog da nekoga sudim. Sve što želim je sa ISTINOM NA ČISTAC. Pozdrav. Otporaš.

Lutalica 16.5.2012, 1:13:03 #18

Mozda Zelena_oaza i Otporas uspiju nesto pronaci o Maksu Luburicu. Rado bi se k vama pridruzio ali se bojim nedostataka koji mi fale. Sa zeljom pratim i čitam.
Sviđa ti se post? Ne sviđa ti se post?

Zelena_oaza 16.5.2012, 9:20:12 #19

Necu ja nista traziti o Luburicu, samo sam vam ispricala pricu koju sam ja cula u zapadnoj Hercegovini od covjeka koji ga je licno poznavao. U Hercegovini se inace mogu cuti svakakve price i o Srbima i Hrvatima, o prijeklu raznih porodica, to je kraj koji je uvijek bio specifican po svemu, imaju burnu istoriju koja je doprinijela i nekim dogadjajima koje mi ne mozemo ni shvatiti, pa i ta da su najvece ustase, pa i cetnici upravo djeca iz mjesovitih brakova. Ljudi se znaju izmedju sebe, ne treba tamo guglati i traziti po nekim spisima dogadjaje, postoje ljudi koji jos uvijek pamte sva dogadjanja iz burne proslosti. Taj djed je znao kompletan istorijat Luburica, znao je porodicu Mire Baresica (onog sto je izvrsio atentat na ambasadora Rolovica), Miljenka Hrkaca (koji je bio osudjen za podmetanje bombe u BG bioskopu), porodicu Seselj, cak i porodicu Vuka Draskovica…a ja sam opet takva…volim da zabadam nos i tamo gdje mu nije mjesto…
Posljednje uređivanje od Zelena_oaza : 16.5.2012 at 10:45:1

Cijenjena Zelena_oaza razumio sam te i shvaćam. Ti si mi već mnogo pomogla i sa onim što si već rekla. Svaki pa i najmanji dijelić inoformacija će nekome pomoći. Mi smo ovih dana čuli, odnosno vidjeli 7 dio DVD jugoslavenskih tajnih službа gdje Ilija Stanić danas iznosi svoju lažljivu tezu da on nije "lično" ubio generala Maksa Luburića, ali ipak kaže …"da to ne bi moglo biti bez njega…"

Ja ću ubrzo izći s jednim pismom kojeg je general Drinjanin pisao svojem suradniku u Paris dru. Miljenki Dabi Peranić 25 rujna 1968 godine u kojem piše razlog ili razloge zašto je odpusrio Iliju Stanića iz tiskare DRINAPRESS. Zatim ću iznijeti pismo kojeg su meni osobno poslali dva najodgovornija čovjeka u organizaciji HNO: IZVJEŠTAJ O SMRTI GENERALA LUBURIĆA DRINJANINA. Pismu su potpisali dr. Miljenko Dabo Peranić i pukovnik Hrvatskih Oružanih Snaga HOS Stjepan Štef Crnički s nadnevkom 16 svibnja 1969 godine. Ako vas ovo bude zanimalo, pratite i ćitajte te po mogućnosti komentirajte. Pozdrav Otporaš.

Saznajte više: Maks Luburić, Hrvat katolik ili srbin pravoslavac Maks Luburi (http://slobodni.net/t112192/#ixzz1v23dGhPe)

Otporaš
16th May 2012, 15:43
Posmo generala Drinjanina
25. lX. 1968.Dragi Miljenko !
Ovo je treća tužopoljka o "narodnih vladari" (radi se o knjigi koju je dr. Peranić napisao: Hrvatski Narodni Vladari, mo). Ispravio sam tekst, biografije banova i nadpise ispod klišeja sravnio nekako sve i nije problem samo u onome što su zajebali Mlečani, Bizanti i Vlasi, nego i moj Ilija (radi se o Iliji Staniću, mo) i Pepe, (radi se o Španjolcu imenom Pepe koji je bio zadužen voditi tiskaru DRINAPRESS, a ne kako je to Ilija Stanić neki dan rekao u sedmom (7) DVD serijalu "jugoslavenske tajne službe", da je on vodio tiskaru DRINAPRESS i pravio korekture. Korekture je pravio Željko Bebek, kada je bio tu, dr. Peranić iz Pariza, gdje sam imao priliku osobno mojim očima vidjeti, jer smo skupa radili on i ja u istom poduzeću Hachette, general Drinjanin i drugi, mo), pa je sada problem uglavnom u razmjeru naslova i podnaslova, grupacija: uvodnih poglavlja i tri glavna poglavlja. Osim toga u klišejima. Ti si istina ostavio sve to uredjeno, no klišeji su isto skupi, barem novi, a nije teško ni druge skupiti nego je problem u novima, koje imam, a neznam da imam, i u onima u Klaićevoj knjigi, kojih ima a nigdje ih nisam prije vidio. I k tome jučer sam dobio knjigu koja nam uz Klaića može dati desetak stvari iz onog doba, od kojih neke imamo, neke ne, a nebi smjeli faliti. Radi se o knjizi KROATISCHE ADRIAKUSTLE od Vladimira Marića, na njemačkom jeziku, gdje ima stvari baš iz onog doba. Opet: Neke imamo, neke ne. Možda bi mogao sve to nekako srediti, ali sa manje kriterija (kako se iz ovoga vidi da general traži od dr. Peranića "…Možda bi mogao sve to srediti, ali sa manje kriterija…", mo) nego ti, ili skupa, – ali ostaje ono iz predgovora, uvoda, gdje smo stavili "NO" – a neznam zašto. Ima nekih darovnica, ima bilježaka, ima bilježaka. *(dva puta u tekstu, mo. Otporaš.)* Prelamanje se mora početi izpočetka. Nemože se tu ništa improvizirati, a ima i mapa, ima "vladarskih tabla", koje će valjati vjerovatno umetnuti, – a sve to skupa bi riješili za dan-dva, ali sam nisam u stanju. *(Dr. Peranić je često puta išao kod Maksa upravo poradi tog i kod njega bi ostao po par tjedana. Meni bi Dabo Peranić ostevio ključ svojeg poštanskog pretenca kako bih mogao podizati poštu, pregledati ju i što bi bilo hitno potrebno bih slao na Maksovu adresu, mo. Otporaš.)* Bojim se opet slanja po pošti, jer se zagubi i onda odoše Banovi, koje si izmislio, pa ćemo čekati opet 100 godina na novog Dabu, dakle teško mi je dati to iz ruka. Možda se ustanem koji dan ranije, pa opet zabodem nos, i to bi bilo definitivno zabadanje pa da vidim bili to prelamanje mogao riješiti, nu bojim se. Svakako bi mogao sravnati klišeje koje imamo, tako ako bi došao, da bi…to sredili.

Pisao sam ti za Iliju. Ovdje nije mogao ostati, jer je naivan i glup, i nabasao na kućni osinjak, inače nema grijeha. Poslao sam ga do onoga našega Hotelijera (Lončarića, mo) u Bendirom, ali neće ni jednog Hrvata osim za gosta, a to znači plati, jer inače belaj. Zato sam učinio što nisam htio ništa od te fukare, jer sada nabraja tko je sve od Hrvata prao guzicu u Sredozemlju na njegov račun. I Ilija nema gdje, pa sam mu savjetovao da prodje granicu i dočepa se Francuske ili Švedske, dao mu novaca i dao tvoju adresu. Rekao sam mu da kaže da je rodjak Marijin, *(Marija je supruga Dabe Peranića, mo. Otporaš.)* a ona kako je Francuzica, *(naturalizirana Francuskinja, mo.)* može mu pomoći, pa ako se smjesti, neka ti pomogne, a ako ne sa njihovim papirima može lakiše za Švedsku, neka pomogne Mikuliću *(Stipe Mikuliću*

povjerenika HNO za Skandinaviju: Udbin agent Kubura Kuburaš ga ubio pred Božić 1975 god., mo.) Ovdje sezona gotova, a on budala, i bolje je da traži neku slouciju za sebe, i ako čto može za Hrvatsku učiniti, neka učine. Rekao sam mu da kaže da dolazi iz Jugoslavije, jer ako odavde ide, neće mu dati papire. Ako se može, pomozi mu da dodje do papira. Pošten je i ima ih dosta koji su bili s njim na Golom Otoku. (ovo treba ispitati do utančine. kako se do sada zna on nikada nije bio na Golom Otoku, mo) Držao se dobro.

Tako sada imaš osim brige za Banove i Bubrige, *(dr. Peranić je imao problema sa bubrezima. Često se je tužio, mo. Otporaš.)* i Iliju. Mlad je, zdrav, raditi može, pošten je, velikih problema neće praviti, bojati se nije. Ako se ne može, nitko mu nije kriv što je glu bio na mjestu, gdje je bio. On to i priznaje, ali mu nema koristi od toga.

Danas sam dobio pismo i od Nikole iz New yorka, *(brat Marije, supruge Dabe Peranića. Zvao se Nikola Šonje, mo.)* pa ako bude što trebam tebi javiti, učinit ću to kasnije.

Inaće ova knjiga na njemačkom je prekrasni album slika, državotvorno, najljepđe što sam dosada vidio o Hrvatskoj, pa i pametno je struktuirano jer govori o ADRIJI I HINTERLANDU, a to je Hrvatska do Drine. Ukusno, nešto u bojama, lijepo sve, skladno i osvaja.

Dobivam Vijesnik u VUS i vidim da Tito zauzima stav iz 1948. i k tome organizira radničke i dječke čete za gerilski rat. (ovo je bilo odmah iza krize Čehoslovačke kada su jedinice varšavskog Pakta umarširale u Prag 21 kolovoza 1968., mo) Opet će dignuti pare kapitalistima, i što sam ti pisao, raste upis mladih članova SK, a i ugled njegovih, jer Rusija neće zagaziti na Balkan iz dosta razloga. Ne barem sada. Nigdje nevidim proruskih stavova u Hrvatskoj, a ni u Srbiji, iako ih ima. Htio bi i o tome s tobom govoriti. Poslao sam ti novi POSEBNI PRILOG *(radi se o novini "Obrana", mo.)* i dogotoviti ću OBRANU skorom. Ako bude VIJESTI INTERESANTNIH ŠALJI. I odmah poslije o RANKOVIĆEVCIMA, ali iz nove perspektive. Spojiti sa stanjem, inače zastari.

Poljubi Kitu *(kćerka Dabe Peranića, mo.)* za moj, a Mariju za vlastiti račun. Grli Vas sve stric Maks. (ovdje je Maksov podpis)

Nastavlja se.

Domoljub 16th May 2012, 17:34
Pismo koliko je zanimljivo toliko je zalostno. Maks je Iliju drza ko svoje kucno celjade, ni slutio nije da je imao ljutu udbinu guju u njedrima. Hoce li itko potruditi i tocno opisati kako je doslo do tog podmuklog ubojstva. Ja sto god sam citao citao sam razlicite price. Jedna je uvijek ostala ista a ta je da ga je Ilija Stanic ubio i da je to odmah svome bratu Luki javio. Sada se zna da je Ilin brat Luka bio taj koji je Iliju Udbi preporucio. Sada se Ilija izvlaci na sve nacine da ga on nije ubio, ali ipak kaze u DVD 7 serije jugoslavenske tajne sluzbe da to ubojstvo nije bilo moguce izvesti bez njega. Sada ostaje veliko pitanje koliku je – ako je ikakovu – ulogu igrao Zeljko Bebek u tom ubojstvu. Mozda ce nam Otporas o tome znati nesto vise rec u nadolazecim nastavcima.
Otporaš
19th May 2012, 12:52
SPORAZUM IZMEĐU POGLAVNIKA I STOJADINOVIĆA.

Za bolje snalaženje RAZLAZA između Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske i generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića, prilažem ovdje glavne crtice tog nazivimo ga "Sporazuma" iz 1954 godine. Koliko je ovaj "sporazum" i dali je uopće igrao bilo kakovu ulogu u ovom zadnjem ratu 1991-1995 u razgraničavanju Bosne i Hercegovine, teško je reći, ali svakako treba danas uzeti u obzir STATUS QUO podjele Bosne i Hercegovine.

Podjela FNR Jugoslavije prema dogovoru Pavelić-Stojadinović.

Sporazum Pavelić-Stojadinović je bio dogovor između bivšeg Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske, dra. Ante Pavelića, i sveučilišnog profesora i političara iz Kraljevine Jugoslavije, doktora Milana Stojadinovića. Potpisan je krajem 1954. godine u Buenos Airesu, Argentina.

Sporazum je predviđao razbijanje Federativne Narodne Republike Jugoslavije (FNRJ) i njen raspad na tri neovisne države: Sloveniju, Hrvatsku i Srbiju.
Pavelić i Stojadinović su u hrvatskom i srpskom emigrantskom tisku branili ovaj antikomunistički savez (obje emigracije nisu priznavale legalnost Titovog režima u Jugoslaviji) kao novi srpskohrvatski sporazum koji bi zamijenio zastarjeli iz 1939., koji su potpisali Vladko Maček i Dragiša Cvetković.

Kao granica između Slovenije i Hrvatske uzeta je već postojeća u FNRJ, jer se sporazum ticao srpskohrvatskih odnosa i nije se bavio slovenskim pitanjem.
Sporazumna granica Srbije i Hrvatske od sjevera prema jugu između Hrvatske i Srbije bila bi sljedeća: Granica je trebala pratiti već postojeću između SR Hrvatske i SR Srbije (SAP Vojvodine) do rijeke Save i granice sa SR Bosnom i Hercegovinom. Zatim je granica trebala pratiti rijeku Savu od njezinoga ušća i rijeke Bosne. Potom je granica trebala ići rijekom Bosnom, a zatim u produžetku linije njenog donjeg toka planinskim vrhovima do početka donjeg toka rijeke Neretve, i potom tim tokom do Jadranskog mora. Na ovaj bi način Bosanska Krajina pripala Hrvatskoj, dok bi najveći diosredišnje sa istočnom Bosnom, istočna Hercegovina i južna Dalmacija pripala Srbiji (uključujući Sarajevo i Dubrovnik).
Sporazum je predviđao mirno preseljenje (uz razmjenu imovine) svih Srba koji bi se zatekli u okvirima Hrvatske, te svih Hrvata (u današnjem smislu) Bošnjaka koji bi se zatekli u okvirima Srbije (svi govornici tada službenog srpskohrvatskog jezika islamske vjeroispovijesti uzeti su kao Hrvati; ovo znači da bi i slavenskimuslimani današnje Srbije i Crne Gore bili razmjenjeni za Srbe na osnovu sporazuma).
Makedonija nije spominjana, ali se može pretpostaviti da ju je Stojadinović zamišljao u okvirima Srbije.

Reakcije na sporazum:

Sporazum Pavelić-Stojadinović proizveo je žestoke negativne reakcije od strane hrvatskih i srpskih emigracija, te Titovog komunističkog režima u Jugoslaviji.
Ustaška je emigracija kritizirala svoga bivšeg poglavnika jer je odustao od Drine, po njima povijesne hrvatske granice, o čemu svjedoči izreka:

“Sve do Drine!”
Pavelićevo je prepuštanje dijelova Srijema, Bosne, Hercegovine i Dalmacije Srbiji u ustaškom emigrantskom tisku uspoređivano sa prepuštanjem dijelova Dalmacije Italiji, godine 1941. I taj je potez značio nacionalnu izdaju za tvrde ustaše. Oba su sudionika sporazuma proglašena nacionalnim izdajnicima, a Tito je sporazum smatrao nevažnim jer ni Pavelić ni Stojadinović nisu više imali nikakve vlasti. Nazivao ga je račun bez krčmara i izbačen je iz svih informativnih medija u Jugoslaviji.
Domoljub19th May 2012, 16:40
Sad mi postaje pomalo jasnije zasto su se Poglavnik i Maks razisli i zasto je Maks pisao: POZOR USTASE, BOSNA SE DIJELI!
Otporas moratim ti cestitati na ovom iznosima.
Otporaš
19th May 2012, 20:08
IZVJEŠTAJ O SMRTI GENERALA LUBURIĆA DRINJANINA (1)

Ovo je naslov pisma kojeg mi je poslao iz Pariza dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je poslato s pošte: M.Dabo B.P. 32-06, Paris France 16 svibnja 1969 godine, dakle 26 dana poslije pogibije generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića. Kako će se vidjeti iz pisma da je pismo pisano na licu mjesta zločina, dakle u kući generala Drinjanina u Karkagente gdje je bila tiskara DRINAPRESS i gdje je on stanovao. Pismo su pisali u zajednici dva najistaknutija dužnostnika HNO pukovnik Stjepan (štef) Crnički i dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je pisano na pisaćem stroju i najvjerojatnije na stroju DRINAPRESA. Pismo je meni poslato u San Francisco iz Pariza 16 svibnja 1969. Do slanja tog pisma iz Pariza je došlo poradit toga što dr. Peranić uz sebe nije imao moju adresu, te u zajednici napisano pismo je, po povratku u Pariz, meni poslao u San Francisko. Pismo je na dvije stranice i malo podugo. Neću ga radvojiti u dvoje poradi sadržaja velike važnosti. Molim da se uvaži. Otporaš Mile Boban.

Otvorenom Zapovjedju Generala Drinjanina od dne 26 ožujka 1969 g. morao sam na put posjetiti Radne Skupove Europe. General je ostao sam.

Ima već godinu dana i pol, što je General primio u Drainapress i pod vlastiti krov – Iliju Stanića iz blizine Konjica. On je bio sin Generalova vojnika. Po provjerljivim podatcima, taj mladić od 23 godina, bio je istjeran u Hrvatskoj iz škole, poslan na Goli Otok, kao izbjeglica došao u Španjolsku, te iz Madrida upućen Generalu. *(Nedavno se je mogla čuti njegova verzija u seriji jugoslavenske tajne službe, kako je došao iz Madrida od Poglavnikove supruge Marije i prof. Pavla Tijana. Sve laž, mo.)* Rujna prošle godine ga je General odpustio, ne jer je posumnjao u njegovo rodoljublje, nego jer je svojim nekorektnim mladenačkim ponašanjem izazvao nezadovoljstvo i u kući i u tiskarni. General je Staniću dao novac za put i uzdržavanje za više dana, te ga odpustio.

Stanić je u Valenciji pao u ruke udbe, *(a on već bio Udbin agent s kodnim imenom Mangus, mo.)* kao i toliki mladi intelktuale bez posla po Europi. Željko Bebek *(o Željki Bebek se uistinu treba posvetiti jedna velika pažnja u svim ispitivanjima oko ubojstva generala Drinjanina. On je bio u toj blizini, čak je stanovao sa Ilijom Stanićem. mo.)* je već tada, navodno, bio u rikama UDBE. Tu odpočinje paklenska zavjera protiv Generala. Stanić i Bebek putuju u Francusku ili Njemačku, valjda na "obuku" i po upute. Paklene osnove su tu zamišljene.

Bebek je bio napisao jednu knjigu (JEDAN NAROD U OPASNOSTI, mo), koju general nije htio uzeti u štampu Drinapressa, jer nije imala nikakve pozitivne vrijednosti. Ali sada, kako izgleda, srbokomunistčka Udba daje Bebeku novac za tiskanje knjige, te je tako računala da će Bebek biti u tiskarni prilikom tiskanja. U isto vrijeme će biti dosta posla (računala je Udba), te će Bebek predložiti Generalu da se Stanić ponovno primi u tiskarnu. Tako – po računu Udbe – u tiskarni će biti i Bebek i Stanić, koji će u trenutku x ubiti Generala. Izgleda da Udba daje Bebeku novac, kupuje auto (jer će trebati mnogo putovati te oko 9 studenoga prošle godine, najprije Bebek, a onda Stanić ulaze u tiskarnu i imaju pristup u Generalov stan.

Oko 15 studenoga General po službenoj dužnosti putuje u Madrid, i kad se vraća (oko 20 studenoga) nalazi u kući – jer je poznato da je General bio oprezan – željeznu motku dugu oko 60 cm. Sumnja je pala i na Bebeka i na Stanića. 22 studenoga 1968. dolazim k Generalu, nalazim i drugu sličnu motku na drugom mjestu u kući. Savjetujem odmah Generalu da ih obojicu istjera i ne dozvoli im ulazak u kuću. Početkom veljače ove godine stiže i brat Dabo-Peranić iz Pariza. Sada zajednički tražimo od Generala da istjera Stanića. (Bebek više nije dolazio, jer je njegova knjiga bila završena.) (Dr. Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA piše na str. 46/47 : "… Odbili smo je tiskati i General i ja. Neozbiljna. Bebek nije imao osnovnog znanja da bi mogao napisati nešto ozbilno. Nismo se htjeli brukati u Drina.pressu.

Začudio sam se zato Generalovom pismu od 16 Listopada, samo 11 dana poslije nego što se Bebek bio pojavio sa Stanićem u mom stanu u Paris-u. General mi piše:

"Tu je Željko Bebek, sa knjigom, Vjerujem da ćemo tiskati. Konačno se odlučio: ili mora platiti, barem nešto, ili se knjigu prodaje u vlastitoj režiji. Trećega nema. Valjada je probao svugdje. *(Ovo polje treba ispitati. Željko Bebek nije imao novca za tiskanje knjige; sada ga ima. Tko mu ga je dao ili posudio? Nestaje ga sa Stanićem u rujnu 1968. god. Vraća se natrag kod generala Drinjanina i nudi da sada ima "nešto" novca za početi tiskati knjigu,mo. Otporaš.)* Ja nisam osoban, a on je mald, i moža je već i pametniji".

Ali General ostao Luburićem. Nije htio poslućati. Nije htio poslušati savjete. – Ali važnije je druga stvar: Svima je Vama dobro poznato da General nikada nije htio napustiti svojeg vojnika. Poznato je kako se založio za obranu Srećka Rovera. *(Srećko Rover je bio optužen da je radio za Oznu, odnosno Udbu i kao vodič imenom "Bimbo" u Kavranovoj AKCIJA DESETI TRAVNJA 1947-1948 godine, izravno skupinu koju je vodio davao Ozni-Udbi u ruke, mo.)* Ponovio se isti slučaj. General nam je rekao: " Sumnjam više na Bebeka nego na Stanića. Ako je dakle Stanić nevin, onda bacam na ulicu sina mog vojnika koji je dao život za Hrvatsku".

General nije Stanića istjerao. Stanić ga je ubio u nedjelju 20 travnja oko 11 sati strahovitim udaecem u tjeme spomenutom željeznom motkom, a onda ga izbio nekoliko puta velikim nožem. (Bio sam tada po Otvorenoj Zapovijedi u Njemačkoj, brat Dabo-Peranić u Parizu, a Slavko *(Logarić, mo.)* dvadesetak

kilometara daleko na putu u Cargagente. Generalovo mrtvo tijelo je nadjeno u ponedjeljak ujutro od radnika u tiskarni, jer je krv probila kroz pod. (Nastojat ću prikazati što bolje mogu skicu stana generala Drinjanina. Skicu je stavio dr. Miljenko Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 30. Ja ju ne mogu prislikati i staviti ovdje. Stan je bio na prvom katu a tiskara DRINAPRESS pridzemno. Čitajući ovaj opis, kuhinja je na lijevoj strani, zatim spremnište, do spremniša je dnevna soba sa hodnikom i dvoja vrata iz kojeg se iđe lijevo u dnevnu sobu a desno u spavaću sobu. Do spavaće sobe je nužnik u koji se ulazi sa hodnika između vanjskog zida i soba, dvije spavaće sobe. Pri kraju kata iz hodnika vode stepenice dolje u prizemlje gdje se je nalazila tiskara DRINAPRESs i mnoge stalaže knjiga i kutije dokumenata).

Pokopan je veličanstveno uz učešće dobrih naših španjolskih Franjevaca u Cargagente-u, te sudjelovanje starih boraca španjolske Plave Divizije, koji su ga voljenoga ovdje od svih, nosili na svojim junačkim ramenima na vječni počinak. Starješine Franjevaca su pitali najstarijega generalova sina Domagoja: ” Da li je Tata želio biti zakopan u grob ili raku, i da li u civilnom ili vojničkom odijelu?”. Domagoj je odgovorio: ” Tata je bio vojnik, pa neka ga se pokopa kao vojnika, a uvijek je želio da ga se položi u zemlju “. General je naime volio tu zemlju Španjolsku kao i svoju dragu Hrvatsku.

General je toliko puta rekao da bi želio umrijeti kao Ustaša, što je cijeloga svojeg života i bio. Sada počiva vječni počinak u svojoj ustaškoj uniformi, s odlikovanjima koje je imao na prsima za vrijeme ceremonije, dignuta su, metnuta u njegovu ustašku kapu i predana zapovjedniku Plave Divizije, da se on pobrine da sve to dodje u ruke Generalovom najstarijem sinu Domagoju, kada dodje u zrelu dob. Domagoj je sada 14 godina, Drina 13, Vjekoslav 12, a najmladjoj Marici je 11 godina.

Nastavlja se sa drugim dijelom.

Oprostite. Odugljilo se pa sam odlučio staviti u dva dijela ovo važno izvijeđće.

Domoljub
20th May 2012, 12:19
Procitao sam i ocekujem drugi dio, nastavak. Za moj pojam bi bilo bolje da si sve stavio u jedan clanak.
Otporaš
21st May 2012, 14:06
IZVJEŠTAJ O SMRTI GENERALA LUBURIĆA DRINJANINA (2)

Nemamo još ovlaštenje dati podatke (jer je to stvar istrage, a još nije sve ni potvrdjeno) o titovskoj srbokomunističkoj udbaškoj mreži koja se splela oko Generala, a za koju je General znao. Zapanjit će se svaki Hrvat (kada za to dodje vrijeme) i pitati da li je to moguće. Naš brat X. (ne znam tko bi mogao biti ovaj “naš brat X.”, mo) bio je samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove. (ovo je vrlo važno znati: Tko je taj X. koji je bio samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove, tj. smrti?)

Smijemo Vam *(pismo je pisano meni i mi smo se uzajmno tako oslovljavali sa “Vi”, mo.)* za sada dati do znanja samo ovo: Jedino se naš Slavko Logarić, najmladji Generalov živi vojnik u emigraciji, našao uz grob Generala i vidio mu patničko lice. Slavko je išao obezumljen kao vjerni pas oko groba svoga gospodara. I ako su mu orošene oči smetale, *(ovdje se za sigurno misli reći da je Slavko Logarić plakao i oči su mu bile pune suza, mo.)* ipak je vidio mrsku srbokomunističku zastavu koju su u odsutnosti ostalih Hrvata Udbaši postavili na jedan vijenac namjesto naručene hrvatske trobojnice. (Evo šta o tome kaže dr. Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 55/56:

“…Pogrebu je prisustvovao i Vel. Beluhan, kojemu su “povjerovali” vršiti obred pokopa; sklon sam povjerovati da su to vlasti htjele radi toga da bi što otkrile, te ako je to tako onda se nisu prevarile…

Normalno je da je Vel. Beluhan naručio vijenac. Dopuštam da se Španjoloac mogao prevariti i naopako postaviti hrvatsku vrpcu i na takvoj ispisati natpis Vel. Beluhan. Ali nemogu će mi je dopustiti da Vel. Beluhan nije vidio svoj vijenac, te da nije ugledao četničku namjesto hrvatske zastave. *(ovdje dr. Peranić govori o četničkoj zastavi, dok pukovnik Štef Crnički u svojem Izvještaju govori o “srbokomunističkoj zastavi”, mo.)* …

Naime, kada se već obred završio i lijes trebalo položiti u grob, netko je pokrenuo pitanje da bi Generala trebalo položiti u grob s hrvatskom nacionalnom zastavom. Svi su čekali – i svi nešto očekivali, ali nitko nije nalazio riješenja. Pitali su Domagoja, da li je u kući koja hrvatska zastava. Potvrdio je. Otišli su je tražiti. Nisu je našli.

Kako "slučajno" našao se tu Oreč, *(Jozo Oreč, kako se je kasnije pričalo da je bio član HRB, je ubijen u Johansburgu 1979 god., mo.)* i kao "slučajno" je rekao da je tu takva zastava. Držao ju je zamotanom. Svi su slušali i gledali. Tko ju je odmotao, Logarić se više ne sjeća, jer više ništa nije vidio pred sobom; vidio je samo odmotanu četničku zastavu s velikom mrtačkom glavom, koju su upravo htjeli položiti na Generalov lijes. U zao čas! Logarić je skočio kao bijesan tigar, zgrabio četničku zastavu i počeo ju kidati na očigled svih prisutnih. Svi su uzbudljivo gledali. Logarić ju je uzeo za dva kraja, te ju pokušao rastrgnuti preko koljena. Jaka svila nije popuštala. Redarstveni se časnik domisli podvali – i Logariću pruži nož. Vjerni Generalov vojnik odreža četničku mrtvačku glavu, sastavi krajeve, preokrene i napravi hrvatsku trobojnicu…

Logarićev pogled zaustevi se na jednom vijencu. Bacio se i na nj. I njega je počeo trgati. Bio je to vijenac Vel. Beluhana s natpisom "Sinu Hrvatske – Padre Eugenio" (hrvatski svećenik Eugen Beluhan, mo) – – na plavo-bijeloj-crvenoj četničkoj traci…*(Posvetila Ti se ruka, Logariću, Tvoja desnica, spriječivši obeščastiti Generalov grob!) (Za podsjetiti je da je dr. Peranić stiga u Cargagente u četvrtak 24 travnja a pogreb je bio u utorak 22 travnja. Dakle, još su uspomene freške i vijenci svježi, mo.)*…" kao bijesni tigar se bacio na nju, pogotovu na drugu veliku srbokomunističku zastavu s velikom crvenom zvijezdom u sredini, koju su već udbači počeli pripremati da njom pokriju Generalovo tijelo na vječni počinak, nadajući se da će se vječno nasladjivati svojom paklenskom osnovom – da su Generala s njom pokopali. Ali hrabri Maksov vojnik Slavko je kidao i kidao mrsku crvenu zvijezdu na oči svih prisutnih, i trebalo je da mu vjerni Generalov prijatelj Španjolac dade nož (jer je vidio da se bez noža ne može) da iskida to mrsko srbokomunističko strašilo, te da na koncu sastavi oba kraja rastrgane srbokomunističke zastave i na ruševinama jugoslavenstva uskrsne hrvatski barjak crven-bijeli.plavi. – Jest, nad grobom Generala viteza Luburića se vodile bitke, u kojoj je Hrvatska ruka shrvala u prah srbokomunistički simbol. I dat će Svemogući Bog da će uskoro tako i biti.

Tek četeri dana poslije Generalova umorstva stižemo podpisani i brat Dabo-Peranić, svaki svojim putem. Pogreb je bio obavljen već u utorak dne 22 travnja u 11 sati. Mi smo bili obaviješteni indirektnim ali pouzdanim putem sutrodan u 11 sati, i stigli slijedeći dan (24 travnja), jedan u šest a drugi u sedam sati predvečer. Udbačka mreža se odmah razotkriva. Istražni organi se usmjeravaju na pravi put. Otkrivaju se strahote, koje još nije dozvoljeno iznijeti na javu da se konci istrage ne prekinu. Udba dolazi do takve drskosti (videći da su ostali četeri dana neotkriveni) da je tražila dozvolu ući u Generalov stan. Naravno, nije joj uspjelo, jer plemeniti Španjolac znade razlikovati dobro od zla.

Uz Generalov grob još su svježe iskopana tri druga. Kad smo ih vidjeli, simbolički ili stvarno, bila su namjenjena nama trojici. Ali se mi ne damo da nas u njih pokopaju, premda bi nam bila najveća hrvatska vojnička čast da snijemo vječni san uz bok našega Generala.

Stjepan crnički, (zadnji preživjeli Generalov suborac iz Janka Puste) podpis

Ovdje je nadodano rukopisom dra. Dabe Peranića. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vjenčani kum:

" Dragi Milane, stigoh u Pariz iz pravog razbojišta. Ovdje i gore. *(Misli se na situaciju u Parizu. Koliko sam kasnije saznao neki istaknuti Hrvati Pariza, inači naši dobri prijatelji i suradnici su u odsustvu Dabe Peranića iz Pariza za ovo vrijeme dok je on bio u Cargagente, posumnjali u njega te počeli najozbiljnije širiti vijesti da je dr. Peranić sudjelovao u ubojstvu generala drinjanina. O tome najbolje dr. Peranić piše u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA DRINJANINA, mo.)* Primio tvoju pošiljku. Izvini mi bratski. Drži se čvrsto! Nastavljamo radom. Pozdrav Annie *(moja supruga,mo. Otporaš.)* i svima. Tvoj Miljenko.

Nastavlja se.

Pajdo Delivuk 21st May 2012, 14:44
Postaje eve zanimljivije od zanimljivije.. Tko je taj Jozo Orec?

Otporaš
22nd May 2012, 20:38
ZADNJE PISMO MAKSA LUBURIĆA

Hrvatska i Ustaštvo

ZADNJE PISMO MAKSA LUBURICA (107)
Donosim ovdje za hrvatsku javnost zadnje pismo generala Drinjanina.Mozda se nece nikada (sa)znati za njegovo prvo pismo kada je pisano.

Zadnje pismo u zivotu generala Vjekoslava viteza Luburica je pismo Koordinatoru Stjepanu (Stef-u) Crniciki (1903-2006, pukovnik Hrvatskih Oruzanih Snaga, HOS) (Ima još jedno pismo koje je general Drinjanin pisao isti dan dru. Miljenki Dabi Peranić. To pismo ću naknadno iznijeti na ovim stranicama. Otporaš.)

general DRINJANIN
18.lV.1969.

Dragi Stef !

Hvala na trudu, na vijestima, pozdravima i brigama za nas. Nisam ti se javljao, jer si stalno u pokretu, kako smo se dogovorili a kako sve ide u redu, nisam se pozurivao. Ja sam dobro, logorasi si bili za praznike (po svoj prilici ovdje general Drinjanin misli na svojih troje djece koja su bila smjestena kod nekoga radi skole a ova ih baba cuvala i na njih pazila priko tjedna dok bi oni isli u skolu. Cesto bi dolazili kuci za week-end gdje bi se oni osjecali kao “logorasi”, misleci na logor Janka Pusta), baba nas obilazila, pa iako sam isao i u Barcelonu, sve je bilo uredu, i logorasi se vratili u logor, baba kuci, a nas troje ko i obicno (ovdje general Luburic misli na Iliju Stanica – udbinog ubojicu – , Domci, generalov sin koji je stanovao sa njima i general), u redu. Danas je Domci bio kuhar, Ilija isto, i ja isto. I prozivili smo , kako vidis i ovo. Nema problema, i sada pravim OBRANU, (novina, mjesecnik, glavno glasilo organizacije Hrvatski Narodni Otpor HNO.), dovrsili smo Dabinu povijest, (dr. pr. Miljenko Dabo Peranic (1926-1995) je bio uski suradnik generala Drinjanina. Dabina knjiga je: Povijest za vrijeme narodnih vladara.), otpremamo pomalo ono prije napravljeno, Mijatovica i Nikice. Dica dobro, zdravlje isto, a i vijesti su dobre. (general pozetivno misli o hrvatskoj stvari a da ni slutio nije da ima guju ljuticu u svojim njedrima), kako od Tebe i Dabe, tako je vec stigloa i od Stanica iz Hamiltona, (potrebno je ovdje spomenuti da je u Hamiltonu zivio jedan cestit Hrvat istim prezimenom Stanic i da je bio vjerni generalov suradnik. Nije mi poznato da li su ova dva Stanica rodbinski povezani.) da je bilo naroda iznad ocekivanja u Torontu a nadam se da je ispalo dobro i drugdje. (radi se o proslavama Dana hrvatske drzavnosti 10 Travanj). U Chicagu Grgic, Ilic, fra. Vendalin (Vasilj) i vitez Coric Dominik, nas kapelan, (radi se o glavnim govornicima na proslavi) pa vjerujem da smo i tamo dostojno svrsili. Javljaju da ide dobro i fond za kuci u Torontu (kupnja Doma Hrvatskog Narodnog Otpora HNO),drugi nista, posebno iz Usa (ovdje se misli na Ameruku)

Bebek nam je poslao 40.000 P.(esota) i veli da ce i drugo do kraja maja. (radi se o Zeljku Bebek koji je od 1962 do konca 1968 godine radio sa generalom Drinjaninom u tiskari DRINAPRESS. On je napisao knjigu: JEDAN NAROD U OPASNOSTI i tiskao ju u tiskari DRINAPRES za koju nije imao novca da plati ni minimalne troskove. Tih 40.000 pesota su za tu svrhu) Kum Prcela (Ivan) pise za knjigu Blajburska (Bleiburska Tragedija) da ce ju morati pregledati jezicni i drugi strucnjaci, i da su odlucili cekati. *(Koliko mi je poznato morali su (sa)cekati da se sakupi dovoljno dobrovoljnih doprinosa za pokriti troskove tiskanja spomenute knjige, koja je na koncu ugledala svijetlo dana 1970 godine. Mo.)*

Jedino nam se gazda od kuce joguni i sada trazi 600.000 peseta, jer da je novac izgubio vrijednost. Rekao sam: njet. I bumo vidili.

(Ovdje se treba objasniti hrvatskoj javnosti da je kuca u kojoj je stanovao hrvatski general Vjekoslav Maks Luburic i u kojoj je bila tiskara DRINAPRESS, gdje su se tiskale mnoge knjige, caspopisi, letci, novina OBRANA i vojnicki prirucnici za izobrazbu buducih hrvatskih vojnika DRINA, nije bila vlasnistvo generala Drinjanina, nego je bila iznajmljena i pod kirijom. Vlasnik kuce je htio prodati kuci generalu

Drinjaninu u vrijednsti za 4.000 americkih dolara, sto je bilo cudo manje od sada trazene 600.000 pesota cijene. General se obratio Hrvatima grada Toronto da bi mu oni prikupili sredstva da kupi ovu kucu tako da se ne mora preseljavati. Evo sta o tome kaze generalov suradnik Ratko Gagro (1913-1975). Mo. Otporaš.)

Pismo 11.3.1969.
Dragi Generale,

…" U vezi kuce sam sve razumio…Meni je to prva vijest da se prodaje…kako vi navadjate za $ 4.000…Moje je misljenje da se da par stotina dolara kapare i stavi se rok mjesec ili dva …Dotle treba dati vrimena organizaciji i pojedincima da se svota pronadje i dostavi za odredjeni datum…Ako svi zataje nece Simunac, Stanic, Nikica, Curic i Gagro. Stoga kupite…"

(Tako kaze Ratko Gagro o toj kupnji, koja se na svu hrvatsku zalost nije ostvarila, jer je neprijatelj hrvatskog naroda drugacije planirao…M.o. Otporaš.)

Sve to ovo pisem zato, da budes miran, da se ne zuris i dobro iskoristis tvoje vakancije, kad si jednom vec tamo i pare u put utrosio. *(Ovdje se radi o Stjepanu (Stefu) Crnickom koji je iz Clevelanda za tu svrhu dosao u Europu kao Koordinator organizacija HNO. Mo.)* Istina jest da je kuca bez tebe prazna, da i ja i dica ostasmo kao sirocad, jer te smatramo dijelom obitelji. Mirica *(generalova najmlađa kcer, m.o)* stalno pitala, a kad otvore televiziju i pokazu se "picolitinos", svi odmah na tebe misle, i o tebi govore. Falis nam kao brat, otac, stric, pocolitino, sto hoces, ali falis. Ali jos ima dana da budemo skupa i ne moze se uvijek putovati. Pa iskoristi dobro, obadji i prijatelje a i prijateljice, a kad ti dojadi, a para nestane, ti lijepo kuci. Ali nije hitnja, pa za to ne beri brige.

Nadam se da ces Dabi, (dr. Miljenko Dabo Peranic koji je zivio u Parizu) zato saljem na njega pismo. Pozdravi gdju Rolf, ako ju vidis. Grli te tvoj odani

Vjeko.

Objavljeno: 07.02.2010. u 15:21h

Pajdo Delivuk 7.02.2010 23:45 h

Moj bi dida reka da se ti sluzis rvatstvom samo kako bi reka da je ta covik Luburic bija dobar. Ti bolan neznas kako se kod nas kaze. Kada ti deset ljudi kazu da si magare, onda moras poceti revat, jer ovi deset covika znaju vise nego jedan. Tako ti je i sa tvojin Luburicem. Tebe je odgojila ustaska emigracija i ti tako mislis. Mene i nas je odgojila Jugoslavija i Udba i mi ovako mislimo. Sad znas kako mi ovamo mislimo na sve sto je i partizansko i ustasko. Moji stricu nisu se mogli sloziti ko je bija u pravu a ko u krivu. Uvik su se zato karali i jedan drugoga sova, i to sve njagore. Did bi samo reka i jednima i drugima. dico moja, vi ste moji, ja vas volin, a vi pustite neka mrtve kosti pocivaku di jesu.DOMOLJUB 8.02.2010 12:02 h
Dozvolite mi na vas clanak nadodati listu Titinih zlocina, poubijani Hrvata u emigraciji.
POPIS UDBINIH ŽRTAVA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

UBIJENI:

1.) Dr. Ivan Protulipac 1946. godine u Italiji
2.) Ilija Abramović 1948. godine u Austriji
3.) Dinka Domančinović 1960. godine u Argentini
4.) Mate Miličević 1966. godine u Kanadi
5.) Marijan Šimundić 1967. godine u SR Njemačkoj
6.) Jozo Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
7.) Mile Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
8.) Petar Tominac 1967. godine u SR Njemačkoj
9.) Vlado Murat 1967. godine u SR Nj.emačkoj
10.) Andelko Pernar 1967. godine u SR Njemačkoj

11.) Hrvoje Ursa 1968. godine u SR Njemačkoj
12.) đuro Kokić 1968. godine u SR Njemačkoj
13.) Mile Rukavina 1968. godine u SR Njemačkoj
14.) KrešimirTolj 1968. godine u SR Njemačkoj
15.) Vid Maričić 1968. godine u SR Njemačkoj
16.) Ante Znaor 1968. godine u Italiji
17.) Josip Krtalić 1968. godine u Italiji
18.) Nedjeljko Mrkonjić 1968. godine u Francuskoj
19.) Pere Čović 1968. godine u Australiji
20.) Mirko Čurić 1969. godine u SR Njemačkoj
21.) Nahid Kulenović 1969. godine u SR Njemačkoj
22.) Vjekoslav Luburić 1969. godine u Španjolskoj
23.) Mijo Lijić 1970. godine u Švedskoj
24.) Mirko Šimić 1971. godine u SR Njemačkoj
25.) Ivo Bogdan 1971. godine u Argentini
26.) Maksim Krstulović 1971. godine u Engleskoj
27.) Drago Mihalić 1972. godine u SR Njemačkoj
28.) Josip Senić 1972. godine u SR Njemačkoj
29.) Dr. Branko Jelić 1972. godine u SR Njemačkoj
30.) Stjepan Ševo 1972. godine u Italiji
31.) Tatjana Ševo 1972. godine u Italiji
32.) Rosemarie Bahrić 1972. godine u Italiji
33.) Josip Buljan-Mikulić 1973. godine u SR Njemačkoj
34.) Mate Jozak 1974. godine u SR Njemačkoj
35.) Ilija Vučić 1975. godine u SR Njemačkoj
36.) Ivica Milošević 1975. godine u SR Njemačkoj
37.) Nikola Martinović 1975. godine u Austriji
38.) Matko Bradarić 1975. godine u Belgiji
39.) Vinko Eljuga 1975. godine u Danskoj
40.) Stipe Mikulić 1975. godine u Švedskoj
41.) Nikola Penava 1975. godine u SR Njemačkoj
42.) Ivan Tuksor 1976. godine u Francuskoj
43.) Ivan Vučić 1977. godine u SR Njeinačkoj
6
44.) Jozo Oreč 1977. godine u JAR
45.) Bruno Bušić 1978. godine u Francuskoj
46.) Križan Brkić 1978. godine u SAD
47.) Marijan Rudela 1979. godine u SAD
48.) Zvonko Štimac 1979. godine u SAD
49.) Goran Šećer 1979. godine u Kanadi
50.) Cvitko Cicvarić 1979. godine u Kanadi
51.) Nikola Miličević 1980. godine u SR Njemačkoj
52.) Mirko Desker 1980. godine u SR Njemačkoj
53.) Ante Kostić 1981. godine u SR Njemačkoj
54.) Mate Kolić 1981. godine u Francuskoj
55.) Petar Bilandžić 1981. godine u SR Njemačkoj
56.) lvan Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
57.) Mladen Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
58.) Stanko Nižić 1981. godine u Švicarskoj
59.) Ivo Furlić 1981. godine u SR Njemačkoj
60.) đuro Zagajski 1983. godine u SR Njemačkoj
61.) Franjo Mikulić 1983. godine u SR Njemačkoj
62.) Milan Župan 1983. godine u SR Njemačkoj
63.) Stjepan đureković 1983. godine u SR Njemačkoj

64.) Slavko Logarić 1984. godine u SR Njemačkoj
65.) Franjo Mašić 1986. godine u SAD
66.) Damir đureković 1987. godine u Kanadi
67.) Ante đapić 1989. godine u SR Njemačkoj.61
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +2
mm: …
NEUSPJELA UBOJSTVA
1.) Mate Frković 1948. godine u Austriji
2.) Dr. Ante Pavelić 1957. godine u Argentini
3.) Dr. Branko Jelić 1957. godine u SR Njemačkoj,
4.) Obitelj Deželić 1965. godine u SR Njemačkoj
5.) Ante Vukić 1968. godine u SR Njemačkoj
6.) Mirko Grabovac 1969. godine u SR Njemačkoj
7.) Dr. Branko Jelić 1970. godine u SR Njemačkoj
8.) Vlado Damjanović 1970. godine u SR Njemačkoj
9.) Dr. Branko Jelić 1971. godine u SR Njemačkoj
10.) Gojko Bošnjak 1972. godine u SR Njemačkoj
11.) Nikola Vidović 1972. godine u Francuskoj
12.) Dane Šarac 1973. godine u SR Njemačkoj
13.) Gojko Bošnjak 1973. godine u SR Njemačkoj
14.) Dane Šarac 1974. godine u Francuskoj
15.) Stipe Bilandžić 1975. godine u SR Njemačkoj
16.) Stipe Bilandžić 1977. godine u SR Njemačkoj
17.) Franjo Goreta 1980. godine u SR Njemačkoj
18.) Luka Kraljević 1982. godine u SR Njemačkoj
19.) Luka Kralievć 1983. godine u SR Njemačkoj
20.) Danica Glavaš 1986. godine u SAD
21.) Ants Tokić 1988. godine u Australiji
22.) Tomislav Naletelić 1988. godine u SR Njemačkoj
23.) Nikola Štedul 1988. godine62
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +0
mm: …
OTMICE
1.) Drago Jelik 1949. godine iz Italije
2.) Krunoslav Draganović 1967. godine iz Italije
3.) Vjenceslav Čižek 1977. godine iz Italije
4.) Ivica Novaković 1987. godine iz SR Njemačke 1963
NEUSPJELE OTMICE
1.) Dr. Branko Jelić 1950. godine iz SR Njemačke
2.) Franjo Mikulić 1979. godine iz Francuske
NESTALI
1.) Zlatko Milković 1949. godine u Francuskoj
2.) Zvonimir Kučar 1963. godine u Francuskoj
3.) Geza Pašti 1965. godine u Francuskoj
4.) Stjepan Crnogorac 1972. godine u Austriji.

Dragi prijatelju, Otporaš 8.02.2010 22:56 h

glasila je poruka koju mi je poslao jedan prijatelj da ju stavim ovdje, jer se odnosi na ubojstvo generala Drinjanina, sto sada i cinim. Ova poruka ce popuniti neku prazninu generalova ubojstva.

Ubojstvo

Ništa posebno na označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Odpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelja Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vicepredsjednik vlade Augustin Munoz Grandes.

Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu 'Poljaka' na porti College San Antonio. Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi. U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da ne će doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričat povjesničaru Stanku *(nije Stanko nego Slavko, mo.)* Logariću, jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksi koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksi vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca! Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću.

Dana 22. travanja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odličja i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu. Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam", pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao ustaša i kao hrvatski general.") Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora. Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti?

Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama.

Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj?

Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio

materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L'Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on niječe da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više? Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi? Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Christophe Dolbeau je književnik. Surađuje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpstvo - jugoslavenska rakrana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales à l'Est de l'Europe 1917.-1989

Otporaš
23rd May 2012, 12:38
Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića:

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: "…Ako padnem – Rankovićevci će Te napsati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene – okrivit će tebe…To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost…

…Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

…Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali – sjećaš li se? – da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem…Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene…

…Svi danas vide da sam ih vraški razdjelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije…

…A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom – Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana – pobijenih da bi se moglo ostvariri to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo"). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Dogadjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio…dokazuju da sam ih razdvojio…"

Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smjenio i 1967 povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živući Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtava na području Hrvatske. Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.

Otporaš
29th May 2012, 00:44
Neka ovaj opis bude dio odgovora na “Pisma Maks Luburić”. Ovo je vrlo važno povezati sa onim što je Ilija Stanić*nedavno izjavio u seriji “jugoslavenskih tajnih služba”. Neki koji budu ovaj opis čitali su za sigurno imali priliku vidjeti neke – ako baš ne sve – dijelove ovih seraija. Otporaš.

JEDNO DAVNO ZABORAVLJENO PISMO (ili ti ga: PERKOVIĆ PIŠE BEOGRADU)

Uoči rata – tadašnji ministar unutarnjih poslova Josip Boljkovac i njegov pomoćnik Josip Perković te čelnik UJDI-ja Žarko Puhovski s predsjednikom SDS-a Jovanom Raškovićem.

Pismo Josipa Perkovića kolegama u Beograd u kojemu između ostalog stoji:
“KOS i SDB morali su imati ovaj rat, u protivnom svi UDBAŠI i KOSOVCI bili bi poubijani, sad je trenutak da nacionalisti izginu.“

Budimpešta, 28. 06. 1992.
Republika Hrvatska
MINISTARSTVO OBRANE
Zagreb

REPUBLIKA SRBIJA
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
Služba državne bezbednosti
BEOGRAD

Predmet: Osvrt na neosnovane optužbe i ucjene!

Obavljeni su noćni razgovori na osnovu korisnih izmjena informacija. Dogovorena je efektivnija koordinacija konspirativno-obavještajnog rada na temelju trenutno službenih političkih odnosa između R.HRVATSKE i R.SRBIJE.

Deplasirane optužbe i ucjene protiv moje malenkosti, GOJKO ŠUŠAK i VICE VUKOJEVIĆ po svemu sudeći neće proći. Predlažem da se optužbe i ucjene malo odgode i pričeka jedno izvjesno vrijeme koje će rezultirati točne procjene kako bi se saznalo koliki je naš stvarni dio krivnje za ovako sramni raspad SFRJ-a.

Nije u redu ako iz R.Srbije obavještajni operativci nekim svojim čudnim kanalima idu đonom na naše trenutno istaknute ljude, a ne uzimaju u obzir dosadašnje velike zasluge u obavještajnom radu SDB-a i drugim sektorima SSUP Jugoslavije.

Ne može se prihvatiti klevetnička praksa da Hrvat iz Hercegovine uvijek treba da bude neki namješteni Ustaša. Upravo, kičma jugoslavije UDB-e bili du Hrvati iz Hercegovine, a evo nekoliko legendarnih imena koje kvalificirani ljudi u obavještajnoj mreži visoko cijene.

To su: STANKO ČOLAK, IVAN LASIĆ, JERKO BRADVICA, STIPE GRIZELJ, RADE VUKOJEVIĆ i drugi. Njima neizostavno treba pridodati ključne obavještajne tajne operativce koji su pretežno djelovali u inozemstvu. A to su: VICE VUKOJEVIĆ, ILIJA STANIĆ, ŽELJKO ŠUŠAK, GOJKO ŠUŠAK, IVAN GALIĆ i drugi. Njih branim iz sljedećih razloga:

RADE VUKOJEVIĆ, VICE VUKOJEVIĆ i ILIJA STANIĆ bili su glavni konspirativni organizatori u uklanjanju i egzekuciji zločinačkog ustaškog Generala MAKSA VJEKOSLAVA LUBURIĆA. VICE je VUKOJEVIĆ 1968. i 1969. djelovao u inozemstvu BEČ – ZURICH – PARIS i uz pomoć visokog funkcionara UDB-e STANKA KARADEGLIJE koordinirano držao na vezi ILIJU STANIĆA. STANIĆ je bio plasiran u sam domicil Generala M.V.LUBURIĆA. Uz pomoć dvojice VUKOJEVIĆA, STANIĆ je ilegalno s povratnom namjerom došao u Jugoslaviju, te sa STANKOM KARADEGLIJOM U Sarajevu uglavljuje efikasne metode egzekucije.

ILIJA STANIĆ ilegalno je vraćen u Španjolsku i nakon kratkog vremena UKLONIO je USTAŠU zločinca Generala MAKSA VJEKOSLAVA LUBURIĆA. Odmah potom VICE VUKOJEVIĆ vraćen je u Jugoslaviju i danas živi u Zagrebu.

Također, za vrijeme studentskih nemira sedamdesetih godina VICE VUKOJEVIĆ je ogromno svojim konspirativnim radom pomogao slamanje hrvatskog separatizma. Kod perfektne egzekucije imoćanskog teroriste BRUNE BUŠIĆA glavnu ulogu odigrao je VICE VUKOJEVIĆ, kao stari znanac BRUNE BUŠIĆA držao ga je na vezi dok nije obavljena egzekucija.

Odlaskom GOJKA ŠUŠAKA u Canadu UDB-a je u suradnji američke obavještajne službe CIA cijelu organizaciju OTPOR preuzela u svoje ruke. Zahvaljujući našim operativcima MARIJANU SOPTI i GOJKU ŠUŠAKU. Ustaški teroristi su razbijeni a među našim ljudima u CANADI i AMERICI zavladao je mir.

Isto tako naglašavam za ŽELJKA ŠUŠKA koji na vezi imao visokog funkcionera SDB-a iz Sarajeva BRANKA PLETIKOSU, da je svojim obavještajnim radom na više sektora da surađuje sa onom koja morala je pobjeći u Beograd. Informirani smo da imaju solidno utočište. Alfa i Omega jugoslavenske UDB-e STANKO ČOLAK rekao mi je prije dva mjeseca slijedeće: "KOS i SDB morali su imati ovaj rat, u protivnom svi UDBAŠI i KOSOVCI bili bi poubijani, sad je trenutak da nacionalisti izginu."

Mi smo do sada u ovome ratu obavili svoj dio posla. Hrvatska Stranka Prava je dotučena. Fašisti HOS-a su završili tamo gdje im je mjesto, od PARADŽIKA pa nadalje. Kod Hrvatskog Državotvornog Pokreta ista je stvar, od MIRE BAREŠIĆA pa nadalje.

Međutim, u R.Srbiji učinjeno je manje. ŠEŠELJEVI fašisti divljaju i dalje. To je naša konstatacija. Optužbe i ucjene izlaze iz kolosijeka ako se tvrdi da smo mi krivi zbog navodno prikrivanja kanala kojima je Hrvatski Narodni Odbor ubacivao oružje i opremu u Hrvatsku i BiH. Čudno!

HNO bio je uvijek pokriven Saveznim strukturama SDB-a i Republičkim Centrima SDB-a. Prema tome odbijam optužbe. Mi konstatiramo da su svi obavještajni Savezni Organi SSUP, SDB-a i SSNO, KOS-a korektno od nas dobili sve kanale preko kojih je oružje dopremano RH i BiH.

Našom zaslugom Jugoslavenska je Armija na tim kanalima zaplijenila oko 70% svakojakog oružja i opreme. Za ostatak od oko 30% nismo krivi mi nego Savezni Organ. Tvrdite da je HNO ubacio do sada u područje zahvaćena ratom gotovo preko dvadeset milijuna DM modernog oružja.

Obavijestili smo prije ovih optužbi sve Savezne nadležne Organe da fašisti emigrantskog podzemlja TOMO SEDLO dovodi u Hrvatsku i Bosnu ruske vojne eksperte i bez znanja nadležnih Organa RH uglavljuje sa Rusima paklene poslove.

Konstatirano je i sa naše strane da je na terenu došlo do pojave oružja koje je dopremljeno mimo kanala i mimo znanja nadležnih Organa RH. HNO ubacio je oružje preko ruskih kanala koje kontrolira KGB mafija BORISA JELCINA, Ruska diplomacija osvećuje se Predsjedniku RS MILOŠEVIĆU zbog podrške Jazovljevim pučistima.

TOMO SEDLO održava političke veze s Rusima skoro 30 godina i sada Ruski vojni eksperti šepure se po Hrvatskoj i nude svoju vojnu logistiku. TOMISLAV KARLO Predsjednik HNO dao je pristanak da HNO preuzme organizaciju tajne policije.

MANOLIĆ i njegov ZDRAVKO MUSTAČ razvili su djelatnost Hrvatske tajne policije u inozemstvu preko HNO. Mrežom te policije rukovodi TOMO SEDLO preko poznatih Ustaša STJEPANA BILANDŽIĆA, IVE URSIĆA, MARIJANA ROGIĆA, ANTUNA KOLAKA, SLAVKA ŠTAJDUHARA i drugih.

Francusku grupu već smo vam dostavili. SEDLO je trenutno u Francuskoj i nasrće profesionalcima na ćelije BORISA VUKOBRATA. Visoki funkcionar UDB-e, kažu da je broj 1, IVAN ĆURAK bio je izdajnik. ĆURAK je uz STANKA ČOLAKA bio najbolji profesionalac UDB-e u cijeloj Jugoslaviji. Skoro 30 godina iznosio iz Jugoslavije najpovjerljivije obavještajne materijale.

Sve te izdajničke materijale IVANA ĆURKA preuzeo je TOMO SEDLO i prosljeđivao ih njemačkoj i francuskoj policiji. Još 1973. SEDLO je za veliku svotu novaca prodao ĆURKA Ministarstvima UP Njemačke i Francuske.

ĐURO LUKIĆ bio je inspektor na Golom Otoku a udbaš od rata držao je na vezi VINKA SANDIČIĆA sumnjao je u ĆURKA i rekao mi da sam izdan na aferi u Ludvichshafenu "SVILAR-DE HAN" od IVANA ĆURKA. Moj kolega u Sarajevu BOŽO BAGARIĆ koji informira za KOS, prigušio je rad ĆURKA i sada je BAGARIĆ kod mene u Zagrebu gdje koordinira rad. Moj bivši šef u Osijeku MARKO BEZER i BRANKO PLETIKOSA atakiraju ucjenama V.VUKOJEVIĆA, mene i G.ŠUŠAKA, traže novac i funkcije. Vidjet će mo! Bezobrazno prozivaju naše male inozemne suradnike: MILANA DORIĆA, STIPU BILONIĆA, BRANKA DUJMOVIĆA, ANTU MACANA I TOMU MIČIĆA.

P.S. Imamo potvrđeno da ste od T. MIČIĆA preuzeli 37 H. Putovnica i ključeve od Š. ĐODANA stana i ureda.

Pozdravljam –

POMOĆNIK MINISTRA
BRIGADIR
Josip Perković

(žig – Republike Hrvatske i osobni potpis)

AHSP USA
Posted in: Josip Perković

Otporaš 30th May 2012, 13:20
ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (1)

Donosim ovdje pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao suradniku Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO bratu Anti Kršanić (1917-1995). Ante Kršanić je rodom iz Korčule. Došao je u Ameriku prije WW2. Bio je u američkoj vojsci na Pacifiku. Koliko god je volio naturiliziranu Ameriku, još više je volio Hrvatsku. Imao sam priliku upoznati gospodina Antu Kršenića osamdesetih godina u San Franciscu. Zavolio je generala Drinjanina zbog njegova žarkog hrvatstva i vojničkog iskustva. Gosp. Ante Kršenić se je dopisivao s istaknutim osobama i stvarateljima NDH. Posjedujem ta pisma u originalu s omotnicama u kojima su ta pisma poslata. Neka su u duplikati, preko indiga, kako se je to prije pisalo. Jedno od tih pisama je upravo ovo koje ovdje iznosim. Pismo je jako zanimljivo. Poradi dužine znosim ga u tri (3) nastavka i u cijelosti kako je napisano. Ako se potreba ukaže da se nešto objasni, ja ću to staviti kao moj nadodatak u zaporke.

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (1)

T A J N O. Stan, 20 listopada 1953.

Dragi brate !

Ovim zajedničkim pismom želio bih Vas obaviestiti o par tekućih poslova.

1. Znam da ste svi zabrinuti radi "DRINE", i da Vam je još teže rastumačiti krugu prijatelja nedolazak "DRINE". Redovni broj 7-8 pretvoren je u "Domovinski broj" i za posebne domovinske svrhe. Vi ga niste dobili, ali znam, da žete se svi veseliti toj činjenici, jer je "DRINA" izvršila svoju misiju. "DRINA" radi i raditi će, i samo neka neprijatelji troše energiju u širenju kojekakvih glasina. Poviest će kazati, koju je ulogu izvršila "DRINA", i koju će, ako Bog dade još izvršiti u životu Hrvatskih Oružanih Snaga u ova težka vremena iskušenja svake vrsti. "DRINA" ima svoj čvrsti krug prijatelja, suradnika i čitatelja, pa i ako negdje zapne, uviek braća iz drugih krajeva pomognu i za one zaspale, nemarne, nevaljale, umorne, – kao što to čine za one, koji ne mogu, nemaju ili neće. Vršimo jednu poviesnu zadaću i ja sam čvrsto uvjeren, da će nas uviek biti, koji ćemo biti tamo, gdje "DRINA" bude najviše trebala pomoć, suradnju, razgovor i sve ostalo. Dignuti ćemo visoko stieg naših Oružanih Snaga, koje su toliko herojskih djela

učinile, jer je narod, koji nije u stanju stvoriti svoje oružane snage, osudjen na propast. Ako je naše stanje teže, i kako nam je Domovina porobljena, i ako smo ostali skoro bez saveznika, tim je naša zadaća još teža i veća i potrebnija.

Dvobroj 9-10 izišao je i već je odpremljen. Odpremljeno je……komada redovitim putom i preporučeno. Nije to broj, koji Vam je potreban, možda da nekome od Vas bude mnogo falilo, ali i ovaj broj ima svoju posebnu misiju, posvećen je pokojnom Kavranu i drugovima i posebni razlozi su nam diktirali novu razpodjelu. Nu, ako kome od Vas bude zaista težko i trebate, dobiti ćete od zadnje rezerve uredničtva. Pišite mi i recite šta i kako trebate i sve što se može učiniti ćemo. Inače nastojte rastumačiti braći, da nas je mnogo i uviek se odkrivaju nove grupe, potrebe itd. i moramo misliti na sve. I kao što smo uviek računali na plemenitost i velikodušje onih najboljih, kada od njih tražimo žrtvu, tako i sada: najmanje šaljemo najboljim grupama, jer znamo, da tamo ima sviesti. Računamo s tim i vjerujemo, da će braća razumijeti. (Gospodin Ante Kršenić je živio u San Franciscu, Californija. Tu je uveliko bila razgranata Hrvatska Bratska Zajednica sa svojom proslavenskom idejem. Teško je tu bilo prodirati s idejom hrvatstva. Govorilo se je "naški" i došli smo "iz staroga kraja" samo da se ne maže da se govori hrvatski i da se je došlo iz Hrvatske. To sam osobno osjetio i na Pikniku HBZ u Coupertinu sam se posvadio sa tim Hrvatima koji su sebe zvali Yugoslav ili Slavenijem i došao do neprilika. Tada sam pisao generalu Drinjaninu pismo i obrazložio stvar i situaciju. General mi odgovara:…Dragi Mile Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije…Tako sam i ja tebe poslao u gnjizdo Jugoslavena da ih preodgajaš…, mo). Mnogima je od Vas već stigao novi broj, a drugima će skoro.

II. Avionski nismo odpremili nikome bez razlike ni jedan broj. Ima više razloga. Glavni jest, da je tamo najviše prilike za cenzuru, a mi imamo još mnogo za odpremiti i kazao sam: posebne razloge i za Domovinu, pa ne bih želio da zapnemo. Sadašnja "DRINA" ima novi format knjige i tu je potrebna dozvola. Nitko nam ne prieči ovdje raditi, niti će situacija s ugovorom izmedju ove zemlje i Amerike nama škoditi, radi veza Amerike s Titom. No, nama je dužnost predsusresti svaku komplikaciju. Imamo moćnih prijatelja, ali ne zaboravite, da ima Hrvata, dobrih Hrvata na oko, koji nas i ovdje tužakaju, nastoje spriječiti nam rad itd. Pogledajte oko sebe, pa će Vam biti jasno, s kojim potežkoćama se susrećemo i mi na svakom koraku. I nisu uviek najogavniji Titovci, ni četnici, pa ni neki drugi, kojima se bavimo, nego imamo i zaplotnjačkih protivnika, koji bi radije sa djavlom, nego sa nama iz razloga kukavičluka i jer je naš put teži i bez kompleksa. No to je put, koji vodi Državi: Put krvi, patnja i žrtve svake vrsti. Put Starčevića i Pavelića. Možda da Vam jednom reknim i više.

III. S ovim brojem "DRINE" dali smo novi format, manji i zbijeniji, a sa više stranica. Dvobroj 9.10 ima 60 stranica sitnog, zbijenog tiska i sadrži toliko, koliko 30 stranica starog formata. Razlozi: mnogo ih ima, a ja ću Vam iznieti dva. Prvo: domovinski promet traži mali format, da se može staviti u džep, u kovertu, pod vrata, jer zaprema manje mjesta. Stari format "DRINE" je nastavak tradicije "Grića" i "Ustaše", nu ja mislim, da se moramo pokoravati razlozima. Ja sam od onih, koji su radili na tim listovima, i uvidjam, da smo već onda trebali uvesti manji format iz tehničkih razloga. Idemo u korak s vremenom i kada nam se predstavi jedan ovakav problem, riešimo ga praktično. Vjerujem, da je taj razlog, domovinski, dostojan. Mnogi su prijatelji izrazili želju, da bi "DRINA" bila manjeg formata, da je mogu staviti u džep, kada idu na rad, tvornicu, rudnik, u vlaku, tramwayu, autobusu. Ne moraju ju previti na četvero, čime se uništi vanjski izgled, posebno pak fofografije. Oni, koji žele imati sve primjerke skupa, neka uvežu dosadašnje u jednu knjigu, a nove u novu i stvar u redu.

IV. Stavili smo tvrdju koricu i kliše Ustaše s Drine, fotografija poznata s maraka i iz doba akcije na Drini. To je crtež posebno pravljen za naslovnu stranicu i trebao bi biti simbol. Želimo znati : dali da ostavimo to tako, na svim daljnjim izdanjima, ili da za svaki broj stavimo nešto drugo. Ja mislim, da bi trebali ostaviti ovako naslovnu stranicu i da uvedemo taj simbol, kao recimo hrvatski grb sa mačem, da bi ipak naše Oružane Snage imale nešto drugačije nego drugi i sami Tito. (Sada mi je potpuno jasno zašto je grb HNO bio grb s mačem i zašto su "DRINE" izlazile do 1956 godine s slikom Ustaša na koricama, mo, Optoraš)

V. Počimamo s jednom novom rubrikom: IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA, gdje ćemo sistematski donositi pjesme, fotografije i opise iz života, borbe i smrti naših velikih boraca. Ne mislimo pri tome samo na one poznate, nego SVI VI MORATE SURADJIVATI I DATI KRATKE PRIKAZE IZ ŽIVOTA

I BORBI NAŠIH BORACA. (Kada bi se mogle sve “DRINE” i “OBRANE” pregledati i iz njih izvaditi sve ono što su svjedoci o očevidci mnogih bitaka opisali, tek bi se tada magla znati prava istina “ustaške” borbe u obrani Hrvatske Države, mo) Jednako šarkara i domobrana, oružnika i mornara, kao i generala i novaka. radi se o kratkim opisima za hrvatsku poviest i ta dužnost pada na sve nas, na DRINU. Razmislite o tome i u svome krugu povedite akciju. Zaboravljamo svi i mnogo će herojsko djelo malih ljudi ostati nenapisano, i možda smo mnogi od nas zadnji živi svjedoci toga čina. Trebamo fotografije tih ljudi, ukoliko je moguće. Na pr. od Krune Devčića ne posjedujemo ni jednu.

Nastavlja se. Ovo je samo uvod za ženidbu Maksa Luburića.

Otporaš
31st May 2012, 01:13
ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (2)

VI. Želimo čuti Vašu kritiku na ove rubrike: “Čovjek i znanost u službi rata”, “Ljudi, ideje i djela”, “Stratežki vidici”, “Dokumenti, koji obtužuju”, “Iz poviesti našeg rata”, “Iz Erine torbe” itd. Dajte nam sugestije, želje, tužbe, sve što mislite, da će našu DRINU osposobiti za svoju misiju i podići njezinu vriednost.

VII. Čim mi bude moguće poslati ću Vam popis prijatelja, kojima smo prije slali izravno, s molbom, da im pošaljete, kako bi nas odteretili. viditi ćemo da li će nam uspjeti u skoroj budućnosti srediti stvari tako, da bi mogli svladati veći posao. Borba za život i nas je prisilila na reorganizaciju i računamo s Vašom pomoći. Mi nismo nikome ostali dužni na pismo, prema naćim mogućnostima svakome smo izašli u susret, ali sve imade granica pa i naše mogućnosti. Svi mi moramo raditi, mnogo puta teže i u forjim okolonostima i za manje vriednosti i plaće nego Vi, i ako Vi ne stignete nama pisati i još dvojici, trojici prijatelja, onda zamislite kako je nama, koji imamo iste probleme životne borbe i još DRINU i Vašu korespodenciju i sto drugih stvari i sastanaka svake vrste. Vršimo našu dužnost i vršiti ćemo ju i onda, ako ju nitko više nebi htio vršiti, što neće biti slučaj. Jednom više, drugi puta manje i slabije, ali vršimo sve što možemo, da nam je savjest čista i da smo učinili najviše što smo mogli, iako to uviek nije ono, što bi želili, ili što bi tražila naša stvar. Tako se moramo reorganizirati, da ništa ne odpadne od dosadašnjeg rada, da ne opadne vitalitet, dinamizam, ali da se svladaju i problemi našega života i borbe za odstanak.

VIII. Ovom prilikom želio bih vam reći par rieši o mojoj ženidbi, jer znadem, da već ima zlonamjernih viesti, glasova, i da će me mnogi od vas o tome pitati. Kao prijatelju, suradniku i povjereniku želim Vam reći, kako bi sami znali o čemu se radi i kako bi znali reći i drugovima, da ne nasjedaju neprijateljskim viestima, ili zlonamjernim “prijateljima”.

Koji god je mene pitao, rekao sam mu, neka se ženi, neka radi i rodi ono, što nam sudbina i poviest namjenjuje. Neka nas ima, i neka nam se ne zatre rod. Mnogi od nas je izgubio sve svoje i u opasnosti su da izumru naše najbolje familijske loze. Vidili smo u ratu, da su padali herojski oženjeni kao i neoženjeni. (kliknite na priloženi link pa ćete vidjeti sliku vjenčanja koju sam ja poslao prigodom 40 obljetnice pogibije Maksa Luburića gospodjici Ivanki Josipović koja je u to vrijeme bila novinarka za portal javno.com “Reci istinu i razbiše ti glavu” – Ivana Josipović. Prkos.com, mo) Francetić i Devčić su bili oženjeni i nije ih epriečilo da budu herojski vodići svojih jedinica, da padnu u toj borbi. To je vojnička sudbina. Mnogi od nas je u dobi, kada je vrijeme, da se oženi i ima djecu. Mi možemo čekati, vjerovati, boriti se i ići, pa i pasti, nu ostaju djeca i naše hrabre majke i žene, kao u uviek u poviesti, da odgajaju naš podmaladak. Rat nije razlog, da se ne ženimo, dapače, u ratu je više brakova. To je instinkt očuvanja. kada bi se svaki vojnik zatvorio u svoj celibat, onda bi izumrli najbolji. Život je takav, stari umiru, vojnici ginu, majke radjaju djecu i ovi idu stopama otaca. (To smo imali priliku nedavno čuti iz ustiju predsjednika RH Ive Josipovića da je dijete partizana, mo otporaš) Vidili ste slučaj na hrvatskim sveučilištima: najbolji su išli na frontu, ginuli, a neprijatelji svršili škole – i postali intelektualci i u službi neprijatelja, srbokomunizma. Previše dugo traje ova emigracija i treba uzeti stvarnost onako, kakova jest, ali ne izgubiti vjere i spremati se za borbu, koja nas čeka. Kazati ću Vam jedan primjer: Šimunovič Frano, stari Ustaša je jedan od onih, koji su tvorili jezgru, prvu od prvih. Došao u emigraciju i odgojio djecu, koja su se radjala na Jankapusti. Vani mu je supruga. On se je vratio 1941. u Hrvatsku i borio se, a poslije sloma 1945. otišao u hrvatske šume, GDJA SE I DANAS NALAZI. (Nezaboravimo jednu stvar da je

ovo pismo pisano u listopada 1953 godine, dakle samo 8 godina i 5 mjeseci poslije rata. rada su još hrvatske šume bile žive i pune hrvatski KRIŽARA, mo) S njim i junačka kći, rodjena na Jankapusti. Kako rekoh supruga mu je danas vani sa drugom djecom i valjda su se poudali i poženili, a u koliko nisu, hoće skoro. Postati će djed, a nosi pušku na ramenu, našu ustašku pučku, i sinovi, kćeri i unučad će ići u borbu onako, kako budu sazrievali. Uzmimo ga kao primjer.

Ja imam 40 godina i želim imati sina, koji će ići našim putevima kao i ja putevima otca moga, kojeg su Srbi ubili 1919.god. što mene nije spriečilo boriti se za Hrvatsku. Da ne govorimo o tome, da svaki čovjek treba da se ženi, da ima obitelj, da mu to samo podiže ugled u svakom pogledu i da time ne gubi. To je tako Bog odredio i tako treba da bude. Kad je došao moj čas, nisam se skanjivao poći tim pute. Zavisi uviek, da nadjemo čestitu osobu, koja će biti dostojna, dobra majka i supruga. Ja sam našao prema mojim pogledima i time riešio jedan osobni problem onako, kako to svaki djelatni vojnik i častnik čini, uz dozvolu mojih predpostavljenih. Ženim se iz ugledne španjolske obitelji i niti najmanje me ne smeta, da je Španjolka, kao što me nebi smetalo, da je Amerikanka, Njemica itd. Uviek, kažem prema osnovnim zahtjevima, koji važe za svaki brak, i ne treba nas smetati, što radi pomanjkanja hrvatskih djevojaka ili žena moramo ženiti strankinje. Mnogi su naši hrvatski prvoborci išli tim putem i ja ne poznam ni jedan slučaj, kojega bi se trebali stiditi. Strankinje su postale čestite Hrvatice (primjer Španjolka supruga Ivana Prcele, Juli Bušić, Annie Boban, Švađanka supruga Ivana Čale, Poljakinja supruga pok. Mladena Dedića, Francuskinja supruga Tomislava Jurašinovića i mnoge druge koje su uvijek bile rame uz rame svojim muževima u borbi za Hrvatsku, mo) i svi se trebamo diviti držanju Francetićeve Talijanke ili Artukovićeve Njemice u najtežim danima naših stradanja. Nas je dvadeset puta više nego naših djevojaka u emigraciji i kada nam srdce i razum kažu, da smo našli vjernu drugaricu za život, nemojmo se skanjivati na izvršenje onog što smo naumili. Nekada to izgleda nerazumljivo onima sa strane, ili koji su riešili svoj životni problem, nu stvarnost nas i život u tudjini obligira na kompromise. Sama pak činjenica, da OSTAJEK OVDJE i ne idem preko lokve ni u kojem slučaju, govori u prilog ženidbe sa Španjolkom, posebno kada kada je iz poznate i ugledne obitelji, što će omogućiti rad i nastojanja medju Španjolcima, našim logičkim saveznicima, i prijateljima u najtežim danima.

I ovom prilikom iztičem: ostajem i vršimo dužnost prema novim okolnostima i mogućnostima, sve dok NDH ne bude ostvarena.

ZPID ! Genral Drinjanina (potpis)

Ovo je kraj pisma ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA

Nastavlja se s drugim pismima. Ovo je tek početak. Koga zanima neka kopira i koristi se za svaku priliku. Otporaš.

Domoljub
31st May 2012, 02:03
Ovo mi se svidja. Nikada nisam cuo nesto ovako. Taj covik Luburic je bio pravi pravceti zrtvenika za hrvatsku stvar. Znas li ti Otporas sta je bilo sa njegovom obitelji poslije njegova umorstva. Kako je to kod nas jos uvik nepozeljna tema za razgovor, ljudi ne zele o tome govoriti a o kome ili cemu se ne govori malo se zna. S velkin uzitkon citam sto pises. Samo nastavi a ja cu citati.
Otporaš
1st June 2012, 12:42
PREKO TISUĆU ČESTITKI GENERALU DRINANINU!

Vezano uz temu “ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA” prikladno je ovdje iznijeti i mišljenje i mladoženje Maksa Lubirića kojeg je on pisao svojem prijatelju, suradniku i povjereniku HNO Anti Kršeniću. Koliko god ovo pismo ili ova pisma Maksa Luburića trenutačno izgledala ne zanimljiva, doći će vrijeme kada će netko s oduševljenjem tražiti informacije iz ovih pisama kako bi mogao – ili kako bi mogli – napisati ISTINU o Maksu Luburiću.

Maksa Luburića treba promatrati iz TRI DIMENZIJE. Prva (1) Vjekoslav Luburić kada se je rodio i gdje je odrastao. Druga (2) njegova prva emigracija i vojničko školovanje i gerilska izobrazba na Janka Pusti

gdje mu je Jure Francetić dao konspirativno ime Maks. U ovu drugu DIMENZIJU spada i ratno razdoblje 1941-1945 i sve njegove borbe u očuvanju i obrani NDH. Treća (3) njegova druga emigracija, pokretanje organizacije HNO i časopisa "DRINA" od kojeg imena je on prozvao sebe GENERAL DRINJANIN, ženidba s jednom otmjenom Damom Španjolokom i razlaz s Poglavnikom drm Antom Pavelićem. Ove tri (3) DIMENZIJE treba posebno razraditi i kroz njih opisati: (1) Vjekoslava, (2) Maksa i (3) Drinjanina. Jedino tako – po mome skromnom mišljenju – može se ISTINA pisati o Maksu Luburiću.

H R V A T S K I N A R O D N I O D P O R
Ured Glavnog Tajnika br. 01215

15 DIC. 1953

Dragi brate !

Radi nastalih promjena i reorganizacije posla molim Vas, da bi me u radu pomogli pridržavajući se sliedećih tošaka.

1. Moja nova adresa jest ova:
Roberto Campos Caballer,
Apartado 979
Valencija, Espana

2. Nije potrebno stavljati nikakovo drugo ime, nadimak, oznaku, čin, ustanovu itd. Samo i jedino kao gore. Svako drugo ime samo otežčava rukovodjenje pošte, posebno one preporučene. Osim toga i nehotice odajemo kretanje naše pošte i naše veze.

3. Svaku novčanu pošiljku treba slati zračnom poštom i preporučeno, po mogućnosti u čeku. Ček uvjek treba glasiti samo na ime ROBERTO CAMPOS CABALLER, i ništa drugo. Svako drugo ime otežčava promjenu. Ako je manja svota ili se nema mogućnosti slanja preko Banke, tada je uputno staviti novce u plavi papir, staviti unutar pisma, čvrsto zaliepiti kuvertu, i uvjek preporučeno slati. U popratnom pismu napisati u koju svrhu se šalju novci i kuda treba poslati potvrdu.

4. Svu poštu, suradnju, reklamacije i narudžbe za "DRINE" treba slati isto na adresu kao gore, ako to Vi šaljete, ili pak netko koga Vi dobro poznate i smatrate potrebnim, da mi se javi. Sva ta pošta i tako mora biti meni osobno poslata, jer taj dio posla vršim. Slati, dakle, izravno, jer uštedimo na vremenu i radu.

5. Kada nam se traba javite netko, koga osobno i dobro poznate, ili se radi o široj masi, tada neka se jave na našu adresu šire poznatu, a to je:
"DRINA" Apartado 5024, Madrid, Espana

6. U koliko netko tvrdi, da nije primio odgovora, prigovara poslovanju "DRINE", nije dobio potvrdu na poslate novce, nije mu želji udovoljeno, nije dobio "DRINE", ili je pak promjenio adresu, tada mi to javite, da mogu stvar ispitati. Kraj je godine i želimo, kao i lanjske godine, izvršiti pregled našega rada. Mnogo je posla, ljudi su isto netočni, težka su vremena, pa je lahko moguće da ima i propusta na našoj strani. Bit ću zahvalan za svaku objavu u tom pravcu.

7. Zahvalan bi bio svima, da mi jave: kada su primili "DRINU" br. 9-10 jer je nevjerovatno, da su jedni dobili, drugi ne. Možda da je negdje zapelo. Javite nam to odmah s tošnim danom primitka i eventualnu promjenu adrese, opaske s obzirom na naš okružni list o promjeni u "DRINI" itd.

…….. ……..

"DRINA" br. 11-12 (Božić i Nova godina), u punom je poslu i izlazi za koji dan na preko 100 stranica. To je naš odgovor na glasine neprijatelja o "crkavanju DRINE".

Prilažem moju Zahvalu na čestitkama za vjenčanje i Božićnu i Novogodišnju čestitku s molbom, da to uručite onima, koji su preko Vas te čestitke poslali, podpisali itd. Toliki je broj (preko 1.000) stiglih

pozdrava i čestitaka, da je upravo nemoguće svakom posebno odgovoriti i zahvaliti mu se. Braća će shvatiti.

Uz naš vojnikčki pozdrav.

Za Poglavnika i Dom Spremni !
(ovdje pečat/žig HNO) General Drinjanin

(podpis)

Domoljub
1st June 2012, 13:28
Pa vise je cestitaka primija general Drinjanin za svoje vjencanje nego neki car, ili srpski kralj. Sva steta da se to do sada nije znalo. Ja san nesto o toj zenidbi cuo u nekom Feljtonu kojeg je pisa neke Pere Zlatoper i u kojem kaze nekako ovak: Braco, zeni se general drinjanin. Saljite novce a ne manje od 10 dolara ili ovako nesto. Tisuce cestitaka tisuce cekova po deset tolara evo ti sto tisuca dolara za zenidbu Maksa Luburica i dovoljna svota za izdavati vojnicki prirucnik “DRINA”.
Otporaš
4th June 2012, 14:26
KROZ OGLEDALO IDEJA MAKSA LUBURIĆA !

Kada čitatelj pročita jednu knjigu, kroz izraženi sadržaj iste nesumnjivo če doći do zaključka kuda je sadržaj knjige ciljao. Ista stvar je i sa pismima generala Drinjanina. On je pisao mnogima i nikada se za sigurno neće znati broj Hrvata kojima je pisao niti broj pisama koliko ih je napisao. Ali za sigurno će se znati – i zna se – da je svako njegovo pismo pisano iz ljubavi prema Hrvatskoj i kako pomoći Hrvatskoj. Svako pismo započimlje: “Dragi brate, draga hrvatska braćo, braći Hrvatima itd”. Ovo spominjem zato da poštovani čitatelji kroz čitanje ovih Maksovih pisama sami ocijene smijernice pisanja Maksa Luburića. Kroz ova pisma je izraz Maksove ljubavi prema Hrvatskoj. Otporaš.

(ovdje je grb HNO)
general DRINJANIN
stan dne, 29. X . 1956.

Dragi brate. (Radi se o Anti Kršenić,mo)

Primio sam Tvoje drugo pismo od 20. X. kao i prilog za “Drine”. Hvala na pomoći za “Drinu”, i prilažem potvrdu. Molim da se bratu Vidiću u ime moje zahvališ na daru za “Drinu”. Hvala na tako iskrenom i opširnom pismu. Nastojat ću biti isto tako iskren, kao i uviek.

Ja sam podpuno složan s Tobom u Tvom kriteriju, da, “Drina” nebi smjela napadati. Moj san je napraviti “Drinu” kao svetište nacionalnih težnja, prema poviesnog, političkog i vojničkog štiva, bez napadaja, bez prgavosti i sitničavosti. Pritisak je naših ljudi, da se odgovori, jer su na fra Borić i Majić zaista bili prešli sve mjere razumljivog i poštenog. Svaki kaže, da ih se napada i zamjeruju i onako što neidem putem “Izbora”. (Časopis koji je izlazio u Argentini,mo) Ja sam nastojao ipak kritizirati pojedince, a braniti instituciju i ne dozvoljavam da se generalizira. Ostaje nam vjera u sebe i u borbu. Zato moramo voditi računa i o borcima i njihovu raspoloženju, jer ih pomalo rastvaraju i mnoge privlače sebi propagandom, koja nije uvjek čista. Znate svi Vi u USA. da je ključ rada u rukama svećenika, koje je ipak državotvorno. Ja sam to svećenstvo ipak branio, a osudio pojedince. “Hrvatska” (novina koja je izlazila u Argetini, mo) bi to zapravo trebala činiti, ili netko drugi, pa da mi nemoramo. Mnogi najbliži suradnici isto žele, da se napada, odnosno brani, jer su vrtemena težka i prilično luda. Ja ću na prvoj sjednici Stožera predložiti s dva rješenje:

a., da se “Drina” ne bavi time,
b., da se u posebnim okr. pismima rješi ta stvar i napadne onaj tko je to zaista zaslužio. Hvala Tebi na savjetu. Ja želim izdići “Drinu” na viši stupanj i znam, da je to nemoguće ovako.

I sada kada pišemo “Jadransku Drinu” uz suradnju sviju, molim Tebe, da mi napišeš nešto za ovaj broj. Možda malo podrobnije o Korčuli, (Ante Kršenić je iz Korčule, mo) narodnom odporu itd. Učini to, ali što prije. Ako imaš fotografiju Korčule, pošalji. Napravi jedan mali dopis, sada je baš prigodno.

Krnjević (dr. Juraj, u to vrijeme glavni tajni HSS, mo) hoće Hrvatsku, ali je pitanje, kuda će ju strpati Maček i društvo, koje govori u ime HSS! Oni su razdielili uloge – i opet po starom, pa tko ispliva – s njim će i posle – tražiti više. Tako nikad Hrvatske. Ne niečem nikom hrvatstvo, tek upoznali smo te ljude, što su išli sa svakim, ali još nisu nikada čisto, jasno i glasno za Hrvatsku Državu! Krnjevića poznajem iz naše prve emigracije, ljudski je mizerija, politički je kao i svi iz fine garniture te nesretne stranke u kojoj počima osvajati pristaše Košutić za političku suradnju sa Titom. Oni igraju na tri karte, ali kasno stignu na sve, jer se neće izložiti, neće umirati nego žele vladati, biti “uz vladu, pri vladi”, kako je pokojni Radić volio, a ja vjerujem da ima samo jedna politika, ta je ustanak (podvučeno, mo) na strani Amerike (podvučeno) za Hrvatsku (podvučeno). Sve drugo je – samoubojstvo. Krnjevič kaže, da je protiv Jugoslavije, Maček je za nju, a onda Krnjević kaže, da je 100% sporazuman s Mačekom. Bog i vrag ih nebi razumili, ni odgonetnuli.

A sada jedna obiteljska nota: Bog neka poživi tvoju zlatnu kćerkicu Lindu Marie – i dao Ti svemogući još dosta andjelaka, možda kojeg andjlaka u hlačama, ali svjedno, sve što Bog da, je zato, jer tako mora biti. Ja sam kao lud čekam nasljednika jer smo 400 god. uviek prvo muške imali, i to je jedno čudo, ali bi bio sretan i sa kćerkicom isto kao i sa sinom. (Ovdje se mora nešto pojasniti. Inače, moglo bi doće do jednog velikog povjesnog propusta. Kako se je moglo vidjeti po datumu da je pismo pisano 29. X. 1956 god. Posjedujem karticu u originalu koju je general Drinjanin poslao Anti Kršenić kao čestitku na rodjenju njegove kćeri Drine. Citirat ću doslovno:
” Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radostnu Viest, Da Nam Se je Rodila Kćerka

D r i n a

Dana 12 veljače Sretni Rodlitelji
1956 god. Isabel i Vjekoslav Luburić “, mo)

Čestitam i neka bude berićetno. Gledajući sviet i tamnu budućnost istog, možda je ipak bolje imate kćerke, jer ih neće rat zahvatiti kao sinove. Sreća roditelja je u djeci, a zdravlju, napredku….i utjeha je za starost u vjekovnoj dobroti. Za ovo su bolje curice, zasladjuju život. Mi očekujemo u veljači – ili malu Drinu ili Vjeku, pa neka se širi vira Isusova, kako kažu kod nas. Ako u mene bude sinova, a u tebe kćeri, pa ćemo ih ženiti i vezati tako Hrvatsku i Ameriku, Korćulu i Hercegovinu! Rukoljub Tvojoj milostivoj supruzi, pahuljica od poljubca malom čedu, Lindi Mariji, a Tebi hrvatski pozdrav,
odani Tvoj

Bog! Drinjanin.

Nota:

Koliko sam ja do sada moga saznati iz raznih izvora i sa raznih strana u Maksa Luburića se rodilo četvero djece, i to po redosljedu: Sin Domagoj 1955, kćerka Drina 1956, sin Vjeko 1957 i kćer Marica 1958. Ovi izvori su prepisivani, dopisivani sa svih strana. Kroz ova pisama će se za sigurno saznati prava stvar, jer će to doći iz ruke i pera samog Maksa Luburića.

Sa moje strane ću poduzeti sve da saznam nešto više, jer, moj prijatelj je oženio kćerku Ante Kršenoća Lindu o kojoj general upravo piše u ovom pismu. Ja ovo iznosim iz povijesnih motiva, pa koga ovo bude zanimalo neka prati.

Nastavlja se. Otporaš mb.

Domoljub
4th June 2012, 14:47
S uzitkom pratim i citam Maksova pisma. Prva stvar kad kuci dodjem je letim na racunalo da vidim imali vonih pisama. Ti Otporasu iznesi sto imas a ja cu citati.

Otporaš
4th June 2012, 22:22
In Memoriam generalu Vjekoslavu Luburiću,

Ovo što prilažem ovdje je jedan dio iz govora generala drinjanina kojeg je on poslao Hrvatima velegrada Toronta za Deseti Travnja 1968 godine. Njegov govor je preko jedan i pol sata dug. Na You-tub se može mronći dvije AUDIO vrpce po nekij 10 minuta. Ovo je izišlo u Australskom Hrvatskom Tjedniku 1 travnja 1980 god., str. 8 kao jedan mali dio opisa iz ovog govora pod naslovom kojeg sam gore spomenio. Ovaj opis je napisao i poslao za HT Australsko Hrvatski Narodni Otpor povodom jedanaeste godišnjice pogibije generala Drinjanina.

IN MEMORIAM GENERALU VJEKOSLAVU LUBURIĆU.

Desetotravanjska Poruka
G. Luburića 1968 godine.

“Treba graditi hrvatsku državu za našu djecu bez kompleksa krivnje odgovornosti i rata otsela. Otpor je zato pokret mladih ljudi koji želi u svoja jedra obuhvatiti snagu vjetra hrvatske povjesti, borba za slobodu prolivene krvi i skupljenih znanja.

Čuli jesmo da se povjest ponavlja, lijepa je to fraza. Mogla bi se povijest obnoviti sa krilaticama, sa istim programima, sa istim ideologijama, pa čak sa vanjskim znakovima, tako bih izgledali i bili bi ono kao 1940., mi i svi drugi. Tako teorecki ponavljam, teorecki se može dogoditi da nakon jednog stanovitog vremenskog razdoblja, i opet iskrsnu među nama jedan novi Radić, i bude propovijedao mirotvorsko držanje, kako ne!! Ljudi su voljni slušati nešto ugodno, lijepo i plemenito.

Može jednom doći do novog ustaškog pokreta, do novih Starčevića, Pavelića, Radića pa i novog socijalnog pokreta, koji će nas opet htjeti pokrenuti za neka nova socijalna prava. Može uskrsnuti novi Matija Gubec nakon četrsto godina mučeničke smrti. Mohu uskrsnuti naši plemenitaši, Zrinjski i Frankopani, novi borbeni kanonici, i čak može doći do novih vjerskih ratova, to stoji!

Filozofija povijesti dokazuje tako nešto, ali zato trebaju stotine godina da naši sanjari, naše babe vračare u grobu dočekaju ispunjenje tih slatkih snova. Međutim politika nije ništa statična nego dinamična pojava, a hrvatski narod je jedan živi organizam, jedna organska cjelina, koju se ne smije upotrijebiti kao labarotirske zečeve, narod je tu, on živi, plodi se, umire, radi, uči, kreće se, jednom rjčju živi. Njemu zato trebaju žive solucije, i danas a ne sutra i prekosutra, jer on i danas živi i misli i traži soluciju za svoje rješenje. Te solucije su u nama same, mi smo dio svog naroda, naravno ako ih bude(mo) tražili naći ćemo ih. Ako budemo zatvarali oči o deliriju 10 travnja, kako je nekad bilo divno i veselo, i kako bi nekada moglo biti, a neće biti, jer vrijeme iđe, i nosi svoje breme, koji smo bili starci 10 Travnja i zreli muževi, danas smo sjednom ili sa obadvije noge u grobu. Koji smo bili mladunci mladi i zreli i poneki prezreo sa svim pozetivnim i negativnim svojstvima, vrlinama i praksom koja je uvijek bolna sa znanjem koje treba usaditi našem nasljeđu. U tom novom hrvatskom narodnom preporodu svima nama je mjesto, starima sa znanjem, a mlađima sa snagom. Griješnicima sa mogućnosti praštanja, i naraštajima budućnosti, sa legendom bez kompleksa grijeha prošlosti.

Oni koji bi htjeli rat, svoj bivši rat proslijediti ustaško, partizanski, hrvatski rat među našim sinovima su izdajnici hrvatske stvari.

” MI SMO ZA HRVATKU REVOLUCIJU I U TOJ REVOLUCIJI IMA MJESTA SVAKOM HRVATU, KOJI JE VOLJAN DATI SVOJ ŽIVOT ZA SLOBODU HRVATSKE, ALI NE ZA OVAJ ILI ONAJ POLITIČKI REŽIM ILI IDEOLOGIJU “.
ODANI VAM MAKS, GENERAL DRINJANIN!

Otporaš
5th June 2012, 16:43
HRVATSKI NARODNI ODPOR,

Ovo je originalno ime kada se je na Ivan planini u listopadu 1944 godine osnovao HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HOS. Na čelo HNO hrvatska državna vlada je (po)stavila generala HOS Vjekoslava Maksa Luburića.

Godine 1951. u suglasnosti hrvatske državne vlade i Poglavnika dra. Ante Pavelića general Maks Luburić reorganizira i pokreće HNO i mjesečnik "DRINA", koja je u to vrijeme bila više kao vijestnik između razbacanih hrvatskih boraca u emigraciji. U tim "DRINAMA" Maks Luburić uzima ime "general DRINJANI", piše mnoga pisma, izvještaje, okružnice, članke što sve potpisuje pod imenom "general Drinjanin". Mnoge uspomene i ratne dogodovštine su u tim "DRINAMA" opisane i tako sačuvane za povijest.

Kada je došlo do razlaza između Poglavnika i generala Drinjanina 1956 godine, dolazi i do obustave svih aktivnosti HNO kao i izlaženje časopisa "DRINA". Tko bi iz bliza čitao u tim "DRINAMA" Maksa Luburića pisanja, očito bi mogao shvatiti po pisanju i izražaju da je Maks ostao onaj isti Maks iz Janka puste i rata.

Poslije Poglavnikove smrti 29 prosinca 1959 godine u Madridu, Maks Luburić se iz zimskog sna od skoro četeri godine pokreće. Odmah u početku 1960 g. pokreće organizaciju HNO, izdaje letak PRVI KORAK i TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI, u ožujku daje intervju novini NOVA HRVATSKA koju u Londonu izdaje Jakša Kušan, gdje otvoreno govori da su grijesi "ustaške revolucije" na njemu i da nikada više neće biti Poglavnika , dvije vojske i Crne Legije u borbi za hrvatsku državu. U tom intervju je najznačajnije kada je rekao: "…da su neke ustaške glave počele misliti svojom glavo…"

Od tada je počeo novi horizont HNO u službi Domovine Hrvatske. Pratiti pisanje Maksa Luburića prije smrti Poglavnika i poslije smrti Poglavnika, uočit će se velika politička promjena, a ne nacionalna.

Poslije pogibije generala Drinjanina 20 travnja 1969 godine, dolazi do velikog nesnalaženja u organizaciji HNO. Novina OBRANA neredovito je izlazila sve do potpunog prestanka 1975 godine. Časopis "DRINA" je prestao izlaziti. Izišla su dva ili tri časoposa koja su već od prije bili pripremljeni za tiskanje. Napetost između Glavnih Povjerenika HNO se širi sve više i više. Saziva se Glavna Sjednica svih Povjerenika HNO u Hamilton, Canada 1974 godine. Na jednoj strani izabran je za Glavnog Pročelnika Stipe Bilandžić iz Njemačke a na drugoj Dinko Šakić, zet generala Drinjanina. Tako dolazi do polarizacije ove hrvatske vojničke i stegovne organizacije HNO.

Novi Pročelnik HNO Stipe Biladžić sa svojim najužim suradnicima u Glavnom Pročelništvu: Mirko Bušić, Argentina, Tomislav Kvaternik, odnosno Nikola Štedul, Škodska, Ante Ljubas, Stipe Šego i Mile Markić, Chicago, počimaju davati nove smjernice, u duhu tadašnjice 1975/76., organizaciji HNO. Proljećari, Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus i drugi su srcem i dušom, drugim riječima idejno bili uz zacrtani program HNO.

Glavno Pročelničtvo Hrvatskog Narodnog Odpora HNO je sazvalo sjednicu u Chicagu 1977 godine. Tada se je izabralo za Kontinentalnog Pročelnika za sjeverni kontinent gospodina Milu Boban iz San Francisca. Bruno Bišić je izradio i tiskao jednu knjižicu UPUTE ZA OSLOBODITELJSKI RAD – hrvatski grb – GLAVNO SJEDIŠTE HRVATSKIH OSLOBODITELJSKIH SNAGA, Zagreb 1977. Tada se je poteglo pitanje rijči "osloboditeljskih" umjesto "oslobodilačkih", našto je Bruno odgovorio da je jezik živ kao i riba i da se mora prilagođivati duhu i vremenu u kojem hrvatski narod živi. Tada smo mi OTPORAŠI došli do ideje da se riječ "Odpor" fonetički više izgovara "Otpor" nego "Odpor". Izradili smo i izdali USTAVNA I TEMELJNA NAČELA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA.

Sada donosim ovdje:

RESISTENCIA NACIONAL CROATA (ovdje grb otopra) CROATIAN NATIONAL RESISTANCE
secretaria general secretary's general office

HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnika

GLAVNI STAN ODPORA,
Br. Z.: 738/64.

O T V O R E N A Z A P O V J E D

bratu MILANU MARKICH, glavnom povjereniku Odpora, da kao posebni izaslanik Zapovjednog Skupa odputuje u Njemačku, te u istoj obadje naše povjerenike i suradnike i izvrši sliedeće:

1.) Provjeri i reorganizira sva povjereništva, te smjeni ili postavi druge povjerenike, ako potrebe zahievaju.

2.) Skupi podatke o kretanju neprijateljskih agenata, te provjeri podatke o onim Hrvatima, koji rade za tudjina i strane službe.

3.) Održi sastanke glavnih suradnika i ustanovi taktiku za rad u budućnosti.

Svi su pripadnici HOS-a i ODPORA dužni dati svu pomoć br. Markiću u toj misiji i staviti mu na raspolaganje sve podatke.

Uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin
podpis

Veliki okrugli grb HNO s tropletom okolo.

Otporaš
6th June 2012, 13:13
HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnikageneral Drinjanin,
Stan, 27. VI. 1954.
Br. Ante Kršinić (prvi (1) dio pisma)
San Lorenze, Cal., USE.

Dragi Ante !

Obećan Ti opširno odgovoriti, pa to evo i činim, nakon čto sam “smlatio” najžurnije poslove u mom malom gospodarstvu, gedje sa mojom suprugom radim i živim. Ujedno sam morao srediti i najnoviju “DRINU”, a znate, da sve dolazi rukom pisano, pa sve valja ispravljati, prepisivati, zatim korekture praviti i držati veze svuda na svietu. Ne stigne čovjek nešto pametna i sredjena napisati. Pokušati ću to sada Tebi, a ako ne uspijem, onda krivi kišu, koja nas je ove noći potjerala na posao, jer se još nalazimo u izgradnji, pa je valjalo materijal u kuću unieti.

Radi “DRINE”: nisam se ljutio, nego sam razaslao Okružno pismo i dao na znanje, da nikom nećemo pisati, ni slati “DRINE”, ako nam svoju adresu ne potvrdi. Ljudi se skiću, a zaborave nam to javiti, pa onda uzalud pošta i novine, i propada, i vraća se i dolazi u ruke nepoznatih. Tako smo poslije Božića sve veze, nepotvrdjene i ne provjerene obustavili. Ja se veselim, da si na istom mjestu, da radič, da imaš sredjen život itd., što se ne može reći za mnoge naše ljude.

Sada vidim da sam pisao sa Ti. To je naime naš ustaški običaj ukorjenjen u ratu, i jedva se odučavamo od toga. Ti si stari borac, imaš i godine, pa budimo kao i drugi i govorimo si Ti.

Molim Te, da pozdraviš prijatelja Vidića, da mu se zahvališ na pomoći datoj za “DRINU”, a isto tako i moga zemljaka fra Nikolu, kao i sve “pravovjerene”. Drago je čovjeku čuti, da ima “svojih” i da su dobro i da se sjećaju onih, koji rade i vjeruju, jer je to podstrek i moralna pomoć, koju i mi zapovjednici i te kako trebamo.

Vidim, da si prošao rat na Pacifiku, bio ranjavan, pa tako će Ti biti jasnije mnogo toga, što se dogadjalo u Hrvatskoj, iako to nije bilo dosta, jer je ono bio klasični, frontalni, redoviti rat, dok smo mi vodili rat i

ustanak, revoluciju i što god hoćeš. Znam da je bilo gerile i na Pacifiku, ali Balkan je gori, nego svi Japanci, Malajci i koreanci skupa. Srbi su rodjeni gerilci, pesto godina pod Turcima su se hajdučki odgajali, uzeli hajdučke običaje, moral, taktiku i psihologiju hajduka poprimio čitav jedan narod, kraj toga brdjanin, gorski i pastirski narod, dakle pogodan za hajdukovanje. Ako bi Amerika vodila rat onake vrsti, odnosno pobijala redovitim divizijama, onda bi trebali 50 divizija, jer bi nestajale kao i njemačke.

Nadam se, da ćemo se naći u borbi protiv komunizma, onog Malenkovog i onog Titova, Ti kao američki vojnik, ja kao hrvatski, ali za isti ideal, za slobodu, državnost naše domovine i za slobodu i dostojanstvo svih ljudi dobre volje na svietu.

Ja imam jednog tetka i očeva brata, (dakle stric Maksa Luburića koji se je oženio sa Korčule, mo) koji se oženio sa Korčule. Bio sam tri puta na Korčuli, još kao diete, jer sam poslije otišao u emigraciju, i onda već znaš kako je išlo. Imao sam za vrieme rata dosta naših ustaških dobrovoljaca sa Korčule, a inače bilo je i tamo svašta, kako ćeš i sam znati, najviše radi onih gadova “digića” Talijana. Dao Bog, da nam Domovina bude slobodna brzo i da sretno možemo doći u naša sela i gradove, naše otoke i naša brda. Možemo u drugim zemljama i bolje živiti, ali sretni možemo biti samo tamo.

Veseli me, da je prijatelj Vidić moj zemljak. Mislim da bi morao biti od Gorice ili Sovića, (ja sam iz Sovića i kod nas ima Vidića. Dali je ovaj Vidić iz mojeg sela Sovića, ne znam, mo) iz Bekije, jer tamo ima Vidića, a ima i u Makarskoj, na granici sa Ljubuškim. Svejedno, glavno je, da je čestiti i državotvoran, a kao stari Domobranac, šta drugo može i biti. Toplo mi ga pozdravite i uručite mu jednu moju fotografiju, koju prilažem za Njega. (Radi se o vjenčanoj sliki generala Drinjanina, mo).

Frank Fekter je bojnik, izvanredan čovjek. veliš da ne pozna stanja u toj zemlji. Možda. A ima nešto, što je u nama, pa makar i poznavali stanje. Mi smo za rata padali kao klasje. Svaki dan i svaki čas. Posebno ustaški častnici, što je i dalo podrške momčadi, da juriša, da gine i da trpi sve nepodobštine koje su Tebi dobro poznate. Pa čovjek, koji je svaki dan čuo pjevati : glavo moja nisam kopa zate, dabogda te raznile granate, – nezna dobro cjeniti svoju glavu. Naučio je na pregaranje, pa su se sve čini dobro, ako i nije dobro, kao što i nije….. Stariji su već opekli prste sa Domobranom i Kolom, (po svoj prilici general misli na Coca Cola, mo) a i godine staloženog života u toj zemlji, unutarnji mir i red, blagostanje, zatim i tamošnji demokratski sistem, koji umiruje i zabrinjuje iste, – sve je to pomoglo da naši stari Domobranci drukčije gledaju na stvar, nego nova emigracija, iako smo plod istog stabla. Da, isto stablo, ali drugo podneblje, drugo kalamnjenje. U nekim mjestima: Cleveland, Chicago, Newyork, itd. nešto se postiglo, ali još uvjek najvići dio starih drži se po strani, ili pak drži sa fratrima i sa UH., (UH je Ujedinjeni Hrvati,mo) i ne želi čuti za nove. Možda jer se nerazumiju, jer se boje, itd. Ja sam u tom pravcu mnogo poduzimao, ali sa malo uspjeha. Osim Erića, koji je danas skupio nove, posebno nakon smrti Sulentića, jedva ima starih, koji rade. Godine isto čine svoje, nema sumnje, ali eto vidim, da ima “starih”, koji su i te kako mladi, kao i Ti. Pa kao američki gradjani i vojnici, imate više prava, mogućnosti i mogli bi mnogo napraviti, da se krenemo s mrtve točke, ma i ne napravili čudesa radi nesretne politike s Titom. Ako, dakle, učiniš koji pozetivan korak, da skupiš stare i mlade, onda si zaista izvršio svoje “držanstvo”, kako bi naš stari rekao. Ja ću jako rado pomoći, ako je to moguće, savjetom, uplivom na naše nove za moderaciju, što bilo. Možeš na mene računati.

Sada ču pokušati dati konkretne odgovore na Tvoja numerirana pitanja odnosno stavke:

1. Upravo sam jušer šitao šlanak poljskog ministra Sumlakovskog, koji je predstavnik Poljaka u komitetu u Madridu, i on kaže, da treba postaviti Vladu, Vojsku, Organizme, pa makar to bilo i simbolički, a ako mogu nešto napraviti, tim bolje. To me je i ponukalo, da sam izvukao Tvoje pismo, koje je trebalo čekati, dok dobijem odgovor od Džaferbega i nekih naših ministara, kojima sam pisao o Tvojim sugestijama. Nadam se svaki čas odgovoru, ali nema sumnje, da Vlada postoji, imamo ju, samo bi ju trebalo, možda, upodpuniti i to predstavnicima drugih grupa, kontinenata, itd. Naime, da to ne budu stari misnistri, nego da se uzmu i novi, mladji elementi, uzevši u obzir kontinente, da budu po svim kontinentima razdjeljeni i da mogu tamo djelovati.

Nastavlja se s drugim dijelom ovog pisma.

Domoljub
6th June 2012, 21:30
Zanima me dali Maks Luburic je govorija ili pisa takvin rjecnikom. Sve dobro izrazeno, ono po seljacki ili narodni. Dali je ikako spava? Po njegovu do sada sto sam moga protumaciti, on je samo pisao i drugima uturivao hrvatstvo u njihove glave. Mnogo san iz ovi zapisa saznao. Onda, po ovome, treba razumiti i dra. Andriju Hebranga mladjega kad je prije nekoliko godina rekao da se ja Maks Luburic borio za hrvatske interese i odmah dobijo po nosu od medija koja nije naklonjena istini.
Otporaš
7th June 2012, 13:08
HRVATSKI NARODNI ODPOR
Stan, 27.VI.1954,Br. Ante Kršanić,
San Lorenze, Cal, USA, (2) dio pisma
U isto vrieme, da bi se stvorilo neke vrsti Tajnog Državnog Savjeta, sa predstavnicima na sve strane, svih socijalnih i staležkih klasa, dobi, vjera i političkih grupacija. To je potrebno, ali se bojim, da će se moći nešto učiniti, jer ovog časa mi se nalazimo još uvjek u stadiju bjegstva, koje je započelo 1945., jer je i sada Tito predstavnik demokracije za nas Hrvate i on odlučuje, kome će glava dolje, a nedaj Bog, da bi se Andriji (u to doba 1954 god. bilo je suđenje dru. Andriji Artukoviću u Los Anđelesu za izručenje u Jugoslaviju, mo) šta dogodilo, koliko će ljudi vjerovati, da postoji demokracija i da je sposobna za život. Dok se ne vide konture nečeg solidnijeg nedaju se ljudi upregnuti, a ne samo masa, koja se pokreće samo u predvečerje velikih dogadjaja, nego ni predstavnici nacionalnih grupa, koji još neznaju “kaj bu”. (Ovo “kaj bu” ili “bum vidili” je uobičajna izreka dra. Vladka Mačeka. Ovo je general Drinjanin često spominjao i ponavljao u svojim opisima u 15/16 nastavaka “Povodom smrti dra. Vladka Mačeka” koja su izlazila u novini OBRANA 1965 godine, mo)

ad 2. Svadje! To je posebno pitanje. Recimo “Sv. Ante /Plovidba/”. (ovo ne znam šta bi moglo značiti, osim uobičajnih proslava u hrvatskoj emigraciji kada su se slavila tri (3) Antuna: Starčević, Radić, Pavelić u zajednici sv. Ante Podovskog 13 lipnja, te uz to i Dan HOS, mo) Oni su jednostavno rješili stvar, nazvavši na zločincima, zlikovcima, banditima, fašistima, komunistima. Prema tome. kog vraga se može raditi s njima. Mi znamo o čemu se radi. Vatikan neće mir sa Titom, jer ne vjeruje u Hrvatsku. Ne vjeruje mnogo ni u pobjedu evoropskog antikomunizma i kao što traže “modus vivendi” u Poljskoj, traže i u Hrvatskoj. Pa kako su Poljaci uvjek Poljaci, a mi smo, prema tome, Jugoslaveni ili Hrvati, treba akceptirati one, što je – danas. A to je srbe, komunizam, Jugoslaviju i Beograd. Pa kako neće da izostanu, natječu se u ocrnjenju, drugi “čekaju”, treći se ogradjuju, neki su tek Oprezni, itd. To je “pobuna duhova” radi izgubljena rata. treba se spremati za novi rat. S kim da idemo? Maček je pacifista, on neće rata, a pobjediti komuniste krunicom i tolstojevštinom, to se nemože. Tko ga je pobjedio do sada? franko, a kako, to znamo mi. Sve one, što o nama kažu, sve su rekli Franku. Baš sam o tome pisao u zadnjoj “DRINI” koju ću ti dati poslati iz Clevlanda, da ne čekaš dok ti od mene stigne. Evo sada u Sydneyu : došao vlč. Mihalić i tražio , na brzinu, da mu se da mjesečna plaća i kupi auto, da može obići svu Australiju. Ljudi tek počeli kupovati odjela, slati sirotinji kući koju šoldu i sada ovaj na brzinu i na friške, hoće – aute. Novi i u gotovu. E ljudi nedaju. Sada ih je proglasio sve komunistima. Domaći Srbi otišli do vlasti i rekli, da svećenik govori da su svi Ustaše komunisti. (Dakle, za Srbe svi Hrvati su Ustaše i u ovom slučaju su sada i komunisti, mo) I kako je upravo sada antikomunistički kurs, može biti vraga. Sada, ili moramo skrštenih ruku gledati, kako nas denunciraju, blate, truju stari (strani,mo) svjet, koji nepozna, – ili se moramo braniti. Težko pitanje, vrlo težko. (Ovdje se radi o pitanju kojeg je postavio brat Ante Kršanić generalu Drinjaninu da se u “DRINAMA” ne napada. general odgovara ovako kako i odgovara: “Težko pitanje, vrlo težko”, mo) I to da čine svećenici, kao Kamber (Charles Kamber svećenik hrvatske župe u Torontu, mo), koji su nosili ustaške pukovniške odore, bili “ustaški povjerenici”, vršili vlast itd. I sve išlo dobro, dok Rusi nisu preplavili sve. zar smo od heroja postali hajduci one noći, kad smo morali napustiti Zagreb? Čim novinari moradoše napustiti vile, aute i nedobiše plaće, eto vraže, sve se okrenulo.

ad 3. Imaš podpuno pravo. Ne gubiti živce i spremati se. U Domovini i inostranstvu, Svaki svoj posao, svoje mjesto i odgovornost. Nije idealno sve što postoji. Ali ono, što postoji, možda (može, mo) služiti za polaznu točku. Ja sam ostao kao zalaznica sa II. Sborom ustaša, dobrovoljaca. Tukao sam se, da se mogu izvući druge stajaće i rezervne trupe, časničke škole, itd., kako bi imali u emigraciji ljude, mladost, časnike, intelektualce, ministre i generale. Vjerovali smo, da sa Rusijom mora doći do rata i danas

vjerujemo. Znaš kako smo svršili. Ja kada sam vidio, da ljude predaju probio sam partizanski obruč i vratio se natrag, kao i general Boban. (Ovdje se mora nešto nadodati za današnje prilike i za današnji hrvatski naraštaj, a to je da je hrvatska državna vlada NDH imala jednu vrst garancije od strane Saveznika da ih se neće izručiti Titi i partizanima. Na osnovu te nazovi "garancije" hrvatska vojska i civili su išli s pouzdanom vjerom u ruke Saveznika, tj. Zapada, a ovi su ih iznevjerili i judinskom izdajom izručili Titi i partizanima, mo). Stvorio sam Križare, ja, i moji prijatelji, vodili ih i čekali. Ali šta? Kada sam vidio, da Zapad još nije zreo za obračun sa Rusima, a kako sam bio ranjen u nogu, te sam izišao van i došao u emigraciju 1947. godine. I počeo sam okupljati ljude, koje se jedva moglo zamisliti nakon Kavranove neuspjele akcije. kojom su nastradali unatoč mojim opomenama i savjetima.

Nastavlja se sa trećim (3) i završnim opisom.

Otporaš
8th June 2012, 14:59
HRVATSKI NARODNI ODPOR

STAN, 27 VI.1954.

Br. Ante Kršenić, Cal., USA, (3) dio

Predalo mi je /Državni Odbor/ (po mome saznanju radi se o novoosnovanoj organizaciji "DRŽAVNI ODBOR" kojeg su istaknuti članovi hrvatske državne vlade NDH osnovali odmah poslije Tragedije Bleiburga. Taj DRŽAVNI ODBOR je koordinirao sve aktivnodti tadašnjeg rada hrvatskih izbjeglica, uključivši i Akciju Božidara Kavrana,Kavranova akcija www.ustaskipokret.com/…/304-kavranova-akcija…. -Prilažem link da zainteresirani pogledaju i pročitaju što ih zanima. mo) poslove Odpora u najteže vriejeme. Nastavio sam i s pomoći "DRINE" skupio borce po cielom svietu. Nastojim sačuvati živce i zdravlje, vjeru i vedrinu. To je sve, što se u ovim okolnostima može učiniti. Ja vjerujem u rat, jer poznam komunizam. Zapovjedao sam ustaškim Zborom, imao sam 50.000 /na kraju/ vojnika – dobrovoljaca, imao sam nadzor nad više institucija za sigurnost, kaznione, logore itd., kao i nadzor na tajnom službom, pa znam šta je komunizam. Za vrijeme NDH imao sam svaki dan ujutro u 8 sati u ruci sve što su rekli zapadni saveznici, kao i Moskva. Nastojim i sada činiti isto i mjeriti. Radi se o vremenu. Sada nas Amerika neće, ali će nas trebati i htjeti. Nas i sve druge. Amerika bi danas išla u preventivni rat, išli bi bez velike glavobolje, jer znaju, da će svaki dan Rusija biti jača i da će poslie biti gore, ali NEMOGU UVJERITI SVOJ NAROD. Ne mogu stvoriti psihozu koja je potrebna da se žrtvuju milijuni ljudi. Ili čekati Ruse, koji će pokrenuti crnce, slavene, sve vrsti nezadovoljnika, sve glupane i zvekane, kojih imade i u Americi i onda će tek viditi Amerikanci, o čemu se radi i šta je komunizam. Šta mi možemo: čekati i spremati se, prema skromnim sredstvima, koja nam hrvatski borci stave na raspolaganje. Ostavio sam nešto u Domovini (ovdje on misli na oružje i drugu ratnu smremu, mo), spremio nešto vani. Franka su nazivali istim imenima, njegov ministar i general Munoz Grandez je bio "ratni zločinac" kao i ja i našto sam jako ponosan, ali sve će to vrijeme urediti.

Zvat će nas i mi ćemo ići. I nećemo zaboraviti zaboraviti braniti naše interese. Nama je Amerika u našoj Domovini, na Korčuli, Zagrebu i Ljubuškom. Stvar sa Titom će se rješiti na jedan ili drugi način. Mi bi ga ubili sutra, ali bi prva Amerika optužila nacionaliste, da radimo za – Rusiju. Ne. Neka ga ubiju nezadovoljni komunisti (to bi mu se i dogodilo da je dočekao do kraja propasti komunizma kao i rumunjski diktator Nikola Čeučaski, mo), kao što će i biti, ili neka ga ubiju Amerikanci, ta velika djeca, nakon što ih izda. Nitko još komunistu nije pogao poslati protiv majčice Rusije, a najmanje pak Srbina i Crnogorca, koji su stvoreni i ciele povjesti branjeni po Rusima. Ja mislim nastaviti istim putem, i prema mogućnostima. Sreća je, da sam se oženio dobro, naime, da mi je ženina obitelj pomogla, jer inače sve bi bilo stalo. Ali ipak krećemo, i vjerujem, da će borci uvjek pomoći, jedan, masa, društva, grupe, ali uvjek netko. Dali će nas drugi Hrvati slieditи, to neznam. To su politička pitanja, koja su za mene rješena, jer sam djelatni general Hrvatskih Oružanih Snaga i tako meni će zapovjedati moj Vrhovni Zapovjednik. Politikom, onom stranačkom i partijskom, nemislim se baviti, ni onda, ako bi bila naša, ustaška, starćevićanska. Interesira me oslobodilačke i državotvorna politika. Mnogi misle kao i ja, a mnogi misle i protivno i iz oportunističkih razloga odriču se nas, koji smo proveli čitav život u borbi i koji smo JEDINA GARANCIJA ZA UPSJEH. Amerika će biti i previše okupljena svojim velikim jadima, a na našem

prostoru odlučivat će Bog, Ustaše, Četnici i partizani. (Kolika velika pronicljivost!,mo) Drugi će čekati ishod borbe, pisati pisma i novine hvaliti jedne ili druge, čekati i mudrovati. Prema tome, kako vidiš, ja nemogu prisiliti ljude da idju samnom, jer su svi bili i jesu i bit će samo i jedino dobrovoljci. Ovi znaju ginuti, žrtvovati se. Ovi će doći sami. Ja nemogu i neću rješiti nijednog političkog pitanja, iako vjerujem, da će to naši rješiti u danom času. JA SE SPREMAM BORBOM I ŽRTVOM STVORITI POLITIČKI KAPITAL U DANOM ČASU A SLUŠAT ĆU SVAKOG/ TKO BUDE VODIO HRVATSKU DRŽAVU. Imam 42 godine (Moram ovdje nešto nadodati što me uistinu gnjavi i muči. Imaju dvije verzije kada je rodjen Vjekoslav Luburić. Neki tvrde 1913 a neki 1914 godine. Ovo njegovo rukom pisano pismo je pisano 27 lipnja 1954 godine. Dakle, po ovom pismu Maks Luburić bi trebao biti rođen 1914 a ne 1913 godine, mo) i 25 godina se nalazim u djelatnoj službi Domovine i s oružjem u ruci. Znam, da to nije sve, što bi Hrvatska trebala od nas. Nu ovog časa i ovim okolnostima, više se neće moći napraviti. Imam kontakt, javan ili tajan, sa svim onima, koji bi zaista nešto mogli napraviti. Ako dodju bolji časi bit će i toga. Zavisi sve u prvom redu ipak o nama samima i onda – o Americi.

Rekao sam Ti o Americi i američkim vodjama. Znaju da treba ići u rat, ali ga se boje. Ako će medjusobni strah od atomske bombe odstraniti upotrebu istih onda će komunizam ići svojim putem, oslanjajući se na iskustvo i čovjeka. I napravit će, nažalost, kao i dosada. Francuska već pravi svoj mir, Engleska je radi Indije i trgovačkih interesa nemoćna. Ostaje Amerika i američki ljudi, koji previše dobro živu, da bi shvatili, da trebaju sve izgubiti. Ali najgore je da time neće izbjeći rata. Ima tri rata : klasični, atomski i gverilski. Ali s njim treba računati. Tisuću milijuna su komunisti organizirali i vara se onaj tko već od 1917 godine čeka, da se sruši iznutra. Roosvelet je bio paralitičar a Churchill ima prko 80 godina i iz vlastite perspektive i psihologije gledaju na problem svjetova. Tu je tragedija. Mi šta možemo napraviti? Čekati, vjerovati i podržavati vjeru u drugima. Bog će nam svima suditi, a Poviest će ipak na kraju istinu reći svima : velikima i malima, pobjednicima i pobjedjenima. Mi ćemo do kraja vršiti našu misiju. Ja osobno tako misim, i vjerujem najveću broj preživjelih hrvatskih vojnika tako misle.

Slati ću Ti deset “DRINA”. Ako želiš više piši. Daj ih starima i novima, a kada mogneš piši, ja ću Ti rado i iskreno odgovoriti na svako pitanje. Možda uvjek neće biti ono što bi ti želio, ali ja tako mislim i tako pišem. Mlad sam u godinama, ali previše star u borbi i životnom iskustvu. Znam da se komunizam može pobjediti samo borbom i krajnjom žrtvom, poznavajući njih, partiju, taktiku i psihologiju tih ljudi, znam, da valja raditi radikalno. Pomladiti redove i čekati. A s komunistima drugog razgovora nema. Sviet će doći na to. To ću i u “DRINI” propadirati. Kad mognete nadjite joj prijatelja, jer 90 posto ju čita i džabe dobiva, a može ili neće pomoći. Vjerujem da ćemo jednom biti ponosni na ono, što smo učinili.

Rekao sam za prijatelja Vidića, a evo drugu šaljem Vama i jednu za vlč. Pehara. Možda ste vidili uniformu hrvatskog generala, možda niste. Neka Vam bude za uspomenu. (radi se o vjenčanoj sliki generala Drinjanina i njegove supruge Isabele, mo) Ja se nisam preda 1945. nego sam otišao u hrvatske šume i u Vran planinu udario Stožer. Danas ga imam u Madridu i u ovoj plemenitoj zemlji nadjoh drugaricu, koja je već Hrvatica i hrvatski misli. Ženio sam se usred Bilbao, velikog grada, u katedrali i u hrvatsko uniformi. Donio sam ju, kao i moje oružje. Imam ga 25 godina djelatne borbe i neću se ni predati nikada, a borit se hoću, onda KADA VIDIM DA MOGU NOSITI UNIFORMU I MOJE ORUŽJE, koje sam upotrebio protiv neprijatelja Boga, Države, Naroda i Čovjeka. Imam pet rana, ožiljaka, bogato iskustvo, a nastojao sam naučiti i šta nova, pa čekam i ako Bog da, naćićemo se još.

Još bih Vam rekao koju o FBI. (Federal Bureau of Investigation, mo) Naime u zadnje vrieme su zvali naše ljude i ispitivali ih. Straše pometnjakovići naše ljude sa FBI. Ja se bojim i ako bi sutra imao prilike da izaberem, najbolie bi razgovarati sa jednim od tih ljudi. Oni su intelegentni i po svoj prilici, jedini, koji znaju šta je komunizam. Smiešno je misliti, da će nas progoniti. rekao sam svim ljudima, nek se ne boje, a ako ih zovu, neka ponude suradnju protiv zajedničkog neprijatelja. išli smo s Njemcima, idemo s Amerikancima, i možda sutra opet s Njemcima, protiv Rusa i komunizma. A pitanje Tita će se rješiti kao i pitanje sliepog crieva, koje za Zapad ne vrši koristne funkcije, a škoditi može.

Vas sve i vaše obitelji pozdravlja, uz naš stari pozdrav BOG I HRVATI.
odani podpis Maks.

Ovo je kraj ovog pisma. Nastojao sam biti dosljedan originalu. Nisam htio ništa ispravljati. sve je vrlo dobro razumljivo. Otporaš.

Domoljub
8th June 2012, 19:05
Otporas, znacili to da ces jos biti pisama. Do sada to izgleda zanimljivo. Mogo bi se reci da je to bijo nacin borbe za okupljanje Hrvata u borbi za hrvatsku drzavu. Pozdravljam svaki napor iznosenja ti pisama.
henok
8th June 2012, 19:10
general Luburić je fascinantna i tragična hrvatska povjesna osoba

svojevremeno sam čitao da se je, zbog razočaranja sa zapadom,
htio povezati sa Rusijom, i da su se neki kontakti ostvarili

jel to istina?

Otporaš
9th June 2012, 01:27
Koliko je meni poznato nije istina. Ljudi su svašta izmišljali i govorili. Istina je da se je generali Drinjanin poslije Poglavnikove smrti priorijentirao na HRVATSKO NACIONALNO IZMIRENJE. To će posvjedočiti na stotine i stotine pisama koje je on pisao svojim suradnicima i visokim dužnostnicima HNO. Jedan od njih i među prvima je bio prof. dr. Miljenko dabo Peranić. Dr. Peranić i ja smo godinama radili u istom poduzeću, ured do ureda. Ja sam bio taj koji je dra. Peranića preporučio generalu Drinjaninu 1962 godine. Od tada je naša suradnja bila nerazdvojiva. On mi je bio i vjenčani kum. Knjigu koju je dr. Miljenjko Dabo Peranić napisao POGIBIJA GENERAL LUBURIĆA, New York 1984., je dao rukopis meni 1978 god. da pregledam i po mogućnosti što nadopunim. Pregledao jesam, dao sugestije ali nisam ništa nadodao, osim u razgovoru dodao neke ispuste ili propuste.

Poštovani henok samo vi pratite pisma koja ću iznositi. U njima će biti svega i svačega što ljudi prije nisu znali. Tako u jednom pismu general piše Dabi Peraniću da su ga čak i neki njegovi Odporaši prozvali partizanom i komunistom. To im neće piti vode, kaže general, jer svak zna da sam se ja sa s puškom u ruci protiv njih borio. Iz toga oni primjećuju da se približivam Rusima, što bi svakako bilo bolje da su snage Varšavskog Pakta na Hrvatskom Jadranu, nego, recimo, snage Natoa na obalama jugoslavenskog jadrana. Ovako nekako je general pisao, a što je mislo ne znam.

Što se tiče nedavnih izjava ubojice generala Drinjanina Ilije Stanića da je on otvorao njegovu poštu, osim nekih izuzetnih pisama, je analiza i stvar za provjeravanje istinitosti. Jer, Iliju stanića se je uhvatilo toliko puta u laži u samim njegovim izjavama, pa je jako teško povjerovati njegovim pričama. Njegova izjava od 29 lipnja 1969 godine sarajevskoj udbi, dakle samo devet (9) dana poslije ubojstva generala Drinjanina, je najmjerodavnije svjedočanstvo kako se je zločin obavio. Ova izjava je došla na svjetlo dana negdje godine 1993, 1994 ili 1995. Josip Perković, glavni Udbaš SRK piše u ume ministarstva unutrašnjih poslova RH 1992 godine iz Budimpešte svojim kolegama u Beograd da je Ilija Stanić bio jedan od glavnih operativaca u likvidiranju Maksa Luburića. Ovo navodim zato da je Josip Perković znao što govori i da je ovo iznio prije nego je originalna izjava na kaseti Ilije Stanića izišla u javnost.

Otporaš
9th June 2012, 03:14
Mile Markić je Ivica Hećimović.

želim ovdje iznijeti da sam poznavao Milu Markića preko tri destljeća. Bio je zaljubljeni fanatik u Hrvatku. Rođen Ličanin 1923 godine. kao maloljetnik pristupa u Ustaše 1941 godine. Bio je kroz cijelo ratno i borbeno vrijeme na svim ratištima, najviše u jedinicama Venture Bakljka.

Usko smo surađivali u organizaciji HNO. Kada smo 1979 godine sa sjednice HNO u Torontu išli za Chicago kući, u auto smo bili: Ante Ljubas, Mile Markić, Stipe Šego i ja. tada mi je Mile Markić pričao kako je u povlačenju u Sloveniji imao okršaje sa partizanima gdje je bilo žrtava i na jednoj i drugoj strani.

Tada je on s jednog mrtvog partizana uzeo njegove papire koje je kasnije pokazivako kao svoj identitet engleskoj patroli u Austriji.

Kasnije, poslije Kavranove Tragedije 1948 godine u kojoj je i on bio kao vodić, odlučio se je odseliti preko lokve za Canadu. Tu je živio, mislim u Hamiltonu, i oženio jednu Slovenku imenom Jelka s kojom je imao šestero (6) djece.

Kao jedan od rijetkih Hrvata borio se je za Hrvatsku svim svojim sposobnostima, i u toj borbi on i još drugih devetorica (9) Hrvata, članova organizacije HNO, sikronizirano FBI ih hapsi 25 lipnja 1981 godine, dakle, vremenski, ni jedan dan razlike od ukazivanja Gospe u Međugorju 24 lipnja 1981 godine šestero djece. Sud je počeo toj hrvatskoj desetorki 16 veljače 1982., a porota je donijela svoj pravorijek/presudu u subotu 14 svibnja 1982 godine. Mile Markić je bio osuđen na tridest i pet (35) godina zatvora. Otišao sam ga posjetiti u newyorški zatvor u nedjelju 15 svibnja 1982. Ostao sam sa njim koliko su mi dozvolili ostati. Pričali smo o svemu a sve nače priče su bile priče o Hrvatsko. Tada je Mile Markić pred menom bez stida zaplakao i rekao slijedeće: Imenjače, i meni je ime Mile, nemam ni mačke u Hrvatskoj da bi se za nju trebao boriti. Žena mi nije Hrvatica niti su mi djeca rođena u Hrvatskoj, a ja ludo za njom patim. Danas je petnaesti (15) svibnja, moj drugi krvavi i žalostni datum 15 svibnja. Prvi je bio 1945. a danas je drugi. Imenjače, zapamti, ti ja imamo istu sudbinu. Tvoja supruga je Francuskinja. Timaš šestero djece kao i ja. Nikada u hrvatskoj nećemo živjeti, ni ti ni ja niti naša djeca. Ti i ja nikada više se nećemo vidjeti. Ali molim te, budi ono što si i do sada bio: Hrvat i sve za Hrvatsku. Rastali smo se i nikada ga više nisam vidio.

Prije nekoliko godina nazove me jedan prijatelj i kaže da je Mile Markić jako bolestan i da bi ga trebao nazvati. Dao mi je njegov telefon. Odmah sam ga nazvao u Zagreb. Pričali smo, naravno o prošlosti i Hrvatskoj i o sveme. Pitao sam ga za mnoge stvare koje sam ja smatrao da bih trebao znati. Rekao mi je sve što sam ga pitao, pa nadodao: Imenjače, znam te u dušu i znam da ćeš kad tad ti nešto napisati. Molim te što god budeš pisao SAMO PIŠI ISTINU. NEMOJ NIŠTA LAGATI. To sam mu očećao i toga se držim. Nekoliko dana iza tog našeg razgovora Mile Markić je umro. Sve što ću sada ovog puta reći za njega. Dragi imenjače počivao u Miru Bođijem u načoj Domovini Hrvatskoj! Slava ti!

Sada donosim jedno pismo kojeg mu je pisao general Drinjanin a on ga meni dao u lipnju 1980 godine.

General drinjanin,
30 / VI. 1968

Dragi moj Hećime!

Vrlo me je razveselilo tvoje pismo. Početi na novo u novoj okolici sa tolikom familijom i još sa problemima u zdravlju, nije lako. (Mile Markić sa obitelji je do tada živio u Hamiltonu ili okolici, u Canadi, te se priselio u Chicago, mo) Bio sam zaista zabrinut, pa iako znam, da te naši ne bi napustili jer si zaslužio, da te pomognu, isto znam, da sve to nije riješenje. Hvala Bogu! Poljubi tvoju dječicu i pozdrav stopanjici.

Ja sam dobro i djeca isto. Već su veliki i idu svi 4 u više škole. Briga puno, posla još više, ali zdravlje služi i nedam se živ pod ledinu, pa eto! (ovo pismo je pisano punih 9 mjeseci i 20 dana prije nego ga je udbaški agent Ilija Stanić krvnički ubio 20 travnja 1969 godine, mo)

Hvala na ćeku od 30 dol (trideset) što si poslao za knjige!

Tumić mi je pisao, ali ga još nema! Vidim iz pisma starog Lujića, da je svega govorio. Mora da mu fali jedna daska. On ga pozna, od prije i izgleda, da su i rod! Svakako ću nastojati ćuvati se i riješiti se što prije!

Drago bi mi bilo, da mi javiš Tvoje osobne impresije iz Hamiltona, te kako je prihvaćena moja Poruka na vrpci. (Radi se o vrlo poznatom povijesnom govoru Maksa Luburića kojeg je on poslao Hrvatima grada Toronta prilikom proslave Desetog Travnja 1968 godine, mo). Znam da ima i škakljivih stvari, ali prvo je otjerati Srbe i stvoriti Hrvatsku Državu, a vidiš i sam kako je sa komunizmom u svijetu. (Iz ovog "…a

vidiš i sam kako je sa komunizmom u svijetu…”, može se stvoriti i formirati mišljenje o Maksu Luburiću da on nije bio pristalica približavanja k Rusima, što mu neki impliciraju. Vidjeli smo u pismu Anti Kršeniću od 27 lipnja 1954 godine kako Maks Luburić izročito govori da mi moramo ići sa Amerikancima, mo)

Piši mi tko je još bio u Hamiltonu od naših iz Chicaga, kao i sve ostalo. Pisao sam i Stipi (Šego, mo), ali više oka (očiju, mo) vidi više, a tek tome poznaš ljude iz Kanade i s njima si radio od prije i znati ćeš ocijeniti rad i učinak!

Stari Lujić mi je pisao da će pokrenuti akciju za pomoć “Obrane” (novina i glavno glasilo HNO, mo). Dobro će biti ako uspijete proširiti “Obranu”. Znam da je tamo “Danica” (novina, tjednik koju izdaje Kustodija hrvatskih Franjevaca u Chicagu, mo) i sve druge novine, ali vjerujem da se nešto ipak može učiniti. Pokušajte barem, jer teško izlazim na kraj. trebali bi jo 300 – 400 predplatnika i onda bi išlo lakiše!

spremam “Drinu” posvećenu Mili Budaku i njegove priče o Velebitu itd.

Idite zacrtanim putem i kako dobro kažeš: sa svakim suradjivati, ali svoje nedamo. U Domovini ide dobro, samo traže više pomoći, više letaka, tiska, knjiga. Ja činim što mogu. Bog neka bude Tebi i Tvojoj dječici na pomoči, a Tebe grli odani Ti Drinjanin.

Otporaš
9th June 2012, 09:30
(Za dvadesetgodišnjicu HRVATSKOG NARODNOD ODPORA,

Donosim ovdje za mnoge koji nisu znali ZAŠTO JE OSNOVAN HRVATSKI NARODNI ODPOR iz pera generala Drinjanina. On je to iznio u prvom broju novine OBRANA od 1 siječnja 1963 godine.

…Zašto je osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR godine 1943.- 1944, kada je postojala NDH sa svojom Vladom i državnim Poglavarom?

…Zažto se je neke poznate ustaške borce, posebno pripadnike Hrvatskog Narodnog Odpora, kako u Domovini, tako i u emigraciji, lišavalo čina, zatim opet rehabilitiralo, unapredjivalo u najveće položaje u državnoj, političkoj i vojničkoj hijerarhiji, da si se i opet proglasi buntovnicima, samovoljnicima, pa čak i komunističkim agentima?

…Zažto ti ljudi ne iznesu istinu sada u slobodnome svijetu?

…Zažto su puč Lorkoviča interpretirali jednom ovako, jednom onako, nikako i svakako, te da ih se u krugovima jedne iste stranke naziva herojim, drugi put neozbiljnim i nepoštenim ljudima, četvrti puta ih se opet jednostavno prešućuje?

…Zašto se je Hrvatska Vojska povukla kada je imala 17 divizija sa zavidnim moralom i spremnosti na žrtvu?

…Zašto je rečeno vojničkim zapovjednicima da idu na predaju, ako se je znalo (nije se tada znalo. Saveznici su iznevjerili na Bleiburgu. Vidi knjigu dra. V. Vrančića S Bijelom Zastavom preko Alpi, mo), da su propali svi pokušaji za naći neki kontakt sa zapadnim saveznicima?

…Zašto se je bio organizirao odpor (rezistencija), a onda opet dat nalog, da se ide na zapad?

…Zašto se je predala Hrvatska Vlada, Hrvatski Vojni Stožer i Vojska a zašto se nije predao Poglavnik?

…Zašto se nije obnovila Bitka na Krbavskom polju?

…Zašto je došlo do Bleiburga?

…Zašto stanoviti politički krugovi napadaju ljude, koji žrtvuju sve, da svijet sazna za Bleiburšku tragediju i Titove zločine?

…Zašto blatimo jedni druge i nekada i brat brata, prijatelj prijatelja, iako znamo, da činimo nepravdu i škodimo našoj stvari; uništavamo ugled boraca za koje znamo, da su pošteni i hrabri rodoljubi!

…Zašto? Zašto……..

Prošlo je 17 godina od Bleiburga, a 21 godina od Desetog Travnja i već se nova generacija boraca stvara za novu svehrvatsku revoluciju. Ta generacija ima pravo znati istinu. Mi je moramo reći prije konačnog polaska u boj, jer nas je tako jako malo preživjelih, koji nešto o tome znamo. Mi istinu moramo reći i onda, ako iz te bitke sa istinom i osobno ostanemo u slabom svijetlu. Svjetske velesile atvoraju arhive i iznose tajne, koje im ne služe na čast! Zašto to čine? Zato, jer ih nove generacije povjestničara tjeraju na to, kao što i nas naši povjestničari u ime časti poivlju, da im kažemo istinu.

Mi smo obećali nekolicini hrvatskih povjestničara, da ćemo iznieti ono što znamo. Obećali smo to hrvatskim povjestničarima Jeri Jarebu i Marku Sinovčiću, kao i pročelniku Odbora za istraživanje Bleiburške Tragedije Ivanu Prceli, u čije rodoljublje ne sumnjamo.

“OBRANA” u svojim narednim brojevima donosi niz članaka, koje će napisati podpisani, dok će o akciji Odpora, koja je poznata pod imenom “Kavranova akcija” pisati jedan od učesnika br. Rover. Brat Rudi Erić će pisati o radu Odpora u stranome svijetu, a br. Dr. Mahmut Muftić o suradnji Odpora sa drugim organizacija.

Mnogo smo puta rekli, da nam je težko govoriti istinu.

Sada velimo: težko nam je već šutiti, jer će novi borci sumnjati u naše rodoljublje, pa je bolje, a da nadju svoj smisao za žrtvu u novom revolucionarnom pohodu za slobodu naroda.

Avijestni odgovornosti pred Bogom i Narodom, mi ćemo reći istinu, a ostatak života mi smo posvetili odgoju i pripravi mladih. Hrvatska će nas povjest suditi prema onome, kako se budemo vladali danas, a ne prema tome što smo htjeli biti ili što bi bili, da smo mogli i htjeli…

Prije odluke podpisani je dobro razmislio, uredio svoje račune sa Bogom i ljudima i za vrijeme duhovnih vježbi krajem godine došao do zaključka, da je došlo vrijeme govoriti punu istinu. I mi ćemo ju reći. Neka bude za dobro Hrvatske.

general Drinjanin.

Da. Tako je mislio i djelovao Maks Luburić. Kada se je on pokrenuo sa hrvatskim Narodnim Odporom odmah poslije smrti Poglavnika dra. Ante Pavelića 28 prosinca 1959 godine, najprije je izdao jedan letak imenom PRVI KORAK. Zatim je početkom 1960 godine izdao TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI. Sa starim borcima prikuplja nove koje počima osvajati dinamikom novog političkog kursa. Izdaje nekoliko DRINA 1961 i 1962 godine. Zatim izdaje letak DRUGI KORAK. Tada sam bio i živio u Parizu. Bio sam član HOP-a i prisegnuti član TRUP-a. Pred crkvom svake nedjelje se dijele letci Maksa Luburića. Veliko komešanje nastade među Hrvatima grada Pariza. Jedni ostadoše u HOP-u, vjerni Poglavniku i ustaškom pokretu. drugi ostaju uz HSS, svojetajući da oni imaju narodni mandat za voditi hrvatski narod. Treći odoše k dru. Branku Jeliću i njegov Hrvatski Narodni Odbor. U tom metežu i ne snalaženju izlai dr. Krunoslav Draganović i Miroslav Varoš sa svojim Hrvatskim Demokratskim Odborom. Sve to Hrvate zbunjuje. Svaki vrti glavom i ne zna gdje će i kojo stranki prići. General Drinjanin nudi novi početak. Jedni samo o njemu govori i njegovu novom programu, dok drugi, treći i ostali govore kako je Maks kompromitiran svojim zlodjelima i Jasnovcem. Zatim izlazi prvi broj novine OBRANA baš na Novu Godinu 1963 godine. I tako počima TREĆI KORAK djelovanja HNO.

Otporaš
9th June 2012, 22:50
VAŽNOST JEDNOG PISMA:

Pismo koje dolje niže iznosim je pisao general Drinjanin gos. Igoru Buljan (1935-2009). Upoznao sam Igora Buljana ljeti 1962 godine na Monmantre, Sacre Coeur u Parizu. Završio je kemijski fakultet na

sveučilištu u Zagrebu. Sebe je smatrao studentom. Stric mu je bio Vice Buljan, hrvatski partizan, komunista i antifašista i jedan od jugoslavenskih prvoboraca NOR. Tražio je da mu pomognem naći posao. Mojom preporukom zaposlio se je u istom poduzeću gdje smo dr. Miljenko Dabo Peranić i ja radili, Labrairie Hachette. Razvili smo dobro prijteljstvo i našli zajednički rječnik u radu za Hrvatsku. Upoznao sam ga sa izdanjima DRINAPRESS-a: letke, Obrana, Drine i drugo. Iz dana u dan mu se svidjalo sve što je pročitao. Znao je mnogo o ishodu rata , više sa stričeve strane i, kako je sam rekao da za mnoge stvari nije čuo dok o njima nije sada pročitao u izdanjima DRINAPRESS-a. Na moj nagovor, kao intelektualac, pisao je generalu Luburiću. Neka mi se oprosti ako u zaporkama stavim neke dodatke poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja u pismu, jer su mi neke stvari poznate. Donosim pismu u originalosti:

genera DRINJANIN
12.II.1964.

Br. Buljan Igor,
90 rue Blomet, hotel du Nivernais,
Paris, XV.e. FRANCE

Dragi hrvatski brate ! (Već ovim naslovom, kako mi je Igor pričao, general Drinjanin ga je osvojio, mo)

Primo sam Tvoje pismo, kao i priloge. Hvala na svemu i posebno na opširnosti. Ima mnogo mladih, koji žele da ih se razumije, shvati, a da ni prstom ne maknu, ni u pogledu napora prema ostalima, ni u pogledu nastojanja, da i sami shvate nešto od onoga što se dogadja i što je izvan njih. kada god mognete pišite mi o problemima, a i ja ću u važnijim stvarima konzultirati Vas i prijatelje, pa da vidimo šta i kako mošemo napraviti za Hrvatsku mladi i stari. I netreba se niti bojati da se ne razumimo, i nije važno da se u svemu razumimo, niti je odsudno, da se to odmha dogodi. ali jest važno da ima dialoga.

Skoro isti principi odnose se na i sastav i brojčano stanje onih komponenata, koji formiraju bilo grupu sveučilištaraca, bilo grupu Prijatelja Drine. Problemi i vrieme, osobe i dogadjaji, vrline i defekti komponenata zbližavati će i udaljivati ljude, – ali mukleusi (po mojoj prosudi ova riječ “mukleusi” bi trebala značiti šutnja, mo) su tu, misli se, radi se, nastoji se i iz svega će borba i vrijeme nešto učiniti za našu stvar kao i u formiranju samih. Ja dakle ne gledam tragično na gibanje, brojna stanja, odlazke i povratke. Ako proučite povjest revolucionarnih (ili inih) pokreta vidit ćete iste sintome. To je prirodno. U predvečerje dogadjaja to će sve izgledati solidnije, evidentnije, a tih dogadjaja na našem obzorju nema, kao ni izričitih dominatnih polova, osoba, dok su ideologije i tako već skoro sve istrošene i nalazimo se, svi skupa, u dobu kriza i traženja puteva unutra kanibalsko-pragmatičnih poteza “velikih”. Hvala na imenima, i učinite to i drugi put, a ja Vam velim načelni stav. I onda na kraju – tu je još čovjek sa svim svojim manama, vrlinama, ambicijama, netaktičnostima i nekada se iz osobnih razloga traži ideološki, taktički, ili politički plašt, da ne ispadnemo smiešni. Napried, dakle.

U svakom slučaju i uz sve gornje mene će jako veseliti, da Miljenko (Dabo Peranić, mo) nadje u Vama dobra i koristna suradnika.

U pogledu letaka mi smo velikodušni i nama je svjedno, da li dolaze od NOVE HRVATSKE (novina koju je izdavao u Londonu Jakša Kušan, mo) i prijatelja, ili s druge strane, ali mislimo da bi letci namjenjeni hrvatskom narodu trebali biti nestranačarski, svehrvatski, i jedva vjerujem da će itko od HOP.a slati letke koje tiska DRINA ili idu u ime Kušana ili iz Munstera (grad u Njemčkoj, mo).

moramo biti apsolutno velikodušni i ne sitničavi. Nije pametno da tako rade, ali nije pametno ni to, da se od njih to traži. Pa uvijek sve propadne na tom nesretnom sitničavskom problemu. Nu stvorimo AKTIVISTIČKE CETRE, svehrvatske, državotvorne, i bez natruhe malog buržujskog i malogradjanskog karaktera. U Hrvatskoj vlada novo doba, novi duh, i Vi to znate. Šta je Hrvatima stalo do nekih imena iz Londona, Madrida, Munstera? Stvorimo aktivističke letke, aktivističke centre medju nama, i stvorimo sredstva, i napried ! Inače nikada napried ! Ja sam u zadnjih 7 mjeseci suradjivao i sa onim , koji me javno napadaju, ili se od nas elegantno ogradjuju. Mi hoćemo pokušati i to. Dajmo, zaboga, položimo ispit zrelosti u našoj propagandi. Vidite kako radio Madrid (Glas Madrida kojeg je vodio prof. Pavao

Tijan sa svojom suprugom prko 20 godina, mo) daje primjer. Mi bi mogli, pa ne koristimo priliku, da o SEBI GOVORIMO. Tu je čitav problem naše politike, strategije i propagandne politike. Šta se hoće postići? Isticati Kušana iz Londona, Gezu iz Australije, (Geza Pasty je bio pokretač, organizator i prvi predsjednik Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, HRB kojeg su agenti Udbe kidnapirali iz Nice, francuska, ljta 1965 godine i usmrtili u YU, mo) Maksa iz Madrida, Orlovića iz Munstera, ili Miroslava (Varoš, Udbin agent, mo) iz Rima, ili Derviša iz Pariza, (Derviš Šehović je bio predstavnik bosanskih muslimana u Francuskoj, mo), – ili trebamo pred narod izići sa problemima, primjerima i solucijama. Drugo : drukčiju propagandu treba voditi u tudjini, drukčiju pred narodom. Nisam ja proti stvaranja grupa i demokratizacije, nu pred narod treba izlaziti sa suvremenim riešenjem, ako hoćemo postići neki efekt. Računajte dakle sa nama, ali na drugoj bazi. Zašto nebi stavili adrese svih novina, radio postaja i javnih adresara? Nu i tako još od HOP-a nećete dobiti suradnju. Mi smo mnogo koplja polomili u tom predmetu, jer na sve vele: treba pitati Buenes Aires, a od tamo znate šta vele, da su svi pošteni Hrvati u njihovom redovima, i Živio Hefer! (Predsjednik HOP-a koji je naslijedio Poglavnika, mo) Razgovorite dakle o predmetu.

Naša slova su br. 10. a uopće nemamo grugih, osim neznatno malo br. 6. koje ne upotrebljavama, a koja su predvidjena tek za trgovačko sveučilište. Mi nemamo foto i drugih sprava za to, nego samo tiskarske strojeve i poznata Vam slova.

Ja ću poslati nešto ovih DRINA o kojima pišete, i razmišljao sam o ponovnom tisku. Molim vas uzmite tu stvar u razgovor sa našim Krugom i prof. Dabom, pa konkretno recite šta izostaviti, šta nadometnuti. Ispravno stavljate opasku da treba nadodati nešto o problemima muslimana, pa čak i izmjeniti tekst, jer ja sam to povjerio bio jednom drugom krugu intelektualaca, gdje je prevladao “zapad”, a vi znate da to nije kriterij, osim – na zapadu samom i u propagandne svrhe. Mi moramo k tome i sa socijalne strane nešto izmjeniti i nadodati. Razgovorite i uzmite tu stvar ozbiljno, jer ima materije za tu u tom broju. Ja se nadam da ćete “osposobiti” tu Drinu za današnjicu.

ja sam poslao g. Profesoru 100 kom. OBRANA, a drugih 100 g. Šehoviću za muslimanski sektor kako u Francuskoj, tako i za druge geografske prostore. U pogledu cijena DRINE to neka tamo uredi sam g. dabo, a prema prilikama i mogućnostima.

Jezik ! Oh to je već tragično. Mi dobivamo sa svih strana toliko opaski i tako kontradiktornih, da je za poluditi. ja tom problemu nisam davao važnosti. Prvo jer nisam siguran viđe u ništa, a ni gg. profesori, a osim toga ja se ne bavim tim nego do sada Bebek (Željko, prvi urednik novine OBRANE, mo), prije drugi, nekad jedan, nekad drugi, jedni čestitaju, drugi psuju za iste stvari. I budući da tu stvar ne možemo riešiti, ja ostavljam svakom neka piše kako hoće, a oni koji ispravljaju kako hoće, dok se ne nadje riešenje.

Mene veseli da ste povezani sa g. Šehovićem, i da ispravno gledate na stvar muslimana i problematike koja postoji, i koja se neće riešiti negiranjem. Naravno ne radi se o g. Šehoviću, nego o Odboru Hrvata Muslimana. Trebalo bi svu tu propagandu uspraviti na načelne probleme i na aktiviste, koji mogu, trebaju i moraju pripadati svim hrvatskim grupama. U predvečerje dogadjaja i tako će se morati sva propaganda uskladiti, pa je dobro praviti pokuse i stvarati precedente.

Nemojte se obezhrabiti ako naidjete na mnogo nerazumjevanja. Ima ih. Mi nikog ne isključujemo, ali ih ima mnogo, koji to čine sa nama, tajno i javno. I mi moramo računati sa ljudima, jer je sve veći broj onih (kvalitetno slabijih) koji nam predbacuju, da mi pomažemo mnogima, koji lupaju po nama, iako to rekompenzira kod elita (koje ne gledaju na kvalitet).

Ja sam iz Pariza u više navrata dobio pisma od intelektualaca i na ista odgovorio. Uvjek ne prihvaćamo sve, ali je sigurno, da smo mnogo toga usvojili. Prijatelji smo dialoga, i kako vidite nikom ne solimo pamet, jer ljude želimo uvjeriti i damo se i sami uvjeriti. Nastavite, dakle, i dogovorite sa g. Profesorom.

Svima oko Vas šaljem iskrene hrvatske pozdrave, a posebno onima, koji se s nama bili ili jesu u vezi. Odani Vam Vaš

genera Drinjani.

Poslije amnestije iz 1962 godine koju je Aleksandar Ranković uveo, mnogi Hrvati su napuštali svoja djedovska i roditeljska ognjišta. Mnogi su došli i u Pariz. Bio sam jedan od onih koji je mnogima pomogao. Kod mene u stanu po podu su spavali dok ime se papire ne srede za boravak i posao ne pronađe. Kako sam imao mnogo hrvatskih knjiga, časopisa, novina, letaka i sl. iz svih hrvatskih strujanja, po cijelu noć bi čitali. Najviše su govrili da im se štivo DRINAPRESS-a dopada, jer je bio više prikladan mišljenju ideja Hrvata iz Domovine. To je general Drinjanin znao vrlo dobro, te je na osnovu tih domovinskih ideja zadobivao povjerenje, kako se je to u ta vremena govorilo u emigraciji, PASOŠARA. Mošda baš iz tih od nekih "pasošara" Udba je vrbovala svoje agente protiv svojih poznanika u sunarodnjaka Hrvata. Tako je i Ilija Stanić kao "pasošar" postao ubojica hrvatskog generala Maksa Luburića. Otporaš.

Otporaš
10th June 2012, 12:07
Neka i ovaj opis bude dio PISMA MAKSA LUBURIĆA.

40 godina poslije krvave pogibije

U SPOMEN VIDOVITOG GENERALA V. LUBURIĆA

Piše: J. Ivan Prcela

Moja definicija generala Luburića

Dne 11. svibnja 1969., pred tužnim skupom u Clevelandu ovako sam definirao umno prodoran i vidovit duh generala-viteza Vjekoslava Maksa Luburića: "Što čini jednoga lidera različitim od drugih ljudi u poslovanju ili na bilo kojoj dužnosti? Lider se ne radja nego se kuje u kovačnici života. Lider vidi ono što on uistinu jest a ne što bi mu bilo drago vidjeti. Lider se ne boji prstom ukazati na istinu ma koliko ona bila gorka. On je optimist kojega "željezni zakoni" determinizma nisu dotaknuli. Kad on čuje drukčiji ritam, ne zabrinjava ga mogućnost da on ide u raskorak. On se radije hvata originalne ideje i nastoji je učiniti izvedivom. Lider je svjestan odgovornosti da mora tražiti nove puteve i ispuniti nemoguće te ostaviti u baštinu svima onima koji se oko njega okupljaju ne samo ideju koja do u dubine ispituje sve dogadjaje nego i duh koji gleda na odlučnost u djelovanju kao na osebinu koja je uvijek dobro došla i od koje se nikada ne smije bježati."
Prema susretu s generalom Luburićem

Za te osebine generala Luburića mnogo puta sam čuo i o njima čitao u godinama 1941-1945 Prvoga domovinskog rata, kada sam se kao mladi franjevac molitvom i učenjem za život pripravljao na Visovcu, u Sinju i u Makarskoj. Pedesetih godina prošloga stoljeća u Clevelandu sam o tome junačkome hrvatskom generalu doznao od Bože Bagarića, hrvatskog vojnog veterana iz Bukovice kod Tomislavgrada; od Štefa Crničkog, prekaljenoga zagrebačkog Starčevićanca već u vrijeme kraljevske Jugoslavije; i od Rudolfa Erića, legendarnog hrvatskog Domobranca u SAD-u još prije NDH-a. O našemu dragome generalu doznao sam takodjer i od ustaškog satnika Ante Pivca, sina Krešimirovog grada Šibenika. Od spomenute četvorice i od drugih članova Kola hrvatskih vitezova (iz ove udruge sredinom 60-tih godina nikla je dinamična organizacija Američkih prijatelja hrvatskog narodnog o d p o r a) mnogo sam naučio o prodornome duhu generala Luburića. Oni su me njemu toplo preporučili i puteve mi utrli da se s njime u ljetu 1960. u Valenciji sastanem, kadno sam na mojim putovanjima po Zapadnoj Europi posjetio najistaknutije hrvatske javne djelatnike.
Za sastanak s generalom Luburićem pripravljao sam se takodjer svojim posjetom fra Branku Mariću u franjevačkom samostanu San Francisco El Grande u Madridu. Ovaj hercegovački fratar kao poznavatelj Poglavnika Ante Pavelića i Maksa Luburića odveo me je da na Poglavnikov grob u ime Ujedinjenih americkih Hrvata u Clevelandu položim velik vijenac cvijeća. Medjutim, najviše sam upoznao veličinu duha generala Luburića od njegovih velikih štovatelja prof. Pavla Tijana, enciklopedijski obrazovanoga Senjanina, i od njegove supruge-junakinje Nedjeljke Tijan Luetić, kćerke hrvatske državotvorne splitske obitelji Luetić. Oni, i blagoslov Nadbiskupa Ivana Ev. Šarića baš na smrtnome krevetu, uputili su me na točnu adresu generala Luburića u njegovome poslovnome uredu u Valenciji. Kao što sam nekoliko dana prije preko hrvatske sekcije Nacionalnog španjolskoga radia u Madridu pred hrvatske domovinske

slušatelje iznio veličantsven uspjeh Petnaeste godišnjice blajburške tragedije u Clevelandu (ona je 2. lipnja 1960. u analima američkog Kongresa u Washingtonu, CONGRESSIONAL QUARTERLY, nadugo zabilježena) isto tako sam nastupio i pred toplo-prijaznim generalom Luburićem.

Sastanak s junakom širokih pogleda

Budući da su Rezolucijom UA Hrvata u Clevelandu i brošurom S. W. Skertića o Blajburško-mariborskim pokoljima (vidi CONGRESSIONAL RECORD od 2. lipnja 1960.) već bile date smjernice za moje daljnje istraživanje i promicanje istine o Blajburškoj tragediji, glavna svrha mojega sastanka s generalom Luburićem bila je utjecati na njega da on kao član Glavnog ustaškog stana napiše svoj iskaz, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. On me je velikom pozornošću saslušao i obećao mi taj iskaz napisati i poštom mi ga u Cleveland poslati. I ja sam njega pozorno saslušao i njegovim vidovitim pogledima o izmirenju ustaških i partizanskih sinova u svrhu rušenja hrvatožderne Jugoslavije toliko frapiran ostao, da sam na licu mjesta postao njegov sljedbenik. U tim časovima došle su mi na pamet riječi dr. fra Otona Knezovića, koje sam u Chicagu pedesetih godina od njega čuo, naime, da jedino general Luburić posjeduje sposobnost Hrvate ujediniti u rušenju Jugoslavije i ponovnome ostvarenju Države Hrvatske.
Upravo zato, desetak godina kasnije sam na proslavi 20. godišnjice uspostave NDH-a ovako u Torontu izrazio Maksove državotvorne poglede:

“General Luburić Vam preko mene poručuje da U NARODNOM RADU GLEDATE NAJPRIJE NA SLUŽBU DOMOVINI I NA SVEOPĆE DOBRO HRVATSKOG NARODA I DA SE ČUVATE KULTA BILO KOJE POJEDINE OSOBE.
ON VAM SVIMA NAPOMINJE DA NE ISTIČETE NI NJEGOVO IME JER ISTICANJE POJEDINANACA VIŠE NEGO NARODNOG PROGRAMA URODJUJE NEUSPJEHOM PA ČAK I TRAGEDIJOM ZA HRVATSKU STVAR.”
Razgovori s povjesničarom Draganovićem i drugi susreti

Iz Španjolske put me odveo u Rim, gdje sam u Zavodu Sv. Jeronima imao duge razgovore s dr. K. Draganovićem kao najboljim poznavateljem Blajburške tragedije. S njime sam se dogovorio, kako ćemo zajednički raditi na pripremanju djela, kojemu smo već u Clevelandu postavili čvrste temelje. Iz Rima sam otišao u Klagenfurt a odavle u grad Bleiburg. Zatim sam vlakom otputovao za Munchen i u njemu, radi Mejunarodnog euharistijskog kongresa, desetak dana ostao. U tom glavnom gradu Bavarske često sam se sastajao s dr. Brankom i s dr. Ivanom Jelićem. Tu sam od njih i od drugih istaknutih Hrvata, kao na pr., od don Vilima Cecelje, fra Mirka Čovića, puk. Pjanića, puk. Batušića, dr. Buća, gosp. M. Ilinića, itd. tražio suradnju i moralnu podršku u promicanju Blajburške tragedije. S istim planovima otputovao sam takodjer u London na duge razgovore s dr. Jurjem Krnjevićem i s osobljem “Nove Hrvatske”. O svim tim posjetima javljao sam vidovitom generalu Luburiću jer me je on kao revolucionarac, ratnik, general i sve od jeseni 1944. zapovjednik Hrvatskog narodnog o d p o r a najbolje razumio u pitanju Blajburške akcije. Prihvatio me je kao borca čvrste volje i spremna duha da, kako je on često isticao, RAZVIJEM BORBU BAŠ S BLEIBURGOM, GDJE JE MASOVNIM POKOLJIMA HRVATSKA VOJSKA ZAUSTAVLJENA.
Posljednje desetljeće života generala Luburića, tj. razdoblje 1960-1969, prepuno je duboko-umnih njegovih tekstova, kako o rušenju Jugoslavije iznutra treba ujediniti sinove hrvatskih ustaša i partizana i kako se politički i vojno treba pripremati za ponovnu uspostavu Države Hrvatske. Ti tekstovi su objavljivani u posebno tiskanim letcima. Otiskivani su bili u Drinapressu, koju je on stvorio velikom novčanom pomoći svojih vjernih sljedbenika. Na prvom mjestu su to bili njegovi odporaši bojnik Stjepan Fistrović iz Lima, Peru, i Stipe Šego iz Chicaga. Ta izdanja Drinapressa su ne samo letci nego brojne knjige iz vojne znanosti. Tu dalekosežnu Doktrinu generala Luburića širili su ogranci i članstvo H. N. O d p o r a u SAD-u, Kanadi, Australiji, Južnoj Americi i u Zapadnoj Europi. Ta Doktrina širila se je i u našoj široj Hrvatskoj, prodrijevši čak i u redove Komunističke partije u Hrvatskoj, na čelu s Mikom Tripalom. On i ja učenici smo bili Franjevačke klasične gimnazije u Sinju još za vrijeme Kraljevske Jugoslavije. M. Tripalo često se je služio tekstovima generala Luburića, iz čije Doktrine je niklo i Hrvatsko proljeće

Razbuktala vatra Blajburške akcije

U godinama 1960-1969 razvila se je i razbuktala takodjer Bljajburška akcija, kojoj sam ja bio na čelu. Tu akciju je svim žarom promicao general Luburić, kako to možemo čitati na mnogim, mnogim stranicama službenih odporaških glasila "Drine" i "Obrane". One su preko odporaških organizacija po svijetu bile širene pa je preko njih dopirala moćna riječ o mojemu pisanju, organiziranju Blajburških komemoracija i pripremanju obsežne knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE (Pothvat klaonica). Stizala je i novčana pomoć, najviše od ogranaka HN O d p o r a, za to monumentalno izdanje. Tolika je bila ta pomoć, da su zli jezici širili "priče", kako ja spremam odporašku knjigu a ne djelo od sveopće hrvatske vrijednosti. Unatoč tome, ja sam baš udarnički vršio svoje DERŽANSTVO naprema svome poklanome naraštaju, umnažajući i prevadjajući dokumente, podržavajući korespondenciju, upravljajući sakupljanim novcem, itd., itd. Upravo zato, general Luburić me je ranih 60-tih godina "mobilizirao" i udijelio mi čin satnika, ali ja sam mu smjesta odgovorio, da on mene kao američkog državljanina ne može mobilizirati niti imenovati satnikom. Uz to sam nadodao, da ja samo želim biti njegov vjerni suradnik Ivan Prcela. On se na moj odgovor nije naljutio, nego me je čak skupa s puk. Erićem i puk. Crničkim ubrojio u svoja TRI VELIKA. Ostao je on, dakle, dosljedno vjeran onome što mi je već godine 1960. jednom pisao: "Ivane, Ti iza sebe ostavljaš tako dobar dojam, da se prvi sastanak s Tobom ne može nikada zaboraviti." Eto, tako ja udjoh u krug TROJICE VELIKIH vidovitog hrvatskog generala Luburića.
Pri koncu 1962. poštom sam primio iskaz generala Luburića, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. Ovim dokumentom bili su još više utvrdjeni temelji mojega životnoga djela o Blajburškoj tragediji. Odmah sam počeo planirati svoje putovanje u Španjolsku za slijedeću godinu, zapravo dug posjet našemu junačkome hrvatskom generalu. Tako, u ljetu 1963. dva mjeseca sam proveo kod njega u gradu Carcagente, gdje se je on pod zaštitom vjernoga prijatelja Padre Miguel Oltre krio u jednoj iznajmljenoj kući u neposrednoj blizini franjevačke škole Colegio San Antonio. Rektor ove škole bio je taj učeni Padre M. Oltra. Do tada, za mene i široku javnost Maksova adresa bila je jedino na poštanskim pretincima u Madridu i Valenciji a toga ljeta točna adresa je postala – Calle Santa Ana 33, Carcagente (Valenicia). Na toj adresi nalazila se je i Drinapress, odakle se je po svijetu i u Lijepoj našoj širila POVIJESNA Doktrina generala Luburića o rušenju Jugoslavije i o ponovnoj uspostavi Države Hrvatske. Ta vrlo plodna izdavalačka kuća stvorena je od poduzetnoga i vidovitog generala Luburića obilatom financijskom pomoći njegovih sljedbenika, medju kojima su se najviše istakli bojnik Stjepan Fistrović iz Lime, Peru, i Stipe Šego (rodjen i pokopan u Medjugorju) iz Chicaga.

Upoznavajući Doktrinu o rušenju Jugoslavije

Živeći puna dva mjeseca kod nezaboravnoga svog prijatelja i suborca generala Luburića, izbliza sam ga promatrao, slušao i pomagao mu u Drinapressu. U to vrijeme on mi je za glavni zadatak dao da za obljelodanjenje preuredim doživljaje Safeta Jaškića iz Osnabrucka u Zapadnoj Njemačkoj. Prvu polovicu te Jaškićeve knjige sam preuredio a drugu polovicu sam ostavio za dr. Dabu Peranića u Parizu jer sam, idući na dnevnu svetu Misu i Pričest u franjevačkoj crkvi Sv. Franje, susreo franjevačku trećoredkinju Ameliju Consuelo Mir pa smo si malo pomalo obećali doživotnu vjernost, koja je 26. prosinca 1963. konačno zapečaćena velikim sakramentom svete Ženidbe. Tih nezaboravnih dana u Cargenteu, mnogo puta na licu mjesta sam se uvjerio, kako nas veliki hrvatski general Luburić ljubomorno brani povijest Hrvatskog narodnog odpora, korijenski pisanoga u vrijeme njegova osnutka 1944. i pedesetih godina KORIJENSKI od njega obnovljenoga u prijateljskoj nam zemlji Španjolskoj. Po hrvatskim novinama njegov dragi H. N. ODPOR namjerno su izvrtali u "Odbor", "Otpor" i tome slično. NJEGA JE TO DO U DUBINE SRCA POGADJALO jer on je u tome vidio, da protivnici i neprijatelji H. N. O d p o r a time žele promjeniti smjernice toga dičnoga hrvatskog državotvornog Pokreta.

Iako su ga te pojave pogadjale, on je ipak sa mnom šale zbijao o meni nadasve dragoj Blajburškoj akciji. Znao mi je dobaciti: "Ivane, čime bi se Ti bavio i o čemu bi pisao da se nikada Blajburška tragedija nije desila?" Ja bih mu odgovorio:"Dragi moj Makse, u tome slučaju ja bih sigurno pisao o dubini i visini, dužini i širini Božje i romantične ljubavi!" Na to je on nadodavao: "Ivane, počekaj sa Ženidbom dok ne odrastu moje kćerke Drina i Mirica!" Te prekrasne djevojčice i njihova braća Domagoj (Donchi) i Vjeko mene su od milja nazivali "Strikom Ivanom" i u srce su me dirali jer je u to vrijeme njihov nježni otac bio sudski rastavljen od majke im Isabele. Sud ih je povjerio skrbništvu NE njihove majke nego oca jer u njemu je sud, isto kao i ja, upoznao VELIKOGA LJUBITELJA ŽIVOTA I ZAGOVARATELJA JOŠ

BROJNIJE SVOJE VLASTITE OBITELJI…
“Doličan doček” najvećega krvnika hrvatskog naroda

Uvijek vjerni uputama vidovitoga generala Luburića, da hrvatsku borbu vodimo u skladu sa zakonima zemlje u kojoj živimo, mi američki Hrvati smo u zadnjoj trećini godine 1963. razvili vrlo zavidnu promičbu sveopće hrvatske stvari.
Pod vodstvom Rudolfa Erića pripremali smo se za “doličan doček” Tita u Bijeloj kući kod Predsjednika Kennedyja. Ja sam pripremio jedan dug opis najglavijih dijelova Blajburške tragedije – OSAM dugih i predugih “marševa smrti” od Bleiburga do rumunjsko-jugoslavenske granice. Te “marševe” sam ocrtao jasnom mapom i njih osvijetlio dugim sastavom pod naslovom THE POSTWAR MASSACRES IN YUGOSLAVIA.

Na osam punih stranica velikog formata tu analizu dao sam tiskati u nekoliko stotina primjeraka pa smo to poštom razaslali na mnoge važne adrese, uključivši i Bijelu kuću. Američki Hrvati iz Clevelanda, New Yorka, Chicaga i drugih gradova pod vodstvom R.Erića otišli su da pred Bijelom kućom masovno prosvjeduju protiv Tita, dijelili su tu otiskanu analizu o Titovoj strahovladi i o masovnim pokoljima hrvatskih ratnih zarobljenika. Prosvjedi su dobro odjeknuli na televiziji i u američkim novinama, uključivši čak i New York Times. I general Luburić čitavu jednu stranicu “Obrane” posvetio je tim prosvjedima.
Na prosvjedima ja nisam bio jer sam ostao predavati svojim razredima na Charles F. Brush High Schoolu u Lyndhurstu, Ohio. Američki tajni agenti ipak me nisu pustili u miru, nego su me u toj školi došli ispitivati o tobožnjim planovima, da mi Hrvati planiramo ubiti Tita. Dva agenta ispitivala su me u jednoj sobi na domak direktorovom uredu. Odmah sam im odvažno odgovorio, da mogu biti sigurni da ja ne ću pucati na Tita iz svojega razreda, ali ako ga slučajno netko u Washingtonu ubije, ja ću organizirati svečani program zahvalnosti Bogu, da je taj najgori medjunarodni zločinac konačno “dolično” završio. Na to će oni meni, da se uopće ne slažu s mojim mišljenjem. Odgovorio sam im, da se ne radi o nikakvom mišljenju, nego o dokazanim činjenicama iz najnovije povijesti moje rodne Hrvatske. Te povijesne činjenice, kako im rekoh, ja stručno istražujem i o njima već pripremam obsežno djelo. Za dokaz toga istraživanja dao sam im našu ukusnu brošuru o OSAM “marševa smrti” uzduž cijele Jugoslavije.

Ni tri tjedna nisu prošla od toga mojega neugodnog razgovora s američkim tajnim agentima, kadno u Dallasu 22. studenoga 1963. bi ubijen Presjednik Kennedy. Američke tajne službe više su štitile krvnika Josipa Broza Tita nego svoga mladoga i popularnog presjednika!!
General Luburić prati me u novu fazu mojega života

Unatoč iznenadnom ubojstvu Predsjednika Kennedyja, moji planovi za vjenčanje s mojom cargagentijskom odabranicom nisu bili prekinuti pa par dana prije Božića 1963. ja se opet nadjoh u kući dragog mi prijatelja generala Luburića. Iz te kuće od njega sam čak i otpraćen bio u župnu crkvu Nuestra Senora de Remedios u Carcagenteu. Pred tom čudotvornom Gospinom slikom 26. prosinca vjenčao sam se sa svojom Amelijom Consuelo Mir. Na njezinoj lijevoj strani klečala joj je majka Remedios a na mojoj desnoj strani kum mi je bio general-vitez Vjekoslav Luburić. Padre Filibero Mir, brat moje odabranice i k tome svećenik-franjevac, u ime Crkve Kristove je blagoslovio naše vjenčanje a propovjednik nam je bio Padre Miguel Oltra, veliki, veliki prijatelj našega kuma generala Luburića. I četvero generalove djece bili su na toj nezaboravnoj svečanosti. Moja A. Consuelo “Chelo” i ja otišli smo u Madrid na naše bračno “putovanje”. Tri puna tjedna odsjeli smo u Hotelu Nacional blizu željeznicke postaje Atocha. Taj hotel smo si izabrali jer smo znali da tu odsjeda naš kum general Luburić kadgod ga put vodi u Madrid. U prekrasnom glavnom gradu Španjolske morali smo biti radi mnogih, mnogih procedura na američkom veleposlanstvu za što skoriji ulazak moje supruge u SAD. Zahvaleći baš Padre Miguel Oltri, prijatelju našega kuma, i njegovom uplivu na američkom poslanstvu, moja Chelo dosta brzo je dobila papire za ulazak u Ameriku. Za vrijeme našega trotjednoga boravka u Madridu u posjet nam je došao naš kum general Luburić. S njime je bio Padre M. Oltra i još jedan njegov franjevački subrat.
Sav sretan general je meni na poklon donio tek u Buenos Airesu objavljenu knjigu na španjolskom – LA TRAGEDIA DE BLEIBURG u izdanju revije “Studia Croatica”. Prije nekoliko mjeseci za tu knjigu, na nagovor generala Luburića, ja sam poslao dvadesetak iskaza o Blajburškoj tragediji, sakupljenih od dr.

Krunoslava Draganovića. Za to izdanje poslao sam takodjer dugi iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatske Vojske.

U toj knjizi taj njegov iskaz nisam našao, ali drugi iskazi iz moje pripremane knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE bili su na španjolski prevedeni i u to izdanje uključeni. U tome novo-objelodanjenom djelu uzalud sam tražio nekakvo priznanje za dvadestak iskaza, od mene njima u Buenos Airesu dostavljenih. Jedino "priznanje" sam našao, što se u knjizi spominje NE jedan, nego tri Odbora za istraživanje Blajburške tragedije – u Clevelandu, Rimu i Buenos Airesu. Od godine 1960. do konca 1963. po hrvatskim novinama se znalo samo za jedno tijelo KAO ODBOR a eto, tada se na stranicama knjige LA TRAGEDIA DE BLEIBURG iznenada pojavila tri "Odbora"!!
Upravo zato, ta knjiga se spominjala onda a i dandanas se PROTUČINJENIČNO spominje (vidi članak Zvonimira Springera u ZBORNIKU Četrvrtoga žrtvoslovnog kongresa) kao majka drugih knjiga o Blajburškoj tragediji. Činjenicno stanje je skroz drukčije jer ja sam svome životnome djelu čvrste temelje postavio već godine 1960. i iz njega dosta dokumenata u Buenos Aires poslao.

Neprestana borba oko iskaza generala Luburića

Nakon povratka u Cleveland opet, iako oženjen, dao sam se svim žarom na prevadjanje mnogih dokumenata o Blajburškoj tragediji. Najviše me je ipak zanimao iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatskih oružanih snaga prema Austriji jer sam tu njegovu analizu smatrao kamenom-temeljcem mojega već pripremanoga životnog djela. Iskaz generala-viteza DOSLOVNO sam na engleski preveo i onda ga svome suuredniku dr. Guldescuu, profesoru povijesti na Fayetteville State Teachers' Collegeu u Sjevernoj Karolini, na uvid poslao. Njemu se je smjesta neobično svidio taj Maksov opis ondašnjih dogadjaja. Taj američko-hrvatski povjesničar onda je taj vrijedni dokument preuredio i u engleskom jeziku za američku čitalačku publiku savršeno dotjerao te onda meni kao odgovornom uredniku natrag dostavio. Odmah sam vidio, da je taj iskaz toliko preuredjen da sam ga izmedju redaka s engleskog na hrvatski preveo. Taj preuredjeni i dobro organizirani tekst generalu Luburiću sam poštom poslao, da on engleski tekst odobri i potpiše. Nakon nedugog čekanja, manuskript sam natrag primio sa sljedećom napomenom: "Svaki prevod i pregrupiranje dovodi do manjih ili bitnijih pogrešnih interpretacija i posebno kad to čine osobe koje ne poznaju predmet izbliza."
General Luburić kao istinoljubiv i izvanredno nadaren pisac pred mene je na više od dvije gusto tipkane stranice pomnjivo napisao ŠESNAEST svojih ispravaka koje je "bezuvjetno potrebno u tekst unijeti jer ćemo se izvrgnuti ruglu, kritici i ima ih previše koji bi to jedva dočekali. Ima tako velikih kontradikcija u izjavama, da se to jednome vojniku nikada ne bi oprostilo." Čim sam te BEZUVJETNE ispravke u ruke primio, spremno sam ih sve u generalov iskaz unio i tako ispravljen čitav tekst dr.Guldescuu natrag poslao. On se je sa svim ispravcima potpuno složio i manuskript mi poštom poslao, postavivši mi i on svoj NEOPOZIV UVJET, naime, da iskaz generala Luburića u našu knjigu mora ući kao Treće poglavlje. Inače, on (Guldescu), prestaje biti moj suurednik. Dr. Guldescu je tako postupio jer je, što se tiče generalova Poglavlja, od mene znao za "povuci-potegni" stavove mnogih hrvatskih povjesničara i drugih pisaca .

Ta grmljavina je od mene detaljno opisana u HRVATSKOM HOLOKAUSTU od 2001. i od 2005. godine.pa ne želim više ulaziti u te dobronamjerne ali i zlonamjerne kritike.
Nestanak dr. Draganovića, pogibija gen. Luburića i izlazak mojega djela

U ljetu godine 1967. ja sam opet otputovao u Carcagente, ali ovoga puta sam sa trudnom ženom i dvoje male djece boravio u rodnoj kući moje supruge. Ja sam si ipak našao vremena da budem sa svojim dragim kumom generalom-vitezom Luburićem. On je posebnom nježnošću oca svoje četvero djece moju dječicu grlio i ljubio a mojemu četveromjesečnom sinčiću Josipu od srca je zaželio da jednom postane hrvatski general ili hrvatski kardinal. U generalovoj iznajmljenoj kući opet sam s njime mnogo razgovora vodio i s njime opet pomnjivo, pomnjivo njegovo dugo Treće poglavlje pregledao. ON GA JE PREDA MNOM ČAK I U ENGLESKOM PREVODU TU NA LICU MJESTA POTPISAO. Unatoč tadašnjem protivljenju dr. Krunoslava Draganovića (s njime su se slagali R. Erić i drugi vodeći odporaši) da generalov iskaz udje u moje životno djelo, dr. Guldescu i ja u to vrijeme bili smo jedini za to da generalovo Treće poglavlje udje u sastav knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE. Moj suurednik i ja smo to Poglavlje smatrali najbolje pisanim stranicama, kako je uopće došlo do povlačenja Hrvatske

Vojske i kako se je ono u duhu već onda postojećega Hrvatskog narodnog o d p o r a u djelo provadjalo. General Luburić je do u dubine svoga srca bio potresen držanjem čak i njegovih VELIKIH da, u svrhu postignuća Draganovićeve analize Blajburške tragedije, njegova vlastita analiza bude iz knjige potpuno ispuštena.

Nakon kratkoga vremena što sam se sa svojom dječicom u Cleveland povratio, hrvatskim se svijetom pročula vijest, da je dr. Draganović u blizini grada Trsta od Udbinih agenata ugrabljen, u nutrinu Jugoslavije odveden i smrskane glave u bolnicu u Splitu doveden. Udba je tim nasilničkim činom mislila, da je i djelu o Blajburškoj tragediji smrtni udarac zadala. Baš u tome duhu i HRVATSKA REVIJA je u Buenos Airesu pisala. Zloguki proroci ipak su se grdno prevarili jer nestanak dr. Draganovića s hrvatske iseljeničke pozornice izlaženje DEFINITIVNOGA DJELA (riječi su to sveučilišnog američkog profesora C. Michaela McAdamsa) o Blajburškoj tragediji ustvari je pospješio. Uklonjeno je dugogodišnje zatezanje dr. Draganovića pa sam ja kao odgovorni urednik dugo očekivane knjige čvstu odluku stvorio, da iskaz generala Luburića ulazi u moje životno djelo i ono će bez daljnjega zatezanja konačno biti objelodanjeno.
Ta moja NEOPOZIVA odluka najviše je obradovala generala Luburića, jednoga od najvećih rušitelja i kraljevske i srbo-komunističke Jugoslavije. Tom mojom odlukom obradovao se i povjesničar dr. Guldescu. On i ja dali smo se smjesta na traženje izdavalačke kuće. Nakladničke usluge ponudio nam je i sam general Luburić, nastojeći mene pridobiti da OPERATION SLAUGHTERHOUSE bude tiskana u nakladi Drinapressa.

Iz sveopće-hrvatskih narodnih interesa tu generalovu ponudu ja sam kategorički odbio. Moj suurednik dr. Guldescu napokon je našao izdavalačku kuću Dorrance Publishing Company u Philadelphiji, koja je prihvatila da sa mnom potpiše ugovor za objelodanjenje knjige. Ugovor sam s tom tvrtkom potpisao i točno na Veliki Petak 1969. o tome sam javio svome kumu generalu Luburiću. On mi nikada nije na tu vijest odgovorio jer. 20. travnja 1969. on od Ilije Stanića Livaje, upletenoga u za hrvatski narod i za H. N. O d p o r štetne terorističke mreže Hrvatskog revolucionarnog bratstva, bi metalnom šipkom u glavu smrtno dotučen, dok si je u svojoj kuhinji kavu pipremao. Taj legendarni i dalekovidni branitelj Države Hrvatske u vječnost je odselio, umrijeviši NE u krevetu nego USPRAVNO NA NOGAMA STOJEĆI, baš kako je on meni svome dragome suborcu često proricao.
U proljeću godine 1970. moje životno djelo pred izlaskom se u Philadelphiji nalazilo, kadno iz newyorske “kuhinje”, gdje je čitav moj manuskript bio u rukama dr. Mate Meštrovića, žestoki vjetar u Cleveland preko Rudolfa Erića zapuhnu pa mi ovaj vodeći čovjek H. N. O d p o r a pred Ivanom Džebom, Ivanom Ćorićem i preda mnom, dakle, pred TRI IVANA, i pred školom hrvatske župe Sv. Pavla jedne nedjelje zapovijed dade da smjesta zaustavim tiskanje knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE jer ona uvelike vrijedja Zapadne Saveznike!!

Na tu autoritativnu zapovijed R. Erića, predsjednika Odbora za istraživanje Blajburške tragedije, ja sam odvažno kao odgovorni urednik knjige odgovorio, da mu ja poslušnost KATEGORIČKI ODKLANJAM i da će knjiga naskoro iz tiska izići.
Sredinom godine 1970. knjiga je konačno na svijetlo izišla i otpremljena je bila na mnoge Delegate u Organizaciji Ujedinjenih Naroda. Ona je otišla i u Državno tajništvo u Washingtonu i tu se je uvijek nalazila na “Jugoslavenskom desku”. Stigla je i u ruke mnogih sveučilišnih profesora povijesti i političke znanosti pa je svima njima i američkim novinama SKUPA S DOKTRINOM GENERALA LUBURIĆA nagovještala skori raspad hrvatožderne Jugoslavije.

Zaključak

U svijetlu svega u ovome dugome članku iznesenoga, u ime ubijenog generala Luburića, u ime njegovih pokojnih sljedbenika, u ime svih zivućih i umrlih veterana Prvoga i Drugoga domovinskog rata a poglavito u ime STOTINA TISUĆA hrvatskih narodnih mučenika apeliram na sve državotvorne Hrvate i Hrvatice u našoj široj domovini i u svijetu da proučavaju dalekovidnu Doktrinu generala Luburića i moćnu poruku mojega životnoga djela OPERATION SLAUGHTERHOUSE / HRVATSKI HOLOKAUST. Doktrina generala Luburića i moje životno djelo još uvijek sve Hrvate i Hrvatice moćnom porukom pozivaju da čvrsto stoje na braniku naše VJEČNE Hrvatske protiv mnoštvu njezinih neprijatelja iznutra i izvana. Svi moramo s velikom zahvalnošću poštivati hrvatske branitelje jer oni su

svojom nevino prolivenom krvlju natopili sve kuteve Hrvatske, Bosne i Hercegovine te čak i susjednih država. Ne smijemo dozvoliti raznim demagozima i revizionistima da nam razvodnjavaju i iskrivljuju povijest Blajburške tragedije i uvijek državotvornoga H. N. O d p o r a. Ova dična hrvatska organizacija osnovana je od hrvatskih državnih vlasti već u jeseni 1944. a NE pedesetih ili sedamdesetih godina prošloga vijeka. Baš u 25. godišnjici H. N. O D P O R A ubijen je njegov zapovijednik general-vitez Vjekoslav Maks Luburić.
Hrvatska braćo i sestre u domovini i širom svijeta, nadasve ustajte protiv iskrivljivanja povijesti naše VJEČNE Hrvatske.
Crni izdajice hrvatskog naroda Prvome i Drugome domovinskom ratu svim silama nastoje nakalamiti nekakav magloviti i hrvatožderni “anitifašizam”, tj. srbo-komunizam i jugo-partizanstvo. Medjutim, nadljudska borba hrvatskih branitelja u razdobljima 1941-1945 i 1991-1995.bila je čista hrvatska državotvorna borba protiv i prve i druge Jugoslavije. Ta nadljudska borba za Drzavu Hrvatsku, ako se u obzir uzmu sve okolnosti i mnoštvo neprijatelja iznutra i izvana, čistija je nego borba ijedne druge države na svijetu.
Da je to prava pravcata povijesna istina, svjedoči nam u prvome redu Bl. Alojzije Kardinal-Mučenik Stepinac, najveći hrvatski domoljub svih vremena.
To nam svjedoče i nekoliko hrvatskih biskupa-mučenika; to nam svjedoče takodjer više od ŠEST STOTINA svećenika-mučenika; to nam poglavito svjedoče STOTINE TISUĆA drugih narodnih mučenika. Njihova nevino prolivena krv neprestano vapi pred Božjim prijestoljem, pozivajući sve nas da u uzvišenoj hrvatskoj borbi nikada ne smalakšemo nego da do zadnjega svoga daha s Božjom pomoći ustrajemo.
Eto, u to ime neka je vječna slava generalu-vitezu Luburiću i STOTINAMA TISUĆA drugih hrvatskih mučenika! Neka po zagovoru njihovom nad Hrvatskom i nad čitavim hrvatskim narodom uvijek vladaju samo BOG I HRVATI!

J. Ivan Prcela
Cleveland, Ohio, 11. veljače 2009.

Otporaš
11th June 2012, 19:52
OVO PISMO NIJE IGRANJE ” TOLDATA ”

Pismo koje ću ovdje iznijeti je pisao general Drinjanin Peri Tutavcu Bilić u Argentinu. Pero Titavac Bilić je rođen 1913 u Dančanju, Hercegovina a umro u Buenos Airesu 9 listopada 1985. Pero Tutavac je bio hrvatski novinar, publicist, pisac, prevoditelj i jezikoslovac. U Argentini je izdavao “NAPREDAK” 1954., te “SVITLENIK” u kojima je nastojao Hrvatima vratiti njihov stari izvorni jezik “ikavicu”.

Poznavao sam Teru Tutavca preko organizacije HNO i novina. Po dolasku u Ameriku počeli smo se dopisivati. On bi mene često oslovljavao sa ” Suborče ” i ” junače ” a ja njega ” Striče Pero “. Pero Tutavac je bio uski suradnik generala Drinjanina. Iz mnogobrojnih pisama se moče primjetiti da su se poznavali još iz Domovine.

Neugdno sam se iznenadio kada sam u listopada 1985 godine saznao da je umro. Nedugo iza njegove smrti njegova supruga mi je poslala paket pisama/korespodencije između general Drinjanina i njega, kao i drugih stvari. Jedno od tih pisama iznosim ovdje za sve Hrvatice i Hrvate kako bi se upoznali kako su dva Hrvata, dva emigranta, dva fanatika, dva buntovnika i dva zaljubljenika u Hrvatsku živjeli u dućem svijetu, s tuđim običajima i zakonima ali uvijek u SIJENI HRVATSKE.

OVO PISMO NIJE IGRANJE ” TOLDATA ” prvi (1) dio

HRVATSKI NARODNI ODPOR

general Drinjanin
13 . IV. 1962.

Bratu Peri Tutavcu
uredniku “napridka”
Buenos Aures, Argentina

Dragi moj Pero !

Ovoga časa želim Te obavjestiti o nekim važnom činjenicama, a za koji dan zgrabiti ću u ruke fescikle Južne Amerike, Atgentine, Napredka, i Tvoj osobni, pa ću ti se odužiti na sve, postaviti stvar na svoje mjesto, odgovoriti na sva, i poći korak naried. Nu kako ću taj posao obaviti sa jednog stanovišta, koje Ti je nepoznato, to Te želim o tome obavjestiti.

Ovoga časa Ti piče Maks, ničta viče, želim, vrlo želim, da suradnja podje i dalje. Nas spaja hrvatska i Bog, a ništa nas ne dieli. To mi je rekao Stepinac na našem rastanku prije povlačenja. Malo sam puta upotrebio te rieči, u korespodenciji sa dva ili tri čivjeka i kada sam htio napraviti pomparacije od efekta. Mene i Tebe spaja neizmjerna ljubav za majku Domovinu. Buntovnici, i valjda od rodjenja. Bavimo se iluziornim stvarima, pa nas i zovu budalama, i zbijaju šale. Mene to ne smeta, vjerujem ni tebe. A eto bavimo se, kako vele, i novinarstvom, što nam zadaje i još više briga, kao da drugih nebi imali dosta. I veže nas još nešta : ne bojimo se. Ni jednih, ni drugih, pa zato, ni trećih. I kako se jedan život ne improvizira, ni naš nije improviziran. Nije važno da li se slažemo u svim detaljima političkog programa, ni da li sam Ti simpatičan, ili Ti meni. Ni to da su “prijateljevi prijatelji uvjek prijatelji, a neprijatelji neprijatelja su neprijatelji”. Imamo svoje kriterije i Bog neka nas čuva od siromašnih duhova, a kada bi bili gradjeni na jedan kalup, značilo bi, da smo duhom siromašni. Mi smo širokogrudni u pogledima. Mi smo patrioti. Kršćani, katolici. Pa i vrag nas odnio ako nebi bili kadri medju nama ljudski znati i razlike podnieti., trpiti se pedjusobno, i voliti se unatoč, recimo, razlika u trećima i u “sporednom”. Eto, to je uvod.

Radi se o sliedećem : USTAŠKI BOJNIK STJEPAN FIŠTROVIĆ, koji se sada nalazi u Peru, Lima, na adresi apartado 3637. i valjda je i državljanin Perua, odrdjen je jednoglasno od domovinskih i emigrantskih zapovjednika našeg nukleusa (1. jezgra, srž, bit; 2. uporište, središte, Klaić, Rječnik stranih riječi, mo), ZAPOVJEDNIKOM HRVATSKE VOJSKE ZA SVE JUŽNOAMERIČKE I SREDNJOAMERIČKE ZEMLJE. Nešto kao zapovjednik STOŽERA “SUR” “S”.

To se je dogodilo nakon dugog razmišljanja i izmjene misli na sastancima. On se je odazvao kao stegovni i sviestni častnik i prihvatio toga nezahvalnog posla, kao što smo se Ti i ja i mnogi drugi prihvatili.

Mi, smo, Pero, vojnici. Mi smo i Ustaše. Ali smo sviestni svega, i znamo, kao što smo sigurni, da dijeliš naše mišljenje, da sAmo HRVATSKA VOJSKA može ostvariti borbeno jedinstvo hrvatskih ljudi, (to je dokazao i slučaj Domovinskog rata, mo) koji su voljni još, unatoč svega, dignuti stjegove REVOLUCIJE.

Trebalo je poći putem demokracije. Nu znaš i sam, da to ne znači putem anarhije. Mi smo se dobro posavjetovali, i za apovjednika Stožera “S” niti se Fištrović natjecao, i niti sam ga ja gurao, niti se tko suprostavljao, niti je itko postavio “njet”, kojega inače upotrebljavamo. Svako glavnije postavljanje mora biti jednoglasno medju nama, koji smo stvarali, vodili i odgajali hrvatsku vojsku. (Dok ovo pišem, pada mi na pamet:Dali se tako u zatočeništvu u Haagu osjećaju hrvatski generali Gotovina, Merčep i drugi, kao što su se u emigraciji i izbjeglištvu osjećali hrvatski generali Luburić, Herenčić i drugi,mo). Nu baš zato, jer se stvar dobro postavila, i kako smo i javno rekli, da ćemo se podrediti VOJNOM ODBORU Hrvatskog Narodnog Predstavničtva, – do kojega će doći prije ili kasnije, i jer si ne uzurpiramo politička prava, koja pripadaju politici, stali smo na stanovište, da se i imenovanja

b. / smatraju definitivnima, dok se ista ne opozovu jednoglasno i prema kriteriju vojničkih zapovjednika. Sve to znači, da nam je svjedno, da li je nekome pravo ili krivo, simpatično ili ne, zapovjednici vrše svoje dužnosti, i

b. / branimo ih do groba. Mislim na to, da nećemo dozvoliti, da nam se jednom uprlja zato jer je bio HH-ovac, drugog jer je bio Ustaša, trećeg jer je bio domobranski, itd. “nastrojen”. Inače korteši bi nas rastrovali. A kako mi gledam stvar iz horizonta povijesti i veličine zadatka, nemislimo za volju korteša pa niti korteških prvaka mienjati strukturu VOJSKE. Da, mogu se i moraju stavljati, skidati, mienjati, itd.

GLAVNI ZAPOVJEDNICI I GLAVARI STOŽERA, jer stvar ovisi o političkim prilikama i potrebama, pa mogu imati rieč i snage IZVAN NAS. Nu nećemo dozvoliti, da se BOJNIKA FIŠTROVIĆA, ili pukovnika Batušića, ili pukovnika Pianića žrtvuje fukari za gozbu.

Prema gornjim točkama I JER NEMA DRUGE MOGUĆNOSTI ZA BEZUVJETNI POČETAK, nemože se ovog časa za volju predpostavki, za volju neodlučnih, za volju nekih, koji vječno čekaju "situaciju", – mienjati stvar FIŠTROVIĆA.

Ako na teretoriju ima starijih častnika, to ne znači, da su isti izključeni, mimoidjeni, proskribirani, itd. itd. Jednostavno: EKIPA JE POČELA. I cilj joj je postaviti na noge ORGANIZACIJU. Nu, TERETORIJALNA ORGANIZACIJA je jedno, a druga je stvar MOBILIZACIJA ELEMENATA, pa iako eventualno tamo živi GENERAL, budući zapovjednik Hrvatske vojske, zbora ili divizije, – ipak ostaje bojnik Fištrović na čelu TERETORIJALNE ORGANIZACIJE: dok će general, eventualno biti postavljen za ZAPOVJEDNIČKO MJESTO KAMO SPADA. (Ne znam o kojem hrvatskom generalu NDH je ovdje riječ. General Ivo Herenčić je živio u Buenos Airesu, dakle na području "SUR" ili "S" kojem je bio na čelu Bojnik Fištrović, mo)

I isto ne neznači, da sutra RADI POTREBE SLUŽBE, bojnik fištrović, ne bude postavljen na drugo mjesto, a na mjesto TERITORIJALNOG ZAPOVJEDNIKA DODJE netko četvrti, možda jedan satnik, ili poručnik.

Stvaraju se i POKRETNE SNAGE I STOŽERI, koji mogu imati zapovjedna mjesta prema svojim sposobnostima i potrebama, i koje snage mogu biti danas u Argentini, sutra u Njemačkoj, prekosutra u Hrvatskoj. (Vjerovao tko ili ne, tako se je nekako i dogodilo u Domovinskom ratu. Ja sam osobno položio prisegu TRUP-u 1959 godine. Moj email nosi uspomenu na to: trup1959@gmail.com. Imam ovaj e-mail nekoliko godina. Vježbali smo se "po vojnički". Imali smo svoje poligone. Sve se krilo kao zmija noge od vlasti zemalja u kojima smo živjeli. Prije nekoliko godina me je jedan, koji je prije pola stoljeća bio samnom, upitao dali možemo govoriti sada o TRUP-u. Rekao sam mu: Što se mene tiče moja prisega iđe samnom u grob, a ti radi po tvome, mo). Nu TERITORIJALNI STOŽER ostaje dok se ne sprovede REVOLUCIJA. Ona će izmjeniti mnogo toga, pa možda i sve nas, nu treba ju početi stegovno. Revolucija nije anarhija i njeni šefovi nesmiju pasti kao žrtve psihološkog rata, nego isti voditi, sredjeno, ledeno, hladnokrvno, sustavno, kao da se radi o jednoj trgovačkoj operaciji. NAŠA ZAJEDNIČKA TERITORIJALNA MJESTA ĆE BITI POPUNIDBENA ZAPOVJEDNA mjesta, i naša opskrbna središta, i naša diplomatska predstavničtva i naš nervni, obavjetajni, spojni, edukativni, izvještajni centar. Nešto slično kao SBORNA PODRUČJA.

Zato tim ljudima trebamo dati zaštitu od korteša, uljeza, uhoda, i onih, koji danas kliču Hosana, sutra raspni ga. poučeni težkim izkustvima, mi ćemo NAŠE LJUDE BRANITI DO GROGA. Inače im nebi mogli zahtievati rad, efektivnost, poslušnost i žrtvu.

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
11th June 2012, 23:27
Otporas, zelio bi znati da li je Maks tako pisao, ili mozda kod pisan ja nije pregledavao. Meni se njegovo pisanje vrlo dopada. Jako je razumljiv, jedonstavan, pun pouka i dobrih ideja. Po njegovom isanju vidi se da je vojnicki izvjezban. Pun je samopouzdanja, pozrtvovanja i stege. U tvojin pismima koje iznosis puno toga sam saznao sto prije nisam znao. Ti se nes ljutiti sto ja to mojim prijateljima saljem.
Domoljub
12th June 2012, 10:37
gospon Otporas nes se ljutit sto stavljam ovdje ovaj clanak prof. Ivana Prcele koji se bas odnosi na Maksa Luburica.

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA

J. Ivan Prcela

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA
Pise J. Ivan Prcela

Vise od cetiri desetljeca muci me pitanje, zasto je Ilija Stanic trovao i konacno zeljeznom sipkom u zatiljak ubio 56-godisnjega generala-viteza Vjekoslava Luburica. Ove godine, PEDESETE obljetnice mojega sustavnog osvjetljivanja Bleiburske tragedije, poduzeo sam dva putovanja u velegrad Valenciju i u gradic Carcaixent, u cijemu groblju pocivaju smrtni ostaci hrvatskog div-junaka i nezaboravnoga mi kuma na vjencanju ima skoro 47 godina.

U mjesecu srpnju generalov grob skupa sa mnom posjetio je i moj vjerni prijatelj Mirko. Mirko je doletio iz Njemacke a ja iz dalekoga Clevelanda. Obojica smo tada stupili u kontakt sa svih cetvero djece generala Luburica. On je iza sebe ostavio dva ucviljena sina i dvije prezalosne kcerke. Kcerku Drinu smo posjetlili u starackom domu u gradicu Carlet, gdje ona uslijed davnog pada muke muci u kolicima, iako je tek stupila u ranije pedesete godine. S generalovim sinom Vjekoslavom otisli smo u posjete grobu njegova ljubljenoga oca. Tu smo se za vjecni pokoj generalove duse pomolili i onda se fotografirali.

Posjet najmladjoj Mirici, iako ona zivi vrlo blizu mojega surjaka Filiberta Mir, ostvario se nije jer ona to nije htjela. Najstarijega generalova sina lijecnika Domagoja nazvao sam u Barceloni i protumacio mu namjere mojega naziva. On je moja plemenita izlaganja najprije saslusao i onda mi tako grubo odbrusio da sam u kuci svoga surjaka GORKO PLAKAO. Rekao mi je, da on na svoga oca ima samo lose uspomene. Na to sam mu odgovorio, da ja na njegova oca imam SAMO DOBRE USPOMENE i da svojim perom zelim osvjetliti lik njegova preocrnjenoga oca i proslavljenog hrvatskog junaka.

Mirko i ja smo u radnji “Optica Tomas” u Carcaixentu pokusali posjetiti cak i Consuelo “Chelo” Salom, bivsu zarucnicu lasca i ubojice Ilije Stanica. Ovo nam nije uspjelo jer ona je bila u Valenciji. Ostavili smo joj telefonski broj mojega surjaka u Valenciji, da me ona kod njega nazove. Nazvala me nije, ali ja sam njoj ipak iz Clevelanda s puno postivanja napisao jedno pismo i najavio da cemo moj prijatelj i ja u studenom opet doci u Carcaixent. Nakon punih 40 godina zelim je opet vidjeti i prijateljski pozdraviti. Bivsa Staniceva “ljubav” mojoj je sogorici Carmen Mir, jer se cijeli zivot dobro poznaju, saopcila da je od mene primila vrlo toplo i uljudno pismo, ali da ona, iako me duboko postuje, usta ni otvoriti nece o slucaju “Luburic-Stanic.”

Na koncu prvoga tjedna ovogodisnjeg mjeseca studenoga, ja sam se opet pojavio u “Optica Tomas” u Carcaixentu da 62-godisnju, sada suprugu, majku i baku, koja cak od raka na grudima trpi, iskreno pozdravim. Odmah sam joj rekao, da ju molitve moje prate i zato se ona sada bolje osjeca. Ovoga puta ona, jos uvijek otmjena i lijepa, mene je prepoznala i sa mnom razgovor zapocela, naglasivsi da o predmetu, zbog kojega sam opet u Carcaixentu, ona ne zeli NI USTA OTVORITI. Ja sam joj odgovorio, da ja njezin stav potpuno razumijem i postujem, ali moj stav je skroz drukciji – JA NE MOGU NITI ZELIM SUTJETI O SVOJEMU POGUBLJENOM KUMU JER JE ON U NEDAVNO IZISLOJ JEDNOJ KNJIZI I NA VALENCIJANSKOM I NA SAPANJOLSKOM PREVEC NEGATIVNO OPISAN.

Bivsoj djevojci Ilije Stanica, kako je ona u jednom nazivu mojoj sogorici Carmen Mir rekla, moj posjet se neobicno svidio jer je bio pun postivanja njezine osobe i njezine sutnje. Ona ipak nije sutjela o mojoj pojavi za koju je, kada sam ju kao 88-godisnji Hrvat pozdravio, uskliknula:! QUE FUERTE! To znaci: “Kako ste snazan!”

Otmjenoj dami, Consuelo Salom, naslov knjige i ime Francesca Bayarrija ni spomenuo nisam, ali u susretu s njome mislio sam na njega i na njegovu knjigu CITA EN SARAJEVO. Bayarri, premda mu je knjiga vrlo negativna o generalu Luburicu, pokazao se je vrlo susretljiv prema mojemu prijatelju Mirku i prema meni u nasoj misiji osvjetljivanja lika Maksa Luburica. On nas se je uputio na Jose Luis Ramosa, koji posjeduje DESET velikih kutija korespondencije i drugih papira neumornoga hrvatskog generala. Taj ugledni spanjolski novinar i COVJEK DOBRE VOLJE na vrijeme nas je upozorio, da J. L. Ramos misli da u tim kutijama ima dragocjeno zlato i tim dokumentima se zeli obogatiti! On nam je svjetovao BUDNI OPREZ!

U petak, 12. studenoga, J. L. Ramos je u pratnji samoga Bayarrija u stan mojega surjaka Filiberta donio CETIRI kutije tih “dokumenata.” Mirko ih je skoro puna CETIRI sata prebirao a taj ugledni novinar se s Filibertom, s Jose Luisom i sa mnom strpljivo i nevezano razgovarao. Na koncu toga sastanka, Mirko je J. L. Ramosu rekao da su ti “dokumenti” od vrlo male vrijednosti pa je tako zavrsio nas prvi sastanak s posjednikom “dokumenata” i s novinarom Bayarrijem. Mi smo ipak s gosp. Ramosom ugovorili jos jedan sastanak za sutrasnji dan, za subotu ujutro 13. studenoga. S Bayarrijem smo takodjer ugovorili sastanak o sadrzaju njegove knjige za petak 19. studenoga od 16 do 20 sati. Mirku je zao bilo, sto toga dana nece moci nazocan biti jer 17. studenoga leti za Njemacku. Zao mu je bilo i zbog toga, sto je on u Njemacku sa sobom na dar odnio Video-disk o “Operaciji Kobra” Ilije Stanica. ZAUZIMANJEM novinara F. Bayarrija sam producent nam je na poklon dao taj vazan dokumentarac.

U srijedu 17. studenoga Mirko je odletio za Muenchen, ali ostavio je DESETAK pitanja za ugovoreni PREVAZAN sastanak s Bayarrijem. Ostavio nam je i jedan primjerak “Obrane” od jeseni 1971. godine, u kojoj je bila fotografija vjencanja Eduarda Martineza Ramosa i njegove zivotne odabranice Clotilde. Njih dvoje U VJENCANOME RUHU iskazuju pocast generalu Luburicu i njegovom grobu! Mirko je mojemu surjaku Filibertu, 72-godisnjemu umirovljenome profesoru, izrazio zelju da svakako pronadje Eduarda Martineza, jer je on kao sin Leonore Ramos Serrano, generalove kucanice i uzgojiteljice njegove djece, KLJUCNA osoba za upoznavanje umorenoga hrvatskog div-junaka. Jos prije Mirkina odlaska, Filiberto je preko telefonske knjige u Valenciji pronasao dva E. Martineza. Prvi je bio “Ernesto” a drugi od nas trazeni Eduardo Martinez Ramos. SVA SRETNA, na telefonu se javila Eduardova supruga Clotilde. Jos sretniji i veseliji bio je Filiberto. Kao mladi decko on je od veselja skakao! Vidio je jasno, da Mirka i mene prati Bozja ruka u nasoj misiji osvjetljivanja velikoga lika generala Luburica. Svijesni smo bili, da je nasa misija VRLO TESKA. Upravo zato, Mirko i ja isli smo na dnevnu svetu Misu u oblizjnoj crkvi simpaticnog Sveca nasih dana Sv. Jose Maria Escriba, osnivaca svijetom poznate Kongregacije “Opus Dei.”

Eduardo je sa svojom majkom Leonorom u kuci generala Luburica zivio od 1963. do 1971. godine i neko je vrijeme bio radnik Drinapressa. Kao takav on je za osvjetljivanje zivota generala Luburica MNOGO KLJUCNIJA osoba nego je to Ilija Stanic koji je u generalovoj kuci zivio samo GODINU I POL DANA. I Salvador Alminana, prijatelj mojega necaka Javiera Gomis Mir-a, dulje je poznavao generala Luburica nego veliki lazac, glumac-zaljubljenik i domoljub Judina kova Ilija Stanic. I sam Filiberto Mir, “bivsi” svecenik-franjevac i mnogi drugi franjevci mogli su mnogo doprinijeti potpunijem sadrzaju Bayarrijeve knjige jer su od srednjih 50-tih godina prosloga vijeka i nadalje poznavali generala pod imenom “Vicente Perez Garcia” dok se je on u njihovom novicijatu Santo Espiritu sakrivao. I ja kao bivsi franjevac VJECNIH ZAVJETA, polozenih 1946. u Rimu na ruke slavnoga fra Dominika Mandica, DEVET godina sam bio jedan od TROJICE VELIKIH generala Luburica. Nazalost, Bayarri nas KLJUCNE osobe uopce nije kontaktirao. Medjutim, laznim pricama Ilije Stanica i njegovih naredbodavaca u velikosrpskome Beogradu toliku je paznju posvetio da njegova knjiga na SVAKOJ STRANICI obiluje lazima kurve Jugoslavije. Sve na stetu Drzave Hrvatske, ukjucivsi i onu pod vodstvom dr. F. Tudjmana! Bayarri je u rukama drzao moj primjerak svoje knjige i vlastitim je ocima vidio, da sam nju tako rekuc na svakoj stranici ispunio mnogim komentarima i pitanjima.

Bayarri je iz pricanja Ilije Stanica, predradnika Pepe Segui-a i nekih hrvatskih “revolucionaraca,” koje je u svoje vrijeme general bio istjerao iz svoje kuce, generala Luburica prikazao ne samo kao NAJOKRUTNIJEGA covjeka 20. vijeka nego cak i kao pijanca i nemilosrdna poslodavca. Zato sam ja jos prije Mirkina dolaska u Valenciju, u Carcaixentu vodio razgovore sa Salvadorem Alminanom. Onda, kada je Mirko u Muenchen odletio, Filiberto Mir i ja dva dana kasnije dugi razgovor smo vodili s Eduardom Martinezom i s njegovom suprugom. Filiberto je glavne tocke razgovora ukratko zabiljezio a ja sam ih onda sve spojio i tako ih na spanjolskom vjerno opisao, da je moj surjak skupa sa mnom to vlastorucno potpisao, da se tim Dokumentom mogu sluziti Bayarri i svi drugi koji budu pisali o plodonosnome zivotu generala-viteza V. Maksa Luburica. Razgovori sa Salvadorem Alminanom i Eduardom Martinezom daleko su vrijedniji nego svih 25 stranica UNAPRIJED FABRICIRANE autobiografije Ilije Stanica u Bayarrijevoj knjizi!

U subotu 13. studenoga, dok je Mirko jos bio u Valenciji, Jose Luis Ramos donio je jos SEST velikih kutija “dokumenata”. Od 8 sve do 12 sati ujutro Mirko je u kuci mojega surjaka te “dokumente” pregledavao. Onda je posjedniku vrlo jasno rekao, da on i tih SEST kutija smatra nevrijednima ikakve svote novaca! Filiberto Mir je u ovoj situaciji posredovao i preporucio da gospodinu Ramosu ipak platimo 50 Eura za benzin i za ukupnih OSAM sati koje je on u toj stvari strpljivo zrtvovao. Moj prijatelj i suradnik Mirko tu svotu je dao Jose Luisu Ramosu. J. L Ramos je, dakle, otisao a da se obogatio nije tom korespondencijom i papirima generala Luburica koji su ionako plod mnogih, mnogih zrtava mojih i drugih generalovih sljedbenika sirom svijeta.

U petak, 19. sdudenoga, u CETIRI I POL SATA poslije podne, Filiberto Mir i ja docekali smo Francesca Bayarrija opet u istoj kuci. Cim je gosp. Bayarri stupio u Filibertov stan, on je odmah na ulazu vidio pravu izlozbu hrvatskih knjiga: Moje zivotno djelo o Bleiburskoj tragediji u PET razlicitih izdanja, moju knjizicu na engleskom o Nadbiskupu Alojziju Stepincu, NASTANAK JASENOVACKOG MITA od dr. J. Jurcevica, OGOLJELU LAZ LOGORA JASENOVAC od prof. V. Mrkocija i dr. V. Horvata, D. I., tek objavljenu knjigu o NDH od Ilije Barbarica, OTOK SV. GRGUR HRVATSKI “GULAG” od Zeljka Kuzatka i snop clanaka iz “Hrvatskog Lista” i dosta drugih dokumenata. Usred te izlozbe bila je slika nasega Sveca Kardinala-mucenika Stepinca jos iz njegovih mucenickih dana u Lepoglavi; tu je bila i slika od dana vjencanja Filibertove sestre sa mnom (26. prosinca 1963.) gdje je uz njihovu majku moja zivotna odabranica i ja odmah do nje. Medju tim slikama, bila je i slika msgra. Franje Komarice, hrvatskog biskupa i zivucega mucenika u Banja Luci! Sve skupa je jasno govorilo o VELIKOJ OZBILJNOSTI Bayarrijeva i mojega sastanka.

Nas sastanak je trajao TRI I POL SATA! Razgovor je otvoren bio pitanjima mojega prijatelja Mirka kojih je bilo svega DESET. Sva pitanja Mirkina pred Bayarrijem sam doslovno procitao i ovome uglednome novinaru cak i na citanje ostavio. Na temelju citata mnogih stranica Bayarrijeve knjige ja sam ga u punome smislu rijeci “bombardirao” sa OSAMDESETIPET pitanja o NDH, koju on nazivlje nacistickom; o generalu Luburicu, kojega on nazivlje nacistickim i vulgarnim generalom; o ratovima koje su u 20. stoljecu nama Velikosrbi nametnuli a koje on nazivlje “gradjanskim ratovima;” o PRENAPUHANOM broju zrtava ustaskog Jasenovca i o potpuno preskocenom broju MIRNODOBNOG srbo-komunistickog Jasenovca; o upotrebi samo jednoga hrvatskog izvora, dr. F. Tudjmana, kojega on (Bayarri) obtuzuje revizijom povijesti! Ukratko i sazeto sam mu naglasio da ovakva lazna pisanja o mojemu narastaju, koji je svoje zivote uzidao u temelje UVIJEK VJECNE Hrvatske, mene su pred pune 53 godine gurnule u hrvatski javni rad organiziranjem i perom. Jesam 88-godisnjak, ali JOS SAM UVIJEK SPREMAN da s puno ljubavi i zara sve do posljednjega svoga daha branim svetu i uzvisenu borbu svih hrvatskih boraca, poglavito NEUSTRASIVIH ustasa, od kojih je NAJNEUSTRASIVIJI bio general Vjekoslav Luburic. On je superstaljinmisticki U SVOJEMU POLJEDNJEM ROVU, 20. travnja 1969. ubijen u pitome i mirnome gradicu Carcaixent (Valencia). General Vjekoslav Maks Luburic morao je pogubljen biti SAMO DA SE KREPAVANJE KURVE JUGOSLAVIJE JOS 20 GODINA PRODUZI!

Francesc Bayarri je mene svoga novoga prijatelja strpljivo saslusao i od slusanja mojih DUBOKO POZIVLJENIH argumenata izmoren ostao. Unatoc svemu tome, priznao je samo jednu pogresku, naime, da je NDH trajala samo DVIJE godin! Uvjerio sam ga, da je ona trajala od Desetoga travnja 1941. do 8. svibnja 1945, sto se moze vidjeti i iz besmrtnoga govora Nadbiskupa Alojzija Stepinca od 11. listopada 1946. godine. Spomenuvsi Bl. Alojzija Stepinca, najvecega hrvatskog Domoljuba svih vremena, pred Bayarrijem sam naglasio, da je nas Svetac Alojzije Stepinac najbolji barometar onih apokaliptickih godina NDH. Takav je bio i njegov tajnik svete uspomene Msgr. Stjepan Lackovic, koji je na Danu Kardinala Stepinca u Clevelandu 1959. godine za buduce hrvatske narastaje naglasio, da ce “hrvatski ustase, ako njih prosudjujemo u svijetlu svih zbivanja iz onih apokaliptickih godina, iz Drugoga svjetskoga rata izici KAO NAJCISTIJA VOJSKA!” Uz ove rijeci citirao sam i vjerovanje jednog mladog ustase iz Kozice, koji je nama franjevackim klericima u Sinju na nasim setnjama znao reci, da je USTASKA BORBA NISTA DRUGO NEGO BORBA ZA KRST CASNI I SLOBODU ZLATNU. Istoga uvjerenja je bio, pred Bayarrijem sam istaknuo, i moj ispovjednik, duhovni vodja i profesor dr. fra Jerko Setka. Kad su nasi klerici u Makarskoj, Sinju i na Visovcu skidali svoj franjevacki habit i stupali u ustaske posatrojbe, on je nama koji smo jos bili vjerni svojim franjevackim zavjetima znao reci: “ Na nase klerike koji stupaju u ustaske redove moramo gledati kao na clanove Marijine kongregacije!” Slicne misli

nalazimo i u pismu Nadbiskupa Stepinca, koje je on u srpnju 1945. uputio dr. Vladimiru Bakaricu U OBRANU TISUCA HRVATSKIH CASNIKA I STOTINA TISUCA HRVATSKIH VOJNIKA jer oni su tada, kako moj prijatelj Bayarri moze dobro vidjeti iz poklonjene mu knjige OPERATION SLAUGGHTYERHOUSE, bili masovno likvidirani diljem Titove Jugoslavije.

Najvise sam svoj glas digao protiv Bayarrijevih tvrdnji, da je general Luburic masovno ubijao djecu i muslimane i da je glavni cilj Radno-popravnog logora Jasenovac bio ISTRIJEBLJENJE Srba, Zidova i Cigana. Prema mojim prozivljavanjima Drugoga svjetskoga rata i prema mojim istrazivanjima istoga EX PROFESSO, ja svojim zivotom i plodnim perom svjedocim, da se je u paklu onih ratnih godina islo za potpunim unistenjem hrvatskog naroda sa strane srpskih cetnika, Titovih jugopartizana i sa strane Mussolinijevih fasista. LOGOR JASENOVAC i mnogobrojni drugi pothvati Hrvatskih oruzanih snaga iskljucivo su imali SAMO-OBRANBENU znacajku! O ovome sam dosta puta razgovarao s generalom Luburicem. On mi je govorio i cesto, cesto pisao NE o mrznji ni na Srbe, ni na Zidove, ni na Cigane ni na hrvatske partizane nego samo o mrznji na kurvu Jugoslaviju te i o mrznji na Hitlerov nacizam i Mussolinijev fasizam. Borba protiv kurve Jugoslavije i obnova starodrevne Drzave Hrvatske bio mu je zivotni put od njegove pete godine, kad su mu srpski zandari oca ubili, sve do poljednjega daha, kad ga je Ilija Stanic “kao jedan on najucinkovitijih UDBINIH agenata” u njegovoj vlastitoj kuhinji zeljeznom sipkom u zatiljak na smrt pretukao i za taj zlocin od Hrvatrozdera Tita i njegove kurve Jugoslavije obilato nagradjen bio.

Samo nekoliko od mojih OSAMDESETIPET pitanja, sto je bilo za ocekivati, uspio sam usmeno pred Bayarrija iznijeti. Upravo zato, ja sam ih na PETNAESTAK stranica za njega napisao. Moj surjak Filiberto, koji je svaku moju zelju za sto bolji opis slucaja “Luburic-Stanic” u tancine ispunio, ta pitanja i komentare o Bayarrijevoj knjizi za njega je umnozio i na razmisljanje mu ih u ruke predao. Sada se je nadati, da ce Francesc Bayarri kao nas prijatelj, covjek dobre volje i profesionalni novinar slavnoga Sveucilista u Valenciji novo izdanje svoje SENZACIONALNE knjige konacno tako preurediti da mu duzno priznanje oda NE velikosrpski Beograd nego hrvatski Zagreb. U ovu svrhu dao sam mu dugu listu PLODNIH hrvatskih pisaca, pocevsi s dragim mi prijateljeima dr. Zvonkom Separovicem, dr. Ivanom Cizmicem i zavrsivsi s Ilijom Barbaricem i Darkom Sagrakom, piscima znacajnih najnovijih knjiga o Nezavisnoj Drzavi Hrvatskoj. U obrani VJECNE Hrvatske poslije rata od Hrvatrozdera J. B. Tita pouobijano je NEKOLIKO STOTINA TISUCA Hrvata i Hrvatica. Eto, i ti su zlocini, dovazenjem Titovih zrtava u blizinu Jasenovca, natovareni na siroka pleca hrvatskog div-junaka generala Luburica!

Hrvatski rode moj, probudi se i poput mojega POKLANOGA narastaja, uhvati se u kostac ustrajnom molitvom, pozrtovnim zivotom, plodonosnim perom i oruzjem, ako nuzda bude, sa zakletim neprijateljima drage nam Hrvatske! Da u ovoj borbi uspjeh postignemo, zarko se molimo nasemu Svecu Kardinalu-muceniku Stepincu i mnogim legijama nasih velikih mucenika! Nada sve, zazivajmo Krista Kralja, Mariju Vjernu Odvjetnicu Hrvatske i Sv. Josipa, Zastitnika domovine nase! U njihovo ime, sve svoje citatelje od srca pozdravljam i opet Vam obecanje dajem, da cu do smrti vjeran ostati svome POKLANOM narastaju. Tako mi Bog pomogao!

Cleveland, Ohio
27. studenoga 2010

Domoljub
12th June 2012, 10:38
gospon Otporas nes se ljutit sto stavljam ovdje ovaj clanak prof. Ivana Prcele koji se bas odnosi na Maksa Luburica.

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA

J. Ivan Prcela

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA
Pise J. Ivan Prcela

Vise od cetiri desetljeca muci me pitanje, zasto je Ilija Stanic trovao i konacno zeljeznom sipkom u zatiljak ubio 56-godisnjega generala-viteza Vjekoslava Luburica. Ove godine, PEDESETE obljetnice mojega sustavnog osvjetljivanja Bleiburske tragedije, poduzeo sam dva putovanja u velegrad Valenciju i u gradic Carcaixent, u cijemu groblju pocivaju smrtni ostaci hrvatskog div-junaka i nezaboravnoga mi kuma na vjencanju ima skoro 47 godina.

U mjesecu srpnju generalov grob skupa sa mnom posjetio je i moj vjerni prijatelj Mirko. Mirko je doletio iz Njemacke a ja iz dalekoga Clevelanda. Obojica smo tada stupili u kontakt sa svih cetvero djece generala Luburica. On je iza sebe ostavio dva ucviljena sina i dvije prezalosne kcerke. Kcerku Drinu smo posjetlili u starackom domu u gradicu Carlet, gdje ona uslijed davnog pada muke muci u kolicima, iako je tek stupila u ranije pedesete godine. S generalovim sinom Vjekoslavom otisli smo u posjete grobu njegova ljubljenoga oca. Tu smo se za vjecni pokoj generalove duse pomolili i onda se fotografirali.

Posjet najmladjoj Mirici, iako ona zivi vrlo blizu mojega surjaka Filiberta Mir, ostvario se nije jer ona to nije htjela. Najstarijega generalova sina lijecnika Domagoja nazvao sam u Barceloni i protumacio mu namjere mojega naziva. On je moja plemenita izlaganja najprije saslusao i onda mi tako grubo odbrusio da sam u kuci svoga surjaka GORKO PLAKAO. Rekao mi je, da on na svoga oca ima samo lose uspomene. Na to sam mu odgovorio, da ja na njegova oca imam SAMO DOBRE USPOMENE i da svojim perom zelim osvjetliti lik njegova preocrnjenoga oca i proslavljenog hrvatskog junaka.

Mirko i ja smo u radnji “Optica Tomas” u Carcaixentu pokusali posjetiti cak i Consuelo “Chelo” Salom, bivsu zarucnicu lasca i ubojice Ilije Stanica. Ovo nam nije uspjelo jer ona je bila u Valenciji. Ostavili smo joj telefonski broj mojega surjaka u Valenciji, da me ona kod njega nazove. Nazvala me nije, ali ja sam njoj ipak iz Clevelanda s puno postivanja napisao jedno pismo i najavio da cemo moj prijatelj i ja u studenom opet doci u Carcaixent. Nakon punih 40 godina zelim je opet vidjeti i prijateljski pozdraviti. Bivsa Staniceva “ljubav” mojoj je sogorici Carmen Mir, jer se cijeli zivot dobro poznaju, saopcila da je od mene primila vrlo toplo i uljudno pismo, ali da ona, iako me duboko postuje, usta ni otvoriti nece o slucaju “Luburic-Stanic.”

Na koncu prvoga tjedna ovogodisnjeg mjeseca studenoga, ja sam se opet pojavio u “Optica Tomas” u Carcaixentu da 62-godisnju, sada suprugu, majku i baku, koja cak od raka na grudima trpi, iskreno pozdravim. Odmah sam joj rekao, da ju molitve moje prate i zato se ona sada bolje osjeca. Ovoga puta ona, jos uvijek otmjena i lijepa, mene je prepoznala i sa mnom razgovor zapocela, naglasivsi da o predmetu, zbog kojega sam opet u Carcaixentu, ona ne zeli NI USTA OTVORITI. Ja sam joj odgovorio, da ja njezin stav potpuno razumijem i postujem, ali moj stav je skroz drukciji – JA NE MOGU NITI ZELIM SUTJETI O SVOJEMU POGUBLJENOM KUMU JER JE ON U NEDAVNO IZISLOJ JEDNOJ KNJIZI I NA VALENCIJANSKOM I NA SAPANJOLSKOM PREVEC NEGATIVNO OPISAN.

Bivsoj djevojci Ilije Stanica, kako je ona u jednom nazivu mojoj sogorici Carmen Mir rekla, moj posjet se neobicno svidio jer je bio pun postivanja njezine osobe i njezine sutnje. Ona ipak nije sutjela o mojoj pojavi za koju je, kada sam ju kao 88-godisnji Hrvat pozdravio, uskliknula:! QUE FUERTE! To znaci: “Kako ste snazan!”

Otmjenoj dami, Consuelo Salom, naslov knjige i ime Francesca Bayarrija ni spomenuo nisam, ali u susretu s njome mislio sam na njega i na njegovu knjigu CITA EN SARAJEVO. Bayarri, premda mu je knjiga vrlo negativna o generalu Luburicu, pokazao se je vrlo susretljiv prema mojemu prijatelju Mirku i prema meni u nasoj misiji osvjetljivanja lika Maksa Luburica. On nas se je uputio na Jose Luis Ramosa, koji posjeduje DESET velikih kutija korespondencije i drugih papira neumornoga hrvatskog generala. Taj ugledni spanjolski novinar i COVJEK DOBRE VOLJE na vrijeme nas je upozorio, da J. L. Ramos misli da u tim kutijama ima dragocjeno zlato i tim dokumentima se zeli obogatiti! On nam je svjetovao BUDNI OPREZ!

U petak, 12. studenoga, J. L. Ramos je u pratnji samoga Bayarrija u stan mojega surjaka Filiberta donio CETIRI kutije tih “dokumenata.” Mirko ih je skoro puna CETIRI sata prebirao a taj ugledni novinar se s Filibertom, s Jose Luisom i sa mnom strpljivo i nevezano razgovarao. Na koncu toga sastanka, Mirko je J. L. Ramosu rekao da su ti “dokumenti” od vrlo male vrijednosti pa je tako zavrsio nas prvi sastanak s

posjednikom “dokumenata” i s novinarom Bayarrijem. Mi smo ipak s gosp. Ramosom ugovorili jos jedan sastanak za sutrasnji dan, za subotu ujutro 13. studenoga. S Bayarrijem smo takodjer ugovorili sastanak o sadrzaju njegove knjige za petak 19. studenoga od 16 do 20 sati. Mirku je zao bilo, sto toga dana nece moci nazocan biti jer 17. studenoga leti za Njemacku. Zao mu je bilo i zbog toga, sto je on u Njemacku sa sobom na dar odnio Video-disk o “Operaciji Kobra” Ilije Stanica. ZAUZIMANJEM novinara F. Bayarrija sam producent nam je na poklon dao taj vazan dokumentarac.

U srijedu 17. studenoga Mirko je odletio za Muenchen, ali ostavio je DESETAK pitanja za ugovoreni PREVAZAN sastanak s Bayarrijem. Ostavio nam je i jedan primjerak “Obrane” od jeseni 1971. godine, u kojoj je bila fotografija vjencanja Eduarda Martineza Ramosa i njegove zivotne odabranice Clotilde. Njih dvoje U VJENCANOME RUHU iskazuju pocast generalu Luburicu i njegovom grobu! Mirko je mojemu surjaku Filibertu, 72-godisnjemu umirovljenome profesoru, izrazio zelju da svakako pronadje Eduarda Martineza, jer je on kao sin Leonore Ramos Serrano, generalove kucanice i uzgojiteljice njegove djece, KLJUCNA osoba za upoznavanje umorenoga hrvatskog div-junaka. Jos prije Mirkina odlaska, Filiberto je preko telefonske knjige u Valenciji pronasao dva E. Martineza. Prvi je bio “Ernesto” a drugi od nas trazeni Eduardo Martinez Ramos. SVA SRETNA, na telefonu se javila Eduardova supruga Clotilde. Jos sretniji i veseliji bio je Filiberto. Kao mladi decko on je od veselja skakao! Vidio je jasno, da Mirka i mene prati Bozja ruka u nasoj misiji osvjetljivanja velikoga lika generala Luburica. Svijesni smo bili, da je nasa misija VRLO TESKA. Upravo zato, Mirko i ja isli smo na dnevnu svetu Misu u oblizjnoj crkvi simpaticnog Sveca nasih dana Sv. Jose Maria Escriba, osnivaca svijetom poznate Kongregacije “Opus Dei.”

Eduardo je sa svojom majkom Leonorom u kuci generala Luburica zivio od 1963. do 1971. godine i neko je vrijeme bio radnik Drinapressa. Kao takav on je za osvjetljivanje zivota generala Luburica MNOGO KLJUCNIJA osoba nego je to Ilija Stanic koji je u generalovoj kuci zivio samo GODINU I POL DANA. I Salvador Alminana, prijatelj mojega necaka Javiera Gomis Mir-a, dulje je poznavao generala Luburica nego veliki lazac, glumac-zaljubljenik i domoljub Judina kova Ilija Stanic. I sam Filiberto Mir, “bivsi” svecenik-franjevac i mnogi drugi franjevci mogli su mnogo doprinijeti potpunijem sadrzaju Bayarrijeve knjige jer su od srednjih 50-tih godina prosloga vijeka i nadalje poznavali generala pod imenom “Vicente Perez Garcia” dok se je on u njihovom novicijatu Santo Espiritu sakrivao. I ja kao bivsi franjevac VJECNIH ZAVJETA, polozenih 1946. u Rimu na ruke slavnoga fra Dominika Mandica, DEVET godina sam bio jedan od TROJICE VELIKIH generala Luburica. Nazalost, Bayarri nas KLJUCNE osobe uopce nije kontaktirao. Medjutim, laznim pricama Ilije Stanica i njegovih naredbodavaca u velikosrpskome Beogradu toliku je paznju posvetio da njegova knjiga na SVAKOJ STRANICI obiluje lazima kurve Jugoslavije. Sve na stetu Drzave Hrvatske, ukjucivsi i onu pod vodstvom dr. F. Tudjmana! Bayarri je u rukama drzao moj primjerak svoje knjige i vlastitim je ocima vidio, da sam nju tako rekuc na svakoj stranici ispunio mnogim komentarima i pitanjima.

Bayarri je iz pricanja Ilije Stanica, predradnika Pepe Segui-a i nekih hrvatskih “revolucionaraca,” koje je u svoje vrijeme general bio istjerao iz svoje kuce, generala Luburica prikazao ne samo kao NAJOKRUTNIJEGA covjeka 20. vijeka nego cak i kao pijanca i nemilosrdna poslodavca. Zato sam ja jos prije Mirkina dolaska u Valenciju, u Carcaixentu vodio razgovore sa Salvadorem Alminanom. Onda, kada je Mirko u Muenchen odletio, Filiberto Mir i ja dva dana kasnije dugi razgovor smo vodili s Eduardom Martinezom i s njegovom suprugom. Filiberto je glavne tocke razgovora ukratko zabiljezio a ja sam ih onda sve spojio i tako ih na spanjolskom vjerno opisao, da je moj surjak skupa sa mnom to vlastorucno potpisao, da se tim Dokumentom mogu sluziti Bayarri i svi drugi koji budu pisali o plodonosnome zivotu generala-viteza V. Maksa Luburica. Razgovori sa Salvadorem Alminanom i Eduardom Martinezom daleko su vrijedniji nego svih 25 stranica UNAPRIJED FABRICIRANE autobiografije Ilije Stanica u Bayarrijevoj knjizi!

U subotu 13. studenoga, dok je Mirko jos bio u Valenciji, Jose Luis Ramos donio je jos SEST velikih kutija “dokumenata”. Od 8 sve do 12 sati ujutro Mirko je u kuci mojega surjaka te “dokumente” pregledavao. Onda je posjedniku vrlo jasno rekao, da on i tih SEST kutija smatra nevrijednima ikakve svote novaca! Filiberto Mir je u ovoj situaciji posredovao i preporucio da gospodinu Ramosu ipak platimo 50 Eura za benzin i za ukupnih OSAM sati koje je on u toj stvari strpljivo zrtvovao. Moj prijatelj i

suradnik Mirko tu svotu je dao Jose Luisu Ramosu. J. L Ramos je, dakle, otisao a da se obogatio nije tom korespondencijom i papirima generala Luburica koji su ionako plod mnogih, mnogih zrtava mojih i drugih generalovih sljedbenika sirom svijeta.

U petak, 19. sdudenoga, u CETIRI I POL SATA poslije podne, Filiberto Mir i ja docekali smo Francesca Bayarrija opet u istoj kuci. Cim je gosp. Bayarri stupio u Filibertov stan, on je odmah na ulazu vidio pravu izlozbu hrvatskih knjiga: Moje zivotno djelo o Bleiburskoj tragediji u PET razlicitih izdanja, moju knjizicu na engleskom o Nadbiskupu Alojziju Stepincu, NASTANAK JASENOVACKOG MITA od dr. J. Jurcevica, OGOLJELU LAZ LOGORA JASENOVAC od prof. V. Mrkocija i dr. V. Horvata, D. I., tek objavljenu knjigu o NDH od Ilije Barbarica, OTOK SV. GRGUR HRVATSKI "GULAG" od Zeljka Kuzatka i snop clanaka iz "Hrvatskog Lista" i dosta drugih dokumenata. Usred te izlozbe bila je slika nasega Sveca Kardinala-mucenika Stepinca jos iz njegovih mucenickih dana u Lepoglavi; tu je bila i slika od dana vjencanja Filibertove sestre sa mnom (26. prosinca 1963.) gdje je uz njihovu majku moja zivotna odabranica i ja odmah do nje. Medju tim slikama, bila je i slika msgra. Franje Komarice, hrvatskog biskupa i zivucega mucenika u Banja Luci! Sve skupa je jasno govorilo o VELIKOJ OZBILJNOSTI Bayarrijeva i mojega sastanka.

Nas sastanak je trajao TRI I POL SATA! Razgovor je otvoren bio pitanjima mojega prijatelja Mirka kojih je bilo svega DESET. Sva pitanja Mirkina pred Bayarrijem sam doslovno procitao i ovome uglednome novinaru cak i na citanje ostavio. Na temelju citata mnogih stranica Bayarrijeve knjige ja sam ga u punome smislu rijeci "bombardirao" sa OSAMDESETIPET pitanja o NDH, koju on nazivlje nacistickom; o generalu Luburicu, kojega on nazivlje nacistickim i vulgarnim generalom; o ratovima koje su u 20. stoljecu nama Velikosrbi nametnuli a koje on nazivlje "gradjanskim ratovima;" o PRENAPUHANOM broju zrtava ustaskog Jasenovca i o potpuno preskocenom broju MIRNODOBNOG srbo-komunistickog Jasenovca; o upotrebi samo jednoga hrvatskog izvora, dr. F. Tudjmana, kojega on (Bayarri) obtuzuje revizijom povijesti! Ukratko i sazeto sam mu naglasio da ovakva lazna pisanja o mojemu narastaju, koji je svoje zivote uzidao u temelje UVIJEK VJECNE Hrvatske, mene su pred pune 53 godine gurnule u hrvatski javni rad organiziranjem i perom. Jesam 88-godisnjak, ali JOS SAM UVIJEK SPREMAN da s puno ljubavi i zara sve do posljednjega svoga daha branim svetu i uzvisenu borbu svih hrvatskih boraca, poglavito NEUSTRASIVIH ustasa, od kojih je NAJNEUSTRASIVIJI bio general Vjekoslav Luburic. On je superstaljinmisticki U SVOJEMU POLJEDNJEM ROVU, 20. travnja 1969. ubijen u pitome i mirnome gradicu Carcaixent (Valencia). General Vjekoslav Maks Luburic morao je pogubljen biti SAMO DA SE KREPAVANJE KURVE JUGOSLAVIJE JOS 20 GODINA PRODUZI!

Francesc Bayarri je mene svoga novoga prijatelja strpljivo saslusao i od slusanja mojih DUBOKO POZIVLJENIH argumenata izmoren ostao. Unatoc svemu tome, priznao je samo jednu pogresku, naime, da je NDH trajala samo DVIJE godin! Uvjerio sam ga, da je ona trajala od Desetoga travnja 1941. do 8. svibnja 1945, sto se moze vidjeti i iz besmrtnoga govora Nadbiskupa Alojzija Stepinca od 11. listopada 1946. godine. Spomenuvsi Bl. Alojzija Stepinca, najvecega hrvatskog Domoljuba svih vremena, pred Bayarrijem sam naglasio, da je nas Svetac Alojzije Stepinac najbolji barometar onih apokaliptickih godina NDH. Takav je bio i njegov tajnik svete uspomene Msgr. Stjepan Lackovic, koji je na Danu Kardinala Stepinca u Clevelandu 1959. godine za buduce hrvatske narastaje naglasio, da ce "hrvatski ustase, ako njih prosudjujemo u svijetlu svih zbivanja iz onih apokaliptickih godina, iz Drugoga svjetskoga rata izici KAO NAJCISTIJA VOJSKA!" Uz ove rijeci citirao sam i vjerovanje jednog mladog ustase iz Kozice, koji je nama franjevackim klericima u Sinju na nasim setnjama znao reci, da je USTASKA BORBA NISTA DRUGO NEGO BORBA ZA KRST CASNI I SLOBODU ZLATNU. Istoga uvjerenja je bio, pred Bayarrijem sam istaknuo, i moj ispovjednik, duhovni vodja i profesor dr. fra Jerko Setka. Kad su nasi klerici u Makarskoj, Sinju i na Visovcu skidali svoj franjevacki habit i stupali u ustaske posatrojbe, on je nama koji smo jos bili vjerni svojim franjevackim zavjetima znao reci: " Na nase klerike koji stupaju u ustaske redove moramo gledati kao na clanove Marijine kongregacije!" Slicne misli nalazimo i u pismu Nadbiskupa Stepinca, koje je on u srpnju 1945. uputio dr. Vladimiru Bakaricu U OBRANU TISUCA HRVATSKIH CASNIKA I STOTINA TISUCA HRVATSKIH VOJNIKA jer oni su tada, kako moj prijatelj Bayarri moze dobro vidjeti iz poklonjene mu knjige OPERATION SLAUGGHTYERHOUSE, bili masovno likvidirani diljem Titove Jugoslavije.

Najvise sam svoj glas digao protiv Bayarrijevih tvrdnji, da je general Luburic masovno ubijao djecu i muslimane i da je glavni cilj Radno-popravnog logora Jasenovac bio ISTRIJEBLJENJE Srba, Zidova i Cigana. Prema mojim prozivljavanjima Drugoga svjetskoga rata i prema mojim istrazivanjima istoga EX PROFESSO, ja svojim zivotom i plodnim perom svjedocim, da se je u paklu onih ratnih godina islo za potpunim unistenjem hrvatskog naroda sa strane srpskih cetnika, Titovih jugopartizana i sa strane Mussolinijevih fasista. LOGOR JASENOVAC i mnogobrojni drugi pothvati Hrvatskih oruzanih snaga iskljucivo su imali SAMO-OBRANBENU znacajku! O ovome sam dosta puta razgovarao s generalom Luburicem. On mi je govorio i cesto, cesto pisao NE o mrznji ni na Srbe, ni na Zidove, ni na Cigane ni na hrvatske partizane nego samo o mrznji na kurvu Jugoslaviju te i o mrznji na Hitlerov nacizam i Mussolinijev fasizam. Borba protiv kurve Jugoslavije i obnova starodrevne Drzave Hrvatske bio mu je zivotni put od njegove pete godine, kad su mu srpski zandari oca ubili, sve do poljednjega daha, kad ga je Ilija Stanic “kao jedan on najucinkovitijih UDBINIH agenata” u njegovoj vlastitoj kuhinji zeljeznom sipkom u zatiljak na smrt pretukao i za taj zlocin od Hrvatrozdera Tita i njegove kurve Jugoslavije obilato nagradjen bio.

Samo nekoliko od mojih OSAMDESETIPET pitanja, sto je bilo za ocekivati, uspio sam usmeno pred Bayarrija iznijeti. Upravo zato, ja sam ih na PETNAESTAK stranica za njega napisao. Moj surjak Filiberto, koji je svaku moju zelju za sto bolji opis slucaja “Luburic-Stanic” u tancine ispunio, ta pitanja i komentare o Bayarrijevoj knjizi za njega je umnozio i na razmisljanje mu ih u ruke predao. Sada se je nadati, da ce Francesc Bayarri kao nas prijatelj, covjek dobre volje i profesionalni novinar slavnoga Sveucilista u Valenciji novo izdanje svoje SENZACIONALNE knjige konacno tako preurediti da mu duzno priznanje oda NE velikosrpski Beograd nego hrvatski Zagreb. U ovu svrhu dao sam mu dugu listu PLODNIH hrvatskih pisaca, pocevsi s dragim mi prijateljeima dr. Zvonkom Separovicem, dr. Ivanom Cizmicem i zavrsivsi s Ilijom Barbaricem i Darkom Sagrakom, piscima znacajnih najnovijih knjiga o Nezavisnoj Drzavi Hrvatskoj. U obrani VJECNE Hrvatske poslije rata od Hrvatrozdera J. B. Tita pouobijano je NEKOLIKO STOTINA TISUCA Hrvata i Hrvatica. Eto, i ti su zlocini, dovazenjem Titovih zrtava u blizinu Jasenovca, natovareni na siroka pleca hrvatskog div-junaka generala Luburica!

Hrvatski rode moj, probudi se i poput mojega POKLANOGA narastaja, uhvati se u kostac ustrajnom molitvom, pozrtovnim zivotom, plodonosnim perom i oruzjem, ako nuzda bude, sa zakletim neprijateljima drage nam Hrvatske! Da u ovoj borbi uspjeh postignemo, zarko se molimo nasemu Svecu Kardinalu-muceniku Stepincu i mnogim legijama nasih velikih mucenika! Nada sve, zazivajmo Krista Kralja, Mariju Vjernu Odvjetnicu Hrvatske i Sv. Josipa, Zastitnika domovine nase! U njihovo ime, sve svoje citatelje od srca pozdravljam i opet Vam obecanje dajem, da cu do smrti vjeran ostati svome POKLANOM narastaju. Tako mi Bog pomogao!

Cleveland, Ohio
27. studenoga 2010

Otporaš
12th June 2012, 12:27
OVO PISMO NIJE IGRANJE “TOLDATA” drugi (2) dio

A mi smo voljni sve od sebe dati, a da pri tome ništa ne tražimo, jer je put dugačak, i jer znamo, da će malo koji od nas, osobno, uživati plodove rada. Mi nikada više nećemo dozvoliti, da se žrtve za domovinu i zasluge u emigraciji, ili u politici, ili na robiji, nagrade vojničkim činovima. Ima trgova u Hrvatskoj za spomenike, ima mjesta u Parlamentu za sposobne, ima novaca u slobodi za živiti i sredstava za nagraditi potrebne. ALI BAŠ ZATO SMO I ODLUČILI NE DOZVOLITI, kao što se dogodilo mnogima, da od danas na sutra budu ŽRTVOVANI NA OLTAR MIZERIJE. Na oltar Domovine, da. Ali na Olimpu Mizerije, ne.

Sve ovo, vjerujem nije ni potrebno bilo,da ti kažem. Nu ipaj sam želio, jer bojnika Fištrovića uz nas i mene veže obostrano strostrano VJERNOST DO GROGA. A mi ćemo, izmedju sebe stvarati kodekse, pa ako treba i suditi. Osiguran je potrebni kontrol, uz sami izbor, nu želimo se osigurati protiv hirova POLITIKE. Protiv mizerije korteštva, koji su nas dovle dotjerali. Jednom treba graditi na ljudima, i tim ljudima osigurati ono, što sam ja učino u slučaju Rovera (kada je Srećko Rover 1955 godine bio

osumnjičen kao vodič prevodio u Kavranovoj Akciji 1947/48 ljude u Hrvatsku, da je radio za Oznu i ljude odmah predavo istoj. General Drinjanin je hrabro ustao u obranu hrvatskog castnika i sazvao Častni Sud da se ovaj slučaj ispita, mo), i što su mnogi učinili prema meni i rekli Poglavniku “Njet”.

Ja sam Ti rekao VOJNIČKU TAJNU, jer vjerujem Tebi kao borcu. Ja ni ništa Tebe ne obzvezumjem, ali te ljudski obvezujem na šuvanje tajne. Tajna je svako slovo ove obavjesti (a ne kao što je Mesić i kompanije predala visoke hrvatske vojničke tajne neprijatelju, mo), koju nemaš pravo nikome reći, iako ju ja sutra publiciram, ili to učini bojnik Fištrović.

Radi se o dvije stvari:

1. Orvo da znaš, osobno, Ti, Pero Tutavac. Da znaš radi rada, držanja, radi pisanja. Ja se u svemu, sasma, 100% identificiram sa bojnikom, on samnom, ostali sa obojicom, svi medju sobom. Medju nama nema izdaje, nema pametovanja. Htio sam do to znaš i radi “DRINE”. “Drina je naša i Ti joj pomažeš, kao i mi tebi. Ja sam ti rekao, da ću posebno pisati o koracima, koje ćemo poduzeti KOD PRIJATELJA u svim zemljama za “NAPREDAK”. Želimo da “Napredak” napreduje….Druga je stvar dokle može, mora, treba, smije ili nesmije ići ta suradnja. O tome se može govoriti i ljudski planirati, pa i mienjati planove.

2. Drugo je, sasma drugo, da li se Ti dobrovoljno stavljaš na raspolaganje bojniku Fištroviću, kao vojnik stariešini, da mu pomogneš u čemu on nadje za potrebno. Tu opet ja nemam rieči, to je stvar kriterija Fištrovićeva. I Tvoja. ti znaš mnogo toga. Ti znaš ljude. Poznaš “teren”. Možeš gaizvješćivati. Možeš proturiti vijesti, letke, “patke”, možeš koristiti u TERITORIJALNOJ MREŽI MOŽDA, MOŽDA MOŽEŠ “distrairati” /distraer al enemigo/. (koliko sam mogao ovu izreku razumijeti, značili bi ili moglo značiti; 1. pronaći neprijatelje, 2. rastjerati neprijatelje, 3. uhodati neprijatelje itd, mo) Bojnik je napisao seriju članaka o psiholočkom ratu, koji se mogu mjeriti sa najboljima u stručnoj literaturi. Pa tu Pero može sasma javno ili sasma tajno, kako Vama bude konveniralo, učiniti neusporedivo velikih usluga TERITORIJALNOJ MREŽI, odnosno zapovjedničtvu. kažem: na Vama dvojici je, da do toga dodje, ili ne dodje, brzo ili polako, djelomično ili kompletno. Pa i onda, kada bilo radi čega do toga nebi moglo doći, na tebi je, da “poljubiš i ostaviš” zahvaljujući braći, koja su ti se povjerili vjerujući u Tvoje “čojstvo”.

Osobno bi mi bilo drago da do toga dodje. A ako ne dodje, sliedimo, kao do sada, računajući na Tvoje “čojstvo” i moralnu obvezu, da nas ne odkriješ, ako osjetiš mrežu na drugom mjestu. Bit tajne ti je poznata. Ona te obvezuje. Stari si borac, pa ti je poznato.

Želim ti reći, za Tvoju osobnu informaciju, nešto o radu i bojniku. Ja sam imao privilegij, vrlo rijedak, da sam imao u mojim rukama TEMELJNE LISTOVE SVIH STARIH ZAKLETIH USTAŠA. Jedan od tih MALOBROJNIH je bio i Fištrović. Kada sam ja, kao zapovjednik SJEVERNOG PODRUČJA /Madjarska, Njemačka, Austrija / pošao u Hrvatsku i preko srušenog mosta u Gjekenješu došao u Hrvatsku, prvo mi je bilo ići tražiti STJEPANA FIŠTROVIĆA. On je obavjestio zagreb da sam stigao, on mi dao posebni vlak i pratnju za zagreb. Tamo me čekao Voskovodja na bazi veze Fištrovića. Da Fištrovič nije postao ZAPOVJEDNIKOM ŽELJEZNE VOJNICE, kako je to bilo na sastanku “pukovnika” u PTB.u odredjeno, zahvaljuje se “zaštitniku Poglavnika Josi Markoviću”, koji se progurao prije vakta, a onda spriečio da se ZAISTA STARI DJELATNI USTAŠKI SURADNICI JANKAPUSTE STAVE NA MJESTA.

Nastavlja se.

Čitajući pisma Maksa Luburića koje posjeduje a tih je masa, iz njih se mogu saznati mnoge nepoznanice o Vjekoslavu Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu. Kako je on mnogima pisao o mnogim stvarima, ideje i smjernice davao, potrebe su se često puta ukazivle u kojima je on o sebi pisao kako bi što svrshodnije dao potpuni smisao onoga što je htio reći. Otpraš.

Otporaš
12th June 2012, 17:15
OVO PISMO NIJE IGRANJE “TOLDATA” treći (3) dio

To Fištrović nije znao, ali mi smo znali. Fištrović je bio predlošen pukovnika i ulaz u PTB., a u planovima JANKAPUSTE bio je predvidjen za zapovjednika gverilskih snaga. Pukovnik Servatzi, tada je, u NDH. a presiju nas, Jankopustaša izvadio Fištrovića iz jednog podruma, gdje su ga zgurali, kao i mnoge vrednote, da prevrće hartiju i tako smo ga izvukli i tako je postao zapovjednikmo Ozlja grada. Nu stari Bego se nije htio ili znao boriti, pa je i tamo ostao nezapažen, ali je Joso pokrenuo LIČKU VOLKSGRUPU, a kako su u Vojnici vladali oni, i tamo je ostao u pozadini, iako je dokazao neustrašivo i inteligentno vojničko zvanje, kao malo tko. Tako se dogodilo mnogima, jer kako bi se inače držali na površini "rasovi" da se dalo napried onima, koji nisu bili u klikama. Moškov je htio isto k sebi Fištrovića, ja sam isto htio, nu vojnica ga nije dala, jer je bio "bezuvjetno potreban". Da je bio kod Moškova, ili mene, a ne kod Saevatzija, koji je bio lav, ali već šepav, onda bi Fištrović dočekao rat kao hrvatski general. To Ti kaže stari Maks, koji zna mnogo toga. Poglavnik je imao najbolje mišljenje o Fištroviću, a ja ću ti jedno, kada dodjemm do moje stare arhive, pokazati bilješku Poglavnika, (hoćeli ikada itko uspijeti doći do te ili tih bilješaka, je velika tajna. Ja poznajem Hrvata koji je u Španjolskoj živio kada je ubijen general Drinjanin. On je španjolskim vlastima na njihov zahtijev pomagao neke stvari prevoditi sa hrvatskog na španjolski, mo) osobnu i vlastoručnu, na listu, koju sam mu predložio. To u (o) emigraciji. Nu zakon Pampe (hladan južni vjetar u južnoamerčkim zemljama poznat po pampama, mo) ti je poznat bolje nego mene. Nu ja sam odlučio i pod cijenu života izvući na površinu STOTINE ZAPOVJEDNIKA KOJE IMAMO I NA KOJIMA BI BI NAM MOGLA ZAVIDITI I AMERIKA. Nije istina da nes nema, da smo nesposobni, da smo kukavice. (Kakav pozetivizam je tada vladao u emigraciji hrvatske nepobjeđene vojske NDH, mo) Da nam nisu zapovjedali da se predamo, poviest bi pisala o HRVATSKOJ VOJSCI KAO ŠTO PIŠE O KLASICIMA VOJNOG SVIETA.

Ja ću izvaditi na sunce i neke, sa kojima osobno nisam bio dobar, jer me nisu shvatili, ili jer ja njih nisam shvatio, ili jer se neka misteriozna snaga uvjek medju nas stavila. Sada treba imati uma i srdca pa stvar postaviti na svoje mjesto. Ja imam suradnika, časnika, muslimana, intelektualaca, koji je tri godine bio u Glavnom Stožeru alžirske revolucije. Nemamo nikakvih kompleksa ni radi prošlosti, ni radi sadašnjosti, ni radi budućnosti. Bilo je hulja u našim redovima i ima ih svugdje, ali je bilo, ima i bit će genija, pa i poštenih ljudi u svim taborima. Ovi se i nude. ja se neću bojati mobilizirati ih. A ti razmisli na šta mislim. Pa kako onda šutiti u pogledu Fištrovića, i sličnih. Zato ćemo ih i braniti do groba, i padati ćemo tako, braneći se I MEDJUSOBNO. Tražimo sve, dajemo sve. Suditi ćemo si medjusobno, ali i braniti od trećih, do kraja, do groba. Pa i onda kada nebude imao pravo. Dosta nam je ropstva onih iz vana i onih iznutra. Eto, Pero, pa ako možeš s nama, dodji, imaš ćeš prijatelje u dobru i zlu. Pa kako smo Poglavniku, jednom u dekadenciji, izmedju Mare, Višnje, Jose i drugova, rekao "njet" reći ćemo i našem budućem Političkom vodstvu, pa bio ko bio. Nemožemo skužinski ni pred Mačkom (Mačekom, mo), Markovićima (Ante Marković, predsjednik UKA i HOP-a, mo), ni pred Heferom, ni Oršanićima. (Ivan Oršanić predsjednik Hrvatske Republikanske stranke koji je osnovao u Buenos Airesu 1951 godine, mo) Amen.

Naš stav "vjernost za vjernost i do groba" neznači da ćemo sada lupati po krepaloj kobili. Pa ni po Markoviću. Ako Fištrović odluči ići u Buenos Aires, pa htjedne razgovarati sa Heferom i Markovičem, slobodan je, jer su ti jludi na teritoriju kojemu je na čelu. Kao i onaj u USA sa ostalima. Kao i pukovnici u Munchenu. Ja sam baš poručio i Jeliću i Varošu, da razgovaraju sa ovima, jer ja i tako ništa neću učiniti bez njih tamo, kao ni Usa bez ekipe naše. Nismo militaristi, ali ćemo padati u obrani HRVATSKE VOJSKE, ali i u obrani EKIPE, i u obrani OSOBE. Bez toga nema sretna početka.

Nikom ne namećemo / U OVOJ FAZI / stege. Nu doći će vrijeme, kada ću ju trebati nametnuti. Nu JEZGRU IZGRADJUJENMO VLASTITIM UMOM, SNAGAMA I ŽRTVOM. Ne prodajemo se nikome, tko god bude razgovarao, razgovarati će sa EKIPOM I SNAGOM KOJU VEĆ IZGRADJUJEMO. Jakima se daje pomoć. Tito i njegovi su ZAVRIEDILI pomoć, koju su dobili u svoje vrijeme. nitko do nas te snage neće izgraditi. Pa zašto onda čekati. Ne anuliramo stare vrijednosti, ali novu borbu mislimo mi graditi na STVARNIM SNAGAMA, a ne na fikcijama i mistifikacijama.

Sada Ti imaš rieč.

Grli Te odani Ti Maks
podpis.

Kraj ovog pisma.

Iduće pismo će biti odgovor Pere Tutavca. Otporaš.

Otporaš
12th June 2012, 22:35
Odgovor Pere Tutavca na pismo generala Drinjanina.

Bratu
VJEKOSLAVU LUBURIĆU
Generalu HRVATSKE VOJSKE
Apartado 32
CARCAGENTE (Valencia)
ESPANA

DRAGI MOJ GENERALE,

Primio sam obavist od 13. IV. 1962. – i zadržavam je kao tajnu. Veselim se, da je bojnik Fištrović imenovan zapovidnikom stožera "S". Virujem da bi težko moglo boljeg izbora biti. Ja gospodina Fištrovića osobno ne poznajem. Čitao sam njegovu knjigu "…y manana que sera…" (najblaže prevedeno na hrvatski "…i šta će sutra biti…", mo) iz koje se može zaključiti, da je njezin autor ČOVIK: Čovik-Hrvat – i za mene je osobita čast s takvima suradjivati.

Medjuvrimeno primio sam i njegov list u kome mi javlja o imenovanju, kao i o primitku kopije pisma, kojeg su za mene uputio. Bojnik Fištrović je već započeo radom na svojoj novoj dužnosti. Kaže, da priuzumlje vojničku stranu u svoje ruke – a "Drina" i moj odnos sa njom, da ostaju netaknuti. Za mene je ovo veliko olakšenje. Pridstavlja početak urednog rada, t.j. svak na svoje misto. Do danas sam se osićao vrlo neugodno, budući je kod stotina hr. častnika i dočastnika u Središnjoj i Južnoj Ameriki izgledalo, kao da sam ja nekakvi "predstavnik" Hrvatske Vojske – što ne može biti, jer ne samo, da nisam častnik, već ni vojnik nisam. Radi toga, dakle, ni ti mogu, niti smim, a niti želim u vojničke stvari se stavljati.

Smatram, da ne samo da ne bi bilo častno, već da bi silo i zlošinstvo prema našoj oslobodilačkoj borbi, kad bi se netko petljao u ono što naj ne spada, t.j. u ono u što se ne razumije. Toga nr bi smilo biti nigdi (u našoj se emigraciji vrlo uobičajilo) – a najmanje u vojničkoj organizaciji. Tek ako svatko dodje na misto za koje odgovara, moći ćemo zaista naprid.

Ja, kako rekoh, nisam vojnik (osim toga do par miseci ulazim u pedesetu – a do par godina, možda i didom postanem), ali mi je podpuno jasno, da su brbljarije o oslobodjenju manje vridne nego puste bajke, ako nema vojske iz toga.

Doslidno, kao Hrvat spreman sam suradjivati s bojnikom Fištrovićem, kao i sa svakim drugim hrvatskim častnikom i vojnikom u granicama mojih mogućnosti. Dakle, u onom, što je označeno točkom 2 dotične obavisti. Ako si tako mislio, onda ja praktično vršim svoju dužnost u službi Hrvatske Vojske. Vršit ću je častno i nadalje sve dok god budem mogao. Tako mi Bog pomogao!

Jesi li već primio "Napredak" br. 22? S njime sam započeo novi odlomak psihološkog rata s uvodnikom " Za obću Mobilizaciju", koji ni samog Tita ne moše osteviti mirnodušnim . jer ni no nije od kamena. A mi moramo tući psihološkim oružjem, koje nam uvik stoji na raspolaganju, ako znademo, sve dok ne progovori čelik – pa i posli toga.

Bratski pozdrav, Tvoj Pero (podpis)

Eto, vidjeli ste odgovor Pere Tutavca generalu Drinjaninu. Pero Tutavac je bio vrlo poznat u hrvatskoj emigracija sa svojom "ikavicom". Napisao je nekoliko kniga – i to dobrih knjiga – sve na ikavici.

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub

13th June 2012, 00:28
Po izgledu pisma ovaj ikavski gospodin Pero Tutavac se je na lijep nacin izvukao da ne budi u sluzbi Hrvatske Vojske koju je general Luburic nastojao uzdignuti iz pepela. Ja to tako vidim. Mozda drugi to vide drugacije.
Otporaš
14th June 2012, 22:13
JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS.

Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbons-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možada u tom pomaganju i spašavanju Hrvata – kažem samo možda – ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske.

Kada je u rujnu 1962 godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Usraša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodon na sprovod su došli mnogi istaknjti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četeri (4) odlikovanja koje je Georges Desbons dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Geores Desbons učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Geores Desbons su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Canadi i najviše se radi o Hrvatima iz Canade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznavao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se netko javi koje živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma.Pismo je pisano na osam (8) stranica te ću ga u nastavcima iznijeti. Hvala na razumjevanju. Otporaš.

general dRINJANIN

8.2.1965.

Br.
Prof. Mirko Meheš
Sudbury. Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja “SLUGA DOMOVINE”. Vjerujemda ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a to je ostvarenje hrvatske Države, a onda se možemo i svadjati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hravtskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za Hrvatsku raditi. Može Vam ovoizgledati kao neko hofiranje, ali bolje je da moje riješi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Toronro, a meni poslali kopiju. Rekli ste medju inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u skoli kod Luburića. To bi mogao biti nekada i komplimenat, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je dubičanac ostao isti. (Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je reči da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956 godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića pisma, nesumnjivo će primjetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo)

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sredjivao svoj život i zaradjivao pare. Kad je već bio

što se veli – “gospodin čovjek” – onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. (Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo). Dapače je medju velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispustio nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjestio nezgrpano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Odporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića (ovdje se radi o Ogranku HNO ERIK LISAK kojeg su u Torintu osnovali 1957 godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo) i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozetivno raspoložen prema svom bivšem zapovjednku. Čak je kupio i dionice (DRINAPRES-a, mo) i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. (I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama nedavno izjavio ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo). Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počiniti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogrješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudio stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta “kuhinja” odlušila prevesti Odpor i Odporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorošćena posebna situacija brata Rovera, kojemu je trebala jedna javna politička rehabilitacija, (radi se o Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956., mo) da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Odpora i naravno Luburića. Neću ovog časa govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Odpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju samnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka. Stvar Odpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Odporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura Rovera za šefa Odpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni “četvrti domovinski kanal”. Postavljen je bio i hrvatski nacionalno fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku. Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u slijedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izročito sam odbio ponudu za strukturalni i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th June 2012, 12:11
JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS (drugi (2) dio)

Medju onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Odpora i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na DOMOVINSKOM SEKTORU, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. (Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata pojasniti neke strvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. osobno sam dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći slijedeće:
Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika

zemalja u kaojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svak svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svak se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu nesnalaženja samo su razdor i sumnja cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinig legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Odpor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda. Iz dana u dan procijep između Hrvata je sve veći i veći. Došlo do jedne prave i pravcate POLARIZACIJE HRVATA.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu – do tada nepostojeću – hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Naravno Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP i HSS nisu za to ni čuti htjeti, jer su se obe stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962 godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik HNV bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinich. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja HNV. O tome u ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo)

Medjutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Odpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima – napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Štiru, koji je inače vrlo sklon političkom djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogući rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav raison-detre (opravdanje,mo) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa odporaškim ljudima bez Odpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mjenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom odporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnoti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si nedam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek (Šimunac iz Torinta, mo) je dio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra (jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvtima u svakoj

potrebi, mo) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricom Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina – mogu Vam sve to potvrditi. Mogu vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Odpora.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th June 2012, 22:23
JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS (treći (3) dio)

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravamn da sam se izložio skupa sa mojom šetvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Odporaša u Torontu. (Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik s jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo). Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Sarić (Ivan Šarić, Nadbiskup Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960 god., mo) u društvu moje supruge, da ako ne prignem šiju pred Poglavnikmo, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP, mo) na čelu sa jednom osobom, koji iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, (zar Stipe Misić i kompanije nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotivinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo) koji je djecu kalo i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo gradjanski nego i crkveni razvod braka i stotinu stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima. Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Odpora mnogo puta ponudio, da neka medju sobom izaberu drugog zapovjednika, a neće biti nikakova tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Medjutim, DOGADJA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA ODPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBIŠNIJIM DEZERTERSTVOM. Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesta pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Odporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili – ne samo meni pisali nego i obnjavlali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio odredjen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

Nastavlja se. Otporaš.

Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo LAKO. On je jedne zgode napisao, mislim u novini GLAS DOMOVINE 1960 god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

“…Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobodjen, kada svlada svoju dosadašnju polemensku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih

vodja, mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati".

Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.

Otporaš
15th June 2012, 22:43
IZVADAK IZ JEDNOG PISMA MAKSA LUBURIĆA

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: "…Ako padnem – Rankovićevci će Te napsati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene – okrivit će tebe…To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost…

…Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

…Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali – sjećaš li se? – da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem…Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene…

…Svi danas vide da sam ih vrački razdjelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je mešu njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije…

…A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti mešu Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, je ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom – Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana – pobijenih da bi se moglo ostvariri to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo"). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Dogadjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio…dokazuju da sam ih razdvojio…"

Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smjenio i 1967 povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živući Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim polittičkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtana na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA.

Otporaš
16th June 2012, 11:13

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS (četvrti (4) dio)

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda – stranačari rade na tome da raskopaju Odpor eliminirajući mene i one za koje se predpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih rzaloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi preuzele incijativu u svoje ruke, a sam Odporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstruktura, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost leadera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom leaderu Dubičancu nametnuli kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Odporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržujskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlušio i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu misiju i ima tako postojane sljedbenike, koji su bili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Odpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Osporom moraju računati samnom osobno i sa svim onima, koje mi medjusobno stavimo na čelo Odpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Odporu neću nametati nikakovih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu medjusobnu vjernost – medju Odporašima – nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili tošniji nego moji.

Evo baš Husnija (njegov vojnik i satnik HOS NDH, mo) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio odporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dodje u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. (Osobno sam poznavao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadni puta bio u posjeti sjevernoj Ameriku i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga uhapse i zadržale u zatvoru sve do, mislim, 1947 godine, Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog leader. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGLAVNIKOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet JA, mo) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoj, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supodpisati pozivno pismo Jeliću da dodje u Švedsku, jer da on ne samo – da ima mandat svoga odbora nego i Hop-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. – Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Mošda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišiće. (Silvije Grubišić (1909/1985) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE, Chicago 1979g., mo) I Ujed. Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo absorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS. Jedino su Odporaši podmetali ledja, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mu trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. tako ili gore dogodit će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Odpor u Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće. Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno

protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira (gdje se vješto – a ne sasvim častno – iskorišćavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin izmedju mene i Odporaša, odnosno izmedju društava i Odporovskih predstavnika, kao što su Erić, Crni,Prcela, Šego, gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa medju inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrgnuti ruglu ne samo Gagru i Čimunaca, nego i sve druge vodeće ljude Odpora skupa samnom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
16th June 2012, 18:09
JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS (peti (5) dio

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su brice i terezije driblali naše glavnoštabce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakovim nepismenim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam ispovjedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti oslobodna tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene djake u borbu. Vi znate, da nisam demagog u uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasma iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one superintelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, (treba ovdje spomenuti da je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA ,str. 19/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmjenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu PORUKE IZMIRENJA…, mo), preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makr ih vodio moj bivši šepavi ćata jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Odpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog uminuća Vijeća – bezuvjetno je potrebno, da se Odpor afirmira na nedvojben način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno – konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjeća sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um – budu stavljeni podpuno u službu tih ideja i kroz Odpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Odpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu medju milijun Hrvata uspijeli ostvariti nešto efikasnoga u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je elemenat mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaviji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namjenio ne smao Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijeniti moju iskrenost i volio bih da me netko ovijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrzi nego da me sažaljavaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar (poznavajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći …učiniti za našu “hrvatsku” stvar, mo) – ostajemo Odpor – i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam

general Drinjanin, podpis.

Kraj ovog pisma.

Nastavlja se sa drugim pismima.

Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime HRVATSKA te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostajali. Mnogima to nije bilo po vilji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo šesto puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: NEKA TO STE I ZASLUŽILI, onom istom nasladom što se je neki dana hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje…Otporaš.

Otporaš
16th June 2012, 22:45
general DRINJANIN
2.X.1968.PREDSTAVNICIMA I VODSTVU “VANJSKOG FRONTA ODPORA” U SVIJETU (prvi (1) dio)
Dragi Moji !

Obećao sam vam jedno intimno okružno pismo o situaciji te osvrnuti se na sastanke koje sam imao krajem ljeta i početkom jeseni. Dovršio sam upravu novu “OBRANU” i u istoj je moj uvodnik “ZAUZIMANJE STAVA”. Sad vam reći ono, što nisam mogao u uvodniku, a što ne mogu svakome od vas posebno pisati, nego kao i obično pribjegavam ovom načinu, ali neka ove riječi samo i jedino za osobnu vašu informaciju, (Ovo se odnosi na jedinice Varšavskog Pakta kada su 21 kolovoza 1968 godine napale tadašnju državu Čehoslovačku i smijenili Svobodu Dubčeka. Kakova je napetost tada vladala među nama Hrvatima, osobio unutar vodstva HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, to je nezamislivo bilo shvatiti!, mo), dok ću nakon ovoga razraditi okr. pismo “dužnostnicima Odpora” i “Pismo hrvatskim elitama (kojeg ću također ovdje iznijeti, mo), što će sve činiti cjelinu, a što će biti putem vas razaslato.

SIRUACIJA : iako sam uvjeren da “zapad” neće navjestiti rata Rusiji radi Čehoslovačke, pa ni radi Rumunjske, ako bi ju Rusi odlučili razbiti prepustivši Madžarima Erdelj, Bugarima dio Dobrudže, a “Ukrajini” dobar dio teritorija sve do lijevog boka Dunava, ili aki bi razbili Čehoslovačku sa odcjepljenjem Slovačke i razbijanjem ostataka na Češku i Moravsku, što vrlo vjerovatno neće trebati, jer će i jedni i drugi “leći”, – ipak ja vjerujem da se neće ostati skrštenih ruku, ako bi se počela rušiti Jugoslavija bilo organizacijom gerile u makedoniji iz Bugarske, bilo diverzantskom akcijom Madžara u Vojvodini, bilo pak političkom akcijom via Hrvatska i Slovenija, bilo pak uz angažiranje Rankovića i srpske soldateske. Sasma je logično da Rusija ima potrebne ekipe i planove za sprovodjenje bilo kojega od ovih planova ili svih odjednom, posebno za onaj dio na jugu, gdje osim svoga aparata ima u Bugarsku Vojsku, s kojom može apsolutno računati. Mi naravno ozbiljno govereći nemožemo računati da će Rusi napraviti ovo ili ono, jer to ono ni sami neznaju, jer i tamo se, vodi borba izmedju predstavnika raznih struja, pa i u samom Centralnom Komitetu. Nema više Staljina, pa da se učini što JEDAN ČOVJEK KAŽE, pa se dobro važe, jer se radi ne samo o “zapadu” i “varšavskom paktu” predvodjenom po Rusiji, nego i o KINI, koja nuždno mora pokrenuti svoje snage na granicama u Mongoliji. Ali možemo sigurno tvrditi, da se “nešto” učiniti i to posebno u Makedoniji i možda Albaniji.

“NOVE MOGUĆNOSTI” za Hrvatsku proizlaze iz te situacije. Ja ću obraditi to stanje u svijetu za širi krug, jer se to može učiniti u formi jedne stratežko-političke analize, teorije, i s tim se nikoga ne izlaže,- ali se za najveći dio teretorija i ljudi “Vanjskog Fronta Odpora” (USA, Kanada, Argentina, Australija itd) razglabanje o tim “novim mogućnostima” mora prešutiti “pretvaranje teorija u akcije”, jer kao antikomunistički politički emigranti, mogli bi biti progonjeni jednostavno kao “strani agenti”.

Zato smatramo, da za te “nove mogućnosti” isto valja uzeti u obzir sve ono što nas je vodilo kada smo stvarali “VANJSKI FRONT ODPORA”, te dosljedno tome :

1. “Vanjski Front Odpora” mora najhitnije proraditi i to po mogućnosti u USA, kako smo to prije predvidili, a u koju svrhu će i doći ovamo brat Štef (Stjepan Crnički (1903-2006) pukovnik HOS, mo) da koordinira rad tog fronta sa Glavnim Stanom Odpora s jedne strane i Drinapress-a s druge strane. Zadnji sastanci u Hamiltonu i Sydneyu te obilazak Dra. M. Dabo-Peranića (stavit ću njegov izvještaj poslije ovoga, mo) dovoljna su priprema. Mi smo uvjek sve radili planski, pa i sada više nego ikada, tako treba postupati, ako nećemo “zlatom početi, govnom zapečatiti”. Taj Front neka govori načelno, neustrašivo brani teoretski pravo da tražimo saveznike za rušenje tamnice, jer bez toga sve bi bilo uzaludno. Jedino nesmijete se dati navući na tanak led, jer “što može Rimljanin, nemože barbarin”, – ili što može recimo Američka Vlada, Francuska Vlada ili Engleska Vlada, to mže (ali ne mora) biti zabranjeno antikomunističkim političkim emigrantima, koji se drži “na ledu kao rezervu i čeličnu zalihu” za slučaj ako se aktivira politika tih zemalja bilo poliričkim evolutivnim procesom, bilo jačim zahvatom smaih vojničkih snaga u tim zemljama, za koje ste svi vi “antikomunistička aktivna elita”.

2. U tu svrhu molim braću Lukasa Jurićića (Argentina, mo) i Stipu Brbića (Australija, mo) oba člana i i predstavnika Glavnog stana Odpora, da u ime područja “UR” i “OCEANIJE” respektivno, pošalju svoje oredloge, ideje i ovlasti na brata Erića, ovlašćujući ga u ime odnosnih područja, da isti dogovoreno sa predstavnicima područja “SJEVER” te onog a Područja “Evropa” koje ću ja pokrenuti, – stvori FANJSKI FRONT ODPORA i da mu konačni oblik i vodstvo, kojemu mislim da bi sam Erić, iako neznam kako je završila njegova operacija i kakve su mu fizičke snage (dok znam u duhovne ne treba sumnjati), trebao biti PRVI PREDSJEDNIK, GLAVNI TAJNIK, ILI KAKO TO VEĆ VI ODLUČITE na bazi dosadašnjih razgovora i iskustava. Bilo bi glupo tražiti od hrvatskih komunista da počnu “državotvorno federirati”, jer mi nismo kadri u emigraciji “demokratski funkcionirati”, a da osim pojma HRVATSKA DRŽAVA i BOŽIJEG IMENA TO JE JEDINO ŠTO JOŠ MOŽEMO PONUDITI KAO JEDNU BAZU ZA BUDUĆNOST. sada polažete “dokturat”. Adresa Rudijina:
Rudolph Erić, 716 Grant St. AKRON, Ohio, 44311, USA

S obzirom da znam kako se osjećaju svi predstavnici Odpora na području “SJEVER” znam, da neće biti poteškoća.

3. Rad “Domovinskog Fronta” dobiti će formu u buduće kada moradnemo uzeti u obzir “obzire”, ali ćemo pokrenuti i populazirati zasada dvije formule : “POKRET ODPORA” i “KRUG ANDRUJE HEBRANGA”. U tom pravcu već fabriciramo potrebiti materijal, kojeg ćete dobiti s ciljem SLANJA U DOMOVINU PREKO VAŠIH MOGUĆIH VEZA, – a ne za domću potrebu.

Nastavlja se. Otporaš.

Riječ/dvije o slanju materijala u Domovinu. Poznato je da je general Drinjanin u svaku Obranu stavljao letak za Domovinu. To bi ljudi kopirali i slali, svaki svojim putem u domovinu. O tome ću se posebno u prikladno vrijeme osvrnuti. Za sada samo želim reći ti: Kako smo se mi tada osječali. Osjećali smo se kao u Ustaše kada ih je Poglavnik na prvi travnja 1941 godine pozvao preko krugovala VELEBIT da se spremaju. Tada se je uspjelo, a 1968 godine se nije uspjelo. I još nešto. Ratni i Jasenovački Maks Luburić Jugoslaviji nije smetao. Njima je smetao general DRINJANIN sa svojom PORUKOM IZMIRENJA. Otporaš.

Otporaš
17th June 2012, 13:18
PREDSTAVNICIMA I VODSTVU “VANJSKOG FRONTA ODPORA” U SVIJETU (drugi (2) dio)

4. Dana 30.IX. 1968. odpratio sam na put našega “KAPETANA BUKOVAČKOG”. On je dobio indoktrinaciju, upute, ovlaštenja i potrebita sredstva. O onome što on postigne može ovisiti dio nađe budućnosti. Možda će i drugi slati “svoje Bukovačke” ili su ih već i poslali (o čemu ćemo posebno govoriti), ali iza tih “drugih Bukovačkih” ne stoje odlučni ljudi i dozrele ideje, kao što je s našim Bukovačkim. To znaju i eventualni budući partneri. Mogli ste vidjeti da na pr. i Vrančić stavlja u zadaću novom Vijeću, da “uspostavi vezu sa političkim snagama u domovini i traži pomoć od bilo koje vlade na svijetu”, ali to je pripravljanje ražnja za zeca, koji je u šumi, to je izvjegavanje (stoji u originalu, trebalo je biti “izbjegavanje”, mo) izričite i izravne odgovornosti, koju se prebacuje na nekoga, tko još ne postoji, i

u ime Vijeća, koje se mrtvo rodilo i onda bilo preklano. Ja sam u “drugom koraku” rekao, da “ako nemože Vijeće, može Odpor”. Uhvatili smo 6 godina prida, rekli mnogo toga javno, i učinili mnogo više tajno, i drugi nas mogu samo imitirati ili pomoći. Ovlašćujem vas da to u četeri oka kažete svima za koje mislite da trebaju znati ili mogu pomoći. Pomoći moralno, politički i materijalno. Nismo s time htjeli reći da smo prvi, sami i jedini, jer bi to značilo mentalno vratiti se deset godina unatrag, a to nismo htjeli onda kad smo kao “sluge domovine” počli putem političkog razuma i pameti, iako su nam baš ovu “političku pamet” najčešće nijekali.

5. Imamo i jedan konkretan problem koji proizlazi iz puta “Kapetana Bukovačkog”. (Ovdje iz povijesnih razloga moram reći ono što sam primjetio ima tome mnogo i mnogo godina, čitajući izdanja DRINAPRESS-a i članke koje je pisao i potpisivao “Kapetan Bukovački”, da je to glavom i petom general Drinjanin, što svakako ne znači da stvarni “Kapetan Bukovački” nije postojao, mo) Ja sam osim što sam dobio zadnjih vremena obračuna za tisak i nekoliko velikodušnih darova i pomoći za potrebe Glavnog Stana i za Tisak, ovdje pozajmio kod banke na mjenicu svotu od 150.000 Peseta, što znači okolo 2.100 (dvije tisuće stotinu Usa dolara), koje sam se obvezao povratiti u 30 dana, tj. do 28 oktobra 1968. Ja sve molim, da to iznesete pred sve one, koji imaju još srdca za Hrvatsku i mogu dati nešto. Poslati ću na sve vas “PISMO HRVATSKIM ELITAMA” (i to pismo ću staviti ovdje da se vidi oštroumnost, politička i nacionalna dalekovidnost generala Drinjanina, mo) koja su već u radu, i ova će sa mojim podpisom i pečatom dati znati, da smo “korak naprijed pošli za Hrvatsku, pa ako uza sve moje pogreške, stvarne ili taktičke, vjeruju da sam u skoro 40 godina aktivne borbe nešto učinio i misle da mogu biti koristan domovini (jer i mnogi od onih, koji za Maksa neće da čuju, usmeno i pismeno vele “trebati ćemo Maksa”) onda neka znaju, da je Maks naučio lekciju povjesti, za koju živi, i da stavlja svoj život i 40 godišnju prošlost na ovu kartu, pa neka pomognu. Radom, zagovorom i dolarima (a Bruno Bušić je znao često puta govoriti: Puškom, perom i migavicama, tj. novcem, što je isto kao i dolarima, mo), jer svi ovi imaju svoje mjesto u našim naporima. Kad smo pošli “prvim korakom” smijali su se, a da ne govorim o onima, koji i srali po meni i svima nama, kad smo pošli “drugim korakom” vidili su da smo preživili, ostali, pošli vlastitim putem, i da nas je vrijeme opravdalo. Zašto nam ne predujmiti malo povjerenja, vremena i dolara za “treći korak” ? Ljudi Odpora su vjerovali i žrtvovali. Svaki od vas je dao nekada i više nego je bilo razumno, i jedan je sve dao za kupnju Lynotypa, tj. 8.000 dolara. (To je bio Stipe Šego iz Chicaga, mo) Dali smo ideje i nitko nije ostao osramoćen, niti razuvjeren.

To Vama ni jednom nije potrebno tumačiti, jer bez Vas nebi bilo DRINAPRESSA, pa prema tome niti tehničke mogućnosti difusije ideja Odpora prema masama emigracije i hrvatskom narodu, – ali će ipak trebati tumačiti braći Hrvatima, koji će razumiti povijesni čas pred kojim se nalazimo, ne Odpor, nego HRVATSKI NAROD. Vjerujemo da će nas zato i pomoći koliko mogu, brzo i dobrovoljno. Znam da će i mnogi od Vas u ovoj i svakoj drugoj akciji dati što može, ali znam i to da ste mnogi otišli i dalje od razumne ekonomije koju život svima nameće. Nisam htio još jednom zagrabiti u tudje džepove, jer me je i sram pomisliti na to, da bi makar i jedan od Vas pomislio, da neznam cijeniti što ste već učinili. Htio sam samo da pročirite akciju na širi krug, jer neznamo kako će stvar teći, i kakve će biti naše potrebe. Mislim : potrebe borbe.

“Akcija Bukovački” je stavljena u pogon. Na Vama je da svim svojim snagama dadnete svoj dio i pokrene ostale, da dadnu svoj. “Kapetan Bukovački” je već krenuo, pa kad bi i htio, nebi mogao povratiti ga. On se ovamo neće povraćati iz “obzira prema obzirima” da nebi bio eventualno smatran u času konflagracije “stranim agentom”.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th June 2012, 23:23
PREDSTAVNICIMA I VODSTVU “VANJSKOG FRONTA ODPORA” U SVIJTU (treći (3) dio)

6. Znam da mnogi od vas misli i na moj osobni položaj. Nešto sam u tom pravcu predvidio, te se najgorega ne treba bojati ni u kojem slučaju. Dolazak Štefa pospješiti će se desporsonalizaciju svega ovoga stvorena oko moje osobe, pripremio sam da i juridistički stvar tiskare, koja predstavlja lijep kapital, bude sasma sredjen i uz pomoć prijatelja ovdje, zaštitnika i osobnih prijatelja, kada dodje Štef bit će u

redu. S tehničke strane mnogo može pomoći i prof. Dabo Peranić, koji je isto, kao i svi mi voljan učiniti što situacija bude dozvoljavala, a iz daleke Australije javlja dobri S. Brbić, da napušta obitelj, posao i svoj komoditet, te se za 6 mjeseci prebacuje u Melbourne, gdje su stigle velike mase Hrvata i koje želi dobiti za Odpor, a kaže, da mu je dosta 48 sati za stići ovamo, ako ga trebamo. (Mnogi su Hrvati iz ljubavi za Hrvatsku mnogo žrtvovali, pa čak i svoju obitelj. Ne treba nikada izgubiti s uma da je hrvatska politička emigracija bila žerava i KVAS "DEKLARACIJE HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA 1967 g"., "HRVATSKOG PROLJEĆA 1971 g"., "BUGOJANSKE AKCIJE "FINEX 1972″g., i na koncu "OSNIVANJE HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE 1989 g.", te "OBNOVE HRVATSKE DRŽAVE U OBLIKU "RH"., MO) Nu Odpor ga treba tamo, u toj masi od 10.000 novih i mladih ljudi, kamo su ideje Odpora prodrle. Tako i većinu Vas se treba u krugu i na čelu hrvatskih masa, koje mogu dati ono, što ne može DOMOVINSKI FRONT NI CIJELA HRVATSKA. Jedan predvodnik Odpora u Washingtonu je general, a u Hrvatskoj bi bio možda nepokretni čarkar, a tih ima dosta, pokretnih, mladih, jakih i s puškom u ruci. Ja sam isto mislio na svoju djecu, jer nebi bio dobar otac kad to nebi učinio, i troje najmladjih (11,12 i 13 godina) nalazi se već u jednom dobrom, malom i jeftinom kolegiju gdje uče kao internisti, i tražim soluciju (mislim da ju imam već) za starijeg sina, koji je navršio 14 godinu, i ne predstavlja potečkoću. (Opet moram reći da je sve ovo o čemu general Drinjanin piše je preteča STVARANJU SLOBODNE I NEOVISNE DRŽAVE REPUBLIKE HRVATSKE "RH" 1991 g., mo) Poduzeo sam i druge mjere, nu o tome sa Štefom kad dodje.

Mislim da ću čim odpremim OBRANU i DRINU (obje je gotovo) i drugi materijal pripremljen, idem u Madrid, gdje mislim srediti neke stvari i pokrenuti neke ljude, a onda trijezno, mirno, odgovorno, k metama, pa i onoj zadnjoj. Ja sam spreman na sve, a što što prije bude ovdje Štef, to će biti lakiše "ići korak naprijed", koji bi mogao biti i zadnji korak". (Ako se sjećate da sam već pisao kako je general Drinjanin, od kada se je ponovno pokrenuo poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 g., pisao tri: PRVI (1), DRUGI (2) i TREĆI (3) KORAK. Zato on ovdje govori "…koji bi mogao biti i "zadnji korak", mo).

7.

Nastojao sam domkumentirati se i učinio sam to zadnjih mjeseci obilno. Medju inim reći ću vam povjerljivo, da sam sa pukovnikom Babićem i prof. Tijanom (Pavao Tijan je vodio krugovalnu postaju "GLAS MADRIDA" preko dvadeset godina, mo), isto kao i sa drugima, izmjenio misli i svi smo ustanovili, da je naš put ispravan. Pukovnika se smatralo engleskim čovjekom, i on je 1943. k njima prebjegao u avionu, ali tako nije htio ići ni sa Titom ni sa Mihailovićem, te ga internirali. On je htio demokratsku Hrvatsku, i danas ju želi kao i svi mi. Mi smo mnogo godina u vezi, iako tajima pred trećima, jer treba imati više aduta u rukama. Kada dodje Štef, prvi put bit će do njega. Profesor Tijan je čovjek katoličkog odgoja i prošlosti, i vodi radio Madrid, hrvatsku emisiju. On isto tako misli, kao i mnogi ugledni antikomunisti Španjolčoci. Mogli ste vidjeti, da je Španjolska odbila produljiti ugovor za američke baze, iako se to može dogoditi za 6 mjeseci, a zato, jer traži da se ili pomognu oružjem, ili da napuste zemlju. Rusi imaju stotinu ratnih brodova na Sredozemlju, Kina ima uporičat u Albaniji, Francuska je napustila svoja u Alžiru, a Rusi ih zauzimlju vis-a-vis Španjolskih obala, pa ili oružje, ili – neutralnost ! Nekada su dali Rusiji, jugoslaviji drugima sve, a Španjolskoj neće da daju. Ipak ozbiljni ljudi, posebno vojnici, nadaju se, da će Amerika nakon izbora i ako pobjedi Nixon, ipak dati oružje i brodove, – inače i Turska, i Španjolska, nakon Francuske, koji kupuju . pivu, naranče, itd. I to ovdašnji tisak javno ističe.

Tako i slično misle i mnogi drugi, ali mi nemamo prava govoriti i kompromitirati ih, pa zato držite ovu vijest striktno povjerljivom, i za osobnu informaciju. Mi se svi znamo, i naš je antikomunizam isproban, ali od našeg antikomunizma za Hrvatsku slobodu nikakve koristi. I kada mogu Washington, Vatikan, i Madrid, tražiti salameta, možemo i moramo i mi. NOVA "DRINA" to insinuira, iako smo joj dali vanjsko obilježje antikomunizma i prozapadnjaštva.

Tako dakle uz pomoć Boga i čuvajući pozicije VANJSKOG FRONTA I DRINPRESSA, IDEMO KORAK DALJE. Neka blagoslov Neba bude uz nas na ovom vražijem putu. Mislim da smo zaslužili da imamo slobodu. (Osobno sam imao priliku o tome razgovarati sa drm. Franjom Tuđmanom u Tirontu 1978 godine kada je bio u turneji Hrvatima Sjeverne Amerike. Razgovarali smo o generalu Drinjaninu i te

zgode sam, kao Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora za Sjeverni Kontinet pitao pred svima dra. Tuđmana: Gospodine Tuđman šta vi mislite o generalu Vjekoslavu Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu. Odgovor je bio kratak i iskren. “MI SMO OBA HRVATSKI GENERALI”. Dvorana se je tresla od aplauza i veselja!, mo)

Više nego ikada u životu osjećam, da nisam sam, nego da smo jedna ekipa svijestnih rodoljuba, koji idemo skupa i vjerno vrhovnim metama, kamo samo veliki ljudi stižu. Bog Vas braćo pratio i pomogao. Slijedi ostalo.

Ovo šaljem za prvi čas Lukasu za Argentinu, Brbiću za Australiju, Ratku, Vladeku i Marijanu za Canadu, Rudiju, Džebi, Štefu, Šegi, za USA., a ja ću pisati Šonji (Nikola Šonje je brat supruge dra. Miljenka Dabe Peranića, Marije, mo) i Krstiću u New York, iako bez svih detalja, a u Europu prema potrebi, jer na pr. u Njemčkoj svu poštu, i najbolje kamufliranu, pregledavaju, dotografiraju i tako prate. Toliko za ovaj čas. General DRINJANIN. (podpis)

Kraj ovoga pisma. Otporaš.

Nastavlja se sa drugim pismima.

Otporaš
18th June 2012, 13:24
IZ PROŠLOSTI U SADAŠNJOST

Za hrvatsko općinstvo donosim jedno pismo generala Drinjanina. Pismo samo po sebi je više nego jasno, a pisano je u odrazu vremena godine 1964. Hrvatska politička emigracija je radila ono što je mogla u tuđim i stranim zemljama; tražila je prijatelje za hrvatsko razumijevanje i za Hrvatsku Državu. Hrvati musmimanske vjeroispovijesti su preko Islamskog Kongresa u Jeruzalemu kojemu je bio Glavni Tajnik dr.Said Radaman uspostavili tijesnu vezu i iskrenu suradnju s organizacijo “BRAĆA MUSLIMANI”. Ovi su za simpatije i iskreno razumijevanje patnja hrvatskog naroda i islamske i katoličke vjeroispovjesti išli tako daleko da Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hasimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404 /10/12 od 2 rujna 1962 g., kojim je priznao pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i vrhovničtvo u svim svojim povjesnim i narodnosnim granicama. Vidi DRINA br. 7/8 1962 str. 6. Pismo generala Drinjanina kojeg ovdje donosim, iako skoro dvije godine kasnije, odnosi se i na ovaj slučaj priznanja Hrvatske Države.

INFORMACIJA UZ IZVJEŠĆE.
od 28. VII. 1964.

GENERAL DRINJANIN

Predmet: Priznanje
Hrvatske Države po
Arabiji Sauditskoj.

Današnjom poštom dobio sam od jednog arapskog diplomate, sa kojim sam došao u kontakt za vrijeme ” jordanske stvari ” pismo sliedećeg sadržaja:

” gospodine generale: Kao iskrenog prijatelja muslimana i prokušanog antikomuniste ja Vas i previše cijenim, a da bi propustio ovu priliku za upozoriti Vas na štetni rad nekih Hrvata islamske vjere koji nastoje omesti (pokvariti) sve ono, što ste do sada napravili. Upozorite Vaše sunarodnjake muslimane. Dobro bi bilo, da se zaista stvori bilo kakva muslimanska organizacija Hrvata iz Bosne, te da se na francuskom (dr. Miljenko Dabo Peranić je izdavao na francuskom jeziku LA CROATIE, mo) i engleskom tiska jedna ozbiljna obavijest o stanju u Jugoslaviji. Malo ali ozbiljno. Mi nemamo ni jedne ozbiljne brošurice kako bi branili stav, a Vaš neprijatelji (jugoslavenska promidžba i diplomatska predstavništva su bili zaduženi da u stranom svijetu šire dezinformacije, istine, poluistine i laži svake vrsti a sve u smijeru ocrnjivanja Hrvata i negiranje Hrvatima pravo na njihovu vlastitu Hrvatsku Državu, mo) obasiplju arapski svijet sa ukusnim i uvjerljivim materijalom. Neozbiljni pokušaji Vam više škode, nego

koriste. Zelim, da ovo saopćite Vašim prijateljima, ali dok Vam ne dadem znak (mig) nemojte nigdje moje imae saopćiti, jer bi me protivne snage eliminirale. Neka Allah nagradi rad svih vjernika. Odani Vam X.Y.”

S druge strane Dr. Muftić mi je dao poslati jednu arapskusaudi novinu, gdje je preko cijele stranice velikog formata pisano o Hrvatskoj, i to istaknutim elementima, sa 6 velikih fotografija, medju kojima i moja osobna u uniformi, te drugih 5 o srušenim objektima, pogorenim džamijama, grupe vojnika, zagrebačka džamija, i zaklani hrvatski vojnik. To su fotografije, koje sam ja u svoje vrijeme dao Dru. Muftiću, i od kojih su neke objavljene u listovima BRAĆE MUSLIMANA u Jordaniji (Jeruzalemu i Amenu). Dobio sam i drugi izrezak, nešto manje, gdje je veliki vojnički grb Odpora i drugi materijal, kojega ću dati prevesti, i obavijestiti vas.

potvrdjuje se i još jedna stvar, koju smo znali od prije a to je, da je dr. Muftić bio u Njemačkoj sa “svojom tajnicom”, a to je nitko drugi, nego njegova žena br. 2, i ujedno ljubavnica ADILA ZULFIKARPAŠIĆA, te ju je Dr. Muftić “osvojio”, što ga je dovelo na ratnu nogu ne samo sa poznatim Udbašem Zulfikarpašićem, nego i sa Drom. Ramadanom, generalnim sekretarom Sveislamskog Kongresa, a taj je rodjak prve žene Muftićeve. Ova je liječnica iz poznate egipatske obitelji i ja ju osobno poznajem, jer ju je Dr. Muftić bio doveo sa sobom. Prema prijateljima to je odvojilo Muftića od Radmana. kako znate da se i medju arapskim i islamskim organizacijama tuku razne frakcije, sukobljavaju sekte, interesi, dinastije, strane službe i osobni motivi, neće biti na odmet, ako vagnemo sve te elemente i ne prenaglimo se u svojim ocjenama ljudi i dogadjaja. Sasma sigurni glasovi ponavljaju nam, da osim rublja, dolara, funta i zlatnika Marije Terezij i Napoleon d’ora, (dukati, mo) koji novci još uvijek imaju glavnu vrijednost u mnogim zemljama orienta, teku i kinenske pare i posebno via Roma.

Tako mi bare vele moji albanski prijatelji, koji misle, da od svaka tri albanska emigranta jedan radi za Tita, drugi za Kineze, a treći t.j. ostatak razdijeljeno medju ove ostale. Spominjem ovu činjenicu radi eventualne mogućnosti, koja bi bila logična, a ta je, da vjerojatno Kinezi imaju medju islamskim narodima, pa čak i medju vjernicima svoje pristaše. U tom pogledu su kinezi učinili mnogi korak, kako to zaključujem iz njihove propagande na španjolskom jeziku, koja vrlo obilno teče u hispanskom svijetu. I kada stiže u hispanski i katolički svijet, kako ne bi u islamsko područje, koje je geografski bliže, a sami Kinezi imaju mnogo milijuna muslimana. Jedan katolički biskup misionar je držao preko španjolske televizije jedno predavanje, koje sam osobno čuo, gdje je isti govorio o velikim uspjesima Kineza oko stvaranja KATOLIČKE NACIONALNE CRKVE, gdje biskupi, kanonici, svećenici i t.d. rade za režim, i to legalno, jer su zaredjeni po jednom biskupu, koji je imao na to pravo. Elem i opet to spominjem radi mogućeg prodora na islamsko vjersko područje. Ne mogu da se otmem dojmu, da valja na to misliti savezno sa raznim pokušajima u zadnja vremena. Postavlja se pitanje: tko od Hrvata katolika i muslimana radi za Kineze?

Da se vratimo dru Muftiću. Ako je Adil Zulfirkapašić bio udbaški pukovnik, komesar i koljač muslimana, ako je žena mu komunista i partizanka, ako mu je ljubavnica Švicarka (čije ime i t.d. posjedujem) bila osvojema po Muftiću, a ovaj radi za Engleze, u šta ne treba sumnjati, ako sada iz redova org. BRAĆE MUSLIMANA dobivamo pisma, koja nisu sasma jasna u pogledu osoba, ali da u pogledu ideja, ako se smatra (s pravom) da teče kinenska para via Roma i mješa se sa librama, dolarima, novim francima (Francuska je uvela novi monoterni sistem 1960 godine. Sto stari franaka je postalo jedan novi franak, mo) i dinarima, šta tu ima onda katoličkog, odnosno muslimanskog, šta ima rodoljublja, a šta od “strategije pupka”.

ono što se dogadja medju Hrvatima radi UDBE, potencira se radom i drugih služba. treba biti vrlo jak karakter, izgradjen tip, pa de se ne izgubi ko magare u magli na razkržju tolikih puteva. Ljudi, koji rade za strane službe, teoretski su mogli i koristiti Hrvatskoj, možda i koriste, ali su pripadnici jednog stroja, koji je cjelina, i čija zapovjedna poluga je u rukama jednog stranca. Vjerujem, da dolazi čas, da se mora i o tome govoriti i eventualno postupati. Već za vrijeme Kavranove akcije bilo je “ljudi sa vezama”. Oni su danas profesionalci i možemo uprijeti prstom u tucet poznatih, provjerenih i ustanovljenih “dobrih inače” Hrvata, koji rade za strane službe. One poznate. I pitamo se: nepoznate tko obradjuje?

Vele, da se sastaje vodstvo HOP-a u Madridu, vodstvo Vijeća u parizu, vodstvo HSS-a u Londonu, vodstvo “katolika” u Beču, a vodstvo “muslimana” u Ženevi. Savjesni Hrvati, katolici i muslimani trebali bi misliti na sve gornje. U Njemačkoj ima 70.000 Hrvata iz južnih krajeva. Dolaze i odlaze, te gledaju šta radimo i prenose u Domovinu.

Uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin v.r.

Otporaš
19th June 2012, 00:55
PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA,

Dr. Dabo Peranić je bio član Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Odpora. U svojstvu te dužnosti je otišao u lipnju 1968 godine posjetiti Hrvate Canade i Amerike. Kako sam i javio u jednom od prošlih pisama da ću iznijeti i pismo dra. Peranića, što sada i činim.

PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA, (prvi (1) dio)
17. VIII . 1968 God.

Draga braćo !

Trebao sam Vam se javiti odmah poslije prisustovanja na zborovanju Odpora Područja “Sjever”. Čekao sam da dodjem do generala, te Vam se tek sada javljam. Sredjujemo zajednički misli i utiske, analiziramo sve što sam tamo doživljavao, razmatramo sve ono što se odnosi na budući rad, i nastojimo izvagnuti pri svakoj odluci sve “za” i sve “protiv”. Hrvatska je emigracija sva u pokretu. Dopise i izvješća dobivamo sa svih strana, druge očekujemo, a u medjuvremenu Vam šaljemo nekoliko misli, o kojima smo ovog prvog dana razgovarali.

1. Iako je Vanjski Front tek u svojim početcima / koji će biti napravljen iz svih kontinenata /, Radni Skup “Sjever” je zauzeo ekipno stav prema formiranju neke vrsti novog Vijeća. I u ostalim Područjima zauzimamo isti stav. Budimo jedinstveni, jer progresivnost naših koraka će biti Hrvatskoj od koristi samo ako i dalje ostanemo dosljedni samima sebi. Ostanimo tako dosljedni i prema rezoluciji u pogledu Vijeća, t.j. nastupajmo kao ekipa. Ostajmo čvrsto oko onoga što je zaključeno, i ne poduzimati ništa ni Glavni Stan bez vas, ni Vi bez Glavnoga Stana. / Zašto, reći ću pod brojem 3. /

2. Da ostanemo tako jedinstveni, potreban je koordinirani rad medju svim organizacijama. Obavještavajte jedan drugoga što radite i poduzimate, podpomažite jedan drugoga u radu, znajte izbjeći sve ono što ne ide u korist Hrvatske, a idite za onim što uslovljuje skoro ostvarenje Hrvatske Države. Vi dobro znadete da je Odpor sa svojim djelovanjem pokrenuo zbližavanje Zagreba i hrvatske emigracije. Tim možemo nastaviti samo zajednički, složno, te radi toga Vam stavljamo na srce koordiniranost medju Vama. To traži Hrvatska.

3. Prvu i drugu točku kažem Vam radi ove treće. Pregledavam sa generalom konfidencijalna izvješća od prije i sravnjujemo sa onim što piše “Hravtski Narod” (novina, mjesečnik ili privremenik Reorganiziranog HOP-a kojeg je vodio dr. Vjekoslav Vrančić, mo) od 15. VII . Dužnost nam je nastaviti u onom duhu, kako smo to propovjedali, za slogu i suradnju svih Hrvata i glupo bi bilo nijekati prilazak i suradnju novih ljudi, organizacija i ideja. Ali bi bilo još gluplje ne vjerovati onima izvješćajima od naših prijatelja iz novog HOP-a, koji su nam rekli, da će se preuzeti ideja Odpora, jer su suvremene i jer su se pokazale ispravnim., ali baš zato da će se opet raznim manevrima nastojati eliminirati ljude povezane sa generalom. Tako na str. 4 točka 12 izjave Vrančića, pod slovom a. / veli se, da je dužnost novog Odbora (ne Odpora, mo) za uspostavu Hrvatske Države, kako veli doslovno: “uspostaviti vezu sa političkim krugovima u domovini u svrhu suradnje na uspostavi Hrvatske Države”. Pitamo se koje su to snage i politički ljudi, ako ne oni, o kojima je Odpor prvi i jedini kroz dugi niz godina govorio? Pa i točka b./ da treba S BILO KOJOM VLADOM SVIETA suradjivati. Što to znači, osim polaženja novim putevima? Ali pravi je dokaz u načinu, kako je sam Dr. Vrančić pokrenuo pitanje Lorkovića i Vokića, a na osnovi

jednog dokumenta i izkaza jednog starog povratnika, častnika, koji daje pismeni iskaz o tome kako su prije povlačenja ubijeni Lorković i Vokić.

Nastavlja se. Otporaš.

Idući opis je kako su smaknuti ministri NDH dr. Mladen Lorković i Krilnik Vitez general Ante Vokić.

Otporaš
19th June 2012, 12:35
PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA (drugi (2) dio)

Ali što on nezna jest, da i general ima u rukama izvorni primitak i dosta bi bilo da ga ostiska. (Ovdje prilažem dio iz jednog pisma kojeg je general pisao nekome, ne znam kome. U hrpi pisama koja posjedujem pronašao sam jedan škarama isječen odlomak pisma kojeg ču ovdje staviti od riječi do riječi, a na taj osječak pisma ću staviti moju bilježku za bolje razumjevanje onima koji budu imali moju ostavštinu, te da znadu od kuda i kaoko je došlo do ovog komadiča pisma. Citiram:

"…2. Br. Mirko Bušić, tajnik Odpora u Argentini mi javlja, da je dogovoreno sa Predsjednikom Lukasom Juričićem otišao na predavanje Vrančića, koje je isti održao nakon povratka iz USA i Kanade. Kao i uvijek bio je okružen prof. Oršanićem i prijateljima, i naši su stekli dojam, da je kao i obično sve unaprijed dogovoreno sa ovim i sa Jelićem, u koju svrhu je i išao na sjever, gdje je sa Došenom i Uj. Hrvatima, kako kaže SVE UREDIO. Govorio je 80 minuta i jednom spomenuo, da je bio sa Gagrom (Ratko Gagro, predsjednik Odpora za Canadu, mo) i tamo isto uredio. Odatle ona obaviest Došena, kako sam Vas prije obavijestio na osnovu izvješća brata Ratka i Šege, koji mi je poslao članak o javnom nastupu u Chicagu. Da polaže važnost na Uj. Hrvate, jer da su tamo većina intelektualaca. Ostali "tko se ne uključi, da sam sebe isključuje". Govorio je da je bio i sa Krnjevićem, (dr. Juraj Krnjević tajnik HSS i poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1964 g., postao je predsjednik iste, mo) koji da je rekao, da nema običaja ići na Sabore u čijoj pripremi nema učešća, ali da je Krnjević sutrodan održao govor svojim i rekao da "put do Hrvatske vodi putem HSS-a". Zatim da je o Heferu (dr. Stjepan Hefer postao predsjednik HOP-a poslije Poglavnikove smrti, mo) nema govora, ali ako Hefer u 11 sati odrekne se svih časti i titula, da će u 11 i jednu minutu to isto čini, pa što narod odluči. nu to može biti solucija za HOP, ali ne za Odpor i hrvatsku Državu, jer nije drugo ništa rekao. Ostaje dakle borba oko vodstva HOP-a i tko će za to moći pokrenuti više ljudi, ideja i organizacija.

3. Posebni problem u tome jest da je Vrančić, htijući ili ne, pokrenuo pitanje odgovornosti za Vokića i Lorkovićasa izjavama o povratniku Grabovcu (Mijo Grabovac postao 264 Ustaša i položio ustašku prisegu 11. 1. 1934 g., B. Krizman: PAVELIĆ I USTAŠE str. 557, mo), koji da je dao pismenu izjavu, kako je rekao generalu Moškovu (Ante Moškov, mo), da su svi zatvorenici u Lepoglavi pušteni, a "kako nismo znali što bi sa Lorkovićem i Vokićem, da smo ih ubili". Da tu izjavu imaju Asančić od Heferova Domobrana i on, tj. Vrančić jednu kopiju. S obzirom da neznamo ocijeniti što ima iza svega toga, što je Vrančić zapravo htio s time, te radi činjenice, da je isti Grabovac, prema mojim podatcima danas kod kuće, tj. u Imotskom, gdje slobodno živi, moramo biti oprezni. Da li se on…".

Na svu žalost isječak ovog pisma se završava tako kako sam opisao.) Medjutim morao bi optužiti jednog starog povratnika, satnika, PTB-a (Poglavnikova Tjelesna Bojna, mo), koji je k tome danas prema svemu živ i slobodan u Domovini. Dakle ili primiti na svoja ledja krivnju za onu dvojicu, ili optužiti jednog starog povratnika, kako bi Udba montirala još još jedan proces i objesila tog čovjeka, kojega bi tužio nitko manje nego general Luburić! Vidimo sjene Azeva, vidim stare intrigente Jelića i Oršanića, koji svaki par godina prave na račun naivne emigracije POLITIČKI TURIZAM, i gdje se stalno optužuje sam generala, kao da hrvatski narod nema drugih problema doli pitanje smrti dvojice Ustaša koje su izdale Ustaštvo, dvojice ministara koji su izdali Vladu, dvojice ambiciozni ljudi, koji su razgovarali sa agentićima pete klase, a nama htijeli dokazati da su razgovarali sa "zapadnim saveznicima".

Nastavlja se. Otporaš.

Slijedeći opis: Izjava Mije Grabovca…

Molim vas da pričekate detaljni studij, držite se skupa i razgovarajte kolektivno, i nedajte se navući na tanak led, ne davajte izjave i ne komentirajte, dok ovu stvar ne objasnimo.

Prof. Dr. Miljenko Dabo Peranić.

(pridružuje se pozdravima: general Drinjanin.

Olovkom nadodano. Stavit ću u zaporke: (Odboru Središnjice Erik Lisak Mnogo Vam se zahvaljujem na dočeku, čestitam na radu i uspjesima, te želim nove uspjehe. uz pozdrav Vaš Miljenko.

General drinjanina također olovkom nadodaje: Zahvaljujem se svima na trudu i žrtvi za profesora. generalov podpis.

Sada donosim izjavu Mije Grabovca i po potrebi, ako se ukaže, ću nadopuniti pod mojim uobičajnim znakom, moja opaska “mo”.

Prenosim sve iz novine OBRANA br. 150, Madrid – Travanj 1971., strana 16

“HRVATSKA MISAO”

Cordoba, Argentina 7. lipnja 1970.

Poštovani Gospodine Uredniče!

U pismu od 31. svibnja o.g. javljate mi, da ste – u dogovoru sa g. drom. Vjekoslavom Vrančićem – odlučio objaviti u Mrvatskoj Misli (novina, mo) moje izvješće o smrti Vokića i Lorkovića, koje sam napisao 12 prosinca 1959. i original predao g. ing. Ivanu Asančaiću na čuvanje u uredu Hrvatskog Domobrana, a kopiju t.j. prepis sam dao g. Vrančiću; također sam poslao prepis pokojnom generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. (Pismo dra. Peranića je od 17 kolovoza 1968 u kojem navodi što piše novina “Hrvatski Narod” od 15 VII., dakle iste godine 1968., a pisac ove izjave kaže da je poslao “prepis” generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. Ako je ovaj izvještaj pisan 31. svibnja 1968. te nadodajmo oko prilike sedam mjeseci, evo nas u početku 1969 godine, mo) Luburiću sam poslao na njegovu pismenu želju, on me je zamolio u pismu da mu pošaljem rečeni izvještaj, ja kao njegov stari prijatelj nisam mu magao to odbiti nego sam mu to vrlo rado učinija, samo sam mu poslao malo skraćeno ono po vojnički. Ne samo da nemam ništa proeiv toga da se objavi, nego naprotiv želim da se to učini, i to čim prije, a Vama hvala što ćete to učiniti.

Marko Ćavić,
Cordoba, Rep. Argentina
B. Acosta 434, Cerro Las Rosas.

U nastavku donosim izjavu Marka Ćovića u vezi sa sudbinom bivših ministara u Vladi NDH, dra. Mladena Lorkovića i ustaškog Krilnika Ante Vokića. Smatrali smo uputnim ne vršiti nikakvih jezičnih izmjena, kako u naprijed objavljenom pismu, tako ni u izjavi, jer nismo željeli da bilo u čemu ograničimo slobodu izražavanja i neposrednost izvjestitelja. Držimo, da je sadržaj posve jasan, pa mu je stoga nepotreban bilo kakav komentar s naše strane.

SLUČAJ VOKIĆA LORKOVIĆA

Cordoba, Republica Argentina 12, prosinca 1959.

Niže podpisani izjavljujem da sam napustio zagreb kao i ostala većina Hrvatske Vojske i veliki broj Hrv. civilnog pučanstva 6. svibnja 1945.g. Kako smo cijelu noć putovali kroz onu pustu gužvu nekako u zoru sedmoga istog mj. stigli smo u Krapinu. Slučajno sam se u Krapini našao sa generalom Antom

Moškovom sa kojim sam bio intimni prijatelj još od godine 1933. iz prve emigracije (položio prisegu 12 svibnja 1933. i postao Ustaša pod rednim brojem 67., B. Krizman OAVELIĆ I USTAŠE, st. 555, mo). Moškov je sjedio u svom automobilu te i ja sam ušao knjemu i počeli smo razgovarati o načoj tragediji i tako smo bili obojica tužni da skoro nismo mogli ni razgovarati, ali kako smo bili umorni od puta počeli smo drijemati i tako smo se naslonili jedan na drugoga i zaspali, malo kasnije netko nam zakuca na prozorčiću od auta i oba se prenusmo od sna. Tko je zakucao to je bio ustaški satnik Mijo Grabovac također stari emigrant iz prve emigracije a to je bilo ujutro kada je počelo sunce izlaziti iza onih krapinskih šuma. Grabovac daje prijavak generalu ovako: Gosp. generale ustaški javljam da sam se iz Lepoglave povukao sa svima po Vašem brzoglasnom nalogu, general peiupita a gdje su ti njih dva misleći na Vokića i Lorkovića. Grabovac odgovara ja sam jih primio kao izdajice i postupio kao sa izdajicama. General upita a što si sa njima učinija? Streljao sam ih gospodine generale. Močkov se je zgrabio za kose i šupao sam svoje kose i plakao kao djete suza za suzom su mu tekle niz lice, priupita ponovno Grabovca i reče mu a što da od tebe radim nesretni brate. Grabovac odgovara, streljajte me gospodine generale drugo nisam ni zaslužija…Moškov je ponovno sebi čupao kose i plakao i kroz plač govori Grabovcu odstup da te ne vidim. Kada je Grabovac otišao, ja govorim Moškovu zašto nisi dao da ja te ljude šuvam pa bi sada bili ovdje sa nama. Moškov odgovara sada je sve kasno dragi moj Marko.

Grabovac je rodjen u ikolici Imotskog ako se ne varam mislim da je iz Runovića ali to bolje znadu svi imoćani.

Jedini živi svjedok koji ovu izjavu zna i čuja rečeni prijavak to sam ja.

Marko Čavoć
Pripadnik bivše P.T.B.

(Svjedočanstvo gosp. Marka Čavića je razjašnjena tajna smrti Lorkovića i Vokića. A koliko se za nju nepravedno okrivljivalo generala Luburića! Kao u ovom slučaju, tako će istina izići vremenom na vidjelo i u drugim slučajevima. Tko je ubio Vokića i Lorkovića, bilo je odavno poznato generalu Luburiću, ali on je radije nevin podnosio lažne optužbe, nego da bude tužitelj. Uredništvo “Obrane”.)

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
19th June 2012, 21:59
KOLIKI JE DAN MALSA LUBURIĆA BIO DUG?

Čitajuć pisma Maksa Luburića koja posjedujem, članke koje je pisao, knjige prevodio sa španjolskog na hrvatski, novinu OBRANU uređivao, DRINAPRESS vodio, četvreo djece odgajao i sto drugih čuda, uvijek se zapitam: KOLIKI JE NJEGOV DAN BIO DUG!

Donosim ovdje jedno pismo kojeg je general Drinjanin pisao Nedjeljku Artukoviću u Toronto.

GRB ODPORA

general DRINJANIN
26.IV. 1967.

Br. N. Artuković
Toronto

Dragi brate i zemljače !

Ja sam dosada održao moje obećanje da ću svako Hrvatu odgovoriti na pismo. Ali nisam rekao da to mogu odmah i na svako, jer bi to bilo nemoguće. Dobivam već na tisuće i sam odgovaram. I nisam se prevario, nisam požalio. Nekada ljudi to ne shvaćaju, ali ogromna većina da. Zato nemogu ni riješavati na ovaj način probleme i udovoljiti svakome, ali kada mogu da. Zato imamo organizacije i valja pristupiti u istu. I onda iznutra poboljšati, pomoći, dati svoj dio u radu. Tada je i meni lakiše. Dakle ako osjećate da

se nešto može naptaviti valja ići u organizaciju, a ako nevoljaju svi ljudi i svako djelo, valja onda iznutra kao član i trudbenik, to ispraviti. I isto tako realizirati skupno što se može.

Imate mnogo i dobrih ideja. Nu ja bih vam bio zahvalan da te ideje sredite u obliku članka i napišete na mašini. Ja bi to onda možda popravio. Ovako razbacano to je šteta da propadne. Ja mogu iskoristiti kao ideje, ali nije za tisak. Nema razloga da dio toga ne izidje kao članak.

Hvala na fotografiji. Ne izgledate tako star. Koliko godina imate? Je li vam sin u Australiji u Odporu? Javite mi njegovu adresu pa da ga spojimo sa našima. Neka se javi na Brbića, našeg gl. povjerenika.

OBRANU će Vam dati br. Vlado Šimunac. Šaljemo zajedno. I svi dobivaju odtamo. Inače za 30 grama bi morao platiti 50 a to znači skoro cijena predplate. Ovako skupa nas dodje jeftinije. Inače ne bi mogli dati.

SIVU KNJIGU (Ovdje se radi o knjigi koju je izdalo ministarstvo vanjskih poslova NDH 1942 god. Tu su prikazani četnički i partizanski zločini od proglašenja NDH 10 Travnja 1941. pa do konca godine. Zločina je bilo mnogo u toj knjigi, sve popraćeno sa slikama, imenima i prezimenima žrtava. Dr. Miljenko Dabo Peranić mi je pričao 1965 godine da je vidio tu knjigu u LA BIBLIOTEQUE NATIONALE GRANCAISE, te da bi trebali naći način kako ju pribaviti. Ja sam samo rekao da mi dadne pravo mjesto, koji kat, koji red, koji broj itd. te da se on više ne treba nizašto brigati. Knjiga je došla u hrvatske ruke. Poslali smo ju generalu Drinjaninu. Tiskana je ili pretiskana te razaslati diljem kugle zemaljske. Tada ju je dr.Peranić preveo na francuski a DRINAPRESS tiskala. O toj knjigi general Drinjanin govori, mo) nemam. Posudio sam je i nisu je vratili. Naši u Parizu misle istu izdati na francuskom.

Pozdravite sve naše. Ponavljam: pišite na mašini i odvojite ono što je za tisak od ideja. Zaista je šteta da to mora dijelom ostati neiskorišteno.

Bratski i vojnički pozdrav, general Drinjanin.

Domoljub
19th June 2012, 23:18
Redovito citam Pisma Maksa Luburica. Zbilja sve zanimljivije od zanimljivijega. Zadnje tvoje posmo nema oznake Nastavlja se. Pitanje sada je dali ce ji jos biti ili ne. Ako ne nije mi drago.
Otporaš
20th June 2012, 10:50
Domoljub, zaboravio sam staviti “Nastavlja se”.

Naravno da će ih biti još. Ovo je tek početak.

Otporaš
21st June 2012, 13:23
SPLETKO OKO GENERALA DRINJANINA (prvi (1) dio)

Donosim ovdje pismo generala Drinjanina kojeg je pisao pod kodnim imenom PRIMAVERA. Pismo je pisano na 7 stranica povjerljivim dužnostnicima RADNOG SKUPA HRVATSKOG NARODNG ODPORA. Poradi boljeg razumjevanja pisma, morati ću tu i tamo dodati neke moje opaske, pa molim da se to uvaži. Otporaš.

Uredničtvo i Uprava
Madrid,

OPERACIJA PRIMAVERA
general Drinjanin,
12.III.1967.

Lukasu, Štefu, Ratku, Stipi,

Dragi moji !

Pišem ovo pismo Vama četvorici s tim, da svaki od Vas učini u svojoj zemlji ono što mu sugeriram, ili što mogne savezno da prigodom proslave Desetog Travnja, bilo sastanaka Radnog skupa, bilo prigodom u ovu svrhu sazvanog sastanka, bilo da prepisom ovog pisma obaviestite svali na svom području one, za koje misli, da je bezuvjetno potrebno da znaju, bilo po dužnosti u organizaciji, bilo jer je je to iz drugih razloga potrebno. Isto molim sve ostale, pa i Rudija Erića, Marijana Nosića, Envera (Mehmedagića, mo) i Šegu Stipu, kao i druge, da im ne šaljem okružnicu izravno. To je zato da se ne mušim sa prepisivanjem, a i jer ovako ne znam, da li ću moći i ovo dovršiti, iako je nedjelja jutro rano. Napisati ću Vam što stignem, a vi prenesite najužima ono što poručujem, a ostalima ono, što bude potrebno prema Vašoj uvidjavnosti.

1.) Počet ćemo jednim dogadjajem, koji Vam je poznat. Posjet Tita Austriji. Udba je tu stvar iskoristila da pokrene INTERPOL protiv hrvatske emigracije, a dobrano protiv nas, jer je naš rad opasan radi razdvajanja njihovih redova. “Atentat Grabovca” (Sjećam se tog slučaja. Tada sam živio u Parizu. Radi se o jedno Hrvatu pasošaru koji je navodno htio izvršiti atentat na Tita. “Atentator” je uhapšen, hrvatska emigracija optužen, poimenice Hrvatski Narodni Odpor, mo) je stvar Udbe. O tome nema sumnje. Za ovo smo od prije znali, još iz Italije, da su Udbaši. O tome je pisala i Jelićeva novina (Hrvatska Država, mo). Meni je to javljeno još prije. Stvar mi je potvrdio i čitav niz ljudi. Razbijači i kriminalci, agenti provokatori, u službi Udbe. Sada su oni “priznali”. I dali izjave INTERPOLU. Tisak iz Jugoslavije odmah “veže konce”. Tako i do “slučaja Medvedović”. (U kolovozu 1966 godine netko mi pokuca na vrata. Otvorim i pred sobom vidim nepoznata čovjeka s brkovima. Bez riječi pruži mi novinu “Hrvatska Sloboda” koju su izdavali Ujedinjeni Hrvati Njemačke; Mile Rikavina i drugi. Unutra vidim švrakopisom ispisanu moju lozinku TRUP, Tajni Revolucionarni Ustaški Pokret…Na moj upit tko ste vi, predstavi se da je Slavko Logarić iz Njemčke te da ga k meni šalje Mile Rukavina. Pozovem ga da uđe u moj stan. Pričao mi je kako je u Štuttgardu ubio jednog jugoslavenskog špijuna, nekog Medvedovića od Imotskog. Ostao je kod mene neko vrijeme. Potrudio sam se da mu pribavim potrebne papire da ode za Španjolsku, pošto je to bila jedina zemlja koja antikomunističke izbjeglice nije vraćala u Jugoslaviju, mo) I kako je Tito šef Države, sve u vezi njegove sigurnosti, prema statutima INTERPOLA, spada u nadležnost i sve su Države, članice dužne vršiti naloge. Tako i španjolska policija, koja je član iste kao i Jugoslavija.

2.) Već peti dan da je zatvoren u Valenciji Slavko Logarić. s tim, da je njemačka sekcija Interpola tražila od španjolskog njegovu ekstradikciju. I kako je bjegunac sa njemačkom residencijom, pasošem i legalnom vizom, automatski podpada pod njemačku jurisdikciju. Ministarstvo Pravde je dalo nalog za ekstradikciju, tj. predaju njemačkim organima, da mu se sudi radi ubistva “Medvidovića i drugih jugoslavenski gradjana” i radi toga” jer je skupa sa grupom Grabovac” organizirao arentate itd. Ja sam tih dana imao strahoviti neprilika radi drugih naših, jer “organizacija terorista je pripremala više napada na jugoslavenska diplomatska predstavništva i državne predvodnike”. Nu ovi nisu njemački residenti, nego su “politički emigranti” i redarstvo je s dobrim kriterijem odbila uhićenje, a najmanje da bi poduzeli opći napad na “emigrante iz Jugoslavije” kako je to tražila Interpol, a gdje smo bili uključeni ja i i još pet mojih, kao i još neki macedonci, pa i jedan Srbin, valjda radi kamuflaže. Nu logarića je zahvatilo, jer smo se nadali, da ga se neće potraživati, a kako je imao dobar pasoš, njemački, i mislili da se vrati, bio je kao turist i naravno legalno prijavljen, kao što je i došao. Izvuli su ga iz moje kuće i odveli.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
21st June 2012, 16:43
SPLETKA OKO GENERALA DRINJANINA (drugi (2) dio)

Nismo se nadali, da bi se to moglo dogoditi, ali kako je traženo preko Ministarstva Vanjskih (poslova, mo) i Pravde, bili su nama nepoznati kanali, koji do sada nisu imali veze, i dok sam ja prije podne bio skupa sa Slavkom< na političkom redarstvu i u vezi s kontrolom syranaca, čekali su nas agenti kriminalnog redarstva sa nalogom Min. Pravde, što je posebni slučaj, jer je legalno sasma pod njemačkom jurisdikcijom. (Napominjem da sam Slavku Logariću pomogao da ode u Španjolsku. Osobno sam išao na Španjolsko poslanstvo skupa sa drm. Miljenkom Peranićem. Španjolcima smo rekli da dolazi direktno iz Jugoslavije. Njemačku nikako nismo smijeli ni spomenuti, jer je za njim bila potjernica. A to što general navodi da je uz sebe imao legalne njemačke isprave, to stoji, jer je general morao igrati na svaku

“legalnu” stvar kako bi se Slavka Logarića spasilo od izručenja Njemačkoj, pa, možda, eventualno i Jugoslaviji, mo)

3.) Smjesta sam išao u Madrid i pokrenuo prijatelje, koji su uz nas, kao i u ostalim slučajevima, preuzimajući ja odgovornost, da će ljudi napustiti teretorij, itd., jer kako ova zemlja živi i diže se od turizma, a komunisti i anarhisti joj napadaju ambasade u Italiji, Francuskoj, Holandiji itd., i kako je počela i dijelom već uspostavila konzularne, trgovačke i negdje redovne diplomatske odnose kako sa Rusijom, Rumunjskom, Bugarskom, tako i Jugoslavijom, i ti se odnosi pojačavaju danomice radi trgovačkih razloga (export voća), te na kraju, kako se zemlja nalazi na političko-diplomatskoj liniji USA-vatikanska koegzistencija, – sve to zemlju sili, da ne dozvoli rad političkih emigranata do mjere, da bi pomutili tu liniju njihove politike. Do koje će se mjere ići? To ne ovisi o nama, nego o igri velikih, i dokle će recimo Beograd i drugi napadati njih, pomagati Štrajkove itd. Španjolci su ponosni na svoju nezavisnost, i drže ju naprema USA. što se ovih dana dokazuje u novinstvu kada se ustanovilo, da su studenske nemire ovdje financirali agenti američke org. CIA. Jedna lekcija više za nas u svakom pogledu. Danasem očekujem patera Oltra, koji je dušom i tijelom, kao i uvjek uz nas, kao i onda su nas ovdje tužili predstavnici našega HOPA, da smo komunisti. Na vodstvu aparata su čvrsti ljudi. Šef policije je jedan bivši divizioner iz Rusije. Bili smo s njim. I šef vanjskih (poslova, mo) je isto divizioner, i prijatelj Oltrin, ali je to drugo. Ministra Pravde poznaje Rudi Erić,, jer smo ga skupa posjetili, dok to nije bio na njegovom imanju blizu moga mjesta. (Ovdje se treba nadodati da je general Drinjanin poznat po tome da je on rijetko kada pregledavao pisma koja je pisao. Pisao ih je na desetke tisuća; i uz sve druge dnevne obveze on si nije mogao priuštiti vremena za korigiranje i pregledavanje eventualnih (po)griješaka. A šta je htio reći “…dok to nije bio na njegovom imanju blizu moga mjesta…” Mo mom rezoniranju je htio reći: “dok smo bili na njegovom imanju blizu moga mjesta”, mo). On je isto rezervni častnik. Najgore se neće dogoditi ni skim, i vjerujem ni sa Logarićem, već i zato, jer vide, da se tu ide po – mene. (Za sigurno “po mene” znači po generala Drinjanina, mo) Zato su spojili Grabovca sa Logarićem, Medvidovićem, i sam imao posjet jednog našeg Hercegovca, mladog “revolucionarca” (šteta da ga general ovdju u ovom pismu nije imenovao. Do sada izišlim dokazima samog ubojice Ilije Stanića, on je došao iz Njemačke u Španjolsku početkom godine 1967. Ovo pismo je pisano 12 ožujka 1967g., mo) za koga smo predmjevali da radi za Udbu. I dokazalo se, jer je prije dolaska Tita bio na svim mjestima odakle bi se “nešto moglo napraviti”, a prigodom sastanka samnom nastojao je od mene dobiti bilo što, da me – kompromitira. I to smo uspjeli dokazati, i ovdje raskrinkati.

4.) Imam uz sve ostalo, dva važna problema :

a.) Logarić, za koga se borimo, i osim prijatelja pokrenuli smo i jednog poznatog kriminalistu i jednog advokata versiranog u internacionalnim odnosima. Ovaj će vjerovatno sutra na put u Bonn, ako ne uspijemo stvar riješiti na političko.redarstvenoj liniji, nego na vanjsko-juridičnoj, što je jako neugodno, komplicirano i skupo. Prva je linija uz nas, a druga sklona, iako mora imati obzira na obzire, već radi svojih slučajeva protiv komunista i anarhista, koji protiv njih rade, i zašto trebaju INTERPOL. I oni kontroliraju svoje radnike u Njemačkoj, imaju dakle ovakove ili slične probleme i nemogu biti olaki, barem ne vanjskopolitički i juridički sektor. On je u tamnici na raspolaganje njem. vlasti za ekstradikciju, iako smo uspjeli zaustaviti tok predaje i borimo se uz pomoć redarstveno-političkog sektora, da skrenemo stvar na političku bazu, u koju svrhu će možda biti održan proces, koji njih NE interesira, jer imaju dosta problema i sami, i jer ćekaju ove godine 18 milijuna turista.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
22nd June 2012, 00:54
SPLETKA OKO GENERALA DRINJANINA (treći (3) dio)

Osim toga Slavka terete za pet stvari, i koji su tamo, i naši, i Udbaši, brane se sa njim, jedni da sebe operu, i Udba da mene umoči. Iz rekonstruiranog plana to se vidi. Pojačavaju se odnosi izmedju Jugoslavije i Španjolske. Tuku se, izmedju ostalog, preko magareta. To magare sam ja i Radio sat, (Radio Glas Madrida kojeg je vodio i uređivao Pavao Tijan, mo) kojega smo lani spasili padre Oltra i ja, preko najviših organa, gdje su rekli “njet”. I naša tiskara, koja je počela davati plodove svoga rada u emigraciji

odgojom revolucionaraca, i u domovini u psihološkom ratu podvojavanjem u njihovim redovima. Vjesnik je morao javno pisati o letcima Odpora (Ilustracija radi ću donijeti nekoliko tih letaka koji su bili isključivo tiskani u stotinama tisuća samo za Domovinu. To činim zato kako bi se mogla politička i nacionalna linija Odpora usporediti s odrazom vremena u kojem su se ti letci pisali i slali hrvatskome narodu u Domovini da vide da ga hervatska emigracija nije napustila niti zaboravila, mo) i braniti se. O tome u OBRANI VIŠE. I s druge strane magare su oni španjolski komunisti, koji sjede u Beogradu (General Grinjanin misli na one poražene španjolske komuniste sa kojima su se jugoslavenski komunisti borili u španjolskom građanskom ratu 1936-1939 proti Franka, mo) i dobivaju od Vlade i Radio postaju i tisak za agitaciju protiv Franka ovdje. Nije dakle samo ideološka razlika općenita, nego rad Drinapressa i Radio sata Hrvatskoga, i crvene propagande iz Beograda. I kad se dvojica tuku preko magareta, onda magare obično izvuče krači kraj. Ali i tako, akter je, kao i hrvatski svećenici u emigraciji, koji stoje na putu sredjivanje odnosa Beograd-Vatikan, ili na drugim kolosjecima njima slični. Eno istog mons. Casaroli u Moskvi, Varšavi, Budimu itd. Gornje nam daje znati da konspiracija Rim-Beograd, nije uperena protiv izročito Hrvatske, što je dobro, ali s druge strane, stvar je načelna, šira, sistematska uopće sa komunističkim svijetom i zapadom, koji vidi da NE MOŽE VOJNIČKI I POLITIČKI VODITI RAT PROTIVU MOSKVE I BEOGRADA, i kao što Moskva i Beograd (ovaj odavna podržavan američkom pol.strategijom) radi straha pred Kinom, nemogu izvesti “zadnju bitku” protiv slobodnog svijets. Kakva je tu uloga, na našem sektoru, rezervirana preko slučaja Logarić za mene, neznam. (Sve što se zna je to da je ovo pismo pisano 12 ožujka 1967 g., a da je general Drinjanin ubijen 20 travnja 1969 g., dakle poslije dvije godine, jedan mjesec i osam dana. To je to vrijeme u kojem se je SPLETKA PLELA OKO GENERALA DRINJANINA, mo). Ali osjećam da s ovim tek počima, a ne završava. dakle preko Logarića ide se za Luburićem, koji bi mogao biti to magare izmedju Madrida i Beograda.

b.) Kao posljedica svega toga nastaje i problem, kako mi je to sugerirano, da bi morali cijelu stvar DRINAPRESSA, postaviti na drugo mjesto, s drugim legalnim bazama, dakle premjestiti i kamuflirati. A to će reći revidirati i moj obiteljski položaj radi djece, arhive, rada, itd. Pri tome znam, osjećam i dobivam garancije, da se ne trebam bojati, (“Bojim se da ne ću dugo živjeti: naime sredio sam klišeje, sve je kalsificirano, protokolirano, očišćeno i razbijeno u 40 grupa. I čak mi se dogodilo da sam našao što sam tražio! I kako sam Ti rekao da ne ću doćekati živ toga, bojim se da ne bi mogli Amerikanci izgubiti kakvu bombu nad cargagentom, ili ja da nadjem jekvu, koja nije moja, ili ako Udba imadne koju previše, pa kaše, kad smo već u trošku, neka ide.” General, pismo piscu od 19.II.1968.) Iz knjigePOGIBIJA GENERALA LUBURIĆA, str. 29, mo) i ne bojim se skorih dana, iako neće biti ugodno. Magare se treba “vrcati” da dobije što manje batina, jer će se vjerovatno problem onih, koji se tuku preko magareta s izričitim ciljem, da svaki od njih dokaže svom narodu, da je zapravo pobjedio a ne izgubio. Zapad želi vjerovati da je penetrirao na istok, kao i da je razbio monolitnost sistema, što stoji, a komunisti se hvale da su se spasili od srdžbe svog naroda sa kapitalističkim parama. I to stoji. Rata nema, pohoda nema, Kina je neprijatelj svima, i Vatikan, Kapital, Masonerija, nacionalizam traže put spasenju pred žutom opasnosti. To je istina, a sve drugo je sporedno pa i “sloboda zapada”, “revolucija Rusije”, “doktrina Vatikana” itd.

Nastavlja se. Otporaš.

Nota Bene,
Vidjeli smo iz ovoga pisma kako je general predosjećao da se nešto oko njega kuha. Teško je bilo predočiti pravu sliku. Dr. Peranić je pronašao u jedoj od soba jednu željeznu štangu godinu dana prije pogibije. Posumnjao je odmah u iliju Stanića i zahtijevao da ga odstrani. General mu je rekoa da više sumnja u Željak Bebeka nego u Iliju. Doći ćemo i do toga. Otporaš.

Otporaš
22nd June 2012, 11:53
SPLETA OKO GENERALA DRINJANINA (četvrti (4) dio)

Na meni je sada da Vam kažem moje probleme, sa radom i sa premještajem tiskare, mene i obitelji.

5.) Što imam Vama reći u vezi svega gornjega, s tim, da se ove misli prensu na najuže suradnike, a djelomično i prema mjestnim prilikama i na druge suradnike, ili Hrvate, koji iako nisu pripadnici ili suradnici, gledaju s interesom naš rad i eventualno bi ga moralno, politički i ekonomski pomogli.

a.) u prvom redu neka se ne ljute prijatelji ako im ne mognem odmah na sve, brzo i opširno odgovoriti. Ostajem vjeran obećanju da ću ja osobno svakom Hrvatu odgovoriti na svako pismo, ali je tih pisama mnogo, medju njima i pisama agenata Udbe, njemačkih, američkih, engleskih, i kako sam nedvojbeno ustanovio albanskih i kinenskih agenata. Sastanci zahtievaju oprez radi mjesta, sigurnosti, troškova, vremena i tema. Pisanje još više, jer su dokumenat, koji se može upotrebiti na zlih načina i samo jedan dobar. To naši moraju razumiti, pa ipak ima i dobrih, zlatnih ljudi, koji se uvrijede, zahvaljuju na "položajima", ako ne ostavljaju već Odpor, ili odlaze "kamo ih zovu", povlače se uvrijedjeni, jer da ih je "netko kod mene opanjkao". To je na Vama da uredite, kad i gdje se može.

b.) da smjesta i najaktivnije mobilizirate materijalnu pomoć jer su mi uz sve druge jade ovi dogadjaji naprtili strahovite troškove, i morao sam tražiti na posudbu novac. Ja obično tražim kad sam "u dreku" do vrata. Dodijalo mi je moljkati, pisati, tumačiti, mnogo puta ponižavati se, gutati predbacivanja, napadaje, nekada i zafrkavanje, pa i vrijedjanje, ali kako nema druge, valja sve superirati i uvjek iznova počimati, moliti, ponižavati se, što znam, da ni Vama nije ugodno, i znam da osobno žrtvujete, gutate pilule gorke i čemerne, kao i ja, možda i više, jer ste u kontaktu i s različitim elementima. Pošaljite mi najhitnije sve što možete, bilo od tiska, bilo od Fonda, bilo osobnim i užim inicijativama, bilo od osoba, koje bi ipak mogle i morale na neki način pomoći. Na Vama je da riješiti taj problem. Budite uvjereni i mogu Vam pružiti opipljivih dokaza, da smo pater (Oltra, mo) i ja i ovdje nešto sredstava smogli i davno potrošili, jer nebi inače ni pola onoga napravili, što smo napravili na svim poljima. Ja sam bio toliko rastrgan ovih dana, da nisam imao vremena da pregledan u pogledu Fonda i razašaljem ostatak blokova i upozorim na jednu anomaliju. U isto vrijeme kad smo napravili nekoliko blokova Socijalnog Fonda stigla je potražnja od Šefa, da napravim FOND ZA SLOBODU HRVATSKE. Napravili smo hitno nešto i poslali avionski. Morao sam na put i ostavio sam, da mi izrade još. Pri numerisanju nisu imali u vidu razliku izmedju dva Fonda i opetovani su neki brojevi, mislim prvi. Pisao sam Štefu, jer je kasnije uglavnom na njega poslato, da ispravi. Ako mognem sutra, što ne znam, jer očekujem povratak patera iz Madrida, poslat ću ostatak. Tu je glavna briga na Štefu i Ratku, da to sravne i daju drugima, bilo podatke, bilo druge blokove. Oni su uglavnim centrima. Vladeku isto pišem posebno jer on skoro uvjek uzajmi od svoga i pošalje, a onda kasnije naplaćuje si. Štef neka uredi sa Džebom (Ivan Džeba je bio zadužen kao glavni Rizničar Odpora za sjeverni kontinent, mo), i ostalima, a Brbić i tako u Australiji ide posebno i Lukas za Argentinu. Nu pomozite kako god znate. I hitno.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
22nd June 2012, 22:37
SPLETKA OKO GENERALA DRINJANINA (peti (5) dio)

c.) Po pitanju proslave Desetog Travnja, kao njhitniji problem, uspio sam poslati jednu malu poruku na Nikicu Jurića u Hamilton, gdje oni slave prvi put sami. Zatim jednu lekciju br. 1. u Australiju na Brbića. to je doktrinirana stvar, odnosi se na značenje Desetog Travnja i konkretne tehničke i političke probleme akcije za obnovu. To je Stipe dobio i on će to umnožiti i dati svojim ograncima. Neznam kakve tehničke mogućnosti ima Stipe da bi hitno napravio dva primjerka i poslao Lukasu za Argentinu, ili Ratku za Toronto. Pa možda bi moglo i stići, a ako ne, neka bude za Antunovo, za Radni Skup, jer nije za širu publiku, nego za Odporaše i borbeni elemenat. Šaljem zato original, napisan, Marijanu Nosiću, pa neka kao proćelnik pročita Radnom Skupu, ako se sastane u Torontu. Inače nadam se da ću moći obaviti još nešto korespodencije, odgovoriti najhitnije i dati upute za Švedsku, Francusku i Njemačku, možda i poslati kojeg govornika, ali neznam što i kako ću još stignuti učiniti za Notrh, Sud i Oceaniju, pa da znate i snadjte se, kako znadete, sastavite poruku i pročitajte u moje ime. OBRANU ste dobili i imate letak: TKO NEĆE HRVATA ZA BRATA, HOĆE SRBINA ZA GOSPODARA. To neka bude središnja misao, kao što je bila i 1941. godine. Proslavite kako znate, s kim mognete, prema lokalnim mogućnostima.

d.) OBRANA. poslao sam je i sve ću učiniti da bi još jedna stigal, ona posebna za 10. travnja u podrušju North i Sud, te Evoropa, i pokoji u Oceaniju. Ali neznam što nam donosi sutra i kako ću biti sa vremenom. Nadam se da ću moći smlatiti, makar i manji broj, i poslati ga na vrijeme. Ali ako bi se moralo biti i bez toga, poslati ću Vam letak ili što bilo. (jedno obrazloženje. Upoznat sam toliko da je DRINAPRESS nekada izdavala po dva broja OBRANA jedan za drugim, iz razloga toga što je pristizalo toliko mnogo materijala za novine; vijesti sa svih strana i onih hitni i onih koje mogu pričekati. tada bi general sa svojim radnicima tako to priređivao i tiskao one friške vijesti u prvu OBRANU, a one druge koje ne gube na vremenskoj važnosti bi stavljao u drugi broj OBRANE koju bi čekao da dođe vrijeme za razašiljanje. Tako se je naš general koprcao da zašpara i uštedi na novcu, mo)

e.) Učinite u pogledu našeg internog "puča" našeg pukovnika, kako najbolje znate. (ovdje se radi o pukovniku Ivanu Štiru. Došlo je do nekih nesuglasnica i trzavica između Puk. Ivana Štira, Lukasa i drugih Odporaša u Buenos Airesu, mo) U gornjim okolnostima, neće Vam biti teško vjerovati, da nemam ni vremena, ni smisla, za napridovanje sa usidjelicama Buenos Airesa. Nekada i sam počimam sumnjati u sve te naše Korsky, Štiere, Rovere, koji iako idu s nama, trpe, ginu, ipak uvjek ostaju izvan onog začaranog kruga narodne duše, kao i Štrosmajeri, Šeperi, Pichleri itd. na klerikalnom polju. Štir je imao napisanu brošuru protiv Hefera, (Mislim da general misli na knjižicu od 35 stranica OTVORENO PISMO DRU. STJEPANU HEFERU, Buenos Aires 1966, mo) mene, Vrančića, Jelića, Oršanića, i do zadnjeg časa je brenzao stvar sa Heferom, i nije dao naprijed Odporu, a onda a onda sam mu morao protiv Hefera, kuma, (oni su kumovi, mo), jer veli: pasti će i tako, a sada sa Korskim ruši Oršanića u Republikanskoj stranci, Vrančića u novom HOP-u i mene u Odporu. Vele mi sasma ozbiljni ljudi, da ih posjećuje sa onim programom u ruci i dokazuje, da sam se prodao – komunisitma (Nova politika Hrvatskog Narodnog Odpora za POMIRENJE S HRVATSKIM KOMUNISTIMA, mo), a ja njega već 1945. morao tenkovima vaditi iz ruka Moškova, Kirina i vojnog redarstva, jer je pokušavao vaditi iz partizana naše HSSovce. I sve je to "osječka garnitura" koja je trebala nadomjestiti onu – "dinarsko-koljačku". /Hefer, Korski, Štir, Klaić, Asančaić, itd. sve su to osječka garnitura/. Zato ograničite se na manevre na vlastitom području, jer inače nitko tu nemože konce vezati. Na pr. imamo s više mjesta ponude od "prvog HOP-a" (Poglavnik/Hefer, mo), a negdje "drugog", (reorganizacija HOP-a koju je vodio dr. Vjekoslav Vrančić, mo), a i "abatri" sa svakim i protiv svakoga.

f.) Nitko više kao ja ne želi da se postavi stvar VANJSKOG FRONTA na noge. Ali nisam nikada želio da mu sjelo bude u Madridu, ali ni u Buenos Airesu, ni u Njemačkoj, ni u Parizu, jer ako treba postojati iz političkih razloga onda on treba biti u USA. To je tako logično, da nije potrebno to nijednom od Vas dokazivati.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
23rd June 2012, 12:33
SPLETKA OKO GENERALA DRINJANINA (šesti (6) dio)

Pupak svijeta nije u Argentini iako može u njoj biti dobar dio naše političke elite, koja bi i te kako dobro došla na drugim podrušjima. Nu da se stvori nešto pametna i što će biti operativno, trebaju postojati operativni i stabilni RADNI SKUPOVI ODPORA. To se pak nemože riješiti "pukovničkim udarima" koje ovdje zovu "kvartelazo", tj. kasarnski udar. FANJSKI FRONT ODPORA je isključivo politička institucija i mora biti plod razumijevanja, politike, izmjene misli, dogovaranja, uma i trepljivosti, ali uvjek u rukama autoriteta, da se ne izrodi "kvartelazo". I recimo Cecelja je donio u Argentinu duh svoga zapovjednika Štira i komesara Korskog, operirajući na svim "conbinazionne". To nije Odpor, to je spekulacija. FANJSKI FRONT mora biti prikladan za svoje područje, da ovdje obavi svoju misiju a ne zato, da Odpor uskladi svoj rad prema želji svakog područja. I još manje prema želji pojedinaca.

Naša je propaganda, pa i naš "specijalni program" više štete nanio komunistima, nego sve učinjeno kroz 20 godina. Papa, Kapitalizam, Nacionalizam operiraju na socijalnom polju, jer to je znak vremena i četvrta dimenzija svih podhvata XX stoljeća,- a mi, koji smo bespravna raja, socijalno izkorišćavani, sa praktični jednim operativnim i solidnim partnerima u hrvatskom industrijskom radništvu i mladoj

generaciji intelektualaca izlazimo sa pričama o starom raju, kad te priče ne uvjeravaju ni nas, a kamoli one, koje valja izvući ispod pandža internacionalnog i srpskog komunizma.

Vanjski Front neka se ograniči na uskladjuvanje u svojoj okolici, neka brani Hrvatsku pred svijetom, neka ima riječ u ime prava naroda, a ne da diktira taktičke poteze psihološkog rata sa 15.000 kilometara daljine onima, koji moraju na terenu biti "al jour" (a jour, biti jasan, mo). Zar će naš Operativni Stožer u času pokreta u Domovini trebati uzimati u obzir mišljenje svakog od nas ovdje ili preko mora. Takvu propagandu nam diktiraju POLITE. Njemačka, Austrija, Engleska, pa i Vatikan, pa i Španjolska a da ne govorimo o Francuskoj i nordičkim zemljama, traže svoje puteve, i saveznike tamo, gdje su mogući, a ne na Mjesecu. CIA i UDBA će jedni drugima organizirati napade na ambasade, demonstracije, kradju dokumenata, itd. i onda ako uistinu stoje na istoj stratežko globalnoj koncepciji: mir, da bi se očuvali od Kine, i "mali rat" da si očuvaju pozicije i vlast unutar zemlje. I naš VANJSKI FRONT trebao bi biti VLADA HRVATSKE, a ne njen organ za konspiraciju, represiju, psihološki rat. Dakle uzdignuti se u visine, a ne turati nos u male poteze, varakanja, "vrcanja" kako bi rekli naši Imoćani. Zato taj organizam more biti fleksibilan, diplomatičan, dostojan, ugledan i "raison d'etre" (opravdanje, mo) razlog opstanka. Zasad to ne znači nikakvo nadglasavanje, nego delegiranje predstavnika svih područja u VANJSKI FRONT U USA, a ne mješanje Područja, ili svih i svakog u svaki potez taktičkih organa Odpora. Vidili smo kako su svršili svi mangupski, fanfaronski, hoštaplerski potezi stratega HOP-a i "mladih revolucionaraca" i njihovih zaštitnika, i ne smijemo počiniti takvu pogrešku. I nećemo ju počiniti, što dokazuje reakcija svih Vas na "Štirov puč". Nitko od mene ne želi (više, mo) efikasniji Vanjski front, ali s tim, da mi pomaže kao zapovjedniku Odpora.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
23rd June 2012, 23:10
SPLETKA OKO GENERALA DRINJANINA (sedmi (7) dio)

onoga dana kada si medjunama ozbiljno postavimo pitanje, da tko me je izabrao, odnosno postavio, stvarje*propala. Ne zato, jer ne bi bilo drugoga, boljega, mladjega, pametnijega i prihvatljivijega, nego zato, jer nebi bili ozbbiljni, pa ne bi znali ne samo pomagati mene, nego ni na mjesto moje postaviti drugoga. Ako zato trebadnemo "poslovnik" onda ga možemo posuditi od HOP-a i svršiti kao i oni, kao Ustaški Pokret, kao HSS, itd. Ako imamo svijesti, pameti i živaca, onda ćemo znati voditi Odpor i kad trebadne izmjeniti i zamjeniti Zapovjednika, i malo će nam pomoći svi poslovnici, pravilnici, ustavi, itd. Na terenu će pak diktirati prilike, cirkustancije (to je španjolska riječ što bi mogo značiti: okolnost, slučaj, prigoda i sl., mo), uvjeti saveznika, itd. i teret ostaje na Vama, VANJSKOM FRONTU, da znadne prihvatiti nove prilike, ljude i potrebe. (Tko je do sada pomno pratio ova pisma, mogao je očito primijetiti promijenu političke linije, ili pravac, generala Drinjanina. On ovdje govori dužnostnicima VANJSKOG FRONTA ODPORA "…da znadnu prihvatiti nove prilike, nove ljude i potrebe…". Dakle ljude iz Domovine, njihov način mišljenja i njihove potrebe, ako želimo doći do Hrvatske Slobode i Hrvatske Države. To je jedino mogao učiniti dr. Franjo Tuđman. Nikada ne mogu zaboraviti riječi kada mi je na Prvoj Konvencije Hrvatske Demokratske Zajednice u Clevlandu 20 sijčnja 1990 rekao: Mile, mi se borima za Hrvatsku Državu gdje mišljenje pojedinaca nije toliko ni važno. Hrvatska je važna…, mo). Neće dugo trajati da se "drugi HOP" pretvori kao i nekada Jelićev Odbor u druga poprišta razdvajanja, o čemu imam već nesamo mišljenje, nego i konkretne obrise. Kao što "osječka klapa" tako i "dinarska" ima svoje Hercegovce, Ličane i Dalmatince, svoje prave i krive Ustaše, pravovjerne Poglavnikove Nastaše, na klerikalne i antiklerikalne, itd. Toliko o tome.

g.) Tiskara. Moram Vam i o tome nešto reći, ali bojim se da neću dovršiti, jer mi vele da je stigao Pater Oltra i moram ići. Nesamo da nije svoje dovršila, nego je tek počela. (Ovdje se radi i tiskari DRINAPRESS, mo). Rata svjetskog nema, a ako ga bude, neće se biti (tući, mo) u Evropi, a "naš će Tito" ili nasljednici biti na strani Amerike kao pokusni kunić za nove eksperimente ili kao logistička baza protiv "vlastitih saveznika". Može biti i drukčije, ali boj će se naš biti u glavnom i srdcima Hrvata. Preko Hrvata treba osvajati Hrvatsku, jer natreba računati na "blatobrane" (ovdje se za sigurno misli na talijanske blatobrane o kojima je sustavno jugo promidžba govorila i napadala Poglavnika da je on došao na talijanskim blatobranima s nekoliko stotina svojih vjernih Ustaša, mo) a niti zasada na

“antikomunistički križarski pohod”. Znači treba pojačati rad novina, letaka. knjiga, stručnih, povjesnih i političkih knjiga. Imali smo jednu mašinu i ta je kroz 4 godina radila danju i noću. To je previše i za jednu američku, englesku ili njemačku, a kamoli za jednu skromnu “bosansku industriju” ovdje. Počela je faliti. Popraviti ćemo ju, i ta će mašina još pisati povjest. Ali sam morao kupiti drugu, i nova OBRANA izlazi tiskana na njoj, ili nebi izašla. ili napredovati, ili stati. Moramo naprijed, ili krepati. To je zakon za čovjeka, drvo i mašinu, ili skup istih. Moramo dakle modernizirati, jer ovo nije više ona zemlja, u kojoj smo bili, nego zemlja za 18 milijuna turista i dva milijuna radnika izvan zemlje. Nema radnika, a oni koji dodju, imaju evropski nivo. A mi ostali isti, i to osjećam teško. Radi se dakle osim svega i o novim investicijama, ulogu kapitala u zemlje psihološkog rata, kojeg vodimo, kako smo to rekli. Vjerujem da ste ovu stvar odobriti, jer nema druge. Inače skorom ćete dobiti knjigu MISIJA U HRVATSKOJ, tj. dnevnik bivšeg tajnika vatikanskog izaslanika u Hrvatskoj, a to do sada najači dokumenat hrvatske državnosti godina 1941-1945. Velim 1946. jer je isti isti bio svjedok prve godine Titove vlasti. I zatim jedna druga, slična. Moram ići. Vjerujem da ćete me razumiti, pomoći i svjetovati.

Grli Vas odani Vam general Drinjanin (podpis)

Kraj ovoga pisma.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
24th June 2012, 17:42
ZANIMLJIVI PISMO GENERALA DRINJANINA.

Donosim ovdje jedno pismo koje nema datuma kada je pisano. Našao sam ga u istoj omotnicu (kuverti, mo) u kojoj je bila OKRUŽNICA ZA ČASTNI SUD sa datumom 22 veljače 1956 godine. Poslije ovoga pisma ću iznijeti “KRATKI PREGLED DOGADJAJA U ARGENTINI” OD 2.XI.1955., kojeg je napisao Poglavnik dr. Ante Pavelić. Onima koje ove povijestne stvari budu zanimale će svakako događaju koji su se tada događale u Argentini moći pomoći doći do zaključka da se je ovo pismo pisano u ta vremena kada je već postojao razlaz između generala Drinjanina i Poglavnika. To će se uočiti pri dnu ovoga pisma, što je napisano i nadodano rukom.

HRVATSKI NARODNI ODPOR
URED GLAVNOG TAJNIKA.

SVIM POVJERENICIMA. Stan, dne

Dragi brate ! (Ante Kršenić, mo)

Prilažemo OKRUŽNO PISMO, koje radielite svim hrvatskim skupinama bez obzira na političke i ine razlike, koje medju nama vladaju. Vjerujemo da će svi čestiti Hrvati dići svoj glas u korist progonjenog Državnog Poglavara, članova Hrvatske Vlade i naše braće u Argentini.

Prema izvješćima prijatelja naši su politički protivnici svuda u svietu počeli sa agitacijom, nebi li ove težke časove izkoristili za rušenje naših redova. Posebno se treba čuvati komunističkih agenata, kjoi će pokušati stvoriti duboki iaz izmedju nas i našeg hrvatskog svećenstva, što se mora najenergičnije spriečiti. Mogu zgriešiti i svećenici, mogu biti i naši zadrti politički protivnici, ali mi smo sviestni stanja i znademo, da su to samo pojedinci, koji to rade na svoju rukui da iza njih ne stoje nikakove više crkvene vlasti. Mi, koji pretendiramo i opet biti stvaraoci države Hrvatske znademo, da je Crkva činbenik s kojim treba ozbiljno računati, kako danas, tako i u budućnosti. Naš je narod duboko riligiozan i Crkva imade božansku misiju i svoja naravna prava u svim zemljama, gdje živu katolici. Ostanimo kao i do sada u zdravom ekvilibriju i u vjernosti Crkvi i duhovnim i moralnim načelima i ostanimo vjerni načem zakonitom Državnom Poglavaru u pitanjima oslobodjenja naše porobljene Domovine. Samo je komunistima u interesu produbiti jaz, nastao djelovanjem pojedinih svećenika i katoličkih intelektualaca, kao i dogadjajima u Argentini. Svaki prvai rodoljub i sviestan čovjek nastojati će svaku stvar postaviti na svoje mjesto i ne gubiti živce. Sačuvajte mir u vašim kolonijama, družtvima i skupinama.

Bez obzira dali će Poglavnik časovito moći biti ili ne u vezi kao do sada s pojedincima i družtvima, ostanite čvrsti, jer znate što vam je činiti. Kad je progonjen mi smo Mu još vjerniji i više ga volimo, jer je progonjen za Hrvatsku. Sve će se urediti, laži će biti opovrgnute, i iztina će pobieditи.

Javite nam se, pišite o posljedicama u vašim okolinama i prije poslije svega:

čuvajte se neodgovornih elemenata, amozvanih političara i čekajte u miru izhod svega. Mi ćemo uviek i svakom dati potrebna obavještenja.

ZA POGLAVNIKA I DOM – SPREMNI !

General Drinjanina v.r.

Pukovnik Pušić v.r.

Nadodano rukom pisano:

Ps. Obitelj je spriečila da Poglavnik dodje ovamo. (U Madrid, mo) Tim sam ja bio onemogućen ušiniti ono, što su svi normalni ljudi očekivali. Sve sam imao spremljeno, ali zetovi i kčeri (Poglavnikove kčeri i zetovi, mo) te uža klika, neda. Bog neka čuva našeg Poglavnika. Skoro više. Pozdrav. Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

NOTA BENE:

Kolko sam ja kroz moje duge godine emigracije moga saznati je slijedeće:

Prvo (1) Tih godina poslije WW2, dakle 1945 pa dalje, na vlasti u Argetini je bio Juan Domingo PERON (1895-1974) sa svojom ženom Evom (1919-1952). Bio je “željezna” ruka i uveliko je pomogao Hrvatima koji su poslije Bleiburga masovno se doseljavali u Argentinu. I hrvatski Poglavar dr. Ante Pavelić je došao u Argentinu 1947 god. Bilo je tu mnogih istaknuti prvaka NDH, te prema svojoj hrvatskoj i nacionalnoj svijesti su prikupili i pokrenuli u Buebos Airesu hrvatsku izbjegličku Vladu.

Drugo (2) predsjednik Argentine Peron je svojom industrijalizacijom i socijalnom reformom došao je u sukob sa crkvom, i tako, sve malo po malo, dolazilo je do nezadovoljstva naroda, što je uzrolovalo revoluciju i svrgniće predsjednika Perona.

Treće (3) za to revolucionarno vrijeme bilo je (po)nekih Hrvata koji su bili za predsjednika Juana Perona, što su argentinski ljevečari sa jugoslavenskim poslanstvom i svim jugoslavenskim udbaškim aparatom iskoristilo do maximuma protiv Hrvatske Državne Izbjegličke Vlade, Poglavnika i Hrvata općenito.

Četvrto (4) kada je nova revolucionarna Junta došla na vlast, bilo je i odveć mnogih doušnika koji su dojavljivali novim vlastima kako su se Ustaše isticale u borbi za Perona a protiv revolucionarne Junte. To je bilo dovoljno zeleno svijetlo za hapšenja svih istaknutih Hrvata.

Peto (5) u tom metežu bilo je jako teško se snaći. Ako se sam prijaviš, postojala je velika bojaznost da se izruči jugoslavenskom poslanstvu u Buenos Airesu a potom jugoslavenskim parabrodom direktno za Jugoslaviju.

Šesto (6) da se to ne bi dogodilo u tom metežu i nesnalaženju i našem hrvatskom Poglavaru dru. Anti Paveliću, njega se je držalo podalje od svih tih meteža, kako ga se bezpravno ne bi izručilo Titinoj Jugoslaviji.

Sedmo (7) trebalo je malo vremena pričekati dok sve istine iziđu na svijetlo dana.

Osmo (8) možda će se malo bolje razumijeti iz ovog i slijedećeg pisma. Otporaš.

Domoljub
24th June 2012, 19:02

Otporas, citam i pratim sto pises, odnosno sto su drugi pisali a ti ovdje iznosis. Sve bolje od boljega za one koji se prosloscu bave. Ja bi radije da pises kao se janjetina jede i zdere, razna pica piju i u glupostima vrime provodi. Svakako bi zelija znati koliko je tvoj dan dug. Izgleda da su uvjek na racunalu. Nemoj gledat sta ja buljazgin. To samo nastavi a ja cu citat.
Otporaš
25th June 2012, 01:31
ZANIMLJIVO PISMO GENERALA DRINJANINA (drugi (2) dio

Kako sam rekao da ću iznijeti pismo "KRATKI PREGLED DOGADJAJA U ARGENTINI", što sada činim. Ali moram dati neka obješnjenja. Ovo pismo je kopija pisam gdje je netko, neznam tko, izbrisao ime primatelja pisma a na mjesto stavio sedam točkica i uskličnik. Molim da se ovo uvaži, jer želim biti dosljedan originalima koje ovdje iznosim. Hvala! Otpora.

PRIEPIS

dne 2.XI.1955.

dragi moj…….!

Hugo (neznam tko je, mo) mi je saobćio sadržaj pisma, što si mu ga upravio. Nisam bio dospio prije. pa to sada činim i najljepše i najsdračnije Ti se zahvaljujem na brizi i spremnosti priteći u pomoć, što me nije iznenadilo poznajući već od davnih dana Tvoje vrlo rodoljublje i spremnost na svaku žrtvu.-

Znam, da su kolale najfantastičnije viesti, pa Ti u prilogu šaljem jedan kratak prikaz dogadjaja, koga sam napisao za naše organizacije i iztaknute naše ljude, odakle ćeš dobiti sliku stvari. Osim toga ćemo skoro izdati jedno Okružno pismo u istoj stvari a pobliže ćeš moći upoznati obtužbe i iz "Hrvatske", (novina i glasilo HOP-a, mo) koja je izlazila kao i obično yek držim, da je dostava zakašnjivala, što nije ništa neobičnoga u vrieme revolucije, kada i pošta ima svoje smetnje.-

U početku je stvar bila vrlo pogibljena obzirom na paklensku osnovu neprijatelja i neupućenost novih vladajućih, nu ubrzo su laži bile odkrivene i sva je sramota pala na obraz denuncijanata. Što više, našoj je stvari sve u svemu još napravljena i znatna reklama, koju sada želim izkoristiti na taj način, da sastavljam jednu knjigu o našem narodnom pitajnu i nadam se, da će obzirom na obće pobudjeni interes biti dosta čitana u zemljama španjolskog jezika.-

O rklami je dosta, da Ti rečem. da kada sad naš mali čovjek dodje na periferiji ovog ogromnog grada u kavanicu, u koju je i prije dolazio i gdje ga ljudi poznaju, i kada zatraži da plati što je konsumirao, konobar mu odgovara, da je već plaćeno, jer da su drugi gosti to platili. Kada naši, što su namješteni u ministarstvu javnih radova jutrom dodju na posao, domaći ih ljudi pozdravljaju sa: Ariba Croata! Jedan visoki novi državni funcioner, koji je sudjelovao u vodjenju istrage, izjavio je, da je čudo, odakle Hrvatima tolika energija u borbi za svoju slobodu.-

Prijatelj Rude (Rude Erić iz Clevlanda, USA, mo) me je obaviestio, da je Drinjanin pisao, da će sada biti sve skoncentrirano u Španiji, našto sam mu odmah odgovorio, da to ne dolazi u obzir, nego da sve to ostaje kao i do sada i središte ovdje gdje organizacija nije ni u najtežem času ni za trun zapela a moće biti, da će sada mogućnosti rada biti još veće, nego prije. Molim Te, da mu ne moram ovaj čas pisati ponovno: i u času, kada sam zaokupljen svim mogućim poslovima, da mu izručiš moje najsrdačnije pozdrave i da mu pošalješ prilezeći prikaz za organizacije s molbom, da se sadržaj stavi do znanja svim organizacijama i našim istaknutim osobama.-

Još jednom Ti srdačna hvala, javi mi se. Moja je adresa kao i do sada. Uz srdačni pozdrav,

Za Dom Spremni! Ante, vlastoručno.

Ovo je bilo na prvoj stranici. Sada počima druga stranica.

KRATKI PRIKAZ DOGADJANJA U ARGENTINI

Savezno sa nedavnim dogadjajima u Argentini, širili su se razne viesti o hrvatskom narodnom kolektivitetu, tu i u ostalom svietu.

Iz stanovitog kruga, nažalost i na našu obću sramotu, Hrvata, pošelo se već prije sudbonosnih dogadjaja u Argentini, širiti lažne viesti o osobama, koje pripadaju hrvatskom oslobodilačkom pokretu, a kada je došlo do revolucije, ti su denuncijanti htijeli izrabiti konfuzno stanje, koje uviek i svugdje u revolucionarno vrieme vlada, te su paralelno sa komunističkim eksponentima jugoslavenstva poduzeli veliku akciju, kako bi izvrgli pogibelji živote hrvatskog državnog poglavara i drugih istaknutih osoba i boraca, te kako bi došlo i do njihova izručenja Titu.-

U tu svrhu su povećali do vrhunca širenje laži pred argentinskom javnošću, a zatim podnieli i prijave izravno revolucionarnim oblastima (kao nedavno stanje u Libiji,gdje je revolucionarno vodstvo vršilo izravnu vlast i ubijali na licu mjesta bez suda i porote, mo), da je veliki dio, zapravo svi pripadnici organizacije “Hrvatski Domobran” na čelu sa dr. A. Pavelićem bio u plaćenoj službi prijašnjeg režima, te da su se s oružjem borili protiv revolucionaraca i protiv argentinske vojske. Putem letaka i putem novinstva su zajedno sa komunistima prikazivali hrvatskog državnog poglavara i hrvatske borce i državnike, da su za vrieme rata počinili najstrašnije zločine na vlastitom narodu u službi fašizma i nacizma, prikazujući ujedno , da N.D.H. nije bila nikakova država (netreba se čuditi strancima što tako misle i što su povjerovali srpskim i jugoslavenskim lažima, kada i danas imamo Hrvata koji tako misle, poput Mesića, Josipovića i njihovih pajdaša, mo), nego neka Hitlerova podružnicia, kao što to i inače neprijatelji hrvatskog naroda žele uvijek prikazati.-

Uslijed toga je bila nastal velika pogibelj, da svi iztaknuti ljudi budu pozatvorani ili dapače u onim burnim vremenima, kada nitko ne može nositi odgovornost za ništa, pobijeni ili jednostavno kratkim putem izručeni jugokomunističkom poslanstvu, koji bi ih lako sa svojim parobrodom odpremilo tamo, gdje bi bili mućeni i vjesani. Medjutim, čim su se prilike malo sredile i oblasti počele uredovati, ustanovljeno je, DA SU OBTUŽBE BILE LAŽNE i sva je sramota pala na obraz bezsavjesnih i podlih denuncijanata, koji se nisu žacali ni podnositi tužbe i širenja viesti, da su ti hrvatski rodoljubi palili i pljačkali katoličke crkve a istidobno, da su podmetali bombe pod razna strana poslanstva, pa i pod zgradu jugoslavenskog poslanstva.-

Svi su se obtuženi, čim su oblasti počele uredovati, stavili istima na raspolaganje spontano za provodjenje iztrage, a one su se poniele najljepše i posve objektivno iztražile i prosudile. Bila je sreća, što u prvom času obće sbrke nije od istaknutih prvaka dospio u čije nepoznate ruke, pa su tako isti mogli odmah poraditi na tome da se pred mjerodavnima stvar razjasni i prava istina ustanovi, u kom su se trudu istaknuli svi, a napose dr. Vjeko Vrančić, starešina Ing. Asančaić, Velečasni Mate Luketić, Velečasni J.Zovko, Dr. Dumandžić i još mnogi drugi. Napose je Dr. Vrančić kroz sve vrieme, po danu i po noći bio u pokretu u na djelu.-

Od velike je važnosti i koristi bilo, što su odmah sa svih strana počeli dolaziti brzojavi i pisma od naših ljudi i organizacija iz cijelog svieta, tako da su odmah novi vladajući ljudi, koji nisu stvari poznavali od prije, odmah mogi uvidjeti, da se radi ne o banditima, kakovim su obtužene i hrvatske borce htjeli podli neprijatelji prikazati, nego o jednom narodnom pokretu, koji se bori za slobodu svoga naroda a poštuje zemlje u kojima se u tudjini nalazi.-

Sramotni denuncijanti su osobe, koje su već od dulje vremena kušale nabacivati se blatom na čisti obraz rodoljuba, a to su nažalost oni oko Uredništva lista ” Glasa Sv. Antuna ” medju kojima je i bogohulac Lendić i svojedobni partizanski komunistički kapetan Fra. Paško Andrić, bivši šef promidžbe u N.D.H. Ivo Bogdan sada prisni prijatelj i suradnik šefa propagande komunističkog Titovog poslanstva druškana Miloša Lunića, s kojim se Bogdan (Ivo, novinar za vrijeme NDH, mo) stvarno družio i sueadjivao sve do revolucije.-

Od posebne je velike važnosti bio jedan vrlo plemeniti gest jednog visokog hrvatskog crkvenog dostojanstvenika, koji je svojim preuzvišenim ugledom i svojom plemenitom rieči (ovdje ima jedna zvjezduca i olovkom napisano da se radi o Nadbiskupu Vrhbosanskom dru, Ivanu Šariću, umro u Madridu u srpnju 1960 god., mo) čast i poštenje obtuženih do najviše mjere zaštitio, a takodjer je bilo

plemenito zalaganje (ovdje su bile dvije zvjezdice i olovkom napisano: i papin nuncije bez imena, mo) i jednog drugog visokog crkvenog dostojanstvenika, strane osobe. O čemu će u svoje vrieme hrvatska javnost biti točno obaviještena.-

Tako su hrvatski rodoljubi unatoč najvećoj pogibelji bili poštedjeni od pripremane im propasti, a sramota je pala na sramotne tužitelje, koji su suradjivali na najsramotnijoj izdaji sa komunistima i najvećim neprijateljima hrvatskog naroda, a htjeli su se pokriti sa najvećim hrvatskim i katoličkim svetinjama, kao što je naša vjera i ime jednoga u hrvatskom narodu najštovanijega svetca,. (Nesumnjivo se radi ovdje o Svetom Anti, mo).

Nastavlja se. Otporaš.

Bilo bi dobro i poželjno da se netko javi tko je tada živio u to doba u Buenos Airesu pa da opiše za naše hrvatske nadolazeće naraštaje šta je uistinu bilo. Ja što znam i šta sam čuo da je to bila jedna velika spletka jugoslavenskog poslanstva da pred novom argentinskom revolucionarnom vladom optuži Poglavnika i zatim sve Hrvate da su bili za Perona.

Otporaš
25th June 2012, 11:59
ČASTNI SU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

HRVATSKI NARODNI ODPOR
STOŽER “V”
Br. 349
STAN 22 Veljače 1956

Hrvatskoj emigraciji.

U posljednje vrieme kolaju po redovima hrvatske emigracije razni letci, privatna i službena pisma, pa čak i Odredbe Poglavnika, u kojima se optužuju dužnostnici Hrvatskog Narodnog Odpora, i posebno se optužuje Gl. Tajnik Hrvatskog Narodnog Odpora za Oceaniju i Tajnik Medjunarodnog Odbora br. Srećko Rover. On je konkretno optužen, da je izravni krivac za tragediju pok. B. Kavrana i 95 drugova, koje da je sve skupa prevodio preko granice i predavao u ruke OZNE, sviestno i kao komunistički agent, čim da je počinio izdaju. Isti je rješen svoga vojničkog čina i izključen iz ustaških redova.

Gornjom optušbom tangirana je ne samo hrvatska, ustaška i vojnička čast ustaškog nadporučnika Srećka Rovera, starog zaprisegnutog ustaše, pripadnika jedne djelatne i tajne ustaške ćelije u Sarajevu, kasnije šastnika Crne Legije i Ustaške Vojnice, nego je tangirana i šast nas, koji smo mu kao zapovjednici dali povjerenje i povjerili dužnosti, a ujedno je tangirana i čast mnogobrojnih dužnostnika i pripadnika HRVATSKOG NARODNOG ODPORA u Oceaniji i diljem svieta. Iz gornjih razloga mi smo kao predstavnici Hrv. Narodnog Odpora opetovano tražili od nadležnih starješina, da se sastavi jedan stegovni ili Častni Sud, koji bi na osnovu konkretnih optužba ispitao nadporučnika Rovera, a ujedno i sve ostale, kojima je slučaj poznat ili misle, da su pozvani nešto reći savezno sa ovim problemom. U usto vrieme mi smo opetovano ponudili material, kojeg posjedujemo u istrazi, koju smo proveli po našoj dužnosti na osnovu glasina, koje su se širile sa izvjestnog mjesta.

Kako su svi naši pokušaji ostali bezuspješni, odlučili smo sastaviti:

ČASTNI SUD na čelu sa pukovnikom Dr Marijanom Pl. PUŠIĆ koji je i kao poznati nacionalni borac, častnik i pukovnik. te suradnik iz Poglavnikovih mladih dana, te osoba povjerenja obih zainteresiranih stranaka, što se posebno vidi kako iz Poglavnikove, tako i iz okružnice Hrv. Narodnog Odpora, pozvan da bude na čelu ČASTNOG SUDA.

ČASTNI SUD sastoji se iz predsjednika i 4 prisjednika /votanta/, (španjolska riječ koja bi u ovom slučaju mogla značiti: promatrači s pravom glasa u nužnoj potrebi, mo) od kojih dva postavlja Hrvatski Narodni Odpor, a drugu dvojicu neka postave oni, koji dižu optužbu. Kako bi se čuo i glas hrvatskih boraca i širi krug ljudi, sastavit će se i

POROTA, koja će imati 12 lica, od kojih polovicu postavlja Hrv. Narodni Odpor, a izbor druge polovice prepuštamo drugoj strani. Porotnici će se birati iz redova bezuvjetno poznatih i izgradjenih prvoboraca, u čije se političko poštenje i ispravnost neće moći posumnjati. Dužnost porotnika bit će, da na osnovu iznesenih podataka Otpužbe i Obrane donesu svoj pravorjek o krivnji ili nekrivnji optuženog nadporučnika Rovera, na temelju čega će onda ČASTNI SUD donieti svoju kondemnatornu ili oslobodjujuću osudu.

Pozivamo s toga krugove i pojedince, koji su bilo nepodpisano, bilo podpisano, vlastitim ili krivim imenom pisali optužbu protiv S. Rovera, da Sudu Časti doprinesu i predlože svoje dokaze o krivnji S. Rovera, i da imenuju osobu, koja će vršiti funkciju tužitelja. S druge strane pozivljemo nadporučnika S. Rovera da sa svoje strane imenuje svjedoke i predloži sva ostala dokazala, (u ovom slučaju: dokaze, dokumentaciju, mo) kojima misli, da može ustanoviti , da može ustanoviti i dokazati svoju nevinost u ovoj stvari, i ujedno da imenuje sebi branitelja, koji će pred sudom braniti njegove interese.

Imena sudaca i porotnika saobćiti ćemo odmah nakon što protivna strana, koja okrivljuje, saopći imena svojih sudaca, porotnika i tužioca.

Saopćenje imena sudaca, porotnika, kao i tužioca i branitelja, te sve eventualne primjedbe i prigovore molimo slati na privatnu adresu pukovnika Pušića:

Dr Marijan PUŠIĆ
Calle Castello, No 38/II.
Madrid, Espana

Pukovnik Pušić će za vrieme trajanja sudskog postupka biti riešen svake druge dužnosti, i koji će po primitku imena sudaca, porotnika, tužioca i branitelja te ustanovljenju suda saopćiti ta imena i ostalo potrebno hrvatskoj emigraciji i poduzeti potrebno za otvoranje sudskog postupka.

Svi dopisi u ovom predmetu neka se šalju preporučeno u dvostrukoj kuverti sa oznakom na unutarnjoj kuverti “ZA ČASTNI SUD”. Skrajnji rok za saopćenje imena sudaca, porotnika, branitelja i materijala, kako sa jedne tako sa druge strane, jest 20 travnja 1956. godine, (Kakove li slučajnosti da je upravo i točno 13 godina poslije ovog datuma ubijen hrvatski Vitez i general Drinjanin, mo) kojeg će se dana izdati obavjest o sastavu suda i započeti sa postupkom.

Gornjim će ujedno biti udovoljeno opetovanim molbama optuženog nadporućnika Rovera, koji je zahtievao postupak protiv sebe na osnovu raznih optužbi.

Gornji zaključak izdajemo na osnovu odluke Predstavničtva Hrv. narodnog Odpora, a temeljem traženja pripadnika Hrvatskog narodnog Odpora.

Za poglavnika i Dom Spremni !

HRVASKI NARODNI ODPOR
(ovdje žig/pečat Odpora)

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
25th June 2012, 19:13
U ODRAZU VREMENA ! (prvi (1) dio)

U predhodnom opisu sam iznio ” ČASTNI SUD HRVATSKOG NARODNOG ODPORA ” kojeg se je sazvalo u ime HNO kao hrvatske vojničke ustanove, kojim se je htijelo i željelo dati do znanja hrvatskoj emigraciji da se hrvatski visoki i niži častnici i vojnici HOS ne mogu blatiti kako se kome prohtije i kada to kome politički odgovara. Iz te optužnice se je moglo uočiti o komu se je radilo i zašto je pokrenut taj ČASTNI SUD. Sada donosim u nastavcima zapisnik s tog SUDA, s naslovom ” U ODRAZU VREMENA “. Molim one koji iz povijesnih motiva i osobne znatiželje budu ovo pratili, da prave bilješke kako iz optužnice tako isto i iz zapisnika. Svakako se treba uzeti u obzir kako prilike i vrijeme, tako isto i

zemlje u kojima su tada Hrvati razbacano živijeli. Nebi bilo uputno, a još manje poželjno da se ovaj povijene naravi podhvat mjeri iz današnjeg ugla gledanja. Tim više, bojim se reći, da niti jednoga iz ovih opisa nema više živa među nama. Zato gledajmo ovo više s povijesnih perspektiva nego osobnih. Znam da mnogima to neće biti lako, jer su mnogi još uvijek u oblacima prošlosti, i sve vide onaka kako se njima svidi a ne kako je uistinu na terenu bilo.
M.B. Otporaš.

U ODRAZU VREMENA (PRVI (1) DIO)

ČASTNI SUD

Z A P I S N I K

o zasjedanju častnog suda u vremenu od 4-6 svibnja 1956. u Barceloni, u predmetu protiv nadporučnika Srećka Rovera, optuženog radi izdaje.

Predsjednik Suda proglašuje otvoranje sudjenja nadporučniku S r e ć k u R o v e r u i konstatira slijedeće činjenice:

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
25th June 2012, 22:31
U ODRAZU VREMENA ! (drugi (2) dio)

1. Ustanovljuje se, da su na zamolbu obtuženog nadporučnika Srećka Rovera od 16. II. 1956. kao i povodom traženja Pripadnika Hrvatskog Narodnog Odpora, Razpisom Hrvatskog Narodnog Odpora br. 61504 od 22.II.1956. pozvane kao stranka, koja obtužuje, tako i obtuženi, da u svrhu sastava Suda imenuje osobe svoga povjerenja kao i tužitelja resp. branitelja, da podnesu ovome sudu svoju obtužnicu i obranu, te imenuju svjedoke i doprinesu sva ostala dokazala (dokaze, mo), kojima misle, da mogu podkriepiti svoje navode obtužbe odnosno obrane.

2. Konstatira se, da se je obtužena strana gornjem pozivu br. 61504 od 22.II.1956. u cielosti odazvala i predložila kao sudce sa svoje strane Juru Trullolsa i Dinka Šakića (po završetku ovog sudskog Zapisnika trebat će se nešto više reći o osobi Dinka Šakića, mo), kao branitelja Dra. Mihaela Benavent, a isto tako imenovala je 6 osoba, koji bi imali biti članovi Porote. Kako su medjutim nastupili nepredvidivi dogadjaji, koji ugrožavaju obtuženom Srećku Roveru njegov boravak u Australiji i kako bi obavještavanje Porotnika, koji se nalaze po drugim zemljama i kontinentima tražilo mnogo vremena, koje se ne smije gubiti, i kako je potrebno što prije doći do pune istine u svrhu obaviesti australskim vlastima, to se je odustalo od postavljanja Porote i sudjenje će izvršiti Sud sastavljen od tri osobe.

3. Konstatira se, da je obtuženi donio svoje izvješće od 16. II. 1956., koje je zaprimljeno pod brojem 5/1956. i imenovao svoje svjedoke u osobama bojnika Jelenka, pukovnika Štira, stražnika (po svoj prilici se misli reći: stožernika, jer Ivica Hećimović je bio stožernik HOS, mo) Ivice Hećimovića i nadporučnika Branka Božičevića, koji su svi podnieli svoja izvješća, zaprimljena pod brojevima, 6, 7, 8 i 9 iz 1956. Osim toga zamolio je, da sud zamoli ministre Lovru Sušića, Matu Frkovića i Mehu Mehičića te Ivicu Krilića, Franca Meštrovića, Ratkića i pukovnika Džala, da i oni podnesu sudu svoje iskaze o tome, što im je u ovoj stvari poznato u vezi sa obtuženim nadporučnikom S. Roverom.

4. S druge strane sud sa žaljenjem konstatira, da se stranka, koja je obtužila S. Rovera radi izdaje i samovoljnog nagovaranja ljudi na polazak u šumu, pozivu sudu NIJE odazvala, te niti je sa svoje strane imenovala sudce ni porotnike, niti tužitelja, niti je podniela obtužnice, a isto tako ni bilo kakovih dokazala za tvrdnje iznesene u pismu Poglavnika Dra. Ante Pavelića, objavljenom pod naslovom ” DO ZNANJA ” u ” HRVATSKOJ ” od 7.III.1956.
Prema svemu gore iznesenom trebalo bi svaki postupak protiv okrivljenog nadporučnika S. Rovera odmah obustaviti, jer za njegovu krivicu u stvari ne postoji ni obtužnica ni bilo kakova dokazala, a niti se je ovome sudu bilo tko prezantira kao tužitelj. Medjutim upravo radi S. Rovera potrebno je da se ovo

sudjenje ipak održi, jer su temeljem viesti i okrivljavanja iz vlastitih ustaških redova Hrvati Australije, a medju njima i S. Rover došli u jedan težki položaj, pa tako medju ostalim australske novine “THE SUN” donosi viest, da medju Hrvatima Australije imade mnogo komunista.

Radi svega gornjeg Sud je donio zaključak, da se sudjenje održi, da se u osobi Josipa Trullolsa imenuje tužitelj ureda radi, a za obtužnicu da se uzme razpis Poglavnika “DO ZNANJA”.

Nakon što su učinjene gornje konstatacije predsjednik suda pozivlje zastupnika obtužbe, da pročita razpis “DO ZNANJA” od 31.XII.1955., koji je izišao u listu ” HRVATSKA ” broj 5 (197) od 7.III.1956.

U gornjem razpisu obtužuje se nadporučnika S. Rovera:

1. Da je najviše nagovarao pojedine rodoljube i borce, da u tragičnom slučaju velikog rodoljuba i borca Bože Kavrana podju u Domovinu, a u više je slučajeva prikazivao, da je to i Poglavnikova želja bila.

2. Da je Rover sve osobe, koje su otišle u šumu u grupama i grupicama prevodio preko granice i predavao u ruke navodnim Križarima, da ih oni vode dalje u šumu, a medjutim se je kasnije izpostavilo, da to nisu bili Križari nego Oznaši, koji su te ljude odveli u zatvor i na stratište, dočim se je Rover svakog puta vratio natrag u Austriju.

3. Da je medju ostalim preveo i Božu Kavrana.

Budući da obtuženi S. Rover nije pristupan (nisu mu australske vlasti dozvolile napistiti Australiju, tako da Srećko Rover, uz najveću želju, nije bio nazočan na ovome sudu, mo), predsjednik poziva prisjednika (pomoćnog sudca, mo) satnika Šakića, da pročita izvješće obtuženoga, koje se sastoji od 48 tiskanih stranica kao i dopis od 8 travnja, u kojem se stavlja u svemu na razpolaganje Sudu.

Rover u svom izvješću kaže:

ad 1. Da je zaista pozvan na sudjelovanje u akciji Bože Kavrana od bojnika Gržete, dopukovnika Tomljenovića i pukovnika Drage Jileka i to u mjesecu rujnu 1947. Akcija vrbovanja ljudi u Italiji stajali su na čelu državni tajnik Mime Rosandić i stožernik Julije Špalj. On je pristupio njima tek onda, kada je od gornjih dobio garanciju, da je stvar odobrio Poglavnik. Dne 14. XII. 1947. došao je u Austriju i ovdje po prvi puta stupio u vezu sa B. Kavranom, s kojim se je poznavao još iz vremena ilegalne borbe u hrvatskoj godine 1937. i s kojim je kasnije bio zajedno u zatvoru na Adi Ciganiji, zajedno sa petnaest poznatih hrvatskih ustaških boraca.

Početkom siečnja 1948. upučen je u Salzburg na ministra Mehu Mehičića sa nalogom, da nakon toga krene u Njemačku i da kraj ostalih poslova potraži i logore u kojima imade hrvatskih častnika i iste pozove na odlazak u šumu. U tu svrhu dao mu je ministar Mehičić i potrebna novčana sredstva. Izmedju ostalih naloga dobio je od B. Kavrana i nalog za izradbu raznih štembilja, tiskanica i klišeja, a napose da dade izraditi 10.000 Poglavnikovih fotografija, čije je originale primio od B. Kavrana, koji mu je prigodom predaje istih rekao, da ih je primio od Poglavnika u svrhu umnožavanja i prenosa u Domovinu. (kolale su razne glasine koje su dovodile do mnogih prepirka pa čak i tučnjava, da Poglavnik nije znao za ovu akciju Božidara Kavrana i da je znao da ju on nikada ne bi odobrio. Ja posjedujem Poglavnikovo pismo kojeg je on pisao svojem uskom suradniku da on, Poglavnik, nikada za tu akciju nije znao. Nije na meni da istražujem dali je ili nije Poglavnik znao za Akciju Deseti Travanj. Ako nije znao, a svi koji su sudjelovali u toj Akciji Deseti Travanj su bili istaknuti Ustaše još uvijek pod vojničkom ustaškom prisegom; onda se postavlja uistinu pitanje: dali su ti Ustaše bili stegovni Ustaše ili…, mo). Na jednoj u gradjnskom odielu imao je biti tekst ” Dr. Ante Pavelić – Hrvatski Državni Poglavar “. , a na drugoj u vojničkoj bieloj odori ” Dr. Ante Pavelić – Vrhovni Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Odpora “. Ovo sve može potvrditi g. prajs, koji živi negdje u Americi, kao i satnik Šakić, koji je te originale fotografije uručio B. Kavranu.

Nastavlja se. Otporaš.

Nota Bene.

Mi svaki zasebno možemo misliti što god hoćemo o ovom ČASTNOM SUDU. Istina će ostati jedna a ta je: Da se je ovim ČASTNIM SUDOM omogućilo iznijeti mnogo stvari povijesne naravi koje u drugačijim prilikama nebi nikada došle na dan svijetla. Svi oni koji su sudjelovali u ovon ČASTNOM SUDU su dana mrtvi, ali je ostalo ono što su toga puta u tom ODRAZU VREMENA rekli. To ostaje što uveliko nekome može poslužiti za napisati jednu objektivnu raspravu, knjigu, studij, analizu i tome slično o "AKCIJI DESETI TRAVANJ" koju je poveo neustrašivi borac za SLOBODNU DRŽAVU HRVATSKU DOŽIDAR KAVRAN. OTOPRAŠ.

Otporaš
26th June 2012, 12:35
U ODRAZU VREMENA ! (treći (3) dio)

Dozvoljavam da je nagovarao ljude na polazak u šumu, jer je s tim ciljem bio i poslan, ali ujedno tvrdi, da medju nama, koji su doista stradali neme niti jednoga, kojega bi on bio nagovorio. Isto tako niti medju onima, koji su ostali u prihvatištu Trofaiach nema ni jednoga, koji bi bio onamo došao na njegov poziv ili nagovaranje. Tih ljudi bilo je oko 30 i svi su živi negdje u svietu, pa ih obtuženi Rover moli, da izvrše svoju ljudsku sužnost, ako im ovaj zapisnik dodje do ruku, i potvrde njegov izkaz.

Što se pak djela obtužbe tiče, da se je to vršilo sa imenom Poglavnika, činilo je to zato, jer mu je tako saobćeno sa strane B. Kavrana kao u ostalom i svim ostalim sudionicima akcije, a jedna od potvrda bile su i predane mu na umnožavanje fotografije Poglavnika te osobe, koje su čitavu stvar vodile kao B. Kavran, zapovjednik Ustaše, ministar postrojnik Šušić, ministri M. Frković, Mehičić, general Peričić, doglavnici, državni tajnici, stožernici itd.

ad 2. Na poziv B. Kavrana vratio se je polovicom ožujka 1948. iz Njemačke u Austriju, gdje ga je B. Kavran po prvi puta odveo u prihvatilište Torfaiach, za koje je on tada po prvi puta nešto čuo. Tu je izmedju ostalih upoznao stožernika Ivicu Hećimovića, koji živi u Kanadi i famoznog Luku Mikovića – "Lojzeka" (konačno sam saznao ime i prezime ovog "LOJZEKA", vodiča skupina Božidara Kavrana. Za njega sam uvijek čuo kao "vodič Lojzek" a ne sjećam se da sam ikada igdje pronašao njegovo ime, mo), koji je upravo došao iz Domovine i koji je vršio ulogu vodića preko granice. Unatoč opetovanih molba, da bude uvršten u koju od skupina, koje polaze u Domovinu, B. Kavran nije na to pristao, nego ga je odredio "Lojzeku" kao pomoćnog vodića, da nauči put, kako bi kasnije samostalno mogao vršiti vodićsku službu.

Dne 23 ožujka 1948. po prvi puta uzima učešća u prevodjenju ljudi u šumu i to pod vodstvom "Lojzeka", kojemu je u svemu podredjen i od njega imade samo naučiti put. U prvom prihvatištu u Sloveniji upoznaje se sa vodićem "Francekom" i sa Sertićem. (general HOS Vjekoslav Sertić, mo) Vraća se iz Slovenije ponovno u Trofaiach, odakle još dva puta pod istim okolnostima kao pomoćni vodić prevodi ljude, zapravo uči upoznavati put.

Samostalno je prvi puta preveo ljude 3 ili 4 svibnja 1948., a kasnije je još preveo dvije skupine i to 18. ili 19 svibnja 1948. i 31 svibnja 1948. S njim je išao pomoćni vodić bio Ivica Hećimović. Sve osobe, koje prevodi vodi istim putem, koji je naučio od "Lojzeka" i prema točnim zapovjedima i uputama B. Kavrana predaje ih pod istim uslovima i na istom mjestu kao i prije "Lojzek" vodiću "Franceku", na koje ga je B. Kavran uputio i s kojima ga je "Lojzek" spojio.

ad 3. Podpuno je netočna tvrdnja, da je predvodio B. Kavrana i nazuprot je iztina, da je B. Kavrana preveo "Lojzek" i to u vrieme kada se je on nalazio u Njemačkoj. Dobro se sjeća, da se je upravo na 3. srpnja 1948. povratio iz Njemačke u družtvu Božice Križanec u Salzburg i ovdje od ministra Šušića i Frkovića saznao, da je B. Kavran već odputovao u domovinu. Da se on u vrieme odlaska B. Kavrana nije nalazio u prihvatištu može mu potvrditi nadporučnik Božičević, koji ujedno može potvrditi, da je B. Kavrana preveo neki njemu nepoznat čovjek, dok obskrbnik Meštrović znade, da je Kavrana preveo "Lojzek". Da se je on za vrieme odlazka B. Kavrana nalazio na putu mogu mu potvrditi Božica Križanec te ministri Frković i Šušić.

Nakon završenog čitanja izvješća obtuženog S. Rovera sud poziva tužitelja, branitelja da stave eventualna pitanja i priedloge.

Pošto ni tužitelj ni branitelj nemaju staviti nikakovih pitanja niti priedloga prelazi se na čitanje izvješća pojedinih svjedoka.

PUKOVNIK ŠTIR u svom izkazu, koji je štampan i u "DRINI" broj 8 – od 12 prosinca 1955. pod naslovom "Politika strasti i politika zdravog razuma" str. 355 izjavljuje, da je čitavo vrieme odpremanja ljudi u šumu nije šuo za ime Rover, dok naprotiv tvrdi, da su ljude slali u šumu nadsatnik Edo Krušelj i Fra Stipe Osvald. Osim toga iztiče, da je čitava ta akcija bila toliko poznata, da su o njoj govorili i Poljaci, koji su posljenji osobno njega upozoravali neka se ne upušta u tu stvar, jer da će se sve veoma slabo svršiti. Isto tako dali su mu i engleski častnici za naslutiti, da i oni za tu stvar znadu, pa su se na temelju toga po njegovom mišljenju može zaključiti, da je čitava akcija već od svojih prvih početaka bila kontrolirana po englezkim i Titovim vlastima, kao i ona srbska Draže Mihailovića.

Nadalje izjavljuje Štir kao svjedok, da su ga u srpnju 1948. u Buenos Airesu u njegovom stanu posjetili ministri I. Frković i V. Vrančić te general Dragojlov, kojom prilikom ministar I. Frković saobćio sliedeće: "Jedan naš častnik u Buenos Airesu primio je ovih dana od B. Kavrana jedno pismo, pismo negdje na položaju, u kojem B. Kavran poziva Štira da is Argentine krene u šumu, budući da ima mogućnosti, da ga se bez opasnosti prebaci avionom iz Buenos Airesa direktno u šumu.. Da je potrebno da svakako dodje, jer da se o Štiru mnogo govori".

BOJNIK JELENEK u svome izvješću izjavljuje sliedeće:

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
26th June 2012, 18:46
U ODRAZU VREMENA ! (četvrti (4) dio)

Poznajem vrlo dobro Rovera kao i sve najiztaknutije šefove Kavranove akcije kao ministra M. Frkovića, Postrojnika Šušića, bojnika Altmana, velč. Draganovića, generala Peričića, pukovnika Jileka, državnog tajnika M. Rosandića kao i upravitelja radio stanice, zapovjednika baze u Trofaiachu i dva vodića. Glavnu akciju nagovaranja ljudi za polazak u šumu vodio je u logoru Fermo M. Rosandić, pa je medju ostalima i on od Rosandića nagovaran. To je u ostalom poznato i svim logorašima nekadašnjeg logora Fermo. U Austriji je glavni agent za vrbovanje ljudi u đumu bio bojnik Altman kao i članovi vodstva Šišić, M. Frković i sam Kavran, koji su tvrdili, da se i sam Poglavnik sprema u šumu. Ako je Rover poslao koga u šumu, onda je time izvršio samo dobivene zapoviedi. Glavni vodić je bio neki "Lojzek", kojega je u akciju uključio Krsto Vuković. Taj "Lojzek" je preveo najveći broj skupina, samo nekoliko preveo ih je stožernik Hećimović, a najmanje Srećko Rover. Poznato mu je, da je B. Kavrana vodio u Sloveniju t.j. na prihvatište i ujedno donio zapovied, da za njima odmah krenu na put, Rover, Vidali, Jelenek i Meštrović sa radio postajom. Mi smo po dolazku Rovera doista svi osim Meštrovića krenuli na put, ali nas je strahovito nevrieme i uslied toga što smo zalutali spriečilo u našoj namjeri tako, da smo se morali vratiti sa već slovenskog teritorija natrag s namjerom, da ponovno pokušamo prielaz, kad se vrieme popravi. Vrativši se u Austriju saznali smo, da su naši poapšeni. Tada su žene nekih uhićenih rodoljuba u svojoj boli počele po prviputa nabacivati se sa sumnjom na Rovera i drugih preživjelih, a komunistički agenti su te sumnje proširivali, kako bi u ustaške redove unieli što veću zabunu. (Za ovo do sada nisam znao. Poznavajući uplašenost Hrvata u to doba po raznim logorima, u kojima je bilo svega i svačega pa i jugoslavenskih agenata Ozne i Udbe, u ovakovoj nacionalnoj hrvatskoj tragediji, teren je bio jako povoljan za širenje svake vrsti sumnje među Hrvatima, mo)

NADPORUČNIKA BRANKO BOŽIČEVIĆ, u svom izkazu tvrdi, da se je nalazio u prihvatištu Trofaiach, kad je jednog dana tamo došao B. Kavran i rekao im, da odlaze u Domovinu, da vide kako stoje stvari i da mu je vodić bio jedan nepoznati čovjek, a da Rover u to vrieme uobće nije bio u Trofaiachu, već se je nalazio negdje na putu, s kojeg se je vratio tek nakon odlazka Kavrana.

Stožernik IVICA HEĆIMOVIĆ, čovjek najvećeg povjerenja B. Kavrana je jedan od vodića u svome izkazu od 8.III.1956. (ovdje se mora reći, zbunjenosti (po)radi, da su mnogi izvještaji pisani prije početka samog sudskog procesa iz jednostavnog razloga što mnogima nije bilo moguće iz mnogih razloga osobno i direktno sudjelovati na sudu, mo) u cielosti potvrdjuje izkaz Rovera u koliko se odnosi na njegov boravak u prihvatištu Trofaiach kao i prevodjenje ljudi, a napose izričito tvrdi, da je Rover za vrieme odlazka B. Kavrana bio iz Trofaiacha odsutan i da je B. Kavrana prevodio "Lojzek".

Time je dokazani postupak dovršen i predsjednik suda daje rieč tužitelju. Medjutim prije toga ustaje branitelj i moli, da se osim preslušanih svjedoka sasluša i general Drinjanin, koji imade neke dokumente, koji će u mnogome razsvietliti ovu aferu; nadalje moli, da se pročitaju još izjave Jose Baljkasa i Mustafe Malkoča, koje je primio ovih dana. Isti tako predlaže da se naknadno zamoli ministra Šušića, Mehičića i M. Frkovića da i oni podnesu sudu svoja izvješća u onome što im je poznato o ovoj stvari u vezi sa njegovim štićenikom, a osim njih još i Meštrovića Franca, koji će potvrditi, da je B. Kavrana prevodio "Lojzek".

Tužitelj pristaje na saslušanje generala Drinjanina, te čitanje izvještaja Jose Baljkasa i Mustafe Milkoča, dok se protivi saslušanju ostalih, jer bi se teme samo gubilo vrieme, jer isti su mogli poslati svoja izvješća da su htjeli, jer su bili pravodobno obaviešteni razpisom "HRVATSKOJ EMIGRACIJI" od 22.II. br. 61504.

Sud se povlači na viećanje i prihvaća priedlog za preslušavanje generala Drinjanina i čitanje izvješća Mustafe Malkoča i Jose Baljkaša, dok se priedlog za preslušavanje ostalih odklanja s razlogom da se ne gubi vrieme radi Australije. preslušavanje Meštrovića odklanja se, jer su u toj stvari već dali svoja izvješća bojnik Jelenek i nadporučnik Božičević te stožernik Hećimović.

tužitelj kao i branitelj primaju zaključak suda na znanje bez pregovora, pa sud poziva generala Drinjanina, da dade svoj izkaz.

Nastavlja se. Otporaš,

Domoljub
26th June 2012, 19:01
Otporas ti u ovom zadnjem opisu kazes … (Za ovo do sada nisam znao)…Pa ja nisam znao skoro za nista dok ti nisi to ovdje napisao. Jadni ti su ti Hrvati bili!
Otporaš
27th June 2012, 12:51
U ODRAZU VREMEN ! (peti (5) dio)

GENERAL DRINJANIN kao svjedok izjavljuje sliedeće: Ja sam po odredbi Poglavnika, (ovim general Drinjanin daje do znanja da je Poglavnik bio upoznat s aktivnostima Božidara Kavrana i njegovom Akcijom slanja ljudi u Domovinu, mo) a na priedlog Hrvatskog Državnog Odbora (treba razlikovati HRVATSKI DRŽAVNI ODBOR što je uistinu originalno ime bilo za slanje ljudi u Domovinu, od HRVATSKI NARODNI ODPOR kojeg je hrvatska državna Vlada osnovala na Ivan Planini u listopadu 1944. kao zalaznicu postrojbama HOS, mo) t.j. ministra Šušića, M. Frkovića preuzeo poslove H.N.Odbora. U tu svrhu došao je u Španjolsku postrojnik Šušić, (Ovdje treba podsjetiti da je general Maks Luburić došao u Španjolsku koncem 1947. ili početkom 1948 god., mo) a poslije su trebali doći i ostali pripadnici tog Odbora. Kao prvu zadaću stavio sam si u dužnost, da prikupim sav potrebni material o cjelokupnoj akciji Kavran. Dobio sam u ruke material, koji sam provjerio na osnovu podataka jugoslavenske štampe, povjerljivih izvješća domovinskih veza te izkaza preživjelih iz te akcije, koji su bili voljni te podatke dati. Iz svega toga sam ustanovio, da je krivnju Rovera i Miloša (Ivan Prusac kao sudionik Akcije bio je uhapšen, suđen i pomilovan 1962 god. Došao je u emigraciju i napisao knjigu TRAGEDIJA KAVRANA I DRUGOVA. Po njemu Ljubo Miloš i Ante Vrban su bili prvi koji su bili uhapšeni i pod pritiskom raznih mučenja su možda nehotice odali šifre, lozinke i tajne znakove, mo) širila rodbina i osobni prijatelji onih, koji su čitavu akciju vodili, (ovo su velike riječi, jer se cilja direktno na Božu Kavrana i njegove najuže suradnike, mo) kako bi se pred hrvatskom javnošću odteretili odgovornosti, koja na njih pada.

Nadalje general Drinjanin predlaže sudu 16 izvješća zapovjednika pojedinih skupina, koje su po Kavranovom naredjenju prešle u Domovinu i ondale mu prema ugovorenim znacima sa dogovorenim šiframa, unapred dogovorenim tajnim znakovima slali gornja izvješća o svom radu, o stanju u domovini i ujedno tražili, da se šalju daljni jludi. Sva ova izvješća tamo do 5.VIII.1947. govore, da su prilike u domovini težke, dok od toga datuma pa sve do posljednjeg izvješća od 22 svibnja 1948, koje je poslano po samom zapovjedniku Domovinskog sektora "Miri" (Braco Tomljanović) pune su optimizma. Iz toga se dade zaključiti, da su obavješćenja jugoslavenske štampe o hvatanju naših ljudi polovicom srpnja ili prema obtužnici na razpravi protiv Kavrana i drugova u Zagrebu, točno 20.VII.1947 točna.

Nadalje prilaže priepis razpisa "OBAVIEST" od 20 srpnja 1948. podpisanog s "Iz redova Hrvatskog Narodnog Odpora" iza kojeg imena stoje Šušić, Frković, Mehičić i u kojem se razpisu izmedju ostalog doslovce kaže sliedeće:

" Organizaciju odpreme u Domovinu i stalne veze sa Domovinom, kao i uobće cieli domovinski sektor preuzeo je izključivo u svoje ruke Božo Kavran. Jer se je radilo o najdelikatnijoj zadaći, gdje je potrebna najveća tajnovitost u radu, to je on taj zadatak preuzeo uz uvjet, da mu u taj njegov sektor rada nitko ne ulazi osim onih, koje on sam za taj posao odnosno pojedine zadaće izabere, što je u ostalom i razumljivo. On će naknadno izviestiti i pružiti dokaze o uspjesima, a pojedine poslove kao i osobe neće nikome kazivati. (Nisu stavljene zaporke (") kao završnica i kraj citata, mo)

Nakon što je imao u rukama dokaze, da su i "kanal" i prihvatna postaja ustanovljeni i osigurani, odpočeo je sa odpremom pojedinih grupa i to na taj način, da nije odpremio ni jedne dalnje grupe prije, nego je za prijašnju dobio i pismenu i krugovalnu (kad je i ta veza bila uzpostavljena) potvrdu kao i usmeno izvješće vodića, (ovo zadnje je pisano italique slovima, mo) da je sretno na cilj stiglo.

Svaku sumnju u vodiće odklanjala je činjenica, što su neki od njih svoju pogibljenu službu platili životom kao i prvi vodić Nemec, koji je još prije svoje pogibije uspio prevesti nekoliko grupa. Ni najmanju pak sumnju u siguran dolazak grupa na cilj nije dopustila pogorovo činjenica, što su Braco Tomljanović i ing. Petračić (bojnik), koji su imali preuzeti privremeno vodstvo Odpora i zemlji, "svojim češćim vlastoručno pisanim, a ne samo podpisanim pismima i izvješćima" (stavio sam u zaporke jer je pisano italique, mo) potvrdjivali pristizanje i razpored odpremljenih grupa, a takodjer i inače opisivali "u najmanjim pojedinostima i prema dogovorenim tajnim znakovima i lozinkama i u oporuku konspirativnih imena sve okolnosti , navodeći ono što je samo njima bilo poznato". (Svakako ovo što je stavljeno u (") zaporke, je nesumnjivo OZNAŠKO izviješće, mo). Jednako su tako dolazila i putem kurira i poštom pisma Ljube Miloša, kao i poslije bojnika Gržete.

Sve je to – i krugovalne viesti i vlastoručno pisana izvješća, koja su stizala po vodićima, odnosno kuririma, i vlastoručno pisane kraće, u konspirativnom obliku, sastavljene viesti putem pošte, stvorile obsolutno uvjerenje o solidnosti i potpunoj pouzdanosti cielog rada na domovinskom sektoru kod sviju, kojim je Božo Kavran predočavao rezultate svoga rada, ne ulazeći kod toga – razumljivo – u pojedinosti radi što sigurnijega čuvanja tajne. To je on naročito predočio onima, koji su se dobrovljno javljali, da se pod cienu života stave u službu domovine u redove boraca Hrvatskog Narodnog Odpora. Neumorna njegova požrtvovanost i najpomnija opreznost u njegovom radu bile su obće poznate, a ljubomorno čuvanje tajnosti cijelog rada često je bilo zamjereno i označivano kao znak nepovjerenja i prema najbližima i najpovjerljivijima.

A da je Božo uvjeren u absolutno podpunu solidnost i sigurnost funcioniranja svoga djelokruga, dokazao je time, što je konačno i sam dobrovoljno otišao u Domovinu istim putem, kojim je prije druge slao. Tim svojim sudbonosnim korakom najjasnije je posvjedočio ne samo svoje gornje čvrsto uvjerenje – kao i svi ostali prije njega – i beskrajnu djelotvornu domovinsku ljubav, koju će konačno – kao i svi istaknuti – zapečatiti i vlastitim svojim životom.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
28th June 2012, 11:29

U ODRAZU VREMENA ! (šesti (6) dio)

Kako je i kada Ozni (Udbi) uspjelo ukopčati se u čitavu stvar i na koji je način uspjela iznuditi od tih idealnih i požrtvobanih narodnih boraca povjerene im tajne, a napose njihova vlastoručna pisma, nije poznato, odnosno može se tek naslućivati iz poznavanja strahoviti boljševičkih iztražnih metoda. Izključena je medjutim svaka pomisao, da bi bilo koji od nijh to dobrovoljno učinio i tako postao izdajica (kao što je Stjepan Mesić dobrovoljno davao strancima vrlo visoke vojničke hrvatske tajne i tako postao izdajica br. JEDAN u hrvatskom narodu, mo) svojih drugova i Domovine". (Ovdje je stavljena zaporka (") kao znak kraja izvještaja generala Drinjanina, mo)

Prema svemu gore iznešenom, izjavljuje general Drinjanin, upravo je tehnički i vremenski nemoguće izdaju pripisati Roveru, jer su davno prije njegova stupanja u samu akciju već svi, koji su prije njega granicu prešli, bili u rukama Ozne, a Rover ukopčan je kao i svi kasniji vodići na već organiziranu mrežu Ozninih agenata, od kojih je glavni bio "Lojzek", koji je osobno dolazio po ljude u Trofaiach i odvodio ih drugom agentu Ozne, navodnom satniku Sertiću. (Tomislav Sertić visoki častnik HOS, mo). Sve se to vidi iz gore predloženih dokumenata.

Čita se izvješće MUSTAFE MALKOČA, koji u svom pismu od 6.III.1956. izjavljuje, da je prije samog polazka njegova u Ameriku došao za njim u Villach bojnik Geco Altman, zvao ga u stranu i doslovno mu rekao: " Poslao me je Božo (Kavran, mo) i on ti poručuje, da ne ideš u Ameriku, nego se vrati, jer je potrebno da ideš u Domovinu. Nadalje Malkoč piše, da Altmana nije poslušao, nego mu je odgovorio, da smatra, da za takve akcije još nije došlo vrieme.

USTAŠKI STOŽERNIK JOSO BALJKAŠ u svom pismu od 26.I.1956. piše: " Ja Rovera poznajem kao šestita i povjerljiva, jer je i mene imao u rukama kao i mnoge druge ustaše…"

Sud nakon toga podjeljuje rieč tužitelju, koji u cielosti ostaje kod obtužbe.

Branitelj obtuženog Rovera na osnovu dokazanog materiala dokazuje nekrivnju obtuženog nadporučnika Srećka Rovera u svim inkriminiranim točkama i moli sud, da njegova branjenika rieši svake krivnje. Smatra svojom dužnošću, da kao uvjereni antikomunista i prijatelj starog, vitežkog i kulturnog hrvatskog naroda predloži svima nama, koji su obtužili jednog čestitog i nevinog čovjeka, čijim bi se prijateljstvom on ponosio, da istom dadu i sa svoje strane zadovoljštinu na taj način, da obavieste hrvatsku emigraciju sa svoje strane, da su bili u zabludi.

Nakon toga predsjednik suda i sudci polažu zakletvu, da će suditi samo po svojoj savjesti i na temelju iznesenog materiala i da se neće dati zavesti nikakovim strastima niti osobnim simpatijama ili antipatijama i proglašuje sidjenje dovršenim time, da će sud svoju presudu donieti sutra, dne 6.V.1956. u 10 sati prije podne.

Dovršeno 5.V.1956.

Prisjednici: (pomoćno sudci, mo)

Dinko Šakić v.r.
Jure Trullols v.r.

Zapisničar i tumač:
N. Bilanović v.r.

Predskednik Suda:
Dr. Marijan Pušić v.r.

Nastavlja se sa PRESUDOM. Otporaš.

Otporaš
29th June 2012, 01:16
U ODRAZU VREMENA ! (sedmi (7)dio)

ZAPISNIK

o sudjenju Častnog Suda, održanom dne 6.V.1956.
u Barceloni, u predmetu protiv nadp. Srećka Rovera,
obtuženog radi izdaje.

Predsjednik Častnog Suda otvara nastavak sudjenja i prelazi na čitanje, koje glasi:

P R E S U D A

Ćastni Sud ustanovljen temeljem traženja nadporučnika Srećka Rovera i pripadnika Hrvatskog Narodnog Odpora, na svom tajnom zasjedanju od 5 svibnja 1956. razmotrivši Obtužnicu i sva na razpravi od 4. i 5. V. 1956. iznesena dokazala došao je do uvjerenja, da na obtuženom uzdporučniku Srećku Roveru radi inkriminacija navedenih u Obtužnici doneseno razpisu Poglavnika N.D.H. Dra. Ante Pavelića, objavljenom pod naslovom “DO ZNANJA” u ilstu “HRVATSKA” od 7.III.1956. NEMA NIKAKOVE KRIVNJE, pa mu je radi toga valjalo donieti presudu, KOJOM SE RIEŠAVA SVAKE KRIVNJE.

Nastavlja se. Otporaš.

NOTA BENE.

Možda će netkom ovo izgledati ironično i smiješno da je netko, a taj netko u ovom slučaju je HRVATSKI NARODNI ODPOR, HNO postupao kao naka pravna država koja kroji pravdu svojem narodu. Moglo bi se reći da je to donekle i točno; kao što je savršeno točno i to da mi Hrvati koji smo živjeli u tuđim zemljama i bili podloženi zakonima tih zemalja, nismo imali ista prava kao i urođenici. Nas se je smatralo strancima u svakom smislu i u svakome pogledu, osim poreza i prikladnih kazna.

Naravno kao ljudi i članovi ove planete i mi Hrvti smo kadkada imali problema između sebe u tuđim zemljama, što za sigurno to nije bio njihov domaći slučaj po onoj Petra Preradovića: SVAKA ZEMLJA IMA SVOJE NE POZNAJE JADE TVOJE. Eto tako smo je mi Hrvati osjećali u tuđim zemljama i bili prepušteni sami sebi i svojim hrvatskim starim vrlinama i običajima, da svaki pa i najmanji problem riješavama sami i izmešu sebe. Kada je izbio problem Srećka Rovera, koji nije bio samo njegov osobni problem nego i sveopćehrvatski problem, general Drinjanin u ime HRVATSKOG NARODNOG ODPORA je nastojao ovaj problem riješiti unutar Hrvata koji su bili na jedan ili drugi način upleteni u ovaj slučaj pravne naravi.

Kako se je moglo uočiti iz same obtužnice iz OVOG sudskog procesa da se jedna strana – i to ona obtužujuća . nije htijela ni pojaviti na suočenju, da ne kažem SUDU, sama stvar govori SVE I SAMA ZA SEBE. Neka nam ovo bude jedan sveobći primjer kako Hrvati trebaju riješavati svoje nesuglasnice i mimorazialaženja, a ne po onoj: UDRI GA NIJE TI GA MAJKA RODILA! Ovaj sudski proces na kojeg je insistirao HNO nema nikakove veze sa politikom ili ne politikom. Ovaj slučaj je bio jedan slučaj ljudske naravi kojeg samo ljudi uz dobru volju i poštenu želju mogu riješavati.

Ako se za stotinu godina netko bude ovim pitanjem bavio, za sigurno će postaviti pitanje: A gdje su bili ostali HRVATI hrvatske emigracije?

Otporaš
29th June 2012, 01:17
U ODRAZU VREMENA ! (sedmi (7)dio)

ZAPISNIK

o sudjenju Častnog Suda, održanom dne 6.V.1956.
u Barceloni, u predmetu protiv nadp. Srećka Rovera,
obtuženog radi izdaje.

Predsjednik Častnog Suda otvara nastavak sudjenja i prelazi na čitanje, koje glasi:

P R E S U D A

Ćastni Sud ustanovljen temeljem traženja nadporučnika Srećka Rovera i pripadnika Hrvatskog Narodnog Odpora, na svom tajnom zasjedanju od 5 svibnja 1956. razmotrivši Obtužnicu i sva na razpravi od 4. i 5. V. 1956. iznesena dokazala došao je do uvjerenja, da na obtuženom uzdporučniku Srećku Roveru radi inkriminacija navedenih u Obtužnici doneseno razpisu Poglavnika N.D.H. Dra. Ante Pavelića, objavljenom pod naslovom "DO ZNANJA" u ilstu "HRVATSKA" od 7.III.1956. NEMA NIKAKOVE KRIVNJE, pa mu je radi toga valjalo donieti presudu, KOJOM SE RIEŠAVA SVAKE KRIVNJE.

Nastavlja se. Otporaš.

NOTA BENE.

Možda će netkom ovo izgledati ironično i smiješno da je netko, a taj netko u ovom slučaju je HRVATSKI NARODNI ODPOR, HNO postupao kao naka pravna država koja kroji pravdu svojem narodu. Moglo bi se reći da je to donekle i točno; kao što je savršeno točno i to da mi Hrvati koji smo živjeli u tuđim zemljama i bili podloženi zakonima tih zemalja, nismo imali ista prava kao i urođenici. Nas se je smatralo strancima u svakom smislu i u svakome pogledu, osim poreza i prikladnih kazna.

Naravno kao ljudi i članovi ove planete i mi Hrvti smo kadkada imali problema između sebe u tuđim zemljama, što za sigurno to nije bio njihov domaći slučaj po onoj Petra Preradovića: SVAKA ZEMLJA IMA SVOJE NE POZNAJE JADE TVOJE. Eto tako smo je mi Hrvati osjećali u tuđim zemljama i bili prepušteni sami sebi i svojim hrvatskim starim vrlinama i običajima, da svaki pa i najmanji problem riješavama sami i izmešu sebe. Kada je izbio problem Srećka Rovera, koji nije bio samo njegov osobni problem nego i sveopćehrvatski problem, general Drinjanin u ime HRVATSKOG NARODNOG ODPORA je nastojao ovaj problem riješiti unutar Hrvata koji su bili na jedan ili drugi način upleteni u ovaj slučaj pravne naravi.

Kako se je moglo uočiti iz same obtužnice iz OVOG sudskog procesa da se jedna strana – i to ona obtužujuća . nije htijela ni pojaviti na suočenju, da ne kažem SUDU, sama stvar govori SVE I SAMA ZA SEBE. Neka nam ovo bude jedan sveobći primjer kako Hrvati trebaju riješavati svoje nesuglasnice i mimorazialaženja, a ne po onoj: UDRI GA NIJE TI GA MAJKA RODILA! Ovaj sudski proces na kojeg je insistirao HNO nema nikakove veze sa politikom ili ne politikom. Ovaj slučaj je bio jedan slučaj ljudske naravi kojeg samo ljudi uz dobru volju i poštenu želju mogu riješavati.

Ako se za stotinu godina netko bude ovim pitanjem bavio, za sigurno će postaviti pitanje: A gdje su bili ostali HRVATI hrvatske emigracije?

Otporaš
29th June 2012, 11:18
U ODRAZU VREMENA ! (deveti (9)dio)

O B R A Z L O Ž E NJ E

Razmatrajući djela i motive, koji su Srećka Rovera u njegovom djelovanju vodili, kao i dokazala iznešena u ovom postupku, sud je došao do zaključka, da ni u jednom od njih nema ni dolusa ni culpae. Na suprot iz čitavog postupka vidi se, da je Rovera u čitavom njegovom radu vodila bona fides, najbolja i najdublja vjera, da sve to radi, radi po zapovjedi Poglavnika i Vodstva i samo za korist Poglavnika i Hrvatskg Naroda, čiji je i on pripadnik kao i svi akteri ove Čekspirove tragedije. Analaizirajući dokazala po pojedinim inkriminacijama, sud je dočao do sliedećih rezultata:

ad 1. Rover nigdje ne poriče, da je pozovao ljude na polazak u šume, ali to mu je bila i dužnost kao i Altmanu (izkaz Malkoč), Jileku, stoženiku Špalju (za kojeg je i podpisanom Marijanu Pušiću poznato, jer je to osobno čuo, da je Špalj pozivao i odredjivao ljude u šumu). Ljude su pozivali da krenu u šume i ministri I. Frković i V. Vrančić (izkaz Štira) i mnogi drugi, a sve po nalogu i zapoviedi pok. Bože Kavrana. Ako je kazivao ljudima, da je to želja samog Poglavnika, onda je to radio u dobroj vjeri, vjerujući riečima Bože Kavrana, koji mu je uručio i dvije Poglavnikove fotografije u svrhu umnožavanja i dieljenja hrvatskom stanovničtvu po skupinama, koje bi se prebacile u Hrvatsku, čime je u njemu samo još i pojačana vjera, da se čitava akcija vodi sa znanjem i po zapoviedi Poglavnika. Ovdje je potrebno

iztaknuti i to, da je prisjednik (pomoćnik, mo) ovoga Suda ustaški satnik Dinko Šakić, koji je u godini 1946. bio osobni čuvar Poglavnika u Austriji i s njime zajedno stanovao, po izričitoj zapoviedi Poglavnika pozvao bojnika Vrbana, oboružao ga, dao mu materialna sredstva, medju kojima i jedan dukat od samog Poglavnika i prema izričitoj zapoviedi Poglavnika uputio ga u domovinu sa ciljem preispitivanja terena. Ovakovi i slični slučajevi pročuli su se po hrvatskoj emigraciji, pa nije čudo ako su ljudi, a medju njima i Rover bili doista uvjereni, da se akcija vodi sa znanjem i po zapoviedi Poglavnika iako to možda nije bio slučaj.

Obtuženi Rover medjutim poriče, da je nagovarao bilo bilo ijednog od onih ljudi na polazak u hrvatske šume, koji su doista i otišli, a obtužba nije ničime tu njegovu tvrdnju odobrila ni dokazala protivno, pa se prema načelu in dubiis pro reo trebala vjera dati izkazu Rovera. Prema tomu po točci prvoj obtužnice ne može se Roveru ništa upisati u grieh, pa ga je po toj točci trebalo riešiti svake krivnje.

ad 2. Obtuženi Rover priznaje, da je prelazio 6 puta jugoslavensku granicu, od toga tri puta pod vodstvom “Lojzeka” kao pomoćni vodić da upozna put, a tri puta samostalno. Prvi puta kao pomoćni vodić da upozna put, a tri puta samostalno. Prvi puta kao pomoćni vodić polazi na put 23.III.1948., drugi puta 26.III.1948. i treći puta 14.IV.1948. Kao samostalni vodić polazi na put 3 ili 4 svibnja 1948., drugi puta 18 ili 19 svibnja 1948. i treći puta 31 svibnja 1948. Na tim svojim samostalnim prilazima preko granice preveo je ukupno od 19 skupina, koje su otišle u Domovinu samo 3 skupine i od 94 čovjeka samo 11 i to: Pavla Vukića, Vinka Pavlakovića, Pavla Plavšića, Slavka Unterverger, Adama Miličevića, Izidora Strmečkog, Nikolu Pehara, Matu Vasilja, Dra. Emila Tuka, Miju Jagarinac i Miroslava Naglića. U to vrieme su već davno prešli granicu pod vodstvom “Lojzeka” i drugih vodića i bili poapšeni svi glavni akteri ove tragedije, kao zapovjednici dopukovnik Tomljanović i bojnik Petračić, bojnik Alagić te poznati politički radnici kao Sabolić, Blaškov, Rosandić itd., jer se je iz materijala sudjenja jugoslavenskih vlasti ustanovilo, da su isti uhićeni već kod samog prelaza granice i to VEĆ ODPOČETKA SRPNJA 1947. DOK JE ROVER STIGAO U AUSTRIJU TEK PRED BOŽIĆ 1947. GODINE, U DOMOVINSKI SEKTOR BIO TEK UPUĆEN POLOVICOM OŽUJKA 1948., DAKLE TOČNO 8 MJESECI NAKON ŠTO SU IZVRŠENA UHIĆENJA PRVIH NAŠIH PRELAZNIKA I GODINU DANA NAKON TOGA, ŠTO JE SAMA AKCIJA POČELA. PREMA TOME ROVER SE JE UKOPČAO U RAD SAMO 3 MJESECA PRIJE NEGO LI SE JE SAZNALO ZA KATASTROFU.

Nastavlja se. Otporaš.

U idućem opisu će biti kraj ovog SUDJENJA

Otporaš
29th June 2012, 18:35
U ODRAZU VREMENA ! (deseti (10) dio)

Sve ovo potvrdjuje stožernik Hećimović, a nešto bi o tome morali znati i gg. ministri Sušić, M. Frković i Mehičić, prko kojeg posljednjeg se je Rover prebacivao u Njemačku, dok su u isto vrieme po Boži Kavranu odpremane i po “Lojzeku” prevodjene pojedine skupine preko granice, gdje su predavane tobožnjim “Francekima” i satniku Sertiće. Osim toga IZ POSTUPAKA JE VIDLJIVO DA ROVER KOD VOJENJA I PREDAVANJA LJUDI TOBOŽNJIM VEZAMA U SLOVENIJI FRANCEKU I SERTIĆU NIJE UVIDIO NIKAKOVIH NORMA, NEGO JE DJELOVAO PO TOČNO I UNAPRIED IZGRADJENOM SISTEMU, KAKO SU I DO TADA RADILI SVI VODEĆI PO NORMAMA, USTANOVLJENIM PO SAMOME ZAPOVJEDNIKU AKCIJE BOŽI KAVRANU (Priepis razpisa “OBAVIEST” od 20 srpnja 1948. vidi preslušanje generala Drinjanina). Da bi ipak ti Križari, kojima je predavao ljude kao i svi ostali vodeći mogli biti i da jesu Oznaši, to on nije mogao znati, kao što to na žalost nije znao ni zapovjednik akcije Božo Kavran, kojega medjutim zato nitko neće obtužiti da je izdajnik. Svi su oni bili žrtve superiornosti Ozne u konspiraciji. Povodom svega toga, a na osnovu dokazanog postupka trebalo je i po toj točci donieti oslobadjajući osudu.

ad 3. Obtuženi nadporučnik S. Rover ne priznaje, da je on prevodio Božu Kavrana u Domovinu i tvrdi u svojoj obrani, da se je sa njim zadnji put vidio u mjesecu lipnju u Villachu na željezničkoj postaji, kuda ga je B. Kavran odpratio na vlak, kojim je po njegovu nalogu imao da odputuje u Njemačku. Iz Njemačke

vratio se je 3 srpnja 1948., (subota) u družtvu bojnika Križanca u Salzburgu i ovdje mu je ministar Sušić kazao, da je B. Kavran u medjuvremenu odputovao u Domovinu. Došavši u Trofaiach saobćio mu je istu viest i bojnik Jelenek kao i nadp. Božičević koji mu je osim toga rekao, da je Božu provodio njemu nepoznati čovjek, , dok mu je tadašnji staratelj u prihvatištu Meštrović kao i stožernik Hećimović izričito rekao, da je Kavrana prevodio Lojzek. Taj "Lojzek" vratio se je sa toga puta dne 5 srpnja u Trofaiach i donio od Bože Kavrana tobožnju da odmah ponovno krene na put i da sa sobom povede u Jugoslaviju, odnosno Sloveniju Rovera, Vidalija, Jeleneka i Meštrovića sa radio postajom. kako su toga dana Vidali i Jelenek bili u Villachu, to nije odmah Rover mogao krenuti na put sa "Lojzekom", nego je morao potražiti gornju dvojicu, a dok je došao s njima u vezu "LOjzek" je žurno odputovao sam, jer mu se je "jako žurilo". Kasnije su Rover, Jelenek i Vidali krenuli sami na put, ali su se morali radi nevremena i jer su zalutali ovratiti (Izkaz Rover i Jelenek).

Prema tomu, izkazima svjedoka Božičevića i Jeleneka, i Hećimovića a znade to i ministar Sušić, kao i obskrbnik Meštrović nedvojbeno je dokazano, da pok. Božu Kavrana nije prevodio u Domovinu obtuženi Rover, nego "Lojzek", pa ga prema tomu Rover nije mogao ni predati u ruke partizana. Radi toga trebalo je obtuženog nadp. Srećka Rovera i po ovoj točci obtužnice riešiti svake krivnje.

Time je ovo sudjenje, koje hrvatska emigracija sa toliko nestrpljenjem očekuje dovršeno. Tom prilikom ovaj Sud smatra svojom dužnošću, da oda počast svim onima, koji su, unatoč nesretne završene akcije, imali u njoj bilo kakova udjela i to s razloga jer je uvjeren, da je sve aktere u tom njihovom poslu vodila samo čista ljubav sprem Domovine i nepatvoreni idealizam. Tu počast odajemo svima onima, koji padoše kao i onima, koji providnošću Božijom ostadoše na životu. Smatramo napose svojom dužnošću zamoliti našeg državnog poglavara Poglavnika N.D.H., Vrhovnog Zapovjednika i Vrhovnog Dudca, da i On nakom oslobadjajuće presude ovoda suda izpravi nepravdu, počinjenu jednom nepravedno obtuženom hrvatskom borcu i ustačkom častniku, povrati mu čast, čin i pripadničtvo Ustačkom Pokretu, kojemu je ovaj pripadao još od svoje najranije mladosti.

Konačno ovaj Sud izjavljuje, da ukoliko bi Obtužba smatrala, da je kod ovog sudjenja učinjena neka nekorektnost ili da imade nekih novih momenata, kojima možete dokazati krivnju nadporučniku Srećku Roveru, da nema ništa protiv toga, da se ustanovi viši sud, koji će preizpitati ovo naše sudjenje i eventualno odrediti jedno drugo. To neka uzmu svi kao dokaz naše dobre volje i spremnosti za pronalaženje istine, što je konačni cilj svakoga Suda.

Z A P O G L A V N I K A I D O M S P R E M N I !

Dovršeno i zaključeno dne 6 svibnja 1956,

Prisidnici sudci (pomočnici, mo)
Dinko Šakić v.r.
Jure Trullols v.r.

Predsjednik Častnog Suda:
Dr. Marijan pl. Pušić v.r.

Tužilac:

Josip Trullols v.r.

Branitelj:
Mihael Benvent v.r.

Zapisničar i tumač:
N, Bilanović v.r.

Da je ovaj prepis vjeran originalu potvrdjuje Kanciljer Generalnog Konzulata N.D.H. u Barceloni – Španjolska Jorge Trullols s svojim pečatom i vlastoručnim podpisom.

Barcelona, dne 6 svibnja 1956.

Jorges Trullols v.r.

Kraj opisa ovog suda.

Nastavlja se sa drugim pismima.

Otporaš
29th June 2012, 21:52
KAVRANOVA AKCIJA (prvi (1) dio)

Pošto se i ovaj opis odnosi na proces Srećka Rovera, donosim ovdje u dva nastavka KAVRANOVA AKCIJA što je iziđlo na portalu “Ustaški Pokret” a kojeg je pisao ili kojeg je potpisao Dinko Šakić. Osobno sam poznavao Dinka Šakića. Dinko Šakić je bio iznad svega jedan veliki rodoljub i sve bi dao za Hrvatsku.

Mene što najviše ovdje zanima je to da u ovom sudskom procesu kojeg sam upravo donio na ovim stranicama portala dnevno.hr, Dinko Šakić je bio taj kojeg je taj sud zadužio da u ime Srećka Rovera pročita njegov izvještaj i da kaže sve najsuperlativnije o Srečku Roveru. Dakle Dinko Šakić je nesumnjivo vrlo dobro poznavao Srećka Rovera i, rekao bih da su bili uzajmni prijatelji. Ova dva opisa ne govore baš tako. Neka svaki za sebe donese svoje mišljenje. Moje je da su ovi vrli hrvastki borci rekli svoje i djelima i riječima za sva nadolazeća hrvatska pokoljenja. A sve ostalo je da povijesničari kažu posljednju riječ o svima. M.B. Otporaš.

Index članka
Kavranova akcija
Strana 2
Sve stranice
Stranica 1 od 2
Motto: “Komunistički đavolski mozak stalno pronalazi nove formule za uništenje svojih protivnika…

…Njegova sposobnost prilagođavanju svim prilikama tako je velika da su i najbolji poznavatelji njegovih varka i metoda često žrtve i kroz dugo vrijeme, i ne znajući to. izvršavaju ono što im on sugerira.”

Kada smo odlazili iz domovine postojala je teoretska mogućnost da će zapadni Saveznici otvoriti oči u zadnji čas i uz pomoć europskih nacionalnih snaga zaustaviti boljševički prodor u srce Europe. U to smo vjerovali ne samo mi Hrvati nego i Mađari, Rumunji, Bugari, Albanci, Srbi i Crnogorci, jer su svi u mnoštvu s vojničkim postrojbama i civilima išli ususret kulturnim zapadnim Saveznicima.

Ubrzano napredovanje oklopnih jedinica američkog generala Pattona prema Pragu išlo je u prilog našim očekivanjima. Nu, mi nismo tada znati da su različiti ALGER HISSI i drugi komunistički agenti u Washingtonu »mislili i djelovali« u ime bolestnog Roosewelta, prema uputama i zapovjedima svojih gospodara u Kremlju. Zbog toga je i propao Churchilov plan iskrcavanja savezničkih snaga na našem Jadranu a s time su propale i sve nade prije spomenutih naroda. Polovica Europe predana je boljševičkoj nemani.

Istina je da smo se svi nadali i vjerovali u sukob Zapada s Istokom, ali smo taj sukob očekivali »pet minuta« prije njemačke kapitulacije, dok smo još bili pod oružjem i visokim borbenim moralom, zbog čega smo pošli u susret Saveznicima na Zapad, da se uklopimo u opći plan zaustavljanja ruske invazije. Međutim, bili smo izdani, na prijevaru razoružani i poslani u klaonicu.

Nakon toga, misao na povratak u hrvatske Šume bila je u svim glavama mladih hrvatskih častnika, dočastnika, vojnika i ustaških dužnostnika jer smo se uvjerili da ne možemo ništa dobra očekivati od onih koji su nas izdali.

Mnogi su pojedinci u malim grupama, od 2-3-4 čovjeka odlazili u Hrvatsku, ali to nije bilo organizirano nego spontano, bez određenog plana. Nego, jednostavno, bili su ponosni hrvatski vojnici, kako mi je jednom prilikom rekao pok. Ljubo Miloš: – Idem rađe u Hrvatsku i tamo častno poginuti u borbi, nego

ovdje slušati »verfluchtev Ausländer« (prokleti stranac) i doživljavati poniženja od engleskih kolonijalnih »sargenata«.

Prvi organizirani podhvat odlazka u domovinu, s određenim programom i zadatkom, zamišljen je na konspirativnim osnovama, bio je nakon neuspjeha i tragedije poznat kao KAVRANOVA AKCIJA. (Po Božidaru Kavranu koji je bio vidljivi inspiratortoga podhvata).

Božu Kavrana i sve ostale koji su s njim surađivali i dobrovoljno otišli u hrvatske šume nije na to naveo nikakav očaj ili strah od progona i »razpisanih tjeralica« kojima su bili izloženi. Vodila ih je ljubav i odanost prema domovini Hrvatskoj, čast i ponos hrvatskih vojnika koji se nisu osjećali poraženima, nego prevarenima i izdanima od onih koji su propovijedali slobodu, demokraciju i samoodređenje naroda.

Vjerovali su ili su bili uvjeravani da se unatoč tragičnih događaja, izdaje i pokolja Hrvatske vojske, još uvijek može povesti oružana borba s preživjelim borcima u hrvatskim šumama, srušiti komunistički režim i obnoviti hrvatska država.

Do toga uvjerenja dolazio je Božo Kavran na temelju različitih informacija iz »pouzdanih vrela«, iz Hrvatske i od različitih osoba koje su mu bile predstavljene kao predstavnici nekih američkih i engleskih ustanova, koje su obećavale materijalnu i tehničku pomoć za borbu »protiv komunizma«.

O Kavranovoj akciji napisano je vrlo malo (s naše hrvatske strane). Ono šio je napisano to je površno, nepodpuno i tendenciozno. Svi su u tom neuspjehu tražili i dokazivali »izdaju«, što je u biti točno. Nu, nitko nije još napisao ili rekao istinu. Oni koji su je znali imali su razloga o tome ne govoriti, a neki prikazuju stvarni način da bi svoje sudjelovanje i suodgovornost u toj tragediji umanjili ili prebacili na tuđa leđa.

Stjecajem okolnosti bio sam u središtu gdje je taj podhvat zamišljan, dok je stvar bila još u zametku. Premda sam bio mlad i neiskusan, bio sam u prilici upozorili Božu Kavrana i dr. Lovru Sušića na stanovite stvari, koje su tijek događaja mogle usmjeriti drugim pravcem, da se posvetila pažnja upozorenjima.

Komunisti, a i druge tamne sile, koje iza neprozirnih zastora upravljaju svijetom, kad osjete ili primijete da se ntšto sprema ili radi što nije u skladu s njihovim interesima ili se suprotstavlja njihovim planovima oni odmah u tu sredinu neprimjetno ubace svoje spretne agente, koji svojim idejama i dinamizmom brzo zauzmu ključne položaje u različitim organizacijama i pretvore se u nenadoknadive suradnike i savjetnike političkim predvodnicima ili predsjednicima organizacija. Tako oni doznaju sve što se radi, sprema ili planira i sa svojih privilegiranih pozicija savjetuju, usmjeruju i kontroliraju cijeli rad. To se nažalost dogodilo i u ovomu slučaju koji je predmet ove razprave o Kavranovoj akciji.

Nitko nije zahvatio u dubinu problema, niti je iztraživao pozadinu tog podhvata, u čemu i leži izdaja i uzrok tragedije. Nitko nije postavio jedno temeljno i jednostavno pitanje s kojim bi se moglo orijentirati, gdje treba tražili uzroke tragedije? A, to pitanje glasi:

– Kako, kada i zašto je Božo Kavran došao na ideju da organizira ODPOR u domovini iz emigracije, da upućuje ljude, častnike, dočastnike i vojnike i političke dužnostnike u hrvatske šume, a da prije toga nije ni pokušao stupiti u vezu sa zapovjednikom odpora u zemlji, generalom Luburićem, i od njega tražiti informacije o stvarnom stanju i potrebama i njemu ponuditi svoju suradnju ako bi to trebalo. Kavranu i dr. Lovri Sušiću ponudio sam vezu s generalom Luburićem, ali zaslugom njihove najbliže okoline i »savjetnika« poput Ratkića, Jileka, Rovera, Gregla i drugih oni to nisu prihvatili.

Poslije, nakon neuspjeha i tragedije oni na vrhu organizacije pokušavaju dokazivati da je glavna podloga za Kavranovu akciju bilo izvješće koje je vojnik Ante Vrban – častnik Ustaške obrane – podnio svomu predpostavljenom, pukovniku Jakovu Džalu.

Naivno je vjerovati, a još pogubnije tvrdili da je netko od nas – mislim na emigrantske organizacije – pošteđen od komunističke infiltracije. Katolička Crkva, najstarija ustanova u svijetu, uz svoje skoro dvije tisuće godina iskustva, nije ostala pošteđena od te pošasti. Papa Pavao VI. je rekao: »Sotonin dim

infiltrirao se u vatikanske zidove…« Tako i Ustaški pokret u prvoj emigraciji nije ostao pošteđen. Bio je infiltriran po jugoslavenskoj policiji, po uhodama vojničke obavještajne službe. Bubalo, Kruhak, Olujić, Gruber, Jelka Pogorelec i ostali, manje poznati, su primjer. Nu, onda su vladale druge prilike, emigracija je bila malobrojna u usporedbi s današnjom pa je bilo lakše odkrivati i neutralizirati ubačene agente i izdajnike.

MITROVICA-KOMUNISTIČKO SVEUČILIŠTE

Jugoslavenska komunistička partija pokušala je uspostaviti suradnju s hrvatskim nacionalistima, ustašama, zatvorenima u Mitrovici. Vođa ustaške grupe STIPE JAVOR je to najenergičnije odbio. Moša Pijade, Đilas i ostali istaknuti komunisti – uz naklonost jugoslavenske kraljevske policije – počeli su u Mitrovici »obrađivati« pojedince. Nisu tražili da istupe iz nacionalističkih redova i da stupe u partiju. Naprotiv, savjetovali su, one koje su uspjeli zavesti, da ostanu u nacionalističkim redovima, da se što bolje afirmiraju, da dođu na važne položaje kako bi u danom času mogli izvršavati partijske naloge. U tom sotonskom planu imali su uspjeha. Jedini poznati slučaj otvorenog prelaza iz nacionalističkih redova u komunističku partiju bio je ŠIME BALEN.

Unatoč zanosu i oduševljenju u desetotravanjskim događajima, osjetila se štetna djelatnost infiltriranih »ustaša« koji su svojim očitim provokativnim djelima i ispadima nastojali kompromitirati Ustaški pokret, stvarati zabunu i dezorijentaciju u tek obnovljenoj državi. Dosta je takovih otkriveno i onemogućeno, ali je veći broj ostao prikriven u svim slojevima pokreta, državne uprave i vojničkim administrativnim uredima. Najveća infiltracija je izvršena kroz Građansku zaštitu jer su komunisti za vrijeme banovine infiltrirali veliki broj izgrađenih članova partije od kojih su, kasnije kada je Zaštita raspuštena i djelomično uključena u oružane snage, mnogi ostali nezapaženi u vojničkim redovima. Mnogima još ni danas nije jasno i osuđuju razoružanje i raspuštanje Građanske zaštite u prvim danima Nezavisne Države Hrvatske. Međutim, oni koji su to učinili, znali su zbog čega to čine?

Prvi korak, Vjekoslava Maksa Luburića, mladog ustaškog povratnika s Janka Puste, bio je preuzimanje komunističke kartoteke od redarstva u Zagrebu. Nakon neuspjelog komunističkog pokušaja u Mitrovici da postignu otvorenu i javnu suradnju s ustašama, partija je pošla drugim, zaobilaznim putem. Naredila je svojim najsposobnijim aktivistima da se neupadljivo približe istaknutim hrvatskim nacionalistima, posebno na zagrebačkom Sveučilištu. Upute su glasile: ni u kojem slučaju ne smije se pokušavati pridobiti za partiju istaknute prvaka, hrvatske nacionaliste. Neuspjeli pokušaj u Mitrovici bio je pouka. Treba im odobravati njihova stajališta i pokazivali solidarnost prema njihovoj borbi protiv dinastije Karađorđevića i osuđivati beogradski žandarski režim i teror koji provode nad hrvatskim narodom. Govoriti samo o socijalnoj pravdi, onako kako se to poklapa s ustaškim načelima. Glavni je cilj bio najprije steći povjerenje, a kasnije se postupno pretvoriti u dobre prijatelje i »nenadoknadive« savjetnike. Jedan od takovih značajnih slučajeva bio je VJEKOSLAV DILBEROVIĆ, konspirativnog imena KUM.

On se približio Božidaru Kavranu i pratio ga kao sjena sve do njegove tragične, ali i junačke smrti. Vjerojatno je Božo došao do spoznaje da nešto nije u redu s pothvatom slanja ljudi u šumu, pa je sam otišao u smrt da njegovi suborci i prijatelji ne bi pomislili da ih je on izdao i napustio.

Još na Sveučilištu prijatelji su Božu Kavrana upozoravali na njegovu vezu s Dilberovićem, ali on je uvijek odgovarao da znade da je Dilberović komunist, ali da je hrvatski orijentiran i nije mu nikada ni pokušao nametati svoje komunističke ideje, te je on isto toliko, ako ne i još više, protiv Srbijanaca i dinastije.

Kada je partija saznala – preko svojih agenata u najbližoj Kavranovoj okolini – što on planira, ukopčala je Dilberovića i on »savjetuje« Kavranu što i kako treba raditi. Partija je od prvog časa bila informirana o svemu, upravljala je akcijom iza neprozirnog zastora i svaki korak kontrolirala, a to potvrđuje prisutnost stanovitih osoba u najintimnijem krugu oko Bože Kavrana. Partija ništa ne improvizira, misli na sve i planira na dugi rok. OZNA je znala, isto kao i Kavran, da se na čelu Odpora u domovini nalazi general Luburić, pa su pretpostavljali da bi se prema ustrojstvu Hrvatskog Narodnog Odpora i prema svojoj dužnosti, Kavran trebao obratiti generalu Luburiću i s njim surađivati, što bi bilo normalno i razumljivo.

Dilberović je sugerirao Kavranu organiziranje oružanog odpora u domovini i slanje ljudi iz emigracije u šumu, ali u tom poslu mora biti podpuno odvojen od generala Luburića. OZNA je dobro znala i često na svojoj koži osjetila da se general Luburić nalazi u hrvatskim šumama i predvodi odpor, jer im je dvije godine zadavao velike brige, kažnjavajući mnoge oznaške krvnike, sve dok nije bio u jednom većem okršaju teško ranjen i zbog liječenja morao je napustili domovinu. Oni su predpostavljali da bi Kavran u najmanju ruku morao obavijestiti generala Luburića o svojim planovima djelovanja na području domovine i to su morali po svaku cijenu spriječiti, jer da se je Kavran obratio generalu Luburiću, OZNA ne bi uspjela u svojim namjerama.

Zbog toga je jedna Dilberovićeva poruka Kavranu glasila: »Ti si Božo naj idealnija osoba da staneš na čelo odpora u domovini. Luburić je proglašen ratnim zločincem i svaka Tvoja i najmanja veza s njim škodila bi cijeloj stvari, a posebno Tvom prestižu. Ne zaboravi da je u izgledu i američka pomoć, a oni krugovi ovdje u domovini, s kojima će se morati računati u danom času, najenergičnije odbijaju svaku, pa i najmanju suradnju s Luburićem zbog njegove prošlosti. Eto, tako je na najjednostavniji način bio Božo Kavran izoliran i nije htio, sigurno u najboljoj nakani, prihvatiti ponuđenu vezu s Maksom da ne »kompromitira podhvat«.

POGLAVNIK – GLAVNI CILJ OZNE

Partija je montirala spomenutu akciju kao preventivnu mjeru, tj. prema komunističkim shvaćanjima, mora se sve potencijalne neprijatelje likvidirati i uništiti. A to su bili častnici hrvatskih oružanih snaga, politički dužnostnici i intelektualci koji su se spasili, oni koje nisu uspjeli likvidirati od Bleiburga do Vršca u marševima smrti. Stoga su uvijek poručivali Kavranu da je u domovini potreban vodstveni sloj, kojeg treba dovesti u stupicu i uništiti, jer taj ljudski potencijal u slobodnom svijetu uvijek bi im visio nad glavom kao Damoklov mač. A s druge sirane, jedan veliki i tragični neuspjeh emigracije omalodušio bi i obeshrabrio i one najborbenije i najodlučnije elemente u domovini, s čime bi dokazali da se niIko ne treba ničemu nadati od emigracije, jer se vidi rezultat njezinog djelovanja.

Partiji je trebalo čim prije učvrstiti svoju vlast jer su bili svjeslni da procesom i osudom nadbiskupa Stepinca nisu uspjeli na dugi rok. Nu, glavni cilj bio im je Poglavnik dr. Ante Pavelić. Nadali su se da će im uspjeti inscenirati sve, pa i neke akcije širih razmjera koje su bile predviđene kao podpuna kontrola šireg područja po križarima, s čime su mislili navesti Poglavnika da dođe u šumu na »oslobođeno područje«.

S jednim dobro montiranim procesom protiv Poglavnika i njegovih najbližih suradnika, koji bi im pali u ruke, mislili su, i nadali su se uspjehu, postići ono što im nije pošlo za rukom s nadbiskupom Stepincem i pukovnikom Lisakom. Vjerovali su da bi na taj način zauvijek uništili i samu ideju o mogućnosti postojanja Hrvatske države izvan jugoslavenskog državnog okvira.

Kada je Ozna saznala da se Poglavnik nalazi izvan njihova dohvata, poduzeli su sve da se domognu što većeg broja najistaknutijih ustaških časlnika, ministara i političkih dužnoslnika. Pokušali su u emigraciji ugrabiti ministra dr. Matu Frkovića, zadnjeg ministra unutarnjih poslova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. U Buenos Aires je stiglo jedno vlastoručno pismo iz »šume« u domovini, naslovljeno na adresu kapetana bojnog broda g. Andriju Vrkljana, a to pismo je navodno pisao Jure Preka (Dorđe Precc), jedan od učesnika u Kavranovoj akciji. U tom pismu se traži da se iz Argentine u domovinu čim prije uputi šio veći broj časlnika, a posebno je naglašeno ime pukovnika Ivana Štiera jer je njegovo ime popularno u cijeloj Slavoniji. Bilo je naglašeno da onima koji se odmah jave postoji mogućnost prevoza u Europu zrakoplovom. Taj detalj svratio nam je pozornost i osjećali smo da se nešto krupnog krije iza svega. (Dr. Vjekoslav Vrančić bio je osobni prijatelj Jure Preke i identificirao je autentičnost njegova rukopisa).

Pukovnik Štier, s opravdanim razlozima i sumnjom, odklonio je poći u domovinu zrakoplovom, što je u stanovitim krugovima naišlo na nerazumijevanje, pa čak i na osudu. Kada je Ozna vidjela da se nitko ne odaziva i unatoč zrakoplovnom prevozu, završili su tu akciju poznatim tragičnim procesom i smrtnim osudama nad hrvatskim vitezovima koji su u svojoj neograničenoj ljubavi prema svojoj domovini pali u sotonske komunističke mreže.

U jednoj izjavi velečasnog Vilima Cecelje, koja je objavljena u knjizi Ivana Prusca Akcija deseti travanj na stranici 442. piše doslovno, citiram: »Po pričanju Jole Bujanovića, izvještaji o borbama u Hrvatskoj bili su tako uvjerljivi, da je i Poglavnik odlučio poći na put (u domovinu). Navodno ga je čekao autobus kod Maribora. Međutim, u pravi čas je stigao brzojav da se put odgađa, pa je Poglavnik ostao u Napulju. Naravno te izvještaje je slala Ozna, kao i one koje je Rover donosio Kavranu iz Trsta«. Gornje potvrđuje moj navod da je Oznin cilj bio dovesti Poglavnika u stupicu. Nu, ne odgovara istini da je Poglavnik namjeravao poći u šumu, jer nakon Maksove poruke po bojniku Anti Vrbanu, Poglavnik je naredio Kavranu da zaustavi sve što je planirao poduzeti na području domovine.

« – » >>

Otporaš
29th June 2012, 21:53
KAVRANOVA AKCIJA (prvi (1) dio)

Pošto se i ovaj opis odnosi na proces Srećka Rovera, donosim ovdje u dva nastavka KAVRANOVA AKCIJA što je iziđlo na portalu “Ustaški Pokret” a kojeg je pisao ili kojeg je potpisao Dinko Šakić. Osobno sam poznavao Dinka Šakića. Dinko Šakić je bio iznad svega jedan veliki rodoljub i sve bi dao za Hrvatsku.

Mene što najviše ovdje zanima je to da u ovom sudskom procesu kojeg sam upravo donio na ovim stranicama portala dnevno.hr, Dinko Šakić je bio taj kojeg je taj sud zadužio da u ime Srećka Rovera pročita njegov izvještaj i da kaže sve najsuperlativnije o Srečku Roveru. Dakle Dinko Šakić je nesumnjivo vrlo dobro poznavao Srećka Rovera i, rekao bih da su bili uzajmni prijatelji. Ova dva opisa ne govore baš tako. Neka svaki za sebe donese svoje mišljenje. Moje je da su ovi vrli hrvastki borci rekli svoje i djelima i riječima za sva nadolazeća hrvatska pokoljenja. A sve ostalo je da povijesničari kažu posljednju riječ o svima. M.B. Otporaš.

Index članka
Kavranova akcija
Strana 2
Sve stranice
Stranica 1 od 2
Motto: “Komunistički đavolski mozak stalno pronalazi nove formule za uništenje svojih protivnika…

…Njegova sposobnost prilagođavanju svim prilikama tako je velika da su i najbolji poznavatelji njegovih varka i metoda često žrtve i kroz dugo vrijeme, i ne znajući to. izvršavaju ono što im on sugerira.”

Kada smo odlazili iz domovine postojala je teoretska mogućnost da će zapadni Saveznici otvoriti oči u zadnji čas i uz pomoć europskih nacionalnih snaga zaustaviti boljševički prodor u srce Europe. U to smo vjerovali ne samo mi Hrvati nego i Mađari, Rumunji, Bugari, Albanci, Srbi i Crnogorci, jer su svi u mnoštvu s vojničkim postrojbama i civilima išli ususret kulturnim zapadnim Saveznicima.

Ubrzano napredovanje oklopnih jedinica američkog generala Pattona prema Pragu išlo je u prilog našim očekivanjima. Nu, mi nismo tada znati da su različiti ALGER HISSI i drugi komunistički agenti u Washingtonu »mislili i djelovali« u ime bolestnog Roosewelta, prema uputama i zapovjedima svojih gospodara u Kremlju. Zbog toga je i propao Churchilov plan iskrcavanja savezničkih snaga na našem Jadranu a s time su propale i sve nade prije spomenutih naroda. Polovica Europe predana je boljševičkoj nemani.

Istina je da smo se svi nadali i vjerovali u sukob Zapada s Istokom, ali smo taj sukob očekivali »pet minuta« prije njemačke kapitulacije, dok smo još bili pod oružjem i visokim borbenim moralom, zbog čega smo pošli u susret Saveznicima na Zapad, da se uklopimo u opći plan zaustavljanja ruske invazije. Međutim, bili smo izdani, na prijevaru razoružani i poslani u klaonicu.

Nakon toga, misao na povratak u hrvatske Šume bila je u svim glavama mladih hrvatskih častnika, dočastnika, vojnika i ustaških dužnostnika jer smo se uvjerili da ne možemo ništa dobra očekivati od onih koji su nas izdali.

Mnogi su pojedinci u malim grupama, od 2-3-4 čovjeka odlazili u Hrvatsku, ali to nije bilo organizirano nego spontano, bez određenog plana. Nego, jednostavno, bili su ponosni hrvatski vojnici, kako mi je jednom prilikom rekao pok. Ljubo Miloš: – Idem rađe u Hrvatsku i tamo častno poginuti u borbi, nego ovdje slušati »verfluchtev Ausländer« (prokleti stranac) i doživljavati poniženja od engleskih kolonijalnih »sargenata«.

Prvi organizirani podhvat odlazka u domovinu, s određenim programom i zadatkom, zamišljen je na konspirativnim osnovama, bio je nakon neuspjeha i tragedije poznat kao KAVRANOVA AKCIJA. (Po Božidaru Kavranu koji je bio vidljivi inspiratortoga podhvata).

Božu Kavrana i sve ostale koji su s njim surađivali i dobrovoljno otišli u hrvatske šume nije na to naveo nikakav očaj ili strah od progona i »razpisanih tjeralica« kojima su bili izloženi. Vodila ih je ljubav i odanost prema domovini Hrvatskoj, čast i ponos hrvatskih vojnika koji se nisu osjećali poraženima, nego prevarenima i izdanima od onih koji su propovijedali slobodu, demokraciju i samoodređenje naroda.

Vjerovali su ili su bili uvjeravani da se unatoč tragičnih događaja, izdaje i pokolja Hrvatske vojske, još uvijek može povesti oružana borba s preživjelim borcima u hrvatskim šumama, srušiti komunistički režim i obnoviti hrvatska država.

Do toga uvjerenja dolazio je Božo Kavran na temelju različitih informacija iz »pouzdanih vrela«, iz Hrvatske i od različitih osoba koje su mu bile predstavljene kao predstavnici nekih američkih i engleskih ustanova, koje su obećavale materijalnu i tehničku pomoć za borbu »protiv komunizma«.

O Kavranovoj akciji napisano je vrlo malo (s naše hrvatske strane). Ono šio je napisano to je površno, nepodpuno i tendenciozno. Svi su u tom neuspjehu tražili i dokazivali »izdaju«, što je u biti točno. Nu, nitko nije još napisao ili rekao istinu. Oni koji su je znali imali su razloga o tome ne govoriti, a neki prikazuju stvarni način da bi svoje sudjelovanje i suodgovornost u toj tragediji umanjili ili prebacili na tuđa leđa.

Stjecajem okolnosti bio sam u središtu gdje je taj podhvat zamišljan, dok je stvar bila još u zametku. Premda sam bio mlad i neiskusan, bio sam u prilici upozorili Božu Kavrana i dr. Lovru Sušića na stanovite stvari, koje su tijek događaja mogle usmjeriti drugim pravcem, da se posvetila pažnja upozorenjima.

Komunisti, a i druge tamne sile, koje iza neprozirnih zastora upravljaju svijetom, kad osjete ili primijete da se ntšto sprema ili radi što nije u skladu s njihovim interesima ili se suprotstavlja njihovim planovima oni odmah u tu sredinu neprimjetno ubace svoje spretne agente, koji svojim idejama i dinamizmom brzo zauzmu ključne položaje u različitim organizacijama i pretvore se u nenadoknadive suradnike i savjetnike političkim predvodnicima ili predsjednicima organizacija. Tako oni doznaju sve što se radi, sprema ili planira i sa svojih privilegiranih pozicija savjetuju, usmjeruju i kontroliraju cijeli rad. To se nažalost dogodilo i u ovomu slučaju koji je predmet ove razprave o Kavranovoj akciji.

Nitko nije zahvatio u dubinu problema, niti je iztraživao pozadinu tog podhvata, u čemu i leži izdaja i uzrok tragedije. Nitko nije postavio jedno temeljno i jednostavno pitanje s kojim bi se moglo orijentirati, gdje treba tražili uzroke tragedije? A, to pitanje glasi:

– Kako, kada i zašto je Božo Kavran došao na ideju da organizira ODPOR u domovini iz emigracije, da upućuje ljude, častnike, dočastnike i vojnike i političke dužnostnike u hrvatske šume, a da prije toga nije ni pokušao stupiti u vezu sa zapovjednikom odpora u zemlji, generalom Luburićem, i od njega tražiti informacije o stvarnom stanju i potrebama i njemu ponuditi svoju suradnju ako bi to trebalo. Kavranu i dr. Lovri Sušiću ponudio sam vezu s generalom Luburićem, ali zaslugom njihove najbliže okoline i »savjetnika« poput Ratkića, Jileka, Rovera, Gregla i drugih oni to nisu prihvatili.

Poslije, nakon neuspjeha i tragedije oni na vrhu organizacije pokušavaju dokazivati da je glavna podloga za Kavranovu akciju bilo izvješće koje je vojnik Ante Vrban – častnik Ustaške obrane – podnio svomu predpostavljenom, pukovniku Jakovu Džalu.

Naivno je vjerovati, a još pogubnije tvrdili da je netko od nas – mislim na emigrantske organizacije – pošteđen od komunističke infiltracije. Katolička Crkva, najstarija ustanova u svijetu, uz svoje skoro dvije tisuće godina iskustva, nije ostala pošteđena od te pošasti. Papa Pavao VI. je rekao: »Sotonin dim infiltrirao se u vatikanske zidove…« Tako i Ustaški pokret u prvoj emigraciji nije ostao pošteđen. Bio je infiltriran po jugoslavenskoj policiji, po uhodama vojničke obavještajne službe. Bubalo, Kruhak, Olujić, Gruber, Jelka Pogorelec i ostali, manje poznati, su primjer. Nu, onda su vladale druge prilike, emigracija je bila malobrojna u usporedbi s današnjom pa je bilo lakše odkrivati i neutralizirati ubačene agente i izdajnike.

MITROVICA-KOMUNISTIČKO SVEUČILIŠTE

Jugoslavenska komunistička partija pokušala je uspostaviti suradnju s hrvatskim nacionalistima, ustašama, zatvorenima u Mitrovici. Vođa ustaške grupe STIPE JAVOR je to najenergičnije odbio. Moša Pijade, Đilas i ostali istaknuti komunisti – uz naklonost jugoslavenske kraljevske policije – počeli su u Mitrovici »obrađivati« pojedince. Nisu tražili da istupe iz nacionalističkih redova i da stupe u partiju. Naprotiv, savjetovali su, one koje su uspjeli zavesti, da ostanu u nacionalističkim redovima, da se što bolje afirmiraju, da dođu na važne položaje kako bi u danom času mogli izvršavati partijske naloge. U tom sotonskom planu imali su uspjeha. Jedini poznati slučaj otvorenog prelaza iz nacionalističkih redova u komunističku partiju bio je ŠIME BALEN.

Unatoč zanosu i oduševljenju u desetotravanjskim događajima, osjetila se štetna djelatnost infiltriranih »ustaša« koji su svojim očitim provokativnim djelima i ispadima nastojali kompromitirati Ustaški pokret, stvarati zabunu i dezorijentaciju u tek obnovljenoj državi. Dosta je takovih otkriveno i onemogućeno, ali je veći broj ostao prikriven u svim slojevima pokreta, državne uprave i vojničkim administrativnim uredima. Najveća infiltracija je izvršena kroz Građansku zaštitu jer su komunisti za vrijeme banovine infiltrirali veliki broj izgrađenih članova partije od kojih su, kasnije kada je Zaštita raspuštena i djelomično uključena u oružane snage, mnogi ostali nezapaženi u vojničkim redovima. Mnogima još ni danas nije jasno i osuđuju razoružanje i raspuštanje Građanske zaštite u prvim danima Nezavisne Države Hrvatske. Međutim, oni koji su to učinili, znali su zbog čega to čine?

Prvi korak, Vjekoslava Maksa Luburića, mladog ustaškog povratnika s Janka Puste, bio je preuzimanje komunističke kartoteke od redarstva u Zagrebu. Nakon neuspjelog komunističkog pokušaja u Mitrovici da postignu otvorenu i javnu suradnju s ustašama, partija je pošla drugim, zaobilaznim putem. Naredila je svojim najsposobnijim aktivistima da se neupadljivo približe istaknutim hrvatskim nacionalistima, posebno na zagrebačkom Sveučilištu. Upute su glasile: ni u kojem slučaju ne smije se pokušavati pridobiti za partiju istaknute prvaka, hrvatske nacionaliste. Neuspjeli pokušaj u Mitrovici bio je pouka. Treba im odobravati njihova stajališta i pokazivali solidarnost prema njihovoj borbi protiv dinastije Karađorđevića i osuđivati beogradski žandarski režim i teror koji provode nad hrvatskim narodom. Govoriti samo o socijalnoj pravdi, onako kako se to poklapa s ustaškim načelima. Glavni je cilj bio najprije steći povjerenje, a kasnije se postupno pretvoriti u dobre prijatelje i »nenadoknadive« savjetnike. Jedan od takovih značajnih slučajeva bio je VJEKOSLAV DILBEROVIĆ, konspirativnog imena KUM.

On se približio Božidaru Kavranu i pratio ga kao sjena sve do njegove tragične, ali i junačke smrti. Vjerojatno je Božo došao do spoznaje da nešto nije u redu s pothvatom slanja ljudi u šumu, pa je sam otišao u smrt da njegovi suborci i prijatelji ne bi pomislili da ih je on izdao i napustio.

Još na Sveučilištu prijatelji su Božu Kavrana upozoravali na njegovu vezu s Dilberovićem, ali on je uvijek odgovarao da znade da je Dilberović komunist, ali da je hrvatski orijentiran i nije mu nikada ni pokušao nametati svoje komunističke ideje, te je on isto toliko, ako ne i još više, protiv Srbijanaca i dinastije.

Kada je partija saznala – preko svojih agenata u najbližoj Kavranovoj okolini – što on planira, ukopčala je Dilberovića i on »savjetuje« Kavranu što i kako treba raditi. Partija je od prvog časa bila informirana o svemu, upravljala je akcijom iza neprozirnog zastora i svaki korak kontrolirala, a to potvrđuje prisutnost stanovitih osoba u najintimnijem krugu oko Bože Kavrana. Partija ništa ne improvizira, misli na sve i planira na dugi rok. OZNA je znala, isto kao i Kavran, da se na čelu Odpora u domovini nalazi general Luburić, pa su pretpostavljali da bi se prema ustrojstvu Hrvatskog Narodnog Odpora i prema svojoj dužnosti, Kavran trebao obratiti generalu Luburiću i s njim surađivati, što bi bilo normalno i razumljivo.

Dilberović je sugerirao Kavranu organiziranje oružanog odpora u domovini i slanje ljudi iz emigracije u šumu, ali u tom poslu mora biti podpuno odvojen od generala Luburića. OZNA je dobro znala i često na svojoj koži osjetila da se general Luburić nalazi u hrvatskim šumama i predvodi odpor, jer im je dvije godine zadavao velike brige, kažnjavajući mnoge oznaške krvnike, sve dok nije bio u jednom većem okršaju teško ranjen i zbog liječenja morao je napustili domovinu. Oni su predpostavljali da bi Kavran u najmanju ruku morao obavijestiti generala Luburića o svojim planovima djelovanja na području domovine i to su morali po svaku cijenu spriječiti, jer da se je Kavran obratio generalu Luburiću, OZNA ne bi uspjela u svojim namjerama.

Zbog toga je jedna Dilberovićeva poruka Kavranu glasila: »Ti si Božo naj idealnija osoba da staneš na čelo odpora u domovini. Luburić je proglašen ratnim zločincem i svaka Tvoja i najmanja veza s njim škodila bi cijeloj stvari, a posebno Tvom prestižu. Ne zaboravi da je u izgledu i američka pomoć, a oni krugovi ovdje u domovini, s kojima će se morati računati u danom času, najenergičnije odbijaju svaku, pa i najmanju suradnju s Luburićem zbog njegove prošlosti. Eto, tako je na najjednostavniji način bio Božo Kavran izoliran i nije htio, sigurno u najboljoj nakani, prihvatiti ponuđenu vezu s Maksom da ne »kompromitira podhvat«.

POGLAVNIK – GLAVNI CILJ OZNE

Partija je montirala spomenutu akciju kao preventivnu mjeru, tj. prema komunističkim shvaćanjima, mora se sve potencijalne neprijatelje likvidirati i uništiti. A to su bili častnici hrvatskih oružanih snaga, politički dužnostnici i intelektualci koji su se spasili, oni koje nisu uspjeli likvidirati od Bleiburga do Vršca u marševima smrti. Stoga su uvijek poručivali Kavranu da je u domovini potreban vodstveni sloj, kojeg treba dovesti u stupicu i uništiti, jer taj ljudski potencijal u slobodnom svijetu uvijek bi im visio nad glavom kao Damoklov mač. A s druge sirane, jedan veliki i tragični neuspjeh emigracije omalodušio bi i obeshrabrio i one najborbenije i najodlučnije elemente u domovini, s čime bi dokazali da se niIko ne treba ničemu nadati od emigracije, jer se vidi rezultat njezinog djelovanja.

Partiji je trebalo čim prije učvrstiti svoju vlast jer su bili svjeslni da procesom i osudom nadbiskupa Stepinca nisu uspjeli na dugi rok. Nu, glavni cilj bio im je Poglavnik dr. Ante Pavelić. Nadali su se da će im uspjeti inscenirati sve, pa i neke akcije širih razmjera koje su bile predviđene kao podpuna kontrola šireg područja po križarima, s čime su mislili navesti Poglavnika da dođe u šumu na »oslobođeno područje«.

S jednim dobro montiranim procesom protiv Poglavnika i njegovih najbližih suradnika, koji bi im pali u ruke, mislili su, i nadali su se uspjehu, postići ono što im nije pošlo za rukom s nadbiskupom Stepincem i pukovnikom Lisakom. Vjerovali su da bi na taj način zauvijek uništili i samu ideju o mogućnosti postojanja Hrvatske države izvan jugoslavenskog državnog okvira.

Kada je Ozna saznala da se Poglavnik nalazi izvan njihova dohvata, poduzeli su sve da se domognu što većeg broja najistaknutijih ustaških časlnika, ministara i političkih dužnoslnika. Pokušali su u emigraciji ugrabiti ministra dr. Matu Frkovića, zadnjeg ministra unutarnjih poslova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. U Buenos Aires je stiglo jedno vlastoručno pismo iz »šume« u domovini, naslovljeno na adresu kapetana bojnog broda g. Andriju Vrkljana, a to pismo je navodno pisao Jure Preka (Dorđe Precc), jedan od učesnika u Kavranovoj akciji. U tom pismu se traži da se iz Argentine u domovinu čim prije uputi šio veći broj časlnika, a posebno je naglašeno ime pukovnika Ivana Štiera jer je njegovo ime popularno u cijeloj Slavoniji. Bilo je naglašeno da onima koji se odmah jave postoji mogućnost prevoza u Europu

zrakoplovom. Taj detalj svratio nam je pozornost i osjećali smo da se nešto krupnog krije iza svega. (Dr. Vjekoslav Vrančić bio je osobni prijatelj Jure Preke i identificirao je autentičnost njegova rukopisa).

Pukovnik Štier, s opravdanim razlozima i sumnjom, odklonio je poći u domovinu zrakoplovom, što je u stanovitim krugovima naišlo na nerazumijevanje, pa čak i na osudu. Kada je Ozna vidjela da se nitko ne odaziva i unatoč zrakoplovnom prevozu, završili su tu akciju poznatim tragičnim procesom i smrtnim osudama nad hrvatskim vitezovima koji su u svojoj neograničenoj ljubavi prema svojoj domovini pali u sotonske komunističke mreže.

U jednoj izjavi velečasnog Vilima Cecelje, koja je objavljena u knjizi Ivana Prusca Akcija deseti travanj na stranici 442. piše doslovno, citiram: »Po pričanju Jole Bujanovića, izvještaji o borbama u Hrvatskoj bili su tako uvjerljivi, da je i Poglavnik odlučio poći na put (u domovinu). Navodno ga je čekao autobus kod Maribora. Međutim, u pravi čas je stigao brzojav da se put odgađa, pa je Poglavnik ostao u Napulju. Naravno te izvještaje je slala Ozna, kao i one koje je Rover donosio Kavranu iz Trsta«. Gornje potvrđuje moj navod da je Oznin cilj bio dovesti Poglavnika u stupicu. Nu, ne odgovara istini da je Poglavnik namjeravao poći u šumu, jer nakon Maksove poruke po bojniku Anti Vrbanu, Poglavnik je naredio Kavranu da zaustavi sve što je planirao poduzeti na području domovine.

« – » >>

Domoljub
30th June 2012, 01:33
Uzivam citati tvoje iznosenje o proslosti. Samo me zanima kako to da drugi nisi iznosili svoje stavove glede tih optuzbi. Cujo sam mnogo o Kavranovu slucaju ali nikada u detalje ko sada. Tko je najvise kriv za tu tragediju?
Otporaš
30th June 2012, 12:06
KAVRANOVA AKCIJA (drugi (2) dio)

S ISTINOM NA VIDJELO

Pod gornjim naslovom napisao je g. Srećko Rover nešto o svom sudjelovanju u Kavranovoj akciji. To je objavljeno u HRVATSKOM TJEDNIKU u Australiji 1. XII. 1979. na stranici 9.. U lim člancima Rover nastoji umanjiti svoju ulogu i suodgovornost u toj tragediji tvrdeći da on uopće nije ni znao do rujna 1947.g. da ta akcija postoji. Međutim, stvari stoje drugačije.

Nedvojbeno je ustanovljeno da jjc g. Srećko Rover suodgovoran jer je sudjelovao u toj akciji od samog početka. Tek sada kada, 30 godina poslije tragičnoig završetka te akcije, misli da su svi koji bi ga mogli teretiti mrtvii, želi g. Srećko Rover izaći na vidjelo sa svojom istinom, u kojoj će svi mrtvi biti krivi jer se ne mogu braniti, a on, jedan od glavnih čimbenika te IZDAJE, trebao bi ostati čist i nevin. U svojoj obrani g. Rover bio bi uvjerljiviji daje pošteno i ljudski preuzeo dio svoje odgovornosti. Nu, prevario se je jer još ima živih osoba koje su na jedan ili drugi način imale uvid u cijelu stvar od prvoig časa. Postoje pisma, dokumenti i razni zapisnici koji pokazuju da je Rover, alias BIMBO, partijsko konspirativno ime, od samog početka u loj akciji bio najuže povezan s Bozom Kavrainom. Donosio mu je »povjerljiva izvješća«. Služio muje najprije kao teklić, a kasnije i kao vodič, koji je preveo preko granice osami grupa u Sloveniju i predao ih oznašimau ruke, a sveto g. Rover želi zaboraviti.

S kakvom istinom želi g. Rover izaći ma vidjelo pokazat će nam ovaj mali primjer iz njegova članka u OTPORU. G. Rover doslovno piše: »Ivan Prusacje otišao u Hrvatsku u četvrtoj grupi i bio zatvoren po Ozni u Hrvatskoj, prije mego li sam ja znao da uopće postoji dotična akcija.«.

Prema Pruščevoj knjizi Tragedija Kavrana i drugova, na stranici 38., Ivan Prusac piše daje njegova grupa pošla iz Austrije dne 7. rujna 1947.g.«. Prije sam spomenuo »izvješće« iz pouzdanih izvora iz domovine kojeje u travnju 1946.g. Bozo Kavran predao Poglavniku (u mojoj prisutnosti) i kazao dannu je to donio iz Trsta Srećko Rover, osoba njegova povjerenja. G. Rover svjestno ne govori istinu kad tvrdi da on nije znao do rujina 1947.g. da dolična akcija postoji.

U Obrani broj 157., Madrid, studeni 197l.g., objavljena je jedna izjava koju su podpisali dva visoka duižnostnika Hrvatskog narodnog odpora u Argentini, g. Lukas Juiričić, bivši Poglavni pobočnik u Hercegovini i predsjednik Hrvats-kog narodnog odpora za Južnu Ameriku, i g. Tomiša Grgić, pukovnik Poglavnikovc tjelesne bojne u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i Glavni tajnik Hrvatskog narodnog odpora za Južnu Ameriku. Iz te izjave (koja je podpisana pred javnim bilježnikom) proizlazi daje Srećko Rover u studenom 1946. godine u Rimu, Italija, pozivao generala HOS-ag. Ivana Herenčića, u prisutnosti Drage Jileka i Andrije (Brace) Juratovića, da stupi u vezu s hrvatskom (?) Oznom koja se nudi i spremna je napraviti »usluge« hrvatskoj emigraciji, likvidirati sve i svakoga tko bude na putu »pravim interesima« hrvatske emigracije kojoj bi na čelu bio, među ostalima, i Srećko Rover. Rover je predlagao generalu Herenčiću da pođe u Trst gdje će ga on spojiti s nekim oznaškim majorom koji se zove Hahn, stoje general Hcrcnčić energično odbio. Kada je general Herenčić stigao u Argentinu, napravio je pismeni izvještaj o tom slučaju i predao ga Starjcšinslvu hrvatskog domobrana u Buenos Airesu, u čijoj se pismohrani taj dokument nalazi.

Možda je spomenuti major Hahn ili major Štern dao ona izvješća kojeje Rover donosio Bozi Kavranu iz pouzdanih izvora u domovini? “Ni Churchil mu nije do koljena” (Dilberoviću) prema Roveru. S time mije Rover napravio neizmjernu uslugu, potvrdio je moje navode o zlokobnoj ulozi »kuma« Dilberovića. To dokazuje daje Kavranova akcija bila kontrolirana i upravljana po Ozni i daje Srećko Rover u lom svjeslno sudjelovao, a najuvjerljiviji je dokaz njegova veza s OZNOM koju je u studenom 1946. u Rimu predlagao generalu Ivanu Herenčiću.

Vidjeli smo kako je Dilbcrović na poda! način spriječio da se Kavran spoji s generalom Luburićem. Odbijanje veze koju sam Kavranu i dr. Lovri Sušicu ponudio, mi smo tumačili, i logično zaključivali, u smislu da Kavran, Sušić i njihovi najuži suradnici žele sami organizirali oružani odpor u domovini, iza leđa gen’eralu Luburiću, da dokažu Poglavniku kako su oni sami sposobni to učiniti bez pomoći i suradnje generala koji je ozloglašen zbog svoje djelatnosti za vrijeme rata. Bio sam uvjeren u to, kao i pukovnik Džal i daigi naši suborci, ali nismo mogli ni slutili daje takav njihov postupak bio inspiriran po neprijatelju.

U logoru FERMO, Italija 1946.g., Rover je nagovarao častnikc da idu u šumu, i još su živi časlnici koje je on nagovarao, a danas to osporava. U Otporu broj 2., od veljače I979.g., Rover piše doslovno: »Uvijek mi pred očima lebdi lik i žive oči genijalnog Dilbcrovića- takozvanog našeg ‘kuma’. Onjesvojim vizionarstvom odskakao nad Churchilom i da su drugi imali, na kojoj bi strani bio Dilbcrović sa svojim profelskim zapažanjima dotični bi rat dobili«. Naravno, ako bi poslušali savjete Dilbcrovića. S ovim je Rover rekao sve. Kavran je poslušao savjete Dilbcrovića i zbog loga je završio na vješaliraa sa svojim suborcima.

Tito je imao Dilberovića na svojoj strani pa je vjerojatno zbog toga ral dobio – prema Roverovu naklapanju. Možda su ta »kumova profetska zapažanja« usmjerila Roverovu orijentaciju prema Moskvi? Sada će mnogi lakše razumjeli Rovcrovo kameleonsko pretvaranje, kamufliranje i prilagođivanje svakoj situaciji.

U spomenutom broju Hrvatskog Tjednika, Rover kritizira dra. Antu Pavelića što seje ogradio od ove akcije Hrvatskog državnog odbora, (Kavranove akcije), premda je on (Pavelić) osobno postavio i imenovao taj odbor, te zanijekao daje on išta imao s dotičnom akcijom odpremom u Hrvatsku ovih rodoljuba (između 1946. i 1948. godine), a neizravno je nabacio krivnju na mene osobno.

Točno je da je Poglavnik postavio i imenovao Hrvatski državni odbor, kojem su na čelu bili g. dr. Lovro Sušić, dr. Mate Frković i dr. Mcho Mchičić, ali je druga stvar snositi odgovornost izravno za sve ono stoje učinjeno ili se radilo njemu iza leda, bez njegova znanja i odobrenja, pa i protiv njegovih zapovijedi. Znadem da se jedosta toga radilo u ime Poglavnika i prikrivalo njegovim imenom i da je njegov podpis bio česlo krivotvoren i zloupotrebljavan. A to sam Rover najbolje zna jer seje i on lim služio kada je u logoru Fermo 1946.g. kazao hrvatskom časmiku g. Mirku Bušiću da ima Poglavnikov pismeni nalog za pozivanje ljudi u šumu.

Kako sam prije naveo, po nalogu Poglavnika, pukovnik Džal i ja smo poslali u domovinu bojnika Antu Vrbana da pronađe Maksa i donese izvještaj o stvarnom stanju u domovini. Kada je Poglavnik dobio Vrbanovo izvješće, naredio je Bozi Kavranu da sve zaustavi stoje planirao… Nažalost, Bozo Kavran nije to poslušao, negoje nastavio započetim pulem, vjerojatno potican i ohrabljivan po svojoj najužoj okolini. Hrvatski emigrantski povjestničar dr. Jerc Jareb poslao mi je tri različite verzije (fotokopije) izvješća bojnika Ante Vrbana o prilikama u domovini.

Bojnik Ante Vrban sretno je stigao u Hrvatsku sa svojim pratiocem i na određenoj adresi uspostavio prvu vezu. Kazao je: »Donosim poruku Ademage za Šaćir-efendiju«. »Dobro došao«, dobio je odgovor, a to je bio ugovoreni znak daje veza korektna. Morao je prokrstariti mnoga područja dok je uspio predali Poglavnikovu poruku, jer je general Luburić bio u stalnom pokretu. Za generalom Luburićcm u lo vrijeme tragale su dvije posebne divizije Rankovićevih oznaša i Titovih partizana na svim područjima širom Hrvatske. General je izbjegavao otvorene sukobe zbog strašnih represalija protiv civilnog pučanstva na područjima gdje su se pojavljivali križari. Poduzimao je samo one akcije koje su bile neophodno potrebne da se kazne oznaški krvnici koji su se posebno isticali svojim hajdučkim nagonima u progonu hrvatskog pučanstva.

U Valenciji početkom 1956. godine pripovijedao mije general pojedinosti, kako je dalekozorom gledao Vrbana iz prilične udaljenosti, prepoznao ga je, a i znak razpoznavanja bio je korektan, nu ustaljene mjere opreza i sigurnosti nisu mi dopustile osobni dodir. »Kako sam mogao bili siguran da Antu netko ne prali i gleda ga iz daljine kao i ja, a da to može izbjeći svim mjerama opreza«, kazao mi je general. Kasnije u Torontu 1969.g., nakon generalovog umorstva, pripovijedao mije pukovnik Džal opisujući Vrbanov pul po Hrvatskoj i njegov povratak i usmeni izvještaj koji mu je bojnik Ante Vrban podnio, i sve se poklapalo s onim što mi je general rekao o Vrbanovu putu po Hrvatskoj.

Generalova poruka je glasila:… »da nema nikakvih preduvjeta niti se može misliti o bilo kakvom oružanom djelovanju na području domovine, jer se komunistička vlast uslaljuje, pa je potrebno prijeći u pasivni odpor, spašavali ljude infiltracijom u njihove komunističke redove, u vojsci, partiji i svim državnim ustanovama, dobro se prikriti u pokrajinama gdje su nepoznati, spasiti glave i čekali kad dođe čas pa tek onda, s položaja koje bi s vremenom postigli, mogu biti koristni svom narodu".

Hrvatski narodni odpor, tj. dr. Lovro Sušić, dr. Male Frković i dr. Meho Mehičić, poslije sloma Kavranovc akcije izdali su 20. srpnja 1948.g. OBAVIJEST za najuži krug suradnika. Obavijest povezuje početak Kavranove akcije s putom bojnika Vrbana u Hrvatsku (1946.g.) i njegovim izvješćima o tom putu. Vrban je bio u Hercegovini naišao na partizansku zasjedu, bio je leže ranjen. a njegov pratilac vodnik Cavar je poginuo. Spasila gaje grupa križara pod zapovjedništvom satnika Mandića.

U prvoj točki obavijesti stoji: »Da se dođe do pouzdanih podataka o stanju u hrvatskim šumama, dobrovoljno je otišao u domovinu koncem travnja 1946.g. bojnik Vrban s jednim svojim pratiocem. On se povratio koncem mjeseca listopada iste godine donesavši sa sobom nekoliko pismenih izvješća pojedinih zapovjednika jačih skupina i davši svoje vlastito izvješće o nađenome i viđenome. Proputovao je napose Slavoniju, srednju i zapadnu Bosnu te Hercegovinu, našavši manje ili veće grupe hrvatske vojske koje su bile uglavnom još nepovezane, i to napose radi pomanjkanja viših častnika…«

Potreba sustavnog povezivanja i jedinstvenog vojničkog i političkog organiziranja spomenutih grupa u svrhu vođenja hrvatskog narodnog odporapotakmda je jednu skupinu mladih hrvatskih častnika i političkih dužnostnika da krenu u domovinu. Njihova je namjera, osim gornjega, bila još napose sprječavati neodgovorne ispade pojedinih grupa i time izazivanje represalija nad pučanstvom, dakle sprječavati nepotrebno prolijevanje krvi te spremati organizirani odpor za onaj čas kad opće prilike u svijetu dozore za opći narodni ustanak.

Jer je bojnik Vrban već bio upoznao teren i mnoge grupe na terenu, loje on bio najpogodniji, to tim prije stoje i dobrovoljno opet izjavio daje prvi spreman poći uspostaviti »kanal« i prihvatnu postaju, kao i organizirati »bazu«. Njemu se je dobrovoljno pridružio i bojnik Ljubo Miloš i to naročito zato jer mu je daljnji boravak poradi raspisanih tjeralica u inozemstvu bio nemoguć.

Njih dvojica, u pratnji Luke Grgića, otišli su u mjesecu ožujku 1947.g., as njimajc otišao i poručnik Nemcc koji će poslije biti vodič za ostale. (Radi se o Luki Ruščiću zastavniku Ustaške obrane koji nas je s Poglavnikom vodio preko Alpa u Italiju u rujnu I 946.g.) Oni su svi u domovinu sretni stigli te se odanle odmah javili vlastoručnim pismima prema dogovorenim znakovima, a Ncmec je nakon povratka i usmeno o tom izvijestio. Napominje se da i sama optužnica tvrdi da su Vrban i Miloš uhićeni 20. VII. 1947.g., dakle 4 mjeseca nakon njihova odlaska. Toliko o Obavijesti koju je vodstvo namijenilo najužem krugu suradnika.

Međutim, i nakon Vrbanovog prvog puta u Hrvatsku, o čemu nije ništa znao ni Onkel ni Kavran, to im je Poglavnik kazao kasnije, oni su i dalje nastavili s pripremama za svoj planirani rad na području domovine ne obazirući se na ono što će eventualno bojnik Vrban izvijestiti. A kasnije nakon Vrbanovog poraznog izvještaja, o čemu su Kavran i Sušić namjerno prešutili i ignorirali poruku generala Luburića i unatoč izričitog Poglavnikova naloga da zaustave sve što su planirali, oni su nastavili sa svojim programom i slali grupe ljudi u šumu. Vjerojatno su im njihovi savjetnici i inl'ormalori iz domovine poručivali i uvjeravali ih da kada se započne s jednom širom akcijom, cijela će Hrvatska »planuli« i u roku od nekoliko mjeseci bit će komunistički režim srušen i obnovljena Hrvatska Država.

Nešto slično dogodilo se 24 godine kasnije s Bugojanskom akcijom. Prije nego je grupa mladih rodoljuba pošla u Hrvatsku iz Australije, jedan od braće Andrića rekao je jednom svom i našem prijatelju: »Vidjet ćeš, kad se započne, za tri mjeseca planuti će cijela Hrvatska…« Sigurno je i on bio uvjeren u to na temelju informacija iz »pouzdanih izvora iz domovine«, (i njih je čekao Bojnik Ante Vrban javio se je dobrovoljno poći ponovno u Hrvatsku kako to stoji u Obavijesti Hrvatskog narodnog odbora. Vrban i Ljubo Miloš bili su stari prijatelji i suborci od prvih dana osnutka Ustaške obrane, paje i bilo normalno da zajedno pođu, lim više jerje Ljubo Miloš već davno prije odlučio1 poći u hrvatske šume i tamo častno poginuti u borbi. Osim toga, jer su ih Kavran i Sušić uvjeravali da imaju sigurne informacije iz Amerike, iz najpouzdanijih izvora, daje ratni sukob između Amerike i Rusije neminovan i da može izbiti u svakom času, pa unatoč situaciji i stanju u domovini koju je Vrban provjerio i poruke generala Luburića, oni su povjerovali u navodni skori ratni sukob i zaključivali da su Kavran i Sušić bolje informirani od generala Luburića, jer oni imaju izravne veze s Amerikom.

Ovdje se moram posebno osvrnuti na mišljenje dra. Lovre Sušica da seje Ljubo Miloš dobrovoljno pridružio bojniku Vrbanu iz očaja, jer mu je boravak u inozemstvu bio nemoguć zbog razpisanih tjeralica.

Uvjeren sam daje ta tvrdnja tendenciozna, nepravedna i zlonamjerna, s posebnom pozadinom. Ako ćemo problem nepristrano gledati i stvari postaviti na svoje mjesto, onda to treba prikazati na sljedeći način:

Tjeralice i lov na ljudske glave nisu bile usmjerene samo na glavu bojnika Ljube Miloša, nego na sve nas općenito, jer je Titova Jugoslavija predala Saveznicima listu od 30.000 hrvatskih »ratnih zločinaca« i, dosljedno tome, bila je razpisana tjeralica i za Onkelom, drom. Lovrom Sušić em, kojeg smo zbog toga bili sklonili kod nas u Alpama u našem uporištu broj 2, u stanu pukovnika Džala, dok nije došao Poglavnik, a kasnije kada sam ja otišao u Italiju, sklonio ga je u svoj stan, koji smo mu mi prepustili, bojnik Ljubo Miloš. S druge strane dr. Lovro Sušić, kao pravnik, trebao bi imati u vidu da su i on, kao i svi ostali najviši ustaški dužnostniei, bili prema komunističkim shvaćanjima – ideološki začetnici svega onoga što seje Ljubi Milošu i svima nama pripisivalo i s čime se je nas teretilo. Dakle, prema tome i s pravnog stajališta. Ljubo Miloš i svi mi bili smo samo izvršitelji njihovih programa i planova. S toga ne mogu shvatiti da je bojniku Ljubi Milošu daljnji boravak u inozemstvu bio nemoguć i da je takorekuć iz očaja otišao u Hrvatsku, a dru. Lovri Sušicu, koji je bio visoko iznad Ljube Miloša, na vrhu hijerarhijske ljestvice kao Postrojnik Ustaškog pokreta, njemu je boravak bio moguć?

Prije sam spomenuo da mi je jednom prilikom Poglavnik rekao: »Bozo je ustaša, veliki je rodoljub, idealist vjeran i odan, ali sve te njegove vrline nisu dovoljne za ovu vrst djelatnosti«. Bozo Kavran je bio povrijeđen stoje Poglavnik poslao bojnika Vrbana u Hrvatsku da pokuša uspostavili vezu s generalom Luburićem, a nije njemu odmah ništa rekao, pa je iz toga zaključivao da Poglavnik nije vjerovao izvješćima koja mu je on donosio.

U knjizi AKCIJA DESETI TRAVNJA od Ivana Prusca, tiskanoj 1980. godine, na stranici 420.-422. nalazi se izjava Rev. VilimaCecelje i u loj izjavi piše sljedeće: »Kavran je pokušao generala Gaščića pridobiti da osobno uđe u sklop akcije. Gaščić gaje zamolio da mu kaže ime voditelja vojničke akcije. Ako bi to bio general PeriČić,GaŠćićje izjavio da bi ušao u akciju kao običan vojnik. Kavran je odbio dati ime vojničkog zapovjednika. Kada je Gaščić upitao Kavrana koliko je pročitao literature o gerili, odgovorio je K.avran da nije pročitao nijednu knjigu. Na to je Gaščić pozdravio Kavrana i napustio Salzburg«.

U istoj izjavi Rev. Cecelje u dragom odlomku piše: »Iz arhiva je vidljivo daše jejavio i Maks Luburić. Onjeonaj čas boravio u Španjolskoj, ali je čuo za Kavranovu akciju, preselio se u Francusku i stavio se na raspolaganje dru. Sušicu. Međutim, Sušić je odbio njegovo sudjelovanje u Pokretu. Nakon tog neuspjeha povukao se Luburić natrag u Španjolsku…«

Vjerojatno je to netko Rev. Cecelji krivo ili zlonamjerno protumačio, jer to ne odgovara istini što mogu dokumentima i još živim svjedocima dokazati. Moje je mišljenje daše tim i drugim pričama želi sakriti ono bitno, to jest daje general Luburić iz hrvatskih šuma na vrijeme upozoravao da se ništa ne poduzima u domovini iz emigracije, jer ne postoje niti minimalni uvjeti za oružanu borbu u onim časovima. U drugoj polovici 1947. godine u jednom većem okršaju s partizanima (pokušaj oslobođenja zarobljenika iz logora Stara Gradiška) bio je general Luburić leže ranjen, ali ipak je nastavio s borbom dok mu se rana nije inficirala zbog pomanjkanja lijekova, pa su ga u zadnji čas njegovi suborci prebacili u Mađarsku, gdje su ga prihvatili i pomogli mu njegovi stari prijatelji iz doba Janka Pusto, zaliječio je ranu privremeno, ali je bila potrebna komplicirana operacija da spasi nogu. Iz Budimpešte je prešao u Beč, odakle je kroz Njemačku, uspostavivši vezu s našim fratrima, pukovnikom fra Bcrtom Dragičcvićcm, prešao u Francusku. Tamo je operacija izvršena i spasio je koljeno. Postojala je opasnost da mu koljeno ostane zakrečeno tj. ukočeno bez artikulacije. Nakon operacije radio je u jednom rudniku soli uWittcnheimuublizini Miilhasena, Haut Rhin, odakle seje obratio Međunarodnoj komisiji za izbjeglice u svrhu dobivanja statusa izbjeglice i osobnih dokumenata. Međunarodna komisija 1RO je odgovorila molileljui poslali su mu Ibrmulare da ih ispuni, što je general i učinio. Dobiojc osobne dokumente na ime LORJNZ KOVACH (Laurcnl na francuskom), rođen u Bratislavi, mađarski državljanin. Nama u Rosario, u Argentinu, javio se preko fra Ive Sivrića iz Chicaga, a zatim dok je boravio u Francuskoj, dopisivali smo se preko Rcv. Emanuela Zloušića, 7. RueMarieRosc, Pariš 14. Francuska.

General je uspostavio vezu s Poglavnikom i on mu je zapovjedio da se prebaci u Španjolsku, da se ne vraća u domovinu, što je general u kanio u namjeri da spašava svoje suborce pribavljajući im potrebne dokumente kojima bi se mogli prikriti i uklopiti u normalan život i čekati čas. Odlučio je poći u Španjolsku, a kako je procedura za dobivanje ulazne vize trajalo predugo, on je postao nestrpljiv, jer je osoba koja je radila na dobivanju vize bila indiskretna i postojalaje opasnost da ga odkriju, pajc odlučio prijeći Pirineje pješice i ući ilegalno u Španjolsku, unatoč što mu rana nije još bila dobro zacijelila. Prešao je granicu 18. listopada 1948. godine, prijavio se na postaji Gurdic Civil i dospio u zatvor dok španjolske vlasti nisu ustanovile njegov pravi identitet. Odmah je pušten na slobodu i dobio dozvolu boravka. Tamo je stekao velika prijateljstva i razumijevanje za našu pravednu hrvatsku oslobodilačku borbu, za samostalnost Hrvatske države.

Prema tome nije general Luburić došao iz Španjolske u Francusku da se stavi na razpolaganjc dru. Lovri Sušicu, nego je istina da je general Luburić, osim poslane poruke po bojniku Vrbanu, upozoravao dra. Lovru Sušica pismeno, preko našeg pukovnika fra Berte Dragičevića, da ne šalju ljude u domovinttjcr će svi stradati. Međutim, kako se vidi iz jednog pisma koje je pisao dr. Sušić generalu Luburiću da on nije mogao nigdje pronaći njegova pismena upozorenja. Može biti i to, jer piše da nije mogao pronaći i druga generalova pisma na koja seje general pozivao. Možda su zapela na »cenzuri« koju je vršila okolina, a najvjerojatnije jest da nakon tragedije i neuspjeha nije bilo oportuno priznati daje bio upozoravan.

Možda je do konfuzije i krivog tumačenja došlo zbog nekoliko redaka koje je pisao di\ Sušić generalu Luburiću u pismu od 19. VI, 1948. g., neposredno prije nego je izbila najavu vijest o tragičnom završetku Kavrana i drugova. U tom pismu piše dr. Sušić generalu mnoge pojedinosti koje su se događale nakon tragičnog svibnja 1945. godine. Navest ću neke. »… U zimi na godinu 1947. nije se moglo ništa poduzeti. Istom u proljeću krenuli su kao pioniri u domovinu isti Vrban i s njime Ljubo Miloš, Vaš rođak, s kojim

sam većinom tu zimu proveo zajedno u istoj sobi u susjedstvu Vašeg šurc Jakova i gđc sestre, kod kojih sam također jedno vrijeme stanovao. Šakićje sa svojom gospođom otišao pod jesen u Italiju, a sadajc u Argentini, dok je prije toga bio kod Jakova odnosno u susjedstvu. J. (Jolc Bujanović, moja primjedba) bio je nedavno ovdje. Pred par dana vratio se u vječni grad (Rim). On nam je pričao za Vaše veze s Ivanom Hcinrichom koga je opisao kao velikog dobrotvora (benefaktora) za naše izbjeglice. Kaže daje Bratovštini u Rim poslao već debele hiljade dolara. Kaže da bi on na samu Vašu poruku sigurno odmah doznačio u našu opću svrhu veći iznos, a on bi bio kadar i od drugih sakupiti, samo to bi trebalo biti u najvećoj tajnosti. On živi u Bucnos Airesu. … Držim, da sam Vam uglavnom bacio malo svjetla na naš radi stanje naše stvari, a također i odgovorio na neka Vaša pitanja. Mi smo ovdje također govorili o Vama. Naše je zajedničko mišljenje da bi, s obzirom na Vaše neosporive sposobnosti, našem poduzeću u domovini izvanredno mnogo koristili. Međutim »s obzirom na obzire« za sada barem držimo, da nije svrsishodno, da se pojavljujete… a kod raznih dodira s prijateljima sugerirano nam je da ne kompromitiramo stvar s »kompromitiranim ljudima«, među koje napose poznatog Vam Maksa. Dakako da će to s vremenom opasti pa će biti sretni ako se takovih što više nađe!«

Dakle, iz gornjeg citata ne može se nikako doći do zaključka da je Maks saznao za Kavranovu akciju i da je zbog toga došao iz Španjolske u Francusku, a još manje da se je on ponudio uzeti učešća u istoj.

General Luburić je saznao u Mađarskoj preko svojih starih veza, koje su bile infiltrirane u strukture nove vlasti, da su neki Hrvati uhićeni, a neki ubijeni prilikom pokušaja prelaza mađarske granice u Hrvatsku, pa je i žurio da ode čim prije iz Budimpešte na Zapad, da naše ljude upozori, stoje i učinio preko ustaškog pukovnika fra Bcite Dragičevića.

Kasnije, nakon tragedije, pisao je dr. Sušić drugo pismo generalu Luburiću s nadnevkom od 24. rujna I948.g. pa u jednom dijelu piše: »… Kazali ste da treba ustanoviti osobne i načelne manjkavosti, jer daje prodor moguće uslijedio ovdje. Za nas ljude ne postoje apsolutne tvrdnje, po mom najdubljem uvjerenju prodora ovdje nije bilo. Vaš prijedlog, da bi trebalo negdje stvoriti jednu maskiranu bazu i tu ljude stručno, taktički i konspirativno odgajati, izvanredno je dobar i gledajući na prošlost, nadasve potreban, dapače to bi trebalo biti preduvjetom svakoga rada… Nu pitanje je tko bi to htio preuzeti na sebe'? Jeste li Vi voljan to preuzeti? Ako ne posredno a ono barem da Vi nađete osobu i povjerite joj taj zadatak, dadete potrebne upute i vršite nadzor. Drugoga osim Vas ne znamo za taj posao…« Dakle, sada nakon katastrofe, general Luburić je postao jedini koji bi mogao nešto učinili. A, ono »s obzirom na obzire i prijateljske savjete« samo potvrđuje moje navode o onome što sam pisao o Dilberoviću i »njegovim savjetima«, a sigurno je da on nijebio jedini savjetnik… Stogaje Sušićevo uvjerenje da kod njih nije bilo »prodora« točno. Nije ga trebalo biti jer je IZDAJA bila od prvog časa kada su Kavrana okružili savjetnici i suradnici koji su bili u službi Ozne. Sve ostalo je drugorazredne vrijednosti jer uloga vodiča, raznih Lojzeka i drugih, su samo tehničke strane i izvršitelji, svjestno ili ne, programa i rada koji su bili planirani i upravljani iz Kavranove najbliže okoline. (Kada sam pisao o Dilberoviću, nisam bio u posjedu navedenih pisama koje je pisao dr. Sušić generalu Luburiću.)

Nakon pada bojnika Vrbana i Ljube Miloša u ruke Oznc. koja je za njima tragala čeliri mjesecajerje iz centrale u Villachu bila obaviještena Ozna da su otišli. Oni su mogli sretno stići u Hrvatsku, jer Vrban nije išao »poznatim kanalom«, a nakon njihova pada u oznaške ruke" sve je bilo jednostavno…"

U knjizi AKCIJA DESETI TRAVNJA, na stranici 130., piše: »… Saslušanja drugih optuženih u toj su mjeri ujugoslavenskom novinarstvu nevjerno preneseni, oli su sami optuženi u loj mjeri bili izmrcvareni, da njihovi govori na sudu zaista ne mogu predstavljati temelj za kakvo ispitivanje pravog stanja«. Međutim, g. Ivan Prusac unatoč svoje gornje tvrdnje ne primjenjuje isti kriterij na sve optužene. On pripisuje bojniku Ljubi Milošu kukavičko i izdajničko držanje i lime sam sebi dolazi u protuslovlje. Sigurno je da se iza tog stajališta i ocjene o Ljubinom navodnom nekorektnom držanju kriju tamni interesi, jer kod te svoje negativne ocjene navodnog izdajničkog držanja Ljube Miloša pred takozvanim komunističkim sudom, g. Ivan Prusac nije imao ili nije htio imati u vidu sljedeće:

1.) Daje Ljubo Miloš bratić generala Luburića (majke su im sestre).

2.) Daje Ljubo Miloš bio jedno vrijeme zapovjednik svih sabirnih logora.

3.) Daje Ljubo Miloš bio jedno vrijeme zapovjednik logora u Jasenovcu.

4.) Daje ljubo Miloš prilikom uhićenja, 20. srpnja 1947.g., teško ranjen, stoje Ozna prešutila, a tom prilikom je ubijen Luka Rušćić jer su pružali odpor brojčano nadmoćnijem neprijatelju.

5.) Daje logor Jasenovac bio najveći srpski top iz kojeg su oni pucali ne samo po ustašama, nego po cijelom hrvatskom narodu, jer im je bilo stalo do toga da jedan bivši zapovjednik logora Jasenovca prizna pred »celim svetom« i da potvrdi sve njihove laži i podvale o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Poglavniku, generalu Luburiću i Jasenovcu.

U tu svrhu, osim fizičkog maltretiranja hajdučkim metodama. Ljubo Miloš je bio podvrgnut primjeni najsavršenijih droga iz N.K.V.D.-ovih laboratorija kojima su ga u višemjesečnom prepariranju pretvorili u robota, čovjeka bez vlastite volje i razuma, pajenataj način govorio pod utjecajem droge ono za stoje bio programiran. Kako se inače može drugačije protumačiti Ljubina izjava: »Da je bilo više Miloša, ne bi me imao tko suditi…«, koju navodi g. Ivan Prusac. To bi moglo značiti, daje Ljubo Miloš priznao daje on sam likvidirao omiljeni broj: 800000 (osamstotina tisuća) Srba, i da je bilo barem deset Miloša, onda je više nego sigurno, da ga ne bi imao tko suditi.

Dakle, ono negativno što piše Prusac o ustaškom bojniku Ljubi Milošu nije u skladu s onim prije navedenim njegovim citatom na stranici 130. njegove knjige. Ne samo to, u Pruščevoj knjizi Tragedija Kavrana i drugova imade mnogo netočnosti, izmišljenih pripovijesti na koje se ne želim osvrtali, jer nije ovdje mjesto da to činim.

A što se tiče izmišljene tvrdnje daje izvještaj bojnika Vrbana svom predpostavljenom pukovniku Jakovu Džalu, bila podloga i glavni poticaj za Kavranovu akciju, nije istina. (Jer |e akcija bila rano;o prije zamišljena i pripremana). Bio sam svjedokom, u nekoliko prilika, kada su se pukovnik Džal i Bozo Kavran žestoko prepirali u povišenom tonu i pred Poglavnikom, jer je Džal osporavao svrsishodnost planova i priprema za poduzimanje oružanih djelatnosti na području domovine, bez znanja i iza leđa prirodnog zapovjednika Hrvatskog narodnog odpora, generala Luburića, koji je u tu svrhu i ostao u domovini. Jednom prilikom formalno sam se izderao na obojicu riječima: »Zar Vas nije sramota tako razpravljati pred Poglavnikom…« iako mi je pukovnik Džal bio izravno prcdpostavljcni zapovjednik.

Nakon tragedije, u svim Obavijestima vodstva i drugih preživjelih sudionika u akciji, svi ističu daje odlučujuća podloga za akciju slanja ljudi u domovinu bilo »porazno« izvješće bojnika Vrbana… Međutim, znadem daje Akcija bila planirana barem 6 mjeseci prije dolaska Poglavnika k nama u Wolfnitz… Mi smo saznali od Onkela za pripreme, jer je on računao s našom suradnjom koja mu je bila potrebna. Budući da su pukovnik Džal, bojnik Ante Vrban i Ljubo Miloš bili pripadnici Ustaške obrane i najbliži suradnici generala Luburića, suptilno se insinuira daje Ustaška obrana neposredno odgovorna za neuspjeh te akcije. Vidjeli smo kako g. Jvan Prusac pokušava neuspjeh natovariti na leđa bojniku Ljubi Milošu zbog njegovog navodnog izdajničkog držanja u zatvoru Ozne, a dr. Lovro Sušić u svom pismu generalu Luburiću u rujnu 1948.g. neposredno nakon tragedije piše da kod njih u »vodstvu« nije bilo prodora. Iz toga se može zaključivati da su oni mišljenja daje prodor bio u šumi nakon pada bojnika Vrbana i Ljube Miloša u oznaške ruke, jer su oni imali šifru /a radio-vezu s »vodstvom« i to su oni odali O/ni koja je tom šifrom dovela u stupicu hrvatske rodoljube.

Nu, oni koji su upravljali cijelom akcijom, morali su poznavali sva pravila konspirativnog rada, pa su morali odmah izravno provjeriti jesu h šifre ko)e su dobivah iz šume autentične ne oslanjati se samo na korcktnosl tajnih ugovorenih znakova. Vidjeli smo kakoje postupao general Luburić, iako je prepoznao bojnika Vrbana i znak razpoznavanja je bio korektan, nije se htio osobno sastati s Vrbanom »jer vrag ne spava«. On je dobro poznavao komunističke metode i varke jer se je i sam služio istima u borbi protiv neprijatelja.

Vidjeli smo iz prijašnjih redova pod kakvim je okolnostima Ljubo Miloš davao izjave pred tzv. komunističkim sudom, a sigurno je da ni Jure Preka nije dobrovoljno pisao svojom rukom (čiji rukopis je poznavao u Buenos Airesu dr. Vjeko Vrančić) pismo i pozivao častnike da dođu u šumu, i to još

zrakoplovom. Da je tajnu šifru imao bilo koji drugi sudionik u toi akciji, odao bi je pod metodama koje su bile primijenjene na Ljubi Milošu.

Potrebno je osvrnuti se na još neke netočnosti iz Obavijesti vodstva od 20. srpnja 1948.g.. Tamo stoji da seje bojnik Vrban dobrovoljno javio poći u Hrvatsku. Ne kažu komu se javio. Pukovnik Džal i ja poslali smo bojnika Vrbana u Hrvatsku po uputama i želji Poglavnika. Vrban nije donio nikakvih nekoliko »pismenih izvještaja«, jer je kao stari iskusni konspirativac znao da svaki i najmanji papirić, s bilo kakvim nedužnim sadržajem, predstavlja veliku opasnost i odmah se podvrgava »temeljitom ispitivanju«. Međutim, ako čovjek slučajno padne, a nema kod sebe ništa što bi ga moglo sumnjičiti uvijek postoji mogućnost da se nekako izvuče, osim ako nije dospio u ruke profesionalnim iztražiteljima.

Vodstvu je bilo potrebno izvijestiti Poglavnika da su dobili pismene izvještaje u kojima se traži upućivanje viših časlnika u šumu. Poglavnik mije izričito naglasio da Vrban ne smije ništa pismeno nosili šio bi ga moglo kompromitirati.

Dinko Šakić

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
30th June 2012, 12:09
KAVRANOVA AKCIJA (drugi (2) dio)

S ISTINOM NA VIDJELO

Pod gornjim naslovom napisao je g. Srećko Rover nešto o svom sudjelovanju u Kavranovoj akciji. To je objavljeno u HRVATSKOM TJEDNIKU u Australiji 1. XII. 1979. na stranici 9.. U lim člancima Rover nastoji umanjiti svoju ulogu i suodgovornost u toj tragediji tvrdeći da on uopće nije ni znao do rujna 1947.g. da ta akcija postoji. Međutim, stvari stoje drugačije.

Nedvojbeno je ustanovljeno da jjc g. Srećko Rover suodgovoran jer je sudjelovao u toj akciji od samog početka. Tek sada kada, 30 godina poslije tragičnoig završetka te akcije, misli da su svi koji bi ga mogli teretiti mrtvii, želi g. Srećko Rover izaći na vidjelo sa svojom istinom, u kojoj će svi mrtvi biti krivi jer se ne mogu braniti, a on, jedan od glavnih čimbenika te IZDAJE, trebao bi ostati čist i nevin. U svojoj obrani g. Rover bio bi uvjerljiviji daje pošteno i ljudski preuzeo dio svoje odgovornosti. Nu, prevario se je jer još ima živih osoba koje su na jedan ili drugi način imale uvid u cijelu stvar od prvoig časa. Postoje pisma, dokumenti i razni zapisnici koji pokazuju da je Rover, alias BIMBO, partijsko konspirativno ime, od samog početka u loj akciji bio najuže povezan s Bozom Kavrainom. Donosio mu je »povjerljiva izvješća«. Služio muje najprije kao teklić, a kasnije i kao vodič, koji je preveo preko granice osami grupa u Sloveniju i predao ih oznašimau ruke, a sveto g. Rover želi zaboraviti.

S kakvom istinom želi g. Rover izaći ma vidjelo pokazat će nam ovaj mali primjer iz njegova članka u OTPORU. G. Rover doslovno piše: »Ivan Prusacje otišao u Hrvatsku u četvrtoj grupi i bio zatvoren po Ozni u Hrvatskoj, prije mego li sam ja znao da uopće postoji dotična akcija.«.

Prema Pruščevoj knjizi Tragedija Kavrana i drugova, na stranici 38., Ivan Prusac piše daje njegova grupa pošla iz Austrije dne 7. rujna 1947.g.«. Prije sam spomenuo »izvješće« iz pouzdanih izvora iz domovine kojeje u travnju 1946.g. Bozo Kavran predao Poglavniku (u mojoj prisutnosti) i kazao dannu je to donio iz Trsta Srećko Rover, osoba njegova povjerenja. G. Rover svjestno ne govori istinu kad tvrdi da on nije znao do rujina 1947.g. da dolična akcija postoji.

U Obrani broj 157., Madrid, studeni 197l.g., objavljena je jedna izjava koju su podpisali dva visoka duižnostnika Hrvatskog narodnog odpora u Argentini, g. Lukas Juiričić, bivši Poglavni pobočnik u Hercegovini i predsjednik Hrvats-kog narodnog odpora za Južnu Ameriku, i g. Tomiša Grgić, pukovnik Poglavnikovc tjelesne bojne u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i Glavni tajnik Hrvatskog narodnog odpora za Južnu Ameriku. Iz te izjave (koja je podpisana pred javnim bilježnikom) proizlazi daje Srećko Rover u studenom 1946. godine u Rimu, Italija, pozivao generala HOS-ag. Ivana Herenčića, u prisutnosti Drage

Jileka i Andrije (Brace) Juratovića, da stupi u vezu s hrvatskom (?) Oznom koja se nudi i spremna je napraviti »usluge« hrvatskoj emigraciji, likvidirati sve i svakoga tko bude na putu »pravim interesima« hrvatske emigracije kojoj bi na čelu bio, među ostalima, i Srećko Rover. Rover je predlagao generalu Herenčiću da pođe u Trst gdje će ga on spojiti s nekim oznaškim majorom koji se zove Hahn, stoje general Hcrcnčić energično odbio. Kada je general Herenčić stigao u Argentinu, napravio je pismeni izvještaj o tom slučaju i predao ga Starjcšinslvu hrvatskog domobrana u Buenos Airesu, u čijoj se pismohrani taj dokument nalazi.

Možda je spomenuti major Hahn ili major Štern dao ona izvješća kojeje Rover donosio Bozi Kavranu iz pouzdanih izvora u domovini? “Ni Churchil mu nije do koljena” (Dilberoviću) prema Roveru. S time mije Rover napravio neizmjernu uslugu, potvrdio je moje navode o zlokobnoj ulozi »kuma« Dilberovića. To dokazuje daje Kavranova akcija bila kontrolirana i upravljana po Ozni i daje Srećko Rover u lom svjeslno sudjelovao, a najuvjerljiviji je dokaz njegova veza s OZNOM koju je u studenom 1946. u Rimu predlagao generalu Ivanu Herenčiću.

Vidjeli smo kako je Dilbcrović na poda! način spriječio da se Kavran spoji s generalom Luburićem. Odbijanje veze koju sam Kavranu i dr. Lovri Sušicu ponudio, mi smo tumačili, i logično zaključivali, u smislu da Kavran, Sušić i njihovi najuži suradnici žele sami organizirali oružani odpor u domovini, iza leđa gen’eralu Luburiću, da dokažu Poglavniku kako su oni sami sposobni to učiniti bez pomoći i suradnje generala koji je ozloglašen zbog svoje djelatnosti za vrijeme rata. Bio sam uvjeren u to, kao i pukovnik Džal i daigi naši suborci, ali nismo mogli ni slutili daje takav njihov postupak bio inspiriran po neprijatelju.

U logoru FERMO, Italija 1946.g., Rover je nagovarao častnikc da idu u šumu, i još su živi časlnici koje je on nagovarao, a danas to osporava. U Otporu broj 2., od veljače I979.g., Rover piše doslovno: »Uvijek mi pred očima lebdi lik i žive oči genijalnog Dilbcrovića- takozvanog našeg ‘kuma’. Onjesvojim vizionarstvom odskakao nad Churchilom i da su drugi imali, na kojoj bi strani bio Dilbcrović sa svojim profelskim zapažanjima dotični bi rat dobili«. Naravno, ako bi poslušali savjete Dilbcrovića. S ovim je Rover rekao sve. Kavran je poslušao savjete Dilbcrovića i zbog loga je završio na vješaliraa sa svojim suborcima.

Tito je imao Dilberovića na svojoj strani pa je vjerojatno zbog toga ral dobio – prema Roverovu naklapanju. Možda su ta »kumova profetska zapažanja« usmjerila Roverovu orijentaciju prema Moskvi? Sada će mnogi lakše razumjeli Rovcrovo kameleonsko pretvaranje, kamufliranje i prilagođivanje svakoj situaciji.

U spomenutom broju Hrvatskog Tjednika, Rover kritizira dra. Antu Pavelića što seje ogradio od ove akcije Hrvatskog državnog odbora, (Kavranove akcije), premda je on (Pavelić) osobno postavio i imenovao taj odbor, te zanijekao daje on išta imao s dotičnom akcijom odpremom u Hrvatsku ovih rodoljuba (između 1946. i 1948. godine), a neizravno je nabacio krivnju na mene osobno.

Točno je da je Poglavnik postavio i imenovao Hrvatski državni odbor, kojem su na čelu bili g. dr. Lovro Sušić, dr. Mate Frković i dr. Mcho Mchičić, ali je druga stvar snositi odgovornost izravno za sve ono stoje učinjeno ili se radilo njemu iza leda, bez njegova znanja i odobrenja, pa i protiv njegovih zapovijedi. Znadem da se jedosta toga radilo u ime Poglavnika i prikrivalo njegovim imenom i da je njegov podpis bio česlo krivotvoren i zloupotrebljavan. A to sam Rover najbolje zna jer seje i on lim služio kada je u logoru Fermo 1946.g. kazao hrvatskom časmiku g. Mirku Bušiću da ima Poglavnikov pismeni nalog za pozivanje ljudi u šumu.

Kako sam prije naveo, po nalogu Poglavnika, pukovnik Džal i ja smo poslali u domovinu bojnika Antu Vrbana da pronađe Maksa i donese izvještaj o stvarnom stanju u domovini. Kada je Poglavnik dobio Vrbanovo izvješće, naredio je Bozi Kavranu da sve zaustavi stoje planirao… Nažalost, Bozo Kavran nije to poslušao, negoje nastavio započetim pulem, vjerojatno potican i ohrabljivan po svojoj najužoj okolini. Hrvatski emigrantski povjestničar dr. Jerc Jareb poslao mi je tri različite verzije (fotokopije) izvješća bojnika Ante Vrbana o prilikama u domovini.

Bojnik Ante Vrban sretno je stigao u Hrvatsku sa svojim pratiocem i na određenoj adresi uspostavio prvu vezu. Kazao je: »Donosim poruku Ademage za Šaćir-efendiju«. »Dobro došao«, dobio je odgovor, a to je bio ugovoreni znak daje veza korektna. Morao je prokrstariti mnoga područja dok je uspio predali Poglavnikovu poruku, jer je general Luburić bio u stalnom pokretu. Za generalom Luburićcm u lo vrijeme tragale su dvije posebne divizije Rankovićevih oznaša i Titovih partizana na svim područjima širom Hrvatske. General je izbjegavao otvorene sukobe zbog strašnih represalija protiv civilnog pučanstva na područjima gdje su se pojavljivali križari. Poduzimao je samo one akcije koje su bile neophodno potrebne da se kazne oznaški krvnici koji su se posebno isticali svojim hajdučkim nagonima u progonu hrvatskog pučanstva.

U Valenciji početkom 1956. godine pripovijedao mije general pojedinosti, kako je dalekozorom gledao Vrbana iz prilične udaljenosti, prepoznao ga je, a i znak razpoznavanja bio je korektan, nu ustaljene mjere opreza i sigurnosti nisu mi dopustile osobni dodir. »Kako sam mogao bili siguran da Antu netko ne prali i gleda ga iz daljine kao i ja, a da to može izbjeći svim mjerama opreza«, kazao mi je general. Kasnije u Torontu 1969.g., nakon generalovog umorstva, pripovijedao mije pukovnik Džal opisujući Vrbanov pul po Hrvatskoj i njegov povratak i usmeni izvještaj koji mu je bojnik Ante Vrban podnio, i sve se poklapalo s onim što mi je general rekao o Vrbanovu putu po Hrvatskoj.

Generalova poruka je glasila:… »da nema nikakvih preduvjeta niti se može misliti o bilo kakvom oružanom djelovanju na području domovine, jer se komunistička vlast uslaljuje, pa je potrebno prijeći u pasivni odpor, spašavali ljude infiltracijom u njihove komunističke redove, u vojsci, partiji i svim državnim ustanovama, dobro se prikriti u pokrajinama gdje su nepoznati, spasiti glave i čekali kad dođe čas pa tek onda, s položaja koje bi s vremenom postigli, mogu biti koristni svom narodu".

Hrvatski narodni odpor, tj. dr. Lovro Sušić, dr. Male Frković i dr. Meho Mehičić, poslije sloma Kavranovc akcije izdali su 20. srpnja 1948.g. OBAVIJEST za najuži krug suradnika. Obavijest povezuje početak Kavranove akcije s putom bojnika Vrbana u Hrvatsku (1946.g.) i njegovim izvješćima o tom putu. Vrban je bio u Hercegovini naišao na partizansku zasjedu, bio je leže ranjen. a njegov pratilac vodnik Cavar je poginuo. Spasila gaje grupa križara pod zapovjedništvom satnika Mandića.

U prvoj točki obavijesti stoji: »Da se dođe do pouzdanih podataka o stanju u hrvatskim šumama, dobrovoljno je otišao u domovinu koncem travnja 1946.g. bojnik Vrban s jednim svojim pratiocem. On se povratio koncem mjeseca listopada iste godine donesavši sa sobom nekoliko pismenih izvješća pojedinih zapovjednika jačih skupina i davši svoje vlastito izvješće o nađenome i viđenome. Proputovao je napose Slavoniju, srednju i zapadnu Bosnu te Hercegovinu, našavši manje ili veće grupe hrvatske vojske koje su bile uglavnom još nepovezane, i to napose radi pomanjkanja viših častnika…«

Potreba sustavnog povezivanja i jedinstvenog vojničkog i političkog organiziranja spomenutih grupa u svrhu vođenja hrvatskog narodnog odporapotakmda je jednu skupinu mladih hrvatskih častnika i političkih dužnostnika da krenu u domovinu. Njihova je namjera, osim gornjega, bila još napose sprječavati neodgovorne ispade pojedinih grupa i time izazivanje represalija nad pučanstvom, dakle sprječavati nepotrebno prolijevanje krvi te spremati organizirani odpor za onaj čas kad opće prilike u svijetu dozore za opći narodni ustanak.

Jer je bojnik Vrban već bio upoznao teren i mnoge grupe na terenu, loje on bio najpogodniji, to tim prije stoje i dobrovoljno opet izjavio daje prvi spreman poći uspostaviti »kanal« i prihvatnu postaju, kao i organizirati »bazu«. Njemu se je dobrovoljno pridružio i bojnik Ljubo Miloš i to naročito zato jer mu je daljnji boravak poradi raspisanih tjeralica u inozemstvu bio nemoguć.

Njih dvojica, u pratnji Luke Grgića, otišli su u mjesecu ožujku 1947.g., as njimajc otišao i poručnik Nemcc koji će poslije biti vodič za ostale. (Radi se o Luki Ruščiću zastavniku Ustaške obrane koji nas je s Poglavnikom vodio preko Alpa u Italiju u rujnu I 946.g.) Oni su svi u domovinu sretni stigli te se odanle odmah javili vlastoručnim pismima prema dogovorenim znakovima, a Ncmec je nakon povratka i usmeno o tom izvijestio. Napominje se da i sama optužnica tvrdi da su Vrban i Miloš uhićeni 20. VII. 1947.g., dakle 4 mjeseca nakon njihova odlaska. Toliko o Obavijesti koju je vodstvo namijenilo najužem krugu suradnika.

Međutim, i nakon Vrbanovog prvog puta u Hrvatsku, o čemu nije ništa znao ni Onkel ni Kavran, to im je Poglavnik kazao kasnije, oni su i dalje nastavili s pripremama za svoj planirani rad na području domovine ne obazirući se na ono što će eventualno bojnik Vrban izvijestiti. A kasnije nakon Vrbanovog poraznog izvještaja, o čemu su Kavran i Sušić namjerno prešutili i ignorirali poruku generala Luburića i unatoč izričitog Poglavnikova naloga da zaustave sve što su planirali, oni su nastavili sa svojim programom i slali grupe ljudi u šumu. Vjerojatno su im njihovi savjetnici i inl'ormalori iz domovine poručivali i uvjeravali ih da kada se započne s jednom širom akcijom, cijela će Hrvatska »planuli« i u roku od nekoliko mjeseci bit će komunistički režim srušen i obnovljena Hrvatska Država.

Nešto slično dogodilo se 24 godine kasnije s Bugojanskom akcijom. Prije nego je grupa mladih rodoljuba pošla u Hrvatsku iz Australije, jedan od braće Andrića rekao je jednom svom i našem prijatelju: »Vidjet ćeš, kad se započne, za tri mjeseca planuti će cijela Hrvatska…« Sigurno je i on bio uvjeren u to na temelju informacija iz »pouzdanih izvora iz domovine«, (i njih je čekao Bojnik Ante Vrban javio se je dobrovoljno poći ponovno u Hrvatsku kako to stoji u Obavijesti Hrvatskog narodnog odbora. Vrban i Ljubo Miloš bili su stari prijatelji i suborci od prvih dana osnutka Ustaške obrane, paje i bilo normalno da zajedno pođu, lim više jerje Ljubo Miloš već davno prije odlučio1 poći u hrvatske šume i tamo častno poginuti u borbi. Osim toga, jer su ih Kavran i Sušić uvjeravali da imaju sigurne informacije iz Amerike, iz najpouzdanijih izvora, daje ratni sukob između Amerike i Rusije neminovan i da može izbiti u svakom času, pa unatoč situaciji i stanju u domovini koju je Vrban provjerio i poruke generala Luburića, oni su povjerovali u navodni skori ratni sukob i zaključivali da su Kavran i Sušić bolje informirani od generala Luburića, jer oni imaju izravne veze s Amerikom.

Ovdje se moram posebno osvrnuti na mišljenje dra. Lovre Sušica da seje Ljubo Miloš dobrovoljno pridružio bojniku Vrbanu iz očaja, jer mu je boravak u inozemstvu bio nemoguć zbog razpisanih tjeralica.

Uvjeren sam daje ta tvrdnja tendenciozna, nepravedna i zlonamjerna, s posebnom pozadinom. Ako ćemo problem nepristrano gledati i stvari postaviti na svoje mjesto, onda to treba prikazati na sljedeći način:

Tjeralice i lov na ljudske glave nisu bile usmjerene samo na glavu bojnika Ljube Miloša, nego na sve nas općenito, jer je Titova Jugoslavija predala Saveznicima listu od 30.000 hrvatskih »ratnih zločinaca« i, dosljedno tome, bila je razpisana tjeralica i za Onkelom, drom. Lovrom Sušić em, kojeg smo zbog toga bili sklonili kod nas u Alpama u našem uporištu broj 2, u stanu pukovnika Džala, dok nije došao Poglavnik, a kasnije kada sam ja otišao u Italiju, sklonio ga je u svoj stan, koji smo mu mi prepustili, bojnik Ljubo Miloš. S druge strane dr. Lovro Sušić, kao pravnik, trebao bi imati u vidu da su i on, kao i svi ostali najviši ustaški dužnostniei, bili prema komunističkim shvaćanjima – ideološki začetnici svega onoga što seje Ljubi Milošu i svima nama pripisivalo i s čime se je nas teretilo. Dakle, prema tome i s pravnog stajališta. Ljubo Miloš i svi mi bili smo samo izvršitelji njihovih programa i planova. S toga ne mogu shvatiti da je bojniku Ljubi Milošu daljnji boravak u inozemstvu bio nemoguć i da je takorekuć iz očaja otišao u Hrvatsku, a dru. Lovri Sušicu, koji je bio visoko iznad Ljube Miloša, na vrhu hijerarhijske ljestvice kao Postrojnik Ustaškog pokreta, njemu je boravak bio moguć?

Prije sam spomenuo da mi je jednom prilikom Poglavnik rekao: »Bozo je ustaša, veliki je rodoljub, idealist vjeran i odan, ali sve te njegove vrline nisu dovoljne za ovu vrst djelatnosti«. Bozo Kavran je bio povrijeđen stoje Poglavnik poslao bojnika Vrbana u Hrvatsku da pokuša uspostavili vezu s generalom Luburićem, a nije njemu odmah ništa rekao, pa je iz toga zaključivao da Poglavnik nije vjerovao izvješćima koja mu je on donosio.

U knjizi AKCIJA DESETI TRAVNJA od Ivana Prusca, tiskanoj 1980. godine, na stranici 420.-422. nalazi se izjava Rev. VilimaCecelje i u loj izjavi piše sljedeće: »Kavran je pokušao generala Gaščića pridobiti da osobno uđe u sklop akcije. Gaščić gaje zamolio da mu kaže ime voditelja vojničke akcije. Ako bi to bio general PeriČić,GaŠćićje izjavio da bi ušao u akciju kao običan vojnik. Kavran je odbio dati ime vojničkog zapovjednika. Kada je Gaščić upitao Kavrana koliko je pročitao literature o gerili, odgovorio je K.avran da nije pročitao nijednu knjigu. Na to je Gaščić pozdravio Kavrana i napustio Salzburg«.

U istoj izjavi Rev. Cecelje u dragom odlomku piše: »Iz arhiva je vidljivo daše jejavio i Maks Luburić. Onjeonaj čas boravio u Španjolskoj, ali je čuo za Kavranovu akciju, preselio se u Francusku i stavio se na raspolaganje dru. Sušicu. Međutim, Sušić je odbio njegovo sudjelovanje u Pokretu. Nakon tog neuspjeha povukao se Luburić natrag u Španjolsku…«

Vjerojatno je to netko Rev. Cecelji krivo ili zlonamjerno protumačio, jer to ne odgovara istini što mogu dokumentima i još živim svjedocima dokazati. Moje je mišljenje daše tim i drugim pričama želi sakriti ono bitno, to jest daje general Luburić iz hrvatskih šuma na vrijeme upozoravao da se ništa ne poduzima u domovini iz emigracije, jer ne postoje niti minimalni uvjeti za oružanu borbu u onim časovima. U drugoj polovici 1947. godine u jednom većem okršaju s partizanima (pokušaj oslobođenja zarobljenika iz logora Stara Gradiška) bio je general Luburić leže ranjen, ali ipak je nastavio s borbom dok mu se rana nije inficirala zbog pomanjkanja lijekova, pa su ga u zadnji čas njegovi suborci prebacili u Mađarsku, gdje su ga prihvatili i pomogli mu njegovi stari prijatelji iz doba Janka Pusto, zaliječio je ranu privremeno, ali je bila potrebna komplicirana operacija da spasi nogu. Iz Budimpešte je prešao u Beč, odakle je kroz Njemačku, uspostavivši vezu s našim fratrima, pukovnikom fra Bcrtom Dragičcvićcm, prešao u Francusku. Tamo je operacija izvršena i spasio je koljeno. Postojala je opasnost da mu koljeno ostane zakrečeno tj. ukočeno bez artikulacije. Nakon operacije radio je u jednom rudniku soli uWittcnheimuublizini Miilhasena, Haut Rhin, odakle seje obratio Međunarodnoj komisiji za izbjeglice u svrhu dobivanja statusa izbjeglice i osobnih dokumenata. Međunarodna komisija 1RO je odgovorila molileljui poslali su mu Ibrmulare da ih ispuni, što je general i učinio. Dobiojc osobne dokumente na ime LORJNZ KOVACH (Laurcnl na francuskom), rođen u Bratislavi, mađarski državljanin. Nama u Rosario, u Argentinu, javio se preko fra Ive Sivrića iz Chicaga, a zatim dok je boravio u Francuskoj, dopisivali smo se preko Rcv. Emanuela Zloušića, 7. RueMarieRosc, Pariš 14. Francuska.

General je uspostavio vezu s Poglavnikom i on mu je zapovjedio da se prebaci u Španjolsku, da se ne vraća u domovinu, što je general u kanio u namjeri da spašava svoje suborce pribavljajući im potrebne dokumente kojima bi se mogli prikriti i uklopiti u normalan život i čekati čas. Odlučio je poći u Španjolsku, a kako je procedura za dobivanje ulazne vize trajalo predugo, on je postao nestrpljiv, jer je osoba koja je radila na dobivanju vize bila indiskretna i postojalaje opasnost da ga odkriju, pajc odlučio prijeći Pirineje pješice i ući ilegalno u Španjolsku, unatoč što mu rana nije još bila dobro zacijelila. Prešao je granicu 18. listopada 1948. godine, prijavio se na postaji Gurdic Civil i dospio u zatvor dok španjolske vlasti nisu ustanovile njegov pravi identitet. Odmah je pušten na slobodu i dobio dozvolu boravka. Tamo je stekao velika prijateljstva i razumijevanje za našu pravednu hrvatsku oslobodilačku borbu, za samostalnost Hrvatske države.

Prema tome nije general Luburić došao iz Španjolske u Francusku da se stavi na razpolaganjc dru. Lovri Sušicu, nego je istina da je general Luburić, osim poslane poruke po bojniku Vrbanu, upozoravao dra. Lovru Sušica pismeno, preko našeg pukovnika fra Berte Dragičevića, da ne šalju ljude u domovinttjcr će svi stradati. Međutim, kako se vidi iz jednog pisma koje je pisao dr. Sušić generalu Luburiću da on nije mogao nigdje pronaći njegova pismena upozorenja. Može biti i to, jer piše da nije mogao pronaći i druga generalova pisma na koja seje general pozivao. Možda su zapela na »cenzuri« koju je vršila okolina, a najvjerojatnije jest da nakon tragedije i neuspjeha nije bilo oportuno priznati daje bio upozoravan.

Možda je do konfuzije i krivog tumačenja došlo zbog nekoliko redaka koje je pisao di\ Sušić generalu Luburiću u pismu od 19. VI, 1948. g., neposredno prije nego je izbila najavu vijest o tragičnom završetku Kavrana i drugova. U tom pismu piše dr. Sušić generalu mnoge pojedinosti koje su se događale nakon tragičnog svibnja 1945. godine. Navest ću neke. »… U zimi na godinu 1947. nije se moglo ništa poduzeti. Istom u proljeću krenuli su kao pioniri u domovinu isti Vrban i s njime Ljubo Miloš, Vaš rođak, s kojim sam većinom tu zimu proveo zajedno u istoj sobi u susjedstvu Vašeg šurc Jakova i gđc sestre, kod kojih sam također jedno vrijeme stanovao. Šakićje sa svojom gospođom otišao pod jesen u Italiju, a sadajc u Argentini, dok je prije toga bio kod Jakova odnosno u susjedstvu. J. (Jolc Bujanović, moja primjedba) bio je nedavno ovdje. Pred par dana vratio se u vječni grad (Rim). On nam je pričao za Vaše veze s Ivanom Hcinrichom koga je opisao kao velikog dobrotvora (benefaktora) za naše izbjeglice. Kaže daje Bratovštini u Rim poslao već debele hiljade dolara. Kaže da bi on na samu Vašu poruku sigurno odmah doznačio u našu opću svrhu veći iznos, a on bi bio kadar i od drugih sakupiti, samo to bi trebalo biti u najvećoj

tajnosti. On živi u Bucnos Airesu. … Držim, da sam Vam uglavnom bacio malo svjetla na naš radi stanje naše stvari, a također i odgovorio na neka Vaša pitanja. Mi smo ovdje također govorili o Vama. Naše je zajedničko mišljenje da bi, s obzirom na Vaše neosporive sposobnosti, našem poduzeću u domovini izvanredno mnogo koristili. Međutim »s obzirom na obzire« za sada barem držimo, da nije svrsishodno, da se pojavljujete… a kod raznih dodira s prijateljima sugerirano nam je da ne kompromitiramo stvar s »kompromitiranim ljudima«, među koje napose poznatog Vam Maksa. Dakako da će to s vremenom opasti pa će biti sretni ako se takovih što više nađe!«

Dakle, iz gornjeg citata ne može se nikako doći do zaključka da je Maks saznao za Kavranovu akciju i da je zbog toga došao iz Španjolske u Francusku, a još manje da se je on ponudio uzeti učešća u istoj.

General Luburić je saznao u Mađarskoj preko svojih starih veza, koje su bile infiltrirane u strukture nove vlasti, da su neki Hrvati uhićeni, a neki ubijeni prilikom pokušaja prelaza mađarske granice u Hrvatsku, pa je i žurio da ode čim prije iz Budimpešte na Zapad, da naše ljude upozori, stoje i učinio preko ustaškog pukovnika fra Bcite Dragičevića.

Kasnije, nakon tragedije, pisao je dr. Sušić drugo pismo generalu Luburiću s nadnevkom od 24. rujna I948.g. pa u jednom dijelu piše: »… Kazali ste da treba ustanoviti osobne i načelne manjkavosti, jer daje prodor moguće uslijedio ovdje. Za nas ljude ne postoje apsolutne tvrdnje, po mom najdubljem uvjerenju prodora ovdje nije bilo. Vaš prijedlog, da bi trebalo negdje stvoriti jednu maskiranu bazu i tu ljude stručno, taktički i konspirativno odgajati, izvanredno je dobar i gledajući na prošlost, nadasve potreban, dapače to bi trebalo biti preduvjetom svakoga rada… Nu pitanje je tko bi to htio preuzeti na sebe'? Jeste li Vi voljan to preuzeti? Ako ne posredno a ono barem da Vi nađete osobu i povjerite joj taj zadatak, dadete potrebne upute i vršite nadzor. Drugoga osim Vas ne znamo za taj posao…« Dakle, sada nakon katastrofe, general Luburić je postao jedini koji bi mogao nešto učinili. A, ono »s obzirom na obzire i prijateljske savjete« samo potvrđuje moje navode o onome što sam pisao o Dilberoviću i »njegovim savjetima«, a sigurno je da on nijebio jedini savjetnik… Stogaje Sušićevo uvjerenje da kod njih nije bilo »prodora« točno. Nije ga trebalo biti jer je IZDAJA bila od prvog časa kada su Kavrana okružili savjetnici i suradnici koji su bili u službi Ozne. Sve ostalo je drugorazredne vrijednosti jer uloga vodiča, raznih Lojzeka i drugih, su samo tehničke strane i izvršitelji, svjestno ili ne, programa i rada koji su bili planirani i upravljani iz Kavranove najbliže okoline. (Kada sam pisao o Dilberoviću, nisam bio u posjedu navedenih pisama koje je pisao dr. Sušić generalu Luburiću.)

Nakon pada bojnika Vrbana i Ljube Miloša u ruke Oznc. koja je za njima tragala čeliri mjesecajerje iz centrale u Villachu bila obaviještena Ozna da su otišli. Oni su mogli sretno stići u Hrvatsku, jer Vrban nije išao »poznatim kanalom«, a nakon njihova pada u oznaške ruke" sve je bilo jednostavno…"

U knjizi AKCIJA DESETI TRAVNJA, na stranici 130., piše: »… Saslušanja drugih optuženih u toj su mjeri ujugoslavenskom novinarstvu nevjerno preneseni, oli su sami optuženi u loj mjeri bili izmrcvareni, da njihovi govori na sudu zaista ne mogu predstavljati temelj za kakvo ispitivanje pravog stanja«. Međutim, g. Ivan Prusac unatoč svoje gornje tvrdnje ne primjenjuje isti kriterij na sve optužene. On pripisuje bojniku Ljubi Milošu kukavičko i izdajničko držanje i lime sam sebi dolazi u protuslovlje. Sigurno je da se iza tog stajališta i ocjene o Ljubinom navodnom nekorektnom držanju kriju tamni interesi, jer kod te svoje negativne ocjene navodnog izdajničkog držanja Ljube Miloša pred takozvanim komunističkim sudom, g. Ivan Prusac nije imao ili nije htio imati u vidu sljedeće:

1.) Daje Ljubo Miloš bratić generala Luburića (majke su im sestre).

2.) Daje Ljubo Miloš bio jedno vrijeme zapovjednik svih sabirnih logora.

3.) Daje Ljubo Miloš bio jedno vrijeme zapovjednik logora u Jasenovcu.

4.) Daje ljubo Miloš prilikom uhićenja, 20. srpnja 1947.g., teško ranjen, stoje Ozna prešutila, a tom prilikom je ubijen Luka Rušćić jer su pružali odpor brojčano nadmoćnijem neprijatelju.

5.) Daje logor Jasenovac bio najveći srpski top iz kojeg su oni pucali ne samo po ustašama, nego po cijelom hrvatskom narodu, jer im je bilo stalo do toga da jedan bivši zapovjednik logora Jasenovca prizna

pred »celim svetom« i da potvrdi sve njihove laži i podvale o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Poglavniku, generalu Luburiću i Jasenovcu.

U tu svrhu, osim fizičkog maltretiranja hajdučkim metodama. Ljubo Miloš je bio podvrgnut primjeni najsavršenijih droga iz N.K.V.D.-ovih laboratorija kojima su ga u višemjesečnom prepariranju pretvorili u robota, čovjeka bez vlastite volje i razuma, pajenataj način govorio pod utjecajem droge ono za stoje bio programiran. Kako se inače može drugačije protumačiti Ljubina izjava: »Da je bilo više Miloša, ne bi me imao tko suditi…«, koju navodi g. Ivan Prusac. To bi moglo značiti, daje Ljubo Miloš priznao daje on sam likvidirao omiljeni broj: 800000 (osamstotina tisuća) Srba, i da je bilo barem deset Miloša, onda je više nego sigurno, da ga ne bi imao tko suditi.

Dakle, ono negativno što piše Prusac o ustaškom bojniku Ljubi Milošu nije u skladu s onim prije navedenim njegovim citatom na stranici 130. njegove knjige. Ne samo to, u Pruščevoj knjizi Tragedija Kavrana i drugova imade mnogo netočnosti, izmišljenih pripovijesti na koje se ne želim osvrtali, jer nije ovdje mjesto da to činim.

A što se tiče izmišljene tvrdnje daje izvještaj bojnika Vrbana svom predpostavljenom pukovniku Jakovu Džalu, bila podloga i glavni poticaj za Kavranovu akciju, nije istina. (Jer |e akcija bila rano;o prije zamišljena i pripremana). Bio sam svjedokom, u nekoliko prilika, kada su se pukovnik Džal i Bozo Kavran žestoko prepirali u povišenom tonu i pred Poglavnikom, jer je Džal osporavao svrsishodnost planova i priprema za poduzimanje oružanih djelatnosti na području domovine, bez znanja i iza leđa prirodnog zapovjednika Hrvatskog narodnog odpora, generala Luburića, koji je u tu svrhu i ostao u domovini. Jednom prilikom formalno sam se izderao na obojicu riječima: »Zar Vas nije sramota tako razpravljati pred Poglavnikom…« iako mi je pukovnik Džal bio izravno prcdpostavljcni zapovjednik.

Nakon tragedije, u svim Obavijestima vodstva i drugih preživjelih sudionika u akciji, svi ističu daje odlučujuća podloga za akciju slanja ljudi u domovinu bilo »porazno« izvješće bojnika Vrbana… Međutim, znadem daje Akcija bila planirana barem 6 mjeseci prije dolaska Poglavnika k nama u Wolfnitz… Mi smo saznali od Onkela za pripreme, jer je on računao s našom suradnjom koja mu je bila potrebna. Budući da su pukovnik Džal, bojnik Ante Vrban i Ljubo Miloš bili pripadnici Ustaške obrane i najbliži suradnici generala Luburića, suptilno se insinuira daje Ustaška obrana neposredno odgovorna za neuspjeh te akcije. Vidjeli smo kako g. Jvan Prusac pokušava neuspjeh natovariti na leđa bojniku Ljubi Milošu zbog njegovog navodnog izdajničkog držanja u zatvoru Ozne, a dr. Lovro Sušić u svom pismu generalu Luburiću u rujnu 1948.g. neposredno nakon tragedije piše da kod njih u »vodstvu« nije bilo prodora. Iz toga se može zaključivati da su oni mišljenja daje prodor bio u šumi nakon pada bojnika Vrbana i Ljube Miloša u oznaške ruke, jer su oni imali šifru /a radio-vezu s »vodstvom« i to su oni odali O/ni koja je tom šifrom dovela u stupicu hrvatske rodoljube.

Nu, oni koji su upravljali cijelom akcijom, morali su poznavali sva pravila konspirativnog rada, pa su morali odmah izravno provjeriti jesu h šifre ko)e su dobivah iz šume autentične ne oslanjati se samo na korcktnosl tajnih ugovorenih znakova. Vidjeli smo kakoje postupao general Luburić, iako je prepoznao bojnika Vrbana i znak razpoznavanja je bio korektan, nije se htio osobno sastati s Vrbanom »jer vrag ne spava«. On je dobro poznavao komunističke metode i varke jer se je i sam služio istima u borbi protiv neprijatelja.

Vidjeli smo iz prijašnjih redova pod kakvim je okolnostima Ljubo Miloš davao izjave pred tzv. komunističkim sudom, a sigurno je da ni Jure Preka nije dobrovoljno pisao svojom rukom (čiji rukopis je poznavao u Buenos Airesu dr. Vjeko Vrančić) pismo i pozivao častnike da dođu u šumu, i to još zrakoplovom. Da je tajnu šifru imao bilo koji drugi sudionik u toi akciji, odao bi je pod metodama koje su bile primijenjene na Ljubi Milošu.

Potrebno je osvrnuti se na još neke netočnosti iz Obavijesti vodstva od 20. srpnja 1948.g.. Tamo stoji da seje bojnik Vrban dobrovoljno javio poći u Hrvatsku. Ne kažu komu se javio. Pukovnik Džal i ja poslali smo bojnika Vrbana u Hrvatsku po uputama i želji Poglavnika. Vrban nije donio nikakvih nekoliko »pismenih izvještaja«, jer je kao stari iskusni konspirativac znao da svaki i najmanji papirić, s bilo kakvim nedužnim sadržajem, predstavlja veliku opasnost i odmah se podvrgava »temeljitom ispitivanju«.

Međutim, ako čovjek slučajno padne, a nema kod sebe ništa što bi ga moglo sumnjičiti uvijek postoji mogućnost da se nekako izvuče, osim ako nije dospio u ruke profesionalnim iztražiteljima.

Vodstvu je bilo potrebno izvijestiti Poglavnika da su dobili pismene izvještaje u kojima se traži upućivanje viših časlnika u šumu. Poglavnik mije izričito naglasio da Vrban ne smije ništa pismeno nosili šio bi ga moglo kompromitirati.

Dinko Šakić

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
1st July 2012, 10:59
" D R I N A " – Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočastnika i častnika
Apartado 5.024, Madrid – EspanaUredničtvo i Uprava
Madrid, 15 / VI. 1964.
Dragi Ratko ! (Ratko Gagro (1913-1975) jedan od vodećih ljudi HNO u Torontu i Canadi, mo)

Primio sam pismo koje si mi poslao po Hećimu. (Radi se o Ivici Hećimović, vojniku HOS koji je došao posjetiti generala Drinjanina u Španjolsku. Došao najprije u Canadu zatim u Ameriku pod imenom Mile Markić i s tim imenom je poznat u hrvatskoj emigraciji. Vratio se u Hrvatsku, u RH. Prije par godina umro je i pokopan u Zagrebu, mo) On mi je o svemu govorio i vjerujem da sada mnogo bolje poznam stvari i ljude u Kanadi, iako on nepozna neke u Torontu.

Poslao sam ti okružno pismo i vjerujem da će imati dobar prijem. Nedajte se prevariti po špekulantima. Evo baš iz Argenetine pišu, da su ona gospoda sa kojom smo dugo godina razgovoarali učinila isto kao i drugdje: slog itd. i na kraju, da se mogu baviti politikom svi, pa i komunisti i Jugoslavenski Hrvati, ali Maks i Odpor ne! Kurvanjska su to posla! Pazite.

Prilažem ti pismo za Darinka Marića, Nevenka Skoku, a Vladi (Šimuncu, mo) šaljem za dva Štirova vojnika Vrančića i Perčića.

Predao mi je Hećim tvoj, kao poklon za djecu i jednog ćemo dana otići sa Hećimom i kupiti djeci štogod i reći, da je to od strica Ratka! Hvala i Tebi i prijateljima i molim Te, da moju hvalu i drugima izručiš.

Poslao sam Ti još 50 komada Obrane (novina, mo) avionski, jer su mi javili da Obrana u paketu u USA još nije bila stigla.

U pogledu Tvoga obširnog pisma još ću to jednom pročitati i odgovoriti, odnosno postupiti.

Vjerujem da će uspjeti stvar u Hamiltonu. Pišu mi iz Argentine, da je ova Obrana pobudila senzaciju.

U pitanju Dubičanca i te gospode znate šta mislim, a slično mislimo i svi ostali, pa je stvar jasna. Ništa dobro nemožemo očekivati, pa čem treba toliko govoriti o njima i s njima. Bit će nam kao i sa onima u Argentini, gdje Orčanić i drugovi skupa sa Jelićem i intelektualcima vode politiku: svi skupa protiv Odpora. Neka idu u Krasni i netreba im davati važnost jer ju nezaslužuje. Držte se skupa košto jeste.

Pozdrav Tebi i Tvojima, a Tebe grli odani Ti Tvoj general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
1st July 2012, 17:00
Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan

Postovanom kolegi Otporasu,
Pratim i citam sto pises. Vrlo korisno za buducnost i za one koji se bave prosloscu. Za tebe i za one koje ova teme zanima donosim ovdje -sa svim komentarim – sto pise o toj temi AKCIJA BOZE KAVRANA Zvonimr Despot BUMERANG PROSLOSTI. Ima dosta isti imena samo sto je stvar prikazana drugacije.

Ti si Otporasu iznosio ono sto su govorili sudionici i zivi svjedoci zbivanja, dok drugi donose ono sto su zivi svjedoci pisali i govorili o dogadjajima. Samo nastavi. imas moje pozdrave i simpatije. Domoljub.

Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan

Published 17. veljača 2012

U svibnju 1945., kada se većina hrvatske vojske i vodstva NDH povlačila prema austrijskoj granici, mnogi su odlazili s nadom da će se uskoro ipak vratiti u domovinu. Hrvatska je emigracija nastojala od početka svojeg izgnanstva ubaciti u Jugoslaviju ljude koji su trebali ustaško vodstvo u Austriji izvijestiti o stanju u zemlji. Tako je, primjerice, 28. travnja 1946. u Hrvatsku ušao ustaški bojnik Ante Vrban koji je nadomak Zagrebu već bio i u ljeto 1945. godine. Vrban je na nagovor pukovnika Jakova Džala i samog Pavelića u šest mjeseci obišao sjevernu Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu. Vrativši se u Austriju, o svojim je zapažanjima potanko izvijestio ustaško vodstvo. U svojem je izvješću osobito naglasio da je u mnogim krajevima došao u dodir s oružanim grupicama koje su se borile protiv postojećeg jugoslavenskog komunističkog sustava, a u kasnijoj istrazi pred komunističkom vlašću izjavio je da je čak osobno formirao neke križarske jedinice.

I neki prebjezi koji su se uspjeli prebaciti u Austriju preuveličavali su brojno stanje tih oružanih grupa u zemlji, nazvanih “križarima”, i njihove akcije, ali su i izmišljali čitave nepostojeće grupe. Iz pričanja ovih ljudi moglo se zaključiti da su “križari” u zemlji jaka i dobro organizirana snaga, a ne niz nepovezanih skupina. Strani je tisak također primao te priče kao gotovu stvar. Osobito su takve vijesti prenosili hrvatski emigranstki listovi, primjerice Croatia, Danica i Plamen. I po izbjegličkim logorima u Austriji i Italiji širila se propaganda o rastućem otporu u Jugoslaviji.

Vodstvo u emigraciji računalo je i s neizbježnim sukobom između Istoka i Zapada te je na tome gradilo svoje planove. Emigranti su taj mogući sukob željeli iskoristiti za povratak u zemlju i ponovno preuzimanje vlasti. Govorilo se da Amerikanci rade na stvaranju bloka katoličkih zemalja u Europi, u koji bi spadale, primjerice, Austrija, Čehoslovačka, Mađarska i Hrvatska.

Stoga je od postrojnika Lovre Sučića i zapovjednika ustaša Božidara Kavrana potekla inicijativa za stvaranje Hrvatskoga državnog odbora u Austriji. Po njima je zadatak tog odbora trebao biti pripravljanje i dizanje ustanka u zemlji na području bivše NDH. Isto je tako taj odbor trebao pripremiti i grupe časnika koje bi se poslije ubacile u zemlju radi organiziranja oružanih grupa. Emigranti su stupili u kontakt i s nekim stranim obavještajnim službama, a osobito s njemačkim ogrankom američke obavještajne službe. Od njih su dobili obećanje da će ih opskrbiti potrebnim materijalnim i tehničkim sredstvima, a za protuuslugu su trebali slati izvješća o stanju u Jugoslaviji.

Skupivši sve ove navedene informacije, Kavran je, uz potporu ostalog vodstva, odlučio poslati u zemlju prvu grupu emigranata. Za put je odredio ustaške bojnike Ljubu Miloša i Antu Vrbana te rojnika Luku Grgića. Kavran ih je prije polaska uvjeravao da će zacijelo moći ostvariti suradnju s pristašama HSS-a u zemlji. Zadatak im je pak bio organiziranje i povezivanje tih grupa.

Kako su se u inozemstvu širile vijesti o “rastućem otporu komunističkoj strahovladi”, i ustaški emigranti po logorima u Italiji ponadali su se da će se moći vratiti u domovinu i ponovno uspostaviti NDH. S tim ciljem nastao je među tim emigrantima “Plan Deseti travanj”. Većim su ga dijelom sastavili ustaški dopukovnik Josip Tomljenović i bojnik Krešo Župan. U njemu je detaljno obrađen način vođenja borbe protiv komunističke vlasti, dana je organizacijska struktura borbenih grupa, predviđene su razine buduće vlasti, način funkcioniranja te odnosi između civilnih vlasti i vojnih postrojbi.

Sastavljači plana doznali su da je u Austriji osnovano vodstvo za vođenje borbe protiv Jugoslavije. Stoga su se povezali s Kavranom te mu predložili povezivanje obiju akcija, osobito kad su doznali da su neki ljudi već poslani u Jugoslaviju. Kavran je u prvome trenutku s nepovjerenjem prihvatio njihov prijedlog zbog ranijeg sukoba između njega i generala Ante Moškova, koji je imao jaki utjecaj među emigrantima u Italiji. Moškov je bio u sukobu s Pavelićem zbog toga što mu nije želio isporučiti državno zlato bivše NDH, pa je i ova grupa s Tomljenovićem na čelu bila pod sumnjom. Kad je nađeno kompromisno

rješenje između ovih dvaju planova, Kavran je odlučio da pod pseudonimom “Gvardijan” ode u Italiju te da u tamošnjim logorima izabere ljude za slanje u Jugoslaviju.

Grupama odabranima za ubacivanje u zemlju bili su predočeni ovi zadaci: istražiti mjesta djelovanja ustaških boraca Luburića, Bobana, Sudara, Bogdanića i Štitića; sudjelovanje žena u akciji; izmjena naziva boraca “križari”, koji je u sebi sužavao nacionalnu bazu na Hrvate kršćane, zapravo samo na katolike; pitanje prometa stare valute; prihvaćanje i sigurni smještaj ugroženih visokih dužnosnika iz NDH u inozemstvu (ministara i državnih tajnika); potreba uključivanja i intelektualaca (liječnika, veterinara, svećenika), problem naoružavanja boraca. Za Bobana se pretpostavljalo da se sa svojim pristašama kreće po šumama Bilogore.

U noći 18. svibnja 1947. u stanu pukovnika Jakova Džala održan je sastanak u povodu prvoga prelaska granice. Vrbanu i Ljubi Milošu dane su upute, a Kavran je nazočne izvijestio kako mu je Leon Zlatar, nekadašnji zapovjednik ustaške milicije u Goli i Novigradu, poručio da je kanal preko Gole osiguran, te da će prva grupa moći preko granice za sedam dana, 25. svibnja.

Glavni vodiči prigodom prelaska jugoslavensko-mađarske granice u Prekodravlju bili su Martin Nemec ml. i L. Zlatar, koji se skrivao u Mađarskoj od 28. siječnja 1946. Nemec ga je potkraj ožujka 1947. posjetio u Gyékenyesu te su zajedno htjeli preko granice u Golu. Nakon neuspješna pokušaja ponovno su se sastali u svibnju, te je Nemec Zlataru poručio da ima trojicu kolega “koji bi htjeli otići po svoje familije”. To je zapravo bila prva grupa ustaša koja je ušla u Jugoslaviju 7. lipnja, nakon što je Zlatar uspostavio kanal preko Mađarske do Gole. Bili su to Ljubo Miloš, Ante Vrban i Luka Grgić. Granicu su prešli između Gole i Ždale, a u Goli ih je prihvaćao Ivo Pobi. Nemec je obećao da će ih s “križarima” spojiti njegovi ljudi u Bakovčicama, Terezija Orahovac i Bara Topolko. Miloš je po Nemecu poslao Kavranu izvješće da na koprivničkom području ne postoji nikakva križarska skupina te da odlaze dalje.

Jedan od glavnih posrednika u prebacivanju emigranata u Goli bio je i Josip Peroš, bivši ustaša Bobanove Crne legije. I njega je Nemec posjetio u svibnju 1946. godine. Nemec ga je trebao jer je Peroš bio “dvovlasničar”, odnosno imao je posjed s obiju strana granice te ju je mogao nesmetano prolaziti. Peroš je istodobno bio veza između Nemeca i njegove majke u Koprivnici preko Marice Prvčić. Stupivši u kontakt sa Zlatarom i Pobijem, i sam je sudjelovao u prebacivanju prve grupe. Za zadatak je dobio da organizira prebacivanje čamcem preko Drave za tu grupu i nadolazeće emigrante, te da vodi računa o smještaju i prehrani u selu.

Udba je već preko svojih kanala znala za ovu akciju ustaške emigracije te se jedan njezin agent trebao spojiti s tom, prvom grupom u Bakovčicama. Oni su, međutim, već otišli iz sela u pravcu Papuka. Nakon nekoliko dana lutanja Papukom, Diljem, Psunjom i Babjom Gorom uvjerili su se da nema križarskih skupina te su krenuli natrag, kaneći se vratiti u Austriju. Na povratku su 19. srpnja naišli na agenta Udbe koji se povezao s grupom, a istodobno je o njima javio svojoj centrali. On se predstavio da je pripadnik grupe bojnika Mikulčića kojega su ovi osobno poznavali, pa su dogovorili sastanak s njim za dva dana. Tada je Miloša i Vrbana Udba uhvatila, a Grgića likvidirala. U istrazi su obojica detaljno ispričala daljnje planove svojih kolega u emigraciji, pa je Udba za Hrvatsku, pod vodstvom Steve Krajačića, odmah krenula dalje u akciju.

Miloš je u istrazi 23. srpnja 1947. ukratko ispričao zašto je osnovan Hrvatski državni odbor u Austriji i koji su bili zadaci prve poslane grupe emigranata: “Inicijativa za stvaranje ‘Hrvatskog odbora’ potekla je od postrojnika Lovre Sušića i zapovjednika ustaša Kavrana koji su u tom odboru trebali imati vodeću ulogu. Koliko je meni poznato, u obzir su dolazili Kavran, Sušić, Peričić, Vlado Jonić, i ukoliko bi se naišlo na Bobana, on i Blaškov koji je bio ranije predsjednik Hrvatskog radničkog saveza. Zadatak odbora bio bi pripravljanje i dizanje ustanka u zemlji na teritoriju bivše NDH. Odbor je trebao pripremiti i grupe časnika koje bi ubacio u zemlju radi organiziranja oružanih grupa. Prva grupa, koju je taj odbor poslao,, sastojala se od mene, Ante Vrbana i Luke Grgića koji su trebali ostati u zemlji i Martina Nemeca i Leona Zlatara koji su se trebali odmah iz Koprivnice vratiti. Kako nismo nikoga našli na području Bilogore, poslali smo izvještaj po Nemecu nazad u Austriju. Ja i Vrban smo se uputili u pravcu Papuka radi uspostavljanja veze sa Slavonskim zdrugom odakle smo imali namjeru uspostaviti radio-vezu s Austrijom”.

Udba je svojim kanalima uputila Kavranu lažnu poruku, javivši mu da se prva grupa na Papuku povezala s križarima. Posebno je naglašeno da na terenu nedostaje časnika i ostalih dužnosnika, čime je Udba željela uhvatiti časnike i političare višeg ranga. Kavran je stoga iz Austrije uputio i drugu grupu koja je prešla granicu 20. srpnja. Vijest o njihovu dolasku Udba je saznala od seljaka iz okolice Koprivnice i Đurđevca koji su javili da su primijetili "petoricu čudnih planinara s naprtnjačama". Oni su iz Gole krenuli u Suhopolje, gdje ih je čekao Jandro Subotičanac kojega je vrbovala Udba. Išli su poljem izbjegavajući naselja, a na pitanje znatiželjnika odgovarali su da idu "iz šume u šumu". Ondje su 29. srpnja sva petorica i uhvaćena.

Vjekoslav Španiček poslije je u zatvoru detaljno ispričao što je prethodilo hvatanju njegove skupine. Njegov iskaz zapisao je Ivan Prusac, jedan od malobrojnih preživjelih sudionika ove akcije: "Dolaskom u posljednju bazu pri prelazu u Hrvatsku u mjestu Gyékenyes, gdje ih je čekao Leon Zlatar, zvani Pišta, s još jednim nepoznatim čovjekom, odigrao se možda najsudbonosniji događaj za čitav daljnji ishod akcije. Da li je taj čovjek, koji je bio s Pištom bio logornik Kozarac ili netko drugi, na to Španiček nije znao odgovoriti. Nakon dužeg natezanja oko toga, da li će radio-postaja ostati na madžarskoj strani ili će biti prenesena s grupom na Papuk, gdje je trebala biti glavna baza, donio je Petračić jednu od najnepovoljnijih odluka u svom životu. On je odredio, odnosno pristao na prijedlog nepoznatog čovjeka, da radio stanica ostane na madžarskoj strani sa radiotelegrafistima Rudolfom Murom i Franjom Meštrovićem, te da za nekoliko dana bude prenesena u bazu na Papuku. Petračić nije ni slutio da je tom odlukom omogućio neprijatelju veliki djelokrug rada i dao mu priliku da s vremenom ubaci svoga telegrafistu i time preuzme u svoje ruke kontrolu čitave akcije. Tako je Petračićeva grupa, podijeljena u dvije skupine, s poručnikom Martinom Nemecom, zastavnikom Leonom Zlatarom, vodnikom Dragom Kutlešom i još jednim nepoznatim čovjekom krenula u pravcu mjest,a koje je bilo određeno kao glavna baza. Leon, koji je inače bio zadužen za održavanje veze s centrom na Papuku, vodio ih je dan-dva okolo i navodno da nisu pronašli nikakvih znakova da se tko u tom području zadržava niti su naišli na tragove kakve baze. Nemec je tada htio strijeljati Zlatara i onog nepoznatog čovjeka, jer je vidio da ih obmanjuju. Protiv toga je bio inženjer Petračić i još neki s njim. Nemec se je tada pokorio i pristao da grupa.ostane na tom području, dok se poručnik Nemec i Kutleša ne vrate iz Austrije s novim uputama, koje će primiti od Vodstva. Na nesreću, s grupom su ostali Leon Zlatar i nepoznati čovjek. Vidjevši u kakvu je mrežu upao, Zlatar izgleda nije imao hrabrosti da se iz toga izvuče, nego je pristao raditi za neprijatelja. Čitav taj nesporazum između Nemeca i Zlatara nepoznati čovjek, tj. udbaš budno je pratio i došao do zaključka, ako i dalje budu Nemec i Kutleša imali odlučujuću riječ, da je njihov pothvat propao. Zato je brzo obavijestio svoje pretpostavljene da čim prije pronađu način da Nemeca i Kutlešu likvidiraju, jer da je inače sve propalo. Jasno Udba se odmah dala na posao i pozvala čak i madžarsku policiju upomoć, koja je učinila uslugu jugoslavenskoj policiji i ubila u njihovo ime Nemeca i Kutlešu. Da nije Petračić pristao na odvajanje radio stanice, on bi mogao već prve noći obavijestiti Vodstvo da nešto nije u redu, da ne postoji nikakva baza na tom području, da se nisu mogli spojiti s Milošem i Vrbanom, da ih vodič 'Pišta' obmanjuje itd. Prema daljnjem pripovijedanju Španičeka, oni su se kretali ivicom jedne šume, a vodič 'Pišta' i nepoznati čovjek otišli su ne bi li se spojili s bojnikom Milošem i Vrbanom. Vratili su se još iste večeri izjavivši da su konačno pronašli grupu logornika Kozarca, a da ova ima direktne veze s Milošem. Tada su ih poveli u jednom pravcu, gdje ih je čekala grupa udbaša s logornikom Kozarcem. Sjeli su da se malo odmore, a tada je uslijedilo hvatanje na isti način kao i kod naše grupe".

Daljnjim ispitivanjima uhićenih agenti su doznali da se za dolazak pripremaju još neke grupe. Stoga je Udba od Kavrana i Vrbana uspjela izvući da pišu krivotvorena izvješća o stanju u zemlji, a u kojima je napisano da su u centar stigla i ova petorica. Subotičančev sin odnio je taj spis Udbinom čovjeku Stjepanu Pobiju u Golu, a potom ga je Zlatar iz Gyékenyesa trebao proslijediti Kavranu. Tada je, međutim, došlo do zastoja u daljnjem ubacivanju emigranata, jer je u međuvremenu mađarska policija ubila Nemeca i uhitila Dragu Kutlešu. Njih su dvojica služila kao vodiči iz Austrije do jugoslavenske granice, pa im je trebalo naći zamjenu i provjeriti kanal.

Zlatar je u izvješću od 11. kolovoza 1947., upućenom "Zapovjedništvu hrvatskog otpora u šumi", objasnio da je Nemeca i Kutlešu te večeri, kada je Nemec ubijen, posjetio neki Joško Horvat. Budući da je bio pijan, uzeo je od Nemeca pištolj rekavši da će vani pucati. Horvat je sišao s tavana gdje su boravili, a Nemec se spustio za njim braneći mu da puca. Kutleša, koji je ostao na tavanu, čuo je dva pucnja i

povike u dvorištu. Zatim je čuo pucnjavu po kući, a jedan od tih metaka ranio ga je u nogu. Spustivši se s tavana, ugledao je Nemeca. Bio je ranjen u trbuh. Došao je liječnik i previo im rane, a zatim ih običnim kolima uputio ususret bolničkom automobilu koji je Nemeca odvezao u bolnicu. Kutleša je potom policijskim kolima prebačen u Kaposvar, a nakon toga u Budimpeštu.

Kutlešu su Mađari izručili jugoslavenskim vlastima, kojima je, prema zapisniku, izjavio da ih je zacijelo netko prijavio mađarskoj policiji koja je opkolila kuću i poslije pucala. Nakon Nemecove pogibije i Kutlešina uhićenja nastala je panika kod njihovih suradnika u Mađarskoj i u Goli. Svi su se bojali da će biti također uhićeni i kažnjeni.

Udba je na svaki način nastojala da se nastavi započeta akcija ustaške emigracije. Znatnu ulogu u tome odigrao je bivši ustaški logornik iz Županje Ivo Kozarac. On je osobno poznavao Kavrana, a bio je i u rodbinskim vezama s nekim emigrantima. Kozarac se uspio sastati sa Zlatarom i Pobijem. Čuvši da Kavran nije dobio pismo, nagovorio je Zlatara da ga pod svaku cijenu mora predati. Ništa ne sumnjajući da je upleten u Udbinu mrežu, otputovao je 1. rujna prema Austriji. Vratio se 17. rujna, a dan poslije u Goli se jedan agent sastao s njim i s novopridošlom devetoricom od ukupno 14 emigranata koliko ih je došlo u ovoj skupini. Sa sobom su nosili šifre i upute za rad s radiostanicom, a prebacili su se u dvije grupe: osmorica u noći 19. rujna, a sljedeće noći preostala šestorica. Udbini su agenti odmah uhvatili prvi dio grupe i privremeno su ih, žicom povezane, smjestili u jednu oveću prostoriju Opunomoćenstva u Koprivnici (današnja zgrada “Glasa Podravine”). Tijekom noći 20./21. rujna vođe grupe Krešo Župan i Rudolf Mur uspjeli su se osloboditi u nadi da će pobjeći kroz otvoreni prozor. Tu borbu za život i smrt između njih i čuvara detaljno je opisao Goran Vuković: “Zahvaljujući njihovoj nebudnosti, Župan i Mur neprimjetno su se primakli jedan drugome. Kako su im ruke bile vezane na leđima, čuvari nisu primijetili da pokušavaju jedan drugome osloboditi ruke. Nakon stanovitog vremena to im je i uspjelo. Odvezali su ruke i čekali pravi trenutak da se bace na čuvare. Župan je zamolio čuvara da mu pripali cigaretu, a ovaj mu je odgovorio da ne puši. Župan je na to rekao da se cigarete nalaze u gornjem džepu njegove bluze i zamolio ga da mu izvodi jednu i zapali. Ne sluteći ništa čuvar je krenuo k njemu. Župan je odjednom skočio i rukama zgrabio čuvara. Nastalo je hrvanje. Drugi je čuvar priskočio u pomoć, ali je u taj čas skočio Mur na njega. Župan je bio fizički jači od čuvara, ali mu nije uspjelo da mu otme oružje. Nastojao je ondje da čuvara privuče k prozoru koji je bio širom otvoren. Čuvar se opirao, ali ga je Župan centimetar po centimetar vukao k prozoru. Još ih je malo dijelilo do prozora. Drugi čuvar, koji se hrvao s Murom, uočio je Županove namjere i shvativši opasnost nastojao je što prije svladati svog protivnika. Nakon nekog vremena to mu je uspjelo. Udario ga je nenadano nogom u trbuh, a zatim ga ubio iz pištolja. Bilo je krajnje vrijeme. Župan se već nalazio pod prozorom i svakog je trenutka mogao odgurnuti čuvara i prebaciti se kroz prozor. Možda bi Župan to i učinio da drugi čuvar nije bio brži. Odjeknuo je još jedan pucanj i Župan se zateturao i srušio. Začuvši pucnjavu, Pero, Čedo i ostali za čas su se našli u sobi. Opazivši zgrčena tijela dvojice protivnika i čuvare još zadihane bilo im je sve jasno. I pored prijekora zbog nebudnosti i lakovjernosti, bili su zadovoljni ishodom borbe. Iako je sve visilo na niti, akcija je bila spašena.”

Nedugo zatim uhvaćena je i druga polovica ove grupe te su svi zajedno prebačeni u Zagreb. Istodobno je Zlatar zatražio da ostane petnaestak dana u Goli, jer su mađarske vlasti uhitile njegova stanodavca u Gyékenyesu. Udba je to preko svojih agenata odbila, uz obrazloženje da “hrvatski narod od njega zahtjeva da ostane u Mađarskoj i uspostavi nove baze, a Miloševo izvješće da odnese u Austriju”. U “Elaboratu o ubacivanju terorista u zemlju”, sastavljenom 7. listopada 1947., Udba je kratko prikazala dosadašnji način provođenja akcije koji se pokazao vrlo uspješnim. Na temelju tog, početnog iskustva razradila je i daljnji plan: “Sve nove grupe imamo namjeru hvatati na isti način. Oni su obavješteni da se kao prihvatnica na Bilogori nalazi grupa logornika Kozarca, koja treba primiti sve novopridošle i uputiti Ljubi (Milošu, na. Z. D.) u centar radi rasporeda. Sastanak s novopridošlima održava se na Dravi, gdje se nakon kraćeg razgovora između Kozarca i vođe grupe dobiva prva slika o tome kakva je grupa i koji su najvažniji ljudi, te brojno stanje. Nakon toga grupa Kozarca, koju čine operativni oficiri, kreće zajedno s novopridošlima u pravcu šume. Nakon pješačenja otprilike od četiri do pet kilometara Kozarac daje odmor, te svi ljudi posjedaju tako da kraj svakog novopridošlog sjede najmanje dvojica naših. Kada je raspored naših izvršen daje se znak za hvatanje (signal za hvatanje bio je “Jože, daj vode”, na. Z. D.). Hvataju se pod parolom da su partizani i da ih treba provjeriti. Naši oficiri već su u tom poslu prilično

isprobani, hladnokrvi, te se hvatanje vrši bez buke, a uspjeh je zagarantira". (OZN-a je akciju prozvala "Operacija Gvardijan" jer je to bio Kavranov nadimak, na. Z.D.)

Nasuprot Županovoj zabrani da se novi ljudi ne smiju slati ako se tko iz njegove skupine ne vrati, Kavran je na put bez povratka poslao i četvrtu grupu. Uhićena je neposredno nakon prelaska granice 25. listopada 1947., a Udba, koja se već ispraksirala za tu akciju, već je rutinski organizirala hvatanje. Mjesec dana poslije granicu je prešla peta skupina u dva dijela: 29. studenoga i 1. prosinca. Obje skupine odmah su uhvaćene sljedećeg dana. Peta skupina ustaških emigranata bila je zadnja koja se ubacila u Jugoslaviju preko Mađarske i Gole. Cijela šesta skupina pala je Rusima u ruke u Mađarskoj 20. siječnja 1948. Do potpuna prekida ovog kanala došlo je 6. veljače, kada je mađarska policija uhitila Leona Zlatara te ga predala beogradskoj Udbi. Iskoristivši prigodu kad su ga odvezali od drugog uhapšenika, Zlatar je uspio pobjeći iz vlaka prigodom prepraćivanja iz Beograda u Zagreb na stanici u Dugom Selu. Udba je vjerovala da će se pojaviti u Goli, jer u Mađarsku više nije mogao. Zlatar je pak nakon bijega uskočio u jedan vagon teretnog vlaka koji je išao prema Zagrebu, te je u Sesvetama iskočio i uputio se u obližnje selo. Navratio je sljedećeg jutra kod nekog seljaka, a ovaj ga je prijavio. Milicija ga je uhvatila u zoru 8. veljače, a pri ponovnom pokušaju bijega pogodili su ga u list desne noge. Na istražiteljevo pitanje, zašto je "prebacivao teroriste u zemlju", odgovorio je: "Mene je rukovodilo da prebacujem ustaše u šumu to što sam i ja bio ustaša i kao takav sam se skrivao pred jugoslavenskim vlastima. Kada je došla prva grupa, smatrao sam da ću učiniti dobro djelo za moje prijatelje ako im pomognem da se prebace u Jugoslaviju. Kada sam saznao od druge strane da se ti ljudi prebacuju u Jugoslaviju sa ciljem da se bore protiv postojećeg poretka u Jugoslaviji, mislio sam, i bio uvjeren, da će jednoga dana doći do preokreta i da će ustaše opet doći na vlast, te ću i ja biti slobodan. Jedino me to rukovodilo i ništa više".

Nakon prekida mađarskog kanala, Udba je nastojala pridobiti Kavrana da nastavi s prebacivanjem grupa preko Slovenije. Nakon kratkog zastoja, nove su skupine emigranata počele pristizati preko austrijsko-slovenske granice kod Leibnitza. Prva grupa na tom kanalu pala je Udbi u ruke 23. ožujka 1948., prema istom scenariju kao i prethodne. Tako je uhvaćeno još 11 skupina sa 47 emigranata.

Osjetivši da bi emigracija ipak mogla doznati o zbivanjima u zemlji, Udba je odlučila uhvatiti i samoga Kavrana i tako završiti akciju. On je i sam već želio doći u zemlju, ali je Pavelić odugovlačio s njegovim odlaskom, napisavši mu da se "u Austriji priprema organizacija emigranata iz Istočne Europe za borbu u istočnoeuropskim zemljama". Udba je zato tražila dovoljno čvrst razlog da Kavran ipak dođe. Stoga mu je poslan radiogram u kojem je javljeno da će se "na Pohorju održati savjetovanje svih opozicijskih skupina u zemlji i da je napad Informbiroa na Jugoslaviju stvorio nove i dobre uvjete za hitno proširenje akcije". Udba je osobito istaknula da je "potrebno da netko od vodstva odmah dođe u zemlju, na lice mjesta". Kavran je nasjeo i nakon prelaska granice 3. srpnja odmah je uhićen.

Kavranovim hvatanjem, za Udbu je "Operacija Gvardijan" uspješno završila. O klopci su konačno saznali i organizatori akcije u inozemstvu, i to tako da je Udba u noći 9./10. srpnja 1948. radiotelegrafistu u Austriju uputila brzojav koji prvi put nije bio lažiran: "Idite u pi(zdu, na. Z. D.) materinu.. Mi smo vas zajebali. Stop – Svi ste u našem zatvoru. Stop – Ha. Ha. Ha.! Opet ćemo uspostaviti vezu preko 'tete Ane'. Ona će vam se javiti.! Idite u p. m.!".

Domaća javnost do tada uopće nije bila upoznata s akcijom. Tek je 12. kolovoza u dnevnim novinama izašlo "Saopćenje Ministarstva unutrašnjih poslova NR Hrvatske": "Do sada nekažnjeni ratni zločinci Ante Pavelić, Božidar Kavran, 'zapovjednik ustaša', i dr. Krunoslav Draganović, svećenik pri Vatikanu, kao i neki iz četničko-mačekovske emigracije, uz pomoć stranih imperijalista, otpočeli su početkom ljeta 1947. godine u inozemstvu s organiziranim ubacivanjem špijunsko-terorističkih grupa u našu zemlju. Ubačene grupe sastavljene su od poznatih ratnih zločinaca, koljača, koji su za vrijeme tzv. NDH počinili mnoge zločine nad našim narodima, a po slomu NDH našli siguran zaklon u inozemstvu. Teroristi su ubacivani u našu zemlju u grupicama i pojedinačno, kopnenim i morskim putem, naoružani lakim oružjem i opskrbljeni špijunskim radio-stanicama i ostalim materijalima za špijunsko-teroristički rad protiv FNRJ. Svi ti banditi ubacivani su u zemlju sa zadatkom da organiziraju i rukovode oružanim banditskim grupama, da vrše terorističke i druge akcije i špijunažu u korist imperijalističkih sila. Za špijunažu obučavani su i opskrbljivani u špijunskim centrima u inozemstvu. Organi Državne sigurnosti prozreli su ove neprijateljske namjere u samom početku. Sve ubačene grupe i pojedinci pohvatani su

odmah nakon ulaska u zemlju, a da nisu uspjeli izvršiti ni jednu akciju. Uhvaćeni su:
I. grupa: LJUBO MILOŠ, ustaški bojnik i zapovjednik logora Jasenovac, Stara Gradiška i Lepoglava; ANTE VRBAN, ustaški bojnik, na dužnosti u logoru Stara Gradiška, i LUKA GRGIĆ, ustaški rojnik. Uhvaćeni su dana 20. srpnja 1947. godine, kojom prilikom je Grgić poginuo.
II. grupa: ing. BOŽIDAR PETRAČIĆ, ustaški bojnik i stožernik u Vinkovcima; VJEKOSLAV ŠPANIČEK, ustaški natporučnik i zapovjednik satnije; STJEPAN KRIŽANIĆ, poručnik vojnog redarstva; VLADIMIR HRANILOVIĆ, natporučnik vojnog redarstva, i ing. JOSIP JEZOVŠEK, organizator ustaške špijunaže u kotaru Dvor na Uni. Čitava grupa pohvatana je dana 29. srpnja 1947. godine.
III. grupa: MILAN PRIBANIĆ, pukovnik Mačekove zaštite; BOŽIDAR NIČIĆ, četnički major-obavještajac, i DUŠAN TOŠIĆ, četnički organizator. Prebacili su se u Jugoslaviju morskim putem drugom polovinom kolovoza 1947. godine i odmah su pohvatani.
IV. grupa: KREŠO ŽUPAN, ustaški bojnik; ing. FRANJO PETEK, ustaški satnik, na dužnosti u Jasenovcu i ustaški logorski pobočnik; ŽELIMIR LIKO, ustaški satnik-vojni svećenik; EDUARD PRIBILOVIĆ, ustaški natporučnik; IVAN VRAGOLOVIĆ, ustaški satnik; MIHAJLO ČOTA, ustaški zastavnik i logornik u Banja Luci; IVAN ŠOP, ustaški vodnik; IVAN ŠOŠIĆ, ustaški vodnik; MIRKO MARAKOVIĆ, ustaški zbirnik; PETAR JURČEVIĆ, ustaša; IVAN PRUSAC, ustaški zastavnik; SULJO HAJDAR, ustaša; RUDOLF MUR, ustaški logorski pobočnik. Ova grupa prešla je ilegalno jugoslavensku granicu 19. rujna 1947. godine i odamh su svi pohvatani, a Krešo Župan i Rudolf Mur prilikom hvatanja su poginuli.
V. grupa: JOSIP TOMLJENOVIĆ ‘BRACO’, ustaški dopukovnik i zapovjednik pukovnije; EDO KRŠUL, ustaški natsatnik i zapovjednik bojne; JURAJ PREKA, ustaški logornik; VINKO DUNDOVIĆ, ustaški poručnik i zapovjednik satnije; JURE BROZOVIĆ, ustaški zastavnik; MARTIN MESIĆ, ustaški zastavnik UNS-a; LJUBOMIR SUJIĆ, pitomac ustaške vojne akademije; ANTE BUDIMIR, gefrajter ‘Vražje divizije’. Prešli su u grupi jugoslavensku granicu 24. listopada 1947. godine, a pohvatani su 25. listopada 1947. godine.
VI. grupa: FILIP RADOŠ, ustaški satnik-povratnik; TODOR PANIĆ, Srbin, ustaški zastavnik; JURE MAJSTOROVIĆ, ustaški zastavnik; IVAN MARIĆ ‘IKAN’, oružnički narednik; ANTE ŠIMIĆ, rojnik ustaškog redarstva; IVAN CERANIĆ, ustaša-desetar ‘Plave divizije’; STJEPAN BUNDIĆ, ustaša-mornarički dočasnik; ZVONKO BREZOVIĆ, ustaša; JAKOV ŠIMOVIĆ, ustaški rojnik; IVO MARIĆ, ustaša, IVAN VUČAK, ustaški rojnik. Ova grupa prešla je jugoslavensku granicu u dva dijela, i to 29. studenoga 1947. godine četvorica koji su sljedećega dana pohvatani, a ostali 1. prosinca 1947. godine, a pohvatani su 2. prosinca 1947. godine.
VII. grupa: Od polovice veljače 1948. godine u zatvoru se nalaze vodiči ove grupe, i to: DRAGUTIN KUTLEŠA, ustaški dočasnik, i LEON ZLATAR, zapovjednik ustaške milicije u Goli, a ustaški poručnik MARTIN NEMEC poginuo je dana 30. srpnja 1947. godine.
VIII. grupa: NIKOLA RUBČIĆ, ustaški vodnik; MIJO JAVOR, ustaša; JAKOV MARTINOVIĆ, ustaša; JURE ŠKRBINA, ustaša, i TOMO SERTIĆ, ustaški rojnik. Prešli su jugoslavensku granicu 23. ožujka 1948. godine i istoga dana su pohvatani.
IX. grupa: JAKOV MEDUNIĆ, ustaški rojnik; SLAVKO VIDAČKOVIĆ, njemački desetar-mornar; MARKO JURIŠIĆ, ustaša; BRANKO KUŠTRO, ustaški kotarski predstojnik, i IVICA GRŽETA, ustaški bojnik i šef ustaške cenzure. Čitava grupa prešla je jugoslavensku granicu 27. ožujka 1948. godine, a uhvaćeni su istoga dana.
X. grupa: ing. MIMO ROSANDIĆ, ustaški pukovnik i državni tajnik u Ministarstvu šuma NDH; JULIO ŠPALJ, ustaški stožernik; NIKOLA STANIĆ, ustaški zastavnik; MARKO BALENOVIĆ, ustaški vodnik; MILE MARKOVINOVIĆ, ustaški vodnik, i MILAN ŽILIĆ, ustaša. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 15. travnja 1948. godine i istoga dana su pohvatani.
XI. grupa: PAVLE VUKIĆ, ustaški bojnik-povratnik; SLAVKO UNTERWEGER, ustaški natporučnik; VINKO PAVLAKOVIĆ, domobranski razvodnik; PAVAO PLAVŠIĆ, ustaški vodnik na dužnosti u UNS-u, i ADAM MILIČEVIĆ, ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. svibnja 1948. godine, kada su i pohvatani.
XII. grupa: BARIŠA ŽILIĆ, ustaški bojnik-povratnik; ZVONKO KEVIĆ, ustaša; JOSIP MATJAŠIĆ, ustaški zastavnik; PERO DUJMOVIĆ, ustaša, i JOSIP MARTIĆ, ustaša. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 19. svibnja 1948. godine, a pohvatani 19. svibnja 1948. godine.

XIII. grupa: IZIDOR STRMEČKI, ustaški natporučnik; NIKOLA PEHAR 'PUDO', ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu, i MATO VASILJ, ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu. Jugoslavensku granicu su prešli ilegalno 19. svibnja 1948. godine i istog dana su pohvatani.
XIV. grupa: JOZO MIHALJEVIĆ, rojnik njemačke SS-policije; VJEKOSLAV BUŠNJA, gefrajter 'Vražje divizije'; MIJO GAVRAN, ustaški vodnik; ANĐELKO CAR, ustaški dorojnik, i IVICA PAVELIĆ, ustaša-jurišnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 27. svibnja 1948. godine i istog dana pohvatani.
XV. grupa: dr. EMIL TUK, šef župskog redarstva u Sarajevu; MIJO JAGARINAC, njemački mornar-radiotelegrafist; MIROSLAV NAGLIĆ, ustaški vodnik. Prešli su jugoslavensku granicu 1. lipnja 1948. godine i istog dana su pohvatani.
XVI. grupa: TAHIR ALAGIĆ, natsatnik ustaške legije na istočnom bojištu; dr. VLADIMIR SABOLIĆ, veliki župan u Brodu i Bjelovaru i državni tajnik u Ministarstvu unutarnjih poslova NDH. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. lipnja 1948. godine, te su toga dana i pohvatani.
XVII. grupa: VJEKOSLAV BLAŠKOV, ustaški poglavni pobočnik, član doglavničkog vijeća i ustaški povjerenik Radničke komore; TADIJA MANDIĆ, oružnički bojnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 12. lipnja 1948. godine, te su istoga dana pohvatani.
XVIII. grupa: IVAN ŠMID, ustaški logornik i stožerni pobočnik; FRANJO KOVAČEVIĆ, ustaški vodnik; MATO KESEGIĆ, njemački mornar; KAZIMIR KUNA, ustaški rojnik; DRAGO LUČIĆ, ustaški logornik, i STIPE ČOVIĆ, ustaški vodnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. lipnja 1948. godine, te su istoga dana pohvatani.
XIX. grupa: BOŽIDAR KAVRAN, ustaški stožernik za grad Zagreb i zapovjednik ustaša. Prešao je jugoslavensku granicu 3. srpnja 1948. godine kao Pavelićev zamjenik i organizator terorista. Istoga dana je uhvaćen.
Jedan dio navedenih terorista nakon završene istrage predan je na postupak Javnom tužioštvu FNRJ".

Na ovom popisu nisu, međutim, svi koji su sudjelovali u ovoj akciji ustaške emigracije. Vodiči ovih grupa, osim spomenutih Nemeca, Zlatara i Kutleše, bili su još i Josip Brand, Ivica Hećimović, Srećko Rover i Paul Vučetić "Lojzek". Dvojici se trag izgubio u Mađarskoj: Baziliju Lokateli i Anti Mlinareviću. U Sloveniji su zalutali Drago Krema i Danko Vidali te su se s Roverom vratili u Austriju. Cijelu šestu grupu zarobili su Rusi u Mađarskoj 20. siječnja 1948.: Đuru Krajinovića, Murata Loju, Marijana Orlića, Hamida Rdžima, Stjepana Šegu, Antu Vickovića, Ivana Vukovića i Božu Zelića. Osmu skupinu uhitila je već na polasku 22. lipnja 1948. austrijska policija: Stjepana Brkića, Stjepana Evačića, Esada Hurića, Stjepana Majdaka, Franju Vranjkovića i Antu Vukića.

Na ovom popisu, kao treća po redu, stavljena je i jedna grupa koja nije imala veze s Kavranovom akcijom. Naime, kanalom su iz Trsta u Jugoslaviju morskim putem ušli 19. kolovza 1947. pukovnik Mačekove zaštite Božidar Mičić i navedena dva četnička oficira. Pribanić je u Rimu radio na ujedinjavanju ustaša i pristaša HSS-a, a grupu je u Trstu organizirao četnički dopukovnik Siniša Ocokoljić. U Jugoslaviji je Pribanić pak trebao organizirati "hrvatsku armiju", koja bi poslije došla pod zapovjedništvo generala Uroša Tešanovića, zapovjednika navodne Jugoslavenske vojske u zemlji. Toj je grupi suđeno zajedno s ostalim uhićenim ustaškim emigrantima.

Među uhićenima je bio i dr. Vladimir Sabolić koji je do travnja 1941. radio kao odvjetnik u Đurđevcu. Bio je i član HSS-a na čijoj je listi 1935. i 1938. biran za narodnog zastupnika, a 1938. je izabran za tajnika Kotarskog odbora HSS-a u Đurđevcu. No iduće godine istupa iz stranke i postaje organizator ustaškog pokreta u tom kraju jer je već prije bio povezan s ustaškim emigrantima na Janka-pusti u Mađarskoj, a 1939. godine usko se povezao s vodećim ustaškim političarima Milom Budakom, Slavkom Kvaternikom i Mladenom Lorkovićem. U prvim danima NDH imenovan je za ustaškog povjerenika za kotar Đurđevac, u lipnju 1941. za velikog župana Velike župe Posavje u Brodu na Savi (danas Slavonski Brod), a od prosinca 1942. do travnja 1944. bio je veliki župan Velike župe Bilogora u Bjelovaru. Do kraja rata bio je na dužnosti državnog tajnika te ravnatelja unutrašnje uprave MUP-a. Slomom NDH povukao se u Austriju i Njemačku.

Glavnim sudionicima akcije, koje je Udba uspjela uhvatiti, suđeno je javno pred Vrhovnim sudom NR Hrvatske u Zagrebu sa stankama od 10. do 27. kolovoza. Presude su bile sljedeće:

– na smrt vješanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Ljubo Miloš, Ante Vrban, Nikola Pehar, Adam Miličević, Mato Vasilj, Jakov Martinović, Božidar Kavran, Mime Rosandić, Vjekoslav Blaškov, Josip Tomljenović, Vladimir Sabolić, Julije Špalj, Izidor Strmečki-Genc, Eduard Kršul, Rudolf Srnak, Božidar Micić, Emil Tuk, Branko Kuštro, Bariša Žilić i Ivan Šop;
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Božidar Petračić, Ivica Gržeta, Mijo Jagarinec, Josip Jezovšek, Vlado Hranilović, Stjepan Križanić, Vjekoslav Španiček, Leon Zlatar, Želimir Liko, Milan Pribanić, Dušan Tošić, Pavao Vukić, Todor Panić, Ivan Vragolović, Josip Matjašić, Franjo Petek, Martin Mesić, Jure Preka, Mihajlo Čota, Eduard Pribilović, Jakov Medonić, Tahir Alagić i Ivan Šmid;
– na kaznu prisilnoga rada u doživotnom trajanju, gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Vinko Dundović i Jure Brozović;
– na 20 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Nikola Rupčić i Nikola Stanić;
– na 18 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Zvonko Brezović, Marko Jurišić i Pero Dujmović;
– na 15 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Vinko Pavlaković, Milan Žilić, Ivan Ceranić, Stjepan Bundić i Ivan Prusac.

Preostalim sudionicima ove akcije, podijeljenima u četiri grupe, sudio je Vojni sud u Zagrebu po kratkom postupku. Prva je grupa osuđena 28. kolovoza 1948.:
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Drago Kutleša, Vjekoslav Bušanj, Mijo Gavran, Anđelko Car, Tomo Sertić, Ivan Vučak, Jure Majstorović, Jure Škrbina i Ljubomir Sujić.
Druga je grupa osuđena 30. kolovoza:
– na smrt vješanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Filip Radoš;
– na smrt strijeljanjem: Ivan Šošić, Suljo Hajdar, Jakov Šimović, Mirko Maraković, Ante Šimić, Nikola Grbeša, Petar Jurčević, Ante Budimir i Ivan Marić “Ikan”; na doživotnu kaznu zatvora: Ivan Marić “Zorko”.
Treća je grupa osuđena 1. rujna:
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Mijo Javor, Slavko Unterweger, Pavao Plavšić, Mile Markovinović, Jozo Mihaljević, Ivica Pavelić, Marko Balenović, Josip Martić i Zvonko Kević;
– na 20 godina prisilnoga rada: Slavko Vidačković.

Četvrta je grupa osuđena 3. rujna:
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Miroslav Naglić, Dragutin Lučić, Franjo Kovačević, Mate Kesegić, Kazimir Zuna, Stjepan Čavić i Tadija Mandić.
Vrhovni sud NR Hrvatske u cijelosti je potvrdio gornje presude 20. rujna, a Prezidijum Narodne skupštine FNRJ nije uvažio 4. listopada molbe za njihovo pomilovanje. Zajednički su, prema zapisniku, pogubljeni na zagrebačkom groblju Mirogoju 10. listopada 1948. u 20 sati.

Istodobno je Okružni sud u Bjelovaru 12. kolovoza 1948. sudio pomagačima u prebacivanju ustaških emigranata u Jugoslaviju. Većina njih bila je iz Prekodravlja, a presude su izrečene istoga dana.

Do danas nije do kraja razjašnjeno zbog čega je akcija doživjela potpuni neuspjeh. U svojoj okružnici od 25. rujna 1948., Lovro Sučić napisao je da tada još nisu uspjeli ustanoviti način, mjesto i vrijeme prodora Udbe u “domovinski odsjek” niti su našli podatke o navodnom logorniku Kozarcu i navodnom ustaškom satniku Sertiću, koji su prihvaćali grupe preko granice, i to prvi u Hrvatskoj, a drugi u Sloveniji. Sučić je naveo da su ta dvojica ili izdajice ili ubačeni Oznini agenti. Prvi se pojavljuje prvi put nakon što je stigla Petračićeva grupa. Emigranti su sumnjali i u Leona Zlatara, no njegova osuda i smrt odstranili su svaku sumnju. Svi su vodiči kroz mađarski kanal stradali, bilo da su ubijeni bilo da su pohvatani. Budući da su pohvatani i jataci na mađarskim postajama, emigranti su bili uvjereni da je Udbin prodor dogodio u domovini, nakon što je Udbi uspjelo neke od njihovih pohvatati i od njih izmamiti podatke.

Mnogi sudionici ove akcije poslije su za njezin neuspjeh optuživali Zlatara, iako su bili iznenađeni što se i on našao s njima na optuženičkoj klupi. Teško je danas, zbog pomanjkanja dokaza, utvrditi njegovu

subjektivnu odgovornost. Stoga od Prusca prenosimo iskaz neimenovanog svjedoka, koji je izravno od Zlatara čuo neke pojedinosti prije njegova smaknuća: “Negdje u ožujku 1948. godine meni su udbaši donijeli u ćeliju krevet namješten slično kao u bolnici i, nakon nekoliko dana, donijeli su Zlatara u ćeliju i stavili ga na onaj krevet. Kad su oni otišli, Pišta je počeo nešto govoriti, međutim ja nisam obraćao pažnju na ono što je on govorio. Stalno sam mislio, zar je moguće, da su oni tako izmrcvarili čovjeka, koji je, po mom mišljenju, morao surađivati s njima. On je imao noge zamotane u neke zavoje i to je strašno zaudaralo na rane. Nakon nekoliko dana provedenih s njim došao sam do uvjerenja, da bi bilo dobro da ipak s njim razgovaram i da tako doznam nešto više o onome, zašto sam bio spreman i život položiti. Pišta mi je tada ispripovijedio što se s njim dogodilo. Padom jedne grupe, koja je išla preko kanala Mađarska, polovicom prosinca 1947. Rusima u ruke, netko je od njih morao otkriti cijeli kanal, kao i veze koje su postojale između Mađara i nas. Na jednome mjestu mađarska je policija čekala Pištu i jednostavno ga tamo uhitila. S njim je uhvatila i sve one koji su nam pomagali u hrani i smještaju prilikom prolaska grupa kroz Mađarsku. Mađarska je policija toliko tukla Pištu, da su mu odbili s nogu sve prste raznim predmetima za mučenje. Prema njegovu pripovijedanju, tukli su ga otprilike ovako: Najprije su ga dobro istukli olovnim palicama po tabanima, tako da je sva koža ispucala i po tabanima i po prstima. Kad su ga tako dobro isprebijali, ostavili su ga na miru dva do tri dana da rane malo zacijele, a onda su ga prisilili da tako ranjivim nogama trlja i hoda po oštrom betonu. Kad to nije htio, ili nije mogao sam raditi, onda su ga pograbila dvojica policajaca i trljali mu noge o taj hrapavi beton. Pod takvim mukama on im je sve priznao. Tada je policija dovela Pišti na suočenje dvije mlade Mađarice da im on u lice kaže da su i one s njim surađivale u tom pothvatu. Kad je on to učinio, one su mu pljunule u lice i rekle da ga nikada nisu vidjele. Čim je to Udba saznala, odmah je intervenirala kod mađarskih vlasti da se Pišta vrati centralnoj Udbi u Beograd. Tada su ga Mađari onako izmrcvarena odveli na granicu i predali Udbi. Ovi su ga odveli u Beograd, previli mu rane i uputili ga Udbi u Zagreb. Pišta je dobivao oficirsku hranu i to u tolikoj mjeri koliko je sam htio. Sve je nekako dobro išlo do pred samo suđenje, kad je morao svoju ulogu držanja pred sudom napamet naučiti, tako da se ne bi moglo slučajno otkriti da je on bilo što pridonio našem hvatanju. Oni su imali namjeru da ga kasnije ponovno upotrijebe za prljavu rabotu protiv naše akcije. Jednoga poslijepodneva bio je, kao i obično, na saslušanju, s kojega se vraćao većinom dobro raspoložen. Ovoga je puta bio strašno uzrujan i jako zamišljen. Nije mogao izdržati da ne ispriča sve što se dogodilo. Kaže da je slučajno, ne misleći ništa loše, govorio o nekoj ženi s kojom je imao intimne odnose, a ta žena da je kasnije postala supruga upravo onog majora koji ga je saslušavao. Da bi major uklonio svjedoka, koji mu je sa ženom živio, rekao je Pišti otvoreno da to više nikada neće imati priliku govoriti. Pišta mu je tada zaprijetio da će čitavu stvar u vezi akcije Gvardijan iznijeti javno pred sudom. Major mu je tad rekao da on na suđenju može reći samo nekoliko riječi te da ne smije zaboraviti da se poslije suđenja ponovno vraća u prostorije Savske ceste njemu na raspolaganje. Sad je istom Pišta vidio u kakvu je klopku upao i tada je rekao svjedoku N. N. da će mu prije rastanka ispričati pravu istinu, tako da se zna kako se to sve odvijalo. No nažalost, poslije izricanja presude oni su bili rastavljeni i tako je još jedna velika, možda najinteresantnija tajna legla u grob s ovim slabićem”.

U emigraciji je dugo pod sumnjom bio i Srećko Rover, vodič u drugom dijelu akcije do austrijsko-slovenske granice. Njega su mnogi optuživali da je Udbin agent i da je uz njegovu pomoć Udba uspjela uhvatiti i samoga Kavrana. Na njega se, po odobrenju i samoga Pavelića, najviše okomio emigrantski mjesečnik Izbor, koji je u Argentini izdavao prijeratni iseljenik Josip Šubašić. Rover se tada svim preživjelim sudionicima akcije obratio s okružnicom, u kojoj je tražio da svaki od njih da izjavu o njemu i o Kavranovoj akciji. Štoviše, general Vjekoslav Luburić i Rover tražili su da se osnuje i sud, koji će osuditi Rovera ako je kriv. Na tome se, ipak, stalo. U časopisu Danica, koji je izlazio u Chicagu, Stjepan Šego je u broju od 14. travnja 1971. iznio obranu u Roverovu korist. Tako je istaknuo da “svi preživjeli sudionici te akcije znaju da Srećko Rover nije kriv” i da “hrvatska javnost ne smije nasjedati neprijateljskim lažima”.

Nikada nije razjašnjena ni uloga stranih obavještajnih službi. Poznato je da su Amerikanci kontaktirali neke emigrante, osposobili ih u Njemačkoj za posao radiotelegrafista i opskrbjeli ih novcem i tehničkim sredstvima. Nema, međutim, podataka je li ta služba poslije sudjelovala u razbijanju akcije. Neki sumnjaju na englesku obavještajnu službu, kojoj je Udba nekako u isto vrijeme zatvorila osam agenata u Beogradu. Udba je, po toj verziji, tražila protuuslugu za njihovo puštanje, pa su oni odali sve podatke koji su im bili dostupni o radu Kavrana i emigracije. Ta tvrdnja nikada nije dokazana, ali je moguća. Englezi

su, naime, kontrolirali emigrantske logore, osobito one u Italiji, i lako su mogli doznati što sami emigranti pripremaju.

Potvrđena je, međutim, sumnja da su s Udbom usko surađivali logornik Ivan Kozarac te Pavao Vučetić, jedan od vodiča. Udba je također imala svoje ljude i u vrhu hrvatske emigracije koja je organizirala taj pothvat. Neki autori tvrde da je Udba uspjela otvoriti novi kanal preko Slovenije zahvaljujući Ani Rubenić koju je Udba ubacila u ustašku emigraciju u Austriji. Neki čak tvrde da je na suradnju s Udbom pristala i Zlata Kavran, supruga Božidara Kavrana.

Zanimljivo svjedočanstvo iznio je tek početkom 1993. ondašnji javni tužitelj FNRJ Josip Hrnčević, koji je i zastupao optužnicu protiv Kavrana i ostalih: "Nepunu godinu prije Rezolucije Kominforma UDBA je počela hvatati i zatvarati ubačene ustaše. To je rađeno u strogoj tajnosti. Ne znam kako je počelo to njihovo ubacivanje iz inozemstva. Nije mi poznato da li su oni počeli svoj rad nezavisno od UDBE ili ih je UDBA potakla na taj rad. Ne znam je li ih netko iz inozemstva izdao UDBI ili ih je UDBA naknadno otkrila. Znam sigurno da je Ljubo Miloš mnogo koristio UDBI svojim pristankom na suradnju s UDBOM. Ustaše iz inozemstva nisu znali da je Miloš uhićen nego su mislili da na slobodi obavlja svoj zadatak. Po nalogu UDBE Miloš je slao šifrirana pisma Kavranu i drugovima kako bi ih UDBA namamila u stupicu. Nije mi poznato koliko su Amerikanci i Englezi bili upućeni u njihovo ubacivanje niti znam da su oni imali vezu s UDBOM i da su ustašku stvar otkrili UDBI. U to vrijeme bio je šef policije Ivan Krajačić Stevo, a njegov zamjenik Veljko Drakulić. Onodobna je praksa bila da zamjenik šefa policije bude šef UDBE. No, sve je rađeno u tako strogoj tajnosti, ali ne bez njihova znanja. Ja ne znam poimence nikoga od UDB-inih sudionika. Bilo ih je koji su se naknadno hvalili svojim sudjelovanjem u hvatanju ustaša, ali to njihovo hvalisanje nisam nikada shvaćao ozbiljno. Tek otprilike deset dana prije suđenja doznao sam da je hvatanje završeno i da će pohvatano doći pred sud. Kako je mjesec dana prije njihova suđenja objavljena Rezolucija Kominforma, suđenje je trebalo iskoristiti kao dokaz da KPJ nema veze s imperijalističkim snagama na Zapadu i da jugoslavenski komunisti nisu imperijalistički ni suradnici ni špijuni. Suđenje je prenošeno preko radija pa je trebalo iskusnog pravnika za tužitelja na tom velikom sudskom postupku. Za tu dužnost ja sam bio određen i to sam prihvatio. Optužnica je bila već sastavljena u Javnom tužilaštvu NRH. Sastavila ju je skupina pravnika. Nisam njezin autor. Suđenje je počelo 12. srpnja 1948. i završeno 27. kolovoza 1948. godine. U tijeku suđenja bio je sazvan Peti kongres KPJ u Beogradu. I suđenje je prekinuto. Ne znam da li radi kongresa ili radi nekog drugog razloga. Samo znam da sam bio na Petom kongresu delegat i da sam u svojstvu delegata imao referat na kongresu. Danas za svoju ulogu mogu reći: bila mi je dužnost boriti se za onodobni državni poredak. Od početka do kraja radio sam savjesno. Savjest mi je čista i umrijet ću mirne savjesti".

Odbacivši sve navedene, moguće razloge zbog kojih je akcija propala, najveća je krivnja ipak na strani samog ustaškog vodstva u emigraciji. Ono je svoje planove gradilo na potpuno pogrješnim i nestvarnim informacijama. Živjelo je u uvjerenju da će mu zapadne zemlje pomoći da se vrate u domovinu i opet preuzme vlast, osobito zato što se borilo protiv "komunističke pošasti" u Jugoslaviji. Na ruku mu nije išlo ni samo stanje u emigraciji, koja je bila dosta podijeljena zbog borbe oko podjele državnog zlata NDH. Stoga je "Plan 10. travanj" neslavno svršio, a mnogi su od njegovih sudionika otišli u – smrt. Udba je, s druge strane, bila izuzetno zadovoljna. Ovakvim ishodom nanijela je težak udarac emigraciji, a komunistička je vlast još više učvrstila svoj položaj u zemlji.

Share

20 Responses to Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan
ante007 says:
17. veljača 2012. at 11:01 poslijepodne
Slava palim hrvatskim junacima! Vi ste pali, ali mi smo Tamnicu naroda ipak srušili!

štit says:
18. veljača 2012. at 12:26 prijepodne
Ovo samo govori koliko je komunistički sustav bio doveden do savršenosti glede represivnosti i da je ustaški režim za njega bio mala beba.

claude says:
18. veljača 2012. at 10:02 prijepodne
Neka je slava hrvatskim mučenicima! Ponosan sam što sam sudjelovao u Domovinskom ratu i tako nastavio ono što su ovi ljudi sanjali. Tvrdim da antifašizam kakav zastupaju Stipe Mesić i Ivo Josipović nije duhovni otac Domovinskog rata. Naši duhovni očevi su oni bezbrojni hrvatski mučenici koji su dali živote za slobodu i pravicu. Jedan od takovih je i Milan Šufflay koji je na današnji dan zatučen. Hvala g.Despotu na objektivnom pisanju o ovakvim važnim temama.

Komina says:
18. veljača 2012. at 11:10 prijepodne
@claude: Ti kao borac u domovinskom ratu sigurno znas najbolje i tvoja izjava "Tvrdim da antifašizam kakav zastupaju Stipe Mesić i Ivo Josipović nije duhovni otac Domovinskog rata" se ne treba olako odbacivati. Da li mislis da bi bilo ispravno reci da je Ustaski Pokret duhovni otac danasnje Hrvatske?

brankec says:
18. veljača 2012. at 11:32 prijepodne
Duhovni otac danasnje Hrvatske je Domovinski Rat. Sve ostalo je tema za povijesnicare.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 11:37 prijepodne
Dolazim u Laslovo,Ravanjsku, Sisak,Tenju,Sarvaš i svugdje se pjevaju ustaške koračnice.
Jure i Boban su na dnevnom redu.
Partizanske su se smatrale neprijateljskima i partizane neprijateljima.
Ustašama su pjevali i Ustaše su im bili uzor i ponos za hrabrost.
To sam doživio i nitko mi ne može utuviti u glavu da je bilo drugačije.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 1:13 poslijepodne
Možda ponešto britka sablja zna i o "Škriparima" ???
Mžda zna i o Mirku Kapulici koji je imao malu vojsku u području Čvrsnice i Vrana.
britka sablja reci to povijest od tebe zahtijeva.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 1:19 poslijepodne
Ljutiš se na Despota bez veze britka sabljo,
Mora da si sudjelovao u tim vremenima na nečijoj strani,zato imaj snage i reci ako znaš više nego Despot.
Naravno je da Hrvati plaču za NDH,jer da je ostala nebi bilo Domovinskog rata,niti pedestak godina robije pod Partizanima.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 2:07 poslijepodne
Točno je da veliki uvijek grade svoju politiku,ali im očito uvijek ne ide po planu,međutim oni se dosta lako priklone novonastalim situacijama.To je još iz starog Rima prokušano.
Već ja tebe molim da i ti ispričaš svoju priču.Molim te nemoj navijat ni za koga , samo reci onako kako je po činjenicama bilo.
Dok se počmeš svrstavati na jednu stranu,nisi više vjerodostojan.
Povijest treba samo istinu,jer ona nas oslobađa od predrasuda i tada imamo mir.
Dogovoreno.

Schnaps says:
18. veljača 2012. at 3:17 poslijepodne
Opet drevne ustaše i još drevniji partizani. Svaka tema završi na "moj djed..."!

Osobno držim naj ispravnijim definirati današnju Hrvatsku državu kao nastalu na vrednotama Domovinskog rata, muci, žrtvi i palim branitelja i suverenističkoj politici Franje Tuđmana. Antifašizam (o kojemu govori Mesić i Josipović) u današnjem ustavu bode u oči iz jednostavnog razloga što iza tih

tekovina “ustavnog antifašizma” kao njeno čedo 1990. dolazi krvi i zemlje hrvatske gladna velikosrpska JNA. Naši branitelji su s krunicom oko vrata i vjerom u Boga, uz nadljudske napore, bez izglednih šansi za uspjeh upravo petokraku, kao simbol Mesićeva i Josipovićeva antifašizma, porazili 5. kolovoza 1995. Antifašizam kao svjetska vrednota – DA, ali komunizam i četničko-partizanski totalitarizam – NE!

Iz gore spomenutog se može parafrizirati Mesiće, koji je rekao da su Hrvati pobijedili 1941. ali i 1945., da su Hrvati izgubili i 1941. ali i 1945. Jedini, oportunistički gledano, mogući svijetli trenutak od 1941. do 1945. bi mogao biti Vokić-Lorković i prijelaz na stranu pobjednika. Vrlo vjerojatno bi dobili granicu na Drini (protiv čega nije bio ni Staljin na Jalti) i demokraciju a ne komunističku tiraniju Karađorđevića, JBT-a. Hrvatski narod je u Jugoslaviji izgubio 50 godina u razvoju, kako materijalnom tako i kulturnom, u odnosu na zapadno-europske zemlje.

Problem u ovoj raspravi jest što se odnos partizana i ustaša promatra crno-bijelo. Komunistička politika (velikosrpska) je kroz historiografiju nametnula takvu sliku gdje su partizani idealizirani a ustaše sotonizirane, što ni teoretski nije moguće a ne odgovara ni činjenicama. Niti su sve ustaše koljači a niti su svi partizani nevinaščad ili velikosrbi. Problem se pojavljuje onog trenutka kada se dirne u crno-bijelu, mislili su, zacementiranu sliku.

Ono što sa sigurnošću mogu reći za sebe, imajući u vidu Karađorđevićevu Jugoslaviju, da bih 10. travnja 1941. sigurno pristupio ustašama. Kako bi dočekao kraj rata, ne znam, ali znam da sigurno ne bi sa četnicima oslobađao Zagreb 8. svibnja 1945.

Mene osobno naj više smeta činjenica da je sam pokret nazvan “antifašizam”, kao odgovor na Musolinijev fašizam, dok danas neki žele prikazati Hrvate kao da su izmislili fašizam. Italiji danas nitko ne predbacuje odgovornost ili genocidnost. Možda zato što nemaju jugo-orjunaše i velikosrbe.

antehr says:
18. veljača 2012. at 3:23 poslijepodne
Neka je Vječna slava svim hrvatskim vojnicima koji su pali za slobodu hrvatske domovine(ne jugoslavenske) kako 1941-45 tako i 1991-95 i vidimo se na komemoraciji u Blaiburgu ove godine.

petar12 says:
18. veljača 2012. at 3:44 poslijepodne
Bio sam u domovinskom ratu od početka i to pripadnik 4.gbr u početku kao gardista i do kraja do dužnosti dozapovjednika bojne.
Tjekom domovinskog rata 4.gbr su zapovjedali bivši oficiri JNA i u početku svi zapovjednici bojni i divizijuna bili su bivši oficiri iz JNA.
Tako da nema govora da smo mi nastavljali nekakvu tradiciju propale “endehazije” niti je tko u gardi nosio znakovlje tog propalog izdajničkog režima.
Neznam i kojoj i kakvoj te to postrojbi bio “claude”i di je bio u ratu?????
Pa,borili smo se između ostalog da i ovaj Despot može iznijeti svoj stav,mada se osobno sa ovim ne mogu složiti.

claude says:
18. veljača 2012. at 4:02 poslijepodne
Draga Komina,
ne mislim da je ustaški pokret otac Domovinskog rata. Kroz čitavu hrvatsku povijest postoji silna struja domoljublja. Svatko tko dublje poznaje to domoljublje zna da ono nikad nije bilo napadačko ni prema kome. Nisam nikad mrzio Srbe, ali sam se uključio u obranu svoje zemlje kada je napadnuta. Što se tiče antifašizma – moj je djed u 2. svj. ratu bio obični domobran. 1947. na sam Uskrs je uhapšen. Mučen je i ubijen bez suđenja, dan danas ne znamo gdje mu je grob. Imao je 27 godina. Baka je također mučena, bila je u visokom stupnju trudnoće, a zbog te torture rodila je mrtvo dijete. Nije to usamljen slučaj, neka iznimka, već dio sustavnog ubijanja. To su tekovine antifašističke borbe. Djed od mog prijatelja otišao je u partizane da bi se borio protiv Talijana, a za priključenje Dalmacije Hrvatskoj. Odjednom su komunisti narodnooslobodilačku borbu pretvorili u revoluciju. Prijateljev djed završio je, naravno, neko vrijeme na Golom otoku, cijeli život ostajući obilježen od drugova iz partijskih struktura. E vidiš, on je bio antifašist

i skidam mu kapu. Borio se protiv fašističkih talijanskih okupatora, a za Hrvatsku. Ostalu totalitarnu bagru koja dan danas skriva i negira svoje zločine pod krinkom antifašizma ne priznajem!!

claude says:
18. veljača 2012. at 4:12 poslijepodne
Dragi Petre,
Bio sam tvoj suborac, iz 7.gbr i ti dobro znaš gdje smo mi bili i što smo skupa s vama prošli. Također sam bio zapovijednik mrvicu višeg ranga od tebe, a nisam bio kadar iz JNA već običan čovjek iz puka. I, samo usput, u svim akcijama koje smo prošli uvijek sam bio na prvoj liniji. Svoju kancelariju u Varaždinu prvi put sam vidio nakon povratka s terena, u 10 mj. 1995. Pozdrav suborcima iz 4.gbr.

petar12 says:
18. veljača 2012. at 7:08 poslijepodne
Ha,dobro je da je tako….pozdrav i tebi,ali znadeš i sam da to šta smo mi radili u domovinskom ratu nema nikakve veze sa NDH.Uz nas je bio cili hrvatski narod i nismo imali ili pravili kojekave logore kao što ih ovaj Despot opisuje “danica” ili kako već.
Nismo nikad ništa uzimali od civilnog stanovništva,a zajedno smo bili na dubrovačkom ratištu na Livanjskoj bojišnici i ove završne akcije od Oluje pa nadalje…
Mi smo sve učinili u domovinskom ratu na način,da se hrvatski narod može ponositi sa nama i nema potrebe da nas se stavlja pod bilo čiju kapu ovih iz 2.svjetskog rata,jer osim vremenskog odmaka od 50.godine i sve drugo je bilo sasvim drugačije.

Schnaps says:
20. veljača 2012. at 2:21 poslijepodne
Čudno da se nije razvila komentiranija rasprava na ovu vječnu temu..

FC says:
20. veljača 2012. at 8:14 poslijepodne
Cudna su nadmudrivanja kojekakvih tupavaca tko i sto je nasljdnik koga i cega. Za svoj opstanak i nezavisnu drzavu borile su se sve generacije Hrvata, svaka na svoj nacin i povijesnim okolnostima i mogucnostima. Neka je vjecna slava svim koji su bili voljni i spremni zrtvovat se domovinu.

no name says:
22. veljača 2012. at 12:57 poslijepodne
Samo ova epizoda govori o tome koliko su ustvari glupi bili u-emigranti kada su vjerovali da ce im zapad pomoci na bilo koji nacin nakon sto su cijelo vrijeme 2WW bili u borbi protiv tog istog zapada.A o zlocinima koje su pocinili za vrijeme svoje vladavine da se i ne govori.Koliko glup moras biti da i nakon sto su Englezi izrucili svu vojsku u bijegu na Bleiburskom polju Jugoslaviji ti i dalje vjerujes da imas neki znacaj i da te ljudi respektiraju.

P.S.
Nikome se ne moze i ne smije dozvoliti da bilo koji zlocin koji je pocinjen protiv prava i covjecnosti prikazuje kao borbu za Hrvatsku.Da bi se stvorila slobodna i neovisna Hrvatska nitko nema pravo u njeno ime ciniti bilo kakvo zlo i zlocine.
Bilo koja borba za Hrvatsku mora biti samo casna i i cista.Jer svi smo mi samo u prolazu ,a Hrvatska je bila prije nas i bit ce i poslije nas.Hrvatska se moze braniti,cuvati i voljeti samo cascu i cistim srcem i i cistom savjescu.

Hum says:
12. svibanj 2012. at 11:00 poslijepodne
Pitanje nije u casnoj ili necasnoj borbi, pitanje je sta je casno ili necasno i tko odlucuje o tome? Ako pogine 10 neduznih civila u oslobadjanju jednog grada pri granatiranju je li to casno ili necasno? Jesu li svi Hrvati u Hagu necasni? Iskreno, ja to neznam, ali izabirem da vjerujem da su casni. Osobno za mene je absolutno necasno dezertiranje i nepostivanje i omalozavanje hrvatskih boraca iz svih ratova.

ron says:
13. svibanj 2012. at 3:17 prijepodne
Po meni je ustaški pokret sam sebi pljunuo u lice šurujući sa četnicima za vrijeme i nakon rata. citat iz ovog teksta:
“Naime, kanalom su iz Trsta u Jugoslaviju morskim putem ušli 19. kolovza 1947. pukovnik Mačekove zaštite Božidar Mičić i navedena dva četnička oficira. Pribanić je u Rimu radio na ujedinjavanju ustaša i pristaša HSS-a, a grupu je u Trstu organizirao četnički dopukovnik Siniša Ocokoljić.”

isto kao što je ante pavelić pljunuo u lice svim hrvatima i cijeloj hrvatskoj vojsci kada nije na čelu tog svog naroda i te svoje vojske išao prema bleiburgu, nego si je iznajmio vilu u salzburgu. o dijeljenju hrvatskog teritorija šakom i kapom da ne pričam.

da se nadovežem na komenare prije. naša borba u domovinskom ratu je čisti antifašizam, što je posve prirodno jer je četnička agresija 91. fašistička.

kao što vjerujem da je puno ljudi 10.4. prihvatilo NDH čisto iz domoljublja, a ne zato što su bili ustaše, isto tako vjerujem da je puno ljudi kasnije pristupilo partizanima zato što su se htjeli boriti protiv fašizma, a ne zato što su bili komunisti ili željeli jugoslaviju. da se razumijemo, u mojoj obitelji nitko nije bio u partizanima, bili su u domobranima (većinom) ili ustašama (manje). dva člana su čak preživjeli bleiburg i križni put. bogu hvala.

i ne zaboravite jednu stvar. od 96 partizanskih brigada na području cijele bivše jugoslavije, čak 36 brigada su bile hrvatske. hrvati su bili najbrojniji u partizanima.

moj narod ima antifašističku povijest i zbog toga sam ponosan što sam hrvat!

pozdrav!

Domoljub
1st July 2012, 17:00
Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan

Postovanom kolegi Otporasu,
Pratim i citam sto pises. Vrlo korisno za buducnost i za one koji se bave prosloscu. Za tebe i za one koje ova teme zanima donosim ovdje -sa svim komentarim – sto pise o toj temi AKCIJA BOZE KAVRANA Zvonimr Despot BUMERANG PROSLOSTI. Ima dosta isti imena samo sto je stvar prikazana drugacije. Ti si Otporasu iznosio ono sto su govorili sudionici i zivi svjedoci zbivanja, dok drugi donose ono sto su zivi svjedoci pisali i govorili o dogadjajima. Samo nastavi. imas moje pozdrave i simpatije. Domoljub.

Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan

Published 17. veljača 2012

U svibnju 1945., kada se većina hrvatske vojske i vodstva NDH povlačila prema austrijskoj granici, mnogi su odlazili s nadom da će se uskoro ipak vratiti u domovinu. Hrvatska je emigracija nastojala od početka svojeg izgnanstva ubaciti u Jugoslaviju ljude koji su trebali ustaško vodstvo u Austriji izvijestiti o stanju u zemlji. Tako je, primjerice, 28. travnja 1946. u Hrvatsku ušao ustaški bojnik Ante Vrban koji je nadomak Zagrebu već bio i u ljeto 1945. godine. Vrban je na nagovor pukovnika Jakova Džala i samog Pavelića u šest mjeseci obišao sjevernu Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu. Vrativši se u Austriju, o svojim je zapažanjima potanko izvijestio ustaško vodstvo. U svojem je izvješću osobito naglasio da je u mnogim krajevima došao u dodir s oružanim grupicama koje su se borile protiv postojećeg jugoslavenskog komunističkog sustava, a u kasnijoj istrazi pred komunističkom vlašću izjavio je da je čak osobno formirao neke križarske jedinice.

I neki prebjezi koji su se uspjeli prebaciti u Austriju preuveličavali su brojno stanje tih oružanih grupa u zemlji, nazvanih “križarima”, i njihove akcije, ali su i izmišljali čitave nepostojeće grupe. Iz pričanja ovih ljudi moglo se zaključiti da su “križari” u zemlji jaka i dobro organizirana snaga, a ne niz nepovezanih skupina. Strani je tisak također primao te priče kao gotovu stvar. Osobito su takve vijesti prenosili

hrvatski emigranstki listovi, primjerice Croatia, Danica i Plamen. I po izbjegličkim logorima u Austriji i Italiji širila se propaganda o rastućem otporu u Jugoslaviji.

Vodstvo u emigraciji računalo je i s neizbježnim sukobom između Istoka i Zapada te je na tome gradilo svoje planove. Emigranti su taj mogući sukob željeli iskoristiti za povratak u zemlju i ponovno preuzimanje vlasti. Govorilo se da Amerikanci rade na stvaranju bloka katoličkih zemalja u Europi, u koji bi spadale, primjerice, Austrija, Čehoslovačka, Mađarska i Hrvatska.

Stoga je od postrojnika Lovre Sučića i zapovjednika ustaša Božidara Kavrana potekla inicijativa za stvaranje Hrvatskoga državnog odbora u Austriji. Po njima je zadatak tog odbora trebao biti pripravljanje i dizanje ustanka u zemlji na području bivše NDH. Isto je tako taj odbor trebao pripremiti i grupe časnika koje bi se poslije ubacile u zemlju radi organiziranja oružanih grupa. Emigranti su stupili u kontakt i s nekim stranim obavještajnim službama, a osobito s njemačkim ogrankom američke obavještajne službe. Od njih su dobili obećanje da će ih opskrbiti potrebnim materijalnim i tehničkim sredstvima, a za protuuslugu su trebali slati izvješća o stanju u Jugoslaviji.

Skupivši sve ove navedene informacije, Kavran je, uz potporu ostalog vodstva, odlučio poslati u zemlju prvu grupu emigranata. Za put je odredio ustaške bojnike Ljubu Miloša i Antu Vrbana te rojnika Luku Grgića. Kavran ih je prije polaska uvjeravao da će zacijelo moći ostvariti suradnju s pristašama HSS-a u zemlji. Zadatak im je pak bio organiziranje i povezivanje tih grupa.

Kako su se u inozemstvu širile vijesti o “rastućem otporu komunističkoj strahovladi”, i ustaški emigranti po logorima u Italiji ponadali su se da će se moći vratiti u domovinu i ponovno uspostaviti NDH. S tim ciljem nastao je među tim emigrantima “Plan Deseti travanj”. Većim su ga dijelom sastavili ustaški dopukovnik Josip Tomljenović i bojnik Krešo Župan. U njemu je detaljno obrađen način vođenja borbe protiv komunističke vlasti, dana je organizacijska struktura borbenih grupa, predviđene su razine buduće vlasti, način funkcioniranja te odnosi između civilnih vlasti i vojnih postrojbi.

Sastavljači plana doznali su da je u Austriji osnovano vodstvo za vođenje borbe protiv Jugoslavije. Stoga su se povezali s Kavranom te mu predložili povezivanje obiju akcija, osobito kad su doznali da su neki ljudi već poslani u Jugoslaviju. Kavran je u prvome trenutku s nepovjerenjem prihvatio njihov prijedlog zbog ranijeg sukoba između njega i generala Ante Moškova, koji je imao jaki utjecaj među emigrantima u Italiji. Moškov je bio u sukobu s Pavelićem zbog toga što mu nije želio isporučiti državno zlato bivše NDH, pa je i ova grupa s Tomljenovićem na čelu bila pod sumnjom. Kad je nađeno kompromisno rješenje između ovih dvaju planova, Kavran je odlučio da pod pseudonimom “Gvardijan” ode u Italiju te da u tamošnjim logorima izabere ljude za slanje u Jugoslaviju.

Grupama odabranima za ubacivanje u zemlju bili su predočeni ovi zadaci: istražiti mjesta djelovanja ustaških boraca Luburića, Bobana, Sudara, Bogdanića i Štitića; sudjelovanje žena u akciji; izmjena naziva boraca “križari”, koji je u sebi sužavao nacionalnu bazu na Hrvate kršćane, zapravo samo na katolike; pitanje prometa stare valute; prihvaćanje i sigurni smještaj ugroženih visokih dužnosnika iz NDH u inozemstvu (ministara i državnih tajnika); potreba uključivanja i intelektualaca (liječnika, veterinara, svećenika), problem naoružavanja boraca. Za Bobana se pretpostavljalo da se sa svojim pristašama kreće po šumama Bilogore.

U noći 18. svibnja 1947. u stanu pukovnika Jakova Džala održan je sastanak u povodu prvoga prelaska granice. Vrbanu i Ljubi Milošu dane su upute, a Kavran je nazočne izvijestio kako mu je Leon Zlatar, nekadašnji zapovjednik ustaške milicije u Goli i Novigradu, poručio da je kanal preko Gole osiguran, te da će prva grupa moći preko granice za sedam dana, 25. svibnja.

Glavni vodiči prigodom prelaska jugoslavensko-mađarske granice u Prekodravlju bili su Martin Nemec ml. i L. Zlatar, koji se skrivao u Mađarskoj od 28. siječnja 1946. Nemec ga je potkraj ožujka 1947. posjetio u Gyékenyesu te su zajedno htjeli preko granice u Golu. Nakon neuspješna pokušaja ponovno su se sastali u svibnju, te je Nemec Zlataru poručio da ima trojicu kolega “koji bi htjeli otići po svoje familije”. To je zapravo bila prva grupa ustaša koja je ušla u Jugoslaviju 7. lipnja, nakon što je Zlatar uspostavio kanal preko Mađarske do Gole. Bili su to Ljubo Miloš, Ante Vrban i Luka Grgić. Granicu su

prešli između Gole i Ždale, a u Goli ih je prihvaćao Ivo Pobi. Nemec je obećao da će ih s "križarima" spojiti njegovi ljudi u Bakovčicama, Terezija Orahovac i Bara Topolko. Miloš je po Nemecu poslao Kavranu izvješće da na koprivničkom području ne postoji nikakva križarska skupina te da odlaze dalje.

Jedan od glavnih posrednika u prebacivanju emigranata u Goli bio je i Josip Peroš, bivši ustaša Bobanove Crne legije. I njega je Nemec posjetio u svibnju 1946. godine. Nemec ga je trebao jer je Peroš bio "dvovlasničar", odnosno imao je posjed s obiju strana granice te ju je mogao nesmetano prolaziti. Peroš je istodobno bio veza između Nemeca i njegove majke u Koprivnici preko Marice Prvčić. Stupivši u kontakt sa Zlatarom i Pobijem, i sam je sudjelovao u prebacivanju prve grupe. Za zadatak je dobio da organizira prebacivanje čamcem preko Drave za tu grupu i nadolazeće emigrante, te da vodi računa o smještaju i prehrani u selu.

Udba je već preko svojih kanala znala za ovu akciju ustaške emigracije te se jedan njezin agent trebao spojiti s tom, prvom grupom u Bakovčicama. Oni su, međutim, već otišli iz sela u pravcu Papuka. Nakon nekoliko dana lutanja Papukom, Diljem, Psunjom i Babjom Gorom uvjerili su se da nema križarskih skupina te su krenuli natrag, kaneći se vratiti u Austriju. Na povratku su 19. srpnja naišli na agenta Udbe koji se povezao s grupom, a istodobno je o njima javio svojoj centrali. On se predstavio da je pripadnik grupe bojnika Mikulčića kojega su ovi osobno poznavali, pa su dogovorili sastanak s njim za dva dana. Tada je Miloša i Vrbana Udba uhvatila, a Grgića likvidirala. U istrazi su obojica detaljno ispričala daljnje planove svojih kolega u emigraciji, pa je Udba za Hrvatsku, pod vodstvom Steve Krajačića, odmah krenula dalje u akciju.

Miloš je u istrazi 23. srpnja 1947. ukratko ispričao zašto je osnovan Hrvatski državni odbor u Austriji i koji su bili zadaci prve poslane grupe emigranata: "Inicijativa za stvaranje 'Hrvatskog odbora' potekla je od postrojnika Lovre Sušića i zapovjednika ustaša Kavrana koji su u tom odboru trebali imati vodeću ulogu. Koliko je meni poznato, u obzir su dolazili Kavran, Sušić, Peričić, Vlado Jonić, i ukoliko bi se naišlo na Bobana, on i Blaškov koji je bio ranije predsjednik Hrvatskog radničkog saveza. Zadatak odbora bio bi pripravljanje i dizanje ustanka u zemlji na teritoriju bivše NDH. Odbor je trebao pripremiti i grupe časnika koje bi ubacio u zemlju radi organiziranja oružanih grupa. Prva grupa, koju je taj odbor poslao,, sastojala se od mene, Ante Vrbana i Luke Grgića koji su trebali ostati u zemlji i Martina Nemeca i Leona Zlatara koji su se trebali odmah iz Koprivnice vratiti. Kako nismo nikoga našli na području Bilogore, poslali smo izvještaj po Nemecu nazad u Austriju. Ja i Vrban smo se uputili u pravcu Papuka radi uspostavljanja veze sa Slavonskim zdrugom odakle smo imali namjeru uspostaviti radio-vezu s Austrijom".

Udba je svojim kanalima uputila Kavranu lažnu poruku, javivši mu da se prva grupa na Papuku povezala s križarima. Posebno je naglašeno da na terenu nedostaje časnika i ostalih dužnosnika, čime je Udba željela uhvatiti časnike i političare višeg ranga. Kavran je stoga iz Austrije uputio i drugu grupu koja je prešla granicu 20. srpnja. Vijest o njihovu dolasku Udba je saznala od seljaka iz okolice Koprivnice i Đurđevca koji su javili da su primijetili "petoricu čudnih planinara s naprtnjačama". Oni su iz Gole krenuli u Suhopolje, gdje ih je čekao Jandro Subotičanac kojega je vrbovala Udba. Išli su poljem izbjegavajući naselja, a na pitanje znatiželjnika odgovarali su da idu "iz šume u šumu". Ondje su 29. srpnja sva petorica i uhvaćena.

Vjekoslav Španiček poslije je u zatvoru detaljno ispričao što je prethodilo hvatanju njegove skupine. Njegov iskaz zapisao je Ivan Prusac, jedan od malobrojnih preživjelih sudionika ove akcije: "Dolaskom u posljednju bazu pri prelazu u Hrvatsku u mjestu Gyékenyes, gdje ih je čekao Leon Zlatar, zvani Pišta, s još jednim nepoznatim čovjekom, odigrao se možda najsudbonosniji događaj za čitav daljnji ishod akcije. Da li je taj čovjek, koji je bio s Pištom bio logornik Kozarac ili netko drugi, na to Španiček nije znao odgovoriti. Nakon dužeg natezanja oko toga, da li će radio-postaja ostati na madžarskoj strani ili će biti prenesena s grupom na Papuk, gdje je trebala biti glavna baza, donio je Petračić jednu od najnepovoljnijih odluka u svom životu. On je odredio, odnosno pristao na prijedlog nepoznatog čovjeka, da radio stanica ostane na madžarskoj strani sa radiotelegrafistima Rudolfom Murom i Franjom Meštrovićem, te da za nekoliko dana bude prenesena u bazu na Papuku. Petračić nije ni slutio da je tom odlukom omogućio neprijatelju veliki djelokrug rada i dao mu priliku da s vremenom ubaci svoga telegrafistu i time preuzme u svoje ruke kontrolu čitave akcije. Tako je Petračićeva grupa, podijeljena u dvije skupine, s poručnikom

Martinom Nemecom, zastavnikom Leonom Zlatarom, vodnikom Dragom Kutlešom i još jednim nepoznatim čovjekom krenula u pravcu mjest,a koje je bilo određeno kao glavna baza. Leon, koji je inače bio zadužen za održavanje veze s centrom na Papuku, vodio ih je dan-dva okolo i navodno da nisu pronašli nikakvih znakova da se tko u tom području zadržava niti su naišli na tragove kakve baze. Nemec je tada htio strijeljati Zlatara i onog nepoznatog čovjeka, jer je vidio da ih obmanjuju. Protiv toga je bio inženjer Petračić i još neki s njim. Nemec se je tada pokorio i pristao da grupa.ostane na tom području, dok se poručnik Nemec i Kutleša ne vrate iz Austrije s novim uputama, koje će primiti od Vodstva. Na nesreću, s grupom su ostali Leon Zlatar i nepoznati čovjek. Vidjevši u kakvu je mrežu upao, Zlatar izgleda nije imao hrabrosti da se iz toga izvuče, nego je pristao raditi za neprijatelja. Čitav taj nesporazum između Nemeca i Zlatara nepoznati čovjek, tj. udbaš budno je pratio i došao do zaključka, ako i dalje budu Nemec i Kutleša imali odlučujuću riječ, da je njihov pothvat propao. Zato je brzo obavijestio svoje pretpostavljene da čim prije pronađu način da Nemeca i Kutlešu likvidiraju, jer da je inače sve propalo. Jasno Udba se odmah dala na posao i pozvala čak i madžarsku policiju upomoć, koja je učinila uslugu jugoslavenskoj policiji i ubila u njihovo ime Nemeca i Kutlešu. Da nije Petračić pristao na odvajanje radio stanice, on bi mogao već prve noći obavijestiti Vodstvo da nešto nije u redu, da ne postoji nikakva baza na tom području, da se nisu mogli spojiti s Milošem i Vrbanom, da ih vodič 'Pišta' obmanjuje itd. Prema daljnjem pripovijedanju Španičeka, oni su se kretali ivicom jedne šume, a vodič 'Pišta' i nepoznati čovjek otišli su ne bi li se spojili s bojnikom Milošem i Vrbanom. Vratili su se još iste večeri izjavivši da su konačno pronašli grupu logornika Kozarca, a da ova ima direktne veze s Milošem. Tada su ih poveli u jednom pravcu, gdje ih je čekala grupa udbaša s logornikom Kozarcem. Sjeli su da se malo odmore, a tada je uslijedilo hvatanje na isti način kao i kod naše grupe".

Daljnjim ispitivanjima uhićenih agenti su doznali da se za dolazak pripremaju još neke grupe. Stoga je Udba od Kavrana i Vrbana uspjela izvući da pišu krivotvorena izvješća o stanju u zemlji, a u kojima je napisano da su u centar stigla i ova petorica. Subotičančev sin odnio je taj spis Udbinom čovjeku Stjepanu Pobiju u Golu, a potom ga je Zlatar iz Gyékenyesa trebao proslijediti Kavranu. Tada je, međutim, došlo do zastoja u daljnjem ubacivanju emigranata, jer je u međuvremenu mađarska policija ubila Nemeca i uhitila Dragu Kutlešu. Njih su dvojica služila kao vodiči iz Austrije do jugoslavenske granice, pa im je trebalo naći zamjenu i provjeriti kanal.

Zlatar je u izvješću od 11. kolovoza 1947., upućenom "Zapovjedništvu hrvatskog otpora u šumi", objasnio da je Nemeca i Kutlešu te večeri, kada je Nemec ubijen, posjetio neki Joško Horvat. Budući da je bio pijan, uzeo je od Nemeca pištolj rekavši da će vani pucati. Horvat je sišao s tavana gdje su boravili, a Nemec se spustio za njim braneći mu da puca. Kutleša, koji je ostao na tavanu, čuo je dva pucnja i povike u dvorištu. Zatim je čuo pucnjavu po kući, a jedan od tih metaka ranio ga je u nogu. Spustivši se s tavana, ugledao je Nemeca. Bio je ranjen u trbuh. Došao je liječnik i previo im rane, a zatim ih običnim kolima uputio ususret bolničkom automobilu koji je Nemeca odvezao u bolnicu. Kutleša je potom policijskim kolima prebačen u Kaposvar, a nakon toga u Budimpeštu.

Kutlešu su Mađari izručili jugoslavenskim vlastima, kojima je, prema zapisniku, izjavio da ih je zacijelo netko prijavio mađarskoj policiji koja je opkolila kuću i poslije pucala. Nakon Nemecove pogibije i Kutlešina uhićenja nastala je panika kod njihovih suradnika u Mađarskoj i u Goli. Svi su se bojali da će biti također uhićeni i kažnjeni.

Udba je na svaki način nastojala da se nastavi započeta akcija ustaške emigracije. Znatnu ulogu u tome odigrao je bivši ustaški logornik iz Županje Ivo Kozarac. On je osobno poznavao Kavrana, a bio je i u rodbinskim vezama s nekim emigrantima. Kozarac se uspio sastati sa Zlatarom i Pobijem. Čuvši da Kavran nije dobio pismo, nagovorio je Zlatara da ga pod svaku cijenu mora predati. Ništa ne sumnjajući da je upleten u Udbinu mrežu, otputovao je 1. rujna prema Austriji. Vratio se 17. rujna, a dan poslije u Goli se jedan agent sastao s njim i s novopridošlom devetoricom od ukupno 14 emigranata koliko ih je došlo u ovoj skupini. Sa sobom su nosili šifre i upute za rad s radiostanicom, a prebacili su se u dvije grupe: osmorica u noći 19. rujna, a sljedeće noći preostala šestorica. Udbini su agenti odmah uhvatili prvi dio grupe i privremeno su ih, žicom povezane, smjestili u jednu oveću prostoriju Opunomoćenstva u Koprivnici (današnja zgrada "Glasa Podravine"). Tijekom noći 20./21. rujna vođe grupe Krešo Župan i Rudolf Mur uspjeli su se osloboditi u nadi da će pobjeći kroz otvoreni prozor. Tu borbu za život i smrt

između njih i čuvara detaljno je opisao Goran Vuković: “Zahvaljujući njihovoj nebudnosti, Župan i Mur neprimjetno su se primakli jedan drugome. Kako su im ruke bile vezane na leđima, čuvari nisu primijetili da pokušavaju jedan drugome osloboditi ruke. Nakon stanovitog vremena to im je i uspjelo. Odvezali su ruke i čekali pravi trenutak da se bace na čuvare. Župan je zamolio čuvara da mu pripali cigaretu, a ovaj mu je odgovorio da ne puši. Župan je na to rekao da se cigarete nalaze u gornjem džepu njegove bluze i zamolio ga da mu izvodi jednu i zapali. Ne sluteći ništa čuvar je krenuo k njemu. Župan je odjednom skočio i rukama zgrabio čuvara. Nastalo je hrvanje. Drugi je čuvar priskočio u pomoć, ali je u taj čas skočio Mur na njega. Župan je bio fizički jači od čuvara, ali mu nije uspjelo da mu otme oružje. Nastojao je ondje da čuvara privuče k prozoru koji je bio širom otvoren. Čuvar se opirao, ali ga je Župan centimetar po centimetar vukao k prozoru. Još ih je malo dijelilo do prozora. Drugi čuvar, koji se hrvao s Murom, uočio je Županove namjere i shvativši opasnost nastojao je što prije svladati svog protivnika. Nakon nekog vremena to mu je uspjelo. Udario ga je nenadano nogom u trbuh, a zatim ga ubio iz pištolja. Bilo je krajnje vrijeme. Župan se već nalazio pod prozorom i svakog je trenutka mogao odgurnuti čuvara i prebaciti se kroz prozor. Možda bi Župan to i učinio da drugi čuvar nije bio brži. Odjeknuo je još jedan pucanj i Župan se zateturao i srušio. Začuvši pucnjavu, Pero, Čedo i ostali za čas su se našli u sobi. Opazivši zgrčena tijela dvojice protivnika i čuvare još zadihane bilo im je sve jasno. I pored prijekora zbog nebudnosti i lakovjernosti, bili su zadovoljni ishodom borbe. Iako je sve visilo na niti, akcija je bila spašena.”

Nedugo zatim uhvaćena je i druga polovica ove grupe te su svi zajedno prebačeni u Zagreb. Istodobno je Zlatar zatražio da ostane petnaestak dana u Goli, jer su mađarske vlasti uhitile njegova stanodavca u Gyékenyesu. Udba je to preko svojih agenata odbila, uz obrazloženje da “hrvatski narod od njega zahtjeva da ostane u Mađarskoj i uspostavi nove baze, a Miloševo izvješće da odnese u Austriju”. U “Elaboratu o ubacivanju terorista u zemlju”, sastavljenom 7. listopada 1947., Udba je kratko prikazala dosadašnji način provođenja akcije koji se pokazao vrlo uspješnim. Na temelju tog, početnog iskustva razradila je i daljnji plan: “Sve nove grupe imamo namjeru hvatati na isti način. Oni su obavješteni da se kao prihvatnica na Bilogori nalazi grupa logornika Kozarca, koja treba primiti sve novopridošle i uputiti Ljubi (Milošu, na. Z. D.) u centar radi rasporeda. Sastanak s novopridošlima održava se na Dravi, gdje se nakon kraćeg razgovora između Kozarca i vođe grupe dobiva prva slika o tome kakva je grupa i koji su najvažniji ljudi, te brojno stanje. Nakon toga grupa Kozarca, koju čine operativni oficiri, kreće zajedno s novopridošlima u pravcu šume. Nakon pješačenja otprilike od četiri do pet kilometara Kozarac daje odmor, te svi ljudi posjedaju tako da kraj svakog novopridošlog sjede najmanje dvojica naših. Kada je raspored naših izvršen daje se znak za hvatanje (signal za hvatanje bio je “Jože, daj vode”, na. Z. D.). Hvataju se pod parolom da su partizani i da ih treba provjeriti. Naši oficiri već su u tom poslu prilično isprobani, hladnokrvi, te se hvatanje vrši bez buke, a uspjeh je zagarantira”. (OZN-a je akciju prozvala “Operacija Gvardijan” jer je to bio Kavranov nadimak, na. Z.D.)

Nasuprot Županovoj zabrani da se novi ljudi ne smiju slati ako se tko iz njegove skupine ne vrati, Kavran je na put bez povratka poslao i četvrtu grupu. Uhićena je neposredno nakon prelaska granice 25. listopada 1947., a Udba, koja se već ispraksirala za tu akciju, već je rutinski organizirala hvatanje. Mjesec dana poslije granicu je prešla peta skupina u dva dijela: 29. studenoga i 1. prosinca. Obje skupine odmah su uhvaćene sljedećeg dana. Peta skupina ustaških emigranata bila je zadnja koja se ubacila u Jugoslaviju preko Mađarske i Gole. Cijela šesta skupina pala je Rusima u ruke u Mađarskoj 20. siječnja 1948. Do potpuna prekida ovog kanala došlo je 6. veljače, kada je mađarska policija uhitila Leona Zlatara te ga predala beogradskoj Udbi. Iskoristivši prigodu kad su ga odvezali od drugog uhapšenika, Zlatar je uspio pobjeći iz vlaka prigodom prepraćivanja iz Beograda u Zagreb na stanici u Dugom Selu. Udba je vjerovala da će se pojaviti u Goli, jer u Mađarsku više nije mogao. Zlatar je pak nakon bijega uskočio u jedan vagon teretnog vlaka koji je išao prema Zagrebu, te je u Sesvetama iskočio i uputio se u obližnje selo. Navratio je sljedećeg jutra kod nekog seljaka, a ovaj ga je prijavio. Milicija ga je uhvatila u zoru 8. veljače, a pri ponovnom pokušaju bijega pogodili su ga u list desne noge. Na istražiteljevo pitanje, zašto je “prebacivao teroriste u zemlju”, odgovorio je: “Mene je rukovodilo da prebacujem ustaše u šumu to što sam i ja bio ustaša i kao takav sam se skrivao pred jugoslavenskim vlastima. Kada je došla prva grupa, smatrao sam da ću učiniti dobro djelo za moje prijatelje ako im pomognem da se prebace u Jugoslaviju. Kada sam saznao od druge strane da se ti ljudi prebacuju u Jugoslaviju sa ciljem da se bore protiv

postojećeg poretka u Jugoslaviji, mislio sam, i bio uvjeren, da će jednoga dana doći do preokreta i da će ustaše opet doći na vlast, te ću i ja biti slobodan. Jedino me to rukovodilo i ništa više".

Nakon prekida mađarskog kanala, Udba je nastojala pridobiti Kavrana da nastavi s prebacivanjem grupa preko Slovenije. Nakon kratkog zastoja, nove su skupine emigranata počele pristizati preko austrijsko-slovenske granice kod Leibnitza. Prva grupa na tom kanalu pala je Udbi u ruke 23. ožujka 1948., prema istom scenariju kao i prethodne. Tako je uhvaćeno još 11 skupina sa 47 emigranata.

Osjetivši da bi emigracija ipak mogla doznati o zbivanjima u zemlji, Udba je odlučila uhvatiti i samoga Kavrana i tako završiti akciju. On je i sam već želio doći u zemlju, ali je Pavelić odugovlačio s njegovim odlaskom, napisavši mu da se "u Austriji priprema organizacija emigranata iz Istočne Europe za borbu u istočnoeuropskim zemljama". Udba je zato tražila dovoljno čvrst razlog da Kavran ipak dođe. Stoga mu je poslan radiogram u kojem je javljeno da će se "na Pohorju održati savjetovanje svih opozicijskih skupina u zemlji i da je napad Informbiroa na Jugoslaviju stvorio nove i dobre uvjete za hitno proširenje akcije". Udba je osobito istaknula da je "potrebno da netko od vodstva odmah dođe u zemlju, na lice mjesta". Kavran je nasjeo i nakon prelaska granice 3. srpnja odmah je uhićen.

Kavranovim hvatanjem, za Udbu je "Operacija Gvardijan" uspješno završila. O klopci su konačno saznali i organizatori akcije u inozemstvu, i to tako da je Udba u noći 9./10. srpnja 1948. radiotelegrafistu u Austriju uputila brzojav koji prvi put nije bio lažiran: "Idite u pi(zdu, na. Z. D.) materinu.. Mi smo vas zajebali. Stop – Svi ste u našem zatvoru. Stop – Ha. Ha. Ha.! Opet ćemo uspostaviti vezu preko 'tete Ane'. Ona će vam se javiti.! Idite u p. m.!".

Domaća javnost do tada uopće nije bila upoznata s akcijom. Tek je 12. kolovoza u dnevnim novinama izašlo "Saopćenje Ministarstva unutrašnjih poslova NR Hrvatske": "Do sada nekažnjeni ratni zločinci Ante Pavelić, Božidar Kavran, 'zapovjednik ustaša', i dr. Krunoslav Draganović, svećenik pri Vatikanu, kao i neki iz četničko-mačekovske emigracije, uz pomoć stranih imperijalista, otpočeli su početkom ljeta 1947. godine u inozemstvu s organiziranim ubacivanjem špijunsko-terorističkih grupa u našu zemlju. Ubačene grupe sastavljene su od poznatih ratnih zločinaca, koljača, koji su za vrijeme tzv. NDH počinili mnoge zločine nad našim narodima, a po slomu NDH našli siguran zaklon u inozemstvu. Teroristi su ubacivani u našu zemlju u grupicama i pojedinačno, kopnenim i morskim putem, naoružani lakim oružjem i opskrbljeni špijunskim radio-stanicama i ostalim materijalima za špijunsko-teroristički rad protiv FNRJ. Svi ti banditi ubacivani su u zemlju sa zadatkom da organiziraju i rukovode oružanim banditskim grupama, da vrše terorističke i druge akcije i špijunažu u korist imperijalističkih sila. Za špijunažu obučavani su i opskrbljivani u špijunskim centrima u inozemstvu. Organi Državne sigurnosti prozreli su ove neprijateljske namjere u samom početku. Sve ubačene grupe i pojedinci pohvatani su odmah nakon ulaska u zemlju, a da nisu uspjeli izvršiti ni jednu akciju. Uhvaćeni su:
I. grupa: LJUBO MILOŠ, ustaški bojnik i zapovjednik logora Jasenovac, Stara Gradiška i Lepoglava; ANTE VRBAN, ustaški bojnik, na dužnosti u logoru Stara Gradiška, i LUKA GRGIĆ, ustaški rojnik. Uhvaćeni su dana 20. srpnja 1947. godine, kojom prilikom je Grgić poginuo.
II. grupa: ing. BOŽIDAR PETRAČIĆ, ustaški bojnik i stožernik u Vinkovcima; VJEKOSLAV ŠPANIČEK, ustaški natporučnik i zapovjednik satnije; STJEPAN KRIŽANIĆ, poručnik vojnog redarstva; VLADIMIR HRANILOVIĆ, natporučnik vojnog redarstva, i ing. JOSIP JEZOVŠEK, organizator ustaške špijunaže u kotaru Dvor na Uni. Čitava grupa pohvatana je dana 29. srpnja 1947. godine.
III. grupa: MILAN PRIBANIĆ, pukovnik Mačekove zaštite; BOŽIDAR NIČIĆ, četnički major-obavještajac, i DUŠAN TOŠIĆ, četnički organizator. Prebacili su se u Jugoslaviju morskim putem drugom polovinom kolovoza 1947. godine i odmah su pohvatani.
IV. grupa: KREŠO ŽUPAN, ustaški bojnik; ing. FRANJO PETEK, ustaški satnik, na dužnosti u Jasenovcu i ustaški logorski pobočnik; ŽELIMIR LIKO, ustaški satnik-vojni svećenik; EDUARD PRIBILOVIĆ, ustaški natporučnik; IVAN VRAGOLOVIĆ, ustaški satnik; MIHAJLO ČOTA, ustaški zastavnik i logornik u Banja Luci; IVAN ŠOP, ustaški vodnik; IVAN ŠOŠIĆ, ustaški vodnik; MIRKO MARAKOVIĆ, ustaški zbirnik; PETAR JURČEVIĆ, ustaša; IVAN PRUSAC, ustaški zastavnik; SULJO HAJDAR, ustaša; RUDOLF MUR, ustaški logorski pobočnik. Ova grupa prešla je ilegalno jugoslavensku granicu 19. rujna 1947. godine i odamh su svi pohvatani, a Krešo Župan i Rudolf Mur prilikom hvatanja

su poginuli.
V. grupa: JOSIP TOMLJENOVIĆ ‘BRACO’, ustaški dopukovnik i zapovjednik pukovnije; EDO KRŠUL, ustaški natsatnik i zapovjednik bojne; JURAJ PREKA, ustaški logornik; VINKO DUNDOVIĆ, ustaški poručnik i zapovjednik satnije; JURE BROZOVIĆ, ustaški zastavnik; MARTIN MESIĆ, ustaški zastavnik UNS-a; LJUBOMIR SUJIĆ, pitomac ustaške vojne akademije; ANTE BUDIMIR, gefrajter ‘Vražje divizije’. Prešli su u grupi jugoslavensku granicu 24. listopada 1947. godine, a pohvatani su 25. listopada 1947. godine.
VI. grupa: FILIP RADOŠ, ustaški satnik-povratnik; TODOR PANIĆ, Srbin, ustaški zastavnik; JURE MAJSTOROVIĆ, ustaški zastavnik; IVAN MARIĆ ‘IKAN’, oružnički narednik; ANTE ŠIMIĆ, rojnik ustaškog redarstva; IVAN CERANIĆ, ustaša-desetar ‘Plave divizije’; STJEPAN BUNDIĆ, ustaša-mornarički dočasnik; ZVONKO BREZOVIĆ, ustaša; JAKOV ŠIMOVIĆ, ustaški rojnik; IVO MARIĆ, ustaša, IVAN VUČAK, ustaški rojnik. Ova grupa prešla je jugoslavensku granicu u dva dijela, i to 29. studenoga 1947. godine četvorica koji su sljedećega dana pohvatani, a ostali 1. prosinca 1947. godine, a pohvatani su 2. prosinca 1947. godine.
VII. grupa: Od polovice veljače 1948. godine u zatvoru se nalaze vodiči ove grupe, i to: DRAGUTIN KUTLEŠA, ustaški dočasnik, i LEON ZLATAR, zapovjednik ustaške milicije u Goli, a ustaški poručnik MARTIN NEMEC poginuo je dana 30. srpnja 1947. godine.
VIII. grupa: NIKOLA RUBČIĆ, ustaški vodnik; MIJO JAVOR, ustaša; JAKOV MARTINOVIĆ, ustaša; JURE ŠKRBINA, ustaša, i TOMO SERTIĆ, ustaški rojnik. Prešli su jugoslavensku granicu 23. ožujka 1948. godine i istoga dana su pohvatani.
IX. grupa: JAKOV MEDUNIĆ, ustaški rojnik; SLAVKO VIDAČKOVIĆ, njemački desetar-mornar; MARKO JURIŠIĆ, ustaša; BRANKO KUŠTRO, ustaški kotarski predstojnik, i IVICA GRŽETA, ustaški bojnik i šef ustaške cenzure. Čitava grupa prešla je jugoslavensku granicu 27. ožujka 1948. godine, a uhvaćeni su istoga dana.
X. grupa: ing. MIMO ROSANDIĆ, ustaški pukovnik i državni tajnik u Ministarstvu šuma NDH; JULIO ŠPALJ, ustaški stožernik; NIKOLA STANIĆ, ustaški zastavnik; MARKO BALENOVIĆ, ustaški vodnik; MILE MARKOVINOVIĆ, ustaški vodnik, i MILAN ŽILIĆ, ustaša. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 15. travnja 1948. godine i istoga dana su pohvatani.
XI. grupa: PAVLE VUKIĆ, ustaški bojnik-povratnik; SLAVKO UNTERWEGER, ustaški natporučnik; VINKO PAVLAKOVIĆ, domobranski razvodnik; PAVAO PLAVŠIĆ, ustaški vodnik na dužnosti u UNS-u, i ADAM MILIČEVIĆ, ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. svibnja 1948. godine, kada su i pohvatani.
XII. grupa: BARIŠA ŽILIĆ, ustaški bojnik-povratnik; ZVONKO KEVIĆ, ustaša; JOSIP MATJAŠIĆ, ustaški zastavnik; PERO DUJMOVIĆ, ustaša, i JOSIP MARTIĆ, ustaša. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 19. svibnja 1948. godine, a pohvatani 19. svibnja 1948. godine.
XIII. grupa: IZIDOR STRMEČKI, ustaški natporučnik; NIKOLA PEHAR ‘PUDO’, ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu, i MATO VASILJ, ustaški zastavnik na dužnosti u Jasenovcu. Jugoslavensku granicu su prešli ilegalno 19. svibnja 1948. godine i istog dana su pohvatani.
XIV. grupa: JOZO MIHALJEVIĆ, rojnik njemačke SS-policije; VJEKOSLAV BUŠNJA, gefrajter ‘Vražje divizije’; MIJO GAVRAN, ustaški vodnik; ANĐELKO CAR, ustaški dorojnik, i IVICA PAVELIĆ, ustaša-jurišnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 27. svibnja 1948. godine i istog dana pohvatani.
XV. grupa: dr. EMIL TUK, šef župskog redarstva u Sarajevu; MIJO JAGARINAC, njemački mornar-radiotelegrafist; MIROSLAV NAGLIĆ, ustaški vodnik. Prešli su jugoslavensku granicu 1. lipnja 1948. godine i istog dana su pohvatani.
XVI. grupa: TAHIR ALAGIĆ, natsatnik ustaške legije na istočnom bojištu; dr. VLADIMIR SABOLIĆ, veliki župan u Brodu i Bjelovaru i državni tajnik u Ministarstvu unutarnjih poslova NDH. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. lipnja 1948. godine, te su toga dana i pohvatani.
XVII. grupa: VJEKOSLAV BLAŠKOV, ustaški poglavni pobočnik, član doglavničkog vijeća i ustaški povjerenik Radničke komore; TADIJA MANDIĆ, oružnički bojnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 12. lipnja 1948. godine, te su istoga dana pohvatani.
XVIII. grupa: IVAN ŠMID, ustaški logornik i stožerni pobočnik; FRANJO KOVAČEVIĆ, ustaški vodnik; MATO KESEGIĆ, njemački mornar; KAZIMIR KUNA, ustaški rojnik; DRAGO LUČIĆ, ustaški logornik, i STIPE ČOVIĆ, ustaški vodnik. Prešli su ilegalno jugoslavensku granicu 4. lipnja 1948.

godine, te su istoga dana pohvatani.
XIX. grupa: BOŽIDAR KAVRAN, ustaški stožernik za grad Zagreb i zapovjednik ustaša. Prešao je jugoslavensku granicu 3. srpnja 1948. godine kao Pavelićev zamjenik i organizator terorista. Istoga dana je uhvaćen.
Jedan dio navedenih terorista nakon završene istrage predan je na postupak Javnom tužioštvu FNRJ".

Na ovom popisu nisu, međutim, svi koji su sudjelovali u ovoj akciji ustaške emigracije. Vodiči ovih grupa, osim spomenutih Nemeca, Zlatara i Kutleše, bili su još i Josip Brand, Ivica Hećimović, Srećko Rover i Paul Vučetić "Lojzek". Dvojici se trag izgubio u Mađarskoj: Baziliju Lokateli i Anti Mlinareviću. U Sloveniji su zalutali Drago Krema i Danko Vidali te su se s Roverom vratili u Austriju. Cijelu šestu grupu zarobili su Rusi u Mađarskoj 20. siječnja 1948.: Đuru Krajinovića, Murata Loju, Marijana Orlića, Hamida Rdžima, Stjepana Šegu, Antu Vickovića, Ivana Vukovića i Božu Zelića. Osmu skupinu uhitila je već na polasku 22. lipnja 1948. austrijska policija: Stjepana Brkića, Stjepana Evačića, Esada Hurića, Stjepana Majdaka, Franju Vranjkovića i Antu Vukića.

Na ovom popisu, kao treća po redu, stavljena je i jedna grupa koja nije imala veze s Kavranovom akcijom. Naime, kanalom su iz Trsta u Jugoslaviju morskim putem ušli 19. kolovza 1947. pukovnik Mačekove zaštite Božidar Mičić i navedena dva četnička oficira. Pribanić je u Rimu radio na ujedinjavanju ustaša i pristaša HSS-a, a grupu je u Trstu organizirao četnički dopukovnik Siniša Ocokoljić. U Jugoslaviji je Pribanić pak trebao organizirati "hrvatsku armiju", koja bi poslije došla pod zapovjedništvo generala Uroša Tešanovića, zapovjednika navodne Jugoslavenske vojske u zemlji. Toj je grupi suđeno zajedno s ostalim uhićenim ustaškim emigrantima.

Među uhićenima je bio i dr. Vladimir Sabolić koji je do travnja 1941. radio kao odvjetnik u Đurđevcu. Bio je i član HSS-a na čijoj je listi 1935. i 1938. biran za narodnog zastupnika, a 1938. je izabran za tajnika Kotarskog odbora HSS-a u Đurđevcu. No iduće godine istupa iz stranke i postaje organizator ustaškog pokreta u tom kraju jer je već prije bio povezan s ustaškim emigrantima na Janka-pusti u Mađarskoj, a 1939. godine usko se povezao s vodećim ustaškim političarima Milom Budakom, Slavkom Kvaternikom i Mladenom Lorkovićem. U prvim danima NDH imenovan je za ustaškog povjerenika za kotar Đurđevac, u lipnju 1941. za velikog župana Velike župe Posavje u Brodu na Savi (danas Slavonski Brod), a od prosinca 1942. do travnja 1944. bio je veliki župan Velike župe Bilogora u Bjelovaru. Do kraja rata bio je na dužnosti državnog tajnika te ravnatelja unutrašnje uprave MUP-a. Slomom NDH povukao se u Austriju i Njemačku.

Glavnim sudionicima akcije, koje je Udba uspjela uhvatiti, suđeno je javno pred Vrhovnim sudom NR Hrvatske u Zagrebu sa stankama od 10. do 27. kolovoza. Presude su bile sljedeće:
– na smrt vješanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Ljubo Miloš, Ante Vrban, Nikola Pehar, Adam Miličević, Mato Vasilj, Jakov Martinović, Božidar Kavran, Mime Rosandić, Vjekoslav Blaškov, Josip Tomljenović, Vladimir Sabolić, Julije Špalj, Izidor Strmečki-Genc, Eduard Kršul, Rudolf Srnak, Božidar Micić, Emil Tuk, Branko Kuštro, Bariša Žilić i Ivan Šop;
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Božidar Petračić, Ivica Gržeta, Mijo Jagarinec, Josip Jezovšek, Vlado Hranilović, Stjepan Križanić, Vjekoslav Španiček, Leon Zlatar, Želimir Liko, Milan Pribanić, Dušan Tošić, Pavao Vukić, Todor Panić, Ivan Vragolović, Josip Matjašić, Franjo Petek, Martin Mesić, Jure Preka, Mihajlo Čota, Eduard Pribilović, Jakov Medonić, Tahir Alagić i Ivan Šmid;
– na kaznu prisilnoga rada u doživotnom trajanju, gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Vinko Dundović i Jure Brozović;
– na 20 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Nikola Rupčić i Nikola Stanić;
– na 18 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Zvonko Brezović, Marko Jurišić i Pero Dujmović;
– na 15 godina prisilnoga rada, pet godina gubitka građanskih prava i konfiskaciju cjelokupne imovine: Vinko Pavlaković, Milan Žilić, Ivan Ceranić, Stjepan Bundić i Ivan Prusac.

Preostalim sudionicima ove akcije, podijeljenima u četiri grupe, sudio je Vojni sud u Zagrebu po kratkom postupku. Prva je grupa osuđena 28. kolovoza 1948.:

– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Drago Kutleša, Vjekoslav Bušanj, Mijo Gavran, Anđelko Car, Tomo Sertić, Ivan Vučak, Jure Majstorović, Jure Škrbina i Ljubomir Sujić.
Druga je grupa osuđena 30. kolovoza:
– na smrt vješanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Filip Radoš;
– na smrt strijeljanjem: Ivan Šošić, Suljo Hajdar, Jakov Šimović, Mirko Maraković, Ante Šimić, Nikola Grbeša, Petar Jurčević, Ante Budimir i Ivan Marić "Ikan"; na doživotnu kaznu zatvora: Ivan Marić "Zorko".
Treća je grupa osuđena 1. rujna:
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Mijo Javor, Slavko Unterweger, Pavao Plavšić, Mile Markovinović, Jozo Mihaljević, Ivica Pavelić, Marko Balenović, Josip Martić i Zvonko Kević;
– na 20 godina prisilnoga rada: Slavko Vidačković.

Četvrta je grupa osuđena 3. rujna:
– na smrt strijeljanjem, trajni gubitak svih građanskih prava i konfiskaciju imovine: Miroslav Naglić, Dragutin Lučić, Franjo Kovačević, Mate Kesegić, Kazimir Zuna, Stjepan Čavić i Tadija Mandić.
Vrhovni sud NR Hrvatske u cijelosti je potvrdio gornje presude 20. rujna, a Prezidijum Narodne skupštine FNRJ nije uvažio 4. listopada molbe za njihovo pomilovanje. Zajednički su, prema zapisniku, pogubljeni na zagrebačkom groblju Mirogoju 10. listopada 1948. u 20 sati.

Istodobno je Okružni sud u Bjelovaru 12. kolovoza 1948. sudio pomagačima u prebacivanju ustaških emigranata u Jugoslaviju. Većina njih bila je iz Prekodravlja, a presude su izrečene istoga dana.

Do danas nije do kraja razjašnjeno zbog čega je akcija doživjela potpuni neuspjeh. U svojoj okružnici od 25. rujna 1948., Lovro Sučić napisao je da tada još nisu uspjeli ustanoviti način, mjesto i vrijeme prodora Udbe u "domovinski odsjek" niti su našli podatke o navodnom logorniku Kozarcu i navodnom ustaškom satniku Sertiću, koji su prihvaćali grupe preko granice, i to prvi u Hrvatskoj, a drugi u Sloveniji. Sučić je naveo da su ta dvojica ili izdajice ili ubačeni Oznini agenti. Prvi se pojavljuje prvi put nakon što je stigla Petračićeva grupa. Emigranti su sumnjali i u Leona Zlatara, no njegova osuda i smrt odstranili su svaku sumnju. Svi su vodiči kroz mađarski kanal stradali, bilo da su ubijeni bilo da su pohvatani. Budući da su pohvatani i jataci na mađarskim postajama, emigranti su bili uvjereni da je Udbin prodor dogodio u domovini, nakon što je Udbi uspjelo neke od njihovih pohvatati i od njih izmamiti podatke.

Mnogi sudionici ove akcije poslije su za njezin neuspjeh optuživali Zlatara, iako su bili iznenađeni što se i on našao s njima na optuženičkoj klupi. Teško je danas, zbog pomanjkanja dokaza, utvrditi njegovu subjektivnu odgovornost. Stoga od Prusca prenosimo iskaz neimenovanog svjedoka, koji je izravno od Zlatara čuo neke pojedinosti prije njegova smaknuća: "Negdje u ožujku 1948. godine meni su udbaši donijeli u ćeliju krevet namješten slično kao u bolnici i, nakon nekoliko dana, donijeli su Zlatara u ćeliju i stavili ga na onaj krevet. Kad su oni otišli, Pišta je počeo nešto govoriti, međutim ja nisam obraćao pažnju na ono što je on govorio. Stalno sam mislio, zar je moguće, da su oni tako izmrcvarili čovjeka, koji je, po mom mišljenju, morao surađivati s njima. On je imao noge zamotane u neke zavoje i to je strašno zaudaralo na rane. Nakon nekoliko dana provedenih s njim došao sam do uvjerenja, da bi bilo dobro da ipak s njim razgovaram i da tako doznam nešto više o onome, zašto sam bio spreman i život položiti. Pišta mi je tada ispripovijedio što se s njim dogodilo. Padom jedne grupe, koja je išla preko kanala Mađarska, polovicom prosinca 1947. Rusima u ruke, netko je od njih morao otkriti cijeli kanal, kao i veze koje su postojale između Mađara i nas. Na jednome mjestu mađarska je policija čekala Pištu i jednostavno ga tamo uhitila. S njim je uhvatila i sve one koji su nam pomagali u hrani i smještaju prilikom prolaska grupa kroz Mađarsku. Mađarska je policija toliko tukla Pištu, da su mu odbili s nogu sve prste raznim predmetima za mučenje. Prema njegovu pripovijedanju, tukli su ga otprilike ovako: Najprije su ga dobro istukli olovnim palicama po tabanima, tako da je sva koža ispucala i po tabanima i po prstima. Kad su ga tako dobro isprebijali, ostavili su ga na miru dva do tri dana da rane malo zacijele, a onda su ga prisilili da tako ranjivim nogama trlja i hoda po oštrom betonu. Kad to nije htio, ili nije mogao sam raditi, onda su ga pograbila dvojica policajaca i trljali mu noge o taj hrapavi beton. Pod takvim mukama on im je sve priznao. Tada je policija dovela Pišti na suočenje dvije mlade Mađarice da

im on u lice kaže da su i one s njim surađivale u tom pothvatu. Kad je on to učinio, one su mu pljunule u lice i rekle da ga nikada nisu vidjele. Čim je to Udba saznala, odmah je intervenirala kod mađarskih vlasti da se Pišta vrati centralnoj Udbi u Beograd. Tada su ga Mađari onako izmrcvarena odveli na granicu i predali Udbi. Ovi su ga odveli u Beograd, previli mu rane i uputili ga Udbi u Zagreb. Pišta je dobivao oficirsku hranu i to u tolikoj mjeri koliko je sam htio. Sve je nekako dobro išlo do pred samo suđenje, kad je morao svoju ulogu držanja pred sudom napamet naučiti, tako da se ne bi moglo slučajno otkriti da je on bilo što pridonio našem hvatanju. Oni su imali namjeru da ga kasnije ponovno upotrijebe za prljavu rabotu protiv naše akcije. Jednoga poslijepodneva bio je, kao i obično, na saslušanju, s kojega se vraćao većinom dobro raspoložen. Ovoga je puta bio strašno uzrujan i jako zamišljen. Nije mogao izdržati da ne ispriča sve što se dogodilo. Kaže da je slučajno, ne misleći ništa loše, govorio o nekoj ženi s kojom je imao intimne odnose, a ta žena da je kasnije postala supruga upravo onog majora koji ga je saslušavao. Da bi major uklonio svjedoka, koji mu je sa ženom živio, rekao je Pišti otvoreno da to više nikada neće imati priliku govoriti. Pišta mu je tada zaprijetio da će čitavu stvar u vezi akcije Gvardijan iznijeti javno pred sudom. Major mu je tad rekao da on na suđenju može reći samo nekoliko riječi te da ne smije zaboraviti da se poslije suđenja ponovno vraća u prostorije Savske ceste njemu na raspolaganje. Sad je istom Pišta vidio u kakvu je klopku upao i tada je rekao svjedoku N. N. da će mu prije rastanka ispričati pravu istinu, tako da se zna kako se to sve odvijalo. No nažalost, poslije izricanja presude oni su bili rastavljeni i tako je još jedna velika, možda najinteresantnija tajna legla u grob s ovim slabićem".

U emigraciji je dugo pod sumnjom bio i Srećko Rover, vodič u drugom dijelu akcije do austrijsko-slovenske granice. Njega su mnogi optuživali da je Udbin agent i da je uz njegovu pomoć Udba uspjela uhvatiti i samoga Kavrana. Na njega se, po odobrenju i samoga Pavelića, najviše okomio emigrantski mjesečnik Izbor, koji je u Argentini izdavao prijeratni iseljenik Josip Šubašić. Rover se tada svim preživjelim sudionicima akcije obratio s okružnicom, u kojoj je tražio da svaki od njih da izjavu o njemu i o Kavranovoj akciji. Štoviše, general Vjekoslav Luburić i Rover tražili su da se osnuje i sud, koji će osuditi Rovera ako je kriv. Na tome se, ipak, stalo. U časopisu Danica, koji je izlazio u Chicagu, Stjepan Šego je u broju od 14. travnja 1971. iznio obranu u Roverovu korist. Tako je istaknuo da "svi preživjeli sudionici te akcije znaju da Srećko Rover nije kriv" i da "hrvatska javnost ne smije nasjedati neprijateljskim lažima".

Nikada nije razjašnjena ni uloga stranih obavještajnih službi. Poznato je da su Amerikanci kontaktirali neke emigrante, osposobili ih u Njemačkoj za posao radiotelegrafista i opskrbjeli ih novcem i tehničkim sredstvima. Nema, međutim, podataka je li ta služba poslije sudjelovala u razbijanju akcije. Neki sumnjaju na englesku obavještajnu službu, kojoj je Udba nekako u isto vrijeme zatvorila osam agenata u Beogradu. Udba je, po toj verziji, tražila protuuslugu za njihovo puštanje, pa su oni odali sve podatke koji su im bili dostupni o radu Kavrana i emigracije. Ta tvrdnja nikada nije dokazana, ali je moguća. Englezi su, naime, kontrolirali emigrantske logore, osobito one u Italiji, i lako su mogli doznati što sami emigranti pripremaju.

Potvrđena je, međutim, sumnja da su s Udbom usko surađivali logornik Ivan Kozarac te Pavao Vučetić, jedan od vodiča. Udba je također imala svoje ljude i u vrhu hrvatske emigracije koja je organizirala taj pothvat. Neki autori tvrde da je Udba uspjela otvoriti novi kanal preko Slovenije zahvaljujući Ani Rubenić koju je Udba ubacila u ustašku emigraciju u Austriji. Neki čak tvrde da je na suradnju s Udbom pristala i Zlata Kavran, supruga Božidara Kavrana.

Zanimljivo svjedočanstvo iznio je tek početkom 1993. ondašnji javni tužitelj FNRJ Josip Hrnčević, koji je i zastupao optužnicu protiv Kavrana i ostalih: "Nepunu godinu prije Rezolucije Kominforma UDBA je počela hvatati i zatvarati ubačene ustaše. To je rađeno u strogoj tajnosti. Ne znam kako je počelo to njihovo ubacivanje iz inozemstva. Nije mi poznato da li su oni počeli svoj rad nezavisno od UDBE ili ih je UDBA potakla na taj rad. Ne znam je li ih netko iz inozemstva izdao UDBI ili ih je UDBA naknadno otkrila. Znam sigurno da je Ljubo Miloš mnogo koristio UDBI svojim pristankom na suradnju s UDBOM. Ustaše iz inozemstva nisu znali da je Miloš uhićen nego su mislili da na slobodi obavlja svoj zadatak. Po nalogu UDBE Miloš je slao šifrirana pisma Kavranu i drugovima kako bi ih UDBA namamila u stupicu. Nije mi poznato koliko su Amerikanci i Englezi bili upućeni u njihovo ubacivanje niti znam da su oni imali vezu s UDBOM i da su ustašku stvar otkrili UDBI. U to vrijeme bio je šef policije Ivan

Krajačić Stevo, a njegov zamjenik Veljko Drakulić. Onodobna je praksa bila da zamjenik šefa policije bude šef UDBE. No, sve je rađeno u tako strogoj tajnosti, ali ne bez njihova znanja. Ja ne znam poimence nikoga od UDB-inih sudionika. Bilo ih je koji su se naknadno hvalili svojim sudjelovanjem u hvatanju ustaša, ali to njihovo hvalisanje nisam nikada shvaćao ozbiljno. Tek otprilike deset dana prije suđenja doznao sam da je hvatanje završeno i da će pohvatano doći pred sud. Kako je mjesec dana prije njihova suđenja objavljena Rezolucija Kominforma, suđenje je trebalo iskoristiti kao dokaz da KPJ nema veze s imperijalističkim snagama na Zapadu i da jugoslavenski komunisti nisu imperijalistički ni suradnici ni špijuni. Suđenje je prenošeno preko radija pa je trebalo iskusnog pravnika za tužitelja na tom velikom sudskom postupku. Za tu dužnost ja sam bio određen i to sam prihvatio. Optužnica je bila već sastavljena u Javnom tužilaštvu NRH. Sastavila ju je skupina pravnika. Nisam njezin autor. Suđenje je počelo 12. srpnja 1948. i završeno 27. kolovoza 1948. godine. U tijeku suđenja bio je sazvan Peti kongres KPJ u Beogradu. I suđenje je prekinuto. Ne znam da li radi kongresa ili radi nekog drugog razloga. Samo znam da sam bio na Petom kongresu delegat i da sam u svojstvu delegata imao referat na kongresu. Danas za svoju ulogu mogu reći: bila mi je dužnost boriti se za onodobni državni poredak. Od početka do kraja radio sam savjesno. Savjest mi je čista i umrijet ću mirne savjesti".

Odbacivši sve navedene, moguće razloge zbog kojih je akcija propala, najveća je krivnja ipak na strani samog ustaškog vodstva u emigraciji. Ono je svoje planove gradilo na potpuno pogrješnim i nestvarnim informacijama. Živjelo je u uvjerenju da će mu zapadne zemlje pomoći da se vrate u domovinu i opet preuzme vlast, osobito zato što se borilo protiv "komunističke pošasti" u Jugoslaviji. Na ruku mu nije išlo ni samo stanje u emigraciji, koja je bila dosta podijeljena zbog borbe oko podjele državnog zlata NDH. Stoga je "Plan 10. travanj" neslavno svršio, a mnogi su od njegovih sudionika otišli u – smrt. Udba je, s druge strane, bila izuzetno zadovoljna. Ovakvim ishodom nanijela je težak udarac emigraciji, a komunistička je vlast još više učvrstila svoj položaj u zemlji.

Share

20 Responses to Plan Deseti travanj i(li) Operacija Gvardijan

ante007 says:
17. veljača 2012. at 11:01 poslijepodne
Slava palim hrvatskim junacima! Vi ste pali, ali mi smo Tamnicu naroda ipak srušili!

štit says:
18. veljača 2012. at 12:26 prijepodne
Ovo samo govori koliko je komunistički sustav bio doveden do savršenosti glede represivnosti i da je ustaški režim za njega bio mala beba.

claude says:
18. veljača 2012. at 10:02 prijepodne
Neka je slava hrvatskim mučenicima! Ponosan sam što sam sudjelovao u Domovinskom ratu i tako nastavio ono što su ovi ljudi sanjali. Tvrdim da antifašizam kakav zastupaju Stipe Mesić i Ivo Josipović nije duhovni otac Domovinskog rata. Naši duhovni očevi su oni bezbrojni hrvatski mučenici koji su dali živote za slobodu i pravicu. Jedan od takovih je i Milan Šufflay koji je na današnji dan zatučen. Hvala g.Despotu na objektivnom pisanju o ovakvim važnim temama.

Komina says:
18. veljača 2012. at 11:10 prijepodne
@claude: Ti kao borac u domovinskom ratu sigurno znas najbolje i tvoja izjava "Tvrdim da antifašizam kakav zastupaju Stipe Mesić i Ivo Josipović nije duhovni otac Domovinskog rata" se ne treba olako odbacivati. Da li mislis da bi bilo ispravno reci da je Ustaski Pokret duhovni otac danasnje Hrvatske?

brankec says:
18. veljača 2012. at 11:32 prijepodne
Duhovni otac danasnje Hrvatske je Domovinski Rat. Sve ostalo je tema za povijesnicare.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 11:37 prijepodne
Dolazim u Laslovo,Ravanjsku, Sisak,Tenju,Sarvaš i svugdje se pjevaju ustaške koračnice.
Jure i Boban su na dnevnom redu.
Partizanske su se smatrale neprijateljskima i partizane neprijateljima.
Ustašama su pjevali i Ustaše su im bili uzor i ponos za hrabrost.
To sam doživio i nitko mi ne može utuviti u glavu da je bilo drugačije.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 1:13 poslijepodne
Možda ponešto britka sablja zna i o "Škriparima" ???
Mžda zna i o Mirku Kapulici koji je imao malu vojsku u području Čvrsnice i Vrana.
britka sablja reci to povijest od tebe zahtijeva.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 1:19 poslijepodne
Ljutiš se na Despota bez veze britka sabljo,
Mora da si sudjelovao u tim vremenima na nečijoj strani,zato imaj snage i reci ako znaš više nego Despot.
Naravno je da Hrvati plaču za NDH,jer da je ostala nebi bilo Domovinskog rata,niti pedestak godina robije pod Partizanima.

Tadija says:
18. veljača 2012. at 2:07 poslijepodne
Točno je da veliki uvijek grade svoju politiku,ali im očito uvijek ne ide po planu,međutim oni se dosta lako priklone novonastalim situacijama.To je još iz starog Rima prokušano.
Već ja tebe molim da i ti ispričaš svoju priču.Molim te nemoj navijat ni za koga , samo reci onako kako je po činjenicama bilo.
Dok se počmeš svrstavati na jednu stranu,nisi više vjerodostojan.
Povijest treba samo istinu,jer ona nas oslobađa od predrasuda i tada imamo mir.
Dogovoreno.

Schnaps says:
18. veljača 2012. at 3:17 poslijepodne
Opet drevne ustaše i još drevniji partizani. Svaka tema završi na "moj djed..."!

Osobno držim naj ispravnijim definirati današnju Hrvatsku državu kao nastalu na vrednotama Domovinskog rata, muci, žrtvi i palim branitelja i suverenističkoj politici Franje Tuđmana. Antifašizam (o kojemu govori Mesić i Josipović) u današnjem ustavu bode u oči iz jednostavnog razloga što iza tih tekovina "ustavnog antifašizma" kao njeno čedo 1990. dolazi krvi i zemlje hrvatske gladna velikosrpska JNA. Naši branitelji su s krunicom oko vrata i vjerom u Boga, uz nadljudske napore, bez izglednih šansi za uspjeh upravo petokraku, kao simbol Mesićeva i Josipovićeva antifašizma, porazili 5. kolovoza 1995. Antifašizam kao svjetska vrednota – DA, ali komunizam i četničko-partizanski totalitarizam – NE!

Iz gore spomenutog se može parafrizirati Mesiće, koji je rekao da su Hrvati pobijedili 1941. ali i 1945., da su Hrvati izgubili i 1941. ali i 1945. Jedini, oportunistički gledano, mogući svijetli trenutak od 1941. do 1945. bi mogao biti Vokić-Lorković i prijelaz na stranu pobjednika. Vrlo vjerojatno bi dobili granicu na Drini (protiv čega nije bio ni Staljin na Jalti) i demokraciju a ne komunističku tiraniju Karađorđevića, JBT-a. Hrvatski narod je u Jugoslaviji izgubio 50 godina u razvoju, kako materijalnom tako i kulturnom, u odnosu na zapadno-europske zemlje.

Problem u ovoj raspravi jest što se odnos partizana i ustaša promatra crno-bijelo. Komunistička politika (velikosrpska) je kroz historiografiju nametnula takvu sliku gdje su partizani idealizirani a ustaše sotonizirane, što ni teoretski nije moguće a ne odgovara ni činjenicama. Niti su sve ustaše koljači a niti su svi partizani nevinaščad ili velikosrbi. Problem se pojavljuje onog trenutka kada se dirne u crno-bijelu, mislili su, zacementiranu sliku.

Ono što sa sigurnošću mogu reći za sebe, imajući u vidu Karađorđevićevu Jugoslaviju, da bih 10. travnja 1941. sigurno pristupio ustašama. Kako bi dočekao kraj rata, ne znam, ali znam da sigurno ne bi sa četnicima oslobađao Zagreb 8. svibnja 1945.

Mene osobno naj više smeta činjenica da je sam pokret nazvan "antifašizam", kao odgovor na Musolinijev fašizam, dok danas neki žele prikazati Hrvate kao da su izmislili fašizam. Italiji danas nitko ne predbacuje odgovornost ili genocidnost. Možda zato što nemaju jugo-orjunaše i velikosrbe.

antehr says:
18. veljača 2012. at 3:23 poslijepodne
Neka je Vječna slava svim hrvatskim vojnicima koji su pali za slobodu hrvatske domovine(ne jugoslavenske) kako 1941-45 tako i 1991-95 i vidimo se na komemoraciji u Blaiburgu ove godine.

petar12 says:
18. veljača 2012. at 3:44 poslijepodne
Bio sam u domovinskom ratu od početka i to pripadnik 4.gbr u početku kao gardista i do kraja do dužnosti dozapovjednika bojne.
Tjekom domovinskog rata 4.gbr su zapovjedali bivši oficiri JNA i u početku svi zapovjednici bojni i divizijuna bili su bivši oficiri iz JNA.
Tako da nema govora da smo mi nastavljali nekakvu tradiciju propale "endehazije" niti je tko u gardi nosio znakovlje tog propalog izdajničkog režima.
Neznam i kojoj i kakvoj te to postrojbi bio "claude"i di je bio u ratu?????
Pa,borili smo se između ostalog da i ovaj Despot može iznijeti svoj stav,mada se osobno sa ovim ne mogu složiti.

claude says:
18. veljača 2012. at 4:02 poslijepodne
Draga Komina,
ne mislim da je ustaški pokret otac Domovinskog rata. Kroz čitavu hrvatsku povijest postoji silna struja domoljublja. Svatko tko dublje poznaje to domoljublje zna da ono nikad nije bilo napadačko ni prema kome. Nisam nikad mrzio Srbe, ali sam se uključio u obranu svoje zemlje kada je napadnuta. Što se tiče antifašizma – moj je djed u 2. svj. ratu bio obični domobran. 1947. na sam Uskrs je uhapšen. Mučen je i ubijen bez suđenja, dan danas ne znamo gdje mu je grob. Imao je 27 godina. Baka je također mučena, bila je u visokom stupnju trudnoće, a zbog te torture rodila je mrtvo dijete. Nije to usamljen slučaj, neka iznimka, već dio sustavnog ubijanja. To su tekovine antifašističke borbe. Djed od mog prijatelja otišao je u partizane da bi se borio protiv Talijana, a za priključenje Dalmacije Hrvatskoj. Odjednom su komunisti narodnooslobodilačku borbu pretvorili u revoluciju. Prijateljev djed završio je, naravno, neko vrijeme na Golom otoku, cijeli život ostajući obilježen od drugova iz partijskih struktura. E vidiš, on je bio antifašist i skidam mu kapu. Borio se protiv fašističkih talijanskih okupatora, a za Hrvatsku. Ostalu totalitarnu bagru koja dan danas skriva i negira svoje zločine pod krinkom antifašizma ne priznajem!!

claude says:
18. veljača 2012. at 4:12 poslijepodne
Dragi Petre,
Bio sam tvoj suborac, iz 7.gbr i ti dobro znaš gdje smo mi bili i što smo skupa s vama prošli. Također sam bio zapovijednik mrvicu višeg ranga od tebe, a nisam bio kadar iz JNA već običan čovjek iz puka. I, samo usput, u svim akcijama koje smo prošli uvijek sam bio na prvoj liniji. Svoju kancelariju u Varaždinu prvi put sam vidio nakon povratka s terena, u 10 mj. 1995. Pozdrav suborcima iz 4.gbr.

petar12 says:
18. veljača 2012. at 7:08 poslijepodne
Ha,dobro je da je tako….pozdrav i tebi,ali znadeš i sam da to šta smo mi radili u domovinskom ratu nema nikakve veze sa NDH.Uz nas je bio cili hrvatski narod i nismo imali ili pravili kojekave logore kao što ih ovaj Despot opisuje "danica" ili kako već.
Nismo nikad ništa uzimali od civilnog stanovništva,a zajedno smo bili na dubrovačkom ratištu na Livanjskoj bojišnici i ove završne akcije od Oluje pa nadalje…

Mi smo sve učinili u domovinskom ratu na način,da se hrvatski narod može ponositi sa nama i nema potrebe da nas se stavlja pod bilo čiju kapu ovih iz 2.svjetskog rata,jer osim vremenskog odmaka od 50.godine i sve drugo je bilo sasvim drugačije.

Schnaps says:
20. veljača 2012. at 2:21 poslijepodne
Čudno da se nije razvila komentiranija rasprava na ovu vječnu temu..

FC says:
20. veljača 2012. at 8:14 poslijepodne
Cudna su nadmudrivanja kojekakvih tupavaca tko i sto je nasljdnik koga i cega. Za svoj opstanak i nezavisnu drzavu borile su se sve generacije Hrvata, svaka na svoj nacin i povijesnim okolnostima i mogucnostima. Neka je vjecna slava svim koji su bili voljni i spremni zrtvovat se domovinu.

no name says:
22. veljača 2012. at 12:57 poslijepodne
Samo ova epizoda govori o tome koliko su ustvari glupi bili u-emigranti kada su vjerovali da ce im zapad pomoci na bilo koji nacin nakon sto su cijelo vrijeme 2WW bili u borbi protiv tog istog zapada.A o zlocinima koje su pocinili za vrijeme svoje vladavine da se i ne govori.Koliko glup moras biti da i nakon sto su Englezi izrucili svu vojsku u bijegu na Bleiburskom polju Jugoslaviji ti i dalje vjerujes da imas neki znacaj i da te ljudi respektiraju.

P.S.
Nikome se ne moze i ne smije dozvoliti da bilo koji zlocin koji je pocinjen protiv prava i covjecnosti prikazuje kao borbu za Hrvatsku.Da bi se stvorila slobodna i neovisna Hrvatska nitko nema pravo u njeno ime ciniti bilo kakvo zlo i zlocine.
Bilo koja borba za Hrvatsku mora biti samo casna i i cista.Jer svi smo mi samo u prolazu ,a Hrvatska je bila prije nas i bit ce i poslije nas.Hrvatska se moze braniti,cuvati i voljeti samo cascu i cistim srcem i i cistom savjescu.

Hum says:
12. svibanj 2012. at 11:00 poslijepodne
Pitanje nije u casnoj ili necasnoj borbi, pitanje je sta je casno ili necasno i tko odlucuje o tome? Ako pogine 10 neduznih civila u oslobadjanju jednog grada pri granatiranju je li to casno ili necasno? Jesu li svi Hrvati u Hagu necasni? Iskreno, ja to neznam, ali izabirem da vjerujem da su casni. Osobno za mene je absolutno necasno dezertiranje i nepostivanje i omalozavanje hrvatskih boraca iz svih ratova.

ron says:
13. svibanj 2012. at 3:17 prijepodne
Po meni je ustaški pokret sam sebi pljunuo u lice šurujući sa četnicima za vrijeme i nakon rata. citat iz ovog teksta:
“Naime, kanalom su iz Trsta u Jugoslaviju morskim putem ušli 19. kolovza 1947. pukovnik Mačekove zaštite Božidar Mičić i navedena dva četnička oficira. Pribanić je u Rimu radio na ujedinjavanju ustaša i pristaša HSS-a, a grupu je u Trstu organizirao četnički dopukovnik Siniša Ocokoljić.”

isto kao što je ante pavelić pljunuo u lice svim hrvatima i cijeloj hrvatskoj vojsci kada nije na čelu tog svog naroda i te svoje vojske išao prema bleiburgu, nego si je iznajmio vilu u salzburgu. o dijeljenju hrvatskog teritorija šakom i kapom da ne pričam.

da se nadovežem na komenare prije. naša borba u domovinskom ratu je čisti antifašizam, što je posve prirodno jer je četnička agresija 91. fašistička.

kao što vjerujem da je puno ljudi 10.4. prihvatilo NDH čisto iz domoljublja, a ne zato što su bili ustaše, isto tako vjerujem da je puno ljudi kasnije pristupilo partizanima zato što su se htjeli boriti protiv fašizma, a ne zato što su bili komunisti ili željeli jugoslaviju. da se razumijemo, u mojoj obitelji nitko nije bio u partizanima, bili su u domobranima (većinom) ili ustašama (manje). dva člana su čak preživjeli bleiburg i križni put. bogu hvala.

i ne zaboravite jednu stvar. od 96 partizanskih brigada na području cijele bivše jugoslavije, čak 36 brigada su bile hrvatske. hrvati su bili najbrojniji u partizanima.

moj narod ima antifašističku povijest i zbog toga sam ponosan što sam hrvat!

pozdrav!

Otporaš
1st July 2012, 22:15
Domoljub, najiskrenija hvala na priloženom. To će uveliko pomoći popuniti prazninu sivh emigrantskih naklapanja, sumnjih i okrivljivanja jedni druge. Istina, i to naša HRVATSKA ISTINA MORA IZIĆI NA SVIJETLO DANA!
Otporaš
2nd July 2012, 13:01
NAPORI ZA SLOGU U HRVATSKOH EMIGRACIJI

Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina iz godine 1964 u kojem naglašava potrebu i pozivllje sve Hrvate u emigraciji da se pridruže ovom podhvatu. U to vrijeme sam živio u Parizu i neke stvar su mi poznate. Jedan hrvatski svećenik Fra. Fržop koji je došao iz Argentine i bio kod generala s namjerom da ga uvjeri da on, general Drinjanin, prestane izdavati novinu Obranu, te da zajedničkim naporima svih Hrvata počmu izdavati jednu drugu i novu novinu koja će dovesti do hrvatske sloge. Naravno da je za interes hrvatske SLOGE general pristao na to. Priloženo pismo je u vezi toga. Obrana je prestala izlaziti, mislim, za tri mjeseca, ali od tog napora da se iziđe s jednom novom hrvatskom novinom nije bilo ništa. Otporaš.

“DRINA” – Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, došastnika i častnika.
Apartad 5.024, Madrid – Espana

Uredničtvo i Uprava Madrid, 4.IX.1964

general Drinjanin i Husnija Hrustanović

PRIPADNICIMA GLAVNOG STANA I ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA, GLAVNIM POVJERENICIMA EDITORIALA “DRINE”, SURADNICIMA I PRIJATELJIMA.

Draga hrvatska braćo !-

Kao i u svim važnijim problemima koje moramo riješiti, obraćamo se i ovaj put na naše glavne suradnike za mišljenje i sprovedbu. Radi se o sliedećem:

Već se godinama čeka na pokretanje jednog općehrvatskog lista, koji bi širokogrudnim stavom i bez ikakvih ideoloških, organizacijskih i stranačkih kompleksa mogao odigrati pravu ulogu u ovoj našoj sudbonosnoj emigraciji.

U samom početku, i s više strana u svietu, obećana je podpora, te medjusobnim razgovorima i prepiskom – zamišljeni podpuno novi vidici jedne hrvatske novine, koja bi pružila mogućnost svim hrvatskim grupama, da zajednički podjemo novim putem sloge, razumjevanja i izgradnje novih temelja našeg sjutrašnjeg života.

Mi idemo u ovaj smjeli podhvat s demokratskim bazama, što znači otvoreno, da smo na strani onih, koji – željeli to ili ne – moraju uskoro poći u bitku s medjunarodnim komunizmom.

Posebna je briga posvećena ideji pokretanja goleme mase naših novih izbjeglica (ovdje se trebamo SVI zajednički zamisliti: Da je A. Ranković 1962 godine smišljeno, prvo (1) za očuvanje Jugoslavije i drugo (2) da raseli Hrvate što god je više mogao, dao mogućnost mnogima, a najviše Hrvatima, da se mogu nesmetano iseliti u zapadne zemlje. Ovaj Rankovićev smišljeni plan “etničkog čišćenja” je očistio mnoga hrvatska sela, mo), pasašora i radnika po evropskim zemljama – računa se da je njihov broj više od 50.000 – a koji razbacani, neobavješteni, razočarani ili indiferentni, u svadji emigrantskog tiska i bolesnih

ambicija, ne nalaze odgovor na ono, što su okusili na vlastitoj koži u potlačenoj Hrvatskoj. U osvajanju tog golemog svijeta (osvajanju za Hrvatsku !) mi možemo jedino uspjeti, ako odbacimo sve ono što nas dijeli i posvetimo našu snagu i iskustvo u državotvornoj borbi, bez napadanja i predbacivanja, bez časovite koristi i uskogrudnog politikanstva i stranačarstva.

Pokretanje općehrvatskog lista već je privuklo pažnju naših poznatijih pera i mozgova tako, da već sada imamo medju nama ljude iz svih hrvatskih emigrantskih skupina i grupa, koji uvidjaju, da baš nikakve koristi za našu hrvatsku stvar ne će biti od bezkonačne svadje i medjusobnog predbacivanja u emigraciji.

Poslije bratskih savjetovanja i dogovora odlučili smo nastaviti sa imenom ” H R V A T S A V O L J A “, a koje ime je odigralo posebnu ulogu u sirijskom glavnom gradu Damasku – god.1949. – kada je istoimeni list pokrenut i uredjivan po istaknutim hrvatskim rodoljubima (među kojima je bio i hrvatski ministar vlade NDH dr. Džaferbeg Kulenović, mo), koji su već tada pokušali omamiti emigraciju zdravim idejama općehrvatskih interesa, sloge, vanstranačkog osjećaja, u svetoj borbi za deržanstvo, za slobodu, nezavisnost, i svaki napredak domovine Hrvatske.

Listi bi bio tiskan u tiskari “DRINE” uz najniže režijske troškove, bez dobiti ikakve, osim plačanja radnika, papira i poštarine.

Svaki prijatelj “HRVATSKE VOLJE” treba znati, da nas obojica (general i Husnije, mo) ne tražimo nikakav honorar, a niti Editorial “Drina” nema namjere rješavati svoje probleme iz izvora “H.V.” – No, “Drina” će svakako pomoći izlaženje i tiskanje, jer to mora netko ućiniti, da bi se došlo do ostvarenja ovakve općehrvatske novine. Dakle, s te strane mi prikazujemo stvar onako kakva jest, a drugi je problem kako ćemo osigurati izlaženje novine i pokriti neizbježive efektivne tročkove.

Naši prijatelji iz USA, na čelu sa g. Antom D O Š E N, savjetovali su nam kao najbolje rješenje “FOND HRVATSKE VOLJE! što znači, da bi dobrovoljnim prilozima udarili temelj novini i iz istoga podržavali izlaženje. To je svakako moguće, ako svi odlučimo iskreno pomoći, a naša čista računica će biti redovito objevljivanje na stranicama “HRVATSKE VOLJE” svakog, pa i najmanjeg novčanog priloga, s imenom i adresom ili pak pseudonimom onih, koji ne žele objavljivanje svoga punog imena.

Mi ne znamo kako će se mnogobrojne hrvatske publikacije po svietu odazvati u ovom času, ali smo zpsolutno sigurni, da će svi pravi hrvatski rodoljubi prizkočiti i spasiti našu narodnu čast, jer razbijena i zavadjena emigracija nije drugo već naša slabost i sramota. uoči velikih dogadjaja – mi smo morali pozvati – na uskladjeni rad, u zajedničku borbu, pod zastavu i simbol naše mučenice Hrvatske.

Dok pišemo ove redke na stolu pred nama su pisma, izvještaji i vijesti od Hrvata iz cijelog svijeta. Teško je ali moramo mužki priznati stvarnost onakvu kakva jest i zaključiti, da mnoga stradanja, sudjenja, obtužbe i progone naših čestitih boraca po zemljama slobodnog svijeta, ne pokazuju ništa drugo već naču zajedničku suodgovornost, pogotovo onda, kada tudjinske novine svaki slučaj generaliziraju na uštrb hrvatskog narodnog imena.

“HRVATSKA VOLJA” ima sve preduvjete novine, koja bi mogla okupiti hrvatsku emigraciju. U ovoj vanstranačkoj novini stvorili bismo novu platformu hrvatske revolucionarne borbe, pojačali medjusobno veze, stvorili forum cijele emigracije i ostvarili sve ono što godinama čekamo, a nitko nema hrabrosti za početi.

Draga braćo, sve vas molimo za vaš udio, vaše savjete, vašu pomoć i spremnost u raspačavanju naše i vaše novine.

Očekujemo vijesti od vas i pozdravljamo sve redom uz naš vojnički pozdrav.
general Drinjanin.

Husnije nadodao olovkom:

Dragi Ratko!

Zaista me veseli čestitati Vam na lijepom uspjehu u Vašem nesebičnom radu za našu iskasapljenu domovinu. Ja sam tek stigao iz Australije, gdje sam bio dobar prijatelj sa Pavom Gagrom. Sve Vam najbolje želim u daljnjem radu. Vaš odani Husnije Hrustanović.

Neka mi bude dozvoljeno uz ovaj opis nadodati i to: da su nama u hrvatskoj političkoj emigraciji najviše smetali HSS i HOP. Oni su sebe smatrali izabranim predstavnicima hrvatskog naroda, a svi ostali su neka vrst "odpadnika". Svakog puta kada bi se radilo o hrvatskoj sveopćoj suradnji, velike kočnice i brenze dolaze od HSS i HOP-a. Mnogi iskreni pokušaji nisu uspijeli upravo zbog njih. Slučaj HNV iz 1062 godine, kao i ono iz 1974 godine. Otporaš.

Otporaš
3rd July 2012, 01:30
NOVAC BUŠI ŠTO BURGIJA NEĆE,

Amerikanci bi rekli: NO MONEY, NO HONNY.

Posmo generala Drinjanina skoro o tome govori. Pročitajte i zapamtite.

" D R I N A " – Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočastnika i častnika.

Apartado 5.024, Madrid – Espana

Uredničtvo i Uprava Madrid 16.10.1964.

general drinjanin

Povjerenicima DRINE U KANADI.

Pišem Vam dok upravo kopkam po glavi kakvih posljedica može imati činjenica, da već Kinezi imaju atomsku bombu i da je Križčev pao, (ja sam tada radio u poduzeću Librairie Hachette. Upravo taj dan, četvrtak 15 listopada 1964 god. sam se svađao s jednim francuskim komunistom po imenu Francois zbog Kardinala Stepinca. On je tvrdio da je Kardinal Stepinac ratni zločinac i kao takvoga Tito je morao osuditi. Hvalio je Staljina, Kruščeva, Tita, Fidel Castra, Mao Tse-tunga (1893.1976) i sve komunističke leadere. Kada sam sutra došao na posao, s ponosom sam pred ovin Francois počeo hvaliti Kruščeva. Čim je on to čuo, odmah mi je rekao: Prestani! Da je valjao nebi ga smjenili. To sam rekao zato da kažem kako se komunisti preko noći mjenjaju. Mjenjaju se u njihovu komunističku korist. Zato su naši bjednici, kako oni sami sebe zovu, antifašisti uvijek isti. Mo) a dolaze drugi kojima nije stalo do koegzistencije. Izgleda da su laboristi došli na vlast u Engleskoj, i to će sve djelovati na američke izbore. (Te godine 1964. je bio kandidat na Republikanskoj strani Barry Goldwater a na Demokratskoj Ben Lindon Johnoson, mo). Može se tu svašta dogoditi i na nama je biti spremni. Dok Vam ovo pismo dodje više čete toga saznati. Na nama ipak ostaju naši hrvatski i emigrantski problemi.

Vama osobno šaljem avionski po jednu OBRANU, ali ju nedajte iz ruka, dok ne stigne paket, kojega šaljem na Vladeka (Vlado Šimunac, mo), avionski, a on će onda svima dati. javite koliko možete prodati, da se ne gubi. OBRANA ima 20 starna i bit će svakako novi korak. Morali smo jednom govoriti jasno, jer je UDBA zavladala HOP-om i lopovi sprovode teror, denunciraju. Denuncirani su bili i mnogi drugi, a ne samo vel. Medić (Rafo, mo), Kulenović (Nahid, sin predsjednika hrvatske državne vlade NDH dra. Džaferbega Kulenovića, mo), Mile (Rukavina, predsjednik Ujedinjenih Hrvata Njemačeke i moj odobni prijatelj, mo), nego i puk. Batušić (Krunoslav, istaknuti sljedbenik HSS i častnik HOS, mo), Pjanić još ovdje i mnogi drugi, a u Francuskoj isto. (Ja, Mile Boban, korisničko ime Otporaš, povijesti radi, moram reći nešto o ovakovim prljavim stvarima. Kada sam došao u emigraciju, u Pariz 1959 godine, učlanio sam se odmah, naravno, u Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP. Bio sam čak i na čelu društva HOP-a "Dr. Ivan Šarić Evanđelist, Nadbiskup Vrhobosanski". Priznajemn da sam bio zadrt, uporan i izdržljiv; sve za Hrvatsku. Rekao bih da su mnogi hrvati izbjegavali moju nazočnost. Neki moji dobri prijatelji su se ženili a mene u svatove nisu htjeli pozvati. Kada sam im to rekao i spočitovao, jednostavno su odgovorili: Ajde Bogati Bobane, što ću te zvati da mi u mojim stvatovima gužvu zametneš zbog tvog ustašluka. Takova je klima bila, priznajem. Ali, uz sve te zgode/nezgode pred hrvatskom crkvom u Parizu na ulici Rue Clerc,

poslije sv. Mise bilo je na prodaju svakih mogućih hrvatskih iseljeničkih novina. Žarko Luburić je dijelio neke letke o Hrvatskom Narodnom Odporu s potpisom general Drinjanin. Uzeo sam taj letak, pročitao i čim sam došao u stan, napisao sam vrlo žučljivo pismu tom "generalu Drinanjaninu". Pismo je bilo izraženo u 54 točke. Par tjedana iza toga dobijem pismo od "tog generala Drinjanina" oko prilike ovako: "…Dragi Mile, meni je drago da Ti misliš o našoj Hrvatskoj. Meni je svjedno kojoj grupaciji ti pripadaš: Heferovcima, Jelićevcima, Draganovćivcima, Kušanovcima ili bilo kojim drugima. Ja sam hrvatski general, prikupljam sve Hrvate u borbu za Hrvatsku Državu…Ti kadi Ti srce rekne da vjeruješ starom Maksu, javi mi se. Uz nađ hrvatski vojnički pozdrav general Drinjanin. Priznajem da me je s ovim odgovorom odmah podjedio i tako sam ja postao OTPORAŠ. Ail nije u ovome kraj priće. Kada je predsjednik HOP-a dr. Stjepan Hefer, kojega sam ja bio član, došao u Pariz u kolovozu 1964 godine, naš ogranak HOP-a je imao sa njim sastanak. Ja sam toga puta postavljao mnoga aktualna pitanja koja su za sigurno smetali predsjednika HOP-a dra. Stjepana Hefera da mi je rekao: Gospodine Mile Boban da je ovdje Vaš stric Ranko Boban odmah bi Vas ubio jer ste protiv poglavnika i Ustaškog Pokreta. To svakako nije bila istina. Ali čelnici HOP-a su se tako osjećali pa i vladali, po onoj: Tko nije s njima je protiv njih. Nedugo iza toga preko Vijećnika Marka Grabića sam bio izbačen iz Hop-a i nazvan "beogradskim Hrvatom. Mo). Mnogi su ljudi prebijeni, mnogi uništeni moralno i baš mi govori Husnija o tome, kako u Australiji Lovković šef HOP-a radi za policiju, a Udbaši pravi ubiru porez u ime Poglavnika, i tko ne plati, prebiju ga. Dosta je toga i denuncijante treba razkrinkati. Hefer voli da ide na grob Poglavnika da se inspirira, a tamo vlada Višnja (Poglavnikova kćer, mo) i fra Branko (Marić, mo). Jedan letak ga naziva Rasputinom hrvatskog dvora u emigraciji, blate jedan drugoga, a čitali ste šta pišu novine u Torontu. Ljudi u masama ih napuštaju i traže slogu i borbu. Kako ćete viditi iz OBRANE donosimo mi prvi dokaze, dokumente o denuncijama. Poslao sam avionski Vama svima po jednu, a ostalo urediti sa Vladom. Crni (Štef Crnički, mo) će dobiti drugi paket za USA. isto avionski i ako bi slučajno falilo ili preostalo onda neka Vlado/Crni urede medju sobom.

Nadam se da ste već nešto prodali od Štirove knjige (Radi se o knjigi ELEMENTI I METODE KOMUNISTIČKE GERILE, Madrid, 1964, mo) i ja Vam svima upućujem SOS. (ne znam šta bi ovo "SOS." moglo značiti, mo) da nam najhitnije, još danas, pošaljete ako što imate, jer do kraja mjeseca moramo platiti mjenice od mašine. Netreba čekati dok se sve proda, jer je velika potreba. Kako ćete viditi nismo tiskali NOVI LIST, jer ostali nisu odgovorili, a ja ne želim na naša ledja trpati više tereta. Zato smo pravili OBRANU i to na 20 stranica, a u tisku je Drina posvećena Istri (U ovoj Drini je izišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, mo) i primremamo knjigu REVOLUCIONARNI RAT od generala Diaza i zatim moja.

Kada povjerenici kanade nebi niada više dali centa za stvar Drine, nitko nebi mogao ništa predbaciti. Treba izdržati i ove godine platiti ćemo sve dugove, i ako Bog da skoro imati linotop, kojeg kupuje Šego. (Stjepan, poznat kao Stipe Šego, moj osobni i dobar prijatelj. On je taj koji je u totalu platio Linotip osam tisuća i pet stotina dollara 1964 godine. Nije bio oženjen jer kaže da se je oženio za Hrvatsku. Umro u Chicago pokopan u svojoj i našoj hrvatskoj Hercegovini, mo) Onda ćemo moći drugačije plan rada. Ima nas ovdje već nekoliko, i daj Bože da sekrenemo. Imam na kome ostaviti tiskaru. Toliko za ovaj čas. pošaljite nam dakle što imate za prodaju stvari ili od dionica i to jpš danas. Vlado će Vam poslati OBRANU. Ono što nije u novini to ću u okružnici, i odgovoriti ću na poštu. Bratski vas sve pozdravlja. Pišite osobno na adresu: EDITORIAL DRINA. apartado 32. CARCAGENTE, Valencia, Spana.

general drinjanin.

nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
3rd July 2012, 13:22
TORONTO KULA HRVATSTVA

Čitajući ova PISMA MAKSA LUBURIĆA olako se može primijetiti da je težina rada HNO u svim pogledima bila u pravo u Torontu. Naravno da je jezgra bila u Glavnom Stanu HNO kojim je rukovodio, upravljao i smjernice davao general Drinjanin. Također se olako može primijetiti da je general Drinjanin

stalno pisao, na pisma odgovarao, – pogledajte datume na svakom pismu – reklo bi se kao da ni spavao nije. Ideja vodilja mu je bila Hrvatska.

” D R I N A ” – Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočastnika i častnika.

Uredničtvo i Uprava Madsrid, 15.9.1964.

general Drinjanin

Vel. T. Vidovu, dužobrižniku Odpora,
Br. V. Šimincu, gl. povjereniku,
Br. Z. (Žarko, mo) Bojčiću, odsjek za propagandu,
na znanje br. R. Gagri, Predsjedniku
Toronto, Kanada

Draga braćo !

U svoje vrijeme pisao sam Vam o materijalu vjerske prirode, te o želji, da bi se za tu stvar dobila suradnja i drugih osoba, koje recimo nebi htjele s nama suradjivati na čisto vojno-političkom, društvenom itd. radu. Potreba je bila da u tom radu sudjelujemo, te smo padre Oltra i general Luburić predstavnici Hrvatske u toj medjunarodnoj organizaciji i predstavljati ćemo Hrvatsku na raznim Kongresima i priredbama. Nu ne kao Odpor, Vojska itd. nego kao – katolici. I svaki od nas ima pravo kao vjernik sudjelovati. I naravno i druge osobe, koje politički misle drugačije. I ovdje ih ima raznih gledišta, nacija, ideologija, ali su pristalice svog pokreta.

Naravno da ovu stvar treba i pomoći, jer tiskanje sličica, knjižica, pravljenje i slanje paketa, itd. isto košta. Nastojte dakle nekako tu nešto sabrati, pa ili poslati izravno ili predati bratu Šimuncu na posebni konto. Mi naravno nemožemo teretiti fond Drine sa tim izdatcima, nego smo to pokrili osobno padre Oltra i ja. Nismo nikome postavili uvjeta, silili na prodaju, pa iako su nam neki obračunali dolar po paketu od deset knjižica i 10 sličica, većina nije ništa dala. Kao u uvjek: mi vršimo jednu misiju, a kao i uvjek oni najsvjestniji pomažu stvar, koja nam je isto potrebna kao i kruh u tijelu. Hrvatska će imati koristi i od ove pobožne akcije.

Poslao sam pakete (svaki deset kuverata kompletnih) ovako : Šimuncu 6, Nosić 3, Markić 1, Ostojić 6, Sreter 1, Ćurić 3, Alilović 1, Fra Berto Dragičević 2, vlč. Vidov 10, Papec 1, GDJA Lavinski 6, GAGRO (za Bojčića) 6 paketa.

Poslao sam i knjižicu SOCIJALNI ESEJI (Pro. Mirko Meheš, izdanje DRINAPRESS-a 1964. o radu Dr. Felix Niedzielski, mo) total no komada: Šimunac 180, Nosić 20, Markić 10, Ostojić 60, SRETER 10, Ćurić 30, ALILOVIĆ 10, FRA BERTO 10, Papec 10, GAGRO (bojčić) 60. Ta je knjižica zgodna za sve, jer upoznaje sa komunističkom doktrinom, a zgodna je s vjerske strane jer upoznaje sa socijalnom naukom Crkve.

I ovom zgodom mogu reći dvoje: možda sam slab trgovac u ovim stvarima i možda bi drugi to bolje vodio, – ali onoga časa nebi vršili misiju i onda bi moje sposobnosti trgovca bolje izkoristio, nego prodajući sve te knjižice. Vjerujem da smo svi toga sviestni. Ova će nam stvar mnoga vrata ovdje i drugdje otvoriti, a kao vjernici uživamo u duhu, kao drugi u vrsti slastima. Duša se hrani, kao i tijelo. I mi smo oboje. Pokušajte nekako, skupa il posebno, učiniti što možete, barem u Torontu, kamo i pišem za ovu stvar i neka se materijal proširi, šalje kući rodbini i dade u ruke svima, a koliko se može pomozite. Mi smo stari marijinski narod. Širimo tu pobožnost, jer nastavljamo sa radom. Ostalima, u provincijama nisam poslao, nego ću drugom zgodom, a vi mi predložite rješenje. Bog! Odani vam general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
4th July 2012, 03:10
T R Z A V I C E,

general Drinjanin
16.II.1965.

Br. Došenu i Eriću. Usa
Br. Gagri i Šimuncu, Kanada

Dragi moji !

Već se nalazi u tisku okružno pismo, koje će stići u sve dijelove svijeta s pozivom, da pošalju svoje pozdrave za proslavu Desetog Travnja u Toronto i svoje sugestije na pismeno za RADNI SKUP ODPORA, na kojem se trebaju izraditi norme i sve ostalo za rad VANJSKOG FRONTA. Naveo sam i razloge. Uputiti ću to na sve povjerenike u Usa i Kanadi sa sugestijom da osobno prisustvuju svi kojima je moguće, a da se dogovore radi eventualnog zajedničkog putovanja u Toronto i natrag, te da svi pripreme svoj referat o domaćim prilikama, kao i o idejama za rad na tom LEGALNOM VANJSKOM FRONTU. Vjerujem da će Vam se sviditi i vjerujem u uspjeh proslave i zaključke samog sastanka. Ja ću isto poslati referat kao i pozdrav.

Na Vama je da organizirate vezu medju Vama, tj. najbližima. Staviti ću na taj poziv adresu Gagrinu u Torontu, te Rudinu u Usa, kao i adresu ODPORA U TORONTU, da se na te adresu mogu svi obratiti.

Prilažem Vam kopiju pisma Dru. Krnjevića radi dvorane. U isto vrijeme viditi ćemo dokle su voljni ići oni iz HSS-a koji hoće Hrvatsku Državu. (Pojašnjenje današnjim naraštajima koji nisu upoznati, malo ili nimalo, sa hrvatskom situacijom u emigraciji. Državotvorni Hrvati su htjeli svake godine slaviti hrvatski državni praznik koji je bio DESETI TRAVNJA. Mi Hrvati prije 10 travnja 1941 godine nismo imali naš hrvatski državni nacionalni praznik. Svake godine od 1945 pa sve, rakao bih, do 1990 Hrvati u iseljeništvu su bili razdjeljeni što se tiče slacljenja hrvatskog nacionalnog i državnog praznika.

Hrvatski Oslobodilački pokret, HOP je držao monopol nad tim danom. HSS taj dan nije priznavala, tj. Deseti travnja kao dan hrvatske državnosti. Njihovi članovi su mogli ako su htjeli ići na te proslave kao gosti ili kao dobri državotvorni Hrvati. Mnogi Hrvati koji se nisu slagali sa politiko HOP-a nisu htjeli ni ići na njihove proslave Desetog Travnja; te bi samo za sebe i svoje simpatizere održavali proslave Desetog Travnja posebno i zasebno. Sjećam se natezanja u Parizu i kada se nismo mogli složiti, isti dan bi se u gradu parizu slavele dvije pa čak i tri proslave hrvatske državnosti Deseti Travanj. Tako je bilo, na svu žalost, i na drugim mjestima. Zato general u ovom svom pismu piše o dvorani HSS koju su Hrvati Toronta iznajmili kako bi imali svoj sastanak RADNOG SKUPA ODPORA I VANJSKOG FRONTA, a u isto vrijeme imati i proslavu DESETOG TRAVNJA, pošto će tog puta biti Hrvata sa svih Kontinenata. (mo). Mi nikoga ne uključujemo, a niti izključujemo. Mi pružamo ruku svakom Hrvatu, koji je za Državu (Hrvatsku, mo). Ako smo voljni razgovarati, a jesmo, sa prevarenim hrvatskim istarskim partizanima, kako nebi sa HSS-om, koji nam je dao medju inim i šefa HOP-a Dra Hefera. (Dr. Stjepan Hefer je iz Osjeka. Bio je istaknuti član HSS. Za vrijeme NDH bio je neki službenik pri nekom miniastrastvu, što mi nije sada najpoznatije kojega. Doselio se u Argentinu poslije Bleiburške Tragedije kao i mnogi drugi Hrvati. Poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., postao je predsjednik HOP-a. Postoje priče da ga je na smrti Poglavnik dr. Ante Pavelić “svojom oporukom” imenovao za predsjednika. Tu “oporuku” navodno je izmislio dr. Fra. Branko Marić, jer je on bio tu nazočan prilikom Poglavnikove smrti. Zato general govori o HSS da su oni dali Hefera za šefa HOP-a, mo). Ne vjerujem da itko misli da je Dr. Hefer jedini Hrvat u HSS.

Vjerujem da bi PRIJATELJI ODPORA IZ USA morali izdati parolu: SVI U TORONTO ! Ove godine imati ćemo, vrlo vjerovatno proslavu HOP-a, a možda i saveza, kojemu je kako sam tek sada saznao br. Meheš (predsjednik, mo). On je napola naš, – ali Savez se pojavljuje sa idejom da sabotira Odpor. U tom nisu uspjeli sa Dubičancem, ali mi nemožemo samo zato da udovoljimo našeg polubrata Meheša otići u Savez. Bilo bi to glupo, kao što bi bilo glupo da ja osobno pomažem ljude, koji baš najmanje mene vole, a protiv ljudi, koji skupa s menom dijele zlu sudbinu dugi niz godina. Treba egzistirati, da bi mogli koegzistirati, zar ne? To ne znači da se trebamo odreći niti suradnje sa Savezom, niti vlastite proslave, kao što je to već tradicionalno. Australija i Njemačka su delikatne, a u Usa vjerujem da radi suradnje sa Uj. Hrvatima nemožemo. Ako sada zatajimo u Torontu, onda smo se odrekli nastupa KAO ODPORA. A

to nesmijemo, ako hoćemo da nas se ozbiljno shvati. Zato: svi u Toronto ! Bog. podpis olovkom general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
4th July 2012, 11:48
OLAKŠICA

general Drinjanin
9.2.1965.

PRIPADNICIMA ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA

Draga braćo !

Prilažem vam kopiju pisma, koje sam uputio našem dragom prijatelju prof. Mehešu. (Pogledajte u pismo kojeg je general pisao prof. Mehešu dan ranije, tj. 8 veljače 1965. i tu ćete vidjeti generalove jade. Pismo je priloženo na ovim stranicama 16 lipnja 2012., mo) Nakon ozbiljnih potečkoća koje sam imao krajem 1964., kako u mom privatnom životu, (koliko je poznato general je živio sa svojojom četvero djece odvojeno već od 1960 godine. Te 1964 godine je bio razvod braka, mo) tako upogledu tiskare, zahvaljujući Bogu i pomoći i izdržljivosti vas sviju, vjerujem da je došao čas, da afirmiramo ime i organizaciju Odpora na način, da organizacija može funcionirati samnom ili bez mene. To je preduvjet, da se može ići korak dalje. Oni koji su nam negirali političku pamet, davno su propali. Oni koji su nam negirali pravo da vodimo revoluciju, frakasirali su. Oni koji su dirali u našu čast – dokazali su da su bili nečastni. Sada je na nama red. Ne smijemo zatajiti. Legalizacijom kruga Prijatelja ODPORA U USA stvoreni su za našu afirmaciju. Svaki na svom području neka taktizira kako može, neka sudjeluje u radu društava kojih hoće, ali ne gubiti vrijeme u očekivanju nemogućeg.

Treba izvršiti podpunu reviziju naše taktike i strategije na političkom polju. Ja se nadam, da ću za najkraće vrijeme moći izbaciti nekoliko OBRANA manjeg obima i u mnogo primjeraka, kako bi vi mogli na svojim područjima povezati nama sklone ljude. Podpuni frakaso Hop-a, Vijeća i HSS – da ne govorimo o H,B,Z. (Hrvatska Bratska Zajednica, H,B,Z koja je osnovana 1893 godine u Ameriki kao jedno “bratsko društvo” koje je pomagalo Hrvate u potrebi. To društvo se je naglo širilo i proširilo se i u Canadi. Svojim uzajmnim radom je vremenom postalo jedno od Životnih Osiguranja u USA. I ja sam bio član HBZ. Presta sam biti članom najviše zbog jugoslavenske orijentacije tog osuguravajućeg društva, mo) – stavlja nas u svijetu pred čisto politički problem. Vama prepuštam taktički dio, pa ostanite u drugim društvima gdje mislite da je potrebno, a stvarajte ODPOR gdje se to može.

Ja vjerujem, da ću u nizu okružnih pisama pripadnicima Zapovjednog Skupa moći obraditi aktualna pitanja i posvetiti se domovinskom sektoru. (Rekao bih da su baš u to vrijeme počela slanja raznih letaka u Domovinu Hrvatsku, na jednom finom i tankom papiru. U tim letcima se je govorilo “domovinskim ili tamošnjim jezikom”, kako bi ljudi bolje mogli razumijeti PORUKU u tim letcima. Iznijeti ću par tih letaka kako bi se mogla primijetiti TENDENCIJA istih, mo). Ako Husnija i njegova familija budu mogli izdržati ovu klimu t.j. vlagu – onda će i stvar tiskare imati svoga čovjeka. Na svaki način ja ću napraviti ono što mognem, a učiniti i vi isto tako. Vjerujem, da ću tokom ovoga tjedna staviti u pogon LINOTYP, a to će biti početak jednog novog doba za Odpor.

Ovih dana razaslati ćemo malu ali značajnu raspravu puk. Štira : “Strateška Važnost Bosne”. (Radi se o jednoj maloj stručnoj knjižici od 48 stranica, koja je tiskana u knjižnici DRINAPRESSA 1965 god., a koja daje sažetu analizu Bosne. Ovu knjižicu bih preporučio svim Hrvatima, a posebno preporučujem samonazvanim Bošnjacima, da i oni vide svoje podrijetlo, mo) Naravna stvar da vam svima sravljam na srce, da za 10. Travnja afirmirate gdje je god to moguće ODPOR, ako ne drugo – jednom Misom ili bratskim sastankom, pa da odmah o svemu tome pošaljete izvještaje i fotografije u crno-bijelom, a ne u bojama, kako bi neposredno iz toga mogli tiskati jednu spomen DRINU o 20-godišnjici ODPORA, za koji broj od sviju vas očekujem suradnju. Od sada ubuduće, ukoliko se ne dogodi štogod nepredvidjenoga, naše će veze biti češće i sigurne.

Uz naš vojnički pozdrav, odani vam general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
4th July 2012, 16:00
HRVATSKI NARODNI ODPOR

Glavni Stan Oružanih Snaga
general Drinjanin,
17.VIII.1962.

Nekolicini braće predstavnika Odpora, Toronto, Canada

Draga braćo !

Netko dulje, netko kraće vremena, ali svi ste bili, jeste, i nadam se, ostajete, predstavnici Odpora. Prema tome sasma je logično i prirodno da to dodje do izražaja na Konferenciji u New Yorku. (Ovdje se radi o prvom poslijeratnom sveopćem hrvatskom emigrantskom nastojanju da se dođe do jedne snošljive i zajedničke platforme svih Hrvata u iseljeništvu. Reklo bi se da su se tu sastale sve hrvatske političke grupacije osim HOP-a i HSS-a. Oni su svojim uobičajnim standardom bojkotirali s izgovorom da su samo oni izravni i legalni predstavnici hrvatskog naroda, te prema tome, oni se ne priklanjaju nikome, jer da bi se svi drugi trebali prikloniti njima. Tada je u New Torku osnovano PRVO HRVATSKO NARODNO VIJEĆE. Organizaciju HNO za Oceaniju je trebao predstavljati Srećko Rover iz Australije. Tko prati ova PISMA MAKSA LUBURIĆA nesumnjivo će uočiti početak prikrivenog razlaza između Srećka Rovera i generala Drinjanina. Iz ovih PISAMA koje sam do sada objavio može se primijetiti da je Srećko Rover pao pod jedan veliki utjecaj dra. Branka Jelića. Mo). Iz Australije dolazi Gl. Povjerenik za Oceaniju, brat Rover. On predstavlja prema, odluci viđe druđtava, u kojima Odpor ili ima, ili su jednostavno kompletna druđtva Odpora. Logično je, da će brat Rover predstavljati Australiju, ali je isto tako logično da će u osnovnim pitanjima, kada se bude radilo o Odporu, biti uz brata Rudi Erića, našeg glavnog predstavnika. Ako dodje Dr. Hefer (koji se nije pojavio, mo), Dr. Oršanić, Dr. Jelić, itd., oni će svaki govoriti o problemima u Americi, Evropi itd., ali će predstavljati svaki svoju stranku, Pokret, Organizaciju. Logično je zato, da se vi nadjete uz bok brata Dubičanca, ili ostalih predstavnika Kanade, kada se bude govorilo o Kanadi, a isto tako je logično, da budete uvjek, svakom zgodom, u dobru i u zlu, uz brata Erića. Bez toga nismo ništa. Na Konferenciji će svaka Organizacija biti predstavljena po nekome. Vi predstavljate Odpor. I mjesto Vam je uz onog, tko Vam je Glavni Predstavnik, a to je za svakog pripadnika Odpora bez ikakve rezerve Rude Erić.

Osnovna je stvar političkog poštenja i ljudskih vrlina biti vjeran organizaciji, koja Vam je dala mandat, da ju predstavljate. Nitko od nas kao pojedinac ne predstavlja ništa. Skupa predstavljamo našu organizaciju. I svi skupa emigraciju. Osnovna je vrlina biti u dobru i zlu sa zapovjednikom, predvodnikom, odborom, ili skupinom, koja nas vodi ili predstavlja. Ne samo da tim korakom ne štetimo rad Nac. Hrvatskog Vijeća, nego dapače, istome dajemo neku solidnost, jer predstavljamo neku anarhičnu grupu, nego jednu solidnu i jaku organiziranu skupinu, koja ima svoja načela, statute, norme, organizacijsku snagu. KONFERENCIJA individualiteta, bez organizacijske stege i strakture nebi mogla pokrenuti snagu. Demokratski, dobrovoljno prihvaćena stega sprovedena u djelo je snaga jedne organizacije bilo kakvog stila. Jedna organizacija, kao Odpor, sastavljena od veterana jednog rata, posebno mora poštivati zakone, koje je sama sebi postavila. Stega u ime skupnog dobra je mjerilo naše sviesti i iskrenosti. Prema našemu držanju će nas ocjeniti naši članovi, prijatelji pa i naši protivnici.

Znate, na Konferenciji u New Yorku, svi kao jedan oko Erića, a on će se sa Vama, odnosno svim predstavnicima Odpora, dogovoriti. Ja Vas sve u to ime pozdravljam, sa našim vojničkom pozdravom, general Drinjanin (podpis olovkom sa vojničkim štembiljem HNO)

Nastvalj se. Otporaš.

Otporaš

5th July 2012, 13:48
KRITIKA ILI KLEVETANJE

Gospodin Rudi Tomić iz Toronta je bio glavni i odgovorni urednik hrvatskog mjesečnika novine GLAS DOMOVINE koju je izdavao šestesetih godina. Kasnije kada je gospodin Rudi Tomić bio ili izbačen ili samovoljno napustio organizaciju HNO, je počeo izdavati privremenu novinu "NAŠ PUT".

Imao sam priliku upoznati tog otmjenog i uštirkanog Hrvata u Torontu. Za njegovo hrvtstvo nitko mu ne može ama baš ništa loše reći; ali za njegov jezik i njegovo pero je sasvim druga stvar. Više je bio poznat Hrvtima svojom arogantnošću nego svojom inteligencijom. Sve u svemu bio je velika žrtva hrvatstva i za Hrvatsku mnogo žrtvovao i pomagao. Kasno bi ligao a rano bi se ustajao kako bi mogao krajeve dnevnih obveza pozavršavati. Tako je, kao član Hrvatskog Narodnog Odpora ogranka ERIK LISAK u Torontu, napisao podug i dobar članak s naslovom HRVATSKI NARODNI ODPOR i pod naslovom masnim slovima: STRAH I TREPET SRBOKOMUNISTIMA A NADA NAŠE SUTRAŠNJICE. Članak je podug i, rekao bih, napisan s puno ljubavi, poštovanJa i odanosti TEMELJNIM NAČELIM HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i njegovu Glavnom Zapovjedniku generalu Drinjaninu. Među hrpom hvalospjeva da spomenem samo ovo: "…Iako su neki od starih boraca odrekli se ODPORA i generala Maksa, ali to nije sudbonosno za Hrvatski Narodni Odpor, jer se iz dana u dan borbeni redovi ODPORA podmladjuju i nove snage pridolaze, koje su pune borbenog duha i ljubavi prema svojoj domovini, a odani svome narodu i svome generalu Vjekoslavu Luburiću.

Zbilja lijepo i plemenito, bratski i hrvatski, puno ushićenja i samopouzdanja, kako u sebe tako i u organizaciju HNO koje je bio član; te svoj rodoljubno dugi opis hvale HRVATSKOM NARODNOM ODPORU završava ovim riječima: "…Domovina je majka, koja će nas uvjek moći razumjeti.

ŽIVJELA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! ŽIVIO HRVATSKI NAROD! ŽIVIO GEN. VITEZ VJEKOSLAV LUBURIĆ! Potpis Rudi Tomić.

Kao naslov ovog opisa sam stavio KRITIKA ILI KLEVETANJE. Neka ovo bude kao uvod na pismo jojeg ću sada dolje iznijeti. Moj komentar pismu ostavljam dragim čitateljima da se izjasne dali naslov odgovara sadržaju pisma ili ne. Pozdrav svima. Otporaš.

"N A Š P U T"
– our way –
Mr. Ivan Hrvoj,
Box 98,
Arlov, Sverige, Eurpoe. Toronto, 9. lipnja ' 65

Dragi prijatelju !

Primili smo Vaše cij. pismo s priloženim izvješćem o Vašem boravku u Šoanjolskoj i posjeti gen. Luburiću, a nešto kasnije primili smo (ovdje Rudi Tomić govori ili piše u množini, a za cijelo se radi o njegovu bratu Srećku Tomiću koji su uistinu bili i ostali jedini urednici spomenute novine, mo) i poslanu nam predplatu za "HP" (putem pošte $ 4.35), te Vam se na svemu bratski i od srca zahvaljujemo.

Drago nam je, da ste se uz osobnu žrtvu htjeli uvjeriti u rad "Drinapressa", kao i to, da se sastanete sa gen. Drinjaninom u Valenciji. Vi Nam pišete, da se ima šta vidjeti u tiskari i da radi punom parom. Smatram, da bi bilo i sramota kad se ne bi imalo što vidjet, jer u ime tiskare dobiveno je dosta novca, najviše dolara i funta, ali i pored toga ne vidimo da iz nje izlazi mnogo tiska. O materijalu, koji je "namjenjen za domovinu", ne mogu govoriti. Ali, iskreno rečeno, ljudi u mnogo šta sumnjaju.

Nemojte dobiti pogriješno mišljenje, da mi imamo nešto protiv gen. Luburića i "Drinapressa", ali nam se ne svidja način na koji je tiskara kupljena, (tiskaru je kupio i platio osam tisuća (8) američkih dollara Stipe Šego iz Chicaga, mo) kao i propaganda, koja se tamo stvara. Nitko od nas nije zaboravio toliko obećanja, osobito zadnjih godina, a koliko je tih obećanja ostvareno? Stvorena je sumnja u sve, pa i u generala, s pravom ili ne. Vi ste uvjerenja, da je ODPOR u kanadi tolika sila, po broju i idealu, da joj nema pramca u hrv. emigraciji. To je, dragi prijatelju, samo štetna propaganda. Kako sam naglasio,

nemam ništa protiv Odpora, ali sam protivnik svake laži. U Torontu ima grupica ljudi (na zadnjoj god. sjednici bilo ih je svega 29), a sve od zla oca i gore matere. I pored toga što gen. sve zna, on nagovještava treći korak iz Toront! Mi iz ljubavi za domovinu još šutimo, ali mi se čini ne ćemo moći dugo. Tiskara je korisna, ali nije uputno da u njoj pravi revolucionarci troše vrijeme. Za takove stvari ima i drugih ljudi (svakako je mislio na sebe i svojeg brata, mo), prema svojim zvanjima pozvanijih. Kada bi Odpor bio Odpor, što znači jedna revolucionarna organizacija (ne svakako voj. formacija), onda bi se na Odpor gledalo kao na jednu pozetvinu skupinu, koja zna da radi i da ne stavlja sve na bubanj što čini, ili što kani činiti.

Nepromišljene stvari, obmane i laži, klevete, a najviše naši hrvatski "idoli" rezultat su našeg neuspjeha za ovih dvadeset godina. Ipak, ne bi nam bilo toliko teško, da su zablude pravljene nenamjerno, ali očito je, da su pravljene i da se još uvijek prave namjerno! Naši Hrvati i danas slave one, koji su stvorili partizane (a oni postojali u redovima KPJ prije proglašenja NDH i iskočili na površinu zemlje 22 lipnja 1941., kada im je tavariš Staljin dao mig, mo) i Bleiburg! Gdje nam je pamet?

dragi prijatelju, poznato nam je da Vi pripadate Odporu i da ste mu povjerenik, ali ipak vjerujemo da volite istinu i da ljubite svoju Hrvatsku. Stoga, vjerujemo, da ćete bratski shvatiti i rastumačiti ovih nekoliko riječi. Konačno isti nam je cilj: sloboda i nezavisna Država Hrvatska.

Vi ste krasno napisali sastavak, opisali put i dodir s ljudima, ali to uglavnom spada u privatnu stvar i donekle u propagandu Odpora, onoga o kojemu sam Vam naprijed pisao, pa se nemojte ljutiti, što Vam ne možemo udovoljiti želji i objaviti članak. Mi ne vidimo, da iz jedne fašističke i diktatorske Španjolske može ikome sunce ogrijati, a najmanje njenom narodu.

Ako želite po nekim pitanjima možemo još izmijeniti misli, koja bi nam mogal koristiti u našem budućem radu za Hrvatsku…Hrvatska nam mora biti prvom mjestu pa onda sve drugo. Mislimo svojom glavom i nedajmo se zavaravati nikome, a osobiti je grijeh zavaravati poštene rodoljube.

Javite nam se opet, prema želji i potrebi. Mi Vas svi oko !NP" pozdravljamo.
Vaš R. Tomić (podpis).

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
5th July 2012, 23:51
POSLIJE SMRTI GENERALA DRINJANINA.

Donosim ovdje jedno pismo gospodina Štefa Crničkog (1903-2006) pisano olovkom Ratku Gagri u Toronto. Koliko god ovo pismo moglo izgledati nevjerodostojno glede nekih iskaza o ubojstvu generala Drinjanina, ipak ovo pismo je pisao čovjek koji je bio upoznat sa mnogim stvarima u Tiskari Dranapress-a i sa životom samog generala. Dakle osoba koja je bila na licu mjesta neposredno gnjusnog zločina i imala uvida u mnoge stvari, i velike i male sitnice. Tada sam živio u San Franciscu i dobio izvještaj kojeg su dr. Miljenko Dabo Peranić i Štef Crnički pisali. Taj izvještaj sam stavio ovdje 20 svibnja, pa ako netko treba neke pojedinosti neka potraži taj datum opisa ovih pisama. Također ću prilikama potrebe ubaciti neke nadopune poradi bolje jasnoće samog sadržaja pisma. Otporaš.

Carcagente 8 svibnja 1969.

Gospodin

Ratko Gagro Toronto

Dragi Ratko !

Ja sam primio obavjest i Vaše pismo od 28.IV. Ja sam Vam svima javio u okružnom pismu IV/1 i IV/2 što i kako se dogodilo. Policija je ubojici u tragu, ali više Vam ne smijem pisati u interesu istrage, premda znam mnogo više o tom, jer postoji mogućnost da cenzura čita i ovo moje pismo. General je s nama i mi

idemo dalje. To smatram ovaj čas najvažnijim, jer u žalosti ne smijemo klonuti, budući da imamo pred sobom Domovinu i njezinu slobodu.

Za ovaj šas je najvažnije što sam Vam već pisao. Trebamo ovlaštenje od Vanjskog Fronta uz podpis Predsjednika i Podpredsjednika (t.j. Erića i Gagre) uz supodpis Ivana Prcele, jer njega Padre Oltre najviše pozna, i nju najviše vjeruje a drugi Španjolci vjeruju zato, jer je ozenio Španjolku. (Ivan Prcela se je oženio sa Španjolkom 26 prosinca 1963., a vjenčani kum mu je bio general Drinjanin, mo) Kad ja taj dokumenat imam, onda mogu prevesti tiskaru, jer mi je sud prije neće uručiti. Taj dokumenat se ima poslati na Padre Oltra (ili ga Ti možeš donijeti). Oltra će tada dati to Fernandu Matteo Ross, koji ima glavnu riječ, jer tiskara glasi na njegovoe ime.

Ovdje je naime zakon, da stranac ne može na svoje ime imati nikakovo poduzeće niti obrt. Obrt mora glasiti na ime španjolskog državljanina. (Gdje su oni Hrvati sada koji su spočitovavali prvom predsjedniku RH dru. Franji Tuđmanu koji je u zakon RH stavio DA SVAKI DRŽAVLJANIN RH. MORA UZ DRŽAVLJANSTVO IMATI I DOMOVNICU AKO ŽELI POSJEDOVATI NEKRETNINE U RH, mo). Toliko o tome.

Ovamo je stigao preključer Dinko Šakić, šogor Maksov iz Argentine, i biti će ovdje dok Vi dodjete, a s Vama skupa putuje u Toronto do Zore…

Pisao sam već (u povj. listu), (za mene nečitljivo, mo) da se ne obraćate na Beluhana, (Eugen Beluhan Kostelić, duhovnik Hrvata u Španjoloskoj, napisao knjigu u Valenciji 1967 godine u vlastitom izdanju od 525 stranica “STEPINAC GOVORI”. Njega u svojoj knjigi “POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA” prof. dr. Miljenko Dabo Peranić u mnogo čemu sumnjiči kao potrebno ili posluženo oružje u uroti ubojstva generala Drinjanina. U daljnjim pismima koja ću iznositi bit će još spominjanja Eugena Beluhan Kostelić, mo) jer u njegovoj kući se skovala urota (a da on možda i nezna ništa, jer je bedast). U istom kolu je i Bebek, (Željko Bebek je bio glavni urednik novine OBRANA u prvim početcima 1963 god. Radio je s generalom i bio je vrlo neodgovran. Došao je u sukob s generalom a u isto vrijeme se usko sprijateljio s Ilijom Stanićem. Koliko se do sada doznaje iz samih izjava Ilije Stanića, ubojice generala Drinjanina, bio je Ilija kod Željka Bebeka čeasti gost tih pripremnih dana za ubojstvo generala. Ja sam pisao Željku Bebeku u siječnju 1979., našto je on meni odgovorio 8 siječnja iste godine sa adrese: Željko Bebek/ Av. Cardenal Benlloch, 89 Valencia – 10, Španjolska…Mnogi su sponjali tu istu adresu gdje je često navraćao Ilija Stanić. Mogao je Željko Bebek biti prijatelj Ilije Stanića a da ovaj uopće ništa nije ni zna niti u što posumnjao. Ali u zadnjim izvještajima Ilije Stanića, on govori da je imao ortake, tu u Valenciji, ili okolici, samo ih nije htio spominjati. Mo), kao i Filipović, pomoćnik Tijanov. (Pava Tijan je bio glavni urednik Hrvatskog Radio Sata GLAS MADRIDA, a Karlo Filipović o kojem dr. Peranić u spomenutoj knjigi piše na str. 100 “…da Vjerni Generalov vojnik nije ništa znao, ništa naslućivao…” Svi ovi su pod polic. paskom. Isto tako i Oreč (Jozo Oreč, živio u Australiji, bio član Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, HRB, udbini agenti ga ubili u južnoj Afriki u gradu Johansburgu 1979 g., mo), koji je došao iz Australije, a koji stanuje kod Beluhana. Dakle, nikakove veze ne imati s njima.

Danas me je obavjestio Padre Oltra, da fra Branko Marić želi govoriti sa mnom. Nazvat ću ga (možda?) telefonski i pitati šta hoće, ali ništa više. Ja si mislim šta hoće?

General je bio za njih sve previsok, pa ga nisu mogli preskočiti, ali sada kada njega nema, misle da će nas “male” prevesti žedne preko vode. varaju se! Mi idemo i dalje putem Odpora, kojeg je označio naš Veliki General.

Za sada stanujem u hotelu Espana Carcagente telefon br. 230. Poštanska adresa je stara Apartado 32, Carcagente.

oprostite što pišem rukom, jer su mašine zatvorene u tiskari i ne mogu do njih, Prije su mi posudili fratri, ali i oni trebaju svoju mašinu. Dakle, ja moram čekati dokumenat, kako sam spomenuo. Operacija X znači: dabo Peranić je takodjer trebao biti ubijen, nakon što sam ja otišao ovamo 23 travnja na večer. (Mišljenja sam da je ova stvar MALO preuveličana. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vrlo dobar osobni prijatelj. Radili smo skupa u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE preko šest godina. Bio mi je

vjenčani kum. U kolovozu 1978 godine sam ga otišao posjetiti u New York. Tada mi je dao rukopis svoje knjige “POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA” da pregledam te da dadnem moj opažanje, obzirom da sam mnoge spomenute Hrvate u toj knjigi poznavao i sa njima bio godinama dobar prijatelj. Prekonoći kod njega sam rukopis pregledao i stavio neke primjedbe. Sutra uz doručak sam mu rekao da se mnoge stvare iz te knjige trebaju izbaciti, našto je on rekao: NI SLOVA. SVE ILI NIŠTA. Njegova supruga Marija se je složila s menom. On je knjigu izdao u vlastitoj naklad 1984 god. u New York-u, mo). Izmaknuo je i danas sam primio pismo, da je za sada to odklonio (putem policije).

Kopiju ovog pisma šaljem Rudi Erić na znaje.

Primio sam pismo od Jakova, i odmah ću mu odgovoriti. Do malo prije sam bio na konferenciji sa policijom. Kako vidite nikad malo mira. Jučer smo ja i Dinko u Valenciji.

Mnogo pozdrava Vama, gdji Lenki (Ratka Gagre supruga, mo), Vladeku i svoj ostaloj braći.

Sloboda Hrvatskoj! vaš (podpis) Štef Crnički.

PS.

Kada dodjete u Carcagente (avionom možete u Valenciju te uzeti željeznicu do Carcagenta. Ako možete javite dolazak, da čekam u Valenciji). ako dodjete sami u carcagente, javite se policiji, Gardia Civil, da Vas oni dovedu k meni. Štef.

Nastavlja se. Otporaš.

NB:

Sada imamo pismo pukovnika Stjepana Crničkog, starog Maksova prijatelja još iz Janka Puste. On nam je dao do znanja kako stvari stoje četeri (4) tjedna poslije pogibije generala. Prethodno pismo kojeg je pisao Rudi Tomić je sasvim suprotnog značenja i sadržaja. zato se može reći da je bilo mnogo naklapanja i nagađanja sa svih strana oko pogibije generala Drinjanina. Danas nam je kamokud zgodnije povezti sve te spletke i nagađanja, jer je sami udbin ubojica Ilija Stanić izišao sa svojim pričama, osobito iz sarajevske udbine arhive gdje je Ilija Stanić 29 travnja 1969 god. u detalje dao izvještak kako je ubio generala Luburića.

Domoljub
6th July 2012, 01:23
Postovani Otporas pratim svako pismo koje ovdje iznosite. To me nekako poclo zanimati. Pismo Rudi Tomica nekom svom prijatelju nije najsjajnije, najprije za njega zatim i za druge koji su sa njime.

Ovo sam pronasao na portalu “prkos.com” i odmah sam rekao da ovo pismo pripada pismima koje vi ovdje iznosite. Ne znam dali vi znate za ovo pismo ili ne, ali svakako, nadam se da se necete ljutiti sto sam ga ovdje prilozio. Pozdrav. Domoljub.

Najaktivniji » Naslovnica | Ustastvo | Ustastvo
domobran.prkos.com
(Autor: Annie Boban) NASLOVNICA .
Hrvatska i Ustastvo (107)

ZADNJE PISMO MAKSA LUBURICA
Donosim ovdje za hrvatsku javnost zadnje pismo generala Drinjanina.Mozda se nece nikada (sa)znati za njegovo prvo pismo kada je pisano.
Napomena:

Rijeci podvucene i crno premazane su moj dodatak.

Zadnje pismo u zivotu generala Vjekoslava viteza Luburica je pismo pisano Koordinatoru Stjepanu (Stef-u) Crniciki (1903-2006, pukovnik Hrvatskih Oruzanih Snaga, HOS)

general DRINJANIN

18.lV.1969.

Dragi Stef !

Hvala na trudu, na vijestima, pozdravima i brigama za nas. Nisam ti se javljao, jer si stalno u pokretu, kako smo se dogovorili a kako sve ide u redu, nisam se pozurivao. Ja sam dobro, logorasi si bili za praznike (po svoj prilici ovdje general Drinjanin misli na svojih troje djece koja su bila smjestena kod nekoga radi skole a ova ih baba cuvala i na njih pazila priko tjedna dok bi oni isli u skolu. Cesto bi dolazili kuci za week-end gdje bi se oni osjecali kao “logorasi”, misleci na logor Janka Pusta), baba nas obilazila, pa iako sam isao i u Barcelonu, sve je bilo uredu, i logorasi se vratili u logor, baba kuci, a nas troje ko i obicno (ovdje general Luburic misli na Iliju Stanica – udbinog ubojicu – , Domci, generalov sin koji je stanovao sa njima i general), u redu. Danas je Domci bio kuhar, Ilija isto, i ja isto. I prozivili smo , kako vidis i ovo. Nema problema, i sada pravim OBRANU, (novina, mjesecnik, glavno glasilo organizacije Hrvatski Narodni Otpor HNO.), dovrsili smo Dabinu povijest, (dr. pr. Miljenko Dabo Peranic (1926-1995) je bio uski suradnik generala Drinjanina. Dabina knjiga je: Povijest za vrijeme narodnih vladara.), otpremamo pomalo ono prije napravljeno, Mijatovica i Nikice. Dica dobro, zdravlje isto, a i vijesti su dobre. (general pozetivno misli o hrvatskoj stvari a da ni slutio nije da ima guju ljuticu u svojim njedrima), kako od Tebe i Dabe, tako je vec stigloa i od Stanica iz Hamiltona, (potrebno je ovdje spomenuti da je u Hamiltonu zivio jedan cestit Hrvat istim prezimenom Stanic i da je bio vjerni generalov suradnik. Nije mi poznato da li su ova dva Stanica rodbinski povezani.) da je bilo naroda iznad ocekivanja u Torontu a nadam se da je ispalo dobro i drugdje. (radi se o proslavama Dana hrvatske drzavnosti 10 Travanj). U Chicagu Grgic, Ilic, fra. Vendalin (Vasilj) i vitez Coric Dominik, nas kapelan, (radi se o glavnim govornicima na proslavi) pa vjerujem da smo i tamo dostojno svrsili. Javljaju da ide dobro i fond za kuci u Torontu (kupnja Doma Hrvatskog Narodnog Otpora HNO),drugi nista, posebno iz Usa (ovdje se misli na Ameruku)

Bobek nam je poslao 40.000 P.(esota) i veli da ce i drugo do kraja maja. (radi se o Zeljku Bobek koji je od 1962 do konca 1968 godine radio sa generalom Drinjaninom u tiskari DRINAPRESS. On je napisao knjigu: JEDAN NAROD U OPASNOSTI i tiskao ju u tiskari DRINAPRES za koju nije imao novca da plati ni minimalne troskove. Tih 40.000 pesota su za tu svrhu) Kum Prcela (Ivan) pise za knjigu Blajburska (Bleiburska Tragedija) da ce ju morati pregledati jezicni i drugi strucnjaci, i da su odlucili cekati. (Koliko mi je poznato morali su (sa)cekati da se sakupi dovoljno dobrovoljnih doprinosa za pokriti troskove tiskanja spomenute knjige, koja je na koncu ugledala svijetlo dana 1970 godine).

Jedino nam se gazda od kuce joguni i sada trazi 600.000 peseta, jer da je novac izgubio vrijednost. Rekao sam: njet. I bumo vidili.

(Ovdje se treba objasniti hrvatskoj javnosti da je kuca u kojoj je stanovao hrvatski general Vjekoslav Maks Luburic i u kojoj je bila tiskara DRINAPRESS, gdje su se tiskale mnoge knjige, caspopisi, letci, novina OBRANA i vojnicki prirucnici za izobrazbu buducih hrvatskih vojnika DRINA, nije bila vlasnistvo generala Drinjanina, nego je bila iznajmljena i pod kirijom.

Vlasnik kuce je htio prodati kuci generalu Drinjaninu u vrijednsti za 4.000 americkih dolara, sto je bilo cudo manje od sada trazene 600.000 pesota cijene. General se obratio Hrvatima grada Toronto da bi mu oni prikupili sredstva da kupi ovu kucu tako da se ne mora preseljavati. Evo sta o tome kaze generalov suradnik Ratko Gagro (1913-1975).

Pismo 11.3.1969.

Dragi Generale,

…” U vezi kuce sam sve razumio…Meni je to prva vijest da se prodaje…kako vi navadjate za $ 4.000…Moje je misljenje da se da par stotina dolara kapare i stavi se rok mjesec ili dva …Dotle treba dati vrimena organizaciji i pojedincima da se svota pronadje i dostavi za odredjeni datum…Ako svi zataje nece Simunac, Stanic, Nikica, Curic i Gagro. Stoga kupite…”

Tako kaze Ratko Gagro o toj kupnji, koja se na svu hrvatsku zalost nije ostvarila, jer je neprijatelj hrvatskog naroda drugacije planirao…)

Sve to ovo pisem zato, da budes miran, da se ne zuris i dobro iskoristis tvoje vakancije, kad si jednom vec tamo i pare u put utrosio. (Ovdje se radi o Stjepanu (Stefu) Crnickom koji je iz Clevelanda za tu svrhu dosao u Europu kao Koordinator organizacija HNO.) Istina jest da je kuca kuca bez tebe prazna, da i ja i dica ostasmo kao sirocad, jer te smatramo dijelom obitelji. Mirica (generalova kcer) stalno pitala, a kad otvore televiziju i pokazu se “picolitinos”, svi odmah na tebe misle, i o tebi govore. Falis nam kao brat, otac, stric, pocolitino, sto hoces, ali falis. Ali jos ima dana da budemo skupa i ne moze se uvijek putovati. Pa iskoristi dobro, obadji i prijatelje a i prijateljice, a kad ti dojadi, a para nestane, ti lijepo kuci. Ali nije hitnja, pa za to ne beri brige.

Nadam se da ces Dabi, (dr. Miljenko Dabo Peranic koji je zivio u Parizu) zato saljem na njega pismo. Pozdravi gdju Rolf, ako ju vidis. Grli te tvoj odani

Vjeko.

Objavljeno: 07.02.2010. u 15:21h

Delivuk 7.02.2010 23:45 h

Moj bi dida reka da se ti sluzis rvatstvom samo kako bi reka da je ta covik Luburic bija dobar. Ti bolan neznas kako se kod nas kaze. Kada ti deset ljudi kazu da si magare, onda moras poceti revat, jer ovi deset covika znaju vise nego jedan. Tako ti je i sa tvojin Luburicem. Tebe je odgojila ustaska emigracija i ti tako mislis. Mene i nas je odgojila Jugoslavija i Udba i mi ovako mislimo. Sad znas kako mi ovamo mislimo na sve sto je i partizansko i ustasko. Moji stricu nisu se mogli sloziti ko je bija u pravu a ko u krivu. Uvik su se zato karali i jedan drugoga sova, i to sve njagore. Did bi samo reka i jednima i drugima. dico moja, vi ste moji, ja vas volin, a vi pustite neka mrtve kosti pocivaku di jesu.

DOMOLJUB 8.02.2010 12:02 h

Domobran, dozvolite mi na vas clanak nadodati listu Titinih zlocina, poubijani Hrvata u emigraciji.

POPIS UDBINIH ŽRTAVA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

UBIJENI:

1.) Dr. Ivan Protulipac 1946. godine u Italiji
2.) Ilija Abramović 1948. godine u Austriji
3.) Dinka Domančinović 1960. godine u Argentini
4.) Mate Miličević 1966. godine u Kanadi
5.) Marijan Šimundić 1967. godine u SR Njemačkoj
6.) Jozo Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
7.) Mile Jelić 1967. godine u SR Njemačkoj
8.) Petar Tominac 1967. godine u SR Njemačkoj
9.) Vlado Murat 1967. godine u SR Nj.emačkoj
10.) Andelko Pernar 1967. godine u SR Njemačkoj
11.) Hrvoje Ursa 1968. godine u SR Njemačkoj
12.) ðuro Kokić 1968. godine u SR Njemačkoj
13.) Mile Rukavina 1968. godine u SR Njemačkoj
14.) KrešimirTolj 1968. godine u SR Njemačkoj
15.) Vid Maričić 1968. godine u SR Njemačkoj
16.) Ante Znaor 1968. godine u Italiji
17.) Josip Krtalić 1968. godine u Italiji
18.) Nedjeljko Mrkonjić 1968. godine u Francuskoj
19.) Pere Čović 1968. godine u Australiji
20.) Mirko Čurić 1969. godine u SR Njemačkoj

21.) Nahid Kulenović 1969. godine u SR Njemačkoj
22.) Vjekoslav Luburić 1969. godine u Španjolskoj
23.) Mijo Lijić 1970. godine u Švedskoj
24.) Mirko Šimić 1971. godine u SR Njemačkoj
25.) Ivo Bogdan 1971. godine u Argentini
26.) Maksim Krstulović 1971. godine u Engleskoj
27.) Drago Mihalić 1972. godine u SR Njemačkoj
28.) Josip Senić 1972. godine u SR Njemačkoj
29.) Dr. Branko Jelić 1972. godine u SR Njemačkoj
30.) Stjepan Ševo 1972. godine u Italiji
31.) Tatjana Ševo 1972. godine u Italiji
32.) Rosemarie Bahrić 1972. godine u Italiji
33.) Josip Buljan-Mikulić 1973. godine u SR Njemačkoj
34.) Mate Jozak 1974. godine u SR Njemačkoj
35.) Ilija Vučić 1975. godine u SR Njemačkoj
36.) Ivica Milošević 1975. godine u SR Njemačkoj
37.) Nikola Martinović 1975. godine u Austriji
38.) Matko Bradarić 1975. godine u Belgiji
39.) Vinko Eljuga 1975. godine u Danskoj
40.) Stipe Mikulić 1975. godine u Švedskoj
41.) Nikola Penava 1975. godine u SR Njemačkoj
42.) Ivan Tuksor 1976. godine u Francuskoj
43.) Ivan Vučić 1977. godine u SR Njeinačkoj
6
44.) Jozo Oreč 1977. godine u JAR
45.) Bruno Bušić 1978. godine u Francuskoj
46.) Križan Brkić 1978. godine u SAD
47.) Marijan Rudela 1979. godine u SAD
48.) Zvonko Štimac 1979. godine u SAD
49.) Goran Šećer 1979. godine u Kanadi
50.) Cvitko Cicvarić 1979. godine u Kanadi
51.) Nikola Miličević 1980. godine u SR Njemačkoj
52.) Mirko Desker 1980. godine u SR Njemačkoj
53.) Ante Kostić 1981. godine u SR Njemačkoj
54.) Mate Kolić 1981. godine u Francuskoj
55.) Petar Bilandžić 1981. godine u SR Njemačkoj
56.) lvan Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
57.) Mladen Jurišić 1981. godine u SR Njemačkoj
58.) Stanko Nižić 1981. godine u Švicarskoj
59.) Ivo Furlić 1981. godine u SR Njemačkoj
60.) ðuro Zagajski 1983. godine u SR Njemačkoj
61.) Franjo Mikulić 1983. godine u SR Njemačkoj
62.) Milan Župan 1983. godine u SR Njemačkoj
63.) Stjepan ðureković 1983. godine u SR Njemačkoj
64.) Slavko Logarić 1984. godine u SR Njemačkoj
65.) Franjo Mašić 1986. godine u SAD
66.) Damir ðureković 1987. godine u Kanadi
67.) Ante ðapić 1989. godine u SR Njemačkoj.61
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +2
mm: …
NEUSPJELA UBOJSTVA
1.) Mate Frković 1948. godine u Austriji
2.) Dr. Ante Pavelić 1957. godine u Argentini

3.) Dr. Branko Jelić 1957. godine u SR Njemačkoj,
4.) Obitelj Deželić 1965. godine u SR Njemačkoj
5.) Ante Vukić 1968. godine u SR Njemačkoj
6.) Mirko Grabovac 1969. godine u SR Njemačkoj
7.) Dr. Branko Jelić 1970. godine u SR Njemačkoj
8.) Vlado Damjanović 1970. godine u SR Njemačkoj
9.) Dr. Branko Jelić 1971. godine u SR Njemačkoj
10.) Gojko Bošnjak 1972. godine u SR Njemačkoj
11.) Nikola Vidović 1972. godine u Francuskoj
12.) Dane Šarac 1973. godine u SR Njemačkoj
13.) Gojko Bošnjak 1973. godine u SR Njemačkoj
14.) Dane Šarac 1974. godine u Francuskoj
15.) Stipe Bilandžić 1975. godine u SR Njemačkoj
16.) Stipe Bilandžić 1977. godine u SR Njemačkoj
17.) Franjo Goreta 1980. godine u SR Njemačkoj
18.) Luka Kraljević 1982. godine u SR Njemačkoj
19.) Luka Kralievć 1983. godine u SR Njemačkoj
20.) Danica Glavaš 1986. godine u SAD
21.) Ants Tokić 1988. godine u Australiji
22.) Tomislav Naletelić 1988. godine u SR Njemačkoj
23.) Nikola Štedul 1988. godine62
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +0
mm: …
OTMICE
1.) Drago Jelik 1949. godine iz Italije
2.) Krunoslav Draganović 1967. godine iz Italije
3.) Vjenceslav Čižek 1977. godine iz Italije
4.) Ivica Novaković 1987. godine iz SR Njemačke63
nedolicno?losebravoVeljača 08, 2010,IP:83.171.181.243
Glasovi: +0
mm: …
NEUSPJELE OTMICE
1.) Dr. Branko Jelić 1950. godine iz SR Njemačke
2.) Franjo Mikulić 1979. godine iz Francuske
NESTALI
1.) Zlatko Milković 1949. godine u Francuskoj
2.) Zvonimir Kučar 1963. godine u Francuskoj
3.) Geza Pašti 1965. godine u Francuskoj
4.) Stjepan Crnogorac 1972. godine u Austriji

Domobran 8.02.2010 22:56 h

Dragi prijatelju, glasi la je poruka koju mi je poslao jedan prijatelj da ju stavim ovdje, jer se odnosi na ubojstvo generala Drinjanina, sto sada i cinim. Ova poruka ce popuniti neku prazninu generalova ubojstva.
Ubojstvo

Ništa posebno na označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Odpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelja Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vicepredsjednik vlade Augustin Munoz Grandes.

Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu 'Poljaka' na porti College San Antonio. Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi. U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da ne će doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričat povjesničaru Stanku Logariću, jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksi koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksi vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca! Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću.

Dana 22. travanja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odličja i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu. Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam", pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao ustaša i kao hrvatski general.") Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora. Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti?

Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama.

Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj?

Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L'Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on niječe da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više? Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi? Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je

prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Christophe Dolbeau je književnik. Surađuje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpstvo - jugoslavenska rakrana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales à l'Est de l'Europe 1917.-1989

Delivuk 9.02.2010 15:44 h

Vi svi koji pisete ovde vi svasta znate. Ja to citan i mislin je li to moguce da su nasi ljudi tako nesto nasin ljudima radili. Moj dida i ja kada bi isli kmisi i prolazili bi pokraj naseg groblja. On svaki put skine kapu i prikrsti se, Ja ga pitan dide sto ti to uvik cinis kada mi prolazimo pokraj ovog groblja. On bi meni reka. E moj sinko koliko ji ovde nevini lezi. Pitam ga ja pa sta to sada znaci "nevini lezi". Did jopet. E moj sinko. Ti si mali pa ne znas mlogo. kad odrastes vidices kako cete te ljudi napadati cin ti ne mislis ko oni. Ljudi ko ljudi, jedni ce povirovat a drugi nece, ali tvoje ime je ocrnjrno. To se ne more vise obiliti, popraviti pa da bude ko prije. To ti je ko kad uzmes saku plive i bacis u zrak. Vitar to raznese i nikad vise to nemores pokutiti. Tako ti je i sa covikovin obrazon. Kad se zamaze crnilon tesko ga je oprati. Zato uvik prije promisli sta ces reci. Tako ti je i sa nama Rvatima. Jedni druge kaljamo i sto je jos gore jos se veselimo kad jedan drugog okaljamo. To nam nije dosta. Treba ga ubiti i punda smo mi zadovoljni. Tako bi moj dida uvik meni govorija. Tako ti je i sa ovin tvojin Luburice, dobar covik a ljudi ga bezobrazno ocrnili.

Otporaš
6th July 2012, 12:28
OSTAVŠTINA GENERALA LUBURIĆA

Prilažem ovdje izvještaj pukovnika HOS gospodina Stjepana/Štef Crničkog upućen dužnostnicima VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Iz ovog izvještaja se može jasna slika vidjeti SVE IMOVINE GENERALA DRINJANINA. Mnogi su si zamišljali da general živi u velikom bogatstvu i raskošnu životu. Tako je i generalov ubojica Ilija Stanić nedavno izjavio u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" kako je general raskošno živio.

Ja posjedujem par kutija pisama generala Drinjanina koje je on pisao svojim suradnicima, prijateljima i znancima. U tim pismima je izražena GENERALA DRINJANINA SVA LJUBAV ZA ONIM ŠTO ON VOLI, A TO JE NAŠA HRVATSKA, KAO I SVA MRŽNJA ZA ONIM ŠTO ON NE VOLI, A TO JE SVAKA JUGOSLAVIJA.
Neki su već mogli primijetiti u do sada iznešenim pismima kako se je general obraćao svojim suradnicima da mu novčano pomognu snositi nagomilane troškove oko tiskare DRINAPRESS-a. Pripustimo riječ očevidcu Štefu Crničkome, koji je po ovlaštenju VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i po španjoloskom zakonu preuzeo OSTAVŠTINU GENERALA LUBURIĆA.

"DRINAPRESS"
Carcagante, Španija Carcagente, dne 7 kolovoza 1969.

Draga hrvatska braćo,

Javljam vam ovime, da sam kao opunomoćnik VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA preuzeo dana 5. kolovoza 1969. imovinu hrvatskog Narodnog Odpora iz ruku španjolskog suda u Alciri.

Sud je uručio Hrvatskom Narodnom Odporu na moje ruke tiskaru, koja se sastoji iz 1 Lynotipa, 2 tiskarska stroja, 1 stroj za prelamanje listova za knjige, 1 mali stroj za štampanje naslova, posjetnica i ostalih manjih stvari. Zatim jedan nož za rezanje papira i 1 presa za prešanje papira.

Osim toga olovo sirovo, te u slogu, kao i sav ostali pribor, koji pripada tiskari.

Zatim mi je sud predao radnu sobu Generala, koja se sastoji iz 1 stola, i vitrina, 3 stolca, te ormarića za papir i pisma, 1 jedan vojnički krugoval za primanje na sve valove, te jedan televizor.

Zatim mi je sud predao arhivu, koja se je nalazila u stanu, dok je najvažniji dio arhive uzela policija, te se sada ona nalazi kod zapovjednika žendarmerije (guardia civil), (Nadati se je da će ta ista GUARDIA CIVIL jednog dana dati HRVATSKOJ DRŽAVI, za koju se je general borio cijeli svoj život, svu tu ARHIVU u jojoj se nalaze generalove zapisane USPOMENE preko 30 tisuća stranica, mo), te knjige na svim jezicima osim španjolskog, kao i knjige koje su na skladištu.

Osim toga predao mi je sud svu poštu, koja je usljedila poslije tragedije Generala, kao i sve ćekove, koji su kasnije stigli.

Zatim mi je sud predao i dugove, t.j. još ne isplaćene račune, u prilično velikom iznosu.

Ostalu imovinu i to pokućstvo, posteljinu, odjela, španjolske knjige, kuhinju, hranu, predao je sud bivšoj suprugi Generala za djecu jer su djeca sada kod matere svoje. Ona si odprema stvari, koje joj je sud dodijelo svojoj kući.

Drinapress je jučer 6. kolovoza počela radom. Jučer i danas štampali smo 4 stranice OBRANE, te se nadam, da će za tjedan dana po prilici OBRANA mići izići. Strojevi su u ispravnom stanju.

Nadam se, da ćemo uz pomoć Božiju i suradnju svih Vas, hrvatskih rodoljuba poći brzim korakom naprijed.

Meni je hvala Bogu uspjelo spasiti imovinu Odpora, a na Vama je braćo, da je očuvamo i povećamo.

Molim svu braću, da ovo uzmu na znanje, te Vas sve pozdravljam sa bratskim pozdravom SLOBODA HRVATSKOJ !

Stjepan Crnički.

Odposlano:

R. Erich
R. Gagro
M. Nosić
S. Brbić
M. Mikac
Lukas Juričić
Ilija Vučić
Pavle Vukadin
S. Mikulić
S. Fištrović
Ivan Džeba

Nastavlja se. Otopraš.

Otporaš
6th July 2012, 19:09
JEDNA ŽALOSTNA SREĆA

Donosim ovdje jedno pismo pukovnika Stjepana/Štefa Crničkog, koje će za sigurno biti citirano mnogo puta i koje će za sigurno poslužiti popuniti prazninu generala Drinjanina. Na kraju pisma ću reći par riječ i za sada ništa više. Otporaš.

DRINAPRESS
Santa Ana, 33
CARCAGENTE Carcagente, dne 20 siječnja 1970.

Gospodin

R A T K O G A G R O

Dragi brate ratko !

Primio sam Vaše pismo od 12 siječnja ove god. i osvrnut ću se njega kasnije, čim dospijem, ali sada bih Vam rado svratio pozornost na jednu stvar.

Vidim teškoće Vaše, a da o svojim i ne govorim. Ljudi su mi u prvo vrijeme cvilili neka izdam OBRANU, a sada kad ju imaju hoće Bog zna što. Svi stavljaju zahtjeve, ali oni sami malo rade.

U ovom pismu rado bih Vas upozoriti na jednu stvar:

Oisali ste mi, da ste poslali na Padre Oltra ček na 400.- can.Dolara za djecu. Ček je ispunjen na Domči-a. To je učinjeno vrlo loše, jer djeca od toga neće imati ništa. Njihova mama će to potrošiti Bog zna zašto. To je takova baba, da ja takovu nisam vidio u životu. Nisam htio o tom pisati osim familiji i to Dinku (Šakić, mo), kako je postupala.

Na dan Svih sveti bio je okićen grob Generala, i ljudi su dolazili u masama, bilo ih je više stotina, koji su došli posjetiti grob Generala.

Bivša žena Izabel niti djeca nisu bili. Poslao sam Logarića u Beniganim, da vidi, nisu li možda otišli u Bilbao, ali nisu, jer su bili svi u Beniganimu. Logarić je pitao Domči-a (General je imao četvero (4) djece: Domagoj, 1955, hrvatsko ime, Domći, Drina, 1956, hrvatsko ime, granica na DRINI, Vjeko, 1957, hrvatsko i očevo ime i Marica, 1958, hrvatsko ime, mo) zašto nisu došli na grob oca, a on je slegnuo ramenima — znači ona im je zabranila ići.

Za Božić sam poslao djeci dar kao i obično, i Logarić (Slavko Logarić, mo) je odnio na badnjak u Beninganim. Predao je djeci, a ona je rekla Logariću, da ga zove Guardia civil /policija/. On je išao. Tamo su mu rekli, da ona traži, da nitko ne smeta djecu i ne posjećuje. Logarić se vratio natrag k njoj i pitao ju šta to znači. Ona mu je rekla, da ne želi da i jedan Hrvat dodje posjećivati djecu. Logarića je to razbjesnilo, što je posve naravno.

Ja ne mogu doći niti blizu, jer sam se posvadio s njom kad sam preuzimao tiskaru /5 kolovoza/ jer je ona htjela arhivu, koju ja nisam dao. Tada se je ona izlajala do mile volje, govoreći, da ju hrvatska politika ne zanima. Udba bi imala ti arhivu, da ju nisam ja oteo, i to preko nje.

radi toga sam pisao Padru Oltri, ako još ima ček, neka ga vrati natrag, i ček se neka položi u banku. U buduće se neka čini tako, jer nije poželjno da se dade babi i jedna centa, da ona troši, a djeca ne će od toga imati ništa. Ona je sve kriva, i mene čudi, da je naš Maks živio s nojme i tri dana. To je takova osoba.

O tim stvarima ja nerado pišem, jer to su osobne stvari, koje se ne tiču Odpora, ali vidim, ali vidim, da se u ovom slučaju i tiču, jer ne želim, da ljudi daju novac, a baba da troši, dok djeca nemaju ništa od toga.

U buduće neka se novac stavlja u banku, tamo gdje je zaključano. Ako Padre Oltra nije taj ček poslao Domći-u, zadržat će ga, a Vi mu javite neka ga šalje natrag.

Toliko o tome.

Uz bratski pozdrav avima Vama.

SLOBODA HRVATSKOJ ! (podpis Štef crnički.)

Nastavlja se. Otporaš.

NB:

Prije nešto više od godinu i pol imao sam priliku preko telefona razgovarati s čovjekom koji je otišao u Španjolsku posjetiti djecu generala Drinjanina.
Tom prilikom je saznao da su djeca skoro izgubljena. Nezainteresiranost djece da saznaju nešto više o njihovu ocu ga je toliko raztužilo i ražalostilo da je zaplakao.

Djeca su bila mala i ostali su kao SIROČAD. Drugi ih odgajao onako kako je to drugima odgovaralo. Dok su bili s ocem, bili su pod okriljem HRVATSTVA. Kasnije sve što se je dogodilo je JEDNA ŽALOSTNA NESREĆA. Ima u hrvatskoj DIJASPORI takovih slučaje na pretek. Pričao mi je Ante Miletić iz Toronta da je bio krizmani kum sinu njegova prijatelja. Sin nije govorio hrvatski a otac nije govorio engleski. Ante Miletić je morao biti i kum i prevoditelj. Obitelj se odgajala u dva smjera: jedan hrvatski a drugi kanadski. Žalosno ali i često puta istinito.

Otporaš
6th July 2012, 22:12
Malo prije mi se javio jedan prijatelj s ovom porukom prof. Ivana Prcele. da reknem nekoliko riječi o devedesetgodišnjaku maldiću Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922 godine u selu Kašute kod Trilja. Bio je student bogoslovije u Sinju kada su ga partizani mobilizirali u NOB. U svibnju 1945 sa svojom jedinicom u sastavu JNA bio je u Trstu, odakle je dezertirao i prišao na savezničku stranu. Po njegovim iskazima vidio je mnoge brutalnosti JNA što ga je potaklo u slobodnom svijetu raditi na tome da prikupi što god je više moguće iskaza živih svjedoka o partizanskim zločinima počinjeni, kako gosp. Prcela kaže, nad mojim hrvatskim narodom i mojim naraštajem. Uzelo mu je mnogo godina prikupljajući te podatke, sastaviti, složiti, prevesti na engleski i, konačno, napisati obujmu knjigu OPERATION SLAUTHERHOUSE od 557 stranica, 1970 godine.

Početkom šesdesetih godina prof. Prcela dolazi u Europu, obilazi hrvatske iseljeničke zajednice, dolazi u Španjolsku posjetiti neke svoje prijatelje, s kojima je išao posjetiti hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića. Kako je sam pričao da je bio više nego oduševljen izjavama generala Drinjanina o svim hrvatskim zbivanjima. To je bio početak iskrene suradnje između generala Drinjanina i prof. Ivana Prcele. kada se je Ivan Prcela 26 prosinca 1963 godine oženio s Španjolkom, general Drinjanin je potvrdio svoje iskreno i hrvatsko prijateljstvo prof. Ivanu Prceli tim da mi je bio vjenčani KUM. Eto, to je upravo KUM prof. Ivan Prcela koji je poslao svom prijatelju G. Vuškić ovu dolje niže poruku da se zna što bi svi Hrvati trebali znati. To ovdje prilažem jer se uistinu odnosi na moje prethodno pismo koje sam ovdje iznio.
Otporaš.

G. Vuskic Fri, Jul 6, 2012 at 1:18 PM
1ivanprcela@roadrunner.com <1ivanprcela@roadrunner.com> Fri, Jul 6, 2012 at 2:26 PM
To: “G. Vuskic” <trup1959@gmail.com>
Reply | Reply to all | Forward | Print | Delete | Show original
I ja sam godine 1970., skupa sa svojom suprugom Spanjolkom, htio posjetiti djecu mojega nezaboravnoga kuma, ali Isabel nas nije htjela primiti. Ni DOMCI, sada doktor medicine, pred dvije godine ne htjede me primiti nego naprotiv… Isto tako Mirica NE HTJEDE ME primiti, iako sam iz stana gje sam bio u Valenciji kamen mogao baciti u njezin stan. MIRICA TREBA BITI ZAHVALNA SVOME VELIKOME OCU STO JE ZIVA JER MAJKA JE HTJELA NJU POBACITI. Ovo sam nekidan istakao u prijevodu jednog spanjolskoga casopisa – neka to udje u biografiju koja se u Zagrebu pise.

BOG I HRVATI i ZA DOM SPREMNI!

J. Ivan Prcela

Otporaš
7th July 2012, 13:37
prkos.com
(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA .Hrvatska i Ustastvo (103)
ZIVOT I RAD VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIC

Donosim ovdje u 2 nastavka zivot i rad Vjekoslava maksa Luburica u borbi za Hrvatsku Drzavu.Ovi opisi su samo dio njegova rada.
Mnogo se je reklo i napisalo o Maksu Luburuci, ali jos nije toliko dovoljno ni receno niti napisano da bi ga se moglo posteno i trijezno okarakterizirati u borbi za Hrvatsku Drzavu. Vjekoslav Maks Luburic, general Drinjanin je svom suradniku dr. Miljenki Dabi Peranic napisao u pismu:

“Kazu da su mnogi protiv mene. Zapamti: samo oni koji su se u bilo cemo ogrijesili o dobro Hrvatske. A i tu ih malo znade sto sam radio. Pitajte to one Partizane koje je Zagreb osudio na smrt, a oni po raspustenoj Lepoglavi u Svibnju 1945 sa zastavama “Lepoglava” marsiraju Zagrebom”.

U spomen na Vjekoslava Maksa Luburića (20. travnja 1969.)

Prve godine svojega života proživljavao je kao dijete u biedi, u skučenim i teškim prilikama ratnih godina u prvom svjetskom ratu. Tada je vladala glad u krajevima južne Hrvatske i to posebno u Hercegovini i Dalmaciji. Bilo je to koncem prvoga svjetskog rata. Nakon svršetka rata ostao je Luburić bez oca, kojega je ubio srpski žandar u Trebinju par dana pred Božić. Srpski žandari su haračili i ubijali u to doba, i nisu bili pozivani na odgovornost. Taj dogadjaj, smrt njegovog oca najviše se usjekao u dušu malog Vjekoslava, koji je uz ostale bijedne prilike ostao i bez oca.
Svršivši pučku školu, nastavio je polaziti srednju školu na Širokom Brijegu. U to doba se već znatno razmahao pokret protiv srpske zle uprave i dominacije Srba u svim hrvatskim krajevima, pa tako i u Hercegovini. U školi je mladi Luburić uz ostale djake dijelio letke i sudjelovao u demonstracijama, te je dolazio u sukob sa policijom. U tom poslu sa letacima prilično se usavršio, paje i sam počeo umnožavati letke i dijeliti ih. Bilo je tu čestih progona i zatvora, te je na koncu Vjekoslav Luburić bio istjeran iz škole i bilo mu je zabranjeno polaziti bilo koju srednju školu u kraljevskoj Jugoslaviji. Teškim srcem morali su franjevci na Širokom Brijegu odpustiti iz škole Vjekoslava Luburića, koji je inače bio dobar djak i vrli hrvatski rodoljub. No, oni su bili prisiljeni tako učiniti, jer je to bio nalog okupatorske jugoslavenske vlasti.
Vjekoslav Luburić je tada morao napustiti školu kao i svoj dom, radi neprestanih progona vlasti. Tada se zaputio u Dalmaciju s namjerom da se prebaci u Italiju, jer je doznao da postoji u Italiji hrvatska organizacija, koja radi i bori se za slobodu Hrvatske. Nije bilo uspjeha da se prebaci u Italiju, te se vratio natrag u Ljubuški. Tom prilikom posjetio je grob svojega oca u Trebinju, i tu je odlučio da će učiniti sve moguće da se uključi u redove onih Hrvata, koji rade za oslobodjenje Hrvatske od srbskog robstva.
Nakon toga se pokušao prebaciti u Madžarsku, ali nije imao uspjeha. Bio je uhvaćen kod prelaza preko granice, te je bio zatvoren, i nakon toga bio je kao malodobnik vraćen njegovoj majci. Tom prilikom izjavio je mladi Luburić jugoslavenskim vlastima da će se on svejedno prebaciti preko granice prvom prilikom. Tako je bio prisiljen boraviti u Ljubuškom neko vrijeme, a zatim se uputio u Zagreb.
Bilo je teško u to doba održati se u Zagrebu, jer je bila oskudica, kao i velika besposlica, te je bilo teško dobiti zaposlenje. Vjekoslav Luburić se ipak zaposlio na nogometnom igralištu Gradjanskog, gdje je brzo stupio u vezu sa Hrvatima, koji su bili neprijateljski raspoloženi premajugoslavenskim vlastima, koje su provodile velikosrpsku politiku.
Malo poslije toga zaposlio se na imanju Vinovrh, koje je bilo vlasništvo Hrvatskog Radiše. Tu je našao vezu sa Hrvatima, koji su imali vezu sa ustaškom organizacijom. Neko vrijeme je radio na Vinovrhu, a zatim se uputio u Suboticu s namjerom da se tamo prebaci u Madžarsku i da se tamo pridruži ustaškoj organizaciji. Tu nije imao uspjeha, jer je bila prekinuta veza iz njemu nepoznatih razloga. Iz Subotice pošao je Luburić u Baranju i tražio je zaposlenje kod seljaka, i namjeravao je sam riješiti pitanje prelaza preko granice bez ičije pomoći. Našao je zaposlenje kod jednog seljaka blizu same granice i tu je upoznavao sve okolnosti, koje dolaze u obzir za prelaz preko madžarske granice. Granica je bila dobro čuvana od pograničnih stražara.
Ta seljačka kuća, gdje se Luburić zaposlio bila je kuća Hrvata, koji je bio svjestan hrvatski rodoljub, jer je Luburić našao u kući na tavanu starčevičanskih novina, kao i hrvatskih knjiga. Svoje namjere nije Luburić povjeravao nikomu, već je nastojao vladati se tako da ih nitko ne otkrije, što muje i uspjelo. U istom seluje radio takodjer ijedan vlah, mladić iz okolice Nevesinja, pa je Luburić zajedno s njime išao na oružničku postaju, te su zamolili zapovjednika postaje, da im napiše molbe, jer da žele ići u dočasničku (podoficirsku) školu. Ovaj je zatezao, pa im je rekao neka dodju drugi ****, jer da će dobiti pisači stroj, pa će im onda napisati molbu. Došli su i drugi **** i Luburić spominje kako je šaljivo izgledao taj

narednik, jer kad je udario koje slovo na pisaćem stroju, obično je isplazio jezik, kao i dijete kad u pučkoj školi uči pisati “i–u”, To je mladi Vjekoslav Luburić opazio i to je odmah umanjila ugled državnih službenika u njegovim očima, jer je vidio da su neznalice i da im je brutalnost jedina odlika. Tako je upoznao i dio oružnika kao i pograničnu stražu, te se potajno spremao na odlazak u Madžarsku. Jednog dana je u dogovoru sa svojim poslodavcem, koji nije niti slutio što njegov sluga namjerava, natovario je Luburić jedna kola gnoja, i to je trebao odvesti na oranicu, koja se nalazi blizu granice. Luburić je natovario gnoj, te je ujedno stavio na stanovito mjesto svoj samokres i streljivo, pa je upregnuo konje i otišao sa kolima na spomenutu oranicu.

Tu je istovario gnoj, odvezao konje i pustio ih da pasu, te je pošao u jedan kanal, koji je vodio da same granice. Uzeo je svoj kaput i oružje te je zagazio u vodu obučen i pošao po vodi u kanalu prema granici. Tako je sporo napredovao, ali je kanal bio usječen, pa je tako on bio sakriven i pogranična straža ga nije vidjela. Tada je naišao neki čovjek, koji je stajao na obali kanala i začudjeno gledao kako taj mladić obučen gaca po vodi u kanalu. To je po svoj prilici pobudilo sumnju pogranične straže, pa je stražar na stražarskorn tornju gledao na dalekozor i činilo mu se sumnjivo, te je opalio signalni hitac na uzbunu. Luburić je tada iskočio iz vode, te je potrčao prema granici, koja nije bila daleko. Prema njemu je trčala i granična straža sa psima. Kada su bili već dosta blizu, pretrčao je Luburić preko granične linije, te je pretrčavši oko 20 metara na madžarsku stranu stao, te se spremio za obranu, jer na madžarskoj strani nije bilo nikoga, pa je postojala opasnost, da jugoslavenski graničari pretrče na madžarsko područje i da tamo svladaju Luburića. To su oni i pokušali, ali ih je vatra iz Luburićevog oružja zaustavila, a osim. toga dotrčala je i madžarska pogranična straža, tako da su jugoslavenski graničari morali natrag na jugoslavensko područje. Tu je nastala svadja, jer su jugoslavenski graničari tražili natrag toga mladića, jer da je ubio čovjeka. No, to nije bila istina, jer je jugoslavenski graničar bio samo ranjen. Madžarski zapovjednik pogranične straže se zaprijetio da će otvoriti vatru na njih, ako silom pokušaju oteti mladića, tim više, jer mu je dotrčalo i pojačanje. Tako je mladi Vjekoslav Luburić pošao sa zapovjednikom pogranične straže u zapovjedništvo, gdje je načinjen zapisnik o ilegalnom prelazu preko granice. Luburić je dao pograničnom redarstvu svoje podatke, da je rodom iz Hercegovine, a Madžari su ga odmah oslovili “Bošnjak- šogor”, jer su oni vrlo poštovali Bošnjake. Tadaje Luburić predao naredniku i svoj samokres. Prema madžarskim propisima morao je zapovjednik staviti Luburića u zatvor, dok ne dodje rješenje od viših vlasti. Tako prema izjavi samog Vjekoslava Luburića, on se je u zatvoru tudje zemlje po prvi **** osjetio slobodnim. Nakon par dana pošao je Vjekoslav Luburić iz ovog zatvora u hrvatski prihvatni logor Janka pustu.

Na Janka pusti počeo je za Vjekoslava Luburića novi život. Bio je to život pun napora i samoodricanja i život vrlo težak. Bilo je tamo pedesetak isto takovih izbjeglih ljudi, koje su jugoslavenske vlasti progonile radi njihove borbe protiv velikosrpskog terora. Oni su se morali sami uzdržavati, morali su raditi, orati, sijati, i žeti, jer nisu imali nikakovih drugih prihoda. Janka pusta bio je veliki posjed, koji je bio iznajmljen, te je na tom imanju bio organiziran prihvatni ustaški logor. Osim toga što su morali raditi članovi toga logora, morali su vršiti i vojničke vježbe, kao i posebne gerilske vježbe, te održavati veze sa Domovinom, primati i odpremati izvješća, tiskati i odpremati letke u Domovinu.

Vjekoslav Luburić je na Janka pusti marljivo učio vojničke vježbe, taktičke zadatke, upotrebu oružja, kao i gerilsku borbu, te upotrebu svih sredstava za rušenje tiranske srpske vlasti, koja je zarobila Hrvatsku. Zapovjednik Janka Puste bio je tada Gustav Perčec, a veza sa Poglavnikom bio je pukovnik Servaci. Na Janka Pusti dobio je Luburić ime Maks, i tamo je postao legendarni Maks.

Na Janka pustu je došlo i drugih Hrvata, a medju njima i Jure Francetić, kasniji legendarni osnivač i zapovjednik “Crne legije”. Takav život na Janka pusti, kao i takav rad odvijao se do jeseni godine 1934. t.j. do atentata u Marseillesu, gdje je pao žrtvom diktator Aleksandar Karadjordjević.

Poslije atentata u Marseillesu postao je Maks Luburić zapovjednik Janka puste. Radi smrti diktatora Aleksandra Karađjordjevića nastali su progoni Hrvata u cijeloj Europi, pa su madžarske vlasti bile prisiljene likvidirati logor Janka pustu na pritisak tzv. Lige naroda, a zapravo na zahtjev Francuske i EngIeske. Likvidaciju je izvršio Maks Luburić, koji je predao madžarskim vlastima 23 stare puške i nešto streljiva. Time su se madžarske vlasti zadovoljile. Strojno oružje i nove puške, te ostalo streljivo je Maks Luburić dobro sakrio, računajući da će se to opet trebati.

Članovi Janka puste bili su djelomično prebačeni u Italiju, a 18 članova ostalo je u Madžarskoj, te su bili prikriveni kao i Maks, koji je imao vezu s njima. Jedan od njih htio se prebaciti preko Rumunjske u

Bugarsku, ali su ga rumunjske vlasti uhvatile i izručile u Jugoslaviju, i on je bio osudjen na smrt i justificiran u Beogradu godine 1935. Bio je to Andrij a Grediček.
Maks Luburić je tada živio kao obični emigrant u Madžarskoj, te se nastanio u Budim Pešti. Tu je bio jadan život iz dana u dan. Zaposlenje bilo je teško dobiti, te je vladala bijeda. Nekoliko Hrvata našlo se u Budim Pešti, koji su doživjeli istu sudbinu kao i Maks Luburić. Oni su često posjećivali dra Ivicu Franka, sina Josipa Franka, koji je bio predsjednik Stranke prava u Zagrebu, a sada je živio u emigraciji u Budim Pešti. On je imao skromno imanje kod Budim Pešte i njemu su ti Hrvati pomagali raditi na imanju, dakako besplatno, jer ih on nije imao čime platiti. Osobito su mu pomagali raditi na dan Svih Svetih, budući da je Frank najviše uzgajao cvijeće, koje je tih dana mogao unovčiti.
Takovo stanje trajalo je oko dvije godine, a onda se je stalo mijenjati na bolje. Jugoslavija je tada vodila prijateljsku politiku sa Njemačkom, te je svaki **** kad je koji jugoslavenski ministar prolazio preko Budim Pešte, madžarska policija zatvarala sve Hrvate, bojeći se da oni ne bi izvršili atentat. Radi toga su bili svi Hrvati oprezni, te često nisu spavali kod kuće jer im se nije dalo svaki **** ići u zatvor.
Preokret toga stanja Maksa Luburića na bolje dogodio se slučajno. Luburić je našao posao kod jednog veletrgovca sijenom kao pomoćni radnik i tamo je radio neko vrij eme. Jedne subote kupio je poslodavac veliku količinu sijena i nagomilao ga na gumnu s namjerom da ga preša i da proda prešano sijeno. Drugi dan u nedjelju na večer spremala se oluja. Luburić je to vidio, pa je brzo sakupio nekoliko svojih prijatelja Hrvata, te su zajedno pošli da zaštite sijeno od kiše. Oni su izvukli cerade iz suše, pošto je Luburić silom otvorio vrata, i pokrili su sijeno prije nego je počela kiša. Oluja je bijesnila i padala je jaka kiša, a Luburićevi pomoćnici su otrčali svojim kućama. Po najvećoj kiši i nevremenu dovezao se gospodar autom sa svojom suprugom sav zdvojan, računajući da mu je kiša uništila sijeno. Kad je stigao vidio je da je sijeno pokriveno ceradama i nije ništa oštećeno. Bio je začudjen. Maks Luburić, koji je ostao kod sijena objasnio je tada, da je on pozvao nekoliko svojih prijatelja, i oni su mu pomogli da spase sijeno od kiše. Gospodar je bio iznenadjen te je zavikao: “To može učiniti samo jedan Hrvat”.
Poslodavac je tada pozvao Luburića u svoj dom, kamo su se odvezli samovozom, i Luburić se tamo presvukao, jerje bio pokisnut i poslodavac ga je zadržao na večeri. On je bio pomadžareni Hrvat iz Medjimurja rodom. Luburić je tom prilikom objasnio svomu poslodavcu, da je on politički emigrant, progonjen od jugoslavenskih vlasti, te mu je objasnio politički položaj i stanje u Jugoslaviji. Slijedeći dan preuzeo je Luburić dužnost predradnika, te nije više bio pomoćni radnik. U tom položaju radio je Luburić neko vrijeme, i njegov poslodavac je cijenio njegove savjete i njegov rad.
U to vrijeme godine 1937. nastojala je madžarska vlada koncentrirati pojedine vrste proizvoda, pa je tako ministarstvo za poljoprivredu osnovalo zajednicu za sijeno i slamu. Sve je bilo povoljno riješeno, a jedino bilo je teško riješiti pitanje osobe upravitelja zadruge. Tadaje ustao Luburićev poslodavac, kojije bio važan član te Zajednice, i on je izjavio da ima sposobna čovjeka da preuzme položaj upravitelja Zajednice za sijeno i slamu, i da on jamči za njega. Luburić je bio pozvan na sjednicu madžarskog ministarstva za narodno gospodarstvo i nakon te sjednice izišao je Luburić iz ministarstva za narodno gospodarstvo Madžarske sa dekretom u džepu kao glavni nakupac za Zajednicu za sijeno i slamu, za područje cijele Madžarske.
Tada se pružilo široko polje rada za Maksa Luburića. U prvom redu nije se trebao sakrivati kao prije, slobodno se kretao i mnogo je putovao, jer je to tražila narav njegove djelatnosti, zatim je zaposlio sve Hrvate članove Janka puste i dobro ih je plaćao. Bilo mu je omogućeno da je mogao održavati veze sa Ustaškim Glavnim Stanom, kao i s nama u Domovini.
Godine 1938. javio nam je Maks Luburić vijest, da je Njemačka naručila u Madžarskoj 100 tisuća vagona sijena i slame. On je imao uvida u tu narudžbu, jer ju je on morao izvršiti. Mi u domovini stvorili smo pravilan zaključak. Tako velika količina sijena i slame potrebna je samo za rat. To je ujedno bila potvrda naših predvidjanja, da se doista sprema rat. U domovini je tada postojala organizacija “Uzdanica” i njezina sva djelatnost bila je usmjerena prema tomu izvješću. Nijemci kao i Madžari nisu se brinuli za nikoga već samo za sebe, prema riječima Maksa Luburića: “Nijemci i Madžari mnogo cijene moju slamu i sijeno, ali nimalo ne cijene moju Hrvatsku”.

Delivuk: Domobran 23.01.2010 13:45 h

Ja ne znan sta na sve to reci. Da je moj dida ziv pita bi ja njega. Kada je on meni prica svoje price o ratu kod nas kada je brat isa na brata, bez da je jedan drugome bija fasista, komunista ili nacista. Oni nisu ni znali sta je to,jer su ispali iz iste p…., a mater jim nija bila niti jedno niti drugo niti trece. Njezin covik jos

manje, jer nije zna nizasto osim svoje Rvacke, vinograda, maslina i onog kamenjara po kojem je oda i sa velikom lulom skiju pusija. Kada ga je rvacka vojska pozvala da ide braniti svoju zemlju Rvacku, on je otisa i bija u Domobranima. Sada ja pitan moga pajdu matrixdc da on meni lipo objasni ko se je za koga borija, ko je bija fasista, koje bija antifasista i koja je razlika izmedju njija. Vi skolovani sve znate i nas koji samo citamo sto vi pisete, zbunjivate nas. Ja ocu virovati ono sto je rvacko a sve ostalo zaveziti macku za rep pa neka vuce di god on oce, u fasisticku Italiju, u nacisticku Njemacku ili u kmounisticku Jugoslaviju, to me se ne tice, samo neka pusti moju Rvacku na miru i neka meni moj pajdo matrixdc lipo kaze ko je ko a ko je niko.

Otporas: Delivuku 23.01.2010 16:39 h

Zelio bih znati sta vas toliko muci? Za sigurno vi ste jedan jako dobar covjek i usto jos bilji hrvatski rodoljub. Samo vi plivate izmedju istine i neistine. Vas djed vam je, po vasim pricama, mnoge stvari pricao, ali ih vi niste dobro shvatili niti razumijeli. Sada se drzite kolege – kako ga vi zovete “pajde” – matrixdc da vam neke stvari objasni. Matrixdc vama nista istinito nece objasniti, nego ce vas svojim jugoslavenskim smicalicama i komunistickim zargonima jos vise zbuniti. To je matrixdc!, i nemojte se tome cuditi. Ja njega vrlo dobro poznajem i njegove stavove sto se tice hrvatsko/drzavotvorne ideje. On ce vam lupati po svojem obicaju i nacinu a da vam nece niti na jedno pitanje iskreno i otvoreno odgovoriti. Govorit ce vam o nekom fasizmu/antifasizmu samo da nesto rekne, a u stvari nece vam nista reci, jer on ne poznaje definicije niti fasizam niti antifasiza, a jos manje njihove doktrine.
Kolega delivuk, ja cu vama reci sto vi zelite znati. Titini partizani su se u ime sntifasizma borili protiv vase, moje i nase Hrvatske Drzave, dok Ustase i hrvatska vojska se je borila za Hrvatsku Drzavu, za onu istu Hrvatsku Drzavu za koju su se borili vasa dva strica i vas djed.
Eto, Delivuk, sada cemo vidjeti sta ce vam “vas pajdo” matrixdc odgovoriti. Pozdrav, Otporas.Delivuk matrixdc 24.01.2010 11:28 h Toliko o koljaču Max-u, doduše i križ fašističke njemačke mu visi oko vrata a pozerska slika s pisanjem je samo za javnost ondašnje fašističke NDH. Crna kožna jakna jasno govori da mu ni Gestapo nije bio stran. Za sada smo jedina zemlja koja tolerira rasnu i vjersku mržnju koju šire ovi i ovakvi.

Otporas: Delivuku 24.01.2010 12:54 h

Prvo, (1) rekao sam ja vama da vam vas “pajdo” matrixdc nece niti na jedno vase pitanje odgovoriti. On za “kriz” kaze da je fasisticki iako ovaj postoji preko dvije (2) tisuce godina. Prelistajte hrvatsku vojnicku povijest iz proslosti i vidjet cete da su hrvatski ratnici na svojim stitovima i macevima imali znak ” kriza ” kao njihovo vojnicko obiljezje, s jedne strane, a sa druge strane da svojem protivniku ili protivnicima kaze, pokaze i dokaze da su Hrvati katolici i krscani koji vjeruju u Boga i u kriz.
Drugo (2) za Maksa Luburica kaze napamet da je koljac, a na ovim stranicama portala u proslosti matrixdc se je hvalio kako je njegov otac ubijao, dakle klao, fasiste. sada se postavlja matrixdc-u jedno ozbiljno pitanje: Koliko je Talijana kao fasista njegov otac ubio/zaklao kao partizan, kao borac NOB i NOV, a koliko je pobio i zaklao Hrvata??? Delivuk, ni na ovo pitanje matrixdc nece odgovoriti jer ne zna, iako mu je to otac pred njim toliko puta pricao, ispricao i govorio. Ali on na pamet “zna” (po jugoslavenski) koliko ih je pobio/zakla Maks Luburic.

Delivuk: Otporas 24.01.2010 14:22 h

Ne znan koliko ti je godina ali po pisanju izgleda da nisu mlad. Ti gonis svoje i neka. Ja san navika na to. Za sinijon i u kuci di san zivija i odresta bile su take price izmedju moji striceva, cace i dida. Ni jedan nikada nije tija popustiti. Svaki gonija svoje ko i ti.
Ti meni gori govoris da mene nesto muci. Pa jest. Mucimo da partizni uvik svoje gone i pricaju, borci i prvoborci se uvik fale kako su uvik jurisali i kako su se dobro borili, kako su fasiste i okupatore nagonili i ubijali, kako je njijova socijalisticka revolucija bila dobra. Ustase to pricaju za sebe, kako su oni bili jedini i branili nasu Rvacku, kako je Ustaska revolucija donila slobodu rvackome narodu, a svi drugi da su se borili protiva nase Rvacke. To je preslo sve granice zdravog razuma. Ja porucujem i jednima i drugima da sracunaju koliko su njijove revolucije kostale tako da ji mi mladji isplatimo u TOTALU tako da oni jedan put za vike vikova zavezu, a nas mladje neka puste na miru da moremo mirno ici nasim putem k nasoj sreci.

matrixdc 24.01.2010 16:27 h

Vidiš Delivuk, zbog budalaština kojima ovi neofašisti mentalno povračaju, šljam i bjeda ljudskog roda, dotle mi ostali razmišljamo i borimo se za budućnost u kojoj ovi i njihovi puleni pljačkaju, niti ne razmišljamo o njihovim neofašističkim budalaštinam. Potpuno se slažem s tvojim razmišljanjima i mislim da ovome što sebe naziva Pragoljubom.

Otporas: Delivuk 25.01.2010 02:01 h

Vidite, prijatelju Delivuk. Ja sam vam rekao da vas “pajdo” matrixdc vam nikada nece odgovoriti ni na jedno pitanje. On samo klevece, po partizanski i po jugoslavenski. On se ISTINE stidi i boji. Za to se on zove matrix, umisljena uloga iz filma…
Sa vasim clankom se i sa vasim misljenjem se i ja slazem, kao i matrixdc. Samo se on sa mnom ne slaze, jer mu ja odbrusim sa dokumentima, sa cinjenicam, sa ISTINOM i uprem prstom gdje je istina a gdje nije. Prijatelju Delivuk, ako vi hocete mozete mi postaviti pitanje ili pitanja kakva god vi hocete, ja cu vam nastojati odgovoriti do vase potpune zadovoljestine. Samo ista pitanja posaljite i vasem “pajdi” matrixdc tako da se uvjerite da vam on nece odgovoriti. Ne da on ne bi htio vama odgovoriti. daleko od toga. On jednostavno ne zna sta bi i kako bi vam odgovorio. On se odgovora boji, pa lupeta s brda dola, tako da ispadne kao neka “nocna delija”.

matrixdc 25.01.2010 08:32 h

Eto, popraviti ću ti posjet na ovom članku koji je na nivou ulice, no što je tu je. Argumenti koje ti spominješ su tekstovi iz fašističke emigracije i neka “vaša istina” kako se volite hvaliti. Dakle, na takve objede ne treba reagirati jer su same za sebe bezpredmetne. Nema se smisla boriti se argumentima s tobom niti me interesira takvo što. Bolje bi ti bilo da objavljuješ članke o korupciji i pljački u ovoj napaćenoj zemlji umjesto da žuboriš o partizanima i ustašama. To sam ja prepustio povijesti a ne nečijim prosudbama a najmanje tebi koji o tome imaš sasvim subjektivni pogled. Tvoja majorizacija i uporna tvrdnja o argumentima s kojima raspolažeš govori samo o tebi ali ne i o onom što želiš dokazati. Sizifov posao kojega si se latio,ispadaš smiješan sebi i drugima. Sa ovime zatvaram diskusiju o temama koje nikoga ne interesiraju osim vas 4-5 dežurnih skribomana i koje zabludjele ovčice.

Domobran kolega matrixdc 25.01.2010 11:20 h

Shvacam tvoju frustraciju. Sam si se u nju ubacio. Ja pratim pisanje i Delivuka i Otporasa i tvoje. Prvi zeli nesto znati pa na svoj nacin kaze sta ga “muci”. Drugi zalazi u proslost i povijest i iznosi cinjenice potkrijepljene dokazima, sto tebe uveliko smata. Mnoge stvari su se desavale na nasim podrucjima da mi nismo ni znali niti u tome kumovali. Ali za sigurno smo zrtva tih mrznja. Za to za tebe donosim nesto da ti ublazim zivce i da vidis kako se lazi mogu iznositi bez ikakove odgovornosti.Da, u Jasenovcu je stradalo sve zajedno oko 2000 ljudi, ali Ivo je ipak židov, tako da nas nimalo ne iznenađuje njegovo obmanjivanje javnosti, jer ipak je laž i varanje ljudi u židovskom mentalitetu. Postoje točni podaci iz NDH o broju stradalih u Jasenovcu, koje prenosimo ovdje:

U radno-popravnom logoru Jasenovac je pobijeno svega 56 neprijatelja hrvatske države, koji su s pravom ubijeni jer su bili kriminalci, te 48 pripadnika Ustaške Obrane, i to zbog zlostavljanja logoraša. Također, logoraši su pobili 26 pratećih stražara Ustaške Obrane, i čak nisu bili kažnjeni zbog toga jer se stražari nisu pridržavali uputstava. Oko 1500 ljudi je umrlo od neke nepoznate bolesti koja je harala logorom. Oko 600 logoraša i 120 Ustaša je poginulo tijekom britanskog bombardiranja logora, a piloti su bili pripadnici jugoslavenskog kraljevskog zrakoplovstva iz Egipta, koji su 1944. nakon amnestije za četnike prešli u partizane. Također valja napomenuti da su logoraši imali mnogo bolju medicinsku njegu od hrvatskih vojnika. Dok su naši vojnici ginuli jer nisu imali bolničara kraj sebe, neprijatelji hrvatske države su ležali u bolnicama i o njima su se brinuli najbolji doktori s najboljom opremom. Vidljivo je kako su zatočenici primili preko Švicarske preko 6.000 pošiljki, kako u lijekovima, tako u odjeći i prehrani. Od kolovoza 1944., svim zatočenicima bio je priznat status “RATNOG ZAROBLJENIKA”, što je vlada NDH dala pismeno Međunarodnom Crvenom Križu u Genevi, pa su onda i mnogi pušteni kućama (Milko

Riffer). U svakom slučaju, prošli su mnogo bolje od Hrvata na Križnom Putu, nad kojima je počinjen masakr bez suđenja, i to uz blagoslov Zapadnih Saveznika koji su samo zažmirili na to.

Savjetujemo onima koji oplakuju nepostojeće žrtve Jasenovca da pročitaju ovo i neka dobro razmisle o svojim lažima.

Mi Jasenovac smatramo logorom u kojem je stradalo više desetaka tisuća ljudi, bez suđenja. No, mi ovdje ne govorimo o radno-popravnom logoru koji je radio od 1941. do 1945., već o jugoslavenskom logoru smrti, koji je punom parom radio od 1945. do 1948. U njemu je pobijeno, prema nekim izvorima, i do 80 000 Hrvata. No, mi nismo Srbi ili Židovi pa nećemo govoriti o broju žrtava bez dokaza i sramotiti se na taj način. Valja napomenuti da su istraživanja o stradanjima u Jasenovcu prekinuta jer su na žrtvama nađene domobranske uniforme, čizme i odličja. Mi zahtijevamo da napokon ponovno počnu iskapanja u Jasenovcu, kako bi se možda neke od ondje pobijenih Ustaša, domobrana ili hrvatskih civila moglo identificirati, te kako bi ih njihovi najmiliji mogli dostojanstveno pokopati, umjesto da leže u jednoj od preko tisuću masovnih grobnica koje su napunili partizanski “oslobodi telji.

DOSTA nam je komunističkih, židovskih i srpskih laži, neka napokon priznaju ISTINU čitavome svijetu!

Domobran Kolega matrixdc 25.01.2010 11:21 h

Shvacam tvoju frustraciju. Sam si se u nju ubacio. Ja pratim pisanje i Delivuka i Otporasa i tvoje. Prvi zeli nesto znati pa na svoj nacin kaze sta ga “muci”. Drugi zalazi u proslost i povijest i iznosi cinjenice potkrijepljene dokazima, sto tebe uveliko smata. Mnoge stvari su se desavale na nasim podrucjima da mi nismo ni znali niti u tome kumovali. Ali za sigurno smo zrtva tih mrznja. Za to za tebe donosim nesto da ti ublazim zivce i da vidis kako se lazi mogu iznositi bez ikakove odgovornosti.Da, u Jasenovcu je stradalo sve zajedno oko 2000 ljudi, ali Ivo je ipak židov, tako da nas nimalo ne iznenađuje njegovo obmanjivanje javnosti, jer ipak je laž i varanje ljudi u židovskom mentalitetu. Postoje točni podaci iz NDH o broju stradalih u Jasenovcu, koje prenosimo ovdje:

U radno-popravnom logoru Jasenovac je pobijeno svega 56 neprijatelja hrvatske države, koji su s pravom ubijeni jer su bili kriminalci, te 48 pripadnika Ustaške Obrane, i to zbog zlostavljanja logoraša. Također, logoraši su pobili 26 pratećih stražara Ustaške Obrane, i čak nisu bili kažnjeni zbog toga jer se stražari nisu pridržavali uputstava. Oko 1500 ljudi je umrlo od neke nepoznate bolesti koja je harala logorom. Oko 600 logoraša i 120 Ustaša je poginulo tijekom britanskog bombardiranja logora, a piloti su bili pripadnici jugoslavenskog kraljevskog zrakoplovstva iz Egipta, koji su 1944. nakon amnestije za četnike prešli u partizane. Također valja napomenuti da su logoraši imali mnogo bolju medicinsku njegu od hrvatskih vojnika. Dok su naši vojnici ginuli jer nisu imali bolničara kraj sebe, neprijatelji hrvatske države su ležali u bolnicama i o njima su se brinuli najbolji doktori s najboljom opremom. Vidljivo je kako su zatočenici primili preko Švicarske preko 6.000 pošiljki, kako u lijekovima, tako u odjeći i prehrani. Od kolovoza 1944., svim zatočenicima bio je priznat status “RATNOG ZAROBLJENIKA”, što je vlada NDH dala pismeno Međunarodnom Crvenom Križu u Genevi, pa su onda i mnogi pušteni kućama (Milko Riffer). U svakom slučaju, prošli su mnogo bolje od Hrvata na Križnom Putu, nad kojima je počinjen masakr bez suđenja, i to uz blagoslov Zapadnih Saveznika koji su samo zažmirili na to.

Savjetujemo onima koji oplakuju nepostojeće žrtve Jasenovca da pročitaju ovo i neka dobro razmisle o svojim lažima.

Mi Jasenovac smatramo logorom u kojem je stradalo više desetaka tisuća ljudi, bez suđenja. No, mi ovdje ne govorimo o radno-popravnom logoru koji je radio od 1941. do 1945., već o jugoslavenskom logoru smrti, koji je punom parom radio od 1945. do 1948. U njemu je pobijeno, prema nekim izvorima, i do 80 000 Hrvata. No, mi nismo Srbi ili Židovi pa nećemo govoriti o broju žrtava bez dokaza i sramotiti se na taj način. Valja napomenuti da su istraživanja o stradanjima u Jasenovcu prekinuta jer su na žrtvama nađene domobranske uniforme, čizme i odličja. Mi zahtijevamo da napokon ponovno počnu iskapanja u Jasenovcu, kako bi se možda neke od ondje pobijenih Ustaša, domobrana ili hrvatskih civila moglo identificirati, te kako bi ih njihovi najmiliji mogli dostojanstveno pokopati, umjesto da leže u jednoj od preko tisuću masovnih grobnica koje su napunili partizanski “oslobodi telji.

DOSTA nam je komunističkih, židovskih i srpskih laži, neka napokon priznaju ISTINU čitavome svijetu!

Gospodine Domobran j.perkovic 25.01.2010 11:40 h

Takvim kao šta je (matrixdc) ne iplatise njemu objašnjavat o ISTINI jer on nezna drugu istinu nego onu koju je naučio od Partizana i komunista a ota istina bila je uvijek velika LAŽ.
također isto važii za (Delivuka) pušedu zajedno u istu rupu i nepodnose istinu.

Delivuk j.perković 25.01.2010 13:56 h

Mislija san da si malo bolji covik. Moja dva strica su se borili u partizanima za ovu nasu zemlju Rvacku. Moja dva strica su se borili u HOS za ovu nasu zemlju Rvacku. Moj caca je bio u Domobranima a dida bija Domobranski Tabornik naseg sela. Ja trazin ono sto mnogi oce znati a to je koji je bija na pravoj strani a ko na krivoj. Pajdo matrixdc mi lipo kaze i ja njega volin citati. ja volin citati sto i ti pises, jer iznosis ono sto drugi ne znaju. To je dobro tako da se cuje i druga strana zvona. Sto Otporas donosi za mene je duboka povjest, koja kada je citan odman se znojim.

Delivuk matrixdc 25.01.2010 13:59 h

Ti si me sada rastuzija. Kazes da neces vise pisati. Ja san to razumija ovako da ti meni i drugima ne zelis iznositi tvoje misljenje, koje je ipak nase rvacko misljenje. Nemoj se plasit. Poznato je da oni koji se plase bilo cega, brzo odustaju od svoga i svoga misljenja. tako je meni moj dida govorija.

Gospodine Delivuk ? j.perkovic 25.01.2010 15:51 h

Vi govorite da su se vaši stričevi borili za Hrvatsku,a ko se onda borio za Jugoslaviju i komunizam ako nisu Partizani.

Delivuk j.perković 25.01.2010 22:14 h

Jest, moja dva strica su bili u partizanima, dva u Ustasam a moj otac u Domobranima. Moj dida je uvik vika na svoja dva sina koji su bili u partizanima da su nosili na glavi srpsku sajkacu sa petokrakom i tako se sa Srbima borili za Jugoslaviju. Oni su se uvik branili da su se borili za socijalizam i protiv fasista i okupatora. dida bi na njiha vika i psova da on nije nikaka fasista ni okupator ko ni njegova braca koja su se borila za Rvacku.Ja ko dite i malisan kako su me ukucani zvali, nisan zna nista nego slusati. Kada bi ukuci nastala svadja oko ko je di bija za vrime rata, ja bi samo otisa iz kuce u pojetu na sino ili slamu, izvlaija bi se i samo mislija i mislija.
Tek 1972 godine kada su neki iz Australije dosli se boriti za nasu Rvacku, i posto je to bilo u nasem kraju kroz koji su prolazili, tek tada san neso sazna od dida i cace da nasi dolaze. Ali to se brzo zavrsilo i usutilo. O tomu vise niko ne govori, a bi volija nesto vise o tome znati. jer kako moj dida kaze, moj sinko mi smo svi nasi samo neki su dobri a neki nisu. To je sto mene boli i sto mi ti i matrixdc morete razjasniti.

Gospodine Delivuk ? j.perkovic 26.01.2010 09:23 h

Vaš dida je bio pametan Čovijek i treba mu se zahvaliti jer je bio kako vi pišete pravi Hrvat i nije hteo da njegovi Sinovi nose Srbsku šajkaču.
Gospodine Delivuk šta se tiče Emigranata iz Australije koji su došli u Hrvatsku ta su bili veliki Rodoljubi i kojima su Partizani poubijali Očeve ili kako vi kažete stričeva i imali su toliku HRABRIST da dođu u Komunistički Raj i ako su znali da će izgubiti Živote,koje su izgubili zato što je TITO naredio da se svi poubijaju ,bio je Sud ali je bila unaprijed stvorena presuda od Druga TITE jeli to bila Demokratcki.

Delivuk j.perkovic 26.01.2010 13:51 h

Vala ti sto tako mislis o mome didu. On je zbilja bija dobar covik. Bija je 2 metra i 2 centimietra visok. Kada se idje u crkvu testom od sela pa do crkve, ljudi su govorila za moga dida: lako je gabrica pripoznati kada je za glavu veci od drugi. Ljudi su ga respektirali i nisu se sa njim salili. Zato su i njegova dica ga se bojala. Viruj mi da je jednog puta kad smo u vinogradu radili, oba saina koji su bili u partizanima zgrabija za prsa, jer su oni pivali pisme o Titu i Staljinu, i stresa ji tako da jim je zabranija pred njegovin usima

pivati takve pisme. Oni su se protivili i pitali zasto da ne pivamo te pisme. Dida jim je rekao zato sto je pola zena udovice i pola dice u nasem selu su sirocad i brez cace, jer su jim Tito i staljin pobili oceve. Eto za to nikad vise da niste pred menom to zapivali.
Za one iz Australije ti vala sto si mi reka. Mene to vele zanima a o tome malo znan. Neki dan mi je neko reka da je neko o tome pisa ovdeka ali je to ne mogu naci. Lipo te pozdravljan.

Gospodine Delivuk uvijek je lijepo se ? j.perkovic 26.01.2010 15:18 h Informirat prije nego Čovijek nešto priča šta nije istina,
svaki pametan Čovijek uči dak je živ i niko još nije umra da sve znade tako će biti i sa nama POZDRAV.

Otporas matrixdc 26.01.2010 20:12 h

Ja sam se latio posla da iznesem ono sto ja znam o nasoj zajednickoj stvari. Ja ne iznosim nista sto se nije dogodlio. E, bas o tome sto se je dogodilo, ja iznosim i s uzitkom mogu konstatirati da ste vi i mnogo drugi nesto doznali sto niste znali a sto sam ja Sizifovski iznosio na ovim stranicama. Takodjer mogu izjaviti, dragi kolega matrixdc, da ja od vas nisam ama bas nista doznao na ovim stranicama sto bi bilo zanimljivo kopirati i za povijet – nasu hrvatsku povijest – iskoristiti. Ali, naprotiv, sam procitatao mnoge zucljive uvrede i izazovne rijeci.

Delivuk Otporasu 27.01.2010 01:25 h

Neznan zasto tako napadas coviKa, ni kriva ni duzna. Covik je samo sreka svoje misljenje. On na to ima pravo i sa Bozije i sa drzavne strane. On se meni dopada ko covik koji zna sto pise. Ako se tebi ne dopada, nemoj ga molimte napadati. On je nas Rvat ko i ti i ja.

j.perkovic Delivuku 27.01.2010 02:03 h

Svaki ima svoje mišljenje ali mora da bude istina i nesme se nikoga vrijeđati a to je matrixdc više puta na portalu napravio što od drugi nisam nikada pročitao.

DOMOLJUB j.perkovic 27.01.2010 13:02 h

To je istina sto si rekao da on uvijek druge vrijedja i da na postavljena pitanja nikada ne odgovara.

Otporaš
8th July 2012, 17:32
DRUGO POGLAVNIKOVO PISMO

Donosim ovdje pisko kojeg je Poglavnik dr. Ante Pavelić pisao nekom svom prijatelju. Ne znam koji bi to prijatelj mogao biti. Iz pisma se može razabrati da je taj Poglavnikov prijatelj u to doba živio u Njemačkoj, jer spominje Luciju Rukavinu koja je bila glavna dužnostnica HOP-a za Njemačku. Pismo je po sadržaju povijestne važnosti, jer spominju se Srećko Rover i Maks Luburić. Pismo je u originalu a ne u kopiji. Iako je prošlo kroz mnoge ruke i previjanjem i savijanjem izlomljeno i prilomljeno tako, da je netko, ne znam tko, na pozadini pisma prilijepio drugi papir koji dobro drži originalno pismo. Pismo je ipak čitljivo i nastojati ću ga prepisati onako kako ga je Poglavnik pisao.

Ja sam nedavno na ovim stranicama u nastavcima pisao o ČASTNOM SUDU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA koji je bio sastavljen i održan u svubnju 1956 godine, kako bi se mogla dokazati KRIVNJA/NEKRIVNJA nadporučnika Srećka Rovera. Sve što želim sada reći je to: Da oni koje ovaj slučaj zanima, uzmu u obzir i ovo Poglavnikovo pismo, te usporede izvješća raznih svjedoka s tog suda. Ja o ovom slučaju pišem trijezno i bez predrasuda; jer su svi o kojima se ovdje piše bili visoki dužnostnici NDH, a danas nisu mežu živima. Poglavnikovo pismo je pisano na službeno papiru. Otporaš.

P O G L A V N I K
NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE DNE 14 RUJNA 1958.

DRAGI PRIJATELJU !

Primio sam Tvoje pismo od 14 kolovoza, koje mi je poslao veleč. R. (Rafajel, mo) Medić, pa Ti lijepa hvala na izražaju rodoljubnih misli i osjećaja, kao i na požrtvovanom doprinosu od 20 dolara.

Razumijem da tezko i sa bolju osjećaš onaj nemili i žalostni dogadjaj, (Ovdje se radi o slučaju S. Rover, mo) nu koji je bio neizbježiv, i to ne iz kakovih osobnih ili sporednih razloga, nego s razloga izdaje svete hrvatske narodne stvari, koju je izdaju počinio Rover. Kroz dulje se je vremena bilo počelo opažati, da njegovo držanje i postupci nisu u skladu ne samo sa dužnostima prema našem organiziranom radu, nego da i inače s njim nije uredu, dok se nije pokazalo bjelodano, i dokazano, (Sada se ozbiljno može postaviti jedno pitanje Poglavniku NDH, dru. Anti Paveliću, kao jednom auktoritetu: DA ZAŠTO ON ILI NETKO DRUGI KOGA ON POŠALJE NA TAJ ČASTNI SUD HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, NIJE DOŠAO NA TAJ SAZVANI SUD I IZLOŽIO SVOJE DOKAZE PROTIV SREČKA ROVERA, mo) da se on nalazi u službi beogradskog komunističkog režima, a sa glavnom zadaćom unašanja nereda i neslog u rodoljubne i boračke redove hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta. Što više, iztragom unatrag se je ustanovilo, da je on izdao Kavrana i drugove, nametnuvši im se za prevodjača preko granice, i predajući ih nakon prelaza preko granice u ruke agenata Ozne. Imajući sve to uglavljeno i kada je povodom jednog akta, izvršenoga po povjereniku Pokreta za vanjsku promidžbu, a po mom nalogu i odobrenju, zapodjeo veliku kampanju u našim redovima s pokušajem da unese zabunu i nered u istima, izdao sam obaviest, da ga se ne može više smatrati članom našega Pokreta.

Na to sam dobio od Luburića jedno vrlo bezobzirno pismo, kojim se on stavlja na stranu Rovera, navodeći neistinite izreke i završavajući time, da se odriče Pokreta i svoje suradnje u njemu, te i vojničkog čina, kojeg je imao.

On je time sam sebe odstranio iz Pokreta i suradnje, a da ni ne spominjem izmišljotina, koje je nakon toga širio o tobožnjoj prodaji polovice Bosne. Rover pako je bio i nadalje pokušao sa i najsramotnijim sredstvima i širenjem neistina razbijati hrvatske boračke redove, nu rodoljubi i borci su mu to uskoro onemogućili.

Evo, to je bilo na stvari, a izdajici ja ne mogu opraštati, jer izdaja, jer izdaja narodne stvari je neoprostiva, a onaj, tko se je s njime poistovietio i svega odrekao, sam se je iz redova Pokreta odstranio, (misli se na generala Luburića, mo) a drugi nitko od boraca nije s tim dogadjajem pogodjen, pa nema nikakova razloga, da se otudjuju od Pokreta i rada u njemu, nego im je dužnost kao rodoljubima i borcima, te kao poštivateljima položene prisege, da se na rad u Pokretu povrate, ukoliko su se udaljili radi nepoznavanja pravoga značenja odnosnoga dogadjaja i radi neistinitih viesti, koje su neprijatelji hrvatskog naroda i pokreta bili razširili.

Dragi prijatelju, znam da su Tvoja sviest i rodoljublje ostali netaknuti i da si onaj isti nepokolebivi borac, koji si bio u slavnoj Crnoj Legiji neumrlog viteza Francetića, te po hrvatskim planinama u borbi za obranu hrvatskog naroda i države, pa Tebi i preko tebe ostaloj braći, koja su s Tobom, evo ova moja bratska poruka, da se opet svrstate u redove Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta u radi i pripremi za konačnu oslobodilačku akciju za odstranjenje iz domovine tudje i komunističke tiranije i za ponovnu uzpostavu Nezavisne Države Hrvatske, u koje vas redove opet bratski primamo i pozdravljamo.

Primi srdačni pozdrav i izruči svoj braći borcima.

Za Dom Spremni ! Tvoj dr. Ante Pavelić.

Nadodato:

Veseliti će me skore Tvoje viesti a možeš mi pisati na sliedeću adresu Središnjeg Odbora: L. (Lucija, mo) Rukavina, Rosenbisch Str. 3 II. MUENCHEM 22. – West Germany. Sve daljnje obaviesti će Ti poslati Ured HOP-a. Ante.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
8th July 2012, 23:07

Z L A T O N E Z A V I S N E D R Ž A V E H R V A T S K E – N.D.H.

Mnogo se je pisalo a još više nagađalo šta je bilo sa zlatom Hrvtske Narodne Banke NDH? Jugoslavenski novinari hrvatskog podrijetla su napisali stotine Feljtona o tom "ustaškom zlatu"; pa čak je u svojoj knjigi GREH, KAZNA I POKANANJE Simo Dubajić je pisao kako je u Kočevlje, gdje je on bio "komadant" došlo 30.000 zarobljenika, nemački general Lor, "ustaško zlato" i zarobljeno oružje…

Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina od 3.XI.1967. kojeg je pisao dru Miljenki Dabi Peranić u Pariz. U ovom pismu general uzgred spominje i i dio zlato hrvatske narodne banke. Dali je tadašnji hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić znao više od svih jugoslavenskih novinara o bilo kakovome zlatu hrvatske narodne banke, to je teško pogoditi. Ali svakako nije teško pogoditi da je general Maks Luburić bio tu na terenu, u Zagrebu, u to vrijeme, i kao glavni zapovijednik obrane grada Zagreba, je trebao ili morao nešto znati, pa je danas do nas, poslije 67 godina dali hoćemo ili nećemo vjerovati šta u ovom pismu general Drinjanin kaže. Otporaš.

3.XI.1967.

genral DRINJANIN

Dragi Miljenko !

Ostavio sam Obranu dogotovljenu, a ja odoh na dva dana van, i samo bi htio upodpuniti što sam ti javio o Draganoviću. (Stjepan, Krunoslav Draganović je bio hrvatski svećenik u Rimu. Mnoge Hrvate je spasio a još VIŠE mnogima pomogao da se isele u druge zemlje, posebice "preko lokve", u Argentinu, Australiju i USA. Kako tvrdi Šime Balen u svojoj knjigi "KRVNIK PAVELIĆ 1952., da je Krunoslav Draganović pomogao prebaciti Poglavnika u Argentinu kao i Eichmenn. Usko je surađivao s prof. Miroslavom Varoš, koji je uistini bio ubačeni agent jugoslavenske Udbe među Hrvate. S Krunoslavom Draganovićem je osnovao koncem pedesetih godina HRVATSKI DEMOKRATSKI ODBOR i tako još više rastočio i pocijepao hrvatsku političku emigraciju. Ljeta 1967 godine agenti jugoslavenske Udbe su kidnapirali iz Austrije Krunoslava Draganovića. Kasnije se je nagađalo da se je sam prijavio, što se za sada skoro za sigurno zna da se je sam vratio u sporazumu sa agentima Udbe. Na Miroslava Varoša se je uvijek sumnjalo da radi za Udbu, ali se nije imalo konkretnih dokaza. Negdje početkom 1972. se je saznala da radi za Udbu i da je njihov tajni agent. Udba mu je javila da se sprema "ražanj za zeca" što je bio mig da je talijanska policija za njim da ga uhpse. U zadnju minutu je uspio pobjeći i živio je u Splitu. Mo,) Ako uspijem poslat ću ti odtiske iz Obrane, a ako ne kad se vratim. Nema sumnje da su ga prodali Azevi, i odlučio sam ići s tim pojmom.

U Usa su mislili to propaganda, ali ako su ga uhvatili i kako izgleda prodali gotovo je, on i njegovi, a ako je to propaganda, onda je najgore što su mogli učiniti, jer kako je slično nešto bilo više puta, moglo bi se dogoditi da ih u Beogradu nabiju na kolac, i neće nitko vjerovati da nisu na Kapari u društvu kakvih Švedjanka. Previše je daleko otišlo, a da bi to moglo biti. zato ne mogu vjerovati da je to farsa. I sada kada je donijelo mnogo stranih i hrvatskih, idem i ja (vijestima, mo), inače su mi sugerirali da tiskam jednu izvanrednu Obranu. Nu slavko (Logarić, mo) mi veli, da nije kod Popa Gene (po svoj prilici se ovdje misli na Eugena Beluhana Kostelić, mo) sjedi i piju. A onda stvar sa Bleiburškom knjigom. Prcela je sve dao ovome (Draganoviću, mo) da to poboljša, a ovaj zadržao i ode sa svojom knjigom. To sam rekao Prceli pred 10 godina da će mu to biti. (Ivan Prcela je prikupljč podataka od preživjeli hrvatskih vojnika s Bleiburga i Križnog puta. Uzelo mu je preko 20 godina prikupiti te podatke. Tada je sve dao Krunoslavu Draganoviću da pregleda i uljepča. Ipak od kopija tih podataka i tog materijala Ivan Prcela je izdao 1970 godine knjigu OPERATION SLAUTERHOUSE, a 2005. prevedena je na hrvatski jezik HRVATSKI HOLOKAUST, Zagreb 2005., mo). tako je i mjo izkaz o povlačenju (hrvatske vojske, mo) via Prcela svršio kod Draganovića i izgleda via Draganović kod Udbe. I mogao bi izaći i u VJESNIKU U SRIJEDU.

Drugo: kapotalisti Rojnica i Tudjina su kupili linotip u Munchenu Nikoliću (Vinko Nikolić urednik Hrvatske Revije, mo) i misle izići sa tjednikom, osim Revije i još čega. Ovaj će publicirati Rojničinu knjigu (SUSRETI I DOŽIVLJAJI, mo) o strategiji, kao što mu u Argentini tiskaju o povjestnim,

filozofskim i političkim pitanjima, iako je čovjek nepismen. Nu Husnija je znao pričati kako su iz Zagreba ponijeli Rojnica i drugi ruksak iz narodne Banke. I neke zaglavili, neki ostali. Možda i nije tako, ali svakako je sposoban. Ja predo državi zlato i zaprtio moj ruksak i askericu (to je ustaška parabela iz prve emigraciju koju su Ustaše povratnici zvali RODA, mo) i s municijom. Draganović se isto ganjao po Rimu sa Pećnikorom i Herenčićem (general Ivo Herenčić, pregovarač s Danijelom Crljenom o predaji hrvatske vojske i civila Saveznicima na Bleiburgu 15 svibnja 1945., mo) za zlato s pištoljom u ruci i policijom, Englezima. Sve će to sada van. Jugoslavija ga može tjerati radi kradje zlata, jer su čipke, vele mi, još nosile staru oznaku Jugovine. Voditi će ga u Sarajevo i Zagreb, ako se odluče na proces. Ovisi o tome što će Austrija biti kadra učiniti za toga svoga Krobata. Vjerujem ništa neće učiniti sretna da ga se riješila., iako će crno-žuti i sveti kuk / K und K / cesarski i sveti / Beč drečati kao jare kad ga kolju. jare dreči, ali zašuti. Bojim se da će se naši revolucionarni Azevi instalirati definitivno, jer onda imaju martire: Gezu, Šimundića, Draganovića, jer im je to trebalo. Pokučaj doznati šta o Gezi. Kad se vratim poslat ću ti izvadak iz Uzdanice. (novina u Australiji koju su izdavale razne hrvatske grupacije, mo)

Pošalji našima u Toronto pozdrav u našem duhu. Na 18.XI. slave dan Odpora. Treba im dati pomoć, jer i tamo su digli glavu naši nihilisti. U Evropi manji od makova zrna, čim stignu preko, dreknu i hoće, da ONI KOJI SU DOSPJELI NA DRUGU STRANU BARE, dignu revoluciju. Bojim se da su sve to Azevi. Da nas razbiju i u Torontu, i Usa. I da Hrvati kod kuće ne dodju do spoznaje, da smo izgubili nesamo NDH. i dva destljeća, nego i zdrav razum. Pošalji im par pametnih misli, iako ukratko, jer duge stvari ne čitaju. Toliko ovog časa. Pozdrav svima. General Drinjanin.

Bastavlja se. Otporaš.

Domoljub
9th July 2012, 08:50
Postovanom godpodinu Otporasu,
S najvecim zanimanjem pratim i citam PISMA MAKSA LUBURIC koje Vi iznosite. Mnoge stvari sam bolje shvatio i sada vise znam o mnogo cemu nego sto sam prije znao. Naravno da tu ima za mene mnogo nejsnoca, ali…Necete se ljutiti sto ovdje donosim izvjestaj gosp. Ivana Prcele kojeg takodjer i Vi spominjete. Njegov izvjestaj je povezan uz osobu Maksa Luburica. Za mene je njegov izvjestaj vrlo tuzan i zalostan. Pozdrav. Domoljub.
Vijesti

Saturday, November 27, 2010

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA

J. Ivan Prcela

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA
Pise J. Ivan Prcela

Vise od cetiri desetljeca muci me pitanje, zasto je Ilija Stanic trovao i konacno zeljeznom sipkom u zatiljak ubio 56-godisnjega generala-viteza Vjekoslava Luburica. Ove godine, PEDESETE obljetnice mojega sustavnog osvjetljivanja Bleiburske tragedije, poduzeo sam dva putovanja u velegrad Valenciju i u gradic Carcaixent, u cijemu groblju pocivaju smrtni ostaci hrvatskog div-junaka i nezaboravnoga mi kuma na vjencanju ima skoro 47 godina.

U mjesecu srpnju generalov grob skupa sa mnom posjetio je i moj vjerni prijatelj Mirko. Mirko je doletio iz Njemacke a ja iz dalekoga Clevelanda. Obojica smo tada stupili u kontakt sa svih cetvero djece generala Luburica. On je iza sebe ostavio dva ucviljena sina i dvije prezalosne kcerke. Kcerku Drinu smo posjetlili u starackom domu u gradicu Carlet, gdje ona uslijed davnog pada muke muci u kolicima, iako je tek stupila u ranije pedesete godine. S generalovim sinom Vjekoslavom otisli smo u posjete grobu njegova ljubljenoga oca. Tu smo se za vjecni pokoj generalove duse pomolili i onda se fotografirali.

Posjet najmladjoj Mirici, iako ona zivi vrlo blizu mojega surjaka Filiberta Mir, ostvario se nije jer ona to nije htjela. Najstarijega generalova sina lijecnika Domagoja nazvao sam u Barceloni i protumacio mu

namjere mojega naziva. On je moja plemenita izlaganja najprije saslusao i onda mi tako grubo odbrusio da sam u kuci svoga surjaka GORKO PLAKAO. Rekao mi je, da on na svoga oca ima samo lose uspomene. Na to sam mu odgovorio, da ja na njegova oca imam SAMO DOBRE USPOMENE i da svojim perom zelim osvjetliti lik njegova preocrnjenoga oca i proslavljenog hrvatskog junaka.

Mirko i ja smo u radnji "Optica Tomas" u Carcaixentu pokusali posjetiti cak i Consuelo "Chelo" Salom, bivsu zarucnicu lasca i ubojice Ilije Stanica. Ovo nam nije uspjelo jer ona je bila u Valenciji. Ostavili smo joj telefonski broj mojega surjaka u Valenciji, da me ona kod njega nazove. Nazvala me nije, ali ja sam njoj ipak iz Clevelanda s puno postivanja napisao jedno pismo i najavio da cemo moj prijatelj i ja u studenom opet doci u Carcaixent. Nakon punih 40 godina zelim je opet vidjeti i prijateljski pozdraviti. Bivsa Staniceva "ljubav" mojoj je sogorici Carmen Mir, jer se cijeli zivot dobro poznaju, saopcila da je od mene primila vrlo toplo i uljudno pismo, ali da ona, iako me duboko postuje, usta ni otvoriti nece o slucaju "Luburic-Stanic."

Na koncu prvoga tjedna ovogodisnjeg mjeseca studenoga, ja sam se opet pojavio u "Optica Tomas" u Carcaixentu da 62-godisnju, sada suprugu, majku i baku, koja cak od raka na grudima trpi, iskreno pozdravim. Odmah sam joj rekao, da ju molitve moje prate i zato se ona sada bolje osjeca. Ovoga puta ona, jos uvijek otmjena i lijepa, mene je prepoznala i sa mnom razgovor zapocela, naglasivsi da o predmetu, zbog kojega sam opet u Carcaixentu, ona ne zeli NI USTA OTVORITI. Ja sam joj odgovorio, da ja njezin stav potpuno razumijem i postujem, ali moj stav je skroz drukciji – JA NE MOGU NITI ZELIM SUTJETI O SVOJEMU POGUBLJENOM KUMU JER JE ON U NEDAVNO IZISLOJ JEDNOJ KNJIZI I NA VALENCIJANSKOM I NA SAPANJOLSKOM PREVEC NEGATIVNO OPISAN.

Bivsoj djevojci Ilije Stanica, kako je ona u jednom nazivu mojoj sogorici Carmen Mir rekla, moj posjet se neobicno svidio jer je bio pun postivanja njezine osobe i njezine sutnje. Ona ipak nije sutjela o mojoj pojavi za koju je, kada sam ju kao 88-godisnji Hrvat pozdravio, uskliknula:! QUE FUERTE! To znaci: "Kako ste snazan!"

Otmjenoj dami, Consuelo Salom, naslov knjige i ime Francesca Bayarrija ni spomenuo nisam, ali u susretu s njome mislio sam na njega i na njegovu knjigu CITA EN SARAJEVO. Bayarri, premda mu je knjiga vrlo negativna o generalu Luburicu, pokazao se je vrlo susretljiv prema mojemu prijatelju Mirku i prema meni u nasoj misiji osvjetljivanja lika Maksa Luburica. On nas se je uputio na Jose Luis Ramosa, koji posjeduje DESET velikih kutija korespondencije i drugih papira neumornoga hrvatskog generala. Taj ugledni spanjolski novinar i COVJEK DOBRE VOLJE na vrijeme nas je upozorio, da J. L. Ramos misli da u tim kutijama ima dragocjeno zlato i tim dokumentima se zeli obogatiti! On nam je svjetovao BUDNI OPREZ!

U petak, 12. studenoga, J. L. Ramos je u pratnji samoga Bayarrija u stan mojega surjaka Filiberta donio CETIRI kutije tih "dokumenata." Mirko ih je skoro puna CETIRI sata prebirao a taj ugledni novinar se s Filibertom, s Jose Luisom i sa mnom strpljivo i nevezano razgovarao. Na koncu toga sastanka, Mirko je J. L. Ramosu rekao da su ti "dokumenti" od vrlo male vrijednosti pa je tako zavrsio nas prvi sastanak s posjednikom "dokumenata" i s novinarom Bayarrijem. Mi smo ipak s gosp. Ramosom ugovorili jos jedan sastanak za sutrasnji dan, za subotu ujutro 13. studenoga. S Bayarrijem smo takodjer ugovorili sastanak o sadrzaju njegove knjige za petak 19. studenoga od 16 do 20 sati. Mirku je zao bilo, sto toga dana nece moci nazocan biti jer 17. studenoga leti za Njemacku. Zao mu je bilo i zbog toga, sto je on u Njemacku sa sobom na dar odnio Video-disk o "Operaciji Kobra" Ilije Stanica. ZAUZIMANJEM novinara F. Bayarrija sam producent nam je na poklon dao taj vazan dokumentarac.

U srijedu 17. studenoga Mirko je odletio za Muenchen, ali ostavio je DESETAK pitanja za ugovoreni PREVAZAN sastanak s Bayarrijem. Ostavio nam je i jedan primjerak "Obrane" od jeseni 1971. godine, u kojoj je bila fotografija vjencanja Eduarda Martineza Ramosa i njegove zivotne odabranice Clotilde. Njih dvoje U VJENCANOME RUHU iskazuju pocast generalu Luburicu i njegovom grobu! Mirko je mojemu surjaku Filibertu, 72-godisnjemu umirovljenome profesoru, izrazio zelju da svakako pronadje Eduarda Martineza, jer je on kao sin Leonore Ramos Serrano, generalove kucanice i uzgojiteljice njegove djece, KLJUCNA osoba za upoznavanje umorenoga hrvatskog div-junaka. Jos prije Mirkina odlaska, Filiberto je preko telefonske knjige u Valenciji pronasao dva E. Martineza. Prvi je bio "Ernesto" a drugi od nas

trazeni Eduardo Martinez Ramos. SVA SRETNA, na telefonu se javila Eduardova supruga Clotilde. Jos sretniji i veseliji bio je Filiberto. Kao mladi decko on je od veselja skakao! Vidio je jasno, da Mirka i mene prati Bozja ruka u nasoj misiji osvjetljivanja velikoga lika generala Luburica. Svijesni smo bili, da je nasa misija VRLO TESKA. Upravo zato, Mirko i ja isli smo na dnevnu svetu Misu u oblizn joj crkvi simpaticnog Sveca nasih dana Sv. Jose Maria Escriba, osnivaca svijetom poznate Kongregacije "Opus Dei."

Eduardo je sa svojom majkom Leonorom u kuci generala Luburica zivio od 1963. do 1971. godine i neko je vrijeme bio radnik Drinapressa. Kao takav on je za osvjetljivanje zivota generala Luburica MNOGO KLJUCNIJA osoba nego je to Ilija Stanic koji je u generalovoj kuci zivio samo GODINU I POL DANA. I Salvador Alminana, prijatelj mojega necaka Javiera Gomis Mir-a, dulje je poznavao generala Luburica nego veliki lazac, glumac-zaljubljenik i domoljub Judina kova Ilija Stanic. I sam Filiberto Mir, "bivsi" svecenik-franjevac i mnogi drugi franjevci mogli su mnogo doprinijeti potpunijem sadrzaju Bayarrijeve knjige jer su od srednjih 50-tih godina prosloga vijeka i nadalje poznavali generala pod imenom "Vicente Perez Garcia" dok se je on u njihovom novicijatu Santo Espiritu sakrivao. I ja kao bivsi franjevac VJECNIH ZAVJETA, polozenih 1946. u Rimu na ruke slavnoga fra Dominika Mandica, DEVET godina sam bio jedan od TROJICE VELIKIH generala Luburica. Nazalost, Bayarri nas KLJUCNE osobe uopce nije kontaktirao. Medjutim, laznim pricama Ilije Stanica i njegovih naredbodavaca u velikosrpskome Beogradu toliku je paznju posvetio da njegova knjiga na SVAKOJ STRANICI obiluje lazima kurve Jugoslavije. Sve na stetu Drzave Hrvatske, ukjucivsi i onu pod vodstvom dr. F. Tudjmana! Bayarri je u rukama drzao moj primjerak svoje knjige i vlastitim je ocima vidio, da sam nju tako rekuc na svakoj stranici ispunio mnogim komentarima i pitanjima.

Bayarri je iz pricanja Ilije Stanica, predradnika Pepe Segui-a i nekih hrvatskih "revolucionaraca," koje je u svoje vrijeme general bio istjerao iz svoje kuce, generala Luburica prikazao ne samo kao NAJOKRUTNIJEGA covjeka 20. vijeka nego cak i kao pijanca i nemilosrdna poslodavca. Zato sam ja jos prije Mirkina dolaska u Valenciju, u Carcaixentu vodio razgovore sa Salvadorem Alminanom. Onda, kada je Mirko u Muenchen odletio, Filiberto Mir i ja dva dana kasnije dugi razgovor smo vodili s Eduardom Martinezom i s njegovom suprugom. Filiberto je glavne tocke razgovora ukratko zabiljezio a ja sam ih onda sve spojio i tako ih na spanjolskom vjerno opisao, da je moj surjak skupa sa mnom to vlastorucno potpisao, da se tim Dokumentom mogu sluziti Bayarri i svi drugi koji budu pisali o plodonosnome zivotu generala-viteza V. Maksa Luburica. Razgovori sa Salvadorem Alminanom i Eduardom Martinezom daleko su vrijedniji nego svih 25 stranica UNAPRIJED FABRICIRANE autobiografije Ilije Stanica u Bayarrijevoj knjizi!

U subotu 13. studenoga, dok je Mirko jos bio u Valenciji, Jose Luis Ramos donio je jos SEST velikih kutija "dokumenata". Od 8 sve do 12 sati ujutro Mirko je u kuci mojega surjaka te "dokumente" pregledavao. Onda je posjedniku vrlo jasno rekao, da on i tih SEST kutija smatra nevrijednima ikakve svote novaca! Filiberto Mir je u ovoj situaciji posredovao i preporucio da gospodinu Ramosu ipak platimo 50 Eura za benzin i za ukupnih OSAM sati koje je on u toj stvari strpljivo zrtvovao. Moj prijatelj i suradnik Mirko tu svotu je dao Jose Luisu Ramosu. J. L Ramos je, dakle, otisao a da se obogatio nije tom korespondencijom i papirima generala Luburica koji su ionako plod mnogih, mnogih zrtava mojih i drugih generalovih sljedbenika sirom svijeta.

U petak, 19. sdudenoga, u CETIRI I POL SATA poslije podne, Filiberto Mir i ja docekali smo Francesca Bayarrija opet u istoj kuci. Cim je gosp. Bayarri stupio u Filibertov stan, on je odmah na ulazu vidio pravu izlozbu hrvatskih knjiga: Moje zivotno djelo o Bleiburskoj tragediji u PET razlicitih izdanja, moju knjizicu na engleskom o Nadbiskupu Alojziju Stepincu, NASTANAK JASENOVACKOG MITA od dr. J. Jurcevica, OGOLJELU LAZ LOGORA JASENOVAC od prof. V. Mrkocija i dr. V. Horvata, D. I., tek objavljenu knjigu o NDH od Ilije Barbarica, OTOK SV. GRGUR HRVATSKI "GULAG" od Zeljka Kuzatka i snop clanaka iz "Hrvatskog Lista" i dosta drugih dokumenata. Usred te izlozbe bila je slika nasega Sveca Kardinala-mucenika Stepinca jos iz njegovih mucenickih dana u Lepoglavi; tu je bila i slika od dana vjencanja Filibertove sestre sa mnom (26. prosinca 1963.) gdje je uz njihovu majku moja zivotna odabranica i ja odmah do nje. Medju tim slikama, bila je i slika msgra. Franje Komarice, hrvatskog

biskupa i zivucega mucenika u Banja Luci! Sve skupa je jasno govorilo o VELIKOJ OZBILJNOSTI Bayarrijeva i mojega sastanka.

Nas sastanak je trajao TRI I POL SATA! Razgovor je otvoren bio pitanjima mojega prijatelja Mirka kojih je bilo svega DESET. Sva pitanja Mirkina pred Bayarrijem sam doslovno procitao i ovome uglednome novinaru cak i na citanje ostavio. Na temelju citata mnogih stranica Bayarrijeve knjige ja sam ga u punome smislu rijeci "bombardirao" sa OSAMDESETIPET pitanja o NDH, koju on nazivlje nacistickom; o generalu Luburicu, kojega on nazivlje nacistickim i vulgarnim generalom; o ratovima koje su u 20. stoljecu nama Velikosrbi nametnuli a koje on nazivlje "gradjanskim ratovima;" o PRENAPUHANOM broju zrtava ustaskog Jasenovca i o potpuno preskocenom broju MIRNODOBNOG srbo-komunistickog Jasenovca; o upotrebi samo jednoga hrvatskog izvora, dr. F. Tudjmana, kojega on (Bayarri) obtuzuje revizijom povijesti! Ukratko i sazeto sam mu naglasio da ovakva lazna pisanja o mojemu narastaju, koji je svoje zivote uzidao u temelje UVIJEK VJECNE Hrvatske, mene su pred pune 53 godine gurnule u hrvatski javni rad organiziranjem i perom. Jesam 88-godisnjak, ali JOS SAM UVIJEK SPREMAN da s puno ljubavi i zara sve do posljednjega svoga daha branim svetu i uzvisenu borbu svih hrvatskih boraca, poglavito NEUSTRASIVIH ustasa, od kojih je NAJNEUSTRASIVIJI bio general Vjekoslav Luburic. On je superstaljinmisticki U SVOJEMU POLJEDNJEM ROVU, 20. travnja 1969. ubijen u pitome i mirnome gradicu Carcaixent (Valencia). General Vjekoslav Maks Luburic morao je pogubljen biti SAMO DA SE KREPAVANJE KURVE JUGOSLAVIJE JOS 20 GODINA PRODUZI!

Francesc Bayarri je mene svoga novoga prijatelja strpljivo saslusao i od slusanja mojih DUBOKO POZIVLJENIH argumenata izmoren ostao. Unatoc svemu tome, priznao je samo jednu pogresku, naime, da je NDH trajala samo DVIJE godin! Uvjerio sam ga, da je ona trajala od Desetoga travnja 1941. do 8. svibnja 1945, sto se moze vidjeti i iz besmrtnoga govora Nadbiskupa Alojzija Stepinca od 11. listopada 1946. godine. Spomenuvsi Bl. Alojzija Stepinca, najvecega hrvatskog Domoljuba svih vremena, pred Bayarrijem sam naglasio, da je nas Svetac Alojzije Stepinac najbolji barometar onih apokaliptickih godina NDH. Takav je bio i njegov tajnik svete uspomene Msgr. Stjepan Lackovic, koji je na Danu Kardinala Stepinca u Clevelandu 1959. godine za buduce hrvatske narastaje naglasio, da ce "hrvatski ustase, ako njih prosudjujemo u svijetlu svih zbivanja iz onih apokaliptickih godina, iz Drugoga svjetskoga rata izici KAO NAJCISTIJA VOJSKA!" Uz ove rijeci citirao sam i vjerovanje jednog mladog ustase iz Kozice, koji je nama franjevackim klericima u Sinju na nasim setnjama znao reci, da je USTASKA BORBA NISTA DRUGO NEGO BORBA ZA KRST CASNI I SLOBODU ZLATNU. Istoga uvjerenja je bio, pred Bayarrijem sam istaknuo, i moj ispovjednik, duhovni vodja i profesor dr. fra Jerko Setka. Kad su nasi klerici u Makarskoj, Sinju i na Visovcu skidali svoj franjevacki habit i stupali u ustaske posatrojbe, on je nama koji smo jos bili vjerni svojim franjevackim zavjetima znao reci: " Na nase klerike koji stupaju u ustaske redove moramo gledati kao na clanove Marijine kongregacije!" Slicne misli nalazimo i u pismu Nadbiskupa Stepinca, koje je on u srpnju 1945. uputio dr. Vladimiru Bakaricu U OBRANU TISUCA HRVATSKIH CASNIKA I STOTINA TISUCA HRVATSKIH VOJNIKA jer oni su tada, kako moj prijatelj Bayarri moze dobro vidjeti iz poklonjene mu knjige OPERATION SLAUGGHTYERHOUSE, bili masovno likvidirani diljem Titove Jugoslavije.

Najvise sam svoj glas digao protiv Bayarrijevih tvrdnji, da je general Luburic masovno ubijao djecu i muslimane i da je glavni cilj Radno-popravnog logora Jasenovac bio ISTRIJEBLJENJE Srba, Zidova i Cigana. Prema mojim prozivljavanjima Drugoga svjetskoga rata i prema mojim istrazivanjima istoga EX PROFESSO, ja svojim zivotom i plodnim perom svjedocim, da se je u paklu onih ratnih godina islo za potpunim unistenjem hrvatskog naroda sa strane srpskih cetnika, Titovih jugopartizana i sa strane Mussolinijevih fasista. LOGOR JASENOVAC i mnogobrojni drugi pothvati Hrvatskih oruzanih snaga iskljucivo su imali SAMO-OBRANBENU znacajku! O ovome sam dosta puta razgovarao s generalom Luburicem. On mi je govorio i cesto, cesto pisao NE o mrznji ni na Srbe, ni na Zidove, ni na Cigane ni na hrvatske partizane nego samo o mrznji na kurvu Jugoslaviju te i o mrznji na Hitlerov nacizam i Mussolinijev fasizam. Borba protiv kurve Jugoslavije i obnova starodrevne Drzave Hrvatske bio mu je zivotni put od njegove pete godine, kad su mu srpski zandari oca ubili, sve do poljednjega daha, kad ga je Ilija Stanic "kao jedan on najucinkovitijih UDBINIH agenata" u njegovoj vlastitoj kuhinji zeljeznom sipkom u zatiljak na smrt pretukao i za taj zlocin od Hrvatrozdera Tita i njegove kurve Jugoslavije obilato nagradjen bio.

Samo nekoliko od mojih OSAMDESETIPET pitanja, sto je bilo za ocekivati, uspio sam usmeno pred Bayarrija iznijeti. Upravo zato, ja sam ih na PETNAESTAK stranica za njega napisao. Moj surjak Filiberto, koji je svaku moju zelju za sto bolji opis slucaja “Luburic-Stanic” u tancine ispunio, ta pitanja i komentare o Bayarrijevoj knjizi za njega je umnozio i na razmisljanje mu ih u ruke predao. Sada se je nadati, da ce Francesc Bayarri kao nas prijatelj, covjek dobre volje i profesionalni novinar slavnoga Sveucilista u Valenciji novo izdanje svoje SENZACIONALNE knjige konacno tako preurediti da mu duzno priznanje oda NE velikosrpski Beograd nego hrvatski Zagreb. U ovu svrhu dao sam mu dugu listu PLODNIH hrvatskih pisaca, pocevsi s dragim mi prijateljeima dr. Zvonkom Separovicem, dr. Ivanom Cizmicem i zavrsivsi s Ilijom Barbaricem i Darkom Sagrakom, piscima znacajnih najnovijih knjiga o Nezavisnoj Drzavi Hrvatskoj. U obrani VJECNE Hrvatske poslije rata od Hrvatrozdera J. B. Tita pouobijano je NEKOLIKO STOTINA TISUCA Hrvata i Hrvatica. Eto, i ti su zlocini, dovazenjem Titovih zrtava u blizinu Jasenovca, natovareni na siroka pleca hrvatskog div-junaka generala Luburica!

Hrvatski rode moj, probudi se i poput mojega POKLANOGA narastaja, uhvati se u kostac ustrajnom molitvom, pozrtovnim zivotom, plodonosnim perom i oruzjem, ako nuzda bude, sa zakletim neprijateljima drage nam Hrvatske! Da u ovoj borbi uspjeh postignemo, zarko se molimo nasemu Svecu Kardinalu-muceniku Stepincu i mnogim legijama nasih velikih mucenika! Nada sve, zazivajmo Krista Kralja, Mariju Vjernu Odvjetnicu Hrvatske i Sv. Josipa, Zastitnika domovine nase! U njihovo ime, sve svoje citatelje od srca pozdravljam i opet Vam obecanje dajem, da cu do smrti vjeran ostati svome POKLANOM narastaju. Tako mi Bog pomogao!

Cleveland, Ohio
27. studenoga 2010

Otporaš
13th July 2012, 23:58
HRVATSKA JUŠER, DANAS I SUTRA

Donosim jedno pismo Maksa Luburića kojeg je pisao Ratku Gagri u Toronto 1956 godine, u godini krize i godini razlaza sa Poglavnikom. Što god više čitam pisma Maksa Luburića, sve više i više se pitam: Dali je uistinu taj Maks Luburić čovjek o kojemu se je toliko negetivnosti napisalo i reklo, čovjek pun zloće…

Danas me je jedan pouzdan prijatelj nazvao telefonski iz Splita, jer je, kako je rekao, htio sa mnom u živo porazgovarati o pismima Maksa Luburića koje iznosim. Čim smo se predstavili da znamo tko s kim govori, odmah, bez ikakova uvoda: “…gospodine Otporaš kako ti možeš iznositi pisma o jednom KRVNIKU Maksu Luburiće. Ja sam stavio velika slova KRVNIK. Znaš li ti šta je on sve radio i koliko je zlo Hrvatima nanio. Slušao sam i slušao do određene mjere. Tada sam mu rekao da je sveta Magdelina bila prostitutka i to joj nije smetalo da postane svetica. Ako je Maks Luburić i činio ono što mu se pripisuje, on je to činio u ratno doba kada je vladao zakon oružja, s jedne strane, a sa druge strane trebalo je Hrvatsku braniti i on je bio zadužen da ju brani. Na kraju smo se sporazumijeli da dok živi uspomena na Maksa Luburića, da će živijeti i uspona i na Hrvatsku. Drugog izbora nema. Ovaj izbor su nam naši neprijatelji nametnuli, bez nas ali protiv nas.

general DRINJANIN

Glavni stan, 26.IV.1956.

Br. R. Gagro, Toronto

Dragi junače!

Hvala na daru i hvala na držanju. Jedan ustaški častnik, ako želi takav biti, mora imati i ustaški ponos, a taj je iznad i samog života. (Ovdje se može reći da Maks Luburić ostaje dosljedan svojoj ustaškoj prisegi koju je položio na Janka Pusti pred Poglavnikom, jer u druge nije vjerovao. Bez obzira na razlaz s Poglavnikom, on, Maks Luburić, i dalje odaje, po vojnički, veliku počast Vrhovnom zapovjedniku Hrvatskih Oružanih Snaga Poglavniku dru. Anti Paveliću. To se može očitovati iz svakog njegova pisma. Mo) Ja vjerujem da će se izgubljeni otac (ovdje se misli na Poglavnika, mo) povratiti svojoj djeci, ili će

nas svih nestati. Poveli su nas u propast a Ti pogledaj samo društvo u Torontu i bit će Ti jasno, kuda se ide. Mi ćemo sve učiniti, da se stvar u red uvede, ali se izdajničkoj gospodi nećemo predati.

Tebi i svoj braći srdačni pozdrav, uz naš ustaški pozdrav,

Za Poglavnika i Dom Spremni!

Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
14th July 2012, 16:20
POSTANAK OGRANAKA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA ” ERIK LISAK ” U TORONTU

Karlo Sopta (1934/2001) je iz Lištice pokraj Širokog Brijega. Emigrirao je 1957 godine, naprije u Austriju, te nedugo iza toga je došao u Toronto, Canada. Odmah se je povezao sa Hrvatima nacionalistima i svojim istomišljenicima. Pošto je već postojala veza između generala Luburića i nekih istaknutih rodoljuba Hrvata u Torontu, Karlo je odmah došao na ideju da se stvori Ogranak Hrvatskog Narodnog Odpora kojem bi se trebalo dati ime ERIK LISAK. Mnogima je poznato ime Erik Lisak iz slavne NDH. Karlo Sopta i drugi su htijeli ovaj novi Ogranak Hrvatskog Narodnog Odpora, koji je osnovabn 1957 god. počastiti imenom Erik Lisak.

Na sudjenju nadbiskupu dru. Alojziju Stepincu 1946 godine sudilo se je u isto vrijeme i Eriku Lisak, kojeg su u sudnicu dovodili sudski službenici polomljenih ruku u zamotanim zavojima.

general DRINJANIN Stan, dne 9.I.1955.

Bratu Ratki Gagri,
putem br. Nikole Jerković,
Toronto, Ont. Canada

Dragi Ratko !

Evo već više puta čitam Tvoje ime medju onima, koju šutke daju za našu stvar, i to medju prvima. Hvala Ti na svemu, pa makar Ti i ne očekivao uviek hvalu. Dobra je skromnost ali ipak ne vidim razloga, da ne napišeš svom starom povjereniku i zemljaku par rieči. Pošalji mi tvoju fotografiju, a reci i drugima, da isto učine. Ja sam svima Vama poslao moju i reda je, da uzvratite. Znaš šta: Sastanite se jednom i napravite Vas nekoliko jednu skupnu, pa mi to pošaljite. Stavite naslov: prijatelji “Drine” šalju pozdrav borcima itd. i ja ću to donieti u rubrici: Borci pišu. Ili jednom zgodom, možda dogovoreno sa Vladom (Šimuncom, mo) organizirajte jedan mali piknik (teferić) i tom zgodom se javite. “Drina” ima mnogo neprijatelja, a neka se vidi, da ima i prijatelja.

Hvala Ti na Božićnom daru. Ipak je previše. Dobro je da pomažete, dobro je, da se tako kavalirski sjetite svog zapovjednika, koji Vam je bio brat i u dobru i u zlu, ali svi imate svoje obitelji i svoje potrebe. Za mene je 30 dol. kraljevski dar, ali je za Tebe isto, jer znam, da ima bezposlice. hvala Bogu, da seuvjek nadje netko tko pomogne i za sebe i za druge. Ima ih svakakvih. Ima ljudi, koji 4 godine dobavaju “Drinu” i uviek kažu: trebate li pomoć ili vele, drugi put. A naš narod kaže: crkni kenjče dok nikne trava!

Za…D….P…koji je bio u Križarima i sada je u Australiji. Hoćeš li da Te sastavim s njim ?

Javi se prvom zgodom i napiši nešto za “Drinu”. Piši o tamošnjim prilikama.

Pozdrav sve naše, koji vjere u Boga, Poglavnika i Hrvatsku izgubili nisu.

Za Poglavnika i Dom Spremni!

Tvoj odani general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
14th July 2012, 16:43
NEPOZNATA MARICA I POZNATI MAKS LUBURIĆ

Donosim jedno pismo kojeg je ova nepoznata marica poslala svojem – po svoj mogućnosti – prijatelju Marku. Pošto se u sadržaju pisma radi o Maksu Luburiću, prikladno je da se ovo pismo stavi uz opise Pisama Maksa Luburića.

Početna › Knjiga gostiju ›

Napisala/o Marica, Studeni 28 – 2010. – 16:34
Bog, Marko!

Najprije da ti odgovorim na tvoju zadnju rečenicu: Škrtico! Hahahaha

Drugo; što je kod mene uvijek na prvom mjestu je ljubav.

Ne moram dugo ni razmišljati ni okretati pojam i osjećaj riječi "ljubav" jer bez ljubavi ne ide ništa, bez ljubavi ne bi ni jedno živo biće preživjelo od male bebice pa do staraca.

Isus Krist je naša vjera, a to je ljubav!

Problem nas ljudi je da smo rado teoretičari jer to nas manje vremena, energije i novaca košta.

A sada se ponovo vraćam selcu Langreitha. Možda se to selce piše Leingreith, kako ga piše Hrvoje Matković u svojoj knjizi "Povijest nezavisne države Hrvatske" na str. 247., Druga Ustaška emigracija.

I na kraju, što sam prošli puta namjerno izostavila; Vjekoslav Maks Luburić. Nisam kukavica i mislim da sam "prava" Hrvatica i upravo zato da se upustim u tu diskusiju bilo bi mi potrebno punu više vremena nego li ga ja imam.

Ukratko: Mislim da nema Hrvata koji kroji povjest po svojem obliku ili volumenu svoga pojasa, te smo svi dovoljno pošteni i iskreni da stojimo iza hrvatske prošlosti bila ona kakva da bila. Hrvati nisu nikada rekli da za vrijeme NDH nije bilo logora. Da, bilo ih je i ja znam od svakoga pojedinog logora mjesto i naziv ali Jasenovac nije i ne može biti isprika za sve zločine koji su slijedili od 1945. pa do 1995.

5 ili 50 godina je velika razlika!

Samo bijednici svoje pervezije, silovanja, i ubijanja ispričavaju Jasenovcem. Ja takve ne mogu više da slušam jer su to ljudi bez morala, jer uvijek upiru prstom u druge a nikada ne polaze najprije od sebe i svoje države, svojeg naroda.

Da, za vrijeme NDH, bilo je logora i onda, što sada?

Dali je to razlog da Luburićeva ubica za nagradu od UDBE dobije aute, stanove, kuće, dobar posao, dobru mirovinu i da se još hvalisa tim ubojstvom?

Istina, Luburić je bio "ravnatelj" Jasenovca i što se je trebalo s njim učiniti?
Ubiti ga po nalogu nove vlasti – UDBE, bez saslušanja i presude!

Uredu, i to je u redu, za mnoge, ali onda se pitam; Zašto se sa svima ravnateljima jugoslavenskih logora nije tako postupilo, np. s ravanteljom Golog Otoka?

Ne, ne dragi moj Ličane, nije tu ljubav kriva već dva mjerila na dvije različite vage na kojima su utezi pravde manipulirani.

Želim ti ugodan dan i da je na tvojoj "vagi" u ravnoteži ljubav i pravednost.

Sada me samo nemoj pitati; "Što je pravda ili libra-solidus?"

Tvoja Marica

Otporaš
14th July 2012, 23:57
JEDNO BRATSKO PISMO

5.I.1967.

general DRINJANIN

Br. Mato Ćurić
299 Grosvenor,N.
Hamilton, Ont. Canada

Dragi brate Mato !

Dobio sam pismo od 27.XI:1966. kao i ček na 60 dol. (šesdeset dolara). Hvala. Znam da nije nemarnost, jer su mi i drugi pisali, i svi su rekli da si ljudski radio kako na priredbama, tako i sa tiskom, na organizaciji i drugom gdje se moglo.

Veseli me da si bio sa gdjom Buntić Mirom. Mali dar za Tvoju suprugu nije mnogo, nego tek da imate uspomenu. Kamo sreće da bi mogli obdariti kako bi zaslužili. Dat će Bog pa u slobodi, (Hrvatskoj, mo) u njoj i sa njom ćemo se obradovati.

Nebojse za sliku. Nije se izgubila, nego je toliko toga bilo i prijatelj koji je bio došao da mi pomogne, malo mi je stvari zametnuo. Nu ja ću to skoro naći, jer se ništa izgubiti nemože. Znam gdje je i bit će u redu.

bilo bi mi drago ako uspiješ s planom za budućnost, jer znam da bi tako i obitelj bila sigurnija i da bi mogao za našu stvar (hrvatsku, mo) više praviti.

Znam za Marijana (Nosić, mo), jer od tamo su otišli i drugi, koje poznaš, kao tebe i Nikicu, a vjerovatno još koji. Oni bi isto htio (htili, mo) nekamo, vjrovatno u Toronto, a time bi stvar Odpora dobila mnogo. Danas mislim i njemu pisati.

U pogledu Tvoga brata neznam ništa, a ako misliš, da bi šta mogli napraviti naši svećenici, javi mi. Ja sam u dosta dobrim odnosima sa nekima, pa bi možda mogli pomoći.

U pogledu rada neću ti ništa pisati, jer znam da činite što možete i koji puta i više! Pišem i Nikici, a i našima u Toronto. Dogovorite uvjek bratski, a u pogledu tiska i grbova (radi se o značkama HNO i hrvatskim grbovima koje je DRINAPRESS proizvodio, mo), ako ustreba, kao i uvjek uredi sa Vladekom, jer sam njemu poslao više.

Neznam da li imaš tamo smutljivaca, ali nedaj se s puta svrnuti, idi skupa sa onima, koji ste uvjek bili isti, i nebojse. Nama neka gospoda prilaze kad vide koristi, odlaze kad vide, da im nema koristi, vraćaju se i tako. Zato budi uz Vladeka, Marijana, Ratka i braću, kao i uvjek.

Tvojoj dobroj stopanjici i dječici bratski pozdrav, a Tebe grli odani Ti

Tvoj general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th July 2012, 16:44
MAKS LUBURIĆ U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU

Pismo pisano Ratku Gagri i drugima a na vrh pisma nadodano olovkom: ” Obaviesti sve naše. Ovog časa javljaju da su se pojavili letci u Argentini protiv Jelića a sa podpisom “Ero iz Obrabe”. To je Udba ili Oršanić i Štir. Maks.

13.V.1967.
general DRINJANIN

Ratku, Vladetu i Marijanu !

Dragi moji !

Prije nego predjem na pravljenje Obrane, što će me sasma absorbirati za neko vrijeme, želio bi da vam kažem par riječi:

Dobio sam od Cecelje novi paket nadosiranja. Nećemo mu biti zahvalni, jer je tek sada dokazao kakva je babetina u najgorem, a ne najboljem smislu riječi. Dužnost jednog tajnika nije vjetriti sve što mu tko pošalje, nego biti T A J N I K tj. čuvati tajne društva. Nu dokaz je da nam je bio ubačen odozdol, da nam se približi svojim piskaranjem, i kasnije "preuzme što nije organizirao" kao ni Štir. Ovaj ni u oči izlazka na javnost u Argentini nije stupio, nego se davno prije NOVOG PROGRAMA povukao zato, jer nije bio izabran predsjednikom. I sada nam Cecelja IZLAZI IZ ODPORA. Nu vjetri stvari kao TAJNIK. Time će samo sebe zasrati, a i onoga, tko ga je poslao. U isto vrijeme istu metodu počeo je Rover, koji je počeo razašiljati na papiru Odpora svoje prijedloge, čestitke Štiru, Cecelji, itd. Dakle sistem, organizirani. Cilj je bio, kako smo rekli, stvarati VANJSKI FRONT I IZVRŠNO VIEĆE KOJE BI SA JELIĆEM I ORŠANIĆEM pravilo politiku…

Vidio sam novu DANICU (tjedna novina koju izdaju hrvatski franjevci u Chicagu, mo). Glupo su nas htjeli izigrati. Ugovor je bio i trebao podpisati VRANČIĆ, LUKAS, JELIĆ I ORŠANIĆ, a da zajebu Lukasa i Odpor, onda su dali svima da se podpisuje. Nu šta, ako u Usa, Argentini i Kanadi nema drugo doli 200 podpisa, što je to. Dobro je rekao Dumandžić, da bi bilo više afekta da su podpisali PREDSTAVNICI ČETERI SKUPINE. Ista stvar kao i u NewYorku, i mene veseli da su se sami izigrali i prikazali. Sada pazite, nedavajte nikakve izjave, javne ni tajne, neodgovarajte nikome, pričekati ćemo šta će napisati Jelić i Vrančić, pa da sa malo riječi, lijepim jezikom i manirama, dokažemo DA ONI NE ŽELE SLOGU. htjeli bi nas navući da mi njih napadamo, pa da nas mogu prikazati rušiteljima sloge.

Pisao sam u tom pravcu Došenu (Ante Došen, mo), koji svakih pola godine diže i ruši Jelića. Tako to čini 20 godina, jer su stari prijatelji i jer zaista želi napredak stvari. Nu to nije dosta. Dakle pazite. Piše mi Batušić (pukovnik HOS NDH Krunoslav Batišić, mo) da mi je rekao Jelić da će doći k meni, da stvorimo HRVATSKU LEGIJU. Mi istu nećemo stvarati, jer nam je dosta bilo LEGIJA. Mi smo HRVATSKI VOJNICI nikakvi i ničiji legionari. Ništa od toga. I osim toga to treba konzultirati sa RADNIM SKUPOVIMA I PODPISATI GENERAL DRINJANIN. Sve drugo je čisti Hoštapleraj, izigravanje. Mi imamo lekciju iz NewYorka, i Buenos Airesa, i nismo je zaboravili. Dajte punu podršku bratu BRBIĆU (Stjepan Brbić Pročelnik Australskog Hrvatskog Narodnog Odpora, mo)
JER SADA JE NA NJEMU RED. Kao i Cecelja i Štir oni ignoriraju Brbića, centralu i 3 Ogranka mladosti, a o trošku i parama Rovera sazivaju RADNI SKUP. (Koliko je meni poznato iz korespodencije sa njim, Srećko Rover se je volio isticai i bio je vrlo samoljubljiv čovjek, drugim riječima želio je paradirati na tuđi i društveni račun. Zato ga RADNI SKUP ODPORA sada saziva na odgovornost, mo). Taj će se održati kad ga sazove Brbić, i odobrim ja. Pišite Brbiću i dajte mu podršku, jer će ju trebati, i jer ju zaslužuje. Ja ću još razmisliti što će se moći učiniti. Inače dobio sam obavjest da će vjerovatno za par dana biti puštena i zadnja dva čovjeka što još imam u bajbuku tu. (Zatvoru, mo). I Logarić isto. Advokat mi je donio iz Njemačke bomba materijal za obranu.

U Domovini, Zagrebu i rijeci manifestacije studenata već osam dana za Deklaraciju. (Radi se o "Deklaraciji Hrvatskoh Književnog Jezika" koju su potpisali hrvatski književnici i drugi proljeća 1967 god., mo). Vlasi kordinaši se prijete marša na Zagreb. Krleža istupio iz partije, i moglo bi biti da je ili u zatvoru ili u bjegstvu u Austriju. Počeli su progoni. Oko 80 profesora komunista je podpisalo Deklaraciju, i sada policija skuplja profesore okolo na protivdeklaraciju, a to će pokrenuti omladinu. Ide dobro. Ima i na drugim sektorima svega, i to će samo potvrditi našu politiku "otvorene ruke svima". (Ovdje se uistinu misli na: PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964 god., mo). Ranković će naučiti hrvatske komuniste moliti Očenaš.

Prema svemu izgleda Ranković je pripremio akciju u Macedoniji protiv Grčke a za izlazak na Solun. To znači stari srpski san i jer vidi da od Jugovine nema ništa. Zato su Grci uveli diktaturu. Ali je bolno da Amerika prijeti Grčkoj da će obustaviti pomoć. U Macedoniji Titovoj koncetraciju se stari partizani (protiv, mo) Markosa. Sve to dokazuje da je JEDINI ODPOR VODIO NEKU DOMOVINSKU POLITIKU I ONDA KADA SMO TRAŽILI SAVEZNIKE MEDJU MUSLIMANIMA (Ovdje se za sigurno misli na Arapske zelje, posebice Jordan koji je 1962 godine priznao Hrvatsku Državu, ali pod uvjetom da da Hrvatska Država bude muslimanska država, našto je general Drinjanin rekao NJET. Donijeti ću generalov odgovor na ovo priznanje, mo) DA NAM DAJU ORUŽJE ŠTO JE BILO OBEĆANO I SADA KADA SMO MI POKRENULI HRVATSKE KOMUNISTE PROTIV BEOGRADA. Naše su Istarske, dalmatinske, bokežke i druge DRINE i milijuni letaka učinili svoje.

Nedajte se navući na izjave koje bi ovi kurvini sinovi mogli iskoristiti protiv Hrvatske. (NEDA MAKS NA HRVATSKU!, mo). Mislim na Rankovića u pogledu Vatikana. Nedajte se u politiku protiv Vatikana i svećenstva! i nepodpisujte ništa. O svemu ćemo se dogovoriti.

Izgleda da su Nikoliću zaplijenili novu Reviju. Nama nije ni obavjest poslao, da se ne bi tobože kompromitirao on i gospoda. Pa ipak mi nismo napadali, nego bili ljudi i preporučili reviju. Sada će svi koji su srali po nama, morati lizati, a mi smo bilo, jesmo i ostajemo gospoda, pa makar bili i “nepismeni”. (Reći ću riječ dvije o ovoj nepismenosti. Ja sam simpatizer Hrvatskog Narodnog Odpora od 1962 godine a članom sam postao dvije godine kasnije. Mnogi istaknuti hrvatski intelektualci su otvoreno pisali i govorili kako su ljudi Odpora nepismeni; jer ne pišu korijenski hrvatski, a Ante Primorac iz Toronta je nazvao Odpor HERCEGOVAČKIM ZIDOM, mo)

Dobio sam od Ratka vrbcu. Krasno! Uspjeh u Hamiltonu velik. Prisustvo Šabana značajno. naprijed. Čestitam svima. Bog Vas čuvao za budućnost Hrvatske, jer vidite kakva govna nas predstavljaju u svijetu.

Cecelji ništa ne odgovarajte. Zar se nije obistinilo ono što sam Vam pisao o pikantnom vicu o Francuzkinji, koja je bila tako, tako naivna, pa je sve što su joj gurnuli u ruku, stavljala u usta….Nije istina da ja nisam odgovorio Štiru. Nego sam mu rekao, da neka mi da časnu riječ, da neće moja pisma umnažati na šapirograf Jakiše Barbarića i možda tiskati NAŠ PUT. Ili čitati komunisti i četnici.

Pošaljite mi izvješće i fotografije sa proslave, jer do danas ujutro nisam dobio. Trebam govore sve i fotografije. Nemogu ja to iz vrpce izvaditi, jer se pola nečuje dobro, a engleski ništa, pa niti imena. Dragi Ratko i Vladek! Uhvatite mašine pa makar bilo kako vele i “nepismeno” samo neka bude posebno, razmak veliki i na jednoj strani, i imena korektna. Ostalo ću ja srediti i pripremiti.

Čestitam Vam još jednom, posebno Ratku, jer znam da je imao najviše zasluga, i očekujem vijesti, podatke i fotografije. Grli Vas odani Vam general drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.

Pripisivajući na ovaj Forum ova Maksova pisma u kojima on sustavno spominje naše drago ime Hrvatska, sam sebe pitam; Da je Tito pisao pisma svojim suradnicima za sigurno bi stavljao na svako mjesto gdje Maks piše Hrvatska, Tito bi stavljao ime Jugoslavija. Tu je velika razlika između ova dva Hrvata. Otporaš.

Otporaš
16th July 2012, 17:11
NAŠ PUT, PISMO GENERALA DRINJANINA

Na 5 srpnja sam donio jedno pismo kojeg je pisao u ime novine NAš PUT glavni i odgovorni urednik Rudi Tomić. Rudi Tomić i njegov brat Srećko Tomić su izdavali šesdesetih godina u Torontu novinu GLAS DOMOVINE. Ta novina je bila u službi Domovine Hrvatske I pri organizaciji HRVATSKI NARODNI ODPOR, OGRANAK ERIK LISAK. U pismu kojeg je Rudi Tomić pisao nekom svom prijatelju Ivanu Hrvoj u Švedsku, mogla se je primijetiti sva žuć prema organizaciji HNO koje su on i

njegov brat bili članovi. Sada donosim pismo generala Drinjanina koje može dati malo svijetla u razmjernice između generala Drinjanina, organizacije HNO i braće Tomić.

general DRINJANIN
20.XI.1963.

Br. Rudi Tomić,
urednik "Našega Puta"
Toronto, Ont. Canada

Poštovana braćo !

Primio sam pismo od 12.XI.1963., kao i priloge. Moja je norma da uviek i svakome odgovorim, pa i sasma nepoznatim ljudima, a braća Tomići mi nisu nepoznati i dosada smo se dopisivali, izmjenjivali misli, pa iako se nismo uvjek i u svemu mogli sporazumiti, ostala je veza i moja je želja da ostane i u buduće.

Drugo je pitanje Vaših odnosa sa družtvom Erik Lisak, ili pak sa pojedincima. Ja nisam pristaša političkog liberalizma, ali liberalno postupam sa mojim suradnicima, prijateljima i uopće ljudima. Dapače mislim, da je liberalizam baš u tome, u ljudskom osobnom nastupu i načinu ophodjenja sa bližnjima. Bio sam takvi i za vrieme NDH. kao zapovjednik, iako sam znao biti strog u pitanju stege. Dakle: nikada se nisam miešao u lokalne probleme, niti postavljao, niti skidao tajnike, niti nametao mišljenja, posebno ne obveze. Eto zato jedva se i dopisujem sa društvima, ali uvjek dogovorom i sasma novim i nepoznatim ljudima na njihova pisma. Može taj sistem biti pogrešan, ali ja sam ga upotrebljavao odonda odkada sam, već kao zreo čovjek i još jednom išao u pobunu. (Pobuna i razlaz sa Poglavnikom 1956 god., mo). To je logično.

Mene nisu pitali za dozvolu, niti odobrenje, pa ni za savjet u pogledu lista. I kada sam saznao da je list tu, odobrio sam i bio pristaša, da se tiska, kao što jesam i danas. Sviestan sam da će mnogo krvi proteći, mnogo kostiju i brda polomiti u borbi za slobodu, mnogo idola slomiti, mnogo laži odkrivene i misterija razsvietljeno. Zato neka se lome koplja, neka se ljudi nekada i svašaju, neka se bore i uči u borbi, jer će samo borba odgojiti nove "kadrove" spremne za sprovesti hrvatsku revoluciju, a svi naš legitimiteti iz prošlosti ne vrijede ni po pičke vode, da oprostite na izrazu. Bio sam zadovoljan da startiraju mladi i pozdravljam svaki novi start, pa i onda, ako ide izročito protiv mene.

I sada konkretno: ja neznam detalja kako je došlo do stvaranja lista, nisam preuzeo obveza, jesam dao suradnju i u moje ime dao je jedan dobri Odporaš prilog. Dobro: Vi meni govorite o jednoj nabirnoj listi, o jednom dokumentu podpisanom po br. Ragužu, i to je sve što znam. Nije to sve, jer mora postojati neko knjigovodstvo, računi, izdatci, primitci, i mnogo detalja juridičke, formalističke i trgovačke naravi, a da bi ja mogao iz Madrida reći tko je u pravu i do koje mjere.

S obzirom da ste startirali u ime Odpora i da je moje ime i prijatelja u pitanju, moralno i politički, smatram se odgovornim za sve, pa i za to, kao i Vas dva, kao i svi oni, koji ste bilo šta imali pri tome. I nikome (osim Titovih agenata provokatora) nije u interesu da u javnost prodire bilo što, jer to škodi Odporu, hrvatskoj i jednom hrvatskom generalu, koji gradi na mladosti radi budućnosti.

Mislim da smo svi, stari i mladi, u tome sporazumni. Tako dugo dok netko javno Vašu čast ne napadne, mislim, da nije ljudski, da se javno branite. Ta šta bi tek morao raditi ja na toliko napada?

Ja sam išao, već prosiede kose i nakon trideset godina ustašovanja, u pobunu radi časti ustaškog nadporučnika Rovera, nepoznatog i malog nadporučnika. Ja bi bio hulja kad bi niekao pravo Vama, da branite čast pred sudom, ako nemate nikakva izgleda za častno riešenje, ako Vam se u čast dira.

Kao Hrvatima dužnost je nama svima, da pokušamo prije stvar riešiti pred jednim častnim sudom dobrih ljudi, kako se nebi izlagali troškovima, blaćenjima, i davanje materijala našim neprijateljima. Ja sam vama dvojici zamjerio što ste se javno u listu izjavili, da ste pokušali sa Odporom, ali da se nije moglo. Mogli ste i bez toga, jednostavno, reći, tu smo, to je naš program, naš put i "NAŠ PUT". Nitko u životu

nije sagradio politički kapital na pogreškama drugih, nego na svojim vrlinama. Nu vidili ste, da Vam to nisam spomenuo, niti predbacio, i prešao sam elegantno preko toga, ljudi su zaboravili, i mene veseli, da je to jedva i primjećeno. Znamo da postoji Vaš list, i mene ta činjenica veseli, i mogao bih Vam staviti na raspolaganje kopije pisama, gdje sam ljudima preporučio, da list pomažu i čitaju tako dugo, dok je za Državu Hrvatsku. Ostali smo prijatelji i nije isključeno, da ćemo se svi, pa i oni, koji sebe smatraju našim protivnicima pa čak i neprijateljima, naći u rovu protiv srbokomunizma i neojugoslavenstva.

zato predlažem Vama, kao i prijateljima iz Odbora, da iznesete stvar, sa KOMPLETNIM PRO I KONTRA, pred jedan častni sud dobrih ljudi. Pa ako mogu, neka nadju jedno pravedno, pošteno i prihvatljivo riešenje. Istina je samo jedna, i izmedju partikularne istine braće Tomića i Odbora, mora biti jedna istina, istina-istina, koja se vrlo često nalazi na pola puta. Mnogo je toga što rade ljudi vrlo relativno, pa čak i kod ljudi, koji raspravljaju o onoj jednoj jedinoj istini: o Bogu.

Tko je voljan primiti se takva nezahvalna posla? Vjerujem u ljude, jer bez ljudi nema Hrvatske. Pokušajte posredstvom vlč. Vidova, Kambera, ili recimo g. Ante Nižića, ili kojeg drugog koji nije luka jeo ni lukom mirisao, naći tri čovjeka, i iznesite pred te ljude cieli problem: dokumente, knjige, podatke, a ako je problem samo u 200 dol., ja ću biti prvi, koji će dati jednu svotu, pa da svi skupa platimo i ne sramotimo se pred stranim sudovima, i još manje novinama. Ima još ideala koji vriede više od 200 dolara, i Hrvati Toronta još nisu pali tako jako nisko, da ne mogu riešiti problem 200 dol.

Vjerujem da sam iskreno rekao i iste misli šaljem nekolicin ljudi, koji su dokazali, da se znaju uspeti na visine, odakle se iz ptičije perspektive drugačije gleda na mizernu hrpu od 200 dolara. Ako živite za povjest i gledate stvar iz ovih horizonata naći ćete riešenje.

Toplo i bratski Vas pozdravlja odani Vam general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.

Bilo bi poželjno da se netko iz Toronta javi na sadržaj ovog pisma i svađe među Hrvatima. Mnogi suduonici ove mizerne svađe i još mizernijih 200 canadskih dolara. Mnogi su se u ovoj svađi držali one bosanske: Da ne bi prešao na drugu vjeru za blago cijelog svijeta, ali za kapric, BI DŽABE!

Otporaš
16th July 2012, 21:45
KAKO MOBILIZIRATI HRVATE U EMIGRACIJI

General Drinjanin je sve svoje snage usredotočio/skoncetrirao na povezivanju Hrvata razbacanih po svim kontinentima svijeta. Njegova pisma to svjedoče. Donosim ovdje jedno od njegovih prvih pisama koje je pisao Ratki Gagri u Toronto.

general DRINJANIN Stan, dne, 18.VIII.1956.

Br. Ratki gagro,
Toronto

Dragi brate!

Vladek će Ti pokazati što sam mu pisao, da ne pišem svima isto, šaljem skupa. Molim Te pomozite akciju Erića, (Rudi Erić, mo) jer će se sve odlušivati u Washingtonu, a Erić je američki državljanin i ima veze. Naš je dušom i tielom.

Stvorite Savez hrvatskih Antikomunističkih Boraca (ili Antikomunista). To će vlast dozvoliti, jer i drugi narodi imaju isto. Ti kao častnik pokreni i ostale i odmah nešto napravite.

Gospoda su nas i još jednom prodali, ali ovog puta ćemo paziti. Zet Poglavnika (Pšeničnik, mo) je u službi Tita, imamo novih dokaza, a zet sve vodi, pa će nam biti kao i sa prebegom. (Koliko mi je poznato,

a ne znam mnogo, taj Prebeg je bio visoki ustaški dužnostnik, mo). Zato su partizani znali za našu akciju prije nego mi.

Nedajte se i stvorite Savez. Ima nas na sve strane i to će se brzo dokazati. General Herenčić (Ivo Herenčić pregovarač na Bleiburgu sa Danijelom Crljenom, mo), kapetan bojnog broda Vrkljan (Andrija Vrkljan koji je skupa sa drm. Vjekoslavom Vrančićem 4 svibnja 1945. odnio MEMORANDUM HRVATSKE DRŽAVNE VLADE da ga predaju Saveznicima u Casserti, Italija. Na svu žalost u tome nisu uspijeli. O ovome treba pročitati knjigu dra V. Vrančića S BIJELOM ZASTAVOM PREKO ALPI, mo) isto, pukovnik Štir isto, puk. Starešinić, boj. Cerić, i stotine častnika. javi mi se na moju adresu, ISABELA HERNAIZ, BENIGAINM, a govori sa Vladekom i Nižićem o sveme.

Za Dom Spremni! Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
16th July 2012, 22:44
HRVATSKA MAKSA LUBURIĆA (prvi (1) dio)

Donosim u nastavcima jedno značajno i poučno pismo kojeg je general pisao svojem suradniku, danas pok. Marijanu Nosiću u canadu.

7.I.1967.
general DRINJANIN

Dragi Marijane!

Jučer sam pisao Vladeku i ratku i odgovorio, ali Tebi nisam stigao, jer sam morao ići u Valenciju. Stigai je Avionom iz Njemačke Ilija Vučić (Blatnica 18.4.1930, ubijen u Štuttgartu u petak 6 lipnja 1975 godine. Agenti jugoslavenske tajne službe Udba u jutarnjim satima su izvršili atentat na ovog hrvatskog žarkog rodoljuba, mo), jedna od aktivista Odpora (onaj iz afere Mehlem). Pišem ti malo o tamošnjim stvarima, a malo o kanadskim, da bi imao pregled za glavnu godišnju skupštinu, na kojoj ćeš vjerujem biti. Tako su naši želili. Pa kako ima zajedničkih komenata, to ću kopiju ovog pisma poslati Vladeku i ratku na studij, da bi bili obavješteni prije Tvojeg dolaska i da bi mogli sikronizirati rad.

Imam pred sobom dvije vrsti informacija i impresija. Iz domovine je stiga jedan naš intelektualac u Pariz (Radi se o dru. Asafu Duraković koji danas živi, mislim, u Torontu. Asaf Duraković je bio dobar prijatelj i školski kolega na zagrebačkom fakultetu Igora Buljana, o kojem sam pisao 6 lipnja u ovim pismima, a ovaj je bio moj prijtelj i skupa smo radili u istom poduzeću. Kako su se ona dvojica dopisivali a Igor mi pisma pokazivao, te smo zajednički pisali i odgovarali Asafu Durakoviću. Slali smo mu prikladnog materijala i letke koje je DRINAPRESS tiskao specijalno za Domovinu. On je to dijelio po sveučilištu i po Zagrebu. Preko pisama razvilo se naše obostrano poznanstvo. Igor i ja smo ga pozvali da dođe u Pariz. Došao je na staru godinu, tj. 31 prosinca 1966 godine. Bio je s nama. Donio je mnogo povoljnih vijesti, naravno za nas emigrante….Mo) i donio je sa sobom izmedju ostalog i podatke o kretanju u Domovini. Srbi se oružaju, prijete Hrvatima i Slovencima, Macedoncima i Šiptarima, a četnici dižu glave i organiziraju se oko Rankovića. Ovaj Srbuje i zovu ga ACA II. Neki su mladi hrvatski komunisti jednostavno nestali, drugi se uplašili i opet se primiču Beogradu, ali većina i posebno mlada generacija koja nije ničim ogriješila o svoj narod bezuvjetno je smremna na borbu. Na Srbski “Marš na Drinu” ostaje samo hrvatski “Marš na Drinu”. Oni se boje starijih komunista, kao Krajičića i drugih, koji su se ogriješili, ali posebno u Dalmaciji nitko se ne boji nikoga, i zrije stvar. S druge strane Ilija nam je donio neposredne vijesti od naših, koji budno prate kretanje medju radnicima i agentima u Njemačkoj. Ne sam da Udba nije svladana, nego ju u Njemačkoj dižu, pod raznim firmama su smjestili legiju agenata, i k tome politika u Njemačkoj ih favorizira. Opet su Vlasi stavili u pokret šljivovicu, pršute, duhan, pozivaju funkcionere u lovove, daruju vile itd.

To se podudara s onim što su nam rekli prijatelji na policiji njemačkoj, koji su nam skloni: dolaze crni dani za Vas i za nas, jer novi predsjednik Vlade Willy Brandt bio je nekada u Internacionalnim

Brigadama u španjolskom ratu, a za vrijeme II. bio je partizan u Norveškoj. Odpuštaju radnike, i k tome kako izgleda čitav niz ljudi radi za razne njemačke urede, engleske i američke informacije, i tkogod mrdne, ima za sobom Hrvata agenta za Njemce. Svi, ili skorom svi ljudi na čelu grupa stoje u službi vlasti. I k tome Papa (Papa Pavao šesti, mo) ima tajni ugovor s Titom i prema svemu naši će svećenici obrati bostan. Prema tome situacija je POVOLJNA ZA POŠETAK DJELATNOSTI, JER IDE SLABO. Previše je dobro išlo Hrvatima u Njemačkoj, a da bi se moglo što ječega napraviti. Medju inim sa onima koji se vraćaju u domovinu i neće više izlaziti odlaze mnogi naši najbolji, te se time i prenosi djelatnost na domovinski sektor. Kako mi poručuju i vlč. rafo Medić i vitez Pjanić, svaki na svom sektoru, ljudi su voljni. Ovi elementi, već indoktrinirani, pokrenuti će nove i nove veze sa domaćim nezadovoljnicima iz radničkih i intelektualnih hrvatskih krugova. Ovom korakom prelazimo u novi stadij borbe. Ja sam dobio stanovite garancije da se neće ići dalje i da će se izvršiti ono što zaključimo. Dakle u tom pravcu nam konvenira masovni odlazak ljudi iz Njemačke u naše krajeve.

nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th July 2012, 02:37
HRVATSKA MAKSA LUBURIĆA (drugi (2) dio)

Što Vam je za ušiniti na cijelom podrušju NORTH? Nastaviti ovim putem i pod vidom SOCIJALNOG FONDA ubrzati skupljanje materijalnih sredstava. Poslati ću još danas na Ratka jedan dva bloka, i na Vladu isto, da vide kako će to biti, a ostalo ide redovno. Znam da ste se osobno istrošili, ali pokušajte od Društava nešto, a nešto kod drugih, pa da se pokrene ta stvar. Najbolje bi bilo da se za Kanadu vodi posebna evidencija, a Usa. posebna, uvjek sa barem dva podpisa, i treći kao kontrolor. Ostavljam Vama trojici da se o tome dogovorite.

Isto bi trebalo intentirati sa tiskom, u koju svrhu sam poslao Ratku moju poruku, u kojoj sam pohvalio članstvo za ono, što je učinjeno, ali i obrazložio potrebu pokretanja mladih aktivista.

Vladeku sam poslao podatke o tisku, o knjizi o fotografiji itd. kao i kome sam poslao sve okružnice.

U pogledu Radnih Skupova: bez osnovnih vrlina u svakom pojedincu zabadava je čekati sretno riješenje svih ovih na skupu. Na pr. pukovnik Štir je deset puta pokrenuo razne Komitete, ali ih je i srušio kad isti nisu priznavali njegovu recimo extrapripadnost. Tu su slabe strane demokracije. Ni demokracija bez predvodnika neće naprijed. Što bi bilo kad od mene traže iz Toronta govor, poruku itd. ili za Hamilton. Ja kupim magnetofon i vrpce, platim 200 dol. i napravim veliku vrpcu. Ali braća zaključe da se ne odvija, jer raja hoće janjetine, vina, plesa i “rukopipateljnije stvari” nego poruka generala Drinjanina. zaključili i pametno, da se ne čita i sluša, nego na drugom mjestu i pred drugim ljudima. Tako se dogodilo i u Buenos Airesu. Stigli pripadnici svih grupa, ljudi se zagrijali, pili i htjeli pečena mesa, a pukovnik priredio kilometarski doktrinirani govor. To nije išlo, rekli su ostali, jer je pukovnik poznat radi obširnosti, i bojali se, da ih ne zagnjavi. Hoće pjesme, janjetine, vina, kratkih govornika, a ne doktrinirano predavanje. Osim toga naljutio se jer ga nisu izabrali predsjednikom, nego Lukasa Juričića, a njega pod predsjednikom. Dan prije se povukao. Oni smatraju da je dezertirao, jer se nije htio izložiti. On se smatra uvrijedjenim. Vidite, to je eto problem sa Radnim Skupovima

Kad se radi o odnosu prema meni, onda bi htio, da budemo Komitet. kad se radi o njemu dolje, htio bi da se njega smatra pukovnikom, i automatski predsjednikom. Ja sam pisao Vama da ste dobro napravili, jer ste prenijeli moj govor na Radni Skup, a raji dali janjetine, vina, pjesama, plesa itd. s vatrenim govorom. Što bi vi rekli da sam se ja naljutio, i – povukao. To se pukovniku stalno dogadja. Velim Vam sve to jer je on poslao Vjeki Cecelji jednu kilometarsku čitulju, koji će sigurno kao Štirov bivči častnik prepisati i slati okolo, kao i Rover. Nu sve je to sranje i to su klasična “argentinska posla” igranja zapovjednika, vodjenje Fondova, igranje Komiteta, intriga itd. S jedne strane mi se izlažemo u jedan komplicirani i riskantni posao, jer je svaka revolucija to, a oni dolje naprdivaju kao stare usidjelice. Najgore je to što je Dr. prof. Korsky, prijatelj pukovnika iz Osjeka, solio ovome pamet kao jači intelektualac, kao što soli i braći Tomićima (iz Toronta, mo), i kao što su u NewYorku Srećku Roveru. Ljudi kroz 20 godina nisu mogli stvoriti ni Odbor od deset članova, nego sloe pamet drugima, u ime svog intelektualstva. To ste sve i sami

upoznali i još ćete upoznati i tamo, iako ne u tolikoj mjeri, kao u Argentini, gdje su sve serdari i “di serdara”. I mi imamo u Kanadi bojnika i pukovnika, pa i doktura, nu ne stoje na čelu naših organizacija, a znate i problem sa prof. Mehešom, koji iako je dobar i nama sklon, ipak nikad se neće staviti na raspolaganje jednom krugu ljudi, jednoj ekipi, nego će uvjek stvarati nove Komitete, Saveze, Vijeća, koja dolaze i odlaze. Neznam kako će reagirati Cecelja, jer i on je pripadao tom kružoku Republikanaca, a sada ga vidim i kao povjerenika našeg jadnog Tugomira (mislim da general misli na fra. Tugomira Soldu, mo) i tajnika HOP-a, dok za Odpor nije uspio, ili htio, naći ni jednog čovjek, ni jedne OBRANE, ni jedne DRINE. Tako je radio Rover, jer da u Sydneyu i Melbourne neće nitko ni džabe, a nepismeni Galić prodaje 200 u Sydneyu i mladi Simović 50 u Roverovu mjestu, gdje “ni džabe nisu htjeli”.

Sve je to pamet Oršanića (Prof. Ivo Oršanić je osnovao Hrvatsku Republikansku Stranku, HRS u Buenos Airesu 1951 god., mo), Jelića i vijeća. Tu se treba odlučiti: dobro došli gospodo, ali kao braća i ne kao sloitelji pameti, koji dolaze i odlaze, savjetuju, psuju i uvjek misle na nešto drugo, a ne na Odpor. Mislim da nijedan predvodnik Odpora ne bi trebao pripadati drugim organizacijama, jer kako će recimo Cecelja znati malabarirati izmedju HOP-a i Odpora, ako sutra nastane spor, a toga će biti, jer braća Barbarić (Miljenko i Jakov, mo) već ruše Vrančića radi suradnje s nama.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th July 2012, 10:49
HRVATSKA MAKSA LUBURIĆA (treći (3) dio)

Idealno bi bilo kada bi po jednog Odporaša imali u svakom društvu i to za predsjedenika, ali tako da nadvladavaju ideje naše, (tj. ideje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA “POMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA”, mo), a ne da nam dovode do razcjepa ljude i organizacije. Cecelja nije ni jednog čovjeka doveo u Odpor, i (mi, mo) stavljamo ga na čelo. Vidimo ga u radu drugih organizacija, ali ne u radu Odpora, onom malom radu, prikupljanja ljudi, indoktriniranja, razpačavanja tiska. Ja isto ne trebam ljude da se imam s kim dopisivati, jer imam i previše malih i novih, kojima je potrebna moja riječ. Zato dogovorite se dobro, analizirajte i odlučite. što Vas trojica odlučite, ja sam podpisao. Ja znam da je Cecelja upao negdje drugdje, možda bi bio drukčiji, ali tamo je sa -ljudima, koji bi bili odporaši kao Predsjednici, kao recimo satnik Hećimović, koji nam je došao da nam proda knjigu, u čemu je i uspio. Da li se Cecelja zna orijentirati? Sumnjam. Osim toga ja nikada neću više pokučati u Argentini stvarati zapovjedno tijelo. Pokušao sam sa Grgićem, da pariram Hefera, ali su ga predibrali u 24 sata, Lukasa neće, a Envera (Mehmedagića, mo) ću dovesti u Evropu. Pukovniku (Štiru, mo) sam ponudio da bude član Glavnog Stana za pitanje odgoja, dao mu mogućnosti da prodajom knjiga pomogne sebe materijalno, ali mene neće po argentinski i “republikanski” “muvati”. Ja imam pametnijeg posla. On se uvjek nakon neuspjeha povlačio. Kada su na mene pravili pritisak da se povučem, jer da sam kompromitiran, ja sam to učinio, i šta se dogodilo. Bilo je dosta istom pukovniku Štiru jedno pismo moje žene, da me napusti, (povratite se na generalovo pismo kojeg je pisao prof. Mirku Mehešu 8.2.1965, a ja ga donio ovdje 16 lipnja, pa ćete vidjeti kroz kakove pritiske sa svih strana je prolazio general Maks Luburić, a sve poradi žarke ljubavi za našom Hrvatskom, mo), i zato nije bio prisutan kada smo iznova počeli u Argentini. On je sto puta napisao da mi pruža samo mjestimično i vremenski suradnju, jer je kušao kod Hefera i Vrančića. Kada su ga odbili, onda odjednom zahtjeva absolutnost u Argentini, i šalje okružna pisma na sve kontinente radi gluposti. On će se i opet povući, ali ja se nikada više i nikome za volju povlačiti neću. Kad sam se povukao (razlaz sa Poglavnikom drm Antom Pavelićem 1956-1960, mo) pukovnik je formirao Komitet sa pet ljudi i za tri mjeseca nitko od njih s nikim nije razgovarao. Ja se trome izlagati neću. Ni usmeno ni pismeno. A na Vama je da ne dozvolite, da bi do toga tamo došlo. Za Predsjednika imamo mnogo kandidata: Jelenka, Hećimovića, i druge, možda gore od ljudi, ali bili ste Vas trojica koji ste teglili i zadržali Odpor. Očekujem od Vas i sada da znadete što treba činiti. Ako bi Marijane išao radi posla u Toronto, onda bi bilo sjajno, a ako ne, gledaj radi stvari Cecelje, za koga neznam da je loš, nego naivan i povezan sa ljudima, koji nemogu da nadju puta. ideje Odpora pobjedjuju, izgradite se u predvodnike, a odstranite one, kojima je dosta da dobiju neki po Udbi progurani plan i program, pa da se ošamute kao Tugomir. On je napola pomahnitao, ali ima novaca. Ja sam svima Vama priznao da nas je pomagao, ali to nije dosta pa da mi soli pamet, i da padam u rupu Udbe. (Ovo pismo je pisano upravo u

doba kada je Ilija Stanić – kao njegov kum – preko udbinih kanala došao do generala Drinjanina, mo). On mi je sam pisao da mu je kćer obična drolja, i da mu je dovela agenta Udbe i Srbina na vrat. Muftić je ovoga gurao. Sada i on ima svoj Savez i Muftić vijeće i šta? Kao i deset drugih sličnih. I sada su zašutili, ali mi ne možemo dozvoliti da nam uvjek preko novih budala ubacuju razdor. Mi smo stupili na put s kojeg nema povratka i koji put vodi do slobode (hrvatskog naroda, mo). Izdržite i nedajte se smesti. I ako trebadne sastanite se sa drugim pripadnicima NORTHA, iz Usa., i napravite, ako treba reda. Dolazi vrijeme definitivnih odluka i mi ne možemo prihvaćati tudje ideje u vrijeme kada se naše prihvaćaju kao jedino spasonosne.

(Ovdje se treba nadodati, jer o tome se zaliveno šuti, da su ideje “PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA” koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964 god., urodile plodom. Došlo se do: Deklaracija Hrvatskog Književnog Jezika iz godine 1967., do HRVATSKOG KNJIŽEVNOG LISTA, Tin Ujević, do HRVATSKOG TJEDNIKA, Vlado Gotovac, do sastanka u Karađorđevu prosinca 1971., do HRVATSKOG PROLJEĆA i na koncu DO BUGOJANSKE AKCIJE “FINEX 1972.” Sve su to polodovi IDEJA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA “POMIRENJA SVIH HRVATA”. Zato je morao pasti general DRINJANIN. Mo)

Osim toga ja mislim da niti bi vi trebali drugima na ostalim područjima soliti pamet, a ni oni Vama. Pukovnik Štir ako se definitivno odlučio za Odpor, mora sa tamošnjima suradjivati, a ne ignorirati ih, a htjeti meni i Vama iznašati probleme. Rover ignorira i sabotira nastojanje maldih, koji su stvorili Ogranak, bez i protiv njega, a želi da ja u Usa, Argentini itd. radim ono što mi suflira. stvaranje Glavnog Stana može se samo preko onih, koje ja odabirem, ili koje delegiraju žive snage Odpora preko svog rada. Ja sam molio i Rovera i Štira, da mi izrade svoj konkretni predlog za rad RADNIH SKUPOVA ITD. nu neće, nego uvjek se koprcaju iz stege Odpora da mogu lokalno KOMBINIRATI ZA SEBE, ali traže od nas solidarnost Odpora i protiv interesa Odpora. Ono što je Rover pravio u NewYorku ili sada pukovnik Štir dolje, jer ga ni Hefer ni Vrančić nisu prihvatili kao svoh “vojnog zapovjednika”, nego imaju svoje. Neznam kako misli pukovnik voditi Odpor bez Odporaša svog područja, ni vojnu stvar bez mene i onih, koji smo uvjek vukli, a ne časovitim kombinacijama Korskog, Vijeća, Oršanića, Jelića, Dubičanca itd. S jedne strane se govori da neće “šefa” tj. mene, nego demokraciju, a kada ta demokracija veli da neće dvosatni govor pukovnika na jednom banketu, onda se stvara ideološki i osobni problem. To je dovelo HOP do rasula, nedajmo da se nama to dogodi.

Eto, ovih par ideja želim da stigne do Vas trojice prije skupštine.

Grli Vas odani Vam general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th July 2012, 11:10
HRVATSKA MAKSA LUBURIĆA (četvrti (4) dio)

general Drinjanin
16.I.1967.

Dragi Ratko!

Ovog časa dobih telegram, koji me razveselio i umirio, iako sam bio siguran Tebe birati za Predsjednika. Čestitam tebi i Odporu. lijepo ću to popratiti u Obrani, pa neka se ljute dušmani.

Vjerujem da ću sutra moći obraditi neka pitanja i poslati Vama trojici. Odmah prenosim oncijativu za 10 travnja. zašto ne pozvati Matu meštrovića, Došena i ne treba trošiti na dulja putovanja.

Pisao sam Štiru ovo što dodajem, ali nisam poslao, jer vidim, da i on trubi na uzmak. Pisao mi je. Nu to su negospoda i argentinska posla.

Grli Te i Tvoj odani Ti Maks.

Kraj ovog pisma.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th July 2012, 18:57
TORONTO KULA HRVATSTVA

Znao sam da je general Drinjanin prozvao Toronto “KULOM HRVATSTVA”, ali nikada nisam mogao saznati točno kada je to on rekao. Čvrsto vjerujem da i mnogi drugi Hrvati bi željeli znati kada je to bilo. Ovo pismo kojeg prilažem, to nam točno govori.

VJEKOSLAV LUBURIĆ

Br. ratko Gagro, 8.X.1961.
Toronto

Dragi junače!

Prilažem Ti pismo za ministra Tortića, a ostalo ćeš razumiti iz istog. Nisam mu pisao, jer sam i sam mislio u Chicago. Ali, bit će drugi put.

Ja sam dobro i zdravo, kao i moja obitelj. (Znači da je general Drinjanin još uvijek bio sa obitelji i da ga supruga Isabel (Hernaiz) Luburić te godine 1961 nije bila napustila, mo) Kako znaš da smo kupili tiskaru, i u istoj već na veliko radimo na “DRINI” koja će biti kruna svim naporima dosada. bit ćete svi na svoju DRINU ponosni. Imajte malo strpljenja.

Neželim spominajti detalje, nego sve u skupa: hvala Ti na svemu, jer znam, da žrtvuješ mnogo i u svakom pogledu. Naravno uvjek će se dogoditi da medju braćom bude nesuglasica, a toga je uvijek i prije bilo. Emigracija je žrvanj, koji melje živce, tielo i duh. Pa ipak pomalo treba otupljivati oštricu i nastojati pomiriti zavadjenu braću. Malo nas je, Hrvatska nas treba sve, i još nas je premalo. Pa i Tebe molim nastoj uvjek dobrom taktikom medju braćom da se ne kolju, jer od toga samo komunisti i Srbi imaju koristi. Svi možemo pogriešiti i griešimo, ali svi možemo popraviti sebe, pa onda i druge. reci to svima. Pa kako god žrtvuješ u materijalnom pogledu, doprinesi svrsi nastojanjem da se braća mire i slože. (Meni je moj dobri prijatelj Karlo sopta (1934-2001) često puta pričao o raznim svađama među Hrvatima grada Toronta. Rekao mi je jedne zgode da je netko pisao generalu u Španjolsku da se on sa Gagrom ne može nikako složiti u mnogom stvarima. Ali, generale, kada je došlo do glasovanja, opet sam glasova za Gagru, pa neka tegli, kad hoće. To ti je hrvatsko društveno razumijevanje među prijateljima, mo) I to je mnogo puta žrtva, jer se gubi vrijeme, ali ipak, treba pokušati.

Nadam se da si dobro sa zdravljem, i da ti dobro ide, Tebi i prijatelju Jerkoviću. Pozdravi njega i sve ostale.

Vlado mi je poslao 175 dol. za DRINU i 400 dol. za akcije, koje je on dielom prodao, a dielom dao ragužu, koji mu je predao 300 dol. a 100 je dao Dugandžić. Uvjek ista imena. Ja se ipak nadam da ćemo sa novim topom-tiskarom i novom bombom- DRINOM stvoriti legiju boraca jer sa svih strana dolaze pisma boraca. Težko će biti izdržati dok se to okupi zdravim idejama, a onda če biti lakiše. Kula Hrvatstva Toronto prednjači.

Da si mi zdravo, pozdrav svima, Tvoj odani general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
18th July 2012, 19:19
TKO NEĆE HRVATA ZA BRATA –
HOĆE SRBINA ZA GOSPODARAKoji su do sada imali priliku čitati i pratiti PISMA MAKSA LUBURIĆA, mogli su uočiti de je u njima često puta bilo govora o nekim Okružnicama. Ova je jedna od

niz OKRUŽNICA koje je general Drinjanin pisao svojim Suradnicima, Radnim Skupovima HNO. Ovu Okružnicu sam pronašao u novini OBRANA, glavno glasilo HNO br. 57/58 1967. kao letak za Domovinu. Poradi općeg hrvatskog interesa, donosim ju u cijelosti i originalu kako bi današnji Hrvati, poslije punih 45 godina, mogli shvatiti mišljenje jednog Ustaše Maksa Luburića.
TKO NEĆE HRVATA ZA BRATA – HOĆE SRBINA ZA GOSPODARA

OPĆENARODNI I VOJNIČKI
DESETI TRAVNJA

Približava se i opet Deseti Travnja. Mnogi će se i opet pozivati na svoje pravo da tumače značaj, vlasništvo, tok i posljedice DESETOG TRAVNJA. Ta su intrepretiranja obično svojetanje toga dana i prebacivanje krivnje za gubitak države, dakle tekovine Desetog Travnja, na druge i ponajčešće na hrvatske vojnike. (Zar istu nepravdu danas trpe i podnose i naši Branitelji Domovinskog rata, mo). Zato ne će biti zgorega, ako i mi još jednom ponovimo:

1.) Deseti Travnja je bio sveopći, narodni, vojnički i vanstranački. Toga je dana narod razoružao Jugoslavensku vojsku, uhvatio oružje u ruku i branio kroz četeri godine uz najteže žrtve svoju narodnu Državu. Taj dan zato pripada cijelom hrvatsko narodu.

2.) Hrvatske Oružane Snage su bile one koje su doprinijele najteže žrtve za održanje Države. Na kraju su se na zapovjed svog Vrhovnog Zapovjednika i Državnog Poglavara povukle i predale zapadnim saveznicima. Nisu bile pobjedjene u boju, nisu se raspale, nisu bile svladane pomanjkanjem duha i smisla za žrtvu.

3.) Hrvatska Politika, dakle stranke i političari, koji su u ime hrvatske politike govorili, nisu doprinijeli ni jedne solucije. Ne daju je ni danas, jer nisu kadri suradjivati, iako je svaka od tih političkih stranaka suradjivala ili pokušala suradjivati sa svim susjedima i djelomično svim neprijateljima hrvatskog naroda. Zato te stranke niti imaju moralnog prava danas nama hrvatskim vojnicima niti davati lekcije, niti svjedočbu rodoljublja, a još manje kritizirati radi djela, koja da smo počinili za vrijeme rata, prije ili poslije njega. Oni bi te lekcije mogli davati tek onda kada bi suradnjom dokazali da hrvatski misle i osjećaju. To neka uzmu na znanje i oni, koji su za vrijeme pravljenja, obrane te pada Države, bili u vladama sa četničkim i srbokomunističkim koljačima. (Ovo se odnosi na prvake HSS koji su sjedili sa četnicima u kraljevskoj vladi u Londonu skupa sa drm. Ivanom Šubašićem, Titinim prvim ministrom vanjskih poslova FNRJ, mo)

4.) Solucije? Mi ih dajeme. Svi drugi uglavnom govore o tome KAKO BI VODILI DRŽAVU, a nitko neće da sjedne i da razgovara o tome KAKO TREBA DOĆI DO DRŽAVE. Lakše je brbljati nego borbu voditi. zato izbjegavaju govor o spremanju borbe i izživljavaju se napadima na borce, koji da su mnogo griješili u borbi za slobodu. To je stranačarstvo i ljudska senilnost, impotencija.

Treba u borbi za Hrvatsku Državu okupiti ljevicu i desnicu, Hercegovce i Dalmatince, Sandžaklije i Istrane, Sremce i Medjimorce, Bokelje i Bačvane, katolike i pravoslavce, kršćane i muslimane, sjever i jug, proletere i seljake, fizičke i intelektualne radnike, stare i mlade, muške i ženske, ljude dinamita i ljude pera, – stvoriti HRVATSKE SNAGE, HRVATSKO VOJNO REVOLUCIONARNE SNAGE, te pripremiti HRVATSKU REVOLUCIJU, i obnoviti HRVATSKU DRŽAVU. (Vidite, general Drinjanin nije rekao stvoriti hrvatsku državu, nego je rekao: obnoviti hrvatsku državu, što je za moj pojam jače nego stvoriti državu. Poglavnik je stvorio poslije 839 godina hrvatsku državu, koju su Hrvati izgubili 1945 godine. Sada ju je trebalo samo OBNOVITI, mo)

Prof. Franjo Nevistić dobro je u jenom članku uočio razliku izmedju evolucije i revolucije. Mi bi rekli, da svi moramo najprije evolucionirati, da bi medjusobno izmedju Hrvata postigli jedan prihvatljivi studij političke zrelosti i državotvorne svijesti, a onda udruženim snagama sprovesti revoluciju, hrvatsku i svehrvatsku, protivu srbokomunističke ili bilo kakve druge Jugoslavije.

I polazna točka neće biti ni povratak na kajmakčalansko, solunsko i batinačko doba, ni na ovo i ono izborno doba, na partikularne stranačke, ideloške, osobne i druge polazne točke, nego na onaj narodni,

općenarodni, vojnorevolucionarni pokret, koji je doveo do stvaranja HRVATSKE DRŽAVE, a na nama je, hrvatskim vojnicima, da ju OBNOVIMO.

Stranke nisu dovele do Hrvatske Države ni onda, kada su zaista bile okviri naroda, imali jake strukture, bile mlade, dinamične i u rukama autoriteta. Ti su okviri davno propali, stranke zatajile, vodje pomrle, ideologije bile zbrisane, a na licu mjesta se stvorile nove generacije, ideje i osobe.

Mjesto stranačkih snaga imamo folklorne grupe, mjesto političkih predvodnika imamo amaterske diletante, mjesto snažne hrvatske fronte zasnivane na zajedničkom akcionom minimalnom programu, imamo šefove njemačke, australske, francuske, argentinske i drugih policija kao arbitre medju razbijenim, pregaženim i deformiranim političkim grupacijama. I imamo UDBU I RANKOVIĆA KOJI ČEKAJU SVOJ ČAS.

Neka o tome razmisle i oni Ustaše koji su se borili i padali za Državu Hrvatsku, ali i oni partizani koji su bili uvjereni, da se bore tobože protiv okupatora, nacista i fašista a za radnička prava.

I neka nas u tome ne smetu deformirani preživjeli iz bilo kojeg tabora, a najmanje oni, koji jedva čekaju da ih se i opet pozove u Beograd, da spašavaju i drugu, kao što su pokušali spašavati prvu Jugoslaviju. Još manje se treba obazirati na one usidjelice, koje danas u emigraciji daju lekcije pameti živima i mrtvima, a za vrijeme rata su imitirali grotekstne vanjske forme koje hrvatski borci nisu nikada ni trebali, ni prihvatili.

Ne gubimo vremena; RANKOVIĆ VEĆ OKUPLJA I STVARA NOVI SRBOKOMUNISTIČKI, JUGOSLAVENSKI I ČETNIČKI FRONT. Na nama je da mjesto brbljanja, sanjanja i nadmudrivanja, stvorim jedan APARAT KOJI ĆE BITI KADAR SUPROSTAVITI SE ONOM RANKOVIĆEVOM.

Neka proslave DESETOG TRAVNJA budu u tom duhu. Nitko nema na taj dan monopol, nitko nije izključen, nitko ne smije izostati. Neka se slavi kako god tko zna, može i hoće, ali neka nikada ne zaboravi, da taj dan i njegovo slavljenje ima značenje tek onda, ako smo nešto kadri, u Domovini ili u slobodnom svijetu, doprinijeti za njegovu OBNOVU, kao što su i veliki Francuzi padali i dizali se, ali se nikada nisu odricali svojeg najdržavotvornijeg državnog i nacionalnog praznika 14 Juillet 1789. Mi ne slavimo taj dan zato, da bilo koga slavimo ili grdimo, nego zato, da zbližimo borce za novi pohod.

U tome neka bude dostojno, sretno i bratski proslavljen dan obnove Hrvatske Države i neka se borci svuda u svijetu sjete i palih boraca, skupa sa prvim hrvatskim državnim Poglavarom, Poglavnikom Dr. Antom Pavelićem, svih ministara, generala, biskupa, predvodnika i boraca, obnovi, izgradnji i očuvanju HRVATSKE DRŽAVE.

general Drinjanin.

Nastavlja se. Optoraš.

Otporaš
19th July 2012, 03:03
OGRANAK H.N.O ” E R I K L I S A K”
TORONTOgeneral DRINJANIN
6.III.1966.
Bratskom Odboru Središnjice
KANADSKO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA
” E R I K L I S A K ”
Toronto

Draga braćo!

Ovog časa želio bih samo čestittati novom Odboru i zaželiti mnogo uspjeha u radu u novoj godini. Još jednom su ljudi ODPORA dokazali, da su preživili jednu staru epoku, o kojoj su bili ljudima postavljeni predsjednici i Tajnici na bazi osobnih ćeifova ili još drugih gorih motiva. Ljudi Odpora izabiraju svoje predstavnike, živu demokratskim normama, a da pri tome nisu izgubili ništa od svoje borbene kategorije.

Dobio sa i fotografije i vidim jedan Odbor pun mladosti, ali mladosti okupljene oko veterana. Čestitam svima Vama, jer je to put, koijm valja ići.

Za kojih desetak dana dobit ćete od mene konačni plan rada za RADNE SKUPOVE, novu OBRANU u kojoj ćete vidjeti, da smo napravili i još jednu veliku stvar. Siguran sam da ćete odmah i tu preuzeti inicijativu i biti prvi, kao i uvjek.

Ostanite na tom putu. Ja se nisam mješao u izbor, nisam niti rušio one, koje ste medju sobom izabrali. Pokažite članstvu, da ste i svijestni, sposobni i spremni za voditi. Tu je škola, koju pokojni Poglavnik nije znao ili mogao napraviti, jer su ga spriječili. Sada ljudi u nas gledaju. Jedan primjer: u Cassiaru je br, Pero Papac, i piše, da oni, koji su ga zvali izdajnikom, danas obraju oči i nemogu u lice mu pogledati. (Tako će isto biti i sa Ustašama koji su se žrtvovali i borili za Hrvatsku Državu, a nepošteni i nedržavotvorni Hrvati ih nazivaju najgorim imenima. To je vojnička sudbina. Mo) toliko se toga reklo, i život je dokazao drugo. Nemojte imitirati one, koje smo pobjedili, preživili, nego smjelo, ali izračunato naprijed. O tome skoro više.

Mnogo sreće u radu. uz naš vojnički pozdrav, odani Vam general Drinjanin.

Podpis s velikim štembiljem/pečetom Hrvatskog Narodnog Odpora.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
19th July 2012, 13:59
UPORNOST GENERALA DRINJANINA

Nesumnjivo kroz do sada iznešena PISMA MAKSA LUBURIĆA moglo se je primijetiti da general preko svojih prijatelja i ogranaka daje smjernice i putokaze HRVATSKOM NARODNOM ODPORU. Današnjim rječnikom to bi se mirne duše moglo nazvati PROMIDŽA. Pa ako je to tako, ili, još bolje, ako to nije tako, kako bi se moglo znati dali je ta “UPORNOST GENERALA DRINJANINA” bila efikasna. Imati jedan dio, ili bilo kakav god dio, odgovora na ovo pitanje, svakako da se treba uzeti u obzir osam (8) epoka ili vremenskih razdoblja postanka HRVATSKOG NARODNOG ODPORA.

Prva (1) epoka je bila ratna epoka kada je na Ivan planini 1944 godine, odlukom hrvatske državne vlade NDH, osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HRVATSKIM ORUŽANIM SNAGAMA.

Druga (2) epoka je bila KRIŽARSKA EPOKA koja je prikupljala vojnike, pripadnike HOS, koji se nisu predali na Bleiburgu u svibnju 1945., nego se povratili u Hrvatsku i borili se protiv nametnutog komunističkog poredka hrvatskom narodu.

Treća (3) epoka je bila pokretanje i obnavljanje HNO u emigraciji, počevši izdavanjem časopisa “DRINA” 1951. pa do razlaza s Poglavnikom drm. Antom Pavelićem 1956 godine.

Četvrta (4) epoka je POVUČENOST U TIŠINU od 1956 pa do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 godine u Madridu.

Peta (5) epoka je od siječnja 1960 kada se je general Drinjanin ponovno pokrenuo i odlučio prikupiti stare borce a odgojiti nove u konačnu borbu za oslobođenje Hrvatske te izda ZA DESETI TRAVNJA 1960. u 25 tisuća primjeraka “TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI”, pa do svoje tragične smrti 20 travnja 1969 godine.

Šesta (6) epoka je najžalostnija zbog toga što svi RADNI SKUPOVI, VANJSKI I DOMOVINSKI FRONT, svi Ogranci, društva, članovi i simpatizeri, prijatelji i suporteri, jednostavno se nisu mogi snaći i na svoja leđa preuzeti DUŽNOSTI I ODGOVORNOSTI HNO koje je obnaša general Drinjanin. U tom vrtlogu traženja solucija unutar HNO došlo je do žestokih prepiranja i svađa. Riješenja se tražila, sastanci se održavali, nasljednici se tražili, neki se silom namećali, jedne izabirali a druge rušili, i tako je to išlo do 1974 godine. Te godine u Hamiltonu, Canada, održan je SVEOPĆI KONGRES HRVATSKOG

NARODNOG ODPORA, na kojem je, moglo bi se danas reći, dat zadnji čava u mrtvački sanduk originalnog HNO.

Sedma (7) epoka je epoka POLARIZACIJE HNO. Na jednoj strani je Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, koji je oženio polusestru Maksa Luburića, Nadu, a na drugoj je Stipe Bilandžić iz Njemačke. Prvi se izživljavaju na legitimiteti prošlosti i djeluju smjernicama originalnog HNO, dakle, idu starim putem, dok drugi kojima su se priključili, kako ih se je tada zvalo, PROLJEČARI, a to su bili između ostalih: Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus, Ivan Cerovac itd.

Osma (8) epoka je kada je iz vremenske potrebe originalno ime "ODPOR" prešlo u "OTPOR". Kao Pročelnik HRVATSKOG NARODNOG OTPORA imao sam mnogo žučljivih prepira i svađa sa iskrenim, dobrim i nada sve oštenim Hrvatima. Stari članovi i ODPORAŠI bi sve od sebe dali samo neka ostane staro i originalno ime ODPOR na vječitu i nezaboravnu uspomenu na generala Drinjanina. Ali više nije bilo vremena za povratak na staro ime, ali jest na stare VRLINE. Misija HRVATSKOG NARODNOG OTPORA je završila 21 siječnja 1990 u Clevlandu, kada sam kao Pročelnik HNO na prvoj Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice, HDZ predsjedniku dru. Franji Tuđmanu 21 siječnja predao sve: fizičke, moralne, financijske i ine dužnosti HDZ. Otporaš.

general DRINJANIN
26.VI.1966

Bratskim odborima
SREDIŠNJICE "ERIK LISAK" i
OGRANKA "BOŽO KAVRAN"

Draga i poštovana braćo !

Osjećam posebnu potrebu da se svima zahvalim na radu i da vam čestitam na uspjehu prigodom proslave DANA HOS-a iHRVTASKIH ANTUNA u gradu Hamiltonu. Iako još nemam sasma detaljnih podataka o toku i što se nadam da će mi se poslati, kao i o radu SKUPA, vidim, da smo kročili korak naprijed. To je zasluga svih vas i posebno bratskih Odbora, kao kolektiva, i svakog od Vas pojedince. Hvala Vam braćo i neka Vam služi na čast i drugima kao uzor.

Zadnji uspjesi Odpora na tom području donose Vam i posebnu obvezu. Na Vama je da provedete u život zaključeno, prodrete u nove mase, stvorite nove Ogranke i baze. -da onda s tog područja dadnete i drugima, izvan Kanade, primjer i putokaz.

Molim Vas da ovu čestitku prenesete i na vrijedne članove koji su Vas u svemu pomagali.

Uz naš vojnički pozdrav,
genera Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

u Clevlandu naš dragi

Otporaš
20th July 2012, 00:52
"TISKARA ALOJZIJE STEPINAC"

"DRINA" – Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočastnika i častnika –
Apartado 5.024, Madrid – Espana

Uredničtvo i Uparava madrid, 15.9.1964.
general Drinjanin

Br. Odboru Odpora "ERIK LISAK" Toronto,
Br. Odboru Odpora "BOŽO KAVRAN" Hamilton,

Glavnom Povjereniku za Kanadu, br. Vl. Šimuncu
Na znanje Predsj. Br. R. Gagri

Draga i poštovana braćo Odbornici i dužnosnici !

Vjerujem da su stigle prve knjige pukovnika Štira i da ste ji svi barem pregledali, ako ne već pročitali. Tako ste mogli vidjeti šta je knjiga, šta je najavljeni i šta je u radu To ni jedna emigracija nije još napravila, a u hrvatskoj emigraciji samo Odpor. Nema sumnje da je to i opet zasluga Vas sviju, koji ste razumjeli moj zov pred tri godine, kada sam i ja ostavio bogatstvo i industriju, došao u sukob sa obitelji (Ovdje je potrebno spomenuti ono što mnogi Hrvati ne znaju – skoro ništa ili sasvim malo – o obiteljskim poteškoćama generala Drinjanina. General se je oženio s jednom, po njegovim riječima, bogatom i uglednom Španjolkom Isabel Hernaiz 1953 godine. Imao je sa njom četvero (4) djece: Domagoj 1955, Drina 1956, Vjeko 1957 i Mirica 1958. Iz pisama koje iznosim moći će se najviše stvari saznati što sam general piše. Sada saznajem, iz ovog pisma, da se je rastao od žene 1961 godine, a profesor Ivan Prcela, kojem je bio vjenčani kum 26 prosinca 1963 god. general Drinjanin, mi nedavno piše da se je general službeno razveo ili rastao sa svojom suprugom godine 1964. Ovo sve iznosim radi povijesti ovog hrvatskog povijesnog čovjeka; a nas je šakica danas na životu koji nešto o tome znamo. Mo)
i jednima i drugima ali smo pokrenuli tiskaru DRINU. Samo smo mogli tako stvoriti i proširiti ideje.

Danas nam javljaju i posebno prigodom previranja u HOP-u, da je naša ideja zrela i jedina sposobna osloboditi Hrvatsku. Uskoro ćete imati veliko zadovoljstvo, da čitate novu veliku i svehrvatsku novinu HRVATSKA VOLJA. (Ovdje je potrebno reći nešto da se nezaboravi ili da se zna, a to je da je fra. FRŽOP došao iz Buenos Airesa u Europu s jednom specifičnom misijom da se mnoga stranačkea glasila u emigraciji ukinu, a na mjesto da svi zajednički, u ime svih Hrvata i hrvatskih drupacija izađemo s jednom sveopće hrvatskom novinom. Fra. FRŽOP je najprije došao u Španjolsku kod generala Drinjanina, i, koliko je meni poznato, s njim se sporazumio s tim i dao ideju za naslov novine HRVATSKA VOLJA. Zatim je fra. FRŽOP došao u Pariz kod mene i dra Miljenka Dabe Peranića. Sastali smo se i imali pripremni sastanak s drugim istaknutim Hrvatima grada Pariza. U svemu smo se složili, pa čak i u tome da se kupi nava tiskara kojoj bi se dalo ima “TISKARA ALOJZIJE STEPINAC”. General Drinjanin se s ovim složio, ali svi drugi stranačari koji su u ime svojih grupica govorili, nisu o ovome htijeli ni čuti, tako da se ova plemenita ideja nije nikada ostvarila. Mo) Da ona mora doći do izražaja i mi ćemo unatoč svega još jednom uzeti u ruke barjak sloge, hrvatske sloge, medju nama i barjak revolucije prema dušmanu.

Prema svim vijestima posjet Hefera (Dr. Stjepan Hefer, Poglavnikov nasljednik i predsjednik HOP-a, mo) je puni slom, jer su ga čarkari HOP-a svugdje pitali šta je sa generalom Drinjaninom. U Švedskoj je cijela sala više puta na nogama klicala onom mrskom Drinjaninu. U Parizu su isključili cijeli Odbor. (Društvo Dr. Ivan Šarić, ogranak HOP-a, kojem sam ja bio rizničar i predsjednik Nadzornog Odbora, je imao sastanak s predsjednikom Heferom u jednoj katoličkoj crkvi na Metrovu Alesia u nedjelju 2 kolovoza 1964 godine. Sastanak je sazvao Vijećnik g. Marko Grabić bez da je dao do znanja predsjedniku Josipu Čavčiću, podpredsjedniku Ivanu Barunu, riznačaru Mili Boban i drugima. K meni je došao Marin Špika i rekao za taj sastanak. Ja sam bio ljut i uzrujan. Uzeo sam taksi i direktno kod predsjednika Čavčića. Ni on nije ništa znao. zajedno s istim taksijem smo došli na taj tajanstveni sastanak. Svi nazočni su bili iznenađeni kada su nas vidjeli kako smo “ustaški” ušli u dvoranu. Predstavili smo se najprije predsjedniku dru. Stjepanu Heferu i drugima, te iznijeli naš stav. Predsjednik Hefer je bio ogorčen i ljut na naš izvještaj, te trašio da samo ja napustim dvoranu. Kada ga ja nisam htio poslušati, pitao me je da šta mi je general Rafajel Boban. kada sam mu rekao da smo svojta, dr. hefer na ljutito rekao: Da je ovdje general Boban za sigurni ti tako ne bi govorio, jer bi te on ušutkao. Ovako govoriš kao beogradski Hrvat. Na te riječi mnogi smo napustili dvoranu i otišli svojim mirnim putem kuće. Tjedan dva dana kasvije ovaj isti Vijećnik HOP-a je donio službenu izjavu od Središnjice HOP-a iz Buenos Airesa da smo svi izbačeni iz HOPa, mo)

U Munchenu je Hefer doživio i gori slom. Vele da su u pobuni svi u Argentini. Iz Australije Predsjednik HOP-a Husnije Hrustanović je novi urednik naše novine (dotadašnji urednik Obrane Željko Bebek je odstranjen, mo), a Glavni Starješina Domobrana Ante Došen širi ideju po Evropi i sa pol. predstavnicima. Ideja je sazrela. To je uspjeh ne moj, nego svih nas. I svih Vas. Posebno je Toronto, Kula Odpora, bio

uvjek prvi. I sada se žanje bogato klasje, jer smo zdravo sjeme sijali. I to je jedan bogati klas: knjiga pukovnika Štira. (Vojnički Priručnik, mo) I ona generala Diaza (Revolucionarni Rat, mo). I ona moja. (Gradjanski Ratovi i Revolucije, mo). I tako dalje. Mi smo išli sigurno, korak po korak, vojnićki, ozbiljno i uspjeh je naš. I sada Vas sve molim, da još jednom poduprete rame u akciji rasporodaje te knjige. Svi Vi pomozite, svaki se obavežite, svaki budite aktivac, kao i do sada. Pokrenite se i pokrenite i ostale.

Knjige sam poslao na sve povjerenike, a br. Vladi k tome 110 primjeraka i kasnike ćemo poslati još. Očekujem vijesti o tome. Neka i Društva kao takova odkupe nešto i podjele onima, koji to trebaju, a ne mogu kupiti. Moramo staviti na stranu mnogo za budućnost. Trebati će.

Svima Vas se unapred zahvaljujem, sve Va sbratski pozdravljam. odani Vam general Drinjanin.

Nastvalja se. Otporaš.

Otporaš
20th July 2012, 14:28
SNAGE I IDEJE MAKSA LUBURIĆA

6.V.1966. POVJERENICIMA U KANADI
general DRINJANIN

Draga braćo !

U prvom redu svima Vama odsrca čestitam na uspjeloj proslavi Desetog Travnja, a posebno Odboru, odbornicima i onima, koji su u radu i idejama prednjačili.

II. Vele mi da ćete slaviti HRVATSKO ANTUNOVO, te da će se tom zgodom održati i zasjedanje RADNOG SKUPA. Naravno sa braćom iz USA. U redu: poslati ću za proslavu jedan kraći, a za RADNI SKUP jedan dulji govor na vrpci, a to će biti definitivna direktiva, jer sam uz sudjelovanje mnogih uspio stvoriti plan, koji će zadovoljiti razna područja i razna mišljenja. Na Vama je da se tu stvar u svim pravcima priredi, a ja ću za taj nadnevak poslati novu OBRANU, dvobroj na 16 str., sa najinteresantnijim materialima, koji je dosada tiskan u pitanju rada na domovinskom sektoru.

III. S obzirom da u Torontu ide 200 komada OBRANA avionski, a glavnina je u Torontu ili u neposrednoj blizini, tu stvar treba postaviti na nove baze, kako sam to svima pisao prigodom 10. Travnja i br. 32-33. Sada sam Vam posalo br. 34. na 8 str. sa najhitnijim siestima o proslavama, i poslao sam na br. Ratka 200 kom. jer on može ići to pridići na aerodrom, a redovno sam poslao 50 kom. br. Vladi, a Br. Gagro će ostalo njemu dati ili se snjim dogovoriti. Pa uredite sve sa br. Vladom kao Glavnim Povjerenikom, da se zadovolje potrebe sa tih 200 kom. a ostalih 50 kom. za one zaostale i udaljene, i rezervu. Ukupno, dakle, 250 kom. Ja sam javio br. Ratku i Vladi za prošli broj koliko košta poštarina, jer je dvobroj, pa iako je na finom, tankom, papiru, ipak je skupo. (Pojasnoće radi treba se sada poslije pola stoljeća reći – jer sam bio izravno ili neizravno upućen u ovaj slučaj – da se je OBRANA često puta tiskala na “avionskom”, kako smo mi tada to tako zvali, dakle, tankom papiru kako bi pošiljke bile lakiše te tako i poštarina jeftinija, mo). Znam, ali meni je još skuplje. Ovdje je dolazak 16 milijuna turista i odlazak 4 milijuna radnika sve preokrenuo i evidentno na našu štetu. Sve je za 300% poskupilo, nadnice, klišeji i za 500% papir za 200%, pa se tiskati novinu i slati avionski može samo ako bude imala požrtvovane povjerenike i čitatelje, koji plaćaju. Naša je tiskara, (isplaćena, zahvaljujući Stipi Šegi iz Chicaga i drugima, mo) ali radnike, papir, klišeje, poštarinu itd. valja plaćati. Mi ne moćemo u Usa i Kanadi džabe dijeliti novine, to je sigurno, iako moramo u domovini i na nekim drugim mjestima. Ja ću prihvatiti bilo kakvo rješenje ali to rješenje treba doći od Vas. Dogovorite se sa bratom Vladom. (Oni čitatelji koji pomno prate pisanje generala Drinjanina, za sigurno će uočiti poteškoće u kojima se je nalazio general Luburić, i u kojima je živio. Sve je on to snosio iz jedne žarke i velike ljubavi za HRVATSKU. Mo). Ja sam mogu napraviti OBRANU, veliku, malu, slabu, lijepu, ili kakvu budete htjeli, ali nemogu ju prodavati. To morate sami organizirati. Obratite se dakle, za br. 32-33, 34, 35-36 na brata Vladu.

IV. Na Radnom Sastanku riješit ćemo i sva druga pitanja savezno sa tiskom, a dotle naravno da ćemo kao o dosada slati svima izravno. Poslali smo i knjižicu HRVATSTVO SANDŽAKA, separatu iz Drine, na brata Vladu, i to u ograničenom broju primjeraka, jer će se stvar ponoviti u slijedećoj DRINI, koja je posvećena Sandžaku, i koja je gotova. (Napisao ju je i sastavio dr. Miljenko Dabi Peranić, mo) Tko dakle ima interesa neka se obrati na Vladu. Još ću malo poslati, da bude pri ruci za proslavu.

V. I popovi i komunisti iz Hrvatske poručuju emigraciji, da izvrši svoju dužnost. Mnogi od njih će isto učiniti, iako neće svi, kao ni emigracija. Ovisi O NAMA.

Uz naš vojnički pozdrav, odani Vam
general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
21st July 2012, 13:29
HOĆE MENE OŽENUTI STRINA,
NEĆE STRINA NEGO ARGENTINA,Pjesma uz gangu koju su po hrvtskim selima pjevali naši hrvatski mladići odmah poslije rata i tom pjesmom htjeli dati do znanja hrvatskom narodu da se “njihove djevojke” nalaze u Argentini, a to su bili Ustaše koji su se spasili Bleiburškog pokolja. Osobno sam bio saslušavan u “Stanici Narodne Milicije” zbog te pjesme, a mnogi mladići pa i neke djevojke su završili u zatvorima ili odvedeni na prisilne radove…
Donosim jedne generalovo pismo kojeg je pisao suradniku Anti Kršeniću u Californiju. Pismo nema datuma ali na omotnici/kuverti poštanski žig nosi datum 28 rujna 1955 godine. U pismu je bila i OKRUŽNICA koja, skoro, u detalje opisuje situaciju Hrvata u revolucionarnom smjenjivanju peronističke vlasti u Argentini. Ja sam o tome iznio 25 lipnja ov.g jedan Poglavnikov sažeti izvještaj. Ova OKRUŽNICA popunjava prazninu Poglavnikova izvještaja. Sada najprije donosim pismo Anti Kršaniću, a poslije pvpga ću u cijelosti iznijeti OKRUŽNICU.

HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnika (Datum s poštanskog žiga 28 rujna 1955., mo)

TAJNO.

Bragi brate !

U prilogu Vam šaljem najnovije OKRUŽNO PISMO, koje nastojte što prije razpačati medju naše ljude, a posebno medju one, koji su udaljeni od centara. Nastojte svim sredstvima proširiti misli istaknute u OKRUŽNOM PISMU, pridavajući posebnu važnost pokušaju “IZBORA” (jedan mjesečnik kratkog života kojeg su izdavali Hrvati u Argentini, mo), da poglavnika i naš Pokret predstavi u lažnom svjetlu. Svoma nam je poznato, da Poglavnik sa ogromnim brojem naših prvaka živi u Argentini, pa nisu imali mnogo mogućnosti, nego su morali prihvatiti tamošnju situaciju. U takovim okolnostima naši se nisu mogli dovoljno braniti od podvala “IZBORA”, redi čega je ta dužnost bila pala na nas.

Poglavnik je uviek bio u najsrdačnijim odnosima sa Crkvom, pa tako i nadalje treba sve činiti, da vi svi u vašim sredinama djelujete kako smo mi to i uobičajali. (Ovdje se radi da je peronisički režim došao u sukob s crkvom te tako postao neprijatelj i crkve i katolika u svojoj zemlji Argentini. Došlo je do revolucije koju je poveo general Eduardo Lonardi. U toj argentinskoj reveoluciji perosistički režim se istakao u paljenju crkava i progonu crkvenih dostojanstvenika. Jugoslavenske tejne i javne službe i njihova promidžbena mašinerija, naravno uz podršku nekih naivnih Hrvata oko šasopisa “IZBOR” su dojavljivali revolucionarnoj JUNTI Eduarda Lonardija da su Poglavnik u Ustaše sudjelovale na strani Peronista u progonu svećenstva i paljenju crkava. Kada je JUNTA došla na vlast, počela su masovni progoni i hapšenja istaknutih Hrvata. Mnogi su završili u zatvorima…Ostalo čete razumijeti i shvatiti iz OKRUŽNOG PISMA kojeg ću poslije ovog pisma iznijeti. Mo) Od dana kada smo štampali letak nastale su političke promjene u Argentini, gdje je Peron izgubio vlast, pa nastojte svim sredstvima spriečiti lažno tumačenje naših političkih protivnika o tobožnjem ustaškom sudjelovanju na strani Peronista, a protiv Crkve.

Poznati su nam srbski i slovenski izvori, koji te viesti fabriciraju, a za predpostaviti je, da će biti i Hrvata, koji će ih pokušati širiti.

Javljajte se redovno i najstojte organizirati i poslati suradnju za DRINU, a posebno bi nas radovali mali ratni prikazi borbi, života i stradanja u Dalmaciji i njenim otocima.

Pišite mi na istu adresu t.j. Isabel Hernaiz, Beniganim, bez obzira kakovu mi naznaku stavili na kuvertu, ili ako bi vam se javili iz koje druge zemlje. Pošta će u svakom slučaju funkcionirati i svaka žurna stvar će biti riešena, a ako vam ne bi obširnije pisali za ovo prieme to je zato, jer smo spriečeni s poslovima na drugim sektorima.

Za Poglavnika i Dom – Spremni !
(podpis general drinjanin.)

nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
21st July 2012, 14:48
Svaka cast Otporas. Sada mi je mnogo jasniji slucaj Hrvata tog doba u Argrntini. Imam bliznje rodbine u Argentini koju nikada nisam ni vidio ni upoznao. Moje matere ujak je bio u Ustasama i tamo zavrsio, mislim u Buenos Airesu, tu se ozenio sa Argentinkom, nekoliko dice ima, neznam tocno koliko, dopisivao se s nama ovamo dok je on bio ziv. Poslije njega sve je u vodu palo. Samo ti pisi a micemo citati.
Otporaš
21st July 2012, 14:58
Hvala Domoljub. Drago mi je da čitate. Bit će toga mnogo. Tek sam počeo s pismima. Samo vi pratite i uživajte u čitanju. I ja sam imao mojih u Argentini a ne poznamo se. Takova je naša hrvatska posljeratna sudbina. Pozdrav od Otporaša.
Otporaš
21st July 2012, 16:53
SVIM HRVATIMA U SVIETU

HRVATSKI NARODNI ODPOR
glevno tajničtvo
Br. 7129/55
Okr. pismo br. 104/1955,
Stan, 20 listopada 1955.

SVIM HRVATIMA U SVIETU

Svima su Vam, barem u krupnim potezima, poznati dogadjaji zadnjih sedmaica u Argentini kao i posljedice, koji bi sbog tih dogadjaja, lažno intrepetiranih, himbeno i bezdušno izkorišćavanih od raznih neprijatelja hrvatskoga naroda, mogla doživjeti hrvatska skupina u Argentini, i to posebno njezini prvoborci s Poglavnikom na čelu. Mi smo već učinili neke korake kod uglednih osoba, kako bi se pružila moralna pomoć i zajamčio zakonski postupak progonjenim Hrvatima, progonjenim na temelju podlih laži i najnižeg ocrnjivanja.

Budući da nove viesti govore o pogoršenju stanja o – povećanoj djelatnosti naših neprijatelja i protivnika – ovime proširujemo akciju na najšire slojeve hrvatske emigracije, kako smo to činili i u drugim sgodama, kada su bili ugroženi hrvatski životi i hrvatski interesi.

Poznato je, da je Argentina – u času, kada nas nitko nije htio primiti, u pretežko doba naše poviesti – primila mnogo tisuća hrvatskih izbjeglica, da ih je primila i da im je pružila zaštitu, osiguravši im život dostojan ljudi. hrvatske su izbjeglice razumjeli značenje toga gesta, te su se pokazale kao zahvalni sinovi nove domovine, nastojeći sa svojim radom odužiti za širokogrudni priem, ali ne pojedincima, već čitavoj argentinskoj naciji. hrvatske su izbjeglice pristupile izgradnji Argentine sa svim svojim sposobnostima,

dok su se u politički život uključili samo nekoliko, koliko je to tadašnji peronistički režim zahtjevao od svih izbjeglica. Hrvatska je skupina služila Argentini, a ne prolaznome peronističkom režimu.

Treba požaliti, da je spomenuti peronistički režim poveo samoubilačku borbu protiv katoličke Crkve, a treba energično osuditi, da su paljene crkve i da je progonjeno svećenstvo, s čim hrvatska skupina u Argemtini nije imala ništa zajedničko. hrvatski Narodni Odpor, vjerni tumač osjećaja goleme većine hrvatske emigracije i cijeloga hrvatskoga naroda, osudio je takove i slične čine, i to jasno u svom službenom glasilu "DRINI" kao i u okružnim pismima, što je poznato čitavoj hrvatskoj emigraciji. Pouzdano znamo, da ni jedan jedini Hrvat nije učestovao u tom svetogrdnom poslu, zato s pravom možemo – i moramo – ustati na obranu naše hrvatske braće, kojima lažci i klevetnici, koji su davno pogazili obraz i ponos, pripisuju razna zlodjela, pred kojima se zgraža ljudsko srce.

jugoslavensko komunističko poslanstvo u Buenos Airesu fabricira "dokaze" o tobožnjom sudjelovanju Ustaša u paljenju crkava, a neki naši politički protivnici u želji, da se nametnu za vodje hrvatskoj skupini ili da je dezorganiziraju i unište, ako im ne uspije postati vodjama, svojski pomažu i šire jugoslavensko komunističke obtužbe ne samo protiv Ustaša nego i protiv samih članova Hrvatske Državne Vlade u izbjegličtvu, protiv starješinstva hrvatskog Domobrana i protiv čitavog niza naših prvoboraca.

Oslanjajući se na te laži i podvale, nove argentinske vlasti, koje još ne poznaju istinsko stanje stvari, vrše premetačine u stanovima naših ljudi, zatvaraju ih, (sličnu stvar su francuske vlasti činile s nama državotvornim Hrvatima prigodom sastanka u Parizu u ožujku 1960 gogine,: De gaulle-a, McMilan-a, Eisenhower-a i Kruščeva, te nas internirali preko tri tjedna na otok Korziku, mo), traže oružje i obtužuju ih, da tobože organiziraju protirevoluciju, da su učestovali u paljenju crkava i progonu svećenika. Mi smo sigurni, da ni jedan Hrvat nije počinio tako težko i svetogrdno djelo, kao što je paljenje crkava. A kada bi to učinio, mi bismo sami tražili najstrožiju kaznu i javnu osudu. U tome bismo slučaju tražili, da se nama – hrvatskim vojnicima – dadne mogućnost, da mu sudimo i na njemu kaznu izvršimo. Ali nove argentinske vlasti progone hrvatske prvoborce ne sbog počinjenih zlodjela, jer ih Hrvati u Argentini nikada nisu počinili, već sbog lažnih obtužba naših neprijatelja, koji se služe svim sredstvima, da unište ili obezglave moćnu hrvatsku skupinu u Argentini, da bi tako razbili naše falange, koje se spremaju osloboditi Domovinu Hrvatsku od srbokomunističkog jarma i njegove tiranije i robstva. Sbog toga je očito, da je naša sveta dužnost razkrinkati laži o octnjivanja naših neprijatelja i protivnika, kako bismo spasili ugrožene živote naših prvoboraca i kompaktnost naših redova.

zato je potrebno, da mi svi: družtva, pokreti, organizacije, skupine, logori, grupe, bez obzira na vjerske ili eventualne političke razlike, apeliramo na novog Predsjednika Argentine, na poznatog vojnika i iztaknutog katoličkog javnog radnika, na generala Lonardia, da uzme u zaštitu hrvatske zatvorenike i hrvatsku skupinu; potrebo je, da tražimo, u ime pravde i demokracije, da novi predsjednik Argentine učini sve, kako bi se bez strasti izpitali "dokazi", koji terete našu braću, i da se zajamči hrvatskim izbjeglicama, poznatim nacionalnim i protukomunističkim borcima, pravedni pravni postupak; potrebno je, da zahtjevamo, da se pravedno i dolično postupi s hrvatskim državnim Poglavarom, Poglavnikom Dr. Antom Paveližem, koji je uviek bio praktični katolik i sdušno pomagao sv. Mater Crkvu, kako je to uviek priznavao cjelokupni katolički hrvatski episkopat. (Koliko mi je poznato da se je tih teških i revolucionarnih prevrtničkih momenata naš Poglavnik morao sakrivati, jer je postojala velika mogućnost da se u toj "mutnoj kaljuži" i Poglavnika ulovi i tajnim kanalima odvede za Beograd, kao što se je dogodilo par godina kasnije i sa Adolfom Eichmann/a i tajnim kanalima dopremilo u TelAviv, mo).

Držeći se gornjih uputa i podataka, pišite apele na jeziku zemlje, u kojoj živite, pošaljite ih zračnom poštom – po mogućnosti preporučeno – na sliedeću adresu:

Exmo. Senor Presidente da la republca Argentina, general Eduardi, Bueons Aires, Argentina.

Nastojte sakupiti što više podpisa i poslati što više osobnih pisama! Stavite svoju adresu, jer će Vam se odgovoriti, kao što je to bio slučaj i u stvari Dra. Andrije Artukovića. Pokrenite naše prijatelje i saveznike sa njihovim družtvima, organizacije i ugledne osobe, navlastito svećenike.! Treba postupati žurno, da naši neprijatelji i politički protivnici ne bi izkoristili novonastalu situaciju – situaciju nastalu iza revolucije, kada mržnja zna postati jedinim pokretačem akcija i kada naši neprijatelji, loveći u mutnome, ubacuju

nove laži i bezdužno ocrnjuju – i uništili ili onemogućili naše prvoborce. Treba raditi odlučno, jer naši neprijatelji i politički protivnici , izkorišćuju uzvrele strasti, svojstvene svakom većem preokretu, da onemoguće našu rodoljubnu djelatnost i oslobodilačku borbu; prikazuju nas i naše prvoborce pred svietom i svjetskim javnim mnienjem kao avanturiste i teroriste, kao zaklete neprijatelje vjere i kao obične zločince! Neprijatelj opet posegao za obtužbama i klevetama! U pitanju su Hrvati! Na neprijateljske laži i klevete odgovorimo istinom! Pokažimo svietu, da smo povezani; na smrt i život! Braneći našu braću, branimo i sami sebe!

U ovim težkim časovima mi obnavljamo našu vjernost državnom Poglavaru i Vrhovnom zapovjedniku, Poglavniku Dru. Anti Paveliću, na koga posebno vrebaju neprijatelji Hrvatske i njezine budućnosti. Mi, vojnici katoličke vjere, očitujemo i iztičemo svoju odanost Crkvi, kako smo ti uviek činili, ne samo riečima već i djlima.

Sigurni smo, da će katolik vojnik, novi Predsjednik Argentine, General Lonardi, izići ususret našim molbama i apelima, da će udovoljiti pravdi i istini i tako uništiti sve neprijateljske laži i klevete.

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

General drinjanin v.r.
Pukovnik Pušić v.r.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
21st July 2012, 23:24
UPORNOST MAKSA LUBURIĆA

Koliko sam do sada mogao shvatiti preko ovih pisama koje iznosim, Maks Luburić je bio ODLUČAN I NEPOKOLEBLJIV u svojim hrvatskim nastojanjima. Što više iznosim Maksiva pisma, sve više saznajem kako o njemu tako i o hrvatskim sveopćim pitanjima. Iako sam godinama, desetljećima, posjedovao ova pisma, priznajem, usljed životnih, dnevnih i obiteljskih obveza, mnoga nisam ni čitao. Ona koja sam čitao, njihove sadržaje nisam zapamtio, jer ih nisam koristio. Sada kada imam vremena, uz kamin i kada je hladni i kiša pada, uživam, u punom smislu, prelistavati, čitati i za buduće hrvatske naraštaje iznositi ova povijesne naravi PISMA MAKSA LUBURIĆA.

Ovo pismo koje donosim je jedno od mnogih koje general piše Hrvatima u Canadi i sokoli ih kako ne klonuti duhom u radu za HRVATSKU.

general DRINJANIN
10. svibnja 1966.

Bratskom Odboru
KANADSKO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA
“SREDIŠNJICA ERIK LISAK”
Toronto

draga i poštovana braćo odbornici !

Osjećam potrebu da Vam se svakom posebno i Odboru kolektivno zahvalim na radu i žrtvama, te i čestitkam na postignutim rezultatima i uspjesima.. Proslava ove godine je odraz Vašega rada i tako ste, radom i uspjesima, odgovorili onima, koji su htjeli izrugati KULU ODPORA. Ona je tu, u Vama, u elitama, a gdje elite budu na visini, narod će ih uvjek slijediti.

Koristim ovu zgodu i zamolim bratski Odbor da bi uzeo u svoje ruke invijativu u pogledu “OPERACIJA HISPANIA 23” (Ne znam točno o čemu se radi. Čim pronađem informaciju o značenju “OPERACIJA HISPANIA 23”, odmah ću ju ovdje staviti za sve čitatelje ovih pisama, posebice za one koji se bave poviješću te da imaju točan podatak ove gore navedene “OPERACIJA HISPANIA 23”, mo) o čijem značenju ste upoznati putem našeg tiska i posebnog letka. Ja vas molim da bi Vi u ime Središnjice

organizirali i slanje knjiga onima koji ih trebaju, a i prodaju, odnosno odkupe. vi ste na prvom mjestu u svim akcijama, i na letku ste na prvom mjestu i ja očekujem od vas jednu snažnu inicijativu u tom pravcu. Knjiga imamo na raspolaganje ovdje i na putu prema svim našim centrima.

Stavljam Vam na srdce, da bi u što većem broju sudjelovali na proslavi HRVATSKOG ANTUNOVA U HAMILTONU, o čemu će Vas izvjesiti braća iz Hamiltona.

Uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
22nd July 2012, 01:52
NA IZVORIMA HRVATSTVA MAKSA LUBURIĆA (prvi (1) dio)

Donosim u nastvcima OKRUŽNO PISMO Maksa Luburića kojeg je pisao svojim suradnicima na pisaćem stroju u nekoliko duplikata preko hindig papira ili papira za kopiranje. Kopija koju ja imadem je slična mnogim ostalim kopijama kopijama pisama koje posjedujem. Ovo spominjem zato kako bi današnji naraštaji bili upoznati kako se je prije pisalo preko papira za kopiranje. Pomno se je pazilo na pogriješke koje je kadkada bilo jako teško i ispraviti.

H R V A T S K I N A R O D N I O D P O R
ured glavnog tajnika
Stan, dne 25 siječnja 1954.

br. Anti Kršeniću

OKRUŽNO PISMO br. 1/1954.

Ulazimo u 1954. u nadi, da će se naš organizacijski rad pojačati, da ćemo koristiti izkustva dosadašnjeg rada i izpraviti pogreške, koje smo počinjali u prošloj i prijašnjim godinama. Reći ćemo par stvari o par zajedničkih problema, s molbom, da braća shvate stvar dobronamjerno, jer pri svemu vodi nas samo i jedino interes naše oslobodilačke borbe.

1. Osobne svadje medju našim najboljima zauzele su na nekim mjestima takve razmjere, da su mnogi radje prihvatili za vrieme dana radosti i mira, za Božić i Novu Godinu, – ruku pomirnicu od neznam koga, prije nego od svog brata, s kojim se je posvadio radi neznatne stvari. Tim putem se je išlo tako daleko, da su se rušila i gradila društva s uzklikom: Ja ili on ! Pri tome se je mislilo na drugog brata, borca i Ustašu, sa kojim se je išlo u borbu na život i smrt, i za kog smo jučer bili kadri dati naš život.

Logično je da ima medju nama razlika u gledanju, logično je da nastanu i osobne svadje, sa razlogom ili bez razloga, ali to nije nikada razlog, da se izključimo iz borbene cjeline, kojoj pripadamo, i još manje, da izključujemo drugoga. Mnogo puta priznajemo svojim protivnicima sve dobre vrline, a mnogo puta što je još gorje smjesta ih proglašujemo četnicima i komunistima. Treba razlikovati osobnog protivnika od neprijatelja našeg oslobodilačkog pokreta. Preporučujemo braći, da u takovim slučajevima budu smireniji, da se svladavaju, da prepuste vremenu svoje razprave, ili da izmedju sebe potraže jedan častan način t.j. pomirdbu putem braće, koja bi posredovala. Gdje je sviesti, ta taktika mora pobjediti, a vrieme će kazati, tko je od nas bolji i tko je pozvaniji predsjednik ili odbornik nekog društva. Samo neprijatelj se raduje našim svadjama i iz toga crpi svoju korist. Nama je zaista težko riešavati sve te lokalne svadje iz daljine, s druge strane svieta, ali ćemo uviek žrtvovati sve svoje vrieme, ako samo dva zavadjena brata možemo izmiriti i privesti ih koristnome radu.

2. U svoje vrieme (23. kolovoza 1952.) u Okružnici br.16 obaviestili smo Vas o pokretanju Odbora dra. Branka Jelića u Munchenu, i tom prilikom osudili smo rad Alabande (Ovaj gospodin Alabanda je bio neki častnik HOS ali ne znam kojeg ranga a ni imena mu se više ne sjećam, mo), koji je sudjelovao u radu toga Odbora, iako je na vrieme bio obaviešten o odredbama Poglavnika u tom pravcu. Alabanda je sa papirima

Odbora i Stožera predstavljao snage našeg Odpora pri Organizaciji ABN (Anti Boljševičkih Naroda, što se je kasnije promijenilo u Organizacija Porobljenih Naroda iza željeznog zastora, mo) u Munchenu. nakon što je Alabanda uzeo učešće u jedno odboru, čiji je rad bio uperen protiv Poglavnika, to smo Vam više puta o tome pisali, da prekinemo veze Alabande s onim svietskim grupama Hrvata u svietu, koje pripadaju našem Odporu. u isto vrieme uzpostavili smo drugo naše predstavništvo kod ABN-a u Munchenu od vlč. Dra. Kukolja (Stjepan Kukolj, mo), pukovnika Gračana i bojnika Beljana.

Ta je grupa uz pomoč podržke naših u svietu izvojevala naše direktno učešće u ABN-u, a svim Vam je poznato da smo u našim osobnim i Okružnim pismima to kroz vjestnik DRINA nastojali, da dodje što jače suradnje, kako sa ABN-om u Munchenu, tako i sa svim centrima u svietu. Budući da je Jelićev odbor sasma u raspadu, ostavljaju ga skoro svi suradnici, osim Dra. Buća (Stjepan Buć, mo), koji je Jelićev predstavnik u ABN-u, i koji se je posebno iztaknuo u ocrnjivanju Poglavnika i ustaštva.

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
22nd July 2012, 02:14
Otporas ovo sam nasao na jednom portalu javno koje vise ne postoji. Ovo ti saljem u namjeri da se usporedi ovo pismo s pismima koje ti iznosis. Rijeci su malo drugacije ali smisao i karakter pisma su slicni. Pricalo se je da je Bruno bio opsjednut idejama Maksa Luburica. koliko ti znas o tome. Domoljub.

Koliko god ovo pismo imalu povijesnu značajnost i težinu, utoliko gubi na važnosti jer nema datuma kada je ovo pismo pisano i od kuda. Pošto je pismo pisano Zvonki Bušiću, jedino bi on mogao na ovo odgovoriti, on ili njegova supruga Julie. U protivnome će se samo nagađati i ozbiljni povjesničari će se nećkati uzeti ovo pismo kao za gotovu činjenicu.

Pismo Brune Bušića upućeno Zvonku Bušiću

Čudna je ova naša sudbina i samo dragi Bog zna što budućnost u svojoj torbi nosi nama i našem narodu. To, ti odlaziš na dalek put i pred tobom je teška zadaća, a ja ću sutra torbu na rame i put na noge. Znaš da mi rade o glavi i da mi nije lako, ali uzmicanja nema, pa taman se sama nebesa srušila. Idem naprijed dok me snage ne izdaju, dok me bude služilo zdravlje i sreća junačka. Ako se meni nešto dogodi, znaju te naši ljudi o kojima sam ti često govorio, neće te zaboraviti.

Vrlo je važno da u ovoj našoj borbi nikada ne izgubimo vjeru u naš narod, ali je od toga još važnije ne izgubiti svoju ljudskost, ostati čovjek. Uvijek imaj na umu da su stoljeća neslobode i poluslobode prilično deformirala naš narod, pa naš svijet svoje istaknute borce i pregaoce nekada slavi i u nebo diže, a ponekad ih se odriče i pod noge ih baca. Ako se i s tobom tako bude događalo, dobro pripazi da se u prvom slučaju ne zaneseš i ne izgubiš iz vida stvarnu sliku ili, pak, u drugom slučaju ne podlegneš očaju, i ne počneš prezirati i mrziti svoj narod.

Ipak, u toj tegobnoj povijesti hrvatskog naroda i vrlo napornim našim životima ima i velikih prednosti. Naime, sve te patnje i stradanja učvrstili su nas, naučili pameti i produbili naše spoznaje o nama samima i o životu – tako da smo danas sposobni i spremni na sve. Na nama je da činimo svoju dužnost kako najbolje znamo i možemo, a ostalo će odlučiti sudbina. Zbogom, i neka te Bog uvijek pazi i čuva…

Bruno, Večernji list, inozemno izdanje, 25.lipnja 2009.

Portal Hrvatskoga kulturnog vije (http://hakave.org)

Otporaš
22nd July 2012, 10:57
NA IZVORIMA HRVATSTVA MAKSA LUBURIĆA (drugi (2) dio)

Medju ostalim i Alabanda je priznao svoju zabludu i pomalo se vraćaju k Poglavniku, jer su se osvjedočili, da je snaga samo tamo, a da su ti razni novo pečeni odbori sazidani na lažima, koja su kratkotrajna. Poglavnik je širogrudan i dozvolio je Alabandi, da i opet nastupa kod ABN-a u ime našeg

Odpora. Politički je bezuvjetno bilo potrebno tako postupati. Mnogi od Vas poznaju Alabandu, neki osobno, a drugi iz naših obaviesti, pa nećemo gubiti vremena s njim. Snaga svakog pokreta nalazi se u njegovu postupku prema pokajnicima. Naša grupa u Munchenu biti će pojačana, a oslabljena Buća i Jelića, (Ovdje treba nadodati da su odmah poslije katastrofe Bleiburga nastale u hrvatskoj političkoj emigraciji VELIKE TRZAVICE. Jedni su htjeli pošto poto ostati vjerni svome državnome Poglavaru dru. Anti Paveliću i ustaškom pokretu, s čvrstom vjerom da će Zapad uviditi svoju zabludu i krenuti protiv sovjetskog pa tako i protiv jugoslavenskog komunizma, te sa Poglavnikom na čelu ponovno obnoviti NDH, dok su drugi politički krugovi tražili načina kako se što dalje udaljiti od Poglavnika i njegovog ustaškog pokreta, koji su i jedan i drugi doživjeli totalni poraz kod Bleiburga. I sami Maks Luburić je to uvidio i dao izjavu u svom famoznom intervju u novini NOVA HRVATSKA za ožujak 1960., u kojoj je rekao…"…daje poneka ustačka glava počela misliti svojom glavom…", mo), koji su toliko zla nanieli našem pokretu. Budući da smo u zadnje vrieme postigli zamjerne rezultate baš na polju sa ABN u našim kontaktima u USA, Kanadi, venezueli i Australiji, te mnogim državama Europe, te smo time postigli još jednu pobjedu i molimo braću, da je tako shvate. Znamo, da je neugodno, kada se pojavljuje prevrtljivost kod starijih ljudi, jer to onda nije zabluda, kao što može biti kod mladića. No politički je bilo tako potrebno, Poglavnik je tako odredio.

Nu gornje ne znači, da bi Alabanda imao pravo miešati se u unutarnje stvari Odpora, kao niti svoj položaj upotrebljavati za dominiranje družtava u Munchenu, kako bi i opet otišao prvom stranputicom, kad Pokretu bude išlo slabo, ili kad mu s druge strane ponude nešto, kao u svoje vrieme Jelić. Poznavajući karakter Alabande posebno stavljamo na srdce, da ga se izključi iz brige Invalida, jer smo konačno uspjeli, da oni sami vrše razpodjelu svojih sredstava. (Za dugo godina postojala je organizacija koja se je brigala o hrvatskim ratnim invalidima koji su se nalazili po logorima Italije, Austrije, Njemačke i drugdje. Osobno sam godinama pomagao i prikupljao pomoć tim hrvatskim ratnim invalidima za koje se ama baš NITKO NIJE BRIGAO osim nas Hrvata plemenitig i nesebičnog srca, mo). Alabanda imade mandat samo predstavljati pokret kod ABN-a u Munchenu po direktivama, koje će u tu svrhu dobivati. U koliko će doći do bilo kakove promjene, na vrieme ćemo Vas obaviestiti. Kako smo Vas u svoje vrieme sve obaviestili, da obaviestite sve organe ABN-a i sve narodnosti, da Buć i Alabanda nisu naši predstavnici, nego Gračen i Beljan, to Vam gornje stavljamo do znanja, za slučaj, da Vas organi ABN-a konzultiraju. Molimo sve povjerenike, da nastave s intezivnim radom kod organizacije ABN u cielom svietu, prema dosadašnjim uputama, a ako bi se Alabanda želio namećavati u nač unutarnji rad, to nas odmah obaviestite.

3. U zadnje vrieme dogodilo se je mnogo slučajeva dolazka naših ljudi u Španiju, protiv načih savieta i bez razloga. Zadnji špansko američki ugovor pokrenuo je iluzije mnogih, pa su se bez našeg konzultiranja prebacili u Španiju. Želimo Vas sve zamoliti i upozoriti s molbom, da i druge sve upozorite, da to ne čine. Ova zemlja nam je prijateljska. Zadnji ugovor diže ovu zemlju i nema sumnje da će skoro biti pod oružjem dva milijuna frankove vojske. Već dolaze avioni, brodovi i oružje. Izgradjuju se baze u zemlji i Franco će biti jedan od poluga, koje će slobodni sviet pokrenuti protiv komunizma. Mi ćemo u tom ratu biti na strani slobodnog svieta. Nu još je prerano iz svega toga zaključivati i praviti planove, koji svršavaju u zatvoru, ili logoru. Svaka država se brani, a ova zemlja ima posebnih razloga, da to čini. zato svaki novo stigli čovjek, čija prošlost nije ustanovljena, a bez dozvole se prebaci u ovu zemlju, svršava u zatvorima. Vlasti na svoju ruku iztražuju i to traje dugo vremena. Ovdje postoji zakon, da se sve ilegalno prebačene mora povratiti u zemlju, odakle su došli, a to je u većini slučajeva Francuska. Preko Pireneja su se godinama prebacivali anahristi i komunisti, da vrše ilegalnu akciju protiv Franka i zato je svaki novi stigli uhićen i smatran, nepouzdanim. to je logično i mi bi isto tako činili. Zavisi o okolnostima, dali je netko uhvaćen ili se sam prijavio, ono dalnje. Mnogi svršavaju u kamnolomima, bez da mi to i saznamo. One koje francuske vlasti uhvate, da dolaze iz Španije, stavljaju Francuzi u zatvor, jer ih smatraju Frankovim špijunima.

Vi svi znadete, da smo mi uviek i u svakom slučaju skočili u obranu, bilo čarkaru Rukavine (Mile Rukavina kojeg je Udba ubila u Munchenu 26 listopada 1968 godine u njegovu uredu skupa sa Krešimirom Tolj i Vidom Marišićem, mo) ili ministra Artukovića. Mi ćemo sutra za svakog ugroženog učiniti sve što je ljudski moguće učiniti, ali nam je nemoguće riešiti sve slične slučajeve, u koje upadaju naši ljudi radi svoje lakovjernosti.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
22nd July 2012, 19:29
NA IZVORIMA HRVATSTVA MAKSA LUBURIĆA (treći (3) dio)

Tako se onda dogadja, da nas iz španjoljskih i francuskih zatvora obasipavaju pismima, ne samo nepoznati ljudi, nego i oni s kojima smo se godinama dopisivali i dali im na znanje situaciju, koja vlada. Tako na pr. Ross iz Švedske, tako Čulinović iz Grčke itd. U mnogim slučajevima nama je moguće te ljude izvaditi iz zatvora ili im pomoći u zatvoru, ali kasnije dolazi problem, jer u ovoj zemlji ima dva milijuna bezposlenih i samo u iznimnim slučajevima, kad se radi o potrebnim tehničarima, može se ponešto učiniti. Nitko nam neće kazati, da smo nekoga ostevili na cjedilu, ali molimo braću, da obavieste sve one, koji se interesiraju, da nas ne stavljaju u položaj, da moramo ostavite na cjedilu mnoge od njih. Ovdašnjim vlastima poznato je, da sada nema progona u Europi, pa u ovakovim slučajevima predbacuju nam, zašto ne obaviestimo ljude i ako su dobri i organizirani, zašto nisu stegovni. Samo u zadnjih par mjeseci imamo desetak molba iz Grčke, iz Sirije, pa čak i iz Australije. Ni u jednom opravdanom slučaju nije nam odbijena molba, ali je baš zato potrebno, da s naše strane shvatimo, vlast jedne prijateljske zemlje, koja se nalazi u ovako delikatnom položaju.

Svi oni koji misle u Španiji riešiti svoje ekonomske stanje, bolje je da i zaborave na Španiju, posebno kad se radi o zemljama preko lokve, gdje je životni standart mnogo viđi. Jedna profesorica iz Sirije piše, da joj je život u opasnosti i želi u Španiju. Kako ćemo mi to opravdati, kad vlasti ove zemlje imaju svoje predstavnike u Siriji i izvrstno su obaviešteni. Mi ćemo i nadalje bditi nad svima do skrajnih granica, jer je to naša dužnost, i baš zato Vas molimo, da nas u tom radu pomognete, savjetujuće sve, da se ne miču sa svojih mjesta bez potrebe i bez priprava. Što se je toleriralo za prijašnjih godina, za vrieme poratnih godina, danas se ne tolerira, a naša je odgovornost ovdje previše velika, a da bi mogli moralno i materialno podpomagati ovakove podhvate, kao ona naše dvojice braće, koji stižu na granicu, daju naše adrese i ime generala Drinjanina s time, da ih prebacimo u Afriku. Mi imamo moćnih prijatelja, budućnost je naša i sve će doći u pravi čas, ali moramo biti stegovni i sviestni.

4. poslali smo Vam Božićni broj DRINE ovako: Avionski jedan broj, s time da ga pokažete svoj braći i da ih zamolite, da se strpe, jer će već pomalo početi stizati paketi. Za Vašu grupu poslali smo 10 primjeraka, pa ih razdielite prema potrebi. Obavješćujemo Vas, da je DRINA unišla u 4. godinu izlazka i da je već u tisku novi svečani broj na 108 stranica sa 28 (do sada) novih klišeja. Taj će biti skoro, u istoj količini odpremljen kao i prošli broj, te će i u Domovinu i u Australiju i u Srednji Istok stići do 10. travnja, u američke zemlje tokom veljače, a u Europu još prije. Vodi nas ista ideja kao i uviek, DRINU će dobiti svaki hrvatski vojnik, bilo kojeg roda ili vrste, i bilo na kojem mjestu na kugli zemaljskoj.

vi svi znate, da ju nismo nikome uzkratili i nikome ni od koga zahtievali, da ju plati. Nećemo to ni u buduće činiti, (Da se samo spomene ili da se ne zaboravi, a to se je moglo uočiti do sada iznešenim pismima, da je general Drinjanin bio oženjen s jednom otmjenom, uglednom i bogatom Španjolkom; što i dolikuje jedno hrvatskom generalu, te da je on osobno iz svojih osobnih izvora snosio sve troškove tiska, promidžbe i svake druge pomoći. Poslije razvoda braka, sve se mijenja, kako se je moglo i vidjeti iz objevljenih pisama, mo), unatoč neobično velikih troškova, koje zahtijeva korespondencija sa toliko grupa, grupica i pojedinaca u svietu, kojima svima i to preporučeno šaljemo DRINU i u onoliko primjeraka, koliko zahtjeva.

Ulazimo u Novu Godinu puni snage i vjere i mislimo podvostručiti čitavu našu djelatnost u ovoj godini. tražite od nas više DRINA i idite s njima svakom hrvatskom vojniku i poštenom borcu. Mi ćemo od nas dati sve što je ljudski moguće, i niti jedan jedini cent od fonda DRINE neće biti upotrebljen ni u koju drugu svrhu, nego u korist iste. zato molimo svu braću, da se sjete DRINE. Na žalost od Nove Godine u ovoj je zemlji zakonom povežana ciena svemu za 40 po sto, a u tiskarskoj industriji i nadnice i papir i klišeji. Vjerovat ćete, da dva ovakova nova broja predstavljaju u takovim okolnostima upravo nerješiv problem. Znamo, da ste se za praznike iztrošili, a znamo da ste i svi doprinieli i ogromne svote novca za invalide. Mi Vam odajemo priznanje i upravo nam je težko govoriti o tom problemu, ali bez toga nema DRINE. Kao što naš Križar na Vranu ili mladi Musliman na Romaniji vrši svoju dužnost s puškom u ruci,

tako ju i mi vršimo ovdje izmedju ostalog uredjujući jedini vojnički list, kojega posjeduje jedna nacija, okupirana po komunistima.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
22nd July 2012, 22:42
NA IZVORIMA HRVATSTVA MAKSA LUBURIĆA (četvrti (4) dio)

Tako isto i Vi izvršavate svoju dužnost organizirajući se u svietu i spremajući se na novu borbu i pomažući materialno naš rad. Mi ovdje možemo toga mnogo učiniti uz svakidašnju borbu za život, ali ne možemo namaknuti potrebna materialna sredstva za tiskaru, za poštarinu itd. Stoga molimo sve grupe, da pomalo počnu u ovim mjesecima s nekom akcijom za DRINU. bilo to prinosom Vaših društava, bilo prinosom pojedinih čitaoaca DRINE, ili nekom malom priredbom u korist DRINE. Prije smo Vam već javili u više navrata uvjete slanja, a najsolidniji način je bankovni ček i preporučeno ga poslati. U svakom slučaju preporučeno, jer su nam se u zadnje vrieme izgubilo nekoliko pošiljka s čime se gube ne samo novci, nego nastaju i nepotrebna sumnjčenja.

5. Kako ste vi sami vidili u DRINI ima nekoliko novih rubrika. Tako: “IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA”. Do sada je to u DRINI izlazilo razbacano, a u Božićnom broju napisali smo o Devčiću i Begi. U ovom broju o domobranskom generalu i redarstvenom zapovjedniku Školiberu. Molimo sve borce, da nam pošalju svoju suradnju za gornju rubriku. (S punom odgovornošću tvrdim da je u hrvatskoj emigraciji od 1945/ pa do generalove smrti 1969 godine tiskara DRINAPRESS donijela najviše poviesnih zbivanja za vrijeme rata NDH. Zatim, treba istaći, HOP u svojim izdanjima; a svi ostali su samo kasali za izdanjima DRINAPRESS-a i HOP, mo). Mi ne mislimo častiti samo ustaše ili samo generale i vitezove, nego svakog domobrana, legionara, oružnika, ustašu, milicionera ili običnog jednog Hrvata, koji je nešto doprinjeo u borbi proti srbokomunizma ili komunizma uobće i pri tom pao ili bio ubijen od neprijatelja. Molimo Vas, da nam javljate što više konkretnih podataka, kao ime i prezime, čin, jedinicu, vrieme borbe, njegove zasluge, način i mjesto borbe i smrti, imena zapovjednika itd. Mi ćemo sve po malo štampati, a ako toga bude dosta izdati ćemo knjigu pod istim naslovom. Ne zaboravite, da smo svaki dan stariji, da nam memorija popušta i da smo mi možda zadnji svjedoci jednog velikog dogadjaja i jedne velike bitke, ili smo zadnji preživjeli jedne glasovite jedinice. Hrvatska ratnička poviest mora zabilježiti sve one, koji su to zaslužili za naše potomstvo, da znaju, da smo bili borci i heroji za Hrvatsku, a ne kako nas opisuju neprijatelji i izdajnici hrvatstva.

Opišite i borbe Vaših jedinica i Vaših patnja za druge rubrike DRINE. poželjono je što više dobrih fotografija vojničkog značenja. Pišite nam i o ovim dogadjajima, a mićemo to uvrstiti u kroniku “Za poviest jedne emigracije”.

6a. Pišite svi iz Europe i kojima se to u drugim državama posebno naznači na adresu DRINA, Apartado 5024, madrid, Espana, bez stavljanja bilo kakovih drugih imena. To se odnosi kako na Stožer, tako na Odpor ili DRINU, kao i na pojedine suradnike osobno. U slučaju da se nekome ipak želi nešto privatno saobćiti, tada neka se stavi u duplu kuvertu, ali na vanjski omot staviti samo gornju adresu.

6b. Svi iz Kanade, USA, Venezuele i Oceanije t.j. prekomorske zemlje slati na adresu : Roberto Campos Caballer, Apartado 979, Valencia, Espana. Ni u ovome slučaju ne stavljati kao što neki stavljaju Luburić, Drinjanin, Odpor, DRINA, itd. Samo i jedino prije spomenite. Mi imamo svoje razloge i poslije ćemo i taj sistem pronieniti prema potrebi. Nemojte se obazirati, ako na poledjini naših pisama budu druge adrese ili gradovi, ili ako naša pisma dobijete u kuvertama jedne trgovačke tvrtke. Vi pišite na sve adrese, koje smo Vam naznačili, a mi ćemo interno već dalje razporediti.

Želeći Vam u Novoj Godine mnogo uspjeha i sreće u Vašem radu, pozdravljamo Vas i ostajemo

Za Poglavnika i Dom Spremni!

Pukovnik Pušić v.r. General Drinjanin v.r.

Kraj ovog pisma.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
23rd July 2012, 12:11
NA IDEJAMA MAKSA LUBURIĆA

VJEKOSLAV LUBURIĆ Madrid, 27.XI.1961.

Dragi Ante ! (Kršenić, mo)

Primio sam pismo i ček na 60 dol. Ovog časa samo želim potvrditi pismi i novac, a i najaviti, da sam Ti poslao 10 Božićnih "Drina", i dok mi ne javiš, neću slati više od 10 komada. Hvala na trudu. Još: što se može ubrati za Drinu učini. Kapital nesmjemo potrošiti, i to ljudi moraju razumiti. Kasnije ćemo moći mnogo toga učiniti. (Iz dosadašnjih pisama moglo se je uočiti da je general počeo imati obiteljskih problema baš upravo tog vremena. General se je pokrenuo u siječnju 1960 godine, odmah iza Poglavnikove smrti. Supruga Isabel mu je počela davati "ultimatume" na koje je general kategorično rekao "NJET". Novčeni izvori su sve manji i manji. General se obraća svojim suradnicima…itd., mo). kada budemo više zarađivali.

Pozdravi naše stare prijatelje, gdju Maru Vidića, zasebno itd.

Sa kime bi se moglo računati u los Angelesu i San Franciscku? Promisli malo pa se poveži sa ljudima tamo. U tom smislu sam pisao i Eriću, al bit će da ćeš ti bolje poznavati.

Javi se, a i ja ću. drugi put ću biti opširniji i javiti neke stvari, s obzirom na budućnost. I ja sam za ustašku slogu, ali ne ustanike ti ljudi u Argentini.

Bog te čuvao i pratio. Odani Ti Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
23rd July 2012, 17:01
OKUPLJANJE OKO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

general Drinjanin,
10.V.1962.

Br. Luka V. Jelović
Monte Visita, Cupertino, Cal. Usa.

Dragi hrvatski brate !

Primio sam Vaše pismo od 10 Ožujka i na isto odgovorio na 21.III.1962., a i poslao zatražene "DRINE", tj. 10 komada od br. 1. i 2-/ od 1962., a potražnju Vašega rodjaka Slavka Kulića stavili smo u Drini, i dali podatke posebnog službi za traženje starih vojnika, pa čim bi šta dobili, obavjestiti ćemo Vas.

Čitao sam u "Hrv:Državi" da ste dobili kćer i da je bilo veselje, pa kako znam šta to znači, jer i sam imam 4 djece, čestitam od srca, Vama i Vašoj supruzi. U isto vrijeme, sa radošću, čitao sam, da radite, te da vršite dio borbe, te da pišete Kennedyju, Adenaueru, te da radite medju starim našim, jadnim i nesviesnim, ljudima. (Ovdje se za sigurno radi o starim hrvatskim doseljenicima koji su došli u ovu zemlju prije prvog svjetskog rata s putovnicama bivše austrohugarske, te po službenim amerčkim papirima se i sami smatrali: ili Mađarima ili Austrijancima, a rijetko Hrvatima, ili poslije WW1 sa jugoslavenskim putovnicama, kako su im američke emigracione vlasti stavile u njihove papire kao "Yugoslavs", te se mnogi tako osjećali sve do devedesetih godina prošlog stoljeća. Osobno sam imao više puta sa tim "Yugoslavs" problema, i, neka bude rečeno, tuča. Radije su sebe zvali "SLAVIMA" ili "SLAVENIMA" a teškog srca bi rekli da su Hrvati. Ja sam jedan od prvih Hrvata koje je 8 rujna 1978

godine probio led i napravio prtinu drugim Hrvatima da im pri primanju američkog državljanstva ne stave na potvrdu njihova državljanstva: Previous nationality Yugoslav, nego: Prvobina Narodnost Hrvat. Mo). To me nuka da Vam čestitam, jer kako nemamo svoje Države, nemamo diplomatskih predstavnika, dužnost nam je svima, da ta ta mjesta popunimo samima sobom. Ta ako je Država sviju nas, onda ju moramo braniti u svim zgodama, i ako nemamo dosta diplomata, budimo to sami. Svaki je čas dobar, da se pomogne Hrvatskoj i svi smo pozvani, a ne sam diplomati. Dao Bog pa to vidili mnogi naši. Učinite sada korak dalje, pa sa ostalom braćom bombadirajte Washington (Ovdje moram spomenuti slučaj sa suđenja Hrvatima u New Yorku, skupini Ivana Čale, Franje Ivića i drugih, godine 1981, kada su federalne vlasti prisluškivali telefone aktivnih i djelatnih Hrvata grada New Yorka, gdje se je u jedoj vrpci federalnih vlasti mogao čuti glas Franje Ivića ovako nekako: Ići ćemo demonstrirati protiv jugoslavenskog 29 novembra i kada se vratimo u kuću Ivana Čale, zaklat ćemo pajceka i ispeći pa ćemo slaviti. Prevoditelj je to previo kako će Hrvati nekoga ubiti, pa ispeći te slaviti, jer nije znao riječ "pajcek" prevesti, te se poslužio onom narodnom: ŠTO GLUH NE ČUJE, TO IZMISLI. Ima još Hrvata svjedoka ovoga slučaja, pa će se za sigurno sjetiti. General Drinjanin ovdje piše :"…bombadirajte Washington…" misleći pismima ili promidžbom. Sreća da jugoslavenska Udba nije došla do ovoga pisma kojeg bi prosljedili federalnim američkim vlasti sa odjašnjenjem KAKO SU HRVATI TERORISTI, JER, EVO, NJIOV VOĐA LUBURIĆ, GENERAL DRINJANIN, IM GOVORI DA BOMBADIRAJU WASHINGTON, Mo) protiv četnika Bjelajca, kolaboratora Talijana i fašista.

Evo Vam adrese jednog prijatelja, povjerenika Drine, koji je američki vojnik u Koreji i sviestan je patriot:

ANTE KRŠENIĆ,
15029 Inverness St.
SAN LEANDRO, Cal. Usa.

On je u Californiji glavni povjerenik, stari i poznati borac pa bi mi bilo drago, da mu se javite, te da skupa sa ostalim hrvatskim vojnicima onsnujete KRUG PRIJATELJA DRINE, i tako se okupite svi, koji ste se oružjem u ruci borili.

Znate da sam je imao u Sinju jednu bojnu pod zapovjedničtvom bojnika Mire Mitajevića, i da sam u zrakoplovu, unatoč zabranr Talijana, bio donio streljivo i to je bilo spasilo Sinj. U clevlandu se nalazi i drugi vojnik prijatelj, Sinjanin,

John Prcela,
2061. Wuandotte ave.
CLEVELAND, 7., Ohio, Usa.

On stoji iza akcije da se osvietli srbokomunistički zločin u Bleiburgu, i tiska knjige o tome. Javite mu se i povežite se sa borbenog grupom vojnika u Clevelandu.

Mi ćemo Vam slati izravno DRINE, a ako trebate više možete dobiti kod Kršanića. Javite se. Pokrenite se. Dolaze težki dani, valja se na sve spremiti. Možete i pomoć za Drinu dati Kršaniću, možete i nama, svjedno.

Odani Vam general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
23rd July 2012, 19:48
BISERI I IDEJE VODILJE GENERALA DRINJANINA

– 1968 –
– "Mi smo za Hrvatsku Revoluciju i u toj Revoluciji ima mjesta svakom Hrvatu u borbi za Hrvatsku Državu, a ne za ovaji ili onaj politički režim" –
– 1968 –
– "Hrvatske Oružane Snage moraju znati preboljeti rane prošlosti i UZDIĆI SE NAD SVE IDEOLOGIJE

i biti sluge Domovine, a ne gospodari Domovine, i jo
manje sluge OSOBA, STRANAKA, IDEOLOGIJA I KLASA".
– 1966 –
– "Hrvatska mora nadoživjeti preživjele ustaše, raspršene "seljake", odebljale partizane, buntovne hrvatske komuniste, sve ideologije, sve osobe, sve stranke, sve programe i sve razlike."

– 1967 –
– "kao politički zreo i nacionalno svijestan narod moramo organizirati svoju političku borbu bez natruha ideologija, a svoje oružane i revolucionarne snage postaviti tako, da ne služe osobe, pokrete, režime, ideologije, nego samo i jedino HRVATSKUDRŽAVNU IDEJU, HRVATSKI NAROD I HRVATSKU BUDUĆNOST!"

-1968 –
– "Predugo smo mi Hrvati mislili glavom svojih stranačkih i ideoloških šefova i predugo smo bili pasivni objekti političkog rada, prbolni su bili rezultati takva stanja i predugo traje naša pobina duhova, a da bi smo htjeli kročiti srazama prošlosti".

– DR. ANTE CILIGA – OBRANA svibanj 1970, str. 11

-"Naša je emigracija od 1945/1969 dala samo dvije MARKANTNE LIČNOSTI: prof. Krunoslava Draganovića i Vjekoslava Maksa Luburića…Oni su se istakli nizom inicijativa, koje su dale obilježje života ove emigracije…Luburić se afirmirao kao jedna od NAJVAŽNIJIH i NAJMARKANTNIJIH ličnosti ove emigracije…stanovite VOJNIČKE kao i stanovite POLITIČKE sposobnosti Luburićeva su NEDVOJBENE i POZETIVNE…PRIRODNA INTELIGENCIJA LUBURIĆA BILA JE VANREDNA…DALEKO IZNAD DRUGIH VODJA I VODJICA NAŠE EMIGRACIJE. PA I ONIH S DOKTURATIMA…"

– DANICA – 17 prosinca 1969.,Tjednik hrvatskih franjevaca u Chicagu

– Da vidimo šta kaže Luburićev ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac, dr. Ante Ciliga (1898/1992): –

" Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobodjen, kada svlada svoju dosadačnju plemensku razdrobljenost i pocijepanost, u oslobodjenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u zagreb, na Miragoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vodja, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na viječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojega života, bilo iz ideolškog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti,nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je učinio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogatstvo, za materialno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest dati". Iz "DANICE" 17.12.1969.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
24th July 2012, 01:38
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (prvi (1) dio)

Iznijeti ću jedno pismo u nastavcim. Pismo je pisao general Drinjanin svojim suradnicima na 7 zbijenih stranica. pošto je pismo išlo iz ruke do ruke i iz kopije do kopije, pismo je djlomično ne čitljivo. Koliko god pismo je nečitljivo po sadržaju što je čitljivo je jako interesantno. Ja sam ga pročitao mnogo i mnogo puta, bilješke pravio i nečitljive riječi nastojao odgonetnuti. S zadovoljstvom govorim da sam dobro uspio odgonetnuti pismo. riječi koje ni bih mogao odgonetnuti ću staviti moje obješnjenje tako da se zna da nešto fali. Pošto su sva PISMA MAKSA LUBURIĆA povijesna stvar, ja ću ih iznositi tako da za pet stotina godina netko od Hrvata ih bude čitao, da se mogne snaći o odgonetnuti sadržaj pisma.

Drauga stvar. General Drinjanin i pukovnik Štier; neki ga pišu Štir a poneki Štier, svjedno mi znamo o komu se radi, se poznaju iz borbi za vrijeme NDH. Uski su suradnici u organizaciji HRVATSKI NARODNI ODPOR. Po pismima koje iznosim primjećuje se da između njih dvojice postaje neki razcijep, razilaženje. ovo je važno reći kako se ne bi pogriješni zaključci donosili. Neka pisma govore. Šteta da nemam pisama pukovnika Štira te ih usporediti sa pismima generala Drinjanina. Svakako će nam i ova generalova pisma donekle dati ideju ili ideje i razloge razmoilaženja. Ovo pismo je poslato na Ratka Gagru u Toronto i na vrhu pisma napisano olovkom, tj. rukom ovako:

“Dragi Ratko ! ovo sam napisao, ali nisam poslao, jer bi mogli pojedine djelove izraditi i nastaviti sa manjem. Upoznaj Vladeka. Grli Te Tvoj Maks.”

12.I.1967.
general DRINJANIN Braći u Argantini,

Dragi moji !

Noćas sam odpremio goste i evo me sa nekoliko riječi, a nadam se za koji dan moći i na pisma odgovoriti i pokrenuti niz stvari, koje smo odlučili ili planirali.

Da se ne mučim prepisujući šaljem po jedan primjerak i pukovniku Štiru, Lukasu, Juričiću, Enveru Nehmedagiću, Boži Veiću, Mirku bušiću i Dinku Šakiću, a ostale upoznajte, jer i tako je upućeno svima skupa.

Bio sam zaposlen sudbonosnim dogadjajima, ali me stvar, da nazovem “stvar pukovnika Štira” pratila kao kakva avet. U prvom redu zato, jer ima “stvar pukovnika Štira”. Naoko to je izbilo sada, radi izbora i radi govora i radi pisanja OBRANE,- nu na Radnom Sastanku Oceanije pred dvije godine Rover je pokrenuo cijeli radni Skup, pa i Brbića, Gagru (Pavo Gagro u Australiji je rođak Ratka Gagre u Torontu, mo) itd. da mi napišu zajeedničko pismo u formi skoro ultimatuma, gdje me se pitalo sa malo riječi ali energično, da im opravdam “slučaj pukovnika Štira”. nisam znao što da im odgovorim, nego sam rekao, da neka pitaju samog pukovnika, i dao sam im adresu. Bili smo s pukovnikom u stalnoj vezi, zvali se, ako i obično “dragi braco”, tiskali knjige i planirali izdanje na drugim jezicima, – dok nije nije, ne znam zašto, javio da on sam u tom pravcu preuzima incijativu, pa da ne dozvoljava drugima, da to prevode, tiskaju itd., nego da se interesirani obrate na njega. (ovdje se radi o knjigama: VOJNIČKI PRIRUČNIK 1964., ELEMENTI I MOTEDE KOMUNISTIČKE GERILE 1964. I STRATEŽKA VAŽNOST BOSNE 1965., koje je napisao pukovnik Štir i tiskao u DRINAPRESS tiskari, mo). Ja sam to tako i javio onima, koji su se interesirali i više ništa o svemu ne znam, ali mislim, da ako ja nebudem tiskao švedsko, englesko i njemačko izdanje, da će se dogoditi kao i sa hrvatskim i španjolskim izdanjima, tj. da će pukovniku obećavati, obećavati, a sve će na kraju kod toga i ostati. dao Bog, pa se prevario, jer djelo zaslužuje da se prevede na ove i sve druge jezike radi Hrvatske, i radi naše vojske i ugleda Odpora.

U isto vrijeme dok sam ja sa paterom Oltrem muku mučio kako da pokrijem izdatke jednogo izdanja od 10.000 primjeraka, javio mi je pukovnik, da ima ponudu, da bi tiskao tamo, na španjolskom. Začudio sam se, i rekao, da mislim da to nebi bilo u redu sada kada mi je pukovnik dao slobodne ruke i izričito odobrenje, da tiskam, što je za Drinapress značilo “biti ili ne biti”.

Posjedujem dva pisma od prijatelja IZVAN ODPORA koji su mi TADA napisali, da se govori DA SAM PREVARIO TUGOMIRA I PUKOVNIKA ŠTIRA sa knjigama, parama itd. Nu kako sam se već naučio na “argentinska posla” tome nisam davao važnost. dovršio sam knjigu, a Vama se obvexzujem na to, da sam voljan staviti na raspolaganje dokumente, kako smo Oltrra i ja pokrili troškove.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
24th July 2012, 14:45
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (drugi (2) dio)

Nu za taj korak moram dobiti časnu riječ svakog od Vas, jer bi indiskrecija mogla štetiti nama dvojici (Padre Oltra i generalu, mo) i onima, koji su nam pomogi. Razaslao sam knjigu i dao riječ pukovniku, da ću ostaviti na raspolaganju onoliko primjeraka, koliko bude trebalo, a i dati mu da može prodati i nežto zaraditi, kako bi imao podrške za dalji rad. Pukovnik je dobio za prodaju, koliko ja znam, 1.000 dolara, te od toga dao Lukasu 500 a drugi zadržao za sebe, koji korak sam odobrio i k tome molio pukovnika da o tome ne govori nikome, jer da to neki ne bi shvatili, jer mi za naš rad svi dajemo, a ništa ne dobivamo. Jeli dragi braco tako bilo? Bojim se da je moj braco i tu prošao kao i naš nesudjeni tajnik Odpora Tomica Grgić, koji je najprije Dru. Heferu saopćio jednu diskretnu, unutarnju i intimnu vijest: da ja ne želim da bi se pitanje ikavice i drugih problema Pere Tutavca (Pero Tutavac (Bilić) je izdavao na čistoj ikavici novinu NAPRIDAK. Izdao je nekoliko knjiga na ikavici. Meni ih je slao da ih ja prodajem u USA., mo) poistovjetilo sa ciljevima Odpora, te da ljudski želim riješiti s vremenom taj problem, na način, da Pere mogne nastaviti sa nastojanjima oko ikavice, a da Odpor može postaviti svoja nastojanja u Argentini na jednu solidnu bazu. Ostali ste to čitali u “Hrvatskoj”, a čime se mene stavilo pred alternativu i gotov čin. Bojim se da ćete o svemu “problemu pukovnika Štira” skoro čitati u “Našem Putu” (kojeg su u Torontu izdavala braća Rudi i Srećko Tomić, mo) sa detaljima o tome kako sam ja prevario Štira, tugomira, Tutavca,- i druge detalje o stvaranju “Privremenog Odbora za Reorganizaciju Odpora”, te o usporedbi – Vrančić – Štir, MOJ – Odpor, Hefer – Maks itd….(.ne čitljivo…mo)

Ja sam dobio bio dva osobna , rukom pisana pisma, od puk. u kojima mi je izrazio neke svoje primjedbe, neke vrlo pametne, neke ideološkog, neke taktičkog, i druge osobnog značenja. I drugi su mi pisali . Nažalost rekao bi “mnogi drugi” o detaljima, koje ne mogu ovog časa ponavljati. Pisao sam mom Braci pukovniku, da sam strašno zauzet, da u decembru moram izbaciti tri Obrane, da završavamo dvije knjige, i planiramo drugih pet. Skoro čete imati o tome podrobne vijesti, pa se uvjerite da “ne lažem”. Jer danas se i medju ministrima, generalima, svećenicima i intelektualcima, akademičarima i uglednim ljudima ove i slične riječi upotrebljavaju kao i sapun. Osim toga imao sam, zaista , posjete iz Domovine, Njemačke i morao sam obaviti čitav niz poslova. Obećao sam Braci da ću LOGIČKI MIR upotrebiti za to da odgovorim dostojno na njegova pitanja i analiziram sugestije i probleme, koji sa rastom Odpora rastu svakodnevno: ideološka, osobna, organizacijska, strukturalna itd. U isto vrijeme sam molio pukovnika da mi pošalje U FORMALNOJ (ili normalnoj, nije najčitljivije, mo) FORMI NJEGOV PLAN ZA SASTAV, DJELOVANJE I DJLOKRUG RADNIH SKUPOVA, koji se odnosi na cijeli FANJSKI SEKTOR, izradbu ustrojbenih, taktičkih i funkcionalnih zasada za budućnost. Jeli tako, drabi Braco?

Nisam dobio konkretna odgovora na ta pitanja, niti tih konstruktivnih predloga, – ali sam zasut pitanjima ljudi izvan načeg kruga, koji mi iznose probleme na drugi način.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.
doći će vrijeme da će se netko ozbiljno pozabaviti sadržajima ovih pisama, koja u sebi ne nose neka osobna – kako bi se to danas reklo PRIVATNA – značenja, nego samo i jedino: HRVATSKO/NACIONALNA PITANJA.

Otporaš
24th July 2012, 18:19
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (treći (3) dio)

Znam i da se prepisuju veselo pisma, odnosno dva pisma, od kojih jedno nosi naslov “Dragi Braco” a upućeno je generalu Drinjaninu, sa kopijama drugoj šestorici, koje je pukovnik odabrao.

Nemogu mom Braci odgovoriti na postavljena pitanja, jer to je drugačije kada se radi o ljudima i privatnoj korespodenciji izmedju starih ratnih drugova, koji se nazivaju Braco, ili kako se ja recimo sa vitezom Pjanićem dopisivam kao “Dragi Pobratime”. Drugačije je i kada se ljudi dopisuju kao generali i pukovnici, drugačije je to kada se radi o jednom Tijelu, kao Odporu. Nu neznam kakav je kriterij imao Braco kada je pismo upućeno Braći svršilo u rukama takovih, koji niti su Braća, niti su pukovnici i generali, niti su uopće pripadnici Odpora, a najmanje Glavnog Stana, nego cirkunstacionalni suradnici, dok drugi neki nemaju KRITERIJA, kao bivši čarkari, raspravljati probleme koje pukovnik planira

generalu, ili jedan ugledni predstavnik Odpora zapovjedniku istoga. Pismo je, prema tome, upućeno čaršiji (ovdje general misli na spletke koje proizlaze iz kuhinje Buenos Airesa, mo), a ne braći, generalu ili Zapovjedniku. Tako zaključujem iz jeke i odjeka. Zato mi je i odgovaranje problem, jer moram znati razabrati izmedju riječi koje upućujem Braci, Pukovniku, Suradniku ili pak – Čaršiji. Ovisi o delikatnosti, svijesti, odgovornosti i inteligenciji svih onih, koji su : 1.) Prije mene bili obavješteni u "problemu pukovnika Štira", 2.) onih, koji su prije mene znali za ono što će mi porušiti moj Braco, i 3.) onih, kojima je pismo poslato, koji ga prepisuju i razašilju – svojim Bracama, suradnicima, prijateljima itd. I to se čini.

Nisam zaboravio dana iz naše pobune, nisam zaboravio ni posljedica, neželim stvar podcjenjivati, neželim nikog optuživati, a kamoli izključivati, ne želim nikog blatiti, jer smo vidjeli da smo se svi blatom bacili i svi ostali posrani pred svojom svješću, pred malim i mladim ljudima, i pred narodom uopće i povješću. Ne želim se igrati ni vodje, podvodje, ni izgovarati prazne riječi, nego jednostavno želim malo pričekati da vidim KOME SVE MORAM ODGOVARATI NA PISMO KOJE JE TEORETSKI BILO UPUĆENO MENI A DOSPJELO U RUKE ČARŠIJE. Želim kao čovjek sačuvati prijateljstvo moga Brace, želim kao general imati suradnju pukovnika, ako se smatramo vojnicima, želim kao bivši buntovnik preći u fazu IZGRADJIVANJA, jer svaka pobuna mora jednom svršiti i preći u bonapartizam (francuska riječ "Bonapartizam" koja označuje smisao snošljivosti i trudi se izgladiti međusobne svađe itd., mo) da bi se sačuvalo ono što je produkt pobune. Nisam ni ljut, ni nervozan, ni desperetan (razočaran, mo), nemam kompleksa, nego jednostavno želim viditi o čemu se radi, ispraviti pogreške ako sam ih počinio, postaviti stvari na svoje mjesto, ako su naglim rastom (misli se na rad HNO, mo) izišle iz kolotečina, želim učiti i saslušati mišljenje drugih i uzeti u obzir želju i volju suradnika, Radnih Skupova i živih snaga organiziranih u Društvu, da bi mogao vagnuti i dati još jednom dokaz osobne skromnosti i smisla za rad u ekipama.

Nastvalja se. Otporaš.

Otporaš
25th July 2012, 00:22
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (četvrti (4) dio)

zato i pišem svima Vama kao i uvjek sa "dragi moji". Sve ono što ne riješite na toj bazi, nećete riješiti kao pukovnici, dokturi, seljaci, obrtnici, mali i veliki ljudi, pismeni, polupismeni, bogomdani intelektualci. na toj bazi ste počeli, t.j. kao buntovnici i braća, da, na toj bazi ste uspjeli ono, što niste kroz mnoge prijašnje pokušaje. Uspjeli ste Vi, i drugi, i to je jedini duh koji može pokretati. Ovih dana je bio kod mene iz mehlemske grupe (radi se o gradu Mehlem u Njemačkoj gdje je jedna skupina od tridesetak Hrvata navalila na neku, kako su ju zvali, jugoslavensku trgovačku misiju, a uistinu je bilo gnjijezdo sastanaka jugoslavenskih špijuna, udbaša i svih onih koji su na bilo jedan ili drugi način, bilo silom ili ucijenom, radili protiv hrvatske političke emigracije. Mislim da je tu poginuo jedan visoki službenik jugoslavenske Udbe. Bilo je uhapšeno tridesetak Hrvata. Neki su odlažali godinama u zatvoru, među kojima je bio i fra. Rafo Medić, mo). Pitao sam ga kako vidi mene, i njih malde skupa sa ostalima. rekao mi je, da smo svi braća, a neki nosimo ćinove i titule koje nas obvezuju više nego njih, koji ih nemaju. Pa Vi, – kaže, dogovorite se, i s nama zapovjedajte. i tko ne posluša, kugla. To u "danom času". Ima i drugi načina, nu u suštini sve solucije nose u sebi nešto od te primitivne filozofije vis-a-vis beskrajnog glasanja, dogovaranja, koje nikad da završi, i gdje se nikad ne odlučuje.

Na Vama je da:

1. Bratski se dogovorite i stvorite svoj plan rada za to područje, prema Vašim prilikama, zahtjevima, odgovornostima, i da riječi pretvorite u djela. da izvršite onaj dio rada Vanjskog Fraonta, koji na Vas spada za TO PODRUČJE. Da ne prenosite probleme Vaše na ostala područja, ni oni na Vaša. Svaka zemlja ima političke, psihološke, ideološke, geografske i socijalno-kulturne osobine, i svaka zemlja djeluje prema prema tim sposobnostima. Da bi mi uspjeli moramo se aklimatizirati njihovoj idiosinkraciji (šta god bi to moglo značiti, mo). Tako možete politički djelovati, moralno i materijalno pomoći. vršiti funkciju horizontalno pa i vertikalne diplomacije itd. Prenošenje problema jednog područja na drugi, ukrućenje u strukture nametnute odozgor, vidili smo, svršavaju tragično. Planirajte si zadatke, izaberite konkretne ciljeve, dogovorite se i stvarajte i rastvarajte strukture svog djelovanja prema prilikama koje

najbolje poznate. Ni naturivanje drugim područjima, niti ukrućenje u norme i forme ne vodi nečemu : mi smo emigranti puni vrlina i kompleksa koje nosimo sobom iz domovine i specifičnog problema svakog od nas i zajednice u kojoj je djelovao svaki od nas. Ono što ne napravite kao braća, rekao sam nećete napraviti ni na jedan drugi način.

2. Kao pripadnici Odpora na Vama je da pomognete rad Odpora kao zajednice, tj. koroprativno. Ta zajednica mora imati Glavu, pa zvala se general, zapovjednik, predsjednik, vrhovnik, opunomoćnik itd. molio sam sve, pa i pukovnika Štira, da o on dade svoju verziju o radnim Skupovima, ustrojstvu i djelovanju, nu ne u fond nabacanih mišljenja, nego u nekoj konkretnoj formi. To nije učinio ni jedan od onih kojima u meni žele viditi "vrhovnika", kao nekada Pere, (misli se na Peru Tutavca, urednika "NAPRIDKA", mo), ili koji ne žele slijediti osobu kao pukovnik, koje mišljenje ja odobravam, prihvaćam kao svoja, ali to treba učiniti na bratskoj bazi. Kada me je jedan dio Odpora uvjerio da osobno nisam podesan za ZAPOVJEDNIKA ODPORA, ja sam te razloge bio prihvatio i medju inim ponudio u više navrata svima Vama, da izaberete novog zapovjednika, tj. bratski izabrati, demokratski prihvatiti i onda ipak vojnički postupati. Većina bi to bila prihvatila. I konkretno sam ja ponudio pukovniku Štiru, da mi stane na čelo Odpora.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.
Mogli ste primjetiti da je ravnoteža generala Drinjanina poljuljana i, na mahove nesigurna. Ali ipak, on, od djetinstva buntovnik, revolucionarac i vojnik se neda i ne predaje se. koliko god je pritisnut brigama i obvezama, još uvijek daje smjernice i direktive, ono kako bi se reklo, po vojnički, da svak čuje i da svak sluša.

Otporaš
25th July 2012, 14:46
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (peti (5) dio)

Pukovnik je tada formirao jedan Komitet, Odbor, poslao meni jedan letak, kojeg sam tiskao i razaslao, i onda smo iznijeli i tiskali Načela. I kasnije je taj Komitet, stvoren u Argentini umro u porodjajnim bolovima, stvar je Odpora sišla na mrtvu točku, stvar vojske nije se ni spominjala, i malo po malo o Odporu su govorili Vladek i Nosić i prijatelji u Kanadi, Erić i Crnički i prijatelji u Usa, Stipe Brbić i drugovi, par njih kao u svugdje, u Australiji, i nekoličina u Evropi. (Sjećam se ovog loma u Odporu kao da je jučer bilo. I mi u Parizu smo koplja lomili da ne dođe do polarizacije Odpora, mo). Ja nisam ni na pisma odgovarao onim drugim prijateljima, koji su bili Cagnuti, Cugnuti (nečitljivo, mo) i unda kada ja to nisam bio. I sve je kasalo.Moj dragi Braco je, kao i toliko puta bio izgrižen od odborovanja, glasanja, nerazumijevanja, intriga i uzaludnih nada, da će se stvar u HOP-u riješiti bratski. Ja sam od samog Poglavnika bio ožigosan, javno napadnut u Domu (Dom, zgrada i sjedište Hrvatskog Domobrana u Buenos Airesu, mo) i tada je pukovnik Štir rekao jednu značajnu stvar: svi smo osjećali da iza Poglavnika, iznemogla i svladana, stoje Maks i Džafer. (Kulenović, mo). Da, tako je bilo, jer sve je bilo dogovoreno sa Džaferom i drugima. Onog dana kada mognem tiskati njegova, uvjek vlastoručna pisma pisana , bit ću opravdan za mnogi moj postupak. (Tko pomno i ozbiljno čita i prati ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, uočit će da Maks sve malo po malo govori šta je nekada bilo i zašto. Njegova pisma će biti od velike značajnosti i važnosti za napisati povijest o Ustaškom Pokretu, Janka Pusti, stavranju NDH i obranu iste. Čuo sam da negdje u Španjolskoj postoji jedan Španjolac koji, navodno, ima preko četrdeset kutija ARHIVE MAKSA LUBURIĆA. nadati se je, ako je to istina, a trebala bi biti istina, jer poslije pogibije generala Drinjanina, španjolske vlasti su sve zaplijenile i pohranile negdje. Pukovnik crnički mi je pisao u svojem izvještaju od 5 kolovoza 1969 godine, da mu je sud dodijelio samo tiskaru DRINAPRESS i sve što je pripadalo istoj, a da su zadržali ARHIVU, mo). On je bio voljan meni dati javnu podršku pa i protiv Poglavnika. Meni je tada ostalo ili prihvatiti borbu sa onim Poglavnikom i biti optužen, da sam sve radio zato, da postanem POGLAVNIK USTAŠKOG POKRETA, ili se povući. Povukao sam se (od 1956 do siječnja 1960, dakle do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., skoro pune četeri godine, mo) i očekivao od pukovnika i drugih, da pokrenu ODPOR I BEZ MENE, bez hipoteke Jasenovca, i "noža karikaša" i "dinarskih koljača". Dogodilo se kao sa akcijom pok. Bože. (Kavrana, mo). Meni su zabranili mješati se u to, a "kulturna ekipa" je konspirativno i tehnički bila

nezrela. Dobar dio sadanjih vjernih suradnika i “uglednih emigranata” pravilo je na mene pritisak da “sagnem šiju”. Sam me je nadbiskup Šarić dramatskim prizorima na to silo. Nisam pristao, jer bi to bilo suprotno idejama koje su pokrenule NAŠU POBUNU, a i stvaranje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Ostalo znate.

Stratezi HOP-a su mi uz pomoć “uglednih i najuglednijih” razrušili i obitelj : sagni šiju, sagni šiju, ali je nisam sageo. Srećom da sam imao prijatelja u ovoj zemlji, inače bi svršio Bog zna kako. I pukovnik Štir je dobio od moje žene pismo, samo da spomenem jednu stvar, a ono što se govorilo i pisalo znate. Nu došao je dan kada je umro Poglavnik i ja time bio oslobodjen OBVEZE. Tada su svi, pa i Rover i puk. Štir bili zato, da i opet ja budem na čelu Odpora. I Odpor je svugdje postavljen osim tamo u Argantini. Još uvjek je bilo nade u povratak u Maticu, razumjevanje itd. I na kraju ste pristupili stvaranju Odpora u Argentini, s jedne strane, te vezanju istog uz GENERALA DRINJANINA KAO ZAPOVJEDNIKA ODPORA. Dakle s GLAVOM o kojoj smo govorili. I bojim se kako je planirana stvar “pukovnika Štira”, da se radi o tome, da se moju osobu još jednom stavi na glasnja i zamjeni me se KOMITETOM ili OSOBOM. Sve ovo sam rekao i Roveru kao i pukovniku i svim drugima. Jer ako će se u svakoj taktičkoj operaciji plan i straktura i Glava stavljati u pitanje, onda nećemo preživiti sudbinu svih onih Komiteta i Odbora, koji su dosada tamo stvarani. (misli se u Buenos Airesu, mo).

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
25th July 2012, 18:17
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (šesti (6) dio)

Nemožemo ni vezati svaki korak sa mišljenjem drugih, s kojima mi želimo suradnju, ali na bazi korporativnoj kao Odpor, i na bazi jednakosi u akciji, a ne na bazi “priključite se svi pošteni Hrvati meni” ili “nama”. U NewYorku na pr. rover nije stvarao stav Odpora sa Erićem, Nosićem, Crničkim, Gagrom, Markićem, itd. nego sa drugih pozicija : australske, Uj.Hrvata i “nezavisnih”. Intelektualna superiornost i dijalektika one manevarske skupine “očeva domovine” izvukli su ćilim ispod noga Rovera, a Erić stvaratelj svih državotvornih akcija u Usa. bio je izguran, posramljen i elimininiran. Razišli su se “očevi domovine” a onda su usljedili napadi Jelića, Oršanića i u čaršiji (Buenos Airesu, mo) se je smatralo prof. Korskog kao intelektualnog začetnika, Oršenića kao sprovoditelja, Jelića kao platformu i Rovera kao medijuma za “likvidaciju Maksa” kao glave Odpora. Ostalo je sve bila kako vele talijani :kombinazione…

Sa zebnjom sam očekivao POHOD ODPORA U ARGENTINI. Svi me pitaju: Zašto pukovnik Štir nije u Odporu? Zatim: zašto nije govorio na objedu, gdje su bili svi komponenti one ideje zajedničkog rada. I davno prije nego ste mi ijedan od Vas pisali rekli su mi moji prijatelji iz drugih skupina mnogo toga, što sam kasnije saznao bilo od samog pukovnika, bilo od Vas pojedinaca. To je “slučaj pukovnika Štira”.

Reći ću Vam :

1. Ne zatvaram se ispred bilo kojeg riješenja unutar samog Odpra, ali uvjek na bazi Odpora, sa imenom Odpora, sa ljudima Odpora, sa ustrojstvom i pravilnicima Odpora, i u duhu Odpora. Htio sam time reći : bez miješanja ljudi izvan Odpora, bez “kombinazione” ostalih, s kojima trebamo suradjivati kao ODPOR.

2. Ne povlačim se ni zato jer bi bio desiluziran, jadan, umoran, kompromitiran, zauzet, itd., itd., i tu možete ubrojiti sve objektivne ili subjektivne razloge. Kasno je, medju inim, nije to moj stil, i jer bi to bilo dezertiranje, kako su neki označili moj stav, kada sam se povukao prvi i jedini put, ili kako su u čaršiji (Buenos Airesu, mo) dezertiranje označili stav pukovnika iz bojazni pred frakasom prigodom našeg javnog nastupa. Ja ne vidim nikakvih solucija ni u vraćanju u MATICU tj. HOP ni jedne vrsti, ni u novo Vijeće, ni u mjesnom argentinskom Komitetu na čelu sa bilo kim. Sve je to prošlost. Mi već pišemo POVJEST i s ovog puta nema povratka natrag. U taj put sam unišao kao GLAVA ODPORA, kao takvog me trebate prihvatiti ili odbaciti, slijediti u revoluciju ili likvidirati me. Jedno je sigurno da ne mogu prihvatiti dialog na način, kako je sada bio planiran.

I na kraju, a u onom duhu, koji nas je spajao u danima “pobune duhova” s kojim duhom sam podpuno identificiran, molim Vas, da bi se sastali i razradili pitanja i rastavili ih: ona taktička, ona ustrojbena i organizacijska, ona ideološka, ona eventualno osobna i lokalna pitanja. Sve se još može riješavati u istom duhu, koji nam je do sada vodio k solucijama.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
25th July 2012, 21:18
GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER (sedmi (7) dio)

Jedino što ne mogu učiniti jest sam sebi odrubiti glavu, kako sam to u jednoj OBRANI humoristički prikazao. Htio sam reći da ne mogu raditi sam protiv sebe kraj tolikih, koji to čine. Životni instikt kod onih, koji su pjevali : glavo moja…. je vrlo jak. Obveze prema onima, koje sam već POVEO, za mene vrijede do smrti. Sam vjerujem u ono što radim i voljan sam riječi pretvotiti u djela, ali i uvjek prihvatiti SVE SOLUCIJE, koje ne IZKLJUČUJU PRIJE REČENO, što da sumnjam u ono, što su drugi prihvatili? Bio bi hipokrita kad nebi rekao, da osjećam da mogu sprovesti ono što smo zajednički svi mi stvorili. Glava je potrebna svakom tijelu, i u sred demokracije je bilo predvodnika, i jedan od njih sam i ja, i ideja Odpora rasla je i sa mojim imenom. Pukovnik je jednom davno napisao jedan krasan članak o psihologiji našeg ratnika, koji vodi vojnike u borbu i kojega ljudi slijede. Husku Miljkovića su njegovi vojnici slijedili u četiri tabora i vjerujem da bi i pukovnika Štira, pa i ljude manjeg kalibra. I neka braća u Argentini riješe što spada na njih, neka i GLAVNI STAN RIJEŠI ŠTO SPADA NA NJEGA, a i pukovnik Štir donese odluke, ako njegove misli izlaze iz okvira koja smo mi davno stvorili. Ja ću sa rešpektom i bratski pozdraviti svaki konstruktivni korak, uzeti učešće u svemu, osim u vlastitoj likvidaciji.

Na Vama je da osobno i kolektivno odlučite, a ja ću se odlučiti prema tome dokle stigne val “slučaj pukovnika Štira” koji mi je predočen pred dvije i više godina, zapravo odkada smo se jače pokrenuli. Govorio sam Vama i o Roveru: i njemu sam rekao točno isto, tj. da ga sastanu sa Odporašima Oceanije i riješe domaće probleme, a da dodje do mene ako želi raditi na domovinskom sektoru. “HTJETI UVJEK NEŠTO DRUGO”. Na pr. ako pukovnik nije u,recimo, kondicijama da se sporazumi sa Odporašima svog područja, kako će sa onima na drugim kontinentima, gdje su htjeli sasma različiti i prilike suproten. Mi smo sve to već prebrodili i posli dosta snažan korak naprijed. I sazrijeva naše doba i nemože uvjek počimati kao regruti, ni buntovnici. Mi smo PREDVODNICI HRVATSKE REVOLUCIJE i odgovorni smo svi za svako djelo. Susrećemo se sa novim ljudima, idejama, problemima i bit će i te kako VIŠE TABORA U ODPORU. To je uvjet i preduvjet svakog uspjeha našeg stratežkog plana : koordinacija mnogih snaga u monolitnoj vojno-revolucionarnoj stegi bez niekanja personalnosti onih, koji su voljni biti naši taktički saveznici u borbi protivu Jugoslavije i srbokomunizma. Mi bi trebali već posebno tijelo za koordinaciju i drugih snaga, unutar i izvan Jugoslavije. Trebamo i mnogo toga, što vraćanjem na polaznu točku i imitiranje onih, koji su davno propali, nećemo uspjeti.

I sada vidim da sam zadro dublje, nego sam mislio. Molim Vas da prihvatite samo jedan primjerak ovog pisma kojeg šaljem na Lukasa, a drugi na puk. Štira, dok ću ostale primjerke poslati glavnim suradnicima, da nebi trebao iznova prepisivati, jer se moram baciti na nove OBRANE. Šaljem Vam i dva okružna pisma, i marat ću na sve drugo ogdovoriti.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

Kraj ovoga pisma, fala dragom Bogu! nije bilo lako. Pismo je bilo nečitljivo. Upotrebljavao sam naoćale i povećalo. Zadovoljan sam, potpuno. Sve sam odgoneta.

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
26th July 2012, 13:09
Dragom i pozrtvovanom Otporasu cestitam na njegovoj upornosti u iznosenju pisama iz proslosti. Posto se radi o generalu Luburicu i pukovnijku Pijanicu, prilazem ovo da se vidi i da se zna sta su i kako su prije 50 godina mislila dva Hrvata i oba iz nase Bosne i Hercegovine mislila o Hrvatskoj. Oni su se

pobunili i razisli od Poglavnika zbog navodne podjele Bosne sa Srbima. A, eto, ti nasi nesretni takozvani Bosnjaci, su dozvolili da se Bosna i Hercegovima podijeli sa Srbima. Vrime je da pozovemo nove Makse i nove Pjanice za cuvanje GRANICE NA DRINI!

DVA JUNAKA DVA VITEZA NA GROBU POGLAVNIKA

Nad grobom Poglavnika!

Evo, Poglavniće, došli smo, da ti se poklonimo u ime HRVATSKE VOJSKE. Odajemo ti počast kao Državnom Poglavaru, kao svom Vrhovnom Zapovjedniku i kao obnovitelju Države Hrvatske, Mi se tebi klanjamo i stotinama tisuća znanih i neznanini junaka, koji su dali svoje živote za obnovu i čuvanje Nezavistne Države Hrvatske.

Počivaj u miru, Poglavnice, a tvoja braća, sinovi, kćeri, čitav tvoj narod, nastavit ce tvoje djelo i osloboditi zarobljenu Domovinu, uzpostaviti Hrvatsku vlast i čuvati granice Države. Mi ti se kunemo, da ne ćemo stati,
dok ne stignemo na Drinu!

Dok je god svieta i vieka mi će mo se, Poglavnice, sjećati i našeg Hrvatskog proljeća, kada si se vratio iz progonstva, obnovio Državu, vratio nam čast, slobodu, obraz i veličinu. Desetog je Travnja 1941. godine i naša šuma radosnije zalistala, i zvijezde su nam ljepše sjale, i ptice su veselije pjevale, i naša polja i livade velikodušnije plodove dali. Malo i veliko se veselilo, i mi smo ti zahvalni radi te radosti Desetoga Travnja.

Ti si nas, Poglavnice, naučio kako se treba boriti za slobodu i veličinu. Nikada Hrvatski junatci toga ne će zaboraviti. Mi će mo stari borci naučiti našu djecu i našu unučad, da nikada ne zaborave, da si ti neizmjerno ljubio svaki kutak Hrvatske zemlje, a posebno Bosnu, tebi Bosna duguje vječnu hvalu, jer su tvoji vojnici stigli na Drinu i izgradili ne samo bunkere, nego i sviest, koja je nadzivila bunkere, i nadozivit ce i one, koji su te bunkere uz pomoć komunista srušili i Bosnu ponosnu porobili i u crno zavili.

Mi se tebi, Poglavniće, kunemo da će mo kazniti sve one koji su izdali Majku Domovinu. Dolazi dan pa će narod
i Hrvatska Vojska i opet stvoriti mir na Drini.

Počivaj u miru!

Vječna ti slava!

Pukovnik Ibrahim vitez Pijanić Pirić

Časopis Drina br. 2 – 3. 1962. Madrid.

Ljutu travu na ljutu ranu!

Na tvom je grobu, Poglavniće, održano mnogo govora, izrečene su mnoge misli. O tebi je napisano i napisati će se mnogo knjiga. Bit ce svakakvih mišljenja. Tako je to sa velikim ljudima. A onda ce Poviest reci svoju o tebi i o onima, koji o tebi govore i pišu. I onda će Bog suditi svima skupa.

Lako je tebi, jer si našao svoj mir, ali težko nama, koji smo oztali. Ja te molim povrati i meni moj mir. Za tvog života nisam htio sageti šiju pred tobom, ali pred tvojim kostima to činim. Ne radi tebe, ne radi oztalih, nego radi sebe. Potreban mi je taj mir, jer Ustašku čašu treba ispiti do kraja, još treba jurišati, još treba Ustašovati, pa makar se i ne zvalo tim imenom.

Lako je bilo i meni, kao i oztalima iz prvih dana. Nije bilo druge kategorije nego Poglavnik i Ustaše. I s druge strane srbi i jugoslavija. Ali onda je došla nesretna politika i nastaše. Mi smo u tebi gledali Poglavnika, čvrsta, jaka, granitna, revolucionarca, borca. Ti nisi volio ni politiku, ni političare, a mi još manje.

Mene su u lance vezali na Janka Puszti, jer nisam htio, kao dijete, položiti prisege Ustaškom “vodstvu”. Mi smo htijeli Ustaškog Poglavnika. Zvućilo je to ljepše u ono herojsko doba Ustaške romantike. Zato se ni nismo razumijeli s tvojim ministrima, a kako vidiš, ni danas se ne razumijemo s tvojim nasljednicima, pomoćnicima i vječnicima. Nama će opet biti lako tek onda, kada se još šaćica preživijeli sastanu s tobom.

Ustaše trebaju Poglavnika, ili nisu Ustaše. A Poglavnika medju nama nema, i ne će i ne smije biti. I Ottac Domo vine je bio samo jedan. Nikada vise drugoga. Eto zato se i tvoji nasljednici i pomoćnici ne razumiju i teško im je, kao i meni.

Mi smo u svoje vrijeme smatrali Ustaštvo revolucionarnom Hrvatskom vojskom. Ti si bio Vodja. Ali nakon Blei burga poneka je Ustaška glava počela misliti. Nastala je pobuna duhova. Da sam bio rastrgan na komadiće kao moj mali braco, ne bih imao problema, ali sam tu, u 48 godini, snažan, poletan, sa stanovitom životnom školom
i obligacijom, da služim Hrvatsku do kraja.

Došao je čas, da ustvrdimo, da su Ustaše zaželile Poglavnika, a Poglavnika nema…Ima samo politika, Ujedinjene Nacije, Zapad,Istok, i narod u dvojstrukom robstvu. ti si nam ostavio ciljeve, naučio si nas kako se treba boriti, možes u legendi juriti na konju pred Hrvatskim vojnicima, ali Hrvatski vojnici trebaju efektivno vojničko zapo vjedničtvo i efektivnu Hrvatsku vladu, da bi ovi uskladili našu borbu sa stanjem u svietu, kako ne bi išli glavom kroz duvar i u drugi Bleiburg.

Ostani, Poglavnice, u legendi, pa jurišaj skupa sa novim generacijama, i zaustavi se na Drini. Ti moraš počivati na Drini, jer se tako nitko ne bi usudio Drine prekoračiti. I moli za nas, tvoje nesretne učenike, da nadjemo mir na tvojem grobu, i da taj mir koristno upotrebimo za stvarnu oslobodilačku borbu za Hrvatsku.

Pa da naši unuci čuvaju mrtvu stražu s tobom skupa na Drini.

Znam, Poglavnice, da u svojim zadnjim časovima nisi više htio govoriti o problemima Hrvatske politike, jer si osjetio, da tvoj duh traži druge horizonte. Tvoje umorno tielo nije više moglo podnieti. Osjetio si da se ide na zadnji, veliki put. Pa kada si na izti bio pripremljen, znam, da ti se povratio tvoj klasični i dominirajući mir, kojim si uvjek znao impresionirati.

Bio si sviestan, da sada drugi moraju nastaviti. Znao si i to, da to ne će biti lako. I nije lako. Ja, eto, idem sa tvoga groba uvjeren, da si razumio svoga “zločastog dečka” koji te je slijedio kroz svoje djetinstvo, kroz mlade načko i muževno doba i koji od tebe ne traži ništa osim mira. Povrati mi mir, a ti u legendi čekaj polazak u novi boj, da se odatle tebi pridruže i oztali: oni sa Kaptola, sa Jankapuszte, sa Lipara. A onda, i za sve vjeke vjekova, uvjek će trebati stvarati nove legije, uvjek ići na grob velikana po snagu. Ovdje, na tvom grobu, je jedan od izvora.

Za Dom Spremni!

Ustaša General Maks Luburić Drinjanin

Časopis Drina br. 2 – 3. 1962. Madrid

Otporaš
26th July 2012, 15:03
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012. (prvi (1) dio

Namjerno sam stavio naslov taj kakv sam stavio kako bih privukao pažnju čitateljima opisa u slijedećim nekoliko nastavka iz povijesti hrvatske političke emigracije prošlog stoljeća. U ovim nastavcima se radi o jednoj vrlo delikatnoj i vrlo važnoj stvari, koja je u to vrijeme, dakle ima točno pola stoljeća, uzdrmala hrvatsko političko gibanje kao i same temelje komunističke Titine Jugoslavije

O ČEMU SE, DAKLE, RADI!?

Radi se da je “Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hassimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404/10/ 12. od 2 rujna 1962 g., kojim je priznato pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i vrhovničtvo u svim svojim povjestnim granicama.”

Tako to stoji u službenoj izjavi jordanske kraljevske vlade tog vremena; što bi se moglo dans to smatrati kao što je Vatikan priznao “de jure” NDH ali ne i “de fakto”. Svakako je to smetalo jugoslavenskim vlastima, što će se moći vidjeti iz samog STROGO TAJNOG I STROGO POVJERLJIVOG dokumenta HRVATSKOG NARODNOD ODPORA kojeg je general Drinjanin svim svojim suradnicima GLAVNOG STANA.

Tada sam živio u Parizu i s drm. Dabom Peranić, glavnim suradnikom generala drinjanina i član Glavnog Stana HOS smo izbliza pratili ta zbivanja. Ovog puta neću zalaziti u detalje tog tajnog dokumenta, osim reći to da je hrvatska politička emigracija bila jako zaljuljana ovim događajima, zaljuljana do te mjere da je već iduće godine, dakle 1963 iz Australije došla jedna skupina hrvatskih revolucionaraca, poznata Oblak/Tolić, da dignu ustanak u Jugoslaviji; kao što je poslije hrvatskog proljeća 1971 godine došla skupina FINEX 72 da dignu ustanak poznat: BUGOJANSKA AKCIJA. Neka ovo bude kao uvod.

HRVATSKI NARODNI ODPOR
GLAVNI STAN ORUŽANIH SNAGA
general Drinjanin
Br. Z. 857/64. Str. povj.

Predmet: Priznanje Hrvatske Države
po Sauditskoj Arabiji i formiranje
Hrv. Vlade.

SROGO POVJERLJIVO
ZA OSOBNU OBAVIJEST I
POSTUPA.
NIJE ZA JAVNOSI NI ŠIRI KRUG.

PRIPADNICIMA IZVRŠNOG I ZAPOVJEDNOG SKUPA,
ČLANOVIMA GLAVNOG STANA ODPORA,
ZAPOVJEDNICIMA PODRUČJA I GLAVNIM POVJERENICIMA.

Pukovnik Krunoslav Batušić javlja slijedeće:

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
27th July 2012, 00:39
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (drugi (2) dui)

Pukovnik Hrunoslav Batušić javlja :

” Inicijativom Dra. Mahmuta Muftića, sastali smo se kod Dra. Mate Frkovića slijedeći : pukovnik Ibrahim vitez pjanić, Dr. Stjepan Buć, Dr. Mahmut Muftić, Muharem denjo i podpisani.

Dr. Muftić izjavio je slijedeće:

1.) DA ĆE ARAPSKA LIGA održati u novembru 1964. vijećanje, gdje bi inicijativom Sauditske Arabije bila priznata Hrvatska Država i primljena u članstvo Lige kao Islamska država.

2.) Ovo priznanje povlači za sobom i materijalnu pomoć, koju bi Saudi Arabija davala u ime podpore za borbu protiv komunizma i oslobodjenje Hrvatske.

3.) Naravno da se pomoć ne može dati generalu Drinjaninu, vitezu Pjaniću ili bilo kojoj privatnoj osobi, osobito iz razloga, da general Drinjanin nije musliman.

4.) Da sr gornje poluči treba odmah pristupiti osnutku Hrvatske Vlade u emigraciji, koji bu imao (trebao, mo) sastaviti Dr. Krnjević (Dr. Juraj Krnjević je bio glavni tajnik HSS odmah od smrti Stjepana Radića kolovoza 1928 god., a poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1965 god., postao je i predsjednik iste sve do svoje smrti 1988., mo), a u kjou bi usli : Rude Erić, Ante Došen, Berislav Gjuro Deželić, Dr. Stjepan Hefer, Dr. Korski, te dr. Ivica Frković, jer da Dr. Mate Frković odklanja, a ministar vojske bi bio pukovnik vitez Pjanić, da kao takav odmah odputuje sa Dr. Muftićem u Arabiju, da sve urede što je potrebno.

5.) Da bi se general Drinjanin “povukao nekoliko mjeseci na dopust”, te da putem ZAPOVJEDNOG SKUPA objavi u “OBRANI” (novina i glavno glasilo HNO, mo) da vitez Pjanić preuzima zapovjedništvo.

6.) Da u tu vladi nikako ne bi mogli ući : Dr. Jelić (Branimir ili Branko Jelić koji je šesdesetih godina osnovao još jednu od nekoliko postojećih hrvatskih političkih i nacionalnih organizacija ili pokreta; Hrvatski Narodni Odbor, poznat po skraćenica H.N.O, što se svakako treba razlikovati inicijali HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, skraćeno HNO, i HRVATSKI NARODNI ODBOR, skraćeno H.N.O. Sve ovo navodim i objašnjavam da današnjim i budućim hrvatskim naraštajima, koji se budu bavili ovim pitanjem, pomognem razumijeti ovu nezlonamjernu zbunjenost, mo), Dr. Jukić, (Ilija Jukić istaknuti član HSS i bio za cijelo vrijeme rata u Londonu u kraljevskoj jugoslavenskoj vladi, skupa sa Dr. Jurajem Krnjevićem, dr Ivanom Šubašićem, prvim ministrom vanjskih poslova Titine komunistčke Jugoslavije, i drugim Hrvatima jugoslavenske orijentacije, mo), Dr. Pešelj i, (Branko Pešelj koji je pratio dra. Vladka Mačeka od Zagreba do Pariza u svibnju 1945 god., i to troškovima hrvatske državne vlade. Čim su ova dvojica došla u Pariz i tu ostali skoro dvije godine dok konačno nisu došli u Washington, stalon su bili u društvu predstavnika nove Titine Jugoslavije, s tim više da su mnogo računali na pomoć Titina ministra vanjskih poslova dra. Ivana Šubašića, mo) dr. Ilić, (Andrija Ilić jedan od najlajavijih “političara” hrvatske iseljeničke političke emigracije. Osobno sam ga poznavao i sa njim raskrstio koncem 1962 godine, mo) a da ne dolazi u obzir niti Oršanić. Da isto tako ne bi ušla grupa Orlović-Varoš, koji da su prozvati “mladi marksisti”, te da ne mogu računati na ništa!

7.) Da je Dr. Muftić posjetio viteza Pjanića sa “jednim gospodinom”, kojega je predstavio kao konzula Saudi Arabije u Njemačkoj.

8.) Da je javno govoreno, da je general Drinjanin jedina i najveća zapreka za osnutak Hrvatske Vlade, jer da Dr. Krnjević je voljan sastaviti Hrvatsku Vladu, ako se general Drinjanin povuče, iako bi isti trebao i nadalje biti iza “DRINE” i “OBRANE” i iza svega toga, ali u sjeni.

9.) Dr. Buć je preuzeo na sebe dužnost da piše dru. Krnjeviću, a Dr. Muftić je izjavio, da odmah putuje u London.

10.) Dr. Mato Frković je upita dra. Muftića, da kako stoji ona stvar sa Jugoslavijom, isti je odgovorio, da čim vlada bude osnovana, da će Jordanija učiniti svoje.

11.) Da su Arapi voljni razgovarati samo sa muslimanima. Da je general Drinjanin zapreka, te da je tu jedina šansa za oslobodjenje Hrvatske, te da general Drinjanin snosi odgovornost ako propadne. Savezno sa tom točkom, izrečene su i stanovite prijetnje, nu to ne spada u ovaj red misli.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
27th July 2012, 12:36
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (treći (3) dio)

To bi bila suština izjava Dra. Muftića, a da vitez Pjanić od mene očekuje direktive a na osnovu izvješća, koje mi je po želji prisutnih imao imao poslati pukovnik Batušić.

S obzirom na konkretna imena i konkretne čine o kojima se na tom sastanku govorilo, te obzirom na činjenicu, da sam apsolutno i čvrsto uvjeren, da će iz ovog manevra prije ili kasnije biti posljedica i da će

stvar imati “dugi rep”, moja je želja, da o ovom problemu govorimo načelno i ozbiljno kao odgovorni ljudi Odpora i H.O.S.-a, a posebno jer se u glavnom govori o mojoj osobi, te ni u kojem slučaju ne bi htio snositi odgovornost bilo za pozetivni, bilo za negativni tok dogadjaja. (Želim ovdje nadodati da je general Drinjanin uvidio opasnost ovog manevra, ali se je ipak upustio u igru u koju vije vjerovao. General je u jednom drugom pismu kojeg je pisao osobno Dru. Muftiću a poslao svojim užim suradnicima, što direktno, što indirektno, otvoreno rekao da on nije bio iskren u svojim nastojanjima, drugim riječima da je lagao, te da je radio za tri strane obaviještajne službe koje su mu davale smjernice i direktive po kojima raditi. O ovome drugom zgodom. Mo)

Sa druge strane svima Vama je poznat moj odnos sa Drom. Muftićem, koji se više ne smatra predstavnikom Odpora kod organizacije BRAĆA MUSLIMANI i kod Sveislamskog Kongresa, a čiji je generalni tajnik Dr. Said Ramadan. Ja sam bio stupio u vezu sa Drom. Ramadanom, a i drugim predstavnicima organizacije BRAĆA MUSLIMANI, poslao sam i predstavnike da kontaktiraju diplomatske predstavnike Kraljevine Jordanije, kao i neke druge arapske predstavnike i medjunarodne organizacije. Poznato vam je, da smo nastojali pokrenuti i hrvatsku sekciju medj. borbene organizacije BRAĆA MUSLIMANI zajedno sa glavnim Odborom Hrvata Muslimana u Parizu. (Tajnik Odbora Hrvata Muslimana u Parizu je bio Derviš Šehović. Dr. Miljenko Dabo Peranić, Igor Buljan i ja smo se često s njim i drugima sastajali kako bi što bolje i što efikasnije uskladili zajednički rad za zajedničku hrvatsku stvar. U to vrijeme smo izdavali privremenu novinu na francuskom jeziku ” LA CROATIE “. Mislim da je izišlo samo šest brojeva. Jedan od tih brojeva – mislim . treći ili četvrti je bio izliven, spreman za tiskanje, te po nalogu generala Drinjanina zaustavljen do daljnjega. Kasnije se ispostavilo da je najveću smutnju u sveme tome vrtlogu imao dr. Muftić, mo), čiji je glavni tajnik br. Derviš Šehović. Poznato Vam je da je Jordanija priznala Titovu Jugoslaviju baš u doba, kada smo na zahtjev dra. Muftića tiskali posebnu “Drinu” posvećenu Kralju Huseinu. (DRINA Godina XII. Br. 7-9 1962. je posvećena Kralju Huseinu I. Hassimijske Jordanije, s njegovom slikom i na koricama grb Kraljevine Jordana i Grb HRVATSKOG NARODNOG ODPORA u obliku hrvatskog ratnog vojničkog ŠTITA s mačem, mo) Znate, da se govorilo i o odlasku hrvatske delegacije, koju bi predvodio vitez Pjanić i bojnik dr. Muftić. Tiskali smo i posebnu “OBRANU” posvećenu Sveislamskim Kongresima, i isto tako posebni broj ” LA CROATIE ” na francuskom u Parizu.

Do formalnog razlaza došlo je, jer sam ja zabranio tiskanje jednog broja ” LA CROATIE “, na francuskom jeziku, a koji broj je trebao ići u Mecu, na jesen 1963.g. prigodom sastanka Lige, i to znate, jer je Dr. Muftić za taj broj napisao nekoliko članaka o raznim problemima ne samo Hrvatske Države, ili muslimanskog kolektiva, nego i o internim problemima medju samim arapskim i islamskim državama. Nas to ne bi smetalo, ali je Dr. Muftić bez znajna i odobrenja podpisao razne islamske hrvatske intelektualce, kao i emigrante uopće, bez znanja i unatoč njihova ogradjivanja od naše akcije.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
28th July 2012, 13:49
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (četvrti (4) dio)

Osim toga poslat je i popis odbornika Odbora Hrvata Muslimana, gdje su osim br. Derviša Šehovića i samog Dra. Muftića, kao prvog podpredsjednika bili podpisani recim dopukovnik Šafki beg Muftić, sada u Libanu i poznati hrvatski intelektualac Enver Mehmedagić, ali i Redžepašić i još jedan, koji su sudjelovali u otmici Zvonka Kučara (Zvonko Kučar, poznat kao i Zvonimir, je bilo Istarski Hrvat. Pristupio partizanima 1943 godine i dogurao u borbama NOB, NOV,do kapetana prve klase. Osobno mi je pričao u Parizu da se je borio na pogrešnoj strani. Otvoreno je kritizirao postupak jugoslavenskih vlasti prema Hrvatima i tako došao u nemilost. Pod velikim pritiskom napušta Hrvatsku 1953 godine o doseljava se u Pariz. Bio je član HRVATSKOG DEMOKRATSKOG ODBORA kojeg su osnovali i vodili Krunoslav Draganović i Miroslav Varoš i kroz taj odbor širo hrvatstco. Osobno mi je pričao da je došao u sukob s Miroslavom Varošem. Kasnije se je saznalo da je ovaj Miroslav Varoš bio uistinu Udbaški agent. Zvonim Kučar je kidnapiran u Parizu mjeseca sječnja 1963 godine., Mo), i koji su tada bili već u Jugoslaviji. Kao pisci članaka bili su podpisani i g. Alan Horić (Alija), za koga smo znali, da problematično gleda na sve to, i sa pravom smo sumnjali da bi on bio napisao za ti zgodu članak, koji se

bavio internim arapskim stvarima. G. Enver Mehmedagić je i pismeno opozvao bilo kakovo sudjelovanje, i nijekao, da bi napisao članak. Vidio se ujedno isti stil, način pisanja i t.d., i sa pravom sam morao misliti, da bi nastao u emigraciji strahoviti škandal, ogradjivanja i da bi Odpor ispao smiješan, i čitav niz ljudi, koji su sa simpatijama gledali na Odpor, postali bi nači protivnici. Nismo se mogli izvrgnuti tome i dao sam nalog uredniku prof. Dru. Miljeniki Dabi-Peraniću, da to ne tiska, dok se ne provjeri autentičnost podpisa i suradnje, i autentičnost podpisanih odbornika Glavnog Odbora Hrvatskih Muslimana.

Morali smo tako postupati, jer je toga previše bilo rečeno savezno sa priznanjem Jordanije, jer se znalo, da je priznala Jugoslaviju i da je trgovačka delegacije Jugoslavije bila u Jordanu, dok smo vitez Pjanić i drugi čekali sa kuferom u ruci, da idemo u Jordaniju, u koju svrhu su bila pripremljena odlikovanja za kralja Huseina, i govoreno o otvoranju Ureda Vlade u Madridu, organiziranje vojnih logora u Jordaniji, o pomoći Sauditske Arabije i t.d. Ja sam s jedne strane i nadalje nastojao održati vezu sa Drom. Ramadanom i raznim predstavnicima Sveislamskog Kongresa, kao i organizacije BRAĆA MUSLIMANA, i zahtijevao da se barem sa koje sporedne strane dade znak života, pa makar i bez pomoći, radi prestiža, radi ugleda našega i samih predstavnika islamskih organizacija, -jer smo zahvaljujući Dru. Muftiću previše toga obećali, a ništa učinili. I nismo mogli govoriti o priznanju Jemena, Arabije i t.d. kako je to htio Dr. Muftić, kad smo mogli od poznatog dekreta kralja Huseina dati svom narodu neki javni i vanjski znak rada. Nismo mogli u takovim prilikama izvrgnuti se ruglu, ogradjivanju do kojega bi došlo sa strane mnogih poznatih Hrvata muslimana u emigraciji, a da onda sve ostane po starom. Muftić mi je dao “ultimatum”, da ili se neka to tiska za 15 dana ili da prekida. Odgovorio sam, da uz svu naravnu skromnost i smisao za odgovornošću koje posjedujem, ne mogu razgovarati sa “kuburom u ruci”, i dao sam nalog, da mi se pošalje materijal, kojeg nisam dobio na uvid. Tako je došlo do prekida.

Ja sam u svoje vrijeme obavijestio jedan dio pripadnika Zapovjednog Skupa o mojim rezervama, tako da nema misterija, koji bi Vam bio nepoznat. Ja sam se odlučio suprostaviti slanju dobrovoljaca u Jemen, da se bore na strani Imama El Badara, ne zato, jer ne bi imali simpatija za njegovu borbu, nego zato, jer moramo voditi ekonomiju krvi naših boraca, te sam bio, jesam i ostajem do zadnje kapi krvi dosljedan, da se ni jedan jedini hrvatski borac ne smije upotrebljavati ni u kakvim oružanim ili terorističkim akcijama izvan teretorija Hrvatske Države, a da nakon oslobodjenja iste osobno i vrlo rado idem i ja i svi tevolucionarci pomagati svojim saveznicima u borbi za njihove interese.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
29th July 2012, 13:08
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (peti (5) dio)

Odbio sam kategorički, da dademo ljude za neke terorističke akcije, koje bi BRAĆA MUSLIMANI sprovodili za svoje ciljeve protiv svojih neprijatelja. Kako je poznato BRAĆA MUSLIMANI su borbena organizacija kao i mi, i oni rado upotrebljavaju taktiku terora. (Znači da se u zadnjih pola stoljeća – što se tiče te teme – nije ništa promijenilo, mo) Mi isto tako rado gledamo borbu islamskih revolucionaraca protiv bezvjeraca, ali mi nismo ničiji “janjičari” kao niti “križari”, i ne mislimo se boriti ni za recimo neku katoličku križarsku akciju i vojnu, niti za islamsku, i ako ćemo u Hrvatskoj Državi rado dati vjerskim organizacijama (kako, mo) katoličkim, islamskim, pravoslavnim, židovskim i protestantskim svaku pomoć, jer je svaka vjera pozetivna i slobodna, a svaka crkvena organizacija korisna u borbi protiv komunizma. Nisam mogao prihvatiti uvjete, da najprije treba zaslužiti, pa onda dati, nego sam uvjerenja, da ako smo saveznici, da se trebamo boriti za zajedničke ideale, ali najprije za slobodu svog naroda.

Dr. Muftić govorio o oružjima, brodovima, avionima, milijunima, akcijama, – pa sam čak odveo do predstavnika vlasti jedne prijateljske zemlje radi kupnje oružja. Rekao sam Vama a i njemu osobno, usmeno i pismeno da vjerujem, da je on mene htio impresionirati, kako bi dobio ljude za stvar terorističke akcije BRAĆE MUSLIMANA i dobrovoljce za borbu Imama El Badra u Jemenu, a protiv Egipatske vojske. Ja sam rekao da najprije trebamo biti politički i diplomatski priznati, da bi se mogli smatrati saveznicima, jer onda je drugačije planiranje sa političkog i psihološkog stanovišta. Onda bi imali prava tući se i za interese naših saveznika, jer i oni nas javno priznaju i tajno pomažu oružjem i ratnim sredstvima. Ne možemo biti “askari” (vojska, mo) “legionari” i t.d. ničiji, jer je prvo Hrvatska Država, a

onda interesi, recimo Amerike u Koreji, El Badra u Jemenu, Engleza u Egiptu ili kršćana u Sudanu, Rusiji ili Bugarskoj. To je bio pravi razlog razmoilaženja i prekida.

Nakon kraćeg "ljubljenja kroz kamiš" veza je i formalno prekinuta. (Jedan mali dio ove zavrzlame oko priznanja Hrvatske Države od strane kraljevine Jordanije mi je poznat; jer sam radio skupa s dr. Miljenkom Dabom Peranićem u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE, koji mi je o tome pričao u najvećem povjerenju…Danas sam, poslije pola stoljeća, spreman vjerovati da do priznanja nikada nije ni došlo, iako je jedna cijela "DRINA" br.7-8 1962 bila posvećena kralju Huseinu I sa njegovom slikom, državnim pečatom kraljevine Jordanije i na arapskom jeziku priznanje Hrvatske Države kao muslimanske države u zajednici drugih muslimanskih država. Ova "zavrzlama" je (po)trajala pune dvije godine, ako ne i više, da je general Drinjanin mogao uviditi podlost ove "zavrzlame", mo) Nu bio sam siguran, da stvar nije svršila. Kratko vrijeme iza toga pojedini pripadnici ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA dobili su pisma od Dra. Muftića, čiji je sadržaj bio u glavnom ovaj: General Drinjanin je izraziti terorista, poznat je i stručnjak je. Ne bi se smio baviti političkim i vojničkim stvarima, nego prepustiti to sposobnijima od sebe i posvetiti se terorizmu. Krivio me je i radi Jordanije i t.d., ali nije nikome rekao onu stvar sa novinom LA CROATIE, koja je poznata svima Vama, kao i interesiranima i posebno njemu, g. Šehoviću, samom vitezu Pjaniću, Peraniću, Mehmedagiću, koji je izročito zabranio tiskanje članka na kojem je bio bez dozvole podpisan. Poznat mi je odgovor nekih pripadnika Zapovjednog skupa, koji su bili apsolutno na visini kao recimo bojnik Tugomir, ali predpostavljam, da nisam obavješten o svim manevrima Dra. Muftića, da unutar Odpora dobije pristaše.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
29th July 2012, 15:42
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (šesti (6) dio)

Nedavno sam htio staviti točku na bratski način i pisao Muftiću, da sam siguran, da ćemo se naći još negdje u borbi za Hrvatsku, a on neka stvori drugu organizaciju, ili pridje kojojgod postojećoj, a da svu istinu znamo nas dva. Pri tome sam htio reći kao i ranije što sam jasno i otvoreno rekao, da osim te hrvatske i islamske komponente ima i još jedna, – a to je da Dr. Muftić radi za englesku službu. On mi je to u jednom pismu i priznao, (kasnije, na kraju ovog pisma ću iznijeti – ili odlomke ili u cijelosti – jedan izvještaj sasvim nevezano s ovim pismom, i čak bih rekao protivničkog karaktera, gdje se potvrđuje da je dr. Muftić ne sam radio za strane službe, nego i misteriozno i umoren u Engleskoj, mo) i odgovorio sam mu, da se ne bojim te činjenice, ako ista može biti od koristi. Nisam dobio odgovora, i evo istoga putem puk. Batušića i toga sastanka. Naravna stvar, da prihvaćam svaki dialog i svaku, pa makar i samo teoretsku i simboličku mogućnost za našu stvar. (Naravno da se potpunama razumije "za našu stvar" je "hrvatsku stvar", mo) Tu je sada mogućnost da vagnemo problematičnu personalnost Dra. Muftića, koji nam se predstavlja i tri svijetla: hrvatskog revolucionerca, fanatičnog pristašu sveislamske ideje i čak i državne tvorevine, i-engleskog agenta. Da li se može u isto vrijeme služiti te tri ideje i ne izdati jednu, ili ne biti na štetu hrvatske stvari, kako bi opravdao svoju pripadnost jednoj tajnoj službi i jednoj vjerskoj medjunarodnoj organizaciji. Je li ta vjerska strana ona glavna? Je li pripadnost hrvatskoj revolucionarnoj akciji i organizaciji samo taktika (koja je mogla preko ovih špijunskih veza i kanala dovesti udbaškog agenta Iliju Stanića ravno u stan generala Drinjanina 1967 dogine, da bi ga ovaj dviije godine kasnije ubio u njegovu stanu u nedjelju 20 travnja 1969 godine, teško je reći, ali nije ni isključivo, mo) za osiguranje "životnog prostora" (lebensrauma) za djelatnost kao agenta jedne strane zemlje. To sam pitanje postavio dosta puta Dru. Muftiću, ali nisam nikada mogao dobiti jasana odgovora, niti sam ga mogao samom sebi dati. Njegova je psihologija vrlo konfuzna, a još su konfuzniji odnosi izmedju raznih engleskih služba, šeikova, šefova, i organizacija na srednjem Istoku. Nisam mu nijekao ljubav za Hrvatsku, ni ljudsko ni osobno poštenje. I još uvijek nastojim shvatiti toga čovjeka, koji želi biti djelatan na sva tri sektora.

Da li je on nakom mnogo godina šutnje došao na hrvatski sektor, da radi za probitke organizacije BRAĆA MUSLIMANI, i zato se služi engleskom odskočnom daskom, – kako bi ja recimo mogao pomoću rkstrenih katoličkih krugova predstavljati španjolske interese ili jedan hrvatski protestant interese koje druge velesile kroz jednu hrvatsku demokratsku ili revolucionarnu organizaciju. Politika nam daje mnoge mogućnosti, ali stoji činjenica, da organizacija BRAĆA MUSLIMANI ima čisto vjerski, teološki,

sveislamski statut i ona je čak i republikanska i protudinastična i nadnacionalna, te da imaju isto svugdje snaga, negdje nisu na vlasti, iako imaju ljudi svugdje i suradjuju, pa tako i na dvoru kralja Huseina, te i medju princima Sauditske kuće. Da li bi koji od tih pristaša mogao nešto pomoci Hrvatskoj? Ja vjerujem, da bi mogao. Danas je nejasno stanje u tim krugovima, gdje se miješa petrolej, strane službe, politika, dinastični i osobni interesi. Veli jedna grana, da već Dr. Ramadan nije jedini predstavnik, nego je i tu kao i svugdje sve u vrijenju i dolaze do izražaja sad jedna, sad druga struja, taktika, politika ili osobnost, personalnost vodja. Šta tu znači Dr. Muftić, to je teško odgonetnuti, – ali on pripada tim krugovima, (kojima nije vjerovati, mo) i nema sumnje, da je vršio razne akcije u raznim zemljama za Organizaciju ili njen najradikalniji dio.

Nastavla se. Otporaš.

Otporaš
29th July 2012, 19:40
HRVATSKOM OPĆINSTVU GODINE 2012 (sedmi (7) dio)

Svaka je kombinacija izmedju toga trougla moguća. Znamo da Englezi biraju svoje agente, i da ovi često umiru u borbi za postavljene zadaće. Englezi – Islam – Hrvatska je trougao Dra. Muftića i unijek je moguća svaka stvar, pa i ta, da zaista dadne neku mogućnost za Hrvatsku. U to osobo vjerujeme, a kako se sada govori o konkretnim imenima i činjenicama, to je sada tu mogućnost, da Dr. Muftić i oni, koji iza njega stoje, zaista pokažu, šta hoće – i šta mogu. I kako ja s jedne strane bjerujem u ono, bude vodio vitez Pjanić, Erik i Došen, – a s druge strane i baš zato, jer se radi o hrvatskim interesima, odlučio sam upustiti se, unatoč svega u igru, (iz svega do sada izloženoga boglo se je uočiti da general baš toliko ne vjeruje u sve ove “vrzlame”, ali ipak daje vremenu prednost, te se, kako sam kaže, “…odlušio sam upustiti se, unatoč svega u igri…”, mo), i molim braću, da postupe kako slijedi:

1. Neka Ante Došen što bitnije i bez svraćanja u Madrid ide u Englesku i Njemačku, Švicarsku i kuda bude potrebno i neka kontaktira Dra. Krnjevića, Dra. Muftića, Dra. Ramadana, viteza Pjanića, Dra. Buća, i Dra. Matu Frkovića.

2. Neka vitez Pjanić dade pozetivni odgovor Dru. Muftiću, Deželiću, i nama nepoznatom ambasadoru Arabije, neka ide u Arabiju i kuda god ga zovnu i plate troškove puta, kao što sam u svoje vrijeme pristao, da nas zastupa u Jordaniji.

3. Neka Tomica Grgić i pukovnik Đtir kontaktiraju Dra. Hefera, Dra. Ivicu Frkovića i Dra. Korskog i dadnu im na znanje, da na Odporu i posebno na generalu Drinjaninu ne će zapeti nijedna akcija za bio šta u korist Hrvatske.

4. Neka braća Erić, Brbić, Jelenek, Tugomir, k., i područni zapovjednici informiraju predstavnike svih hrvatskih organizacija da je Odpor voljan na svaku žrtvu i posebno general Drinjanin na svaku i osobnu, ako je to potrebno.

5. Neka “Grupa Svačić” u Domovini i izvan Domovine bude spremna na sve.

Ako Dr. Muftić može nešto za Hrvatsku učiniti sa bilo koje komponente trokuta, pa makar i sa onog engleskog, treba odmah postupiti i tada ćemo povući konzkvence i preurediti naš ZAPOVJEDNI SKUP tako, da bi bilo prihvatljiv za one, koji imaju konce u rukama. (Iz ovoga se vidi da je general Drinjanin bio vrlo elastičan kada se radi o probitcima Hrvatske. On u svojim pismipa više ističe ime Hrvatska, nego, recimo, što Biblija ističe ime kršćanstva i ime Isusa Krista, mo)

Ako gg. Krnjević, Hefer, Korski, Dežélić i t.d. izjave, da nije stvar tako, kako stvar prikazuje Dr. Muftić, onda znamo, da ili se radi o manevru “nekoga i nečega” da kompromitira Odpor, Drinjanina, ili hrvatsku stvar za volju opet “nekoga i nečega”.

Vjerujem, da ekipa Odpora sa vitezom Pjanićem, sa izrazitim predstavnicima američkih Hrvata, pa i Vijeća, kao Ante Došen i Rudo Erić, može dostojno razgovarati sa predstavnicima engleskih i arapskih

snaga, kao i sa predstavnicima hrvatskih političkih stranaka o budućnosti Hrvatske, ali i predsusresti svaki mogući manevar “nekoga i nečega” kako se Odporu ne bi dogodilo, što i mnogim drugima.

Ako su pak Dr. Muftić i oni, koje on predstavlja, stavili cijenu kao protuuslugu, onda tu cijenu treba platiti. Nema mjesta nikakovoj sentimentalnosti.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
30th July 2012, 00:30
HRVATSKOM OPĆINSTVUUGODINE 2012 (osmi (8) dio)

Zapovjedni SKUP ODPORA, javni i tajni suradnici, može perfektno zamijeniti generala Drinjanina, i zato je taj SKUP bio i formiran. Lako će naše institucije zamijeniti OSOBE, a kamo sreće, da je to napravljeno onda, kada smo stari broci poveli “pobunu duhova” protiv OSOBA u Pokretu, a za rad jedne EKIPE. Ako je došao čas, rada ćemo pokazati našu svijest i naše pozvanje da sprovedemo hrvatsku revoluciju na modernim bazama, koje i ako ne isključuju OSOBE, baziraju svoj rad na EKIPI, NAČELIMA I ORGANIZACIJI. Bilo bi sa povjesnog stanovišta smiješno, kad bi general Drinjanin kao buntovnik i predvodnik pobuna pretorijanaca (osobe koje sudjeluju u prevratima, u svrgnućima vlasti i sl., mo) smatrao da je bila opravdana pobuna protiv Poglavnika, a onda tu osobu htio nadomjestiti svojom, a svi znate, da nije tako, jer sam u svoje vrijeme želio, da pukovnik Štir i drugi zapovjednici kanaliziraju prvotni uspjeh naše pobune. Prema tome ZAPOVJEDNI SKUP bi jednostavno preuzeo funkciju generala Drinjanina, a Izvršni Skup kako je predvidjeno, bio bi izvršitelj odluka putem svojih tehnika.

Ako je cilj Dra. Muftića samo opravdati neuspjeh operacije “Jordanija”, koja je bazirana na jednom dopisu kralja Huseina, te onemogućiti generala Drinjanina, da bi mogao sprovesti plan rada BRAĆE MUSLIMANA, i eventualno engleske službe, da bi hrvatski očajnici branili El Badra, te južno arabijske šeikove i engleske petrolejske dominije, tada će se prevariti, jer vitez Pjanić pozna Arape, a i Dra. Muftića, a živi kao pravi vjernik za Boga i – Hrvatsku Državu.

Iza ove organizacije izići će Odpor još jači, kao i iza drugih neuspjelih pokušaja, koji su trebali biti za slučaj uspjeha početna točka za obaranje “svih starih” i “kompromitiranih”. Odpor nije još izigrao niti jednu kartu, nego se nalazi u predvečerje svoga TREĆEG KORAKA, t.j. stvaranje kadrova, odgoj, organizacija masovnih i stručnih “baza” za našu revoluciju. Pravljenje revolucije je posao sredjenih, stručnih i organiziranih umova na realnim podrškama i uz preduvjete pol. prirode.

Ja sam 1943. godine iz viših državnih razloga sve organizacije i ustanove OBRANE stavio u ruke “prihvatljivih ljudi” i sve je funkcioniralo kroz godinu i pol dana, da na kraju budem pozvan u Glavni Stan i zapovjedništvo Zbora Južne Vojske, i – HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Kao čovjek, koji imam smisla za povijest, osjećam, da se možda približuje čas, kada će trebati dokazati pozvanost, – i ja taj čas čekam miran i siguran u sebe, suradnike i Odpor.

Obavijestite me o razvoju dogadjaja, kontaktima, mogućnostima i uspjesima.

Uz naš vojnički pozdrav, general Drinjanin.

Kraj ovog tajanstvenog pisma i dokumenta.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
30th July 2012, 10:13
“BOŠNJACI” SU POSTALI OD HRVATA

Kako sam i rekao da ću se osvrnuti na osobu o kojoj je general Drinjanin u svojem “STROGO POVJERLJIVOM PISMU” svojim suradnicima RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA pisao, a ta osobo je Dr. Mahmud Muftić. Mislio sam samo iznijeti samo neke važnije izvadke iz ovog opisa kojeg prilažem, ali sam u zadnjih čas odlučio staviti cijeli opis ovog “bošnjačkog

izvještaja", tako da čatatelji ovog "bošnjačkog izvještaja" imaju potpuniju i pregledniju sliku događaja, te mogu sami stvoriti svoj sud o sveme i formirati osobno mišljenje KAKO JE POSTALA BOŠNJAČKA NARODNOST. Mnoge osobe
o kojima pisac piše u ovom opisu su mi poznate, a sa nekima sam bio i dobar prijatelj a sa mnogima se i dopisivalo. Dr. Ibrahim beg Džinić je bio prvi predsjednik Hrvatskog Narodnog Vijeća kojeg je iseljenička hrvatska politička emigracija osnovala u New Yorku 1962 godine.

Dragi Mrginjdžija prilažem ti nešto a znam da nemaš mnogo vrimenea za čitanje. Eto, sada imamo i "bošnjačku" narodnost. Pozdrav. Mb.

Historija Bošnjaka – sve o Bosni i Bošnjacima

BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945. g./ Struktura, organizovanje i rasprostranjenost
by Historija Bošnjaka – sve o Bosni i Bošnjacima on Wednesday, September 14, 2011 at 4:40am .
BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945.g./Struktura, organizovanje i rasprostranjenost

Autor: Husein Bošnjak

Bošnjačka emigracija 1945. g. proizašla je iz toka i ishoda Drugog svjetskog rata na tlu bivše Jugoslavije. Ta je emigracija po svom socijalnom porijeklu, obrazovnom nivou i nacionalno-političkoj orijentaciji bila vrlo raznorodna.

Nakon pobjede komunista u Jugoslaviji zemlju tada napuštaju uglavnom fašistički i profašistički orijentirani emigranti dok je jednim manjim dijelom zemlju napustio i demokratski orijentirani krug ljudi okupljenih oko Vladka Mačeka vođe HSS-a i dr. Mihe Kreka vođe Slovenske ljudske stranke, taj demokratski dio emigracije uglavnom čine Hrvati i Bošnjaci.

Jedan dio Bošnjaka, njih 1 200 (pretpostavlja se) bio je zarobljen na Bleiburgu od strane zapadnih sila. Dio je vraćen Titovim zločincima ali jedan dio se je dokopao Zapadnih zemalja, Argentine, Sirije, Libana pa i Palestine.

Treba napomenuti da je Bleiburg najveća masovna grobnica Bošnjaka gdje je prema objektivnim procjenama zapadnih historičara stradalo između 20 i 25 000 Bošnjaka što putem do Bleiburga, što u jamama Slovenije, što u zatvorima nakon deportacije s' Bleiburga.

Unutar Bošnjačke emigracije postojalo je nekoliko različitih grupa.

Prva bi se skupina mogla nazvati "ustaškom" a nju su uglavnom činili Bošnjaci, istaknuti funkcioneri NDH, a to su bili dr. Džafer-beg Kulenović, potpredsjednik vlade NDH, Dr.Mehmed Alajbegović, ministar vanjskih poslova NDH, Osman Kulenović, Šefkija Bešlagić, Hakija Hadžić, Meho Mehičić, Alija Šuljak, Salih Baljić, Ibrahim Džinić i drugi. Neki su nakon uvezivanja Bošnjačke emigracije i prevazilaženje prvog šoka iseljenja bili veliki aktivisti i zagovornici Bošnjaštva dok su neki do kraja ostali odani Pavelićevoj ideji Velike Hrvatske.

Drugi dio "ustaške grupe" Bošnjaka bio je okupljen oko Maksa Luburića. Njegovi saradnici su bili Enver Mehmedagić i Nahid Kulenović sin Džafer-bega Kulenovića. Agenti UDBE likvidirali su Luburića i Nahida Kulenovića. Uz Luburića je bio i kontrovezni Bošnjak Ibrahim Pjanić iz Sokola kod Gračanice, inače vođa bošnjačkih Ustaša, a u emigraciji mu je bivši ustaški tajnik Vjekoslav Vrančić dodijelio titulu viteza pa se tako i potpisivao kao Ibrahim-Vitez. Uz Maksa Luburića još su bili od Bošnjaka Derviš Šehović, Husnija Hrustanović, nadareni publicista koji je živio u Siriji, Fadil Osmanagić, Muhamed Seferagić i prof. dr. Jašar Ramusović. Svi su oni bili izrazito proustaški orijentirani i vrlo aktivni. Svoje su ideje iznosili u emigrantskom časopisu "Drina-Vjestnik oružanih snaga". Raspolagali su ogromnim količinama novca, vjerovatno iznesenog sa računa NDH, a taj im je novac omogućavao ogromnu medijsku propagandu i kampanju. Najistaknutiji Mahmud Muftić agitirao je po arapskom svijetu, iako je radi svojih veza optuživan da je agent MOSAD-a (Izrael), nađen je otrovan u jednom londonskom hotelu.

Treći dio proustaške emigracije činili su preživjeli pripadnici SS Handžar Divizije, njih negdje oko 500 od 2 000 koliko je ta Bošnjačka SS Divizija brojala. Zadnje borbe ova Divizija je vodila u Mađarskoj a

nakon sloma povukli su se uglavnom rukovodni kadrovi i Tabor Imami u Austriju i Bavarsku. U Austriji i Južnoj Njemačkoj su se od 1945.g. zatekla 153 Tabor Imama od kojih su u Bošnjačkoj emigraciji kasnije najaktivniji bili Haris Korkut, Ishak Imamović, Salih Šabanović, Mehmed Maslić, Džemal Ibrahimović, Seid Karić, Salih Hadžialić, Abdulah Muhasilović, Abdulah Babić i drugi. Ovi Imami su kasnije bili okosnica Bošnjačke nacionalne emigracije i uglavnom su se uključili u BOŠNJAČKI LIBERALNI SAVEZ Adila Zulfikarpašića, gdje je jedan od ovih Imama Handžar Divizije Omer Zulić bio i podpredsjednik i aktivni saradnik Bošnjačkog emigrantskog časopisa "Bosanski Pogledi". Jedan broj Tabor Imama među kojima su kasnije najpoznatiji bili Husejn ef. Đozo i dr. Adem Handžić vratio se u Jugoslaviju gdje su nakon odslužene kazne ponovo uključeni u javni život.

Pripadnici SS Handžar Divizije koji su bili po raznim logorima u Evropi dobijaju ponudu od Engleske o useljenju te tako počinje da se stvara jaka ćelija bošnjačke emigracije u Bredfordu u Engleskoj. Međutim uz jaku propagandu četnika i Jugoslovenske diplomatije u Engleskoj, uhapšeno je oko 20 Bošnjaka esesovaca i vraćeno u Jugoslaviju gdje su pogubljeni bez ikakvog procesa. U općoj panici među Bošnjačkim emigrantima u Engleskoj i odbijanja mnogih islamskih zemalja da im pomognu, oni se obraćaju dr. Juraju Krnjeviću iz HSS-a i u suradnji s njim oni se registriraju kao članovi HSS-a čime dobivaju podršku HSS-ovaca i uz agitiranje kod engleske vlade deportacije i progoni prestaju a preostali Bošnjaci dobivaju stalni boravak.

Može se reći da je dr. Juraj Krnjević i njegov HSS bio prijatelj Bosne i Bošnjaka, a njegova stranka je uživala podršku najvećeg dijela Bošnjačke emigracije te se je i pokretač i glavni urednik "Bosanskih Pogleda" Adil Zulfikarpašić redovo sastajao i surađivao s njim pa je čak potpisan i sporazum između Bošnjačkog Liberalnog Saveza i HSS-a o priznavnju cjelovitosti i suvereniteta BiH i Bošnjačkog naroda. Taj su sporazum srušili ustaški elementi HSS-a dr. Ante Martinović i Ilija Jukić.

Bošnjaci u Engleskoj su, nakon prvih problema, organizovali se i osnovali svoje udruženje i list "Svijest". Udruženje je odma dobilo podršku i pomoć od mnogih bivših pripadnika Handžar Divizije koji su u iseljenju po cijelom svijetu. Tako u rad udruženja i distribuciju časopisa "Svijest" aktivno se uključuju bivši handžarevci Džemal Ibrahimović, Omer Zuhrić, Mujaga Murselović i Adem Dizdarević (svi iz Njemačke), zatim, Seid Karić, Ahmet Balagija, Šaban Torlo, Ibrahim Spahalić, Fadil Padžić i Džemal Kusturica (svi iz SAD-a), Alija Horić, Omer Tanović, Meho Hebib, Azem Žunić, Ismail Bećirpašić, Zafer Kadragić (svi iz Kanade), Nazif i Nefa Hodžić, Derviš Čamdžić, Osman Bojić, Sulejman Fejzić, Hasan Ahmetspahić, Ibrahim Okanović i Sead Mirazović (svi iz Austrije), Ismail Bašćelić (Italija), Ismet Varatanović i Muharem Sukalo su bili povjerenici Udruženja u Argentini a Fadil Alić u Brazilu, iz Australije su rad podržali Meho Suljević, Omer Karić i Zejnil Bajramović, a sa Novog Zelanda Remzija Kosović, Bejto Binjaš, Adem Ferhatović i Šemso Jusović.

Vođa Bošnjačke emigracije u Engleskoj bio je profesor Hazim Šatrić do svoje smrti 1957. g. On je distancirao Bošnjačku emigraciju u Engleskoj od Ustaša te su Bošnjaci iz Engleske zauzeli liberalni stav i uglavnom su se kasnije uključili u Bošnjački Liberalni Savez i okupili oko časopisa "Bosanski Pogledi" Adila Zulfikarpašića. Bošnjačku emigraciju su vodili vrsni intelektualci uglavnom diplomanti sa Al-Azhara (Husejn Đozo, Osman Merhemić, Husein Viteškić…)

Bečki studenti bili su Smail Balić, Fadil Mehmedagić, Fadil Merhemić, Ešref Avdagić. U Njemačkoj su studirali Jusuf Okić i Mustafa Busuladžić (strijeljan od strane komunista).

Najistaknutiji pariski đak bio je svakako Bošnjak dr. ing. Šemso Dervišević ugledni javni radnik rodom iz Brčkog. Nakon 1945.g. javno se sukobio sa komunistima koji su počeli da ruše Baščaršiju, te zbog toga napušta Bosnu i odlazi u iseljeništvo u Pariz. U Parizu je diplomirao i Tajjib Okić jedan od najvećih Bošnjačkih naučnika. U Početku je bio prosrpski orijentiran i zalagao se za Veliku Srbiju međutim nizom okolnosti iseljava u Tursku gdje je među svojim Bošnjacima ponovo upoznao svoje korijene i bio veliki zagovornik Bošnjaštva. U Turskoj je stekao najveće zasluge u nauci a po svojoj želji ukopan je u Sarajevu.

Bošnjačku emigraciju su osim intelektualaca činili i ugledni privrednici Salko Šahinagić i ing. Salko Aganović.

Od svih ovih Bošnjačkih intelektualaca jedino su studenti Bošnjaci sa Al-Azhara isključivo slijedili Bošnjačku nacionalnu politiku i opredjeljenje. Tu su se posebno isticali Ćamil Avdić i Husein Viteškić. Ćamil Avdić bio je revnosan borac za Bošnjaštvo i Islam. Bio je oženjen kćerkom Džafer-bega Kulenovića koja je iako ekstremno proustaški orijentirana uz muža spadala u red Bošnjačkih nacionalista u emigraciji. Ćamil Avdić je bio Imam u Čikagu u predgrađu Northbrook a bio je predsjednik savjeta Imama Sjeverne amerike i njihovog Biltena.

Petu grupu Bošnjačke emigracije činili su prosrpski orijentirani Bošnjaci. Od poznatijih Bošnjaka koji su pripadali prosrpskoj emigraciji tu su bili Tajib Okić, Mustafa Ajanović, Murat-beg Čengić, Omer kajmaković, Nasuf Gačović, dr. Fehim Bajraktarević i Mustafa Mulalić. Mulalić, iako saborac Draže Mihailović,a podvaljivao mu je ideju autonomne Bosne sa Sandžakom i stvarane “Matice Muslimanske”. Posebno se od prosrpskih Bošnjaka u aktivizmu isticao Alija Konjhodžić iz Ljubuškog koji je pokrenuo u emigraciji časopis “Bratstvo” inače časopis muslimana Srba ali je doživio fijasko jer je njegovo očito pravoslavno agitiranje otjeralo muslimane vjernike koji su bili oko njega, kasnije su ga Bošnjački emigranti zvali Ilija Konj-popović. Šovinistu Aliju Konjhodžića su napustili drugi prosrpski Bošnjaci i u Parizu su osnovali umjereniju struju na čelu sa Bećirom Džonlagićem (bivšim Spahinim poslanikom) i Omerom Kajmakovićem.

Zadnju grupu Bošnjačke emigracije činili su Bošnjaci koji su učestvovali u Prvom arapsko-izraelskom ratu od maja 1948 do januara 1949. g. Njih je Siriji primila kao emigratne 1945.g. a zatim posredstvom bivših oficira NDH mobilizirala u jednu jedinicu od oko 300 pripadnika a u njoj su se našli i Bošnjački emigranti iz Egipta i Libana. Bošnjake je u ove zemlje doseljavao Crveni Krst ali je nakon protesta Jevreja taj način zaustavljen a dalje finansiranje doseljavanja Bošnjaka u Arapske zemlje osigurao je prof. dr Krunoslav Draganović iz Rima.
Znatan broj Bošnjaka u emigraciji je ratovao protiv Izraela, jer su oni braneći Palestince branili i taj muslimaski dio svog Bošnjačkog identiteta kojeg su im oduzeli komunisti u Bosni uz aminovanje svijeta. Mnogi Bošnjaci su se istakli ogromnom hrabrošću pa su i dobili odlikovanja a neki i oficirske činove. Ševkija Muftić i Muharem Bajraktarević su dobili čin pukovnika. Među oficirima i istaknutim borcima još su bili Sead Zupčević, Elez Dervišević, Asim Baraković, Hasan Ćustović, Safet Ferizović, Ramo Kovačević, Mujo avdović, Sabit Podrug (poginuo u borbama u Palestini). Od Hrvata koji su se borili sa Bošnjacima protiv Izraela istakao se avijatičar Mate Zuković.

Neki od Bošnjaka ostali su aktivni u Sirijskoj i Libanskoj armiji pa su čak sa jednom Bošnjačkom jedinicom osujetili zauzimanje predsjedničke palače u Bejrutu. Ševkija Muftić živio je i umro u Bejrutu gdje je ukopan u prisustvu Jasera Arafata.

Od Bošnjaka emigranata sa Bliskog Istoka posebno je zanimljiva ličnost bio Mehmed Hadžikapetanović. Njemu su Srbi pobili porodicu i on se priključio Nijemcima zbog čega je nakon rata kratko odležao u zatvoru. Godine 1946. emigrira u Austriju a odatle na Bliski Istok.

Nakon amnestjne 1962. g. se vraća u Sarajevo i postaje poznati vodič za turiste u Gazi-Husrv Begovoj Džamiji. Imao je ogromno znanje iz historije i teologije a velika predavanja o historiji Bosne držao je na engleskom, njemačkom ili arapskom jeziku.

Ing. Nahid Kulenović
bio je sin Džafer-bega Kulenovića. Rođen je u Brčkom 05. maja 1929. g. a likvidiran je od komunističkih UDBA-ških agenata 30. aprila 1969. g. Izbjegličku sudbinu Nahid je djelio sa svojim ocem, majkom i sestrom Aidom. Gimnaziju je započeo u Zagrebu, privatno učio u Siriji i završio u Španjolskoj. Zatim se preselio u Njemačku. Tamo je završio Tehnički fakultet i počeo stvarati obitelj. Oženio se s Marijom Deželić, kćerkom Berislava Đure Deželića, hrvatskog emigranta i političkog djelatnika iz poznate Hrvatske obitelji Deželića. Rođenje sina Džafera osiguralo je budućnost Kulenovića koljena. Njegov sin Džafer Kulenović istaknuti je Bošnjački aktivista u Americi i borac za Bošnjaštvo.

Otporaš
30th July 2012, 10:14
“BOŠNJACI” SU POSTALI OD HRVATA

Kako sam i rekao da ću se osvrnuti na osobu o kojoj je general Drinjanin u svojem “STROGO POVJERLJIVOM PISMU” svojim suradnicima RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA pisao, a ta osobo je Dr. Mahmud Muftić. Mislio sam samo iznijeti samo neke važnije izvadke iz ovog opisa kojeg prilažem, ali sam u zadnjih čas odlučio staviti cijeli opis ovog “bošnjačkog izvještaja”, tako da čatatelji ovog “bošnjačkog izvještaja” imaju potpuniju i pregledniju sliku događaja, te mogu sami stvoriti svoj sud o sveme i formirati osobno mišljenje KAKO JE POSTALA BOŠNJAČKA NARODNOST. Mnoge osobe
o kojima pisac piše u ovom opisu su mi poznate, a sa nekima sam bio i dobar prijatelj a sa mnogima se i dopisivalo. Dr. Ibrahim beg Džinić je bio prvi predsjednik Hrvatskog Narodnog Vijeća kojeg je iseljenička hrvatska politička emigracija osnovala u New Yorku 1962 godine.

Dragi Mrginjdžija prilažem ti nešto a znam da nemaš mnogo vrimenea za čitanje. Eto, sada imamo i “bošnjačku” narodnost. Pozdrav. Mb.

Historija Bošnjaka – sve o Bosni i Bošnjacima

BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945. g./ Struktura, organizovanje i rasprostranjenost
by Historija Bošnjaka – sve o Bosni i Bošnjacima on Wednesday, September 14, 2011 at 4:40am .
BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945.g./Struktura, organizovanje i rasprostranjenost

Autor: Husein Bošnjak

Bošnjačka emigracija 1945. g. proizašla je iz toka i ishoda Drugog svjetskog rata na tlu bivše Jugoslavije. Ta je emigracija po svom socijalnom porijeklu, obrazovnom nivou i nacionalno-političkoj orijentaciji bila vrlo raznorodna.

Nakon pobjede komunista u Jugoslaviji zemlju tada napuštaju uglavnom fašistički i profašistički orijentirani emigranti dok je jednim manjim dijelom zemlju napustio i demokratski orijentirani krug ljudi okupljenih oko Vladka Mačeka vođe HSS-a i dr. Mihe Kreka vođe Slovenske ljudske stranke, taj demokratski dio emigracije uglavnom čine Hrvati i Bošnjaci.

Jedan dio Bošnjaka, njih 1 200 (pretpostavlja se) bio je zarobljen na Bleiburgu od strane zapadnih sila. Dio je vraćen Titovim zločincima ali jedan dio se je dokopao Zapadnih zemalja, Argentine, Sirije, Libana pa i Palestine.

Treba napomenuti da je Bleiburg najveća masovna grobnica Bošnjaka gdje je prema objektivnim procjenama zapadnih historičara stradalo između 20 i 25 000 Bošnjaka što putem do Bleiburga, što u jamama Slovenije, što u zatvorima nakon deportacije s’ Bleiburga.

Unutar Bošnjačke emigracije postojalo je nekoliko različitih grupa.

Prva bi se skupina mogla nazvati “ustaškom” a nju su uglavnom činili Bošnjaci, istaknuti funkcioneri NDH, a to su bili dr. Džafer-beg Kulenović, potpredsjednik vlade NDH, Dr.Mehmed Alajbegović, ministar vanjskih poslova NDH, Osman Kulenović, Šefkija Bešlagić, Hakija Hadžić, Meho Mehičić, Alija Šuljak, Salih Baljić, Ibrahim Džinić i drugi. Neki su nakon uvezivanja Bošnjačke emigracije i prevazilaženje prvog šoka iseljenja bili veliki aktivisti i zagovornici Bošnjaštva dok su neki do kraja ostali odani Pavelićevoj ideji Velike Hrvatske.

Drugi dio “ustaške grupe” Bošnjaka bio je okupljen oko Maksa Luburića. Njegovi saradnici su bili Enver Mehmedagić i Nahid Kulenović sin Džafer-bega Kulenovića. Agenti UDBE likvidirali su Luburića i Nahida Kulenovića. Uz Luburića je bio i kontrovezni Bošnjak Ibrahim Pjanić iz Sokola kod Gračanice, inače vođa bošnjačkih Ustaša, a u emigraciji mu je bivši ustaški tajnik Vjekoslav Vrančić dodijelio titulu viteza pa se tako i potpisivao kao Ibrahim-Vitez. Uz Maksa Luburića još su bili od Bošnjaka Derviš Šehović, Husnija Hrustanović, nadareni publicista koji je živio u Siriji, Fadil Osmanagić, Muhamed Seferagić i prof. dr. Jašar Ramusović. Svi su oni bili izrazito proustaški orijentirani i vrlo aktivni. Svoje su ideje iznosili u emigrantskom časopisu “Drina-Vjestnik oružanih snaga”. Raspolagali su ogromnim količinama novca, vjerovatno iznesenog sa računa NDH, a taj im je novac omogućavao ogromnu

medijsku propagandu i kampanju. Najistaknutiji Mahmud Muftić agitirao je po arapskom svijetu, iako je radi svojih veza optuživan da je agent MOSAD-a (Izrael), nađen je otrovan u jednom londonskom hotelu.

Treći dio proustaške emigracije činili su preživjeli pripadnici SS Handžar Divizije, njih negdje oko 500 od 2 000 koliko je ta Bošnjačka SS Divizija brojala. Zadnje borbe ova Divizija je vodila u Mađarskoj a nakon sloma povukli su se uglavnom rukovodni kadrovi i Tabor Imami u Austriju i Bavarsku. U Austriji i Južnoj Njemačkoj su se od 1945.g. zatekla 153 Tabor Imama od kojih su u Bošnjačkoj emigraciji kasnije najaktivniji bili Haris Korkut, Ishak Imamović, Salih Šabanović, Mehmed Maslić, Džemal Ibrahimović, Seid Karić, Salih Hadžialić, Abdulah Muhasilović, Abdulah Babić i drugi. Ovi Imami su kasnije bili okosnica Bošnjačke nacionalne emigracije i uglavnom su se uključili u BOŠNJAČKI LIBERALNI SAVEZ Adila Zulfikarpašića, gdje je jedan od ovih Imama Handžar Divizije Omer Zulić bio i podpredsjednik i aktivni saradnik Bošnjačkog emigrantskog časopisa "Bosanski Pogledi". Jedan broj Tabor Imama među kojima su kasnije najpoznatiji bili Husejn ef. Đozo i dr. Adem Handžić vratio se u Jugoslaviju gdje su nakon odslužene kazne ponovo uključeni u javni život.

Pripadnici SS Handžar Divizije koji su bili po raznim logorima u Evropi dobijaju ponudu od Engleske o useljenju te tako počinje da se stvara jaka ćelija bošnjačke emigracije u Bredfordu u Engleskoj. Međutim uz jaku propagandu četnika i Jugoslovenske diplomatije u Engleskoj, uhapšeno je oko 20 Bošnjaka esesovaca i vraćeno u Jugoslaviju gdje su pogubljeni bez ikakvog procesa. U općoj panici među Bošnjačkim emigrantima u Engleskoj i odbijanja mnogih islamskih zemalja da im pomognu, oni se obraćaju dr. Juraju Krnjeviću iz HSS-a i u suradnji s njim oni se registriraju kao članovi HSS-a čime dobivaju podršku HSS-ovaca i uz agitiranje kod engleske vlade deportacije i progoni prestaju a preostali Bošnjaci dobivaju stalni boravak.

Može se reći da je dr. Juraj Krnjević i njegov HSS bio prijatelj Bosne i Bošnjaka, a njegova stranka je uživala podršku najvećeg dijela Bošnjačke emigracije te se je i pokretač i glavni urednik "Bosanskih Pogleda" Adil Zulfikarpašić redovo sastajao i surađivao s njim pa je čak potpisan i sporazum između Bošnjačkog Liberalnog Saveza i HSS-a o priznavnju cjelovitosti i suvereniteta BiH i Bošnjačkog naroda. Taj su sporazum srušili ustaški elementi HSS-a dr. Ante Martinović i Ilija Jukić.

Bošnjaci u Engleskoj su, nakon prvih problema, organizovali se i osnovali svoje udruženje i list "Svijest". Udruženje je odma dobilo podršku i pomoć od mnogih bivših pripadnika Handžar Divizije koji su u iseljenju po cijelom svijetu. Tako u rad udruženja i distribuciju časopisa "Svijest" aktivno se uključuju bivši handžarevci Džemal Ibrahimović, Omer Zuhrić, Mujaga Murselović i Adem Dizdarević (svi iz Njemačke), zatim, Seid Karić, Ahmet Balagija, Šaban Torlo, Ibrahim Spahalić, Fadil Padžić i Džemal Kusturica (svi iz SAD-a), Alija Horić, Omer Tanović, Meho Hebib, Azem Žunić, Ismail Bećirpašić, Zafer Kadragić (svi iz Kanade), Nazif i Nefa Hodžić, Derviš Čamdžić, Osman Bojić, Sulejman Fejzić, Hasan Ahmetspahić, Ibrahim Okanović i Sead Mirazović (svi iz Austrije), Ismail Bašćelić (Italija), Ismet Varatanović i Muharem Sukalo su bili povjerenici Udruženja u Argentini a Fadil Alić u Brazilu, iz Australije su rad podržali Meho Suljević, Omer Karić i Zejnil Bajramović, a sa Novog Zelanda Remzija Kosović, Bejto Binjaš, Adem Ferhatović i Šemso Jusović.

Vođa Bošnjačke emigracije u Engleskoj bio je profesor Hazim Šatrić do svoje smrti 1957. g. On je distancirao Bošnjačku emigraciju u Engleskoj od Ustaša te su Bošnjaci iz Engleske zauzeli liberalni stav i uglavnom su se kasnije uključili u Bošnjački Liberalni Savez i okupili oko časopisa "Bosanski Pogledi" Adila Zulfikarpašića. Bošnjačku emigraciju su vodili vrsni intelektualci uglavnom diplomanti sa Al-Azhara (Husejn Đozo, Osman Merhemić, Husein Viteškić…)

Bečki studenti bili su Smail Balić, Fadil Mehmedagić, Fadil Merhemić, Ešref Avdagić. U Njemačkoj su studirali Jusuf Okić i Mustafa Busuladžić (strijeljan od strane komunista).

Najistaknutiji pariski đak bio je svakako Bošnjak dr. ing. Šemso Dervišević ugledni javni radnik rodom iz Brčkog. Nakon 1945.g. javno se sukobio sa komunistima koji su počeli da ruše Baščaršiju, te zbog toga napušta Bosnu i odlazi u iseljeništvo u Pariz. U Parizu je diplomirao i Tajjib Okić jedan od najvećih Bošnjačkih naučnika. U Početku je bio prosrpski orijentiran i zalagao se za Veliku Srbiju međutim nizom okolnosti iseljava u Tursku gdje je među svojim Bošnjacima ponovo upoznao svoje korijene i bio veliki

zagovornik Bošnjaštva. U Turskoj je stekao najveće zasluge u nauci a po svojoj želji ukopan je u Sarajevu.

Bošnjačku emigraciju su osim intelektualaca činili i ugledni privrednici Salko Šahinagić i ing. Salko Aganović.

Od svih ovih Bošnjačkih intelektualaca jedino su studenti Bošnjaci sa Al-Azhara isključivo slijedili Bošnjačku nacionalnu politiku i opredjeljenje. Tu su se posebno isticali Ćamil Avdić i Husein Viteškić. Ćamil Avdić bio je revnosan borac za Bošnjaštvo i Islam. Bio je oženjen kćerkom Džafer-bega Kulenovića koja je iako ekstremno proustaški orijentirana uz muža spadala u red Bošnjačkih nacionalista u emigraciji. Ćamil Avdić je bio Imam u Čikagu u predgrađu Northbrook a bio je predsjednik savjeta Imama Sjeverne amerike i njihovog Biltena.

Petu grupu Bošnjačke emigracije činili su prosrpski orijentirani Bošnjaci. Od poznatijih Bošnjaka koji su pripadali prosrpskoj emigraciji tu su bili Tajib Okić, Mustafa Ajanović, Murat-beg Čengić, Omer kajmaković, Nasuf Gačović, dr. Fehim Bajraktarević i Mustafa Mulalić. Mulalić, iako saborac Draže Mihailović,a podvaljivao mu je ideju autonomne Bosne sa Sandžakom i stvarane “Matice Muslimanske”. Posebno se od prosrpskih Bošnjaka u aktivizmu isticao Alija Konjhodžić iz Ljubuškog koji je pokrenuo u emigraciji časopis “Bratstvo” inače časopis muslimana Srba ali je doživio fijasko jer je njegovo očito pravoslavno agitiranje otjeralo muslimane vjernike koji su bili oko njega, kasnije su ga Bošnjački emigranti zvali Ilija Konj-popović. Šovinistu Aliju Konjhodžića su napustili drugi prosrpski Bošnjaci i u Parizu su osnovali umjereniju struju na čelu sa Bećirom Džonlagićem (bivšim Spahinim poslanikom) i Omerom Kajmakovićem.

Zadnju grupu Bošnjačke emigracije činili su Bošnjaci koji su učestvovali u Prvom arapsko-izraelskom ratu od maja 1948 do januara 1949. g. Njih je Siriji primila kao emigratne 1945.g. a zatim posredstvom bivših oficira NDH mobilizirala u jednu jedinicu od oko 300 pripadnika a u njoj su se našli i Bošnjački emigranti iz Egipta i Libana. Bošnjake je u ove zemlje doseljavao Crveni Krst ali je nakon protesta Jevreja taj način zaustavljen a dalje finansiranje doseljavanja Bošnjaka u Arapske zemlje osigurao je prof. dr Krunoslav Draganović iz Rima.
Znatan broj Bošnjaka u emigraciji je ratovao protiv Izraela, jer su oni braneći Palestince branili i taj muslimaski dio svog Bošnjačkog identiteta kojeg su im oduzeli komunisti u Bosni uz aminovanje svijeta. Mnogi Bošnjaci su se istakli ogromnom hrabrošću pa su i dobili odlikovanja a neki i oficirske činove. Ševkija Muftić i Muharem Bajraktarević su dobili čin pukovnika. Među oficirima i istaknutim borcima još su bili Sead Zupčević, Elez Dervišević, Asim Baraković, Hasan Ćustović, Safet Ferizović, Ramo Kovačević, Mujo avdović, Sabit Podrug (poginuo u borbama u Palestini). Od Hrvata koji su se borili sa Bošnjacima protiv Izraela istakao se avijatičar Mate Zuković.

Neki od Bošnjaka ostali su aktivni u Sirijskoj i Libanskoj armiji pa su čak sa jednom Bošnjačkom jedinicom osujetili zauzimanje predsjedničke palače u Bejrutu. Ševkija Muftić živio je i umro u Bejrutu gdje je ukopan u prisustvu Jasera Arafata.

Od Bošnjaka emigranata sa Bliskog Istoka posebno je zanimljiva ličnost bio Mehmed Hadžikapetanović. Njemu su Srbi pobili porodicu i on se priključio Nijemcima zbog čega je nakon rata kratko odležao u zatvoru. Godine 1946. emigrira u Austriju a odatle na Bliski Istok.

Nakon amnestjne 1962. g. se vraća u Sarajevo i postaje poznati vodič za turiste u Gazi-Husrv Begovoj Džamiji. Imao je ogromno znanje iz historije i teologije a velika predavanja o historiji Bosne držao je na engleskom, njemačkom ili arapskom jeziku.

Ing. Nahid Kulenović
bio je sin Džafer-bega Kulenovića. Rođen je u Brčkom 05. maja 1929. g. a likvidiran je od komunističkih UDBA-ških agenata 30. aprila 1969. g. Izbjegličku sudbinu Nahid je djelio sa svojim ocem, majkom i sestrom Aidom. Gimnaziju je započeo u Zagrebu, privatno učio u Siriji i završio u Španjolskoj. Zatim se preselio u Njemačku. Tamo je završio Tehnički fakultet i počeo stvarati obitelj. Oženio se s Marijom Deželić, kćerkom Berislava Đure Deželića, hrvatskog emigranta i političkog djelatnika iz poznate

Hrvatske obitelji Deželića. Rođenje sina Džafera osiguralo je budućnost Kulenovića koljena. Njegov sin Džafer Kulenović istaknuti je Bošnjački aktivista u Americi i borac za Bošnjaštvo.

Otporaš
30th July 2012, 11:30
HRVATSKI CRVENI KRIŽ.

Na znaje:

Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina kojeg je on pisao svojim suradnicima 28 listopada 1963 godine. Ja sam tada živio u Parizu i preko hrvatskih novinskih vjesti sam bio upoznat s ovim podhvatom. Odmah sam napisao pismo u kojem sam naveo imena i prezimena nestalih iz mojeg sela, za kojima su još uvijek u ta doba majke, sestre, djevojke, rodbina i znanci očekivali njihov povratak. Zbog ovga podhvata 2 godine kasnije je Udba sa svojim operativcima izvršili atentat 1965 god. na Đuru Deželića, njegovu suprugu i kćerku Mirjanu, udata za sina predsjednika hrvatske državne vlade dra. Džaferbega Kulenovića, Nahida Kulenovića (Udba ga ubila u Njemačkoj 29 lipnja 1969.) Pismo u originalu ovako počima:

Poštovana gospodo i draga braćo!

Dozvolite mi, da vam svima pišem na ovaj način, t.j. na jedno pedesetak hrvatskih javnih radnika, jer bi mi tehniški nemoguće bilo pisati svakome posebno, a predmet o kojemu vam želim govoriti nije nikakova tajna i tiše se nas sviju.

Incijativom jedne manje grupe hrvatskih rodoljuba počeli smo organizacijom Hrvackoga crvenog Križa i Crvenog Polumjeseca. Cilj je dvostruki. U prvom redu, da se raznovrstnim akcijama pozove na odgovornost komunističku Jugoslaviju radi ubijanja pola milijuna Hrvata i posebno hrvatskih vojnika, a drugo, da se može ustanoviti tko je sve umro, kako bi se riješilo bezbroj pitanja praktične naravi za mnogobrojne udovice, siročad, rodbinu i t.d. onih, koji su nestali.

Postignuti su prvi rezultati, o čemu ćemo uskoro sve vas obavijestiti u “Obrani” (novina, glavno glasilo organizacije HNO, mo), a mogli ste ustanoviti i sami, da su već i neke hrvatske publikacije o tome pisale i dobili smo već preko tridesetak izrezaka iz švicarskih, njemačkih, austrijskih, argentinskih, peruanskih i drugih novina.

Incijativni odbor na čelu s g. Deželićem, vrijednim voditeljem Socijalne Službe i Odbora za obranu naših u Njemačkoj (radi se o skupini Hrvata koji su te godine u Mehlemu napali neko udbaško jugoslavensko skrovište, iz kojeg su Udbini operatici vršili pritisak na Hrvate s jugoslavenskom putovnicom da uhode hrvatske emigrante, mo), obavio je već i prvu službenu korespodenciju sa Medjunarodnim Crvenim Križem u Ženevi, te Njemačkim Crvenim Križem, – i naravna stvar tu se sukobljujemo sa sve vrsti zapreka, koje su shvatljive imajući u vidu službeni medjunarodni karakter Crv. Križa. Traži se riješenje, ali imamo i drugih perspektiva: Danas sam dobio povoljne vijesti od prijatelja u Španjolskoj, Portugalu i dvije islamske zemlje, da bi one dozvolile rad i postojanje “HRVATSKOG KRIŽA I CRVENOG POLUMJESECA”, a onda bi lako bilo da bi ostali po svijetu mogli djelovati kao DELEGACIJE, jer bi imali službenu zaštitu ovdje i u drugim prijateljskim zemljama. Imamo i drugu mogućnost: GENERALNI KONZULTAT NDH. U BARCELONI, (Frankova Španjolska je pokazala – iako simbolično – svoju vjernost Hrvatima time da nije poništila postojanje službenog poslanstva NDH kao ni krugovalne postaje: GLAS IZ MADRIDA kojeg je uređivao prof. Tijan, mo) koji je voljan raditi. Tako ćemo moći dati službeni karakter, jer je to potrebno za javno djelovanje, a to je opet preduvjet, da nas se ozbiljno prihvati. To je sve u toku pa iako neće sve ići kako bi mi htjeli brzo, ipak će ići. Važno je stoga da se bezuvjetno napravi sljedeće:

1. Nastaviti sa incijativom na bazi individualnih napora i formiranja malih radnih odbora, sve to bez mnogo komplikacija i izabiranja predsjednika, tajnika i t.d., kako ne bi incijativa propala u formalnostima, koje i tako ne možemo za sada riješiti, dok se ne ustanovi u kojoj zemlji ćemo dobiti punu legalnost. Pa i kada se dobije legalnost u jedoj zemlji, to ne znači, da baš tamo mora biti predsjednik ili tajnik, nego stvarati inicijativne odbore, koji su voljni nešto učiniti u svojoj sredini, prilagodjujući rad domaćim prilikama, potrebama i mogućnostima. Tako će biti lakiše na osnovu postojećih inicijativnih

odbora ili delegacija staviti cjelokupnu akciju u ruke ljudima, koji nisu politički izloženi ili zainteresirani i tako imaju više šansa za rad.

2. Povezati se sa g. Deželićem, koji će staviti na raspolaganje dosadašnji materijal te bez daljnjega nastojati staviti taj materijal u tisak zemlje, u kojoj se živi. Nije nam cilj zvati se predsjednicima ili tajnicima nečega što ne postoji, nego dignuti pred svijetom optužbu protiv krvnika Tita i Jugoslavije. Molimo, da bi po jedan primjerak svakog izišlog slali uvjek na g. Deželića, a drugi nama.

3. Molimo najhitnije sve prijatelje, da bi nam poslali po mogućnosti u više primjeraka sve što je do sada izišlo u tom pravcu, te sve one novine ili knjige, što nam može poslužiti ovdje kao dokumentacija za legalizaciju Hrvatskog Crvenog Križa i Polumjeseca. Meni su danas prijatelji u ovoj zemlji rekli, da su voljni pred vlastima i drugim predstavljati i braniti našu molbu, pa i uzeti učešća u njenom odboru kao javni radnici, svećenici, književnici i t.d. za jednu ovako plemenitu humanitarnu socijalnu stvar. Mi ćemo za najkraće vrijeme stvoriti inicijativni odbor od takovih osoba stranaca, predati potrebnu dokumentaciju, dati javnu adresu i tiskati na španjolskom jeziku jedan buletin, koji će u mnogo hiljada primjeraka biti razaslan ne samo na španjolske, nego i na sve hispanoameričke organizacije u svim tim zemljama. Kasnije ćemo to napraviti inicijativom “La Croatie” (novina na francuskom jeziku koju smo pokrenuli dr. Miljenko Dabo Peranić i ja u lipnju 1963 godi.,mo) u Parizu za francuski jezični prostor, pomoću Socijalne Službe za njemački jezični prostor, pomoću Bleiburškog Odbora (kojeg je vodio prof. Ivan Prcela, rođen 1922 i ove godine na 9 ožujka proslavio 90 rođendan, mo.) za anglosaksonski jezični prostor i pomoću organizacije Braća Muslimani (kojeg je vodio Derviš Šehović, Paris i drugi, mo.) za arapski jezični prostor. Mi smo voljni tiskati buletin i na hrvatskom jeziku u suradnji s bilo kim, tko je voljan.

4. Svatko naka u svom djelokrugu stvori prva materijalna sredstva za kampanju, jer smo svi mi jednako bogati i jednako siromašni i do sada se je pokazalo, da smo uvjek mogli izvršiti ono što smo htjeli, ako smo zaista htjeli. Bit ćemo vam zahvalni za sugestije, savjete, inicijativu i sam dokumentarni materijal.

Odani vam gen. Drinjanin.

Eto, tako piše i tako misli Vjekoslav Maks Luburić. Koliko mi je poznato da još mi Hrvati niti ta naša država RH nemamo Hrvatskog Crvenog Križa po uzoru drugih slobodnih i naprednih država. Ja bih oovome mogao još koješta reći, jer sam u nekim slučajevima surađivao s dru. Dabom Peranićem. U to doba kada su Hrvati još živjeli u ideji da bi preko hrvatske emigracije mogli nešto saznati o svojim nestalim milim i dragim. kako se i iz ovog opisa može vidjeti da je bilo Hrvata u emigraciji koji su nešto poduzimali. Koliko se je ostvarilo ili propustilo ostvariti onda, mogli bi mi današnji Hrvati nastaviti gdje su oni stali. Otopraš

Otporaš
30th July 2012, 22:13
NEUMORNI RAD GENERALA DRINJANINA

HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnika

general Drinjanin,
21.III.1962.

Gg. Mate Baćan i Ante Baćan,
Cal., Usa.

Cienjena gospodo i draga braćo !

Prema uputama brata Ante Kršenića, poslao sam na vaše odrese po 10 Drina od br. 2-3/1962.g. Tako ćemo činitii u buduće, dok od Vas ne bi dobili protivnu ondikaciju.

U koliko želite imati starih brojeva, to mi jevite, pa Vam ih se može poslati iz Clevelanda ili Toronta.

U pogledu pretplate, to uredite, ako Vam je komotnije sa Antom, a isto tako, možete, i sa nama izravno. Ante je stari stup Drine u Californiji, pa nam je svjedno. Mi predplate nemamo. Mi dajemo Drinu u tisuće primjeraka onima, koji je trebaju, a pomaže je oni, koji mogu. Uglavnom je jedan dolar za Drinu. Ali ih ima koji su dobili tisuće Drina i nisu dali centa, i ima ih, koji su platili za sebe, i -ostale ! Nas vodi Misija.

Mi nismo stranka, niti to mislimo biti. Mi odgajamo vojnike za budućnost, jer vjerujemo, da se bez borbe Hrvatska nemože osloboditi. Mi se nadamo da će Drina sama za sebe govoriti, i da čemo u Vama naći prijatelje, koji još vjeruju u Boga i Hrvatsku !

Ako se odlučite da nama izravno pošaljete novac, činite to uvjek u čeku na naše ime i adresu, avionski i priporučeno.

Mi ćemo Vam slati i ostala izdanja, letke, okružnice itd. Rado ćemo uvrstiti ako je ista prikladna za “DRINU” i molimo Vas, da nam nešto napišete. Sami čete prema ostalim Drinama viditi šta nas interesira.

Pozdravljamo Vas u kolu prijatelja DRINE i HRVATSKIH VOJNIKA, odani Vam

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

NB:

Mate i Ante Baćan su – mislim, nisam siguran – braća i živjeli su u Los Angelesu. Jedan od njih je imao sina imenom Antonio Jams Bacan, koji je bio odvjetnik. Kada je čuo da su Federalne vlasti u Ameriki uhapsile desetoricu (10) Hrvata 25 lipnja 1981 godin, odmah se je prijavio odvjetnicima obrane da će za ljubav Hrvatske koju je on zavolio preko svojih roditelja, braniti hrvatsku desetorku DŽABE/BEZPLATNO, što je i učinio. Bio je punih tri (3) mjeseca u New yorku i pomagao timu Obrane desetorice Hrvata koji su pred američkim sudom svjedočili za Hrvatsku. Ovo sam našao potrebno spomenuti da se nezaboravi ljubav dobročinitelja, koji nisu žalili ni sebe ni svoje vrijeme, kako bi dokazali da vole HRVATSKU.

Otporaš
30th July 2012, 23:24
GENERAL DRINJANIN I NJEGOVE IDEJE

Poznavati generala Drinjanina se ne može preko neprijateljske promodžbe. Poznavati generala drinjanina se može samo onda ako se sve bude čitalo što je on pisao o sebe i kroz sebe o Hrvatskoj. Tu su izražene sve njegove misli, sve njegove ideje koje su ga kroz život vodile da bude ono što je uistinu on i bio. Tek onda će se vidjeti da se general Drinjanin nikada nije kitio tuđim perjem niti se je zaklanjao za tuđa leđa. On je jedini hrvatski general koji je iz ljubavi za viječitu Hrvatsku neumorno pisao i iza sebe ostavio budućim hrvatskim pokoljenjima na stotine knjiga zapisanog i napisanog materijala. Iz tog materijala može se napisati i opisati generala drinjanina u TRI DIMENZIJE.

Prva (1) DIMENZIJA bi bila njegovo rođenje i kršteno ime Vjekoslav Luburić

Druga (2) DIMENZIJA bi bila njegovo konspirativno ime MAKS kojeg mu je Jure Francetić dao na Janka Pusti u Madžarskoj. S tim imenom je Maks
došao u Hrvatsku 10 Travnja 1941 godine. S tim imenom je Maks bio poznat za cijelo vrijeme četirigodišnjeg obranbenog rata NDH.

Treća (3) DIMENZIJA bi bila GENERAL DRINJANIN koji je poznat pod tim imenom i koji je bio Glavni Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO.
Uzevši ove tri DIMENZIJE u analizu, nesumnjivo će se doći do zaključka da prva (1) DIMENZIJA nije smetala nikome, pa ni srpskoj dinastiji
Karađorđevića. Svakako druga (2) DIMENZIJA, tj. DIMENZIJA “MAKS” je najviše smetala srpskim četnicima, te preko ovih pomali i partizanima.

Treća (3) DIMENZIJA, tj. DIMENZIJA “GENERAL DRINJANIN” je ta DIMENZIJA koja je najviše smetala Jugoslaviji. Ova posljedna je uzdrmala
temelje svakoj Jugoslaviji, a ponajviše Titinoj komunističkoj Jugoslaviji. Zato je Udba tražila načine kako se približiti k njemu; i na svu nesreću
to joj je i upijelo ubaciti istreniranog Udbaša iliju Stanića koji ubija hrvatskog generala VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, VITEZA GENERAKA
DRINJANINA 20 travnja 1969 godine u Španjolskoj.

HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog tajnika

general Drinjanin
21.III.1962.

Dragi Ante ! (Ante Kršenić,mo)

Ja sam ti pisao, a u medjuvremenu sam dobio od tebe pismo od 3.2.1962. i ček na 48 dol. Ti vodi račun, a i ja ću, pa čemo na kraju, pri izmjeni dionica, (ovdje se radi o dionicama tiskare SRINAPRESS. Ja sam ih prodavao u Parizu, a drugi na drugim mjestima. Radilo se je od početka na tome da se od tiskare DRINAPRESS napravio jedno DIONIČKO DRUŠTVO. Ideja je bila plemenita i dobra, ali mnogi zli jezici su bili jači i otrovnji, pa su se mnogi Hrvati ustručavali kupiti DIONICE. Vjerovalo se je više jugoslavenskoj promidžbi kroz Vijesnik u Srijedu, Mati Rajkoviću, Igoru Mandiću, Đorđu Ličini i drugim udbaškim naovinarima toga vremena, a naivni hrvatski političari koji su za svoje probiteke imali svoje sljedbenike, a kojima su kroz svoja glasila, novine, letke, brošure, pisma i drugo govorili da ne nasjedaju na neke lijepe riječi o kupnji nekih DRINAPRESS DIONICA. Ista stvar je bila i sa velikom zgradom HRVATSKIH UDRUŽITELJA (CROATIAN ASSOCIATES) U SAN FRANCISCU 1979/1980 godine.; kada su Hrvati San Francisca više poslušali Tugomira Džaltu, jugoslavenski kunzul u San Franciscu i njegovoj jugoslavenskoj promidžbi, da DRUŠTVO HRVATSKIH UDRUŽITELJA prodaje DIONICE kako bi financirali terorističke akcije, mo), srediti račune.

Poslao sam “Drinu” na Tebe, na Baćana, i na sve ostale. Pa mi reci, da li želiš, da se u buduće šalje samo na Tebe, ili ovako, kao do sada na sve.

Možda bi idealno bilo uspostaviti adresu “Drine” za Kaliforniju !

“Drina”
P.O. Box…….
San Leandro, Cal. USA. ili slično. Na tebi je i javi mi, da za buduće tako učiniti.

Nova “Drina” (broj 4-6, mo) će biti trobroj od 200 stranica i posvećena Vojskovodji (Slavko Kvatrenik, mo) i bit će interesantna.

Javi se. Ja sam dobro i sve ide dobro.

Odani Ti Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
31st July 2012, 10:24
ROB SVOJIH IDEJA – PODREĐENE HRVATSKOJ

Maks,19.IV.1963.
Rude, Ivo, i Crni*- Cleveland
Željko, Carcagente,
Krshiniž, California

Dragi moji !

Pišem Vam ovim zajedeničkim pismom iz Madrida, gdje ću ostati još neko vrieme. Radi se o sliedećem: Brat Kršinić mi traži hitno 40 značaka Odpora, kako bi ih imao za proslavu 10. travnja na dan 27. ov.mj. Ja neznam dali imamo toliko kod kuće, jer sam jučer pisao Bebeku u Carcagente, da mi pošalje jednu kesicu, u kojoj je bilo jedno 20. Da, ja sam naručio još 1.000 i možda su gotove, i pišem ujedno fabrici u Valenciju da izravno pošalje na Kršinića, ako ih ima gotove. Nu nisam siguran, zato milim Vas 3 u Usa ako imate značaka, koje niste prodali, pošaljite ih izravno Kršiniću, a ako ima Željko nešta isto neka pošalje. Pa ako imadne više, neka ostane, kasnije će se prodati. Adresa:
Ante Krišinich, 4070 Laguna Ave. OAKLAND 2., Cal., USA.
Treba slati avionski, preporučeno, kao “muster one verth”, iliti mustera bez vriednosti.

U pogledu Barbarića Jakova, koji je iz Argentine došao u Usa, i s kim Ante misli nešto učiniti, mislim, da je unapred osudjeno na propast. Jakov je bio u jedno od moji opskrbnih ureda obični opskrbni čata (pisar) i bio je administrativni mislim nadporučnik, možda u najboljem slučaju, da je pred svršetak rata postao satnik, u što sumnjam. Inače je bogalj od rodjenja, jednu nogu ima uzetu, sakat i neborac, što ne bi bilo ništa zla ni tragična, da ga nisu iskoristili kao i fra. Branka (Marić, mo) protiv mene zato, jer je Hercegovac i bivši Obranaš. On je sa svojom braćom : Šćepa koji je bio stožernik u Sarajevu i Miljenko djak, postao ono što smo zvali “okolina” u službi Mare i Višnje (Mara je Poglavnikova supruga a Višnja Poglavnikova kćer, koja je još živa i živi u Madridu, mo), domaći sluge, i “čuvari”. Onaj dan kada je bio na Poglavnika atentat (izvršen 10 travnja 1957 god., mo) nisu bili tamo, nu to može biti slučaj, a nemora biti i o tome se mnogo govori u Buenos Airesu. Sada su njega šepavog opskrbnog administrativnog nadporučnika propakli u bojnika i postavili za zapovjednika VOJNOG UREDA, a brat mu vodi “Hrvatsku” (novina, glavno glasilo HOP-a, mo) i sipa otrov danomice na mene. To je onaj što piše “DA SE NE ZABORAVI” i dira u stare rane.

Obadvojica živu godinama od fondova HOP-a, i brat im je svršio doktorat a da nije nikada zaradio centa. Oni su Marine sluge, jer živu od sirotinje a ne od svoga rada. Imam apsolutno sigurne vijesti o njihovu prijateljstvu sa židovima što su sa Raićem i Subašićem upropastili Poglavnika i prevarili ga. (Mislim da se ovdje radi o glavnim urednicima časopisa “IZBOR” koji je, kako se je pričalo, pripremao put za onaj dosta razvikani POGLAVNIKOV/STOJADINOVIĆEV SPORAZUM O PODIJELI BOSNE 1955 godine. Hoćeš/nećeš taj “Sporazm” je uzrokovao RAZLAZ IZMEĐU POGLAVNIKA I GENERALA DRINJANINA, mo). Oni su spremni na sve. Da nisu Hercegovci nebi ih nitko ni vidio, nu Mari su trebali jer nisu imali ništa vrednijega, nego ovake neborce, kao oni, fra. Branko, itd. skupljači s brda i dola osobne protivnike i nepoznate ambiciozne ljude, jer ozbiljni ljudi nisu htjeli biti sluge. Na proslavi 10. travnja u krugu Republikanaca poznati Tomica Grgić je javno izjavio, da je bio 1955. pozvan da podpiše moju smrtnu osudu, što je odbio, kao i mnogi drugi. Trebali su ovakovi ljudi sa kompleksima : Ilić (dr. Andrija iz Londona, mo), grbavi Hefer (dr. Stjepan Hefer predsjednik HOP-a, mo), šepavi Jakov, ugojeni Šćepa. Ništa dobra od ovih ljudi, jer je pupak po sredini, zavist, kompleksi i inferiornosti. Nu pokušajte, ja ću se veseliti ako uspijete.

O drugim problemima pisat ću i imam o čemu. Grli vas odani Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
1st August 2012, 13:07
DVA PISMA U JEDNOME (1)

Prilažem ovdje dva pisma kao jedno pismo. Razlog tome je da na jednome nema datuma a na drugom ima a oba pisma su prikopčana zajedno, bez postanskih omotnica kako bi se po poštanskom žigu mogao ustanoviti datum slanja.

general Drinjanin
2.III.1967.

Štefu, Rudiju, Stipi Šegi, i Ismetu, USA.
Ratku i Nosiću. Kanada

Dragi moji !

Upravo kada sam se spremao da Vam pišem o tekućim poslovima, stiže mi obavijest od pukovnika Batušića, da je teško obolio naš dobri vitez Pjanić, te da se nalazi u bolinici. Kako izgleda da se radi o kamencima ili žučnom mjehuru, da se to ugnjojilo, da mora biti operiran, pa iako nije težka (misli se na operacija, mo), ima godina, možda više nego mislimo. (Ibrahim vitez Pjanić je rođen u Sokolu kod Gračenice 1896 a umro u Munchen-u 17 srpnja 1977., mo). Ja sam Kruni (puk. Krunoslav Batušić, mo) poslao adrese Štefa, Ismeta (Ismet Čerkić je bio istaknuti dužnostnik i član Odpora u New Yorku, mo), Stipi i gagre, a neka se na Batušića nešto pošalje i pomogne. Adresa:
Krunoslav Batušić,
153. Postfach,
(8) MUNCHEN, 49., DEUTSCHLAND

Ja sam pisao Kruni da posudi bilo gdje i nabavi za Viteza što bude potrebno i za svaku zgodu, pa da ću ja vratiti. On će Vam se javiti, a Vi bez čekanja ponešto pošaljite.

Ako izidje dobro, ja sam ga pozvao da dodje ovamo na oporavak, ali ako trebadne, budite u vezi sa Krunom i izravno uredite što bude trebalo.

Znam da je težko stići svakuda, a ja znam najbolje kako mi je, pa ipak kad ne bi imali za Viteza, živa i zdrava, bolesna ili mrtva, onda je bolje da nema ni nas.

Grli Vas odani Vam general Drinjanin.

nb. Nadodano rukom: Dragi ratko ! Piši Vitezu par riječi i pošaljite mu preko Batušića štogod u ime društva. Poslat ću Vam vrpcu kao i u Hamilton.

Grli te Tvoj general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
1st August 2012, 13:27
DVA PISMA U JEDNOME (2)

general Grinjanin (bez datuma, mo)

Pripadnicima Odpora
Ogranak “BOŽO KAVRAN”
Hamilton, Ont. Canada

Draga braćo !

Brat Nikica Jurić poslao mi je za Božić jedno zajedničko pismo sviju Vas, sa izrazima bratske solidarnosti, vojničke vjernosti o hrvatskih osjećaja.

Isto tako poslao mi je i ček na 220 (dvijestotine i dvadeset= dolara za mene osobno i za moje.

Tim ste korakom najbolje odgovorili onim, koji su nastojali u zadnja vremena kod Vas ubiti povjerenje u svoje predvodnike, a vjerojatno su imali i još koji nepriznati i nespomenuti tajni cilj. Moramo biti sasma svijestni činjenice da je sa 300.000 Hrvata moralo stići u emigraciju i stanoviti procenat kriminalaca, tudjih sluga i bolestnih tipova (Medđu kojima je bio i Udbin agent Ilija Stanić. Sama ova izreka generala Drinjanina govori da je on bio sasvim svijestan da je i on u opasnosti, ali, kako je česti puta pisao svojim suradnicima: DA NEMA CURIKA, T.J. NEMA NAZAD, SAMO NAPRIJED, mo), koji na jedan ili drugi način, kako je to dobro napisao brat Nosić u jednom članku.

I nama je, zapovjednicima, kako sam pisao bratu Juriću potrebna moralna podrška još više nego materijalna. Ako jedna zajednica nije našla predvodnika u kojeg bi mogla imati povjerena, onda ta

zajednica nema za buduće akcije nikakva izgleda. Zato nedajte se ni u skoroj budućnosti zavesti. Hvala Vam na daru i povjerenju.

Neka ovih par riječi budu i formalna potvrda za……dolara, koje ste uručili bratu Juriću.

Uz naš vojnički pozdrav, odani Vam

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
1st August 2012, 21:19
GENERAL DRINJANIN JE IZVOR SNAGE

Donosim ovdje jedno generalovo pismo u kojem se može iz njegovog pisanja saznati da mu se je prvi dijete, sin Domagoj rodio 1954 godine a ne kako se je to pisalo i ponavljalo 1955. Molim one koje ova tema zanima da uzmu u obzir. I ja sam mislio da je Domagoj bio rođen 1955 godine.

general DRINJANIN
15.IV.1955.

Dragi brate ! (pismo je pisano suradniku Anti Kršinić u Californiju, mo)

Primih pismo od 2.IV.1955. i hvala na dobrim željama i liepim riečima. Ima u životu detalja, koji nam zaslađuju gorčinu današnjice, a ti detalji dokučivi su svakom čovjeku dobre volje. Hvala na svemu !

Žao mi je zaista, da nisi primio moje pismo od 20.I.1955. kao odgovor na Tvoje od 20.XII. 1954. u kojem si poslao dar Domagoju od 10 dol. i na čemu sam Ti si zahvalio i odgovorio na sve upite. Tako na pr. :

U pogledu onog iz Meksika (neznam o kome i čemu se radi, mo) to je bila patka. Ljudi izmišljaju viesti, onda tobože pripisuju nama. Radilo se zaista o planu, da se prebaci jedna osoba, ali Meksiko je čudna zemlja, ljevičari vladaju i da nije blizine same USA. bilo bi svašta. Odavde nikakva viest ne izadje, ako je takove naravi, da se treba šutiti. niti se indiskretno postupa sa dobivenim vjestima. Možete u tom pravcu biti mirni, mislim svi oni, koji su afektirani. Možete im to jamčiti. A ideju neku, koju nam daju, prenesemo i ako mislimo saopćimo u izvadku, kako bi misao vjernija bila. Ja sam Ti pisao, da sam neke Tvoje misli saopćio prvim načim ljudima, jer su misli zaista vriedile. Ali ime nisam saopćio, ili jer nisam smatrao potrebnim, ili jer bi to učinio šifrom. Netreba se bojati u tom pravcu.

Dogovori se sa Franom radi “DRINE”. To činim radi komoditeta i radi posebnih razloga, da nedobivaju ljudi odavde izravno. Ali ako želiš, slati ću izravno koliko i kako želiš, za Tebe i Tvoje prijatelje.

Znati ćeš da se Rude mora registrirati kao strani agent, a to su prihvatili službeno i Vitezovi (Knights of Columbus = Columbovi Vitezovi je organizacija dobrovoljaca koji sve svoje napore čine besplatno, a moraju biti registrirani kod nadležnih vlasti kao NON PROFIT ORGANIZATION. Onog puta kada si tako prijavljen i registriran, smatraju te “stranim agentim” što, po mome mišljenju, nema nikakove špijunske veze, mo). poslao sam im punomoć Odpora i Drine sa državnim žigom i sa tim će se legalizirati kod sudskih vlasti. Nema konskvencija, a mi nemamo šta tajiti. Fran će te obavjestiti, jer vidim, da si išao knjemu.

U buduće piši na ovu adresu, a drago bi mi bilo da se interesiraš na pošti radi pisma, jer bi mi neugodno bilo, da se izgubilo. Od tamo se još izgubi, posebno ako ima u njemu šta, ili obrnuto, ne. Daj ga tražiti.

Ili Fran ili oni u Clevelandu imaju /Durr/ (neznam šta bi ovo /Durr/ moglo značiti, mo) sve DRINE, ako išta fali dat će, ako nemaju piši šta i koliko i odmah šaljem, naravno redovnom poštom.

Topli pozdrav bratu Vidiću i ostalima. Mi dobro, Domagoj je čitavi momak, krasno napreduje i ne bi od Boga mogao šta ljepšega tražiti, nego mi je dao. Ja sam uvjek bio praktični katolik i to ostajem do smrti (a ne kako ga je Udbački agent i ubojica Ilija Stanić nedavno opisao u “seriji jugoslavenskih tajnih službа”

da on, tj. general Drinjanin, nije išao u crkvu iako se je izjavljivao kao katolik. Za moj pojam biti "praktični katolik" kako general sam za sebe kaže, je vjerovati i Boga i moliti se. Kad smo kod ove teme, želio bih zamoliti sve one koji imaju priliku čitati ova PISMA MAKSA LUBURIĆA da pomno prate – ili ako hoće neka broje – koliko i kako često general spominje Boga, mo), a to bi i svakom drugom toplo preporučio. Nedam se odvesti na "katolićku" politiku, niti u "antiklerikalce" što je još gore, jer odiše poganskim duhom. Bez Boga nema ništa !

Naši u San Franciscu rade pomalo i znam da ćeš se vratiti od tamo zadovoljan. Fran je jedan odličan čovjek, kao i Maca, Kerment i ostali koje si upoznao. (Ja sam živio u San Franciscu od prosinca 1969 do veljače 1983 godine. Neke osobe u San Franciscu i okolice koje general u svijom pismima spominje sam osobno poznavao. To su uglavnom bili stari doseljenici. Mi smo zvali one Hrvate "stari doseljenici" koji su došli u Ameriku odmah poslije WW1 ili neposredno prije. Osobno sam poznavao Antu Kršinića i on mi je mnoge stvari dao u poklon, jer da njemu, čovjeku u godinama, neće više trebati. Pošto sam i ja sada čovjek u godinama i zahvaljujući današnjoj tehniki i kompjutoru, odlučio sam ovo staviti na ovaj FORUM dnevno.hr. Usput se želim javno zahvaliti Administratorima ovog FORUMA što su mi dozvolili nesmetano iznositi ova PISMA MAKSA LUBURIĆA.

Za sve Hrvatice i Hrvate koji imadnu priliku ovo pronaći i čitati. Uživajte u ovim PISMIMA! Upoznajte Vaše prijatelje tako da i oni imaju priliku ovo čitati. Kopirajte i širite dalje. Naša hrvatska dužnost nas obvezuje da što više napisanog povijesnog materijala ostavimo našim hrvatskim budućim naraštajima. Osobito iz naše hrvatske političke emigracije, koja je često puta bila BURNA I NAPETA, A I TRAGIČNA. Naši hrvatski svećenici su odradili, s voljem i odlučnošću, svoj pastoralni rad, kako u crkvama gdje su se Hrvati okupljali svake nedjelje, svetkovine i prigode, tako i u privatnim kućama. Da nije bilo našeg svećenstva, mnoge hrvatske obitelji bi bile potpunama izgubljene. Na športskom polju se je mnogo napravilo, i tu, kako smo mi to znali govoriti NA ZELENOM POLJU promicalo se je naše hrvatstvo i rodoljublje. Moj prijatelj Dr. Marin Sopta je izdao u Zagrebi prije par godina knjigu SVETI IME CROATIA. On je u toj knjigi opisao svaku hrvatsku momčad i i imena nogometnih klubova je nosilo samo i jedino HRVATSKO IME. Na političkom polju, usuđujem se reći, da se je najmanje napravilo, ili ako hoćete napisali. Jeli to zato da se nebi nekome zamjerili, ili jednostavno po onoj staroj: POLITIKA ME NE ZANIMA.

Ja ću sa moje strane učiniti koliko mogu dok me još pamćenje i vruća želja drže a i dužnost obvezuje da nešto učinim za moju Hrvatsku i njene nadolazeće naraštaje. U protivnom će nas prokleti i osuditi kao lijenčine da im nismo – iz sebičnih razloga – ostavili dovoljno gradiva iz prošlosti, kako bi se oni mogli adekvatnije snalaziti u budućnosti. Mo)

Franko se sprema za rat. Sve je puno vojske, oružja i naprava. On zna Tita, i to je utješno za nas. Bio sam i ja i drugi predstavnici, zvani na viša mjesta i dvije nedjelje se je razgovaralo o budućem radu. Mi smo zastupani svugdje, i više nego drugi, jer je meni monudjeno mjesto savjetnika-stručnjaka za pitanje borbe protiv komunizma.

Mi ne odstupamo od našega : NDH na DRINI ! Bog i Hrvati ! Tu je sve rečeno i ja vjerujem da će se ostvariti. Mi moramo voditi rat na našem području, i dao Bog da snage i dostatne budu. Komunizam je zarazio Srbe i balkanski ološ i opet će protiv nas. I mićemo ići, ali za svoju državu ! Mi slobode nemožemo zamisliti bez nje (Hrvatske Države, mo) i zato borbu protiv komunizma vežemo uz svoju nacionalnu slobodu.

Učinilo se u zadnje vrijeme par odličnih koraka. Vjerujem da će se i Srbi svaki dan jasnije izražavati za Srbiju i ne Jugovinu. A to je velika stvar, jer su i oni razjedinjeni.

Uz bratski pozdrav
odani general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
2nd August 2012, 01:02

VAMAJI I UZDASI HRVATSKE DOMOVINE
u Srbijanskom ropstvuOvo je naslv jedne DOPISNICE koju je general poslao suradniku Anti Kršiniću. Veličina DOPISNICE JE oko prilike 14 centimetara sa 9 centimetara, ili tri i pol inches sa pet i pol inches.
DOPISNACA u sredini ima polje puno križeva a usred polja i izmežu križeva uzdignuto stoju Majka žena Hrvatica s dugom kosom podjednako spuštena niz ramena, sklopljenih ruku, mislim da drži očenaše izmežu prstiju, tužnog i žalostnog lica, a pred njome na križeve se naslonila tabla s reljefom svih hrvatskih obilježja, gdje se u sredini vidi hrvatski nacionani grb.

ispod polja i križeva ima u dva podjednaka reda natpis:

MOJ JE NAROD PUSTO ROBLJE
MOJ JE NAROD SAMO GROBLJE…

Zatim na engleskom jeziku:

Chowing Craotia in sad predicament at the hands of
Serbian tyrannic Ruler.
Crosses mark graves of murdered Croatian patriots.

Prijevod na hrvatski jezik:

“DOPISNICA” prikazuje Hrvatsku u žalosnoj i teškoj nevolji u rukama Srpskih tirana.

Križevi označuju grobove ubijenih Hrvatskih rodoljuba.

To je šta je pisalo na ovoj DOPISNICI koja je došla u istoj omotnici u kojoj je i ovo sada priloženo pismo rukom pisano.

general DRINJANIN Stan dne, 3.VII.1955.

Dragi brate !

Fran mi je poslao letak i obavjestio me o svemu. Čestitam na svemu ! drugi put više, a sada samo ukratko radi žurnoće : pošaljite mi svoju fotografiju sa odlikovanjima (Ante Ktšinić je bio u američkoj vojsci i borio se negdje na Pacifiku i bio je odlikovan sa nekoliko odlikovanja. To je šta general ovdje traži od njega, mo) itd. i par rieči biografije. “Drina” je u toku i zaustavio sam ju radi ove akcije, zato velim da se najžurnije ovo učini jer treba kliše napraviti. Zatim, da me se najžurnije obavjesti o svemu, da udje u ovo “Drinu” koja je svečana i ima 304 stravice (barem) sa mnogobrojnim klišejima i štivom, sve posvećeno Crnoj Legiji i Juri Francetiću (“Drina” o kojoj general govori je br. 4-7 1955 i ima bez korica 392 stranice. Na stranici 317 je izvještaj Ante Kršinića sa Proslave Hrvatsko Antunovo u Hrvatskom Domu na 19 ulici i Mission u San Franciscu. U tom izvještaju su priložene četiri (4) slike i neke sam prepoznao na tim slikama. To neka bude za buduće hrvatske naraštaje HRVATSKA ISELJENIČKA POVIJEST koja je radila da se nezaboravi naše hrvatsko ime. Mo)

Očekujem gornje i u duhu stišćem junačku desnicu.

Z.P.I.D.S. Odani Drinjanin.

Moja adresa:
Isabela Hernaiz,
BENIGANIM
JATIVA (Valencia)
ESPANA

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
2nd August 2012, 11:40

PISMO IZ MADRIDA

HRVATSKI NARODNI ODPOR
“DRINA”
ured glavnog tajnika

Bratska rieč onima, koji su je voljni čuti !

Ovim otvorenim pismom molim sve one, koji osjećaju za svoju Domovinu i žele s nama, koji smo i djelom jednom pokazali, da smo iskreno sve od sebe dali za Hrvatsku, da hvala bratu bojniku Stjepanu Friškoviću na radu.

Ja sam se savjetovao sa domovinskim i vandomovinskim zapovjednicima, da se za sve zemlje srednje i Južne Amerike povjeri … (nečitljivo, mo) bratu Fištroviću i u ime svih, osobno i vlastoručno pišem ove rieči. Jednom treba početi iznova. To je vrieme došlo. Nitko mjesto nas ovih nezavalnih poslova obaviti neće do nas. Pa ako tako misliš, dogovori ostalo sa br. Fištrovićem i računaj sa ostalima, a ima nas dosta !

Madrid, deseti travnja 1962 god.
general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.

Poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 godine, general Drinjanin prekida svoj četverogodišnji ZIMSKI SAN, odmah u siječnju 1960 izdaje OKRUŽNICU PRVI: KORAK koju šalje svim svojim suradnicima. Zatim, malo kasnije, mislim koncem 1961., šalje OKRUŽNICU: DRUGI KORAK. Ovo priloženo pismo je po svim znakovima djelo DRUGOG KORAKA. Znam da je general izdao OKRUŽNICU: TREĆI KORAK ali ne znam kada. ja posjedujem Okružnicu Prvi i Drugi Korak. Ovo sam stavio više povijesti radi nego bilo čega drugoga. Otporaš.

Otporaš
2nd August 2012, 13:23
HRVATSKI NARODNI ODPOR
ured glavnog Tajnikageneral Drinjanin,
2.3.1962.
Dragi Ante ! (Kršinić, mo)

Bratska hvala na zauzimanju, pozdravima, i prilogu za Drinu /38 dol/. Posebno pozdravi stare prijatelje Drine gdju Zaljesov /koja?/ i gdju Macu, kao i Martina.

Da, ja u DRINI nikada neću voditi razračunavanja, a radi Telala sam učino radi nestrpljivosti jludi. Toliko se energije potroši na to da se noga podmetne kome bratu. A da Ti ne kažem što najpodlijega sada šire oni iz HOP-a. Ja samo mogu vjerovati da smo žrtva psihološkog rata i agenata Udbe. Putem kojim su pošli ne vodi nikuda.

Evo Ti pregled što smo ovoga puta poslali u Californiju :

Charles Menalo, 2841. Rowena, Los Angeles, Cal. Usa. poslali smo mu dosada dva puta po deset na pismo jednog prijatelja, i danas sam mu pisao. Nije se javio još. Slao sam mu okruđnice itd.

Ivo Metković 9227. 3rd. Ingleword, Cal. Usa. Poslali mu tri puta, kao i okružnice, pisao mu, još se nije javio.

Pete Barich, 35.A. Tharp, WATESONWILLE, Cal. Usa. poslali mu 10 Drina zadnjeg broja. Tek se javio, jedva novi, veli da me pozna i da je rodjak Krune Devčića. Provjeri. Pisao sam mu i dao Tvoju adresu.

Luka Jelović, 10196. Adrianna ave, Monte Visita, Cupertino, Cal. Usa. poslao mu od nove 10 kom. Novi je. Javio se sam, veli da je kupio jedan broj.

Martinu Vidiću od svake 10 kao i Tebi.

Ja Te molim, ako možeš, javi se ovom osobama, pa ako misliš, da je to pametno stvorite KRUG PRIJATELJA DRINE U CALIFORNIJI, stvori Povjereništvo, centraliziraj, organiziraj. Treba napried. Ako mi ne pomognete u svakom pogledu, srušit ću se pod teretom i nemogu nepried. Sada osvajam Njemačku, gdje ima 30.000 mladih, koje ćemo trebat sutra (što se je očitovalo u Domovinskom ratu u svim mogućim oblicima. To treba uzeti u obzir kada se bude pisala povijest iseljene Hrvatske, mo) i zatrovani su i razočarani, a na njih se kao hijene bacili kortaši. (profiteri, kako se to kaže za one u Domovinskom ratu, mo). Bio je kod mene puk. Batušić i puk. Pjanić, i sada idemo sa Temeljnim listovima. (To su pristumnice za učlanjivanje novih članova u organizaciju HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, mo) Oba idu na put. Šaljem Ti avionski Drinu, jer mislim da ćeš viditi vriednost dvaju činjenica : musliman puk. vitez Pjanić sa ugledom kao junak u Bosni i kao musliman, i stvar sa Poglavnikom. Sada ću još poduzeti nekoliko posjeta, ali sve to košta i ovdje smo fukara. Pa pokreni Californiju ! Tko je ostao iz bojnika u San Francisku. Je si li sa Andrijom u vezi. Dr. Andrija Artuković, mo) Tamo nemam nikoga. Na Tebi je i na Martinu da organizirate uz pomoć Mace i gdje Zaseljov povjereničtvo, pa bi ja slao samo na Tebe.

(Nadodano rukom, mo) Odgovori na sve ovo i pokreni stvar. Mogu ti napraviti letke o Povjereničtvu za californiju. Javi. Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

NB.
Ne znam dali ili ne treba na ovo išta kometirati. Sve je kristalno jasno zašto se bori general Drinjanin i kroz koje potečkoće prolazi. Ona izreka "… DA ĆE SE SRUŠITI POD TERETOM…" me je uistinu emocinalno dirnula. Za našu zajedničku Hrvatsku je zanemario svoju obitelj a posvetio se HRVATSKOJ! Neka mu je VJEČNA SLAVA !!!

Otporaš
2nd August 2012, 16:59
" D R I N A "
Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočastnika i častnika
Apartado 5.024, Madrid – EspanaUredništvo i Uprava Madrid, 30.V.1964.
POVJERENICIMA DRINE U KANADI.

Draga braći ! Ovo pismo šaljem Vladi i Ratku u Toronto, Marijanu u Sudbury, Mati u Hamilton, Jozi u St. Thomas, Peri Papcu u Cossiar, Lukiću u Port Arthur. Ostalima, manjima, ne šaljem, jer nemaju mogućnosti za ovaj plan. Radi se o sliedećem:

OBRANA je skoro sva posvećana Vama, (Ovdje se treba, poslije punih 48 godina, reći riječ dvije o tome šta je general htio ovdje reći "…OBRANA je skoro sva posvećena Vama…" To je br. 13-14 svibanj/lipanj 1964. General Drinjanin je u ovom broju OBRANE nazvao TORONTO – POLAZNA TOČKA NAŠEG " TREĆEG KORAKA ". Ja sam u prošlom opisu postavio neku vrst pitanja O TREĆEM KORAKU. Sada nam general to pojašnjava u ovom broju u članku HRVATSKA HORIZONTALNA DIPLOMACIJA. Ovdje on opisiva zasluge Canadskih Hrvata i donosi na prvoj stranici Canadskog Premijera pismo kojeg je uputio Hrvatima Toronta. Donosim ga ovdje u cijelodti na engleskom jeziku.

" PRIME MINISTER – PREMIER MINISTRE

I am pleased that Dr. Stanley Haidasz will attend the celebrations in Toronto of the Croatian Day of Independence, commemorated today in Toronto by the Canadian Croatian National Resistance Association.

I would like him to convey my greetings to Canadians of Croatian origin assambled at this anniversary and to express my appreciation of their admirable contribution to our national life. It is my hope that jou will continue to keep alive there in Canada the spirit, culture and faith of a great people.

Lester. B. Pearson.
Ottawa,
april 4, 1964. ”

Ovo generalovo pismo se odnosi na ovaj događaj koji, malo po malo, probija zamrznuti led kod Kanađana; zahvaljujući najprije Hrvatima Canade, mo), tj. proslavi u Torontu i vjerujem da bi se prodalo možda 500 ako stigne redovitim putem i prodate jeftino. Slati avionski je skupo i dosta puta ne dobijemo za list ni onoliko koliko košta poštarina. Ako pak šaljemo avionski malo, onda se ne može slati i redovno, jer ide od ruke do ruke, i kasnije ju nitko neće da kupu. Ljudi su takovi, problem Vam je poznat. Ali nije za tiskanje novine dosta imati mašinu i slova. bez lynotipa, slagati rukom, slovo po slovo, te platiti papir, radnike poštarinu, je skupo i svaki dan gore.

Ovdje sav sviet ode na rad u Njemačku, Francusku, Švicersku, i jednostavno nema radnika, a oni koji ostaju revaloziraju svoje nadnice (povećavaju svoje nadnice, mo), što je pravo i pošteno. Ali kod nas je to problem, i prije nije bio. I sada o klišejima : ovaj broj me je koštao samo klišeji iz Kanade 138 dolara. (Ovdje se govori o 17 slika sa proslave Dana Hrvatske Državnosti Desetog Travnja u Torontu i 6 kopija pisama koja su poslala razna Canadska predstavništva s izrazima njihovih čestitki povodom Dana Hrvatske Državnosti, mo). Kod Vas bi koštalo 300 ili iše. Ovdje je to isto bilo jeftino. Avionski papir isto. (Žao mi je da često moram ubacivati moje dodatke, ali ja to ne činim radi mene, nego radi pojašnjavanja nekih stvari koje su bile prije nehopodno potrebne a danas nisu. Na pr. general je koristio tanki papir0 kojeg smo mi prozvali “avionski papir” jer je takan, lak i nije težak, te poštarina će biti jeftinija, mo). Ali ovo je pogodno za slati u Domovinu i u pismima, i mnogi insistiraju da ovako šaljemo. Mislili smo da ima jedna mogućnost, da šaljemo avionski uz posebnu cijenu, ali to još nije moguće, jer paket treba biti 45 kila. I makar dali 50% (jeftinije, mo) došlo bi još skuplje. Vele da će se moći sloro slati 12 kg. i čak 5, ali to još nije sprovedeno., jer i ovdje sve ide po istelahu, bukra inšala i – sutra ! (šta mu god to značilo, mo) Dosad taj privilegij imaju samo internacionalna poduzeća, koja izdaju na dva mjesta novine, na pr. američke novine, koje tiskaju posebne edicije u Madridu i sl. Ali sad je ovako. Ja sam ipak odlučio poslati avionski i platiti kao i dosada, i makar se malo prodalo, radi moralnog efekta i radi proslave 10. travnja i da Vam stigne za Antunovo. S druge strane radi previranja u HOP-u, koje je generalno. I radi naših ljudi, koji se zamaraju, radi medjunarodne situacije, radi djavla i sotone, ali mi moramo ići dalje, ostvarivati, i ne pustiti da propada ono što smo pokrenuli. zato Vam šaljem ovako:

Vladi 120 kom., Jozi 30, mati 20, Marijanu 10, Papcu 10, Lukiću 10. To jest 200 komada. Vjerujem da se to može prodati po 50 centi radi avionske poštarine i veličine lista. Ali ovako se nemože tiskati list. Ja Vas molim, da svaki odkupite OBRANA do visine 1000 primjeraka i da to namjeni za Domovinu. To možemo odavde poslati, možemo poslati Vama redovnim putem, i onda poslati tj. razaslati od tamo. Ja molim GAGRU I VLADU DA IZRADE DA BI ODPOR IZ TORONTA ODKUPIO RECIMO jedno 500 primjeraka po 20-25 centi, a ostale grupe ostalo. Nama je potrebna ta pomoć, jer sada mislimo tiskati tri knjige, nešto kod nas, nešto dati u lynotip drugdje. TO TREBAMO IZVESTI. Radi poznatih Vam dogadjaja i prilika, CANADA JE ZAISTA KULA ODPORA. Ja činim što mogu, i bez Vas nebi ni to, a s Vama možemo ti i više. Uredite sve sa Vladom, ili sa nama izravno, svjedno, i javite da li da šaljem tih 1000 Obrana redovnim putem, ili da ih šaljem vitezu Pjaniću, da ih dade razbacati medju pasošare, i za domovinu, jer nešto uvjek stigne i izvrši svoju dužnost. Ovaj broj je dobar za tu prigodu i kako se govori o Vama, molim Vas, pomozite i ovu stvar. Grli Vas sve general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš

NB. Uvjerenja sam, danas kada su svi hrvatski generali i častnici HOS NDH pomrli i nisu više među živima, da su danas živi, mnogi od njih bi pisao kao što je pisao i general Drinjanin. Da nije bilo generala Drinjanina, ni za one koji su bili aktivni kroz redove HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, se ne bi znalo. mnogi su se držali one: Poslije boja kopljem o ledinu. Genera Drinjanin se nije držao te poslovice, nego je prikupljao Hrvate, izgrađivao ih, da bi ih na kraju krajeva dr. Franju Tuđman uzeo u HDZ sa kojom je obnovio NEOVISNU DRŽAVU HRVATSKU.

Otporaš
3rd August 2012, 12:40

UPORNO POZIVANJE U HRVATSTVO

general DRINJANIN
23.VII.1964
Mr. M. Žulj
P.O.Box 772
OCEAN FALLS. B.C.
CANADA

Dragi hrvatski brate i prijatelju !

U svoje vrijeme dobio sam bio od Vas jednu interesantnu stvar sa ramifikacijom prema Evrpoi. Htio sam znati šta je iza toga. Čitali ste šta se dogadja sa našim ljudima. Mislim da sam Vam pisao, da želim znati, i kako vjerujem u Vaše rodoljubljeelio bi znati istinu po tom predmetu, jer može biti da su i drugi dobili istu stvar i eventualno nasjeli. (Ne znam o čemu se radi. Osobno poznam Marka Žulj. Čestit čovjek, dobar Hrvat i još bolji rodoljub. Bio sam mu u kući 1978 godine. Njegova supruga Ljuba je iz mojeg mjesta i poznavali smo se od kuće. Njezin otac i noj otac su bili u Domobranima i u veljači 1942. su obadvojica bili ranjeni na Romaniji. Prije par dana sam nazvao Ljubicu i s njom razgovarao. Suprug Marko je jako bolestan i nisam uspio sa njim razgovarati. nazvat ću ga danas tokom dana i, ako uspijem sa njim razgovarati, pitat ću ga za ovu stvar da mi kaže o čemu se je zapravo radilo. Ako išta doznam, staviti ću to ovdje da se zna, mo)

Vi ste nam pisali da ćete se navratiti do nas i mi bi Vas bili dočekali kao i drugu braću. U Kanadi ima više njih i veo baš sada se je vratio br. Markić od nas. Mi smo svakoga saslušali, svakome vrata otvorili i srdce na dlan stavili (Kakova otvorenost! Kakova iskrenost! Kakova širogrudnost! i sve to za zajednički cilj: HRVATSKA, mo) izvrgavajući sami sebe i svoju sigurnost. Hrvatska je iznad svega. Obećali ste nam poslati obširno pismo sa izvješćema iz Trsta. Ako se ne varam Vi ste bili u vezi i sa bratom Vladom (Šimunac, mo) iz Toronta. On je povjerenik DRINE i dobiva sve naše stvari. Mislim da kada čovjek ispovjeda jednu ideju, da treba misli pretvoriti u djela. Ako u nama vidite ljude koji rade za stvar (Hrvatsku, mo), onda treba te ljude pomoći. Ako nadjete suradnike treba suradjivati, jer riječi ostaju riječi, a djela su konkretna.

Dragi Marko ! Kada nebi bilo nikoga, ja bi i onda pokušao nešto učiniti, sam samcet. I činim to skoro 40 godina, od djetinstva. Pa ako vjerujete u ljude Odpora, onda i Vi podmetnite ledja. ima previše posla za sve. svake godine pismo, koje veli da ste voljni, a bez djela, mije mnogo. Evo Vam opet adresa br, Vlade, kao i organizacije Odpora u Torontu :

Vlado Šimunac, 15 Nickle street, TORONTO, Ont. CANADA

CANADIAN/CROATIAN NAT. RESISTANCE
P.O.Box 92. POSTAL STATION “D”
TORONTO. 9. Ont. CANADA

Ima tamo mladih i starih, ima radnika i intelektualaca, ima regruta i viših častnika. Ima i takovih koji misle na poslove, o kojima se ne može govoriti. (ja ću reći a to je revolucija, mo). Naći ćete nekoga. Treba ideje konkretizirati, treba riječi pretvoriti u djela, treba ići korak dalje.

Bratski pozdrav, odani Vam

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
3rd August 2012, 19:01
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (prvi (1) dio)

Iznijeti ću u nastavcima 14 gusto tipkanih stranica početak, razvitak, djelovanje i smjernice HNO koje je pisao general Drinjanin i poslao svojim suradnicima. Ja posjedujem kopiju preko indik papira, dakle vrlo čitljiva i sačuvana. Za mene je ovaj dokumenat od vrlo važnog povijesnog značenja. Nadam se da ima i drugih čitatelja koje će ovaj dokumenat zanimati i koji će shvatiti da je ovaj dokumenat pisao čovjek OČEVIDAC skoro svih dogodovština o kojima piše. Taj čovjek je Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.

general DRINJANIN
U glavnom Stanu Odpora
30 svibnja 1966.

OSNOVNE ZASADE ZA SASTAV; VODSTVO, DJELOKRUG I FUNKCIONIRANJE RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA.

Uvod:

HRVATSKI NARODNI ODPOR konstituiran je u godini 1945. na Ivan Sedlu po zapovjednicima HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a s ciljem da bi se pružao ODPOR snagama okupatora na našim teretorijama, koje je napistila redovna državna uprava, politička i vojnička vlast, – te da ove snage gerilskim i konspirativnim aktima suradjuju sa operacijama hrvatskih Oružanih Snaga za oslobodjenje povremeno izgubljnih teretorija i prestiža, – da crše vlast nad gradjanima Hrvatske Države, makar isti bili povremeno na okupiranoj teretoriji, – da kažnjavaju izdajice i krvnike nad narodom, da čuvaju hrvatsku narodnu imovinu i uopće štite hrvatske interese na teretoriji, na kojima to nemože svojim redovnim organima činiti Grvatska Državna Vlada i Glavni Stan Poglavnika, kao vrhovna vojnička institucija.

Tu je ovlast od Hrvatske Državne Vlade i Glavnog Stana dobio general Vjekoslav Luburić od Hrvatske Vlade kao član Glavnog stana Poglavnika i u tu svrhu postavljen nad svim predstavnicima upravnih, političkih i vojničkih organa, kao na napuštenim teretorijama, tako i na samom bojištu i u zaledju i bokovima “JUŽNOG FRONTA”. Prema tome HRVATSKI NARODNI ODPOR je vukao svoju legalnost sa najviših mjesta, i nemože ga se smatrati amovoljno, proizvoljno, osobno ili protuzakonski stvorenoj organizaciji.

Napuštanjem državnog teretorija od strane Poglavara, Hrvatske Državne Vlade, Sabpra, Glavnog Ustaškog Stana, Hrvatskih Oružanih Snaga i drugih predstavnika Nezavisne Države Hrvatske, te imenovanjem generala Luburića zadnjim zapovjednikom Hrvatskih Oružanih Snaga i Zapovjednikom Odpora, te zapovjednikom II. Zbora za osiguranje povlačenja ostalih snaga, ratificirano je bilo legalno pravo HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, da vodi Odpor i pripreme za oslobodjenje na cijelom teretoriju NDH. Nakon tragedije Bože Kavrana i akcije Državnog Vodstva, iznova je potvrdjen potvrdjen generalu Luburiću za vodjenje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA. Kada je vodstvo ODPORA I HOS-a došlo u danima agonije Poglavara u sukob (1955/6., mo) sa novonastalim vodsrvom HOP-a (organizacija stara deset godina) pobuna vodstva Odpora i zapovjednika HOS-a te predstavnika organizacije u slobodnom svijetu ODPOR je dobio usred nastale anarhije i bezvladja i kategoriju buntovnika-revolucionarca, kako bi se pretvotio u POKRET ODPORA s ciljem, da popuni prazninu u konstruktivnu akciju s ciljem oslobodjenja HRVATSKE.

U tu svrhu bilo je potrebno napraviti plan rada kako bi se moglo koordinirati nastojanja i u domovini i u emigraciji, razdijeliti djelokrug izmedju vojnika i civila, izmedju političko-kulturnog i vojno-revolucionarnog elementa, da bi se bez opasnosti za kontinuitet na vanjsko-političko-kulturnom i legalnom frontu, moglo ujedno vršiti potrebite akcije najprije unutar plana za psihološki rat (korak 2), i kasnije gerile, vojno-gerilske i konačno operacije HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA u konačnom podhvatu razbijanja Jugoslavije i stvaranja HRVATSKE DRŽAVE, kada bi prestala funkcija HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, a njeni se pripadnici inkorporirali u funkcije vojnika, pripadnika Sigurnosnih organizacija, političke i gradjanske uprave, odnosno povukli se u rezervu i na raspolaganje HRVATSKIJ DRŽAVI.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
3rd August 2012, 21:53
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPRA (drugi (2) dio)

1.) RADNI SKUPOVI

Zs sprovedbu jedne ideje, tj. misli i nakane stavljene u pokret, u akciju, potreban je JEDAN APARAT , jedno TIJELO. Kada smo postavili jedan jasan cilj : rušenje Jugoslavije i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE, potrebno je i stvoriti APARAT za iazvodjenje. Ti aparati moraju biti konstruirani prema zadaći, koja ih čeka. Za počiniti jedan herojski akt nije potreban nekada nikakva sprema, pa ni bazične moralne, etičke i intelektualne vrline ni kondicije. I jedna hulja, jedan ignorant, pa i jedna ništarija u svakom pogledu, u danom času može poćiniti jedno djelo, – ali neće moći obavljati jednu stanovitu funkciju dulje vrijeme ako za to nema potrebnih kondicija. I posebno neće moći to izvršiti sa uspjehom, ako nema i potrebne intelektualne i tehničke kondicije. Odatle i toliki potresi, pa neki i u redovima Odpora, – jer se treba riješiti bezkrajno mnogo konkretnih problema, koji su preduvjet svakoj ozbiljnoj akciji. Odatle sterilnost jednih, pojava revolucionarnog infantilizma kod drugih, pojava pesimizma i defetizma kod trećih, pojava kukavičluka i izdaje kod šetvrtih. Rušenje, pak, jedne vlasti i jednog aparata, nemože biti samo jedna želja, misao, san ili špekulacija. To je jedan proces, gdje se volja, spremnost, ideje i sredstva jednih sukobljuju sa voljama, spremnosti, idejama i sredstvima drugih.

Naša nastojanja nastijanja na raznim terenima moramo nekako povezati u kolektivna tijela, kako bi kolektivno zastupali zajedniške odeale, kolektivno izgradili APARAT, skupili SREDSTVA ZA BORBU, te kolektivno riješili političke probleme u svijetu i u hrvatskom narodnom kolektivu, kako bi se osigurao uspjeh, kako bi neprijateljima oduzeli inicijativu, prijatelje, sredstva, – a privukli ih na našu stranu.

Za onaj dio posla, kojega treba obaviti u zemljama koje odlučuju i o našoj sudbini, ili gdje radi svoje snage u količini ili kvaliteti naših ljudi, možemo nešto učiniti za Hrvatsku, pokrenuli smo razna društva, institucije i organizacije, a gdje to nije bilo moguće pokrenuli smo “Krugove Prijatelja Drine” ili pak Povjereništva za inicijativu, dijeljenje propagande, našega tiska, za obještavanje itd.

Kasnije se ukazal potreba, da se svi ti elementi, kolektivni i individualni povežu i zajedničkim snagama učine ono, što posebničkim i individualnim nisu mogli.

Tu funkciju trebaju obaviti RADNI SKUPOVI ODPORA.

II:) Odpor ima svoju zadaću, svoje ideje i svoju personalnost. Zato i ovi RADNI SKUPOVI ODPORA moraju biti sastavni dio Odpora, podpadati pod stegu Odpora, ispovjedati se pripadnicima Odpora i vjerovati u ekipu ODPORA.

Radnih Skupovi, dakle, trebaju biti skup svih živih snaga ODPORA, imaju u sebi esenciju duha Odpora, kako bi postali jedna centripetalna i privlačiva matica za okupljanje svih državotvornih djelatnih elemenata, pa i onda ako se ne postigne jedinstvo u svim idejama, nego akciono jedinstvo u onome u čemu smo složni : u rušenju Jugoslavije i stvaranju demokratske, suverene, slobodne i nezavisne DRŽAVE HRVATSKE. Dakle ne na maksimu plana Odpora, nego na minimu želja najšireg sloga Hrvata raznih tendencija, pokrajina, vjera, staleža, ideologija i stranaka.

Prema tome ovo bi bila formula : SVI ODPORAŠI plus HRVATI KOJI BI IŠLI S ODPOROM.

Ako proučimo povjest viditi ćemo, da nikada, nitko i nigdje nije uspio za nikakav ideal pokrenuti ni za jedan jedini čas sve ljude, sve volje, sva htienja, sva sredstva. Nisu to uspjeli ni Crkva, ni Milicija, ni politika. Nećemo uspjeti ni mi, ODPORAŠI. Ali možemo i moramo okupiti one, koji su po svojoj idiosinkraciji, raspoloženju, ciljevima, psihologiji i možda nepoznatim ciljevima voljni ići s nama, ili da mi idemo s njima, ako bi se u lokalnim odnosima pokazali boljima i svrsihodnijima od nas.

Treba računati i sa suradnjom ne samo lokalnih razmjera, nego i sa organizacijama, pokretima i društvima, koji su voljni, ali ljubomorno žele sačuvati svoju nezavisnost vis-a-vis ODPORA ili naših PREDSTAVNIKA. Treba računati i sa osobnim sklonostima, vjerskim faktorima, pokrajinskim

simpatijama ili rodbinskim ili sentimentalnim razlozima, kada se ljudi odlučuju i bez razloga. Ili se odlučuju povremeno, tj. dolaze i odlaze, a ipak pri tome koriste, kao na javnim priredbama, proslavama, manifestacijama, kod širenja tiska i drugih zgoda.

Zato trebamo biti elastični, velikodušni, širokogrudni, – ali ODPORAŠI.

Budući smo bili apostoli koegzistencije moramo ekzistirati, tj. postojati, da bi mogli i od drugih biti prihvaćeni, jer ako ne postojimo, ekzistiramo, nemožemo ni koegzistirati.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
4th August 2012, 12:32
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (treći (3) dio)

III. INICIJATIVA I OSNOVA

Svaki rad negdje počima, negdje ima svoju polaznu točku, ili ljude inicijativu. ODPOR je kroz buru dvadeset godina emigracije i radi dogadjaja koji su nam svima poznati, mnogo skupina stvorio, izgubio ili pak prepustio bez borbe iz viših interesa ili posebni razloga. Zato i iniciativa pripada onima, koji su u tom vrtlogu naučili graditi i boriti se, padati i dizati se, gubiti i iznova stvarati. Vrijednost je tih ljudi ne samo u praksi, koju su stekli, nrgo i u prestižu kojega su stekli kroz te dogadjaje. Oko tih ljudi borde, padova, uzdizanja i akcije uvjek su se okupljali ljudi, koji traže i slijede ljude čvrsta karaktera i akcije. ODPOR IMA TIH LJUDI.

Jedni su već okupili oko sebe grupe suradnika, prijatelja, ili su ako je bilo uvjeta stvorili društva, koja su izdržala i najveće bure, kao čvrst brod u rukama dobra kapetana. Oni su pokazali na djelu, da imaju potrebne uvjete za stvaranje. Drugi, kjoi su bili samo bundžije protiv nepravde, oni koji su znali što neće, a još ne vide što hoće, još imaju mogućnost, da iz bune predju u drugu fazu, tj. konstrukcije, gradnje, stvaranja. Samo tako se i može opravdati jedan buntovni čin. Negativni ljudi su oni, koji iza jedne tabula rasa nisu ništa stvorili, a pozetivni su i oni, koji barem pokušavaju stvoriti nešto bolje od onoga što su srušili. (Točno, mo)

Zato bez mnogo formula, konzultiranja i filozofiranja, neka LJUDI ODPORA, koji osjećaju poziv, počmu sa okupljanjem.

Dogadjaji u HOP-u, HSS-u, Vijeću, a i u Domovini, dokazuju, da su ideje Odpora zdrave, i sada je na nama, da izgradimo APARAT ODPORA, i da povučemo konzekvence, ako nismo sposobni ili doresli situaciji i prepustimo svoje mjesto onima, koji su pozvaniji, sposobniji, jači i djelatniji.

Oni, koji su već nešto učinili, pozvani su, dakle, da budu osovine oko koje se treba skupiti i ovo šire TIJELO, kao RADNI SKUP.

IV. VODSTVO RADNIH SKUPOVA

Radni Skupovi nisu cilj samima sebi, nego su komunikacija GLAVNOG STANA ODPORA sa hrvatskim masama, sa predstavnicima stranih sila, sa predstavnicima bratskih naroda i nama skolonih hrvatskih i inih grupa.

Zato i VODSTVO mora biti u rukama ljudi, koji su voljni sami i dobrovoljno prihvatiti stegu i direktive Glavnog Stana i onda, ako to uvjek nećemo isticati radi stanovitih i razumljivih motiva, kao u slučajevima gdje bi isticanje tog momenta škodilo, a ne koristilo, kako nam je namjera.

Nije to samo stvar simpatija ili antipatija, povjerenja ili manje povjerenja, vrijednosti ili ne vrijednosti jedne osobe, nego sigurnosti za komunikaciju, za sprovoditelja struje izmedju Glavnog stana i Mase. Isto tako nismo svi konstruktivni za sve, nemamo mnogih kondicija, koje imaju drugi možda sa manje kulture, spreme ili ugleda.

Zato će na čelu RADNIH SKUPOVA biti prokušani i isprobani ljudi Odpora, koji će u svakom času biti na raspolaganje izaslaniku, predstavniku ili povjereniku GLAVNOG STANA. Predstavnici GLAVNOG STANA uvjek će biti ljudi, koji su dokazali kroz dugi niz godina, da posjeduju one vrline, koje su ljudima Odpora potrebne, da imaju puno povjerenje u vjernost idealima i potrebni kriterij.

Na čelo svakog RADNOG SKUPA stajati će Pročelnik, kojega prema vlastitom kriteriju postavlja ne čelo suglasno sa predstavnicima živih snaga PREDSTAVNIK GLAVNOG STANA.

Pročelnik će dogovoreno sa glavnim komponentima sebi izabrati svoje suradnike, tajnike, referente, savjetnike i pomoćnike za svaku vrst rada i svaku potrebu koja se ukaže.

Predstavnik Glavnog Stana će na svakom području prema mogućnostima i potrebama sazivati RADNI SKUP kada to nadje za potrebno, obnoviti Radni Skup, upodpuniti ga, izmjeniti ili pojačati tako, da nikada ne prestaje funkcija pripadnika sasma, niti ga treba nanovo uvjek birati u cijelosti.

Prema potrebi Pročelnik, kao i njegovi glavni suradnici mogu biti u izravnoj vezi sa Glavnim Stanom, iako u normalnim okolnostima i za normalne poslove trebaju biti u stalnom kontaktu sa PREDSTAVNIKOM GLAVNOG STANA, koji će uvjek biti na odnosnom području ako se radi o područnim RADNIM SKUPOVIMA, ili će biti sa unapred odredjenom osobom ako se bude radilo o FUNKCIONALNIM RADNIM SKUPOVIMA.

Nastavlja se. Otopraš.

Mable_nofs
4th August 2012, 23:33
https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400035.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200006.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-trial-packs-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200022.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-female-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200053.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-professional-usa.html)https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400036.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100009.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100002.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-cialis-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100003.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-levitra-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100021.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-levitra-professional-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100015.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-super-dulox_force-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100026.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-kamagra-effervescent-usa.html)

https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/130019.jpg (http://medicinesorder.mediaplace.biz/gastrointestinal-tract-medicine-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/130020.jpg (http://medicinesorder.mediaplace.biz/gastrointestinal-tract-medicine-usa.html)

Sources: spell for impotence (http://cheappills.mediaplace.biz), viagra full prescribing information (http://medicinesorder.mediaplace.biz), Buy viagra cialis levitra online (http://cheappills.mediaplace.biz/women-s-health-medicine-usa.html), Buy viagra cialis levitra online (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html), buy online viagra overnight in canada (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-super-dulox_force-usa.html), zoloft and cialis (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html), compare levitra cialis viagra (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-levitra-soft-usa.html), kamagra plus side efects (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-kamagra-usa.html), erectile dysfunction nondrug (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-kamagra-soft-usa.html) , cialises and report of erectile dysfunction effects patients (http://www.uitengelasdromen.nl/forum/.profile.php?mode=viewprofile&u=46591) , impotence guide

and buy viagra online from canada
(http://www.performanceonline.com.br/performance/home/phpbb2/profile.php?mode=viewprofile&u=171473)

Tags: discount cialis canada, viagra in bodybuilding, apcalis cialis, impotence drugs online pharnacy, viagra head office toranto, health net hmo ca viagra, catch-22 impotence of language, does insurance cover cialis, wellbutron viagra, viagra allergic reactions, levitra ad on radio, driving on viagra, buy viagra paypal, viagra adverse events, ace inhibitors and viagra, best natural cialis, erectile dysfunction month canada observance, cialis side effects of the eyes, exercise impotence, generic viagra warnings, the effects of viagra, online apotheke viagra, viagra on the internet, dewey cox viagra, viagra per day, viagra next day shipping, viagra pills for sale uk, ordering information of cialis from canada, viagra sites, cialis and protonix intraction, viagra and pad, citrate generic sildenafil viagra, what colour are viagra tablets, does viagra help premature ejaculations, impotence treatments penile inplants, find search viagra free computer edinburgh

Mable_nofs
4th August 2012, 23:38
https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400035.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200006.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-trial-packs-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200022.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-female-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200054.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-viagra-capsules-usa.html)https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400036.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100010.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-cialis-professional-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100005.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-super-active-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100001.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100020.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-levitra-super-force-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100026.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-kamagra-effervescent-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100015.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-super-dulox_force-usa.html)

https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/140011.jpg (http://cheapdrugs.mediaplace.biz)

Sources: impotence specialists (http://bestmedicines.mediaplace.biz), vetrinarian viagra (http://medicinesorder.mediaplace.biz), Buy viagra cialis levitra online (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html), Buy viagra cialis levitra online (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-cialis-usa.html), animals on viagra (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-viagra-super-fluox_force-usa.html), lexapro cialis interaction (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html), call for free sample of levitra (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-levitra-usa.html), kamagra 100mg (http://cheappills.mediaplace.biz/men-s-health-medicine-usa.html), causes of a erectile dysfunction (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html) , libido and surgery physical causes of erectile dysfunction (http://foros.maug.es/profile.php?mode=viewprofile&u=703) , viagra substitute south america and my viagra pornstar (http://pickup.b4net.lt/forum/profile.php?mode=viewprofile&u=99224)

Tags: sex addiction and viagra, water pills and impotence, find viagra edinburgh pages search, impotence self administered injections, cialis prescribing information, viagra half price, reversing impotence due to pre-diabetic conditions, affordable cialis, new drug for women viagra, vicadin and viagra interaction, cialis gel, buy pharma cialis, levitra drug, effects of viagra on youth, viagra online without prescription $1.00, uses of viagra, generic cialis us pharmacy, janumet impotence, generic cialis softtabs, won viagra lawsuits in august 2010, cialis uk chemist, viagra email list, repeated use cialis, continuing pharmacy education erectile dysfunction, viagra free viagra find charles linskaill, will viagra work on young males, buy levitra line, nonperscription viagra, mass zone labs cialis, divide viagra three equal pieces, cheap

cialis site, what’s better viagara or cialis, buy viagra safeway pharmacy, 10mg cialis, make viagra at home, nra viagra offer

Mable_nofs
4th August 2012, 23:43
https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400035.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200006.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-trial-packs-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200022.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-female-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200054.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-viagra-capsules-usa.html)https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400036.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100011.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-cialis-sublingual-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100005.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-super-active-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100008.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-super-active-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100016.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-super-fluox_force-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100019.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-levitra-oral-jelly-usa.html)
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100019.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-levitra-oral-jelly-usa.html)

https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/140039.jpg (http://medsonline.mediaplace.biz/birth-control-medicine-usa.html)

Sources: viagra online from canada (http://cheappills.mediaplace.biz), funny viagra (http://medicinesorder.mediaplace.biz), Buy viagra cialis levitra online (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-kamagra-usa.html), Buy viagra cialis levitra online (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html), viagra enhansments (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-capsules-usa.html), cialis in dublin (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-usa.html), leitra levitra (http://bestmedicines.mediaplace.biz/erectile-dysfunction-medicine-usa.html), kamagra india cheap (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-kamagra-effervescent-usa.html), impotence symptoms (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-kamagra-usa.html) , apcalis levitra vs and cialis viagra australia supply (http://ra.swunleashed.net/mb/profile.php?mode=viewprofile&u=71525) , viagra naturale and generic viagra next day shipping (http://www.subsoft.se/profile.php?mode=viewprofile&u=678226)

Tags: why wouldnt cialis work for me, viagra drug interactions, levitra 20 tablets, research on viagra diabetes, ne cialis, spain viagra, generic cialis from india buying, viagra and pulmonary fibrosis, cialis duration of effectiveness, search results generic online viagra, aortic stenosis erectile dysfunction, viagra professional, p riodique sp cialis, cialis dominican republic, what does viagra target, cialis impacting sperm, viagra nitric oxide, viagra studys in rats, quality generic viagra, erectile dysfunction meds, four filters viagra buffett munger, natural cures erectile dysfunction, is viagra legal in russia, canada viagra good morning video, cialis, can viagra cause vision change, female viagra without a prescription, sales online viagra, camp d’escalade sp cialis, does cialis help with premature ejaculation, is cialis an hormone, what does generic cialis, news about viagra, retail price of 100mg viagra, impotence causes and cures, buy viagra $8 per pill

Mable_nofs
4th August 2012, 23:50
https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400035.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200006.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-trial-packs-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200022.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-female-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200051.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-super-active-usa.html)https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400036.png

https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100010.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-cialis-professional-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100001.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100004.png (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-cialis-soft-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100020.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-levitra-super-force-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100017.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-viagra-super-force-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100025.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-kamagra-soft-usa.html)

https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/130016.jpg (http://medsonline.mediaplace.biz) https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/130024.jpg (http://bestmedicines.mediaplace.biz/alcoholism-medicine-usa.html)

Sources: how much are viagra (http://cheapdrugs.mediaplace.biz), can graves disease cause erectile dysfunction (http://medsonline.mediaplace.biz), Buy viagra cialis levitra online (http://medicinesorder.mediaplace.biz/men-s-health-medicine-usa.html), Buy viagra cialis levitra online (http://medsonline.mediaplace.biz/men-s-health-medicine-usa.html), natural viagra cialis (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-super-fluox_force-usa.html), compare levitra and cialis (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html), does levitra work with carnitine (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-levitra-oral-jelly-usa.html), what is kamagra oral gel (http://bestmedicines.mediaplace.biz/men-s-health-medicine-usa.html), alternative therapy erectile dysfunction (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-levitra-professional-usa.html) , lawsuits on viagra and viagra ruined sex life (http://mercadodivisas.net/memberlist.php?mode=viewprofile&u=95685) , the use of viagra in women and libido (http://www.myspades.com/spades-forum/profile.php?mode=viewprofile&u=200282)

Tags: duration of cialis, can a younger man use viagra, viagra online discoun, safe web site for viagra, pharmacy viagra fuerteventura, levitra cialis viagra online, cialis wholesale prices, sample cialis, can cutting cholesterol help impotence, cialis chemical structure, cialis generic soft, levitra vs flomax, erectile dysfunction wife, compare viagra cialas levitra, levitra 10, viagra and hardons, home remedy for impotence, trazadone impotence, herbal viagra stamina, equivalent doses of cialis and levitra, helping erectile dysfunction, cialis without prescription xl, 700 million classaction lawsuit against viagra, costco viagra, viagra switch plate, opiate abuse and erectile dysfunction, janumet causing impotence, impotence vacuum devices, cialis helps size, does singulair work like viagra, vipps viagra, importing singapore viagra, wheat grass juice impotence, cialis levetra, viagra jokes cartoons, erectile dysfunction torrance ca

Mable_nofs
4th August 2012, 23:52
https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400035.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200006.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-trial-packs-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200022.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-female-viagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/b/200053.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-professional-usa.html)https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/400036.png
https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100023.png (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-kamagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100023.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-kamagra-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100009.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-cialis-daily-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100018.png (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-levitra-soft-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100016.png (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-viagra-super-fluox_force-usa.html) https://dl.dropbox.com/u/50925934/p/100026.png (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-kamagra-effervescent-usa.html)

https://dl.dropbox.com/u/50925934/t/b/140033.jpg (http://cheappills.mediaplace.biz/antibiotics-medicine-usa.html)

Sources: viagra order online (http://medicinesorder.mediaplace.biz), prescription free viagra canada (http://medsonline.mediaplace.biz), Buy viagra cialis levitra online (http://cheappills.mediaplace.biz/buy-viagra-super-fluox_force-usa.html), Buy viagra cialis levitra online (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html), comparison viagra cialis levitra (http://medicinesorder.mediaplace.biz/buy-viagra-usa.html), cialis female (http://cheapdrugs.mediaplace.biz/buy-cialis-super-active-usa.html), viagra medication prescription levitra cialis propecia (http://bestmedicines.mediaplace.biz/buy-levitra-professional-usa.html), buy kamagra from india (http://medicinesorder.mediaplace.biz/erectile-dysfunction-medicine-usa.html), symptoms of impotence (http://medsonline.mediaplace.biz/buy-cialis-usa.html) , libido and find search viagra free pages computer (http://hb00606.local.lt/forum/postify.php?post=new&error=0&forum_id=3&thread_id=0) , viagra in cation and cialis promas program canada (http://www.performanceonline.com.br/performance/home/phpbb2/profile.php?mode=viewprofile&u=171473)

Tags: metronidazole impotence, recommended dose cialis, indian generic viagra, buy viagra in stoke on trent, russian band viagra nude, impotence herbs, what if i took viagra, discount drug viagra, viagra prices virginia, rate generic viagra, viagra exctasy, going rate for cialis uk, men’s nipples and viagra, enhance effects of viagra cialis, order viagra international, viagra saves dogs life, impotence reversed, prostrate cancer surgey impotence cures, cialis medicare pays, taking viagra with tramadol, best price viagra, elvis and viva viagra, cialis substitues, impotence cure gastric bypass, americans hooked on viagra, paypal viagra and cialis sites, levitra death, young man impotence, viagra coma, cheap viagra cialis levitra, how to get viagra canada, can i chew viagra, mail order viagra without prescription, tking viagra, viva viagra music, generic viagra and india

Otporaš
4th August 2012, 23:52
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (četvrti (4) dio)

V. TERITORIJALNI RADNI SKUPOVI

U bitnom će biti dvije vrste RADNIH SKUPOVA : teritorijalni za stanoviti prostor i drugi, funkcionalni, za stanovitu djelatnost, bez obzira na prostore.

Teritorijalni RADNI SKUPOVI bit će oni PODRUČNI, ili stalni, i drugi lokalni ili privremeni.

PODRUČNI RADNI SKUPOVI BIT ĆE:

RS. “NORTH” za područje USA i Kanadu,
RS. “SUD” za područje Južne i srednje Amerike
RS. “OCEANIA” za područje Australije, New Zelanda i dalekog istoka uopćr
RS. “EVEROPA” za evropske države
RS: “ORIENT” za sjeveroafričke i uopće afričke zemlje, za Bliži azijski Istok i specifično za islamske zemlje zvati će se službeno PODRUČNI RADNI
SKUPOVI “NORTH”, odnosno prema području.

Lokalni RADNI SKUPOVI, koji mogu biti stvarani isto za jedan grad, za jednu državu, ili stanoviti geografski prostor, zvati će se, na pr. : “RADNI SKUPOVI CHICAGO” ili “RADNI SKUPOVI NORVEŠKA”.

Postavljanje i uključivanje lokalnih RADNIH SKUPOVA u rad PODRUČNIH RS biti će u nadležnosti odnosnih PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA na tom području ili dogovoreno s istim PROČELNIKA PODRUČNIH RS., a prema potrebi i pogotovo u fazi pokretanja i izravno sa Glavnim Stanom,.

U tom duhu i konzekventno s ciljem RADNIH SKUPOVA uopće, Glavni Stan će se izravno komunicirati sa bilo kojim Skupom ili njegovim referentom za pojedine poslove, a isto tako i PROČELNICI FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVA.

VI. FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVI ODPORA

Bilo radi potrebe da se stanovite prijatelje ili pripadnike ODPORA drži izvan lolotečine dogadjaja u organizatornom i javnom djelovanju, bilo radi posebnosti zadataka, stvaraju se posebni RADNI SKUPOVI za pojedine grane djelatnosti, koji će imati svoje Pročelnike (Znam i siguran sam da mnogi neće razumijeti mnoge od ovih smjernica. Ja sam bio dugi niz godina jedan od Pročelnika HNO, te mnogE stvari su mi poznate iz prve ruke. Ali, svakako, danas, poslije skoro pola stoljeća od kada je general pisao ove SMJERNICE ili PRAVILA ili NAČELA, potrebno je neke stvari pojasniti; mi koji smo još na životu, tako da nas budući hrvatski naraštaji ne bi osudili kao lijenčine i kao ništarije, jer da im nismo ostevili dovoljno RAZJAŠNJENJA. Mi smo imali izvanredne sastanke na kojima bi se čitala, študirala i analizirala USTAVNA I PROGRAMASKA N A Č L A H.N. ODPORA, mo) i koji mogu biti podredjeni izravno GLAVNOM STANU ili pak PREDSTAVNICIMA GLAVNOG STANA u pojedinim zemljama.

Tako su na pr. :

” RADNI SKUP U GLAVNOM STANU ODPORA”, ili
” RADNI SKUP DRINE I DRINAPRESS-a”, ili
” RADNI SKUP INTELEKTUALACA – I S T R A “, ili
” RADNI SKUP E K O N O M I S T A “, ili
” RADNI SKUP ZA ODGOJ”, ili
” RADNI SKUP ZA ISPITIVANJE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE”, ili
” RADNI SKUP PIVJESTNIČARA”, ili
” RADNI SKUP ZA PROPAGANDU”. itd.

Pročelnici ovih skupova mogu živiti gdje bilo, i oni će okupiti potrebni broj suradnika, koji mogu biti s njima neposredno izravnoj ili posrednoj i tek pismenoj vezi, a jedini kriterij biti će pri odabiranju suradnika sposobnodt i spremnost istih, da suradjuju sa PROČELNIKOM u specifićnoj ulozi, koja im je namjenjena. Prema tome neče biti uvjek potrebno, ni da isti budu poznati, njihovo ime spominjano, ako oni to žele iz bilo kojeg razloga, i njihova suradnja će biti sporadična i uvjetna. Zavisiti će to o sposobnosti i diskretnosti Pročelnika, kao bi za posebne potrebe znao mobilizirati i ljude, koji eventualno ne misle kao mi u stanovitim stvarima i vodjenju poslova uopće. Zato će ovi Pročelnici biti izravno u vezi sa Glavnim Stanom, sa Pročelnikom RS. u Glavnom Stanu, ili zato posebno odredjenom osobom. Ponekada nije interes, da se stanovite osobe izvrgne napadajim sa strane naših protivnika ili neprijatelja radi njihove suradnje sa ODPOROM, a ponekada te osobe imaju stanovite obveze prema zakonima drugih zemalja ili organizacija, te nisu sklone javno angažirati se, ali da dati svoj obol u specifičnom predmetu u kojem su stručnjaci. Od takovih se osoba i ne smije zahtijevati, da se identificiraju s naporima ili osobama Odpora. Da spomenemo samo jedan primjer, koji je sasma adekvatan : jedan ugledni Hrvat stoji već mnogo godina u vezi samnom osobno, pomaže me suradnjom i materijalno, divi se programu ODPORA, cijeni mene osobno, nu u svakom kontaktu me nastoji uvjeriti, da nisam pogodan(radi se o tom “uglednom Hrvatu”, mo) za bilo kakvi javni rad.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
5th August 2012, 10:56
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (peti (5) dio)

VII. ORGANIZACIJSKI KOSTUR NUKLEUS I VLADA FANTAZMA

U mnogim zemljama, a posebno u Engleskoj, opozicija stavlja svoju “vladu fantazma” ili “vlada u teoriji”, sa svim detaljima koa i kada bi bili na vladi, ali s ciljem, da dodje na vladu i pripremi ista ekipa planove, strategiju političku i taktiku za osvajanje glasača, kako bi za tu “vlada fanntazma” dobila legalnu

većinu i onda ostvarila svoj program. Tako se priprema ujedno i upoznaje sa problemima koje mora riješiti. Tako se dogodili da je na pr. premijer Wilson imao plan rada, koji se pokazao adekvatan, i tako je dobio vlast sa samo dva poslanička mjesta većine, išao je u druge izbore i dobio apsolutnu većinu. ” Vlada Fantazma ” (utvara, avet, sablast, fantom, mo) je bila izradila pripreme, ispipala javno mnijenje, izglasala zakone koje je spremila još dok je bila u opoziciji, i tako sprovela ideje u djela.

S druge strane ako ispitamo povjest mnogih Pokreta, pa i samog Ustaškog Pokreta, vidit ćemo, da se ideja rodila u glavi jednog vodje, isti je onda stvorio osnovni nekleus (jezgru, srž, bit, mo), oko ovoga razradio KOSTUR, i u dani Čas oko toga kostura stvorio jedan Pokret, Vojsku Upravu i Državni Aparat, koji je usred strahovito težkih prilika, usred sukoba ideologija i klanja, održao Državu kroz četeri godine.

Krist je počeo sa 12 Apostola, pa unatoč božanstvene misije, išao je putem koji kroče ljudi, da na kraju prodje i Stratište, progone, emigraciju, – ali je stvorio CRKVU, koja nije drugo nego organizacija iako ima i druga obilježja, Crkvu vodi Sveti Duh, ali se sastoji od ljudi, kao i mi.

RADNI SKUPOVI, njegovi Pročelnici, tajnici, referenti, stručnjaci, povjerenici, suradnici i prijatelji – su nekleus i kosturi onoga što još treba stvoriti, preko kasnijeg kreiranja POKRETA ODPORA KAO POLITIČKE ORGANIZACIJE, pa sve do REVOLUCIONARNE VLADE, najprije “vlade fanstazma, do Vlade, koja će biti instalirana na prvom komadiću hrvatske zemlje, koji će biti oslobodjen našim akcijama i eventualno posredovanjem onih snaga, koje bi mogle biti nama savezničke u “velikoj strategiji” ili političkoj alianci. (Onima koji još nisu upoznati želim reći da je dr. Franjo Tuđman bio opijen idejama generala Drinjanina u stvaranju i obnavljanju hrvatske države. Bruno Bušić se sastao par puta sa pukovnikom Ivanom Babićem i s njim raspravljao strategiju zajedništva svih Hrvata u borbi za Hrvatsku državu, mo).

Naprama malodušnima, slabićima, pesimistima, defetistima, dotrajalim ljudima, kako bi rekle gedže, stojimo mi koji vjerujemo u narodni genij hrvatskog naroda, u vlastite ideje, u vlastite snage, u budućnost i svoju misiju, koja će završiti samo rušenjem Jugoslavije i stvaranjem Hrvatske Države bez obzira, kako smo rekli “na sat i kalendar” (Bravo generale! na ovoj izreki “na sat i kalendar” nikada se nije stavlja hrvatska borba, ali se je uvijek stavlja naša MISIJA I IDEJA VODILJA da se obnovi Hrvatska Država, mo). Pale su i jače konstrukcije od komunističke Jugoslavije i umrli su i drugi, mladji od 75 godišnjeg Tita. Nu Jugoslavija će biti srušena, ako ju budemo rušili i kad umre Tito, moramo biti spremni za sve. I ono što nam izgleda bezznačajni nukleus, slabi kostur i smiješna “vlada fantazma” sutra mogu biti JAK POKRET.

Židovi – izabrani narod – bili su 2.000 godina emigranti. Emigrant je bio Isus kao i Muhamed. Emigranti su bili Lenin i Stalin, bio je i Tito, bio je i naš Poglavnik dva puta. emigranti su bili mnogi danas značni i na Vladi ustuljeni politički ljudi. Nije dakle ni naša misija ni nemoguća, ni jedinstvena, ni vezana samo uz Božije čudo ili ratni zaplet.

RADNE SKUPOVE ODPORA ČEKA NJIHOV DIO KOJEG NITKO DRUGI NEMOŽE OBAVITI SVE KADA BI I HTIO, a jedva ima znakova, da netko misli na to. Tu i jest jedna velika razlika izmedju ODPORA I SVIH DRUGIH, koji na konkretna pitanja oslobodjenja ili šute, ili govore o tome, što bi učinili, AKI BI Hrvatska bila slobodna.

Nastavlja se. Otporaš

Otporaš
5th August 2012, 12:55
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (šesti (6)dio)

VIII. LEGALNOST KAO PREDUVJET ZA STVARANJE KLIME

ODPOR ne predstavlja jednu uskotračnu monolitnu organizaciju, koja slijedi jednog šefa u jedinstvenoj taktici, nego smo skup raznih tedencija, pa i ideologija, usmjerenih k akciji za rušenje Jugoslavije i za obnovu HRVATSKE DRŽAVE. S toga nije ni potrebno da na svim poljima rada ispupamo monolitno i zato dirigirani željeznom rukom odozgor prema dolje, sprovodimo istu borbenu taktiku na Kordunu i

New Yorku. Imamo spremljenu seriju članaka o REVOLUCIONARNOM INFANTALIZMU (vidi novinu, glavno glasilo HNO “OBRANU” br. 37-38 Madri, 1966., mo), kao bolesti koja prati svako revolucionarno vrijenje. Zato se neću baviti tim problemom u ovom sastavu, nu želim napomenuti, da su vrlo problematične koristi bili stanoviti potezi pa i naših ljudi, koji su mislili, da je mužkost i radikalnost u borbi ako u isto vrijeme misle da mogu biti legalni predstavnici lokalnih kulturnih, športskih i folklornih društava, predstavnici u velikim hrvatskim konstrukcijama, kao što je bio slučaj Vijeća, a u isto vrijeme organizirati borbene grupe i baviti se konspiracijom sa deset tisuća milja daleko od naših granica. U raznim zemljama : Francuskoj, Njemačkoj, Australiji itd., bačeni smo unatrag i izgubili smo na ljudima, materijalu, prestižu kao vojnici i konspiratori, iako zato nije bilo potrebe. s toga smo uvjereni, da je bezuvjetno potrebito odjeliti razne djelatnosti tako, da pad jedne grupe, izdaje jednog suradnika ili škandal ubačenih agenata-provokatora, nebi uništili jednim potezom rad na svim područjima i (što) je postignuto od mnogo godina. Osim toga ne vjerujemo u univerzalne genije, koji su sposobni isto organizirati Društvo Sv. Ante, Folklornu Grupu, KOMANDOS ili NA DESET TISUĆA MILJA JEDNU REVOLUCIONARNU ORGANIZACIJU.

Odpor je predvidio te posebne funkcije na način, da se padom jedne konspirativne grupe recimo u Jugoslaviji ili Austriji, ne kompromitira recimo HRVATSKI NARODNI ODPOR U TORONTU. Prvo jer to nije potrebno, drugo, jer mu je funkcija različita. Ad 1/. Ako Hrvatska nemože mobilizirati medju 7 miljuna Hrvata ili 150.000 Hrvata u Evropi potrebite ljude za izvršiti jedan akt terora, pa i koji jači akt potreban u psihološkom ratu, onda stvar hrvatske slobode stoji jako slabo i na tome neće moći pomoći jedna grupa od par ljudi iz Toronta. Ad 2/. Ako je dužnost naše emigracije u slobodnim i demokratskim zemljama predstavljati HRVATSKU, dokazati da u našoj zemlji vlada teror, da smo mi demokrati zapadne kulture, da tražimo pomoć u tim zemljama i javnu podporu zemlje, vlade, vojske i naroda, onda je jedini način, kako se to može postići, nečiniti terorističke akte u toj državi. Jedini način uvjeravanja u tim zemljama jest putem zbora i govora, ozbiljnim i savjestnim nastupima, sposobnim diplomatskim potezima, ustrajnosti, žrtvom, osobnim i kolektivnim radom na svim poljima, počem od Crkve do futbala, tiskanjem novina, knjiga, boršura i letaka na jezicima onih naroda, kojima govorimo, sudjelovanjem u javnom životu, radu i akcijama zemalja, kojoj pripadamo kao DRUGOJ DOMOVINI. Identificirati se sa svojim patničkim narodom u svim okolnostima i nikada zatajiti svoga hrvatskoga značaja, ali znati približiti se razlozima ljudima nove domovine. Sve drugo oni smatraju balkanštinom, i onda u kritičnim časovima. predaju nas Balkanu (to oni i danas čine nazivajući nas i pripisivajući nas “zapadnom Balkanu, mo), kao i 1945. godine.

Oni pak, posebno antikomunistički elementi, koji nas razumiju, i kako sam osobno mogao provjeriti, u 99% slučajeva nam kažu : idite u vašu zemlju, ubijte Tita, ubijajte komuniste, vršite gerilu, vršite protuteror, kažnjavajte krvnike i izdajnike, onda ćete steći simpatije boraca. Ovima ostaje dvoje : napustiti sredinu, koju mogu kompromitirati i bodit će drugu udjelbu, i 2.) primpremiti se teoretski, usavršavati se, u nadi da će biti pozvani u dani Čas. ili biti ukopčani putem svojih novih domovina, ako budu imali interesa za naše područje, ili se ukopčaju u onu struju i akciju, koja će imati interesa na našem području. Dogodilo se i opet će se dogoditi, da će nas jednoga dana pitati : šta imate, koga imate, što znate?

A RADNI SKUPOVI IMAJU DRUGU MISIJU,- i mogu se baviti sa svim i svačim, osim sa konspiracijom na daljinu, pomažući tako Udbu, i odmažući nastojanjima onih ODPORAŠA, koji imaju taj zadatak, kako bi mogli sutra biti ozbiljno prihvaćeni kao sposobni konspiratori, vjesti, gerilci, i dobri vojnici. Stvaranje klime za odgovorni politički rad u tim zemljama može se postići samo političkim sredstvima legalnosti. Isto je sigurno da će doći do previranja u svijetu i tada ćemo biti prihvaćeni i na plju konspiracije samo ako zaista znadnemo konspirirati i to dokazati, kao što je i na Vama da spremite političku kampanju, i da joj osigurate stalnost. vi ste u prvom redu Ambasadori Hrvatske i tu ćete kategoriju imati, ako se znadnete tako vladati.

Nastavla se. Otporaš.

Otporaš
5th August 2012, 18:50
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (sedmi (7) dio)

IX: POGRANIĆNA I BPRBENA PODRUČJA.

Sve navedeno pod točkom VIII.) ne odnosi se na one zemlje, koje nisu slobodne, gdje nema demokracije i nema mogućnosti za rad ili mi nemamo posebna interesa računati sa vodstvom ili javnim mnijenjem te zemlje. Isto se odnosi na pogranične zemlje kuda vode putevi našega rada na DOMOVINSKOM SEKTORU, za koje slučajeve vrijede drugi zakoni, druga pravila, norme i imena, pa i onda ako pripadaju ODPORU, ili SKLONIM ORGANIZACIJAMA. Moramo podpuno uvesti pluralizam : domivina, pogranične i neslobodne zemlje dgje se treba boriti, i slobodne zemlje, gdje tu borbu treba opravdati, političkim sredstvima braniti hrvatske interese, pa i same revolucionarne borbe. Sve to još ne znači da se neće praviti iznimke, ni promjeniti taktika, ali je sigurno, da uvjek mora postojati forum, koji će borbu pomagati, borbu opravdati, stvar zastupati legalno i legalnim sredstvima, i što jača bude borba, jače će trebati braniti istu. U isto vrijeme dok su u Alžiru pucale bombe i sablazno odjekivali poklici onih, koji su trebali biti poklani, ili dok su čovjeka lovili kao divlju zvjer ili letile gradske četvrti u zrak, ugodni, mladji i elegentni ljudi sjedili su u luksuznim Hotelima Pariza i Zuricha, i davali intervue novinarima, ili držali konferenciju za tisak, gdje su optuživali neprijatelja za istu stvar, a branili svoje za težu stvar. I nikome nije palo na um, da šefa jednog takvog ureda pošalje u neku akciji ili da prikolje francuskog konzula ili ubije šefa Policije.

dok se na pr. može razgovarati što jest ili nije pametno učiniti u Italiji, Austriji, Madjarskoj i drugim pograničnim zemljama, te u Njemačkoj, koja je bila naš saveznik i još uvjek je okupirana, a ima 100.000 pasošara i znatan aparat UDBE, – teško bi bilo shvatljivo ubrojiti u “borbena područja” USA, KANADU, ŠPANJOLSKU, ZELAND, AUSTRALIJU, itd.

U “borbenim područjima” zato neće biti stvarni RADNI ODBORI ili SKUPOVI, nego druge za to prikladne organizacije i za takav način borbe prikladni ljudi, koji se prije toga moraju ukloniti iz svih javnih hrvatskih društava i organizacija, kako njihov pad nebi povukao za sobom cjelokupni rad u jedoj zemlji i navukao na sebe mrežu ne samo Udbe nego i vlasti domaćih zemalja, koje nemogu i neće dozvoliti na svom teretoriju terorizma.

Zadatak je RADNIH SKUPOVA da organizira zato i kontrol onih elemenata, koji bi mogli biti agentprovokatori UDBE da nerazumnim aktima navuku osvetu domaćih vlasti i javnog mnijenja na Hrvate, kao što se dogodilo u Sydneyu, gdje je zabranjeno ime CROATIA jednom Klubu, a onda opet dozvoljeno, kako mi vele, kada je taj klub dobio UPRAVU KOMUNISTIČKIH AGENATA I JUGOSLAVENA. (Malo sam upoznat o ovom slučaju, pa ne mogu dati istinit prikaz ovog slučaja. Bilo bi poželjno da se netko javi tko je tada i u to vrijeme zivio u Sydneyu, mo). Oni koji su na utakmici Croatia – Izrael u sydneyu vikali : Heil Hitler mogli su biti samo agenti Udbe, ili ako su bili Hrvati, daleko im kuća od naše.

Za mnoge čujemo da “pojedoše Tita živa” a kod kuće su bili pokorni SKOJevci, zahvalni STIPENDISTI, i u emigraciju ih je dovela ideja o dobrom i jeftinom kapotalističkom životu, gdje somuni vise na drači, pse vežu sa kobasicama, a ljepušaste plavke vješaju se na vrat prvom koji naleti.

O striktnom pridržavanju ovih smjernica za rad izvan “BORBENIH PODRUČAJA” ovisiti će uspjeh na BORBENIM PODRUČJIMA.

Praviti revoluciju se može priredjivanjem lokalnih plesova, sviranjem na tamburicu, svetim misama i dovama u džamiji, pomaganjem boraca, tiskanjem knjiga i novina, javnim političkim nastupima u ime porobljene Hrvatske i – obranom boraca kao u mehlemskom (kada je skupona hrvatskih političkih emigranata 1963 godine napala jugoslavensku misiju u kojoj su isključivo bili agenti Udbe, mo) slučaju.

Malo će za Hrvatsku ućiniti oni, koji o revoluciji govore pod uticajem alkohola, kao očajnici, kao izgubljeni, dešperateri, kao nemoralni i indiferentni, a mnogo ili sve mogu učiniti stegovni, sredjeni, savjestni izgradjeni, inteligentni i osposobljeni ljudi za svoju posebnu struku. I riješ revolucija neka bude izrečena kad trebadne i bez obzira na žrtve, a neka ne bude izrečena kad joj nije mjesto, ni Čas.

nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
6th August 2012, 02:10
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (osmi (8) dio)

-ii-

X. DJELOKRUG RADA RADNIH SKUPOVA.

Iako će RADNI SKUPOVI teritorijalnog značenja i pogotovu oni PODRUČNI, biti koji će zapravo pronaći sve mogućnosti, koje treba za Hrvatsku izkoristiti, možemo fiksirati kao glavne točke:

1.) biti dostojni predstavnici Hrvatske naprema zemlji u kojoj se živi i to na svim poljima, jer će nas po našem drđanju cijeniti i primjenjivati na hrvatski narod ono što o nama, kao predstavnicima iz kontakta s nama vide.

2.) biti efikasni predstavnici ideja i ekipa ODPORA, kako se nebi na čitavi hrvatski kolektiv primjenjivala saznanja o negativnim elementima hrvatske kolonije, hrvatskih izdajnika, negativnih, anacionalnih i asocijalnih manjina, kao i hrvatskih skupina koje služe tudjina i škode interesima nacije gdje živu, kao što je slučaj sa Hrv. Bratskom Zajednicom, (Hrvatska Bratska Zajednica je osnovana 1893 godine u Pittsburgh-u. U to vrijeme nije bilo radničkih zaštita po današnjem sistemu. Skupina Hrvata se sastala i po starom hrvatskom običaju, osnovali jedbu “hrvatsku bratsku udrugu” za pomaganje braće Hrvata u nevolji. Ta hrvatska bratska udruga se razvijala i po drugim američkim saveznim državama, tako da je po svojoj obujnosti i socijalnoj važnosti spadala pod kategoriju osiguravajućeg društva. tako je ta početna početna Hrvatska Bratska Udruga postala Hrvatska Bratska Zajednica. Sve to nije loše, dapače, ta naša stara Hrvatska Bratska Zajednica je kod Amerikanaca i drugih narodnosti predstavljala Hrvate, Hrvatsku i hrvatske nacionalne probitke sve do iza WW!. Tada dolazi na scenu/pozornicu Beograd i njegova antihrvatska politika do te mjere da je lukavim metodama uvjerila upravu i preko nje sve članstvo HBZ da su oni Slaveni koji su došli ovdje “iz starog kraja” samo da se ne spominje hrvatsko ime, i da oni, tj svi mi “govorimo naški” samo da se ne kaže da se govori hrvatski. To je tako išlo i otišlo daleko da se je uđuture govorili za sve one koji su došli iz novoosnovane države SHS “da smo zemljaci”. Ovo je bilo tako sve do proglašenja Neovisnosti Republike Hrvatske 29 svibnja 1990 godine. Još će biti govora o ovoj teme. Ja sam bio jedan od tih koji sam postao žrtva jugoslavenstva unutar HBZ, te, iz mojeg ugla dledanja mogu dati neka objašnjena, Mo), koja je pred vlastima USA i Kanade govorila u ime Hrvatske, a za račun Jugoslavije i komunizma.

c.) medju predstavnicima stranih naroda uopće tražiti saveznike i prijatelje, pripremati suradnju na najširoj bazi za sutrašnju političku i eventualno vojničku kolaboraciju u borbi protiv Jugoslavije, a za Hrvatski Državu. Posebno pak sa žrtvama Jugoslavije, komunizma i velikosrpstva. (Osim Srba svi drugi su bili žrtve Jugoslavije i komunizma, mo).

d.) pratiti strani i neprijateljski tisak, propagandu, i odgovarati našim tiskom i propagandom, (i ovdje se treba reći da je hrvatska politička emigracija, bez obzira kako je bila podjeljna, razdjeljena, pocijepana, imala je svoje izvore i svoja saredstva tiska i propagande/promidžbe za suzbijati sve jugoslavenske laži o nama Hrvatima. Tu smo mi Hrvati bili dosljedni jedni drugima, mo), iz dana u dan, za svaki pojedini slučaj i to konzekventno, permenantno, a ne sporadično, svojevoljno, od vremena do vremena bez sistema, interesa i stručnosti.

e.) odgajati vlastite ljude za buduću zadaću, organizirati niz informativnih, odgojnih, stručnih predavanja, seminarija (kružoki, mo), tečajeva, skupnim predavanjem problema kulturne, ekonomske, vanjskopolitičke, vojnopolitičke, tehničke, organizatorske i druge naravi. Ukratko spremati se da budemo u stanju naš nukleus (naša uporišta, mo) pretvoriti u kostur i ovaj u dinamični pokret, koji će moći ne samo odoliti mizeriji emigracije nego i iskušnjima vremena i kalendara (to smo vidjeli u prošlom opisu: “sat i kalendar”, mo). Pretvoriti gradjanina-emigranta u borca-profesionalca-stručnjaka za raznorazna pitanja.

f.) biti logistička baza za snabdjevanje materijalnim dobrima one, koji to ne mogu učiniti, jer se na drugim sektorima nalaze angažirani, te radi toga – kao ljudi Crkve, koji živu za Crkvu (iako se često puta

“crkva” piše malim slovom, general Drinjanin ovdje stavlja veliko slovo “Crkva” kako bi dao oduška svojim kršćanskim i katoličkim osjećajima i podvukao važnost Crkve, a ne kako je to nedavno izjavio jugoslavenski Udbin Ubojica Ilija Stanić, da general nije bio praktični katolik/kršćanin, mo), i moraju živjeti od Crkve, pa trebaju pomoć onih, koji mogu BAŠ NA TOM POLJU IZVRŠITI SVOJU DUŽNOST i od čega ovisi efikasnost onih, koji sve daju od sebe.

g.) posebno izdržavati svoj vlastiti tisak, svoje novine, svoje revije, stručne knjige, koje valja napraviti bez obzira što iste koštale, te dali se mogle ili ne prodati, financirati propagandu kako na stranim jezicima, tako i na hrvatskom, za domovinu, i sve ostale izročito nespomunute zadaće, koje logički proizlaze iz naše kondicije boraca za slobodu.

Mogli bi, da ne duljim, reći, da RADNI SKUPOVI moraju učiniti sve ono, što mi odavde nemožemo, odnosno što Hrvatski narod nemože iz zatvora koji se zove Jugoslavija.

Izmedju neizmjerno velikih potreba i izmedju kriminalne indiferencije mnogih Hrvata u tudjini, ljudi ODPORA preko svojih RADNIH SKUPOVA moraju naći jednu mogućnost a to je osiguranje minimuma i nastojanja da se postigne maksimum.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
6th August 2012, 11:58
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (deveti (9) dio)

XI.) PRIMJENJENI DUALIZAM KAO TAJNA USPJEHA RADNIH SKUPOVA.

Sve će ove za sada ostati mrtvo slovo na papiru ako se ne sprovedu u život ove ideje, ili ne zamjene drugima, boljima, prikladnijima, skladnijima, prihvatljivijima, kako hoćete. Ideje uopće vrijede toliko, koliko su se pokazale u primjeni i akciji.

Ima jedna osnovna psihološka činjenica, koju svaki od Vas mora u sebi riješiti, a onda primjeniti na organizme koje budu vodili za Hrvatsku. To je vječiti dualizam, da kažem dvostrukost, koji paralelno idu u nama i kroz nas na našu akciju.

U prvom redu to je borba dobra i zla u čovjeku, koja vuče svoj korjen iz doba pada čovjeka, iz istočnog grijeha, da se izrazim u poznatoj terminologiji iz Biblije. To je onaj egoistički “ja”, naša komotnost, naši osobni, obiteljski, trgovački i drugi interesi s jedne strane i žrtvovanje vremena, zdravlja, živaca, sredstava i života za jednu domovinsku stvar. Ako ju niste riješili u sebi, jedva ćete moći primjeniti na poduzeće kao RADNI SKUP, koje vodite ili u kojem nešto činite. To je ono “dobar pastir a što kaže inom, i sam svojim potvrdjuje činom”.

Jedna od težkih poroka (pogrešaka, krivica itd., mo) emigracije i kočnica mnogog rada jest onaj pretjerani individualizam, onaj “ja” iznad svega, kojega treba u radu podrediti onom “MI”, a to nije laka stvar i mnogi su inače vrijedni ljudi tu izgubili tlo pod nogama i spali na bijedno izživljavanje, na varanje sebe i ostalih. Osobni sporovi, osobne simpatije, razlike u sporednim stvarima, paralizirale su rad mnogih pokreta i kolektivnih pokušaja. Uvjek se susreće onaj “ja” kakvoga želimo drugima nametnuti, sa onim ja, koje sami sebi u času ispita savjesti ispovjedamo, kako se je reklo, sami sebi pred ogledalom ili u savjetovanju sa jastučnicom. (Kristalno jasno rečeno, hvala ti generale!, mo).

Bit će toga dualizma ili rada na dva kolosjeka, koji vode cilju, negdje se i dodiruju, ali svaki ide svojim putem. Tako na pr. suradnja ORGANIZACIJA ODPORA, koje su davno legalizirale, imaju stanovitu svoju personalnost, svoj “ja” kolektivni, i logičmo je, da gledaju na probleme suradnje u RADNOM SKUPU lroz naočale organizacije, one uže, kojoj pripadaju. Ima tu nekada i obveze prema vlastima, koje su im omogućile zakonsko i legalno djelovanje, a to nije uvjek slučaj sa drugim grupama, pojedincima, pa će trebati ljubavi i razsudjivanja i takta, da se rešpektira ove kolektive i njegove predstavnike. Dualizam izmedju takovih društava, kao na pr. KANADSKO HRVATSKI NARODNI ODPOR SREDIŠNJICA ERIK LISAK, i AMERIČKI PRIJATELJI HRVATSKOG NARODNOG ODPORA IZ CLEVELANDA,

ili izmedju komponenata istih i njihove udjelbe u RADNOM SKUPU, bilo onom teritorijalnog značenja ili onih posebnih, funkcionalnih, koji su izravno veza uz Glavni stan, mogli bi stvoriti probleme, koji bi kočili rad, ako ne ne uskladi taj dualizam u našem djelovanju pomoću razbora i autoriteta PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA NA ODNOSNIM PODRUČJIMA.

Uspjeh RADNIH SKUPOVA ovisiti će o uskladjivanju uloga u dva razna pravca rada, gdje čovjek dolazi u sukob sa sobom.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
6th August 2012, 15:01
POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (deseti (10) dio)

XII.) RADNI SKUPOVI ODPORA KAO DIO POKRETA ODPORA:

Pred ljudima Odpora ima više problema, pa tako i sjedinjavanje raznovrstnih elemenata u jednu skupnost, stavljanja aparata u pokret, vodstvo aparata, akcije i pkreta, i sukladjivanje toga sa stanjem u svijetu i drugim hrvatskim organizacijama, političkim strankama i eventualnim zajedničkim svehrvatskim forumima.

Dobar dio tih problema spada na RADNE SKUPOVE, i radi toga se ukazuju potrebe, da bi se stvorilo tijelo, koje će voditi ovaj sektor rada, to jest ujedinjenje svih RADNIH SKUPOVA U JEDNU ORGANSKU CJELINU.

Kao prvi korak treba stvoriti POKRET ODPORA kao izročito političku organizaciju, a koju bi vodili predstavnici PODRUČNIH RADNIH SKUPOVA. Tako na pr. predstavnici pet područnih skupova (izključivajući iz poznatih razloga riječ ZAPOVJEDNICI PODRUČJA, kao i svaku vojničku terminologiju) trebali bi tvoriti možda GLAVNO TAJNIŠTVO ODPORA, ili POKRET ODPORA, ili ih povremeno ujediniti u jedno funkcionalnom POLITIČKOM UREDU ODPORA, kako sam to bio pokušao sa Tomicom Grgićem, nažalost bez uspjeha, a o čemu ćemo posebno govoriti.

Tako bi se, zasad, separirali (odvojili, mo) pojmovi GLAVNI STAN I GLAVNO TAJNIŠTVO, ili GLAVNI TAJNIK I ZAPOVJEDNIK ODPORA, ili ZAPOVJEDNIK HOS-a, ili druge titule vojno-revolucionarnog značenja. Nesmijemo okasniti sa tom provedbom i nesmijemo pri tome imitirati Jelića i HOP, koji su se prije vremena i jednostrano reorganizirali i izložili udarima UDBE, VREMENA I AMBICIJA.

“U kući obješenog nesmije se govoriti o užetu”- veli jedna stara španjolska narodna poslovič a. Govorim o sebi. Ne zato, jer sam bio medju onima, koji su stvorili ime i organizaciju ODPORA, ni zato, jer sam bio medju onima, koji smo vodili bunu unutar redova organizacije, kojoj smo nekada pripadali, nego zato, jer je moja osoba dvojstruko važna :

a.) ja sam bio skoro jedina konekcija izmedju onih, koji su gradili i rušili, pa je zakonima života i potrebom borbe potrebno, da ne tražim za sebe ono,
što sam nijekao i samom Poglavniku, i danas niječem njegovu nasljedniku, (Dru. Stjepanu Heferu, mo) i

b.) ali ja sam bio i krivac, da nam nisu pristupili mnogi, kojima je moja osoba bila neprihvatljiva uopće, ili im nije dostatna za vodjenje Odpora i
oslobodilačke borbe, te traže da se moju osobu zamjeni IDEJAMA I KOLEKTIVNIM ZAPOVJEDNIŠTVOM ili VODSTVOM. To je i u duhu vremena
u kojem živimo, a i shvatljivo, jer se ne može voditi borba jednog naroda za slobodu u ime jednog generala, nego u ime jedne ideje. A generali ne
samo da nisu uvjek pogodni, nego i oni stare, umiru i griješe, te ni jedan razuman nemože tražiti za sebe ono, da “zna šta radi”. Borba za slobodu je
zajednička stvar i svi treba da znamo, šta se radi, kako se radi, zašto se radi i zašto se ne radi.

Imajući, dakle u vidu ta dva momenta, tj. ono što privlačim, i ono što odbijam, moramo izgraditi kolektivno vodstvo, kolektivnu sviest, kolektivnu odgovornost, i vezati se uz ideje i program, a ne uz osobe, kako i opet nebi pali u smrtne grijehe naše nedavne prošlosti.

Kao prvi korak, i barem na ovom vanjsko-političkom, legalističkom, normalnom i javnom radu stvorimo PRAVU INSTITUCIJU KOLEKTIVNE ODGOVORNOSTI I VODSTVA : POKRET ODPORA na FANJSKOM FRONTU.

Sporedna su imena, ali su RADNI SKUPOVI oni, koji to moraju obaviti. Zatim ćemo dogovorno sa višim zapovjednicima HOS-a, unutar i van ODPORA, potaknuti i probleme HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a iato tako na domovinskom-konspirativnom-revolucionarnom terenu pokušati doći do nekog organskog kontakta sa onima, koji pokazuju na tom polju interes i djelatnost.

Sa željom, da bi glavni ljudi Odpora preko osobnih i kolektivnih stanovišta na ovaj moj predplan odgovorili sa jednim konstruktivnim kritičkim stavom, predlozima i protupredlozima, želim uspjeh u radu osobama i institucijama, kako bi pred Bogom i Narodom preuzeli na sebe težku dužnost organizacije hrvatske revolucije, i uz naš vojnički i bratski pozdrav,

general Drinjanin,

U Glavnom Stanu Odpora
30. svibnja 1966.

Kraj ovog pisma/izvještaja.

Nastavlja se. Otporaš.

NB. A šta reći na sve ovo!, osim čitati, (pro)študirati, zapamtiti, širiti među Hrvatima da se zna i da se nezaborani kako su Hrvati u emigraciji živjeli, mislili, sanjalo o Hrvatskoj, radili za njeno oslobođenje, žrtvovali se, pripremali se za konačnu pobjedu, POBJEDU OPERACIJE “OLUJA” koju smo upravu jučer proslavili u Kninu, sedamnaestu (17) godišnjicu, za koju je general Drinjanin u ovim svojim povijesnim SMJERNICAMA ORVATSKOG NARODNOG ODPORA rakao prije, ima tome, punih 46 godina “…da ne možemo gledati na sat i vrijeme kada će se to zbiti i dogoditi, ali će se za sigurno zbiti i dogoditi…”.

Otporaš
6th August 2012, 19:57
DUH GENERALA DRINJANINA

general drinjanin
21.IX.1962.

Povjerenicima “DRINE” u Kaliforniji, Usa.

Dragi prijatelji !

Vjerujem da Vam je već stigla “DRINA” (br. 7-9 koji je posvećen kralju Jordanije Huseinu I, mo) i da ste ju raspačali. Želim Vam ovom zgodom reći, da je nova “DRINA” (br. I. 1963., mo) posvećena ocu Fra. Dominiku Mandiću. povjesničaru, koji je najviše od svih Hrvata na polju znanosti dokazao ne samo potrebu našega stava, nego i opravdanje sa čisto znastvenog stanovišta. zato smo prigodom Njegova 50 godišnjeg misnikovanja i Zlatne Mise i pojave knjiga o muslimanima i Bosni i Hercegovini, istome posvetili ovu “DRINU” koju sada radimo. Biti će nešto veća nego zadnja i puna stručnog vojničkog štiva, posebno stručno štivo o psihološkom ratu, revolucionarnoj borbi, itd. Puna je klišeja (slika, mo), posebno izradjenih za ovu zgodu sa polja povjesti. Činimo to zato, da se borci desintoksiciraju (osloboditi se…, mo) od otrova, kojega im je nesretna hrvatska stranačarska politika u krv uštrcala. Nova “DRINA” je u redu. Rade ju mladi. Administrator “DRINE” je mladi emigrant Živko Vasilj star 28 godina, rod fra. Vendalina (Vendalin Vasilj je bio župnik na jednoj od 4 hrvatske župe u Chicagu, mo). Urednik “DRINE” ima 26 godina i zove se Željko Bobek, novi emigrant, koji je bio šef jedne grupe Odpora u

Sarajevu i pripada novoj generaciji Odpora. Intelektualac, iz poznate obitelji, poznati borac. I tako, oko starih boraca kao Pjanić, batušić itd., sakupljamo mlade i na njih gradimo.

Iz nove "DRINE" ćete vidjeti mnogo toga, što će Vas napuniti ponosom i nadom. Vidili ste u New Yorku, (Radi se o osnutku jedne sveopće hrvatske krovne organizacije, kojoj su dali ime HRVATSKO NARODNO VIJEĆE. Njen prvi predsjenik je bi Dr. Ibrahim beg Džinić. Ovo Vijeće nije dugo živjelo zbog velikog straničarstva. Propalo je. Drugo HRVATSKI NARODNO VIJEĆE je osnovano u Toronru 1974 godine i živjlo je do osnutka RH., mo) da je Odpor bio predstavljen po solidnim , izgradjenim i pouzdavim borcima. Delegat iz Australije je naš glavni predstavnik i mi smo mu platili put. Mi smo imali 44 punemoći u rukama od druđtava diljem svijeta. Pomalo dižemo nove, a mi stariji pazimo, da nam se dušman ne infiltrira. I sada nešto što uvjek ponavljamo.

"DRINA" se daje u 2.000 kom. u Evropi, a da zato ne dobivamo ni za platiti poštarinu. Tiskali smo milijun letaka u godinu dana i razaslali, na sve strane svijeta. Tisuće pisama odaje priznanje. Posebno radimo u Evropi, gdje je naša meta 30.000 mladi Hrvata, koji u danome času mogu postaviti prve hrvatske divizije. Valja na to misliti. Ljudi su izvarani i Vi to znate. Zato se mi tim ljudima približujemo velikodušno i liberalno. Ne tražimo članarinu, ne prodajemu "DRINU", jer bi ju bilo težko platiti. Ima sada 40.000 radnika i to iz naših pasivnih krajeva. Mi nikoga ne organiziramo da strada od njih. Mi ih samo odgajamo. Uspjeh neće izostati, jer kada se vrate, znaju šta treba misliti i raditi. Znate da je Južna Amerika zatrovana, bijedna. Ovisi o Vama u Usa., i nešto o Kanadi i Australiji. Naši ljudi su proputovali sve kolonije. I sve to sami financiramo. A ti su izvori uvjek dobrovoljni prilozi od vas nekoliko sviestnih grupa, koje su shvatile. Govorilo se u New Yorku o duhu Kalifornije, gdje se Hrvati ne dlože (mislim da je general htio reći: gdje se Hrvati ne svađaju, mo). "DRINA" je takova. Pomozite nađe nastojanje. Nova DRINA je dupla nego obišno. Pravedno bi bilo, da ljudi to vide i jače pomognu ovakova nastojanja. Mi smo nesebično radili i žrtvovali u svakom pogledu. Ako ne nadjemo više razumjevanja, zastat ćemo i rad skučit na minimum i to Baš sada kada bi trebalo podvojstručiti. Vi ste u mogućnosti dati svoj novac, mi u radu, treći u krvi. Jedni na političkom, drugi na vojničkom polju. Bez Vas, to znajte, ni mi nemožemo. Naš glavni Povjerenik brat Ante Krsinich, 15029. Inverness St., San Leandro, Cal. Usa. stoji Vam na raspolaganje. Možete i preko njega dobiti Drine, i suradjivati, i sredstva poslati. I što prije, tim bolje.

Mnogo je naša nada postavljena u Vas u Kaliforniji baš radi sviestnoga stava u osnovnim pitanjima hrvatske politike. Žrtvujte tamo gdje možete. Bratski i srdčano Vas pozdravlja odani Vam

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
6th August 2012, 22:12
SA ŽELJOM I DUHOM U SLUŽBI HRVATSKE

general drinjanin
21.IX.1962.

Br. A. Krsinich,
Usa.

Dragi Nate !

Primio sam pismo i ček na 58 dol. Baš nam je dobro došlo, i blagoslivamo te, jer nismo imalo imali za kupiti marke. Dodje čovjeku nekada pa je pun k…., ali valja izdržati.

Ima dosta prijatelja, koji bi htjeli, kao Ti DRINU svakih mjesec ili 15 dana. Tu to je još gore, jer ovako svakih 2-3 mjeseca dobiješ nešto, a onako bi za svaka tri broja nešto. Da, kada bi bilo desetak kao Ti, onda bi to bilo drugo. Bumo vidili…(General Drinjanin je napisao u OBRANAMA 1965-66. preko 15 nastavaka: "Povodom smrti dra. Vladka Mačeka", u kojima je opisao internaciju dra. Mačeka i razgovore

s njim. Dr. Maček bi često puta u svojim govorima sa generalom upotrebljavao zagorsku izreku “bum vidili”. Čitajuću generalove članke, pisanja i pisma, on tu Mačekovu izreko često spominje, mo)…

Drago mi je da si u stalnom i osobnom kontaktu sa Andrijom (Artuković, mo). On bi još imao auktoritet, nitko drugi. Nu on nemože. I godine…Tu si u pravu kada govoriš o Andriji, jer mnogi pitaju zašto Andrija ne stane na čelo. Veseli me da mu jedna kćer ide u sestre, pa će služiti Bogu, jer nekad izgleda, da ljudima i tako nema spasa.

New York !!! Mi smo žrtvovali sve. Rude je išao sa punom taškom punemoći a nije izabran. (ovdje se radi o prvom HRVATSKOM NARODNOM VIJEĆU iz godine 1962., mo). Nisu htjeli. Izabrali su ljude, koji su daleko. Ostaje po starom : Tomica (Grgić, mo) Beg (Ibrahim beg Džinić, prvi izabrani predsjednik spomenutog vijeća, mo), Danica (novina, tjednik hrvatskih franjevaca u Chicagu, mo), Chicago i dvije godine nade….

Od tamo je bio prisutan inžinjer Kirigin (Nikola Kirigin iz Californije, imao hrvatsku vinariju, mo) i vele moji, da je ostavio izvanredan dojam. Zašto ga misu izabrali? Oni iz Munchena , Argentine i Australije, odakle je stigao na naš trošak moj Rover, (treba ipak reći da u nekim pismima koje sam do sada iznio, general ne govori baš tako o Srećku Roveru kao sa “moj Rover”, mo), su daleko. Ostaje sve kao i prije. Ima veliko vrienje u U HOPU, ali nema ih tko povesti. Pokazao se čiča Hefer slabić, a bio je svašta. Ilić je hulja. (Dr. Andrija Ilić iz Londona, jedan od najljućih protivnika generala Drinjanina, mo) i bio je dezerter svoje vojske, a danas govori o krvavom gaćama. Na zadnjem posjetu Hefera Domobranu u Chicagu, bio je i on (dr. Ilić, mo) sa Heferom, pa se počeo pištoljiti sa krvavim gaćama, jurišati itd. Tada mu je pripadnik HOP-a, Domobrana, poručnik Šego (Stipe Šego, pripadnik sedme (7) skupine Božidara Kavrana Akcije DESETI TRAVNJA, koja je u Mađarskoj pala Rusima u ruke u prosincu 1947. Bio je u Sibiru kao ruski zarobljenik sedam dodina, mo) rekao pred svima: gospodine Ministre, vi mnogo govorite o jurišanju, stegi, krvavim gaćama, a god. 1941. Vi ste se proglasili talijanskim državljaninom, otišli u Beč i študirali (kao i današnji predsjednik RH. dr. Ivo Josipović koji je, kada je grmilo, pucalo i kada su se gaće krvavile, otišao u Beograd študirati, mo) kada su Trolistaši padali kao snoplje. Kada je 1944. bila provedena generalna mobilizacija njegova godišta, NIJE SE POVRATIO, nego je deklariran DEZERTEROM. Kasnije u 1945. čekao je u komisiji Ruse sa Srbima i ostalima sa šljivovico i cviećem. Oženjen je bivšom djelatnom gestapovkom, inače Cehnjom čistom i k tome je ista ateist. zašutio je kao kurva i on i Hefer i prestao je “jurišati”. Ja bi opravdao one, koji su bili partizani, ali ih nebi postavio za ministre, i spriečio bi da harangiraju u ime mrtva Poglavnika. Naruči “Napredak” iz Buenos Airesa i čataj Ti osobno, pa ćeš viditi svu tu bijedu. Šaljem ti to, tj. oglas i adresu.

“N A P R i D A K”

JEAIK JEST NAJVEĆE NARODNO BLAGO

Borbu za hrvatsku slobodu, državnost, nezavisnost, suverenost, demokraciju, sreću, obraz, čast i veličinu treba voditi na svim frontovima, jer smo i napadnuti na svim frontovima.

Srbijanski su nasilnici možda najprije udarili na naše najveće narodno dobro, na naš lipi hrvatski jezik. Mi tada još Srbe ni Srbijance nismo poznavali, pa je radi toga i prodor na tom polju bio najveći. zato i čestitamo svima onima, koji su uočili opasnost i zovu na uzbunu.

“NAPRIDAK” se bori za naš čisti hrvatski jezik kojim su zborili naši Kraljevi i danas zbore didovi i bake. Otrov je uštrcan u naš organizam, branimo se. Čast “NAPRIDKU” i njegovu uredniku i vlasniku Peri Tutavcu (1913-1985), mo) i svim onima, koji ga pomažu rišima i dilom, suradnjom i doprinosom. Izvrši i Ti, hrvatski brate, Tvoju dužnost. Predplati se na “NAPRIDAK”.

Nalazi se u pripremi za tisak knjiga: “SRBIJANSKI BARBARIZAM”. Ti je zbirka srbijanskih izraza, koje nažalost, privareni, i u neznanju, svi upotrebljavamo. (pa i sama pisma generala Drinjanina vrve srbijanštinom, mo) Mi nećemo ništa sa Srbima, i još najmanje njihovih “sočnih izraza”. Odbacimo ih, jer su nedostojni jednog starog i kulturnog (hrvatskog, mo) naroda.

“DRINA” NARUČUJE ZA SVOJE UREDNIKE PRVIH DESET KNJIGA, A MOLI SVE SVOJE SURADNIKE, PRIJATELJE I DOBROČINITELJE, DA KUPE TU VRIDNU KNJIGU. Svi bi “KRUGOVI PRIJATELJA DRINE” trebali naručiti barem po jednu knjigu, kao i sva društva, organizacije i grupe.

Narudžbe i novac slati na adresu: “NAPRIDAK” Dupuy 87. Buenos Aires, Argentina.

PREDPLATOM NA “NAPRIDAK”, BRANIŠ HRVATSKI JEZIK I HRVATSKU ! ”

Neznam kuda ćemo, ali Tebi osobno velim, u povjerenju, da će iz Newyorškog brašna biti malo hrvatske pogače (ovdje je general predvidio na vrijeme da HNV iz New Yorka neće uspijeti. Oni koji prate ova pisma iz sadržaja istih mogu uvidjeti razlog ili razloge neuspjehu, mo). Jelić i Oršenić su prije polaska u New York organizirali napade na Vojsku, mene i posebno radi toga jer sam zagovarao pomirbu sa pukovnicima, koji su u vezi sa Krnjevićem, (DR. Juraj Krnjević, predsjednik HSS poslije smrti Dra. Vladka Mačeka 1964., mo), a za koje znam da su pošteni Hrvati i drđavotvorni. Upravo javljaju da su Jelića njegovi najuži Izvršni odbor na čelu sa Frkovićem i Bućem izključili zi HNO, (HRVATSKI NARODNI ODBOR, mo). To je cirkus. Nas optužuju da smo nacisti i da smo ubijali, a izabrali ga da vodi “domovinsku sekciju”. Jadna nam majka!

Pokušaj pokrenuti malo duhove da pomognu Drinu inače nećemo moći izdržati. Pozdrav svima. Kada odgovorim svima, pisat ću ti opet i reći kome sam pisao i nove veze objasniti. Tvoj Maks. Podpis.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
7th August 2012, 15:13
SURADNJA RADI HRVATSKE – IZA VAŠIH LEDJA STOJI ODPOR

general Drinjanin
21 veljače 1963.

Drabi moj brate !

Eto, jučer Vam je odgovorio Bebek (Željko Bebek, mo), pa bih ja samo želo nadopuniti u pogledu pisama upućenih osobno meni. Osjećam se neobično sretnim radi Vaše suradnje i zalaganja. Vašim riječima ujedno stavite točku na uvod u našu suradnju i od sada ja Vas smatram jednim od najužih suradnika našeg Stožera. (Ja sam već pisao o dru. Miljenki Dabi Peraniću i on je već poznat svim onima koji su imali priliku čitati i pratiti ova pisma. Dr. peranić i ja smo godinama radili u ustom poduzeću. Istini za volju ja sam ga savjetovao 1962. da se priključi Odporu i da se jevi generalu, što je on i učinio. Svojom suradnjom dobio je generalovo povjerenje da je kasnije postao desna ruka generala Drinjanina i član Glavnog Stana, mo). Imate jednu vrlo delikantnu i značajnu misiju i smatramo Vas šefom našeg odsjeka za vojnu povjest. Od sada pa unaprijed možete računati s nama na život i smrt. Niste više sami i ne trebaju Vas moriti brige u mogledu ledja. Iz vaših ledja stoji Odpor. Dijeliti ćemo Vaše uspjehe, ali i neuspjehe. Treba uvjek ljudski računati i sa 7 mršavih godina. (mislim da svak zna šta ova izreka znači, mo)

U ovom broju “Obrane”, koji izlazi za par dana, dali smo znati, da izlazi list “La Croatie” (Kako sam već prije pojasnio da smo dr. Peranić i ja dugo razmišljali, neovisno o generalu Drinjaninu i Odporu, da počmemo s jednom malom privremenom “novinicom” LA CROATIE. Kasnije se je ta ideja ostvarila s pomoću generala i Odpora. Sve ukupno je izišlo samo 6 brojeva. Prestalo je pomanjkanjem novšanih sredstava, mo) i da molimo sve naše prijatelje, da vas pomognu moralno, materijalno i suradnjom. Nećemo za sada stavljati karte na stol radi Vas, kako bi mogli dati prve korake bez Odpora, a na najširoj elastičnoj bazi. Vjerujem u uspjeh Vašega podhvata zato, jer je iza njega Vaša osoba i zato, jer sam voljan dijeliti Vašu sudbinu. kada bi nam sve zatajilo, neće zatajiti tiskara “Drine” i Vi ćete ići naprijed.

Odobravam Vam kontakte s HOP-om (ovdje moram reći da sam osobno na tome radio, jer sam tada još bio član HOP-a a naš zajednički prijatelj Josim Čavčić je bio predsjednik društva “Dr. Ivan Šarić”, kao i

predsjednik Hrvatskog Radničkog Saveza, HRS kojeg je dr. Peranić bio tajnik. nismo mogli prekinuti s prijateljima koji su i dalje ostali u HOP-u, odnosno u HRS-u, a mi, skoro svi, prilikom nesporazumjevanja novodošle politike HOP-a i pritiskom pojednih zaguljenih članova iste, napustili smo HOP i prešli u Odpor, mo), kao i sa svim drugim Hrvatima, koji stoje na državotvornom stanovištu, bez obzira što ti ljudi pisali o nama i posebno o meni. Ogromni dio ljudstva je apsolutno idealistički raspoložen, a ako im fali jedna vizija na našu problematiku, gledanu iz bliže perspektive, to je radi njihova vodstva, koje je intelektualno i politički zakržljalo. Naprijed, dakle, bez straha i kompleksa. Ono što Vam sada u nastavku pišem, možda nije akademski ali jest jako plastišno i u vojniškim okolnostima ima svoje znašenje: idite naprijed i jednu ruku uvjek držite pred sobom za udarac, za obranu, za što bilo ili pipate u tami, ako ista vlada, a drugu ruku uvjek držite otraga…..za svaki slučaj. Tražite suradnike i savjetnike, ali nikada nemojte pasti u kučnju, da pravite neki odbor. Vaša intelektualna superiornost moći će Vam dozvoliti vršiti potrebni ekvilibrij.

U pogledu vlč. Čuljeta ja apsolutno odobravam redosljed misli, koje ste iznjeli i više drćim do onih masa HOP-a, koje su i tako u konstatnoj pobuni, nego do zakržljali konzervativaca i ne znam kako bih ih sve nazvao, kao što su Jelić, Oršanić i kompanija.

Prilažem Vam prvu stranicu “Obrane” i na poladjini našu unutarnju okružnicu, da vidite, da mi slijedimo s Vijećem, jer smo ga mi napravili, a ako netko izleti iz njega, nećemo to biti mi. Pokušajte, a ako ne uspijete, ne trebamo se ljutiti. Dobiti ćete sve, što imamo i što izidje iz tiska izravno i o tomu će voditi brigu bebek. Budite stalno s nama u kontaktu. U pogledu Vašeg ljetovanja, možete računati na moju kolaboraciju. Ja mogu ovdje napraviti praktički, što god želite. (Ovog ljeta 1963 godine je bio prvi posjet Dra. Peranića generalu Drinjaninu. Prije njegova odlazka za Španjolsku, pitao me je da kako bi se on, kao čovjek glazbe, trebao ponašati pred jednim vojnikom i generalom Maksom Luburiće.! Rekao sam mu da je Maks jako jednostavan i da je sin seljačke majke, te da neće imati s njim nikakvog problema. Kada se je Dr. Peranić povratio s godišnjeg odmora, za dugo nije mogao prestati govoriti – i to sve najpovoljnije – o generalu Drinjaninu, mo).

Želeći Vam mnogo uspjeha i dobro zdravlje, uz rukoljub Vašoj gospodji, odani Vam:

general Drinjanin.

ps.

1. Nadjite jednu adresu, koja će biti javna. Možda poštanski pretenac, to je najzahvalnije. Javite nam odmah tu adresu, i mićemo, čim ju dobijemo, tiskati jedan oglas na hrvatskom, u našoj tiskari, sa tom konkretnom adresom. Taj ćemo oglas odmah uputiti svim našim povjerenicima, i razbacati odatle, iz Francuske, po cijeloj Francuskoj. ALI KAO GOTOVU ČINJENICU. To jest: toga i toga dana izlazi novina, pod imenom tim, i tim, sa adresom tom i tom, izlazi dvamjesečno, košta toliko i toliko, naručuje se, na toj stalnoj adresi. Mole se za suradnju, predplate, oglase itd.

2. Mi ćemo glavnim našim uputiti odmah jednu povjerljivu okružnicu, i oni će odmah pomoći, i staviti na raspolaganje fond “DRINE” itd. Vama za list. za “početni fond”. Dapače, kao utemeljitelji. Mi jamčimo za svaku svotu, koju predujme, pozajme, itd.

3. uputiti ćemo Vam kopije pisama, koja budu pisali u korist lista. Ima u Kanadi nekih mogućnosti, jer se tamo govori francuski kao i engleski. Ima na Orientu. I u Francuskoj ima masa Hrvata. ja mislim da možemo našim posredstvom dosta toga smjestiti, jer odmah imate povjerenike, koji će se staviti na raspolaganje. I u Parizu ima masa, koja iako nas ne begeniše, ipak vjerujem da će kupiti list, (ja sam ga osobno prodavao i sa mnogima se zamjerio što ga nisu htjeli kupiti, izgovorom da ne “barata” (govori) dovoljno francuski. Koliko me sjećanje danas, poslije skoro pola stoljeća, drži, nisam nikada uspio prodati više od dvadesetak novina. Najviše smo se “poćesali” tj. dobrovoljne priloge kupili, mo), prvi i jedini, koji izlazi na francuskom jeziku. Ime: možada “CROATIE” ili kao to dodje na francuskom? Možete i drukčije, mi u tom pravcu neželimo Vam nametati mišljenje.

4. Važno je da donesete vijesti iz francuskih i hrvatskih kolonija, makar nešto. Prihvatite razna društva, zajednice, radničke Saveze, katolička itd. društva,- ali ne za savjetovanje, jer onda iz toga brašna neće biti

pogače. Vi ste vlastnik, urednik i ideolog lista. Samo tako se može. Izvanstranački, i za sve, to da, ali kao mušterije, i ne ne kao ODBORNICI. Neka Vas Bog toga spasi ! Nastupite da izlazite sa listom. I pozovite sve na gotovu činjenicu, ali ne na svjetovanje i savjetovanje, jer ste gotovi. Idite malim ljudima, i sa šinjenicama. Trebate oglase, suradnike, predplatnike, dobrotvore, povjerenike, ali ne odbornike, članove suuredništva itd. Poslušajte me, pa bolje manje, skromnije, ali sigurno. Izgrizli bi Vas kao crveni mravi (što se na selu i pučki kaže "prčimravi", mo) svi ti parama gladni i duhom siromašni intelektualci, kojima vrvi Paris.

Tvoj Maks,

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
7th August 2012, 22:46
HRVATSKA, EUROPA I SAVJETI MAKSA LUBURIĆA

general DRINJANIN
15.I.1963.

Brat.M.Dabo Peranić,
Paris.

Dragi brate i gospodine !

Vjerovatno ste mislili, da nisam odgovorio, kako Vam nebih trebao reći, da ne. Nu kako je najugodnije ugodno se iznenaditi, mogu Vam reći, da sam čekao, kako bih Vam nesamo u stisnuo junačku ruku o prihvatio Vaš plan, nego i ponudio nešto više, a i dao neke ideje, kao kompliment.

Da nismo imali stvar sa obranom naših dječaka u Njemačkoj i list "OBRANU" već bi to bili načinili. Nu nije kasni nikada, što je za domovinu koristno. Dakle : prihvaćamo ideju lista.

Konkretno: za prvi broj dajemo Vam 500 NF., (NF znači "Novih Franaka", jer je Francuska 1960 godine, zbog rata u Alžiru i velike infalacije, od prijašnjih 100 franaka napravila jedan NF, tako da je svaki stari franak bio jedan cenat. Ja sam tada zarađivao mjesečno manje od 500 NF. To sam naveo da bi se donekle mogla, danas, u godini 2012, dobiti ideja vrijednosti tih 500 NF., mo), a za daljnje, svi trebamo podmetnuti ledja. Vjerujem da će se za list dobiti nešto u Francuskoj, mi ćemo isto pomoć, Vi ćete isto pokrenuti krug prijatelja, koji će pomagati, jer ljube domovinu. Naći ćemo mecana medju bezuvjetnima oko "DRINE". A onda, kao i uvjek, napried, napried, kada se posrne i padne, ustati se i napried, do kraja, dp pobjede ili smrti. Mi stojimo uz Vas.

List bi trebao biti u Vašim rukama i to bez diskusije. tko pridje, neka suradjuje, nu nedajte se preplaviti od jalnih (u ovoj smislu lažljivaca, mo), mudrijaša, profesionalnih politikanata, kojima nije ništa sveto, doli sama osoba vlastita. Ali kada vide da jedna stvar ide napried, onda jednostavno brenzaju, ruše. Obećavaju pomoći, ali tuše. Bolje imati manje pomoći i manje savjetnika, jer će Vas izgristi. Mogu Vam reći primjer prof. Prcela, dobrog i odanog Ive, (prof. Ivan Prcela je sa svojim suradnicima prikupio od tada još živi i preživjeli Hrvata sa Bleiburga, Križnog puta i drugih Titinih i partizanskih stratišta, svjedočanstva o ubijanju Hrvata, sastavio i izdao kjnigu 1970 godine ne engleskom jeziku OPERATION SLAUGHTERHOUSE, a prevedena je na hrvatski u Zagrebu 2005 s naslovom HRVATSKI HOLOKAUST II., mo), koji je došao k meni i iznio plan. (da se zna, prof. Ivan Prcela je bio sa generalom 1963 godine preko cijelog ljeta. tada su se ona dvojica upoznali, sprijateljili, postali iskreni suradnici za isti cilj i za istu stvar, stvar HRVATSKA. Tada je prof. Prcela tu u Carcagentu . ili okolici – upoznao jednu Španjolku, zagledao se on u nju a i ona u njega, zaljubili se jedno u drugo, te iz te ljubavi su se oženili 26 prosinca 1963 god., a vjenčani kum im je bio general Drinjanin, mo).*Danas su već dvije knjige van, a skoro će i treća o Bleiburgu. Šaljem Vam neke stvari, pa i te knjige. Posebnom poštom. Dakle, skoro je obolio živčano. Nisu htjeli pomoći. kada je uspio, onda se ponudili, da ga odmognu. Kada smo progurali, onda omalovažavaju. Kada nije uspjelo, vriedjaju, denunciraju. Računajte s tim. Dakle : uzmite stvar kao stvar života i smrti, bez povlačenja, paleći brodove, za sobom, kao Hernan Cortes, kada

se iskrcao u Mexicu. Ta novina ili će biti djelo Vaše, životno, poput one pjesme kiplinga, ili će biti mrtvorodjenče uz mnogo intelektualnig babica.

U prvom redu : sve što od “DRINA” i “Značaka” dobijete Vi i Luburić Žarko, kojemu ćemo pisati, neka bude u taj fond. Dat ćemo poslati sredstva i sa drugih strana. Povezati ćemo Vas s prijateljima, i poslati Vam kopije pisama. Stavljamo stvar u pogon. Učinite i Vi isto.

Rekli ste šta ćete pisati. U redu. Obarati neistine. Govorite o Hrvatskoj u Evropi, nadjite materijal o Iliriji francuskoj, govorite nešto o tome šta je bila Francuska Revolucija u svietu, pokušaji Napoleona da stvori Evropu. Nezaboravite De Gailla, koji vodi Evropsku politiku na našu veliku radost. Nismo protiv amerike, nego smo za Evropu. Francuski narod može više učiniti za slobodu Hrvatske, nego itko. Obradite pohvale francuskih generala hrvatskim vojnicima. Sudbina je u rukama vojnika Evrope i u Ujedinjene Evrope. (Eto, vidite danas kako je veliki general Drinjanin mislio prije pola stoljeća gdje naša hrvatska treba pripadati. On je proročanski uvido da Hrvatska pripada Europi i da su Hrvati Europljani, na suprot mnogih Hrvata koji su danas iz svojeg slijepila proti toga da Hrvatska bude članica Europske zajednice, mo). Mi smo moderni ljudi. Mi smo za svaku ideju, ako ulazimo u nju kao slobodni ljudi.

Možete računati sa suradnjom naših prijatelja muslimana, Hrvata, i internacionalnih krugova. Francuska je velika zemlja i nije izgubila ugleda medju muslimanima. Dobit će ga skoro, gdje ga je izgubila. Sve je to relativno, to će se viditi skoro. De Gaulle je izišao pobjednikmo u Alžiru i skorom će biti, na drugoj bazi, što je bio i prije. To se vidi u Maroku, koji se približuje Španjolskoj i Francuskoj. To se vidi i u mnogim afričkim zemljama. Influencija Francuske je velika na Orientu unatoč svega. Tim putem i na francuskom jeziku prodrieti ćemo. Vi ste vojnik i radite za Hrvatsku sa najidealnijim ljudima. Nije važan uspjeh, nego dobar put. Netko iz ekipe će stići. (general Drinjanin je često puta znao reći da će netko iz EKIPE ODPORA STIĆI, s njim ili bez njega, U HRVATSKU: To se je obistinilo u Domovinskom ratu, mo). nismo egoisti, nego ekipa sviestnih ljudi. Neću vas ostaviti nikada. Imamo neprijatelja, jer imamo ideja. Branimo ideje. zato ćemo imati i prijatelja. Uvjek. U svim prilikama. U svim krajevima i u svim okolnostima. Računajte, dakle, sa tim činbenikom.

Možda bi bilo dobro, da se krećete na liniji : Hrvatska država, Demokracija kao plod francuske revolucije, Evropska sudbina, vojnici kao stup Nacije i savezno sa vojnicima Evrope i najjačim nacijama, Njemačka, Francuska, za Evropu slobodnih Nacija, Evropa Patria ili Patrija! To je najširi hrvatski, vanstranački, program za Hrvatsku u Evropi koja se izgradjuje. “Odpor” pak /Resistencija/ komunizmu Tita i Jugoslaviji. Tu ćemo naći saveznika u Francuskoj i to brzo. Mislite na to, da sa prvim brojem u ruci idete na čelu jedne delegacije kultrunih Hrvata k predsjedniku De Gaullu, predati mi PRVI BROJ KAO PRVOM EVROPEJCU, kao Prvom Vojniku Evrope. hrvati su dobri, zahvalni, vjerni saveznici. De Gaulle obnavlja Napoleonovu slavu (kao što će doći vrijeme da će Hrvati obnoviti slavu Poglavnika, Ustaša i NEZAVESNE DRŽAVE HRVATSKE, mo), i dati će Evropejcima novi Horizont za budućnost. Nebojte se stvarati zaključke. Gloria je i pasti pa i propasti sa velikim ljudima, za velike ideale, u velikim činima. Treba imati smisla za Poviest. vi ste povjestničar, mald, zdravih pogleda, bez predrasuda, bez hipoteke. Budućnost je vaša. Znajte se žrtvovati za nju. To daje veličinu, daje snage, smisla za život. Bilo sretno!

izradjujemo Dionice, konačne, za prodaju i izmjenu. Staviti ću Vam na raspolaganje i to u korist Vašega lista. Pokrenut ćemo i druge naše u Francuskoj. Smatrajte se pripadnikom, ekipom, i idemo do kraja, do pobjede.

nemojte pisati o mojoj osobi. Nego o Hrvatskoj Vojsci. Nisam ja šef, nego suradnik. Nismo skup, nismo amorfna masa (ljudi bez oblika i ideja, mo), koja treba goniča, ovna, nego demokrati, sviestni ljudi, patrioti, pripadnici jedne radne ekipe. Neka nas vodi ideja. Budućnost je, tako, naša.

Mi radimo i na mogućnosti, da tiskaru osposobimo za više stvari. U tom slučaju, kasnije, dosta Vam je izraditi materijal, srediti, ima ovdje prijatelja, koji znaju francuski, fratara, za korekciju. Za list, buletine, Vaše knjige, i zašta bude trebalo.

Na kraju : kada vrieme postane ugodnije ljudi će mnogi ovamo u goste. izkoristiti ćemo priliku, da Vas tko dovede, pa de se i osobno upoznamo, govorimo i dogovorimo. A sada: napried u ime Boga i Hrvatske !

Grli Vas odani Vam

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
8th August 2012, 12:14
U IME SURADNJE

D R I N A
Apartado 5024
MADRID – ESPANA

Uredništvo i Uprava
general Drinjanin Madrid, 26.II.1963.

G. Dr. Miljenko Dabo-Peranić, urednik “La Croatie”, Paris, France, G. Derviš Šehović, generalni tajnik društva BH Hrvata muslimana, g.Dr. Mahmoud Muftić, bojnik predst. Odpora kod Sveislamskog Kongresa.

Braćo i gospodo !

Budući da svi Vi suradjujete na jedan ili drugi način sa Odporom i Vojskom, a kako je meni fizički nemoguće uviek koordinirati sav rad i sve odnose, to Vas molim, da bi se izvolili povezati i medju sobom, i kako bi i tim pomogli nastojanja svoje vojske na tako važnom sektoru kao što je suradnja sa listom ” La Croatie “.

Može se s pravom govoriti o frakasu hrvatskih političara više iz tehničkih razloga nego iz ideoloških ili radi pomanjkanja rodoljublja. Nisu znali koordonirati rad i stvarati hrvatsku organsku demokraciju, nego su svoje “ja” nametali jednom tako kompleksnom tielu kao što je jedna emigracija nastala iza jednog političkog poraza i gubitka države.

Nova generacija uniela je u taj kompleks i svoj vlastiti “ja” nastao u krvi, progonima i pobunama masa, koje traže svoje mjesto u političkom, socijalnom i kulturnom zbivanju, a da i ne govorimo o ekonomskom kao spiritum movens desorientiranih, koji su pošli trbuhom za kruhom u zapadni sviet.

Hoćemo li nešto iz svega toga htjeti naučiti. Dužnost vojske je u anarhična vremena dati primjer sviesti, stege, požvrtvovnosti, sredjenosti, idealizma u službi vrhovnog cilja. Mi smo, dakle, uzeli sudbinu svoga naroda u svoje ruke. Šta je prema tome izživljavanje “dotrajalih”, opravdanje izgorenih, naprezanje desorientiranih i divljenje nepoznatih tjeranih ambicijama, kompleksima, i agentima Udbe! Ne spominjem kruhoborce, koji su iz “politike2 napravili zanat zarade hruka bez motike. Eto, toliko. A na Vama ja da koordinirate rad na području, gdje Vam je to moguće.

Ja Vas sve pozdravljam u nadi, da će moje rieči naći odjeka u Vašim srdcima i umovima. Pozdravljam Vas našim vojničkim pozdravom,

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
8th August 2012, 19:56
ZAVRZLAMA DR. MUFTIĆA POLITIKE

Pisalimo smo o dru. Muftiću prije i iznosili iz prijašnjih pisama generala Drinjanina njegovu blistkost HRVATSKOM NARODNOM ODPORU i suradnji s generalom i drugim istaknutim Hrvatima, osobito visokim dužnostnicima HNO. Sada ću ovdje iznijeti jedno pismo generala Drinjanina kojeg je on pisao dru. Muftiću, bez datuma, ali zato je spomenuo datum pisma kojeg je dr. Muftić pisao generalu Drinjaninu. Bit će još govora u nadolazećim pismima o dru. Muftiću. Ovo sve iznosim, kako sam već i prije rekao, poradi povijestnih vrijednosti ovih pisama. Kada ja to ne bih danas činio, čvrsto se bojim da se za sadržaje ovih pisama nikada ne bi ni znalo, jednostavno zato, jer ova pisma nisu bila izložena javnosti, osim, rijedkih slučajeva, privatnog karaktera.

general Drinjanin,

Bratu Muftiću, sa kopijama br. Šehoviću i Dabi.

Dragi brate Muftiću!

Dobio sam Tvoje pismo od 2.12.1963. kao i priloge, koji su trebali izići u novoj “La Croatie” posvećena Sveislamskom Kongresu. Kako si mi poslao kopiju to predstavlja, da si Dervišu i Dabi poslao original i drufu kopiju, pa ću i ja tako učiniti, da stvar bude jasna i da si zašparam istu stvar više puta pisati, a njih se izravno tiče, kao i nas dvojice.

Ništa Ti ne velim radi tona pisma. Naučio sam se, da od vremena do vremena gubiš živce, i onda napišeš stvari koje sutradan požališ. Inače sam naučio “da me jebedu” odozgor i odozdol, sprieda i straga, ali su moji živci u redu, imam smisla za humor, i možda sam i dobar psiholog ili psihotekničar, pa znam stvari postaviti na svoje mjesto. Da nisam uvjeren, da je Tvoje pismo plod posebne psihe kao posljedice psihološkog rata, gdje ima svašta kao u srpskoj salati, nebi ti na posmo ni odgovorio, jer nebi mogao vjerovati da tako lako mjenjaš smjer Tvojih juriša: sad sa Hrvatima protiv Vlaha na Drinu, sad sa Vlasima i Beduinima protiv Save i Države Hrvatske. Pročitaj pismo, odnosno kopiju kad se središ, pa ćeš viditi da je tako.

Ti meni veliš šta sve trebam tiskati, poslati, itd., a kad Ti velim hajmo promjeniti uloge, pa ću ja Tebi sugerirati, a Ti iazvrši, konkretiziraj snove neprespavane noći, ljubavi za Hrvatsku i Islam, nedaće i “NAŠ NEUSPJEH SA TURCIMA I KAURIMA” – onda pišeš gluposti. Ili razumi i mene, ili izvrš Ti. Ja sam mnogo noći proveo bez sna, ali i mnogo toga drugoga naučio, ali što se nemože, nemože. Ja nisam ničiji sluga da me plaća, itko, i najmanje Tebi mislim slati zahtjevnicu, jer znam da nemaš ni sam, a ja ne očekujem ni od koga plaće, a nisam ju uzeo ni od Države Hrvatske. (Nisi sam, dragi moj generale, mo).

I sada o posebnom broju LA CROATIE. Ista je zamišljena kao tumač hrvatskog naroda pri Francuskoj, i zato da ukopča Hrvatsku u Evropsku misao. Zahvaljujući idealizmu i sposobnosti Dabe, te prodanim Drinama, značkama itd., i pomoći užeg našeg Kruga, pomalo idemo sa listom. Svaki broj donese nešto o muslimanima, o Hrvatima muslimanima, kako i treba. Jedan je posebni broj posvećen KONGRESU, sa člankom o tome, sa fotografijama, klišejima, itd. Velika je Tvoja zasluga pri tome, i ako te ne izdaju Tvoji živci zadužit ćeš Hrvatsku i Islam. A ako ne, onda ćeš doživiti najtragičniji frakaso, jer ti ljudi neće vjerovati ni kad bi se dao razapeti na križ ili sažeti sa benzinom kao budisti u Wietnamu. Radi se o tome da ne stavljamo LA CROATIE u drek, ona nije anonimni letak, gdje sem može neodgovoreno voditi psihološki rat, propaganda, gdje se može i lagati. Može se i u novini lagati, nu onda to mora izgledati istina. Inače, ne samo da ne koristi, nego šteti. Jedna ovakova sveta i ozbiljna stvar kao La Croatie, koja mora otvoriti vrata hrvatskoj kulturi, da udjemo kao narod u enciklopedije, u kabinet prefekta, intelektualaca, novina, ministara, diplomata itd. I ti treba govoriti i o glagoljici, o kralju Tomislavu, kao i o Safebegu Bašagiću, Džaferbegu Kulenoviću, pa i o Firuzu Starijem i mnogočemu.

Medju materijalom kojega si dao stoji i jedna rezolucija. Ti meni pišeš, da imaš preliminarnu dozvolu hrvatskih muslimana da braniš tu poziciju prema Sveislamskom Kongresu. Opravdan je Tvoj gnjev, ali onda se moramo služiti istinama, ili poluistinama, koje bi mogle izgledati kao istine, ili pak neistinama, koje koje ne izgledaju tako. Ti ćeš dokturirati iz psikologije i bit ćeš jednom, nema sumnje, stručnjak psihološkog rata, i to znaš. Ali !

1. U listu “Bosanski Pogledi” br. 30. novembra 25. medju pismima uredništva stoji pismo Šefki Bega Muftića, gdje taj izročito veli da mu je pisao Derviš, ali da ne pristaje da bude član odbora, izročito se ogradjuje.

2. “La Croatie” izlazi NAKON TOGA i donosi podpis toga gospodina na jednoj Okružnici, koja se zalaže za generala Drinjanina, Odpor itd. Pustimo na stranu Šefkine gluposti i razloge, ali znamo da taj nije prijatelj Odpora i Drinjanina. Nu to je sporedno, ali nije da se stavlja LA CROATIE u tu situaciju.

Koliko će sutra biti takovih izjava ako donesemo ona 18 imena ! Koliko će izgubiti ugled La Croatie, a koliko će dobiti Adil (Zulfikarpašić, mo) koji čeka sa kuburom da opali na Hrvatsku !

Jesuli gg. Šehović, Horić, (Alen, Alija, mo) Mehmedagić, (Enver, mo) Lepić napisali one članke, ili dali su dali za to dozvolu? Pitam da ili ne? Šta će biti ako sutra u Hr. Glasu, Reviji, Bos. Pogledima, Danici itd. izidje notica, da nemaju pojma o tome, kao i podpis Šefkibega.

Opravdan je Tvoj gnjev na Sveislamski Kongres, kao i onih koji lupaju po Vatikanu, ali je onda opravdano da i mlada braća Tomići (Srećko i Rudi iz Toronta, mo) u “Našem Putu” ili letcima, ili fotokopijama pisama, pitaju, šta je sa Kongresom, priznanjima. A Deželić je jednom tiskao letak, gdje je bilo navedeno da nas je priznalo desetak zemalja. Kada su trupe blizu Zagreba može se reći da su i u predgrajima, inače, ako ih nema ni u Velebitu, ni Petrovoj Gori, onda je to šprdnja. Tako su izgubili sve šanse španjolski komunisti brbljajući i vodeći hladni rat kako “borci” napreduju prema Madridu ili se tuku po ulicama, kako sam pred par godina sam čuo.

Meni nisi rekao ni jedne rieči o tako važnoj stvari, a jesi mnogo sporednijih stvari i po pet puta spomenuo. kako najednom da to mora biti u dvije nedjelje, ili sve gotovo. Ja sam bio nekakav kuršev general i znao sam zapovjedati i izlagajući svoj život, s revolverom u ruci, ubijajući pobunjene vojnike, dao snage mojim zapovjedima. Medjutim što manje danas budemo zapovjedali, imat ćemo više izgleda, da nas se posluša, ako ne sluša.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
9th August 2012, 01:31
ZAVRZLAMA DR. MUFIĆA POLITIKE (drugi (2) dio)

Nemože se intelektualce izvrgavati tome, da se moraju odreći nas. Poglavnik je izgubio sve kad je izgubio ljude uma. Radić je grobar Hrvatske zato, jer je sve neseljake prozvao pokvarenom gospodom, a popove lopovima, i nije imao tko povesti narod u revoluciju. Mi ne smijemo tu pogrešku napraviti za volju efimernog (kratkotrajnog, prolaznog, mo) taktičkog uspjeha. Jeli Enver i Horić, respektivno, napisao svoj članak ili dao Vam ovlast. Poznavajući mentalitet tih ljudi , nezavisnost i rezervu do stanovite granice, ja dvojim, a ako sam se prevario, uzimam na sebe pogrešku. Nu u ni kojem slučaju nećemo dozvoliti, da kao Jelić (dr. Branko Jelić, predsjednik Hrvatskog Narodnog Odbora, mo) žongliramo (driblamo, mo) s imenima ljudi, baš zato jer ih poštivamo. Možda ćemo ih dobiti sasma, ali ne ako njihova imena upotrebljavamo na ovakav način. zato je Jelić ostao sa torbarima, i zato je predmet šprdnje. Ja volim da ljudi dodju malo kasnije, ali sa uvjerenjem.

Nevjerujem isto u svrshodnost jedne takove LA CROATIE. Dobro je govoriti o Orientu, možda tiskati posebna izdanja za njih, ali nije naš cilje vitlati odnose Bassa, Nasera, itd. u pogledu Braće. (Muslimana, mo). Ja nisam uvjeren da jedna hrvatska novina koja je namjenjena francuskoj javnosti, mora vitlati probleme onako kao što ij predstavljaš : ratovati protiv Francuske, Engleske, Sirije, itd. radi njene diplomacije. ONI TO NE ČITAJU, niti uzimaju ozbiljno, niti značimo šta za njih. Mi njima trebamo govoriti o Hrvatskoj i hrvatskim muslimanima, o narodu, progonima vjere, o vezi, o gospodarskim, vojničkim, stratežkim, kulturnim itd. odnosima na našem području, a ne davati im lekcije šta trebaju raditi u Siriji, Jordanu itd. Nesmijemo dragi Muftiću hodati po oblacima. Vi bi možda imali jače pero nego Walter Lipmann (Walter Lippmann (1889-1974) američki kolumnist za vanjske međunarodne političke odnose, mo), Alsop itd., čiji uvodnici kroje politiku, pokreću javno mnijenje, ali mi smo za njih limunada, i nema smisla igrati ulogu univerzalnih Do Quijota (je junak Cervantesova romana sa fantastičnim i

umišljenim idealima, mo), jer ćemo svršiti u ludnici ili pokrepati po ubožnicima svieta, ostavljajući kosti cijelom danjaluku, a Hrvatskoj nećemo pomoći. Niti ima smisla davati Titu memorandume, ako iz njih ne stoje djela, a ta djela nismo u stanju izvesti. Rieči kad se repetiraju (ponavljaju,mo) postaju propaganda, ali i gube vriednost.

Dr. Ramadan je Tebi i neki rod po ženi. Bio si snjim. Jeli on šef svega toga? Pa kad nam ne odgovara na pisma, ili zabašuri, onda šta ćemo reći beduinima, bassistima, i sto vrsta aktivista, mufttija, stranaka itd. Organizacija je u težkom stanju, naime Braća Muslimani, kao i Odpor, ali nije krivnja na nama, nego na "stratezima mira". To će se poboljšati kad se promjeni strategija i politika, a sam si mi pisao da Ramadana tiskaju (u ovom slučaju, guraju, laktaju, mo) Amerikanci i drugi da ništa ne napravi za nas. I šta će tu jedna skromna hrvatska novina iz Pariza, čija je misija pred Francuzima riešavati pitanje Hrvata, a ne politiku Orienta, gdje je već Francuska davno obrala bosta, a bere ga i Engleska, (pitam se danas, 8 kolovoza 2012 godine, dali današnji Hrvati razumiju ovaj stari hrvatski izraz "obrati bostan". Ja ću ipak reći što ja znam, da se kaže: obrao je bostan, za nekoga tko je bio u problemu, nije uspio, promašio je cilj, propai itd., mo), kao i njihovi saveznici.

Jedan memorandum u ime Središnjeg Odbora sa podpisima poslat delegatima je više svrsihodan, i ja ću ga tiskati, a i do sada sam tiskao sve pto je od mene traženo. Napisani memorandum, original, treba dati pročitati. Ali govoriti opet o Kongresu, za koji spremamo posebno izdanje, a neznamo da li će biti i da li će ga tko pročitati, ili uzeti na znanje i pretres, ili dfa li će nas tko predstavljati, mislim da nije uputno i eksponirati se i žonglirati sa tudjim imenima, i da sam ŠEFKI BEG DODJE TAMO I REKNE DA SMO HOŠTAPLERI, i sve je palo u vodu. Osim toga mislim da i mene treba konzultirati, na vrijeme, i osim toga pogledati da li imamo sredstva za to.

Evo pred pola sata dobio sam od jednog prijatelja ovu obavjest :

"Dne 22. studenoga 1963. u 16 sati predsjednik iračke republike, pukovnik Arif, pozvao je u predsjedništvo repubilke poslanika Ujedinjene Republike
u Bagdadu i zamolio ga da uruči Predsjedniku Djamel Abdul Nasseru jednu predstavku u kojoj iračka Vlada moli predsjednika Nasera, da
prosvjeduje kod jugoslavenske vlade zbog položaja muslimana u ovoj komunističkoj zemlji, tražeći uspostavu svih vjerskih i političkih sloboda.
Budući izmedju Iraka i Jugoslavije ne postoje prijateljski odnosi, predsjednik Arif je izabrao ovaj put, naglašujući u svojoj predstavci predsjedniku
Naseru, da se obraća njemu radi posredovanja temeljeći se na iskrenom prijateljstvu koje obojicu veže. Ujedno je Predsjednik Arif uputio svoje
iskrene pozdrave Hrvatima muslimanima, naglašujući da će uvjek pomagati u okviru svojih mogućnosti njihovu pravednu borbu".

Ovo je sigurno. Nu kad bi bilo optimističko, mi ipak moramo ovo izkoristiti, kao i sve druge, tamo i ovdje, u raju ili paklu, ali nesmijemo podpisivati ljude bez njihove dozvole, jer i oni imaju jezik, novine, mogućnosti i onda sve pada jer nam neće vjerovati ni ono što je zaista istina, kao ovaj telegram.

NISU STVARI ONAKVE KAKVE IH HOĆEMO GLEDATI, nego kakve jesu. Psihološki rat treba provadjati željeznih živaca, i znati razlikovati želje, koje su nam identične, sa stvarnošću, koja nam je jednako poznata.

Bilo bi mi drago da shvatiš gornje i odgovoriš sa podatcima, koje sam te molio. Meni sa kuburom u ruci govoriti je trošiti vrieme. Srdačno te pozdravlja odani Ti Maks.

Nadodano na poleđini pisma rukom/olovkom:

Dragi Dabo !

Pročitaj, misli malo o ovom. Nemožemo ispadati smiješni i neodgovorni.

Pozdrav. general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
9th August 2012, 11:59
PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA (prvi (1) dio)
prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH -Potrebno je reći da ova generalova poruka iz godine 1966 nije njegov povijestno poznati govor Hrvatima Toronta iz godine 1968. Taj generalo govor je mnogima poznat i može se pronaći na You-Tube. Ova poruka je pisana pisaćim strojem na 8 stranica. Original je kod mene i mogu jamčiti da još nikada nije bio prikazan u javnosti, bilo u kojoj formi, osm što je pročitan nazočnim Hrvatima na proslavi 25 obljetnice DANA HRVATSKE DRŽAVNOSTI u Torontu 1966. Poruka počima ovako:
Četvrt stoljeća nas dijeli od dana kada je bila proglašena NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA. Kroz ovih 25 godina dogodilo se mnogo toga i medju Vama ovdje ima ljudi, koji su bili medju stvaraocima Desetotravanjeske revolucije, ali ima i predstavnika jedne nove generacije, koja se rodila nakon toga dana. Prema tome imamo dovoljno kriterija da možemo analizirati značenje Desetog Travnja i povući potrebne zaključke.

U prvom redu bit će potrebno i još jednom obnoviti i ponoviti naš načelni stav u pogledu Desetog Travnja. On za nas predstavlja jednu raskrsnicu u modernoj povjesti hrvatskog naroda. Deseti Travnja je bio kulminacija jedne duge i naporne borbe, koju je vodio čitavi hrvatski narod. Griješe oni Hrvati, koji neće da vide veličinu toga dana iz sebičnjačkih razloga i stranačkih prestiža. Naime, kada ga nisu ostvarili oni, onda bi htjeli izbrisati taj dan i proglasiti ga danom sramote. Isto tako griješe oni, koji bi htjeli odijeliti taj dan od čovjeka, koji je vodio onu revolucionarnu elitu, koja je najviše učinila da dodje do Desetog Travnja. Radi se o Poglavniku Dr. Anti Paveliću. Griješe isto oni, koji bi htjeli Deseti Travnja proglasiti izključivo djelom Poglavnika i Ustaškog Pokreta, -ali ne toliko radi istih, nego da se proglase nasljednicima i baštinacima istih u svoje osobne i stranačke svrhe.

Nijekati zasluge hrvatskog naroda u tako velebnom aktu je proglasiti narod nezrelim i nesvijestnim narodom, kojemu su, eto, šaka ljudi uz pomoć Nijemaca i Talijana dali Državu. Istina je, da je cijeli hrvatski narod htio svoju državu, da se za nju borio, dao pola milijuna života, i istina je, da je na čelu borbene revolucionarne elitne manjine stao odvažan i hrabar muž, Poglavnik Dr. Ante Pavelić. Deseti je Travnja zato jedan povjestni dan, a na nama je, da ga obnovimo. Pokušat ćemo ovdje ukratko reći nekoliko ideja o tome što bi Vi, Hrvati Toronta, mogli učiniti u tom pravcu, koji je Vaš konkretni ulog, što imate pravo očekivati od nas, vojnika i revolucionaraca, i što bi mi, predstavnici ODPORA I HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA očekivali od Vas.

Rekli smo od Vas, od sviju prisutnih. Postizavanje i gubljenje slobode i Države jesu akti, koji se tiču cijelog narodnog kolektiva. Cijeli narodni kolektiv se raduje slobodi, uživa u njoj, bori se za istu i žrtvjuje u krvi, umnim, materijalnim i fizičkim vrednotama. isto tako čitavi kolektiv osjeća gubitak slobode, biva ponižavan od tudjina, biva ubijan od okupatora, biva pljačkan od nasilnika i izgnan iz svog vlastitog doma i domovine po onima, koji mu niječu pravo na vlastiti državni život.

zato ste i Vi, braćo i sestre, dio toga narodnog kolektiva, jedna grana, ili jedna grančica narodnog stabla, koje se nije osušilo jer ima korjenja, ima proljeća, ima srčike, ima lišće, diše, razvija se, bori se za biološki opstanak. Zato je i važna Vaša funkcija, jer ono što Vi možete obaviti nemože nitko drugi. Ako sve grane i grančice, sve korjenje, lišće i srčike bubu izvršavale svoju misiju, naše će se stablo odhrvati i preživiti sve silnike. Neka i ovo proljeće. prigodom 25 godišnjice bude dokaz, da je tako. Eto, uz veterane vidimo srčike, mlade Odporaše, koji su voljni ići stopama otaca. (“Stope otaca” o kojima general govori su stope borbe za Hrvatsku Državu, a ne kako to i danas naši neprijatelji i naši protivnici, govore da je ta borba za Hrvatsku Državu bila boraba za fašizam i nacizam, što je notorna LAŽ, mo). I tu i tamo već se čuju jeka o odjeci prvih pokušaja. Daljnje jeke i odjeci dogoditi će se u razmjeru prema onome, što naš hrvatski narodni kolektiv bude voljan i kadar učiniti.

Iz našega tiska mogli ste vidjeti da pišemo o VANJSKOM I UNUTARNJE FRONTU. Vjerujem da ste većina čitali i o našoj anketi o PROBLEMIMA HRVATSKE REVOLUCIJE. (Vidi OBRANU br. 32/33 1966., pisac Dr. Miljenko Dabo Peranić, mo). Znate da ljudi Odpora stvaraju svoje RADNE SKUPOVE.

Pisali smo i o HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI. U posljednoj OBRANI mogli ste čitati i o PREDUVJETIMA hrvatske revolucije. (isti broj OBRANE i isti pisac, mo). Da, o preduvjetima. Htio bi Vam o svemu tome nešto reći, jer je svaki od Vas, mužko i ženski, stari i maldi, fizički i intelektualni radnici, Hrvati svih pokrajina, stališa, dobi i vjeroispovjesti, pozvani dati svoj dio u radu tog VANJSKOG FRONTA.

Jedan od preduvjeta za uspješni rat protivu Jugoslavije i mrzkog nam srbokomunizma jest, da stvorimo APARAT, koji će tu zadaću ostvariti. naprama nama stoji jedan aparat sastavljen od raznovrstnih elemenata. Naprema njima treba pokrenuti hrvatski aparat, tehničare, snagu, koji će svladati taj postojeći srbokomunistički aparat. Sve drugo je pusto sanjarenje. Napravimo jednu usporedbu iz dnevnog života. Jedan lijep, mlad, sposoban, učen i prikladan čovjek ostvaruje svoje želje, pa i snove. Mlada i lijepa djevojka osvaja momka i uključuje se u božiji i naravni zakon radjanja, umnažanja i umiranja, osigurava kontinuitet obitelji kao osnovne ćelije ljudskog društva. Rekli bi vrši jednu misiju, ili prema izrazu Oca Domovine Ante Starčevića, vrši svoje deržanstvo. U obitelji, u obrtu, zvanju, politici, oružanim snagama, na polju umjetnosti, znanosti i bilo koje grane ljudske djelatnosti. U tu svrhu, već prema grani života, rada i zvanja, napravi se plan, pripremi se stručno, intelektualno, fizički, duhovno i duševno. I pedalj po pedalj, korak po korak, ostvaruje svoj san, svoju želju, svoj životni plan. Superira one poteškoće, koje nailazi na putu ostvarenja. To se dogadja i u braku, u politici, u trgovini, u vojsci. To je životna borba. Pada se i podiže se. Udružuje se obitelj, pleme, skupine, grupa, stranka, pukovnija, sindikat, i što nije mogao čovjek izvršiti sam, pokušava u zajednici. Borba naroda za slobodu, udružuje narod u tom velebnom planu. Ta radi se o svima. Zato treba i organizirati ljude prema njihovim sposobnostima, izobrazbi, inklinacijama, željama, mogućnostima razne vrsti. Borba izbacuje naravne vodje, one sposobnije, jače, odvažnije, pozvanije. Pokreće se kolektiv. Organizirani kolektiv, prihvaća borbu.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
9th August 2012, 15:56
PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA (drugi (2) dio)
prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH -Tom kolektivu se suprostavlja drugi kolektiv kojemu želimo nametnuti svoju volju. To je rat. Sukob ideja, htijenja, kolektiva. U ratu se bori, trpi, pada, umire, pobjedjuje ili budi.
Oni imaju snage, uma, ideja i organizacija, ovako se spremaju za rat. Oni koji nemaju ideja, ili nemaju snage za ostvariti ih, ili motiva za pokretati duhove za konkretne ciljeve, oni se izživljavaju u brbljanju, u izvikivanju parola, krilatica, spominjanju imena iz prošlosti, kite se tudjim perjem i bježe od konkretnih problema. Ostaju apstraktni u izvodjenju. I da bi prikrili pomanjkanje plana, snage i konkretnih uspjeha, dreče u vjeri, da će nadvikati svoju vlastitu podsavjest, koja im u samoći veli, da to nevodi ničemu. A da bi zaglušili glas savjesti onih, koji pitaju da im se odgovori konkretno : RECITE MI KAKO MISLITE DA ĆE SE HRVATSKI NAROD OSLOBODITI, optužuju te ljude, proglašuju ih ovakovima i onakovima, napadaju ih da su sišli sa linije, da su iznevjerili ovoga ili onoga, i da će za sve doći vrijeme. (Osobno sam prošao kroz ovakova prozivanja. Ovo ovdje govorim, danas, 9 kolovoza 2012., ne za mene niti za one koji su prošli kroz slične prozivke, nego za današnji novi hrvatski naraštaj koji, ni u snu, nije mogao naslućivati kroz kakove poteškoće je prolazila hrvatska politička emigracija u borbi za slobodu hrvatskog naroda i za uspostavu HRVATSKE DRŽAVE, mo).

Mnogo puta se radi o poštenim ljudima, pa ako ih pritisnete u četeri oka, reći će Vam, da jest, da je tako, ali da nemaju snage, da će umrijeti onakvi kakvi su bili, i dosta puta uz grižnju savjesti sprovode ostatak života u spominjanju tudjih imena, zasluga i djela. I onda zapadnu u duboki san, kao ljudi, koji moraju uzeti morfija, ili drugih droga, a da bi mogli zaspati. Tako čekaju konac vlastitog života. I kad je život gorak, stvarnost čemerna, kao što je gorka i čemerna stvarnost našega naroda, onda sanjaju ili pišu lijepe članke o tome, kako bi lijepo bilo kada bi bili slobodni, ili kako je lijepo bilo za vrijeme cara Franje Josipa (to su oni stari usidjelice sa kojima sam se često puta prepirao, baš i upravo zbog “cara Franje Josipa”, kao što danas Hrvati opranog mozga antifašističkom promidžbom govore kako je bilo lijepo za vrijeme Tita, mo) ili Padišaaha na Bosforu, ili se gledaju u odledalu žmireći i sanjajući, kako su na

Markovu Trgu, u uniformi, s odlikovanjima, u društvu milih i dragih, koji su davno nestali u vrtlogu klanja, progona i bježanja.

Posljedice takovog izživljavanja i sanjearenja su mistifikacija i prazna obećanja, svadje, optuživanja, medjusobna blaćenja, i sve ono što danas vidimo oko sebe. Trebala je doći 1966 i navršiti se 25 godina od DESETOG TRAVNJA, i 21. od propasti NDH i Bleiburga, pa da mnogi naši politički ljudi dodju do spoznaje, da je dosta sanjarenja, mistifikacije i obmamljivanja sebe i drugih.

Eto to su konkretni problemi i preduvjeti. Jedan od preduvjeta naše hrvatske revolucije jest u tome, da se mi slobodni predstavnici hrvatske političke emigracije sastanemo, kao Vo ovdje danas, i porazgovaramo oko okruglog stola o tome ŠTO MOŽEMO I MORAMO UČINITI JOŠ DANAS, što sutra, što preksutra, tko i što može, mora i zna ušiniti. Mi smo bili oni, koji smo u svoje vrijeme širili letke koje smo podpisivali sa naznakom SLUGE DOMOVINE. Mi smo uvjek bili i ostajemo prvi u zahtijevanju, da se hrvatski ljudi sastanu i slože i ušine ne sve, ili mnogo, nego svaki na svom mjestu, ono što može.

Što možete učinit Vi ovdje, koji ste se sakupili da proslavite dan državnosti, uz spomen na hrvatskog kralja Tomislava i 25 godišnjicu Desetog Travnja.

Možete učiniti to što ste učinili, doći, manifestirati se, tako, pred desetak tisuća Hrvata u Torontu, pred vlastima slobodne zemlje KANADE, koja ne samo da Vam ne smeta u radu za Hrvatsku, nego to gleda i dobronamjerno i diže ugled Vaših sastanaka sa prisustvom svojih uglednih predstavnika. Time ste već učinili jedan akt. Posvjedočili ste javno, hrabro, dostojno, da ste sinovi onog naroda (Pitam se danas, 9 kolovoza 2012. koja se Hrvatica i Hrvat ne bi ponosili s ovim izlaganjem generala Drinjanina, koji nije govorio u svoje ime, nego u ime svih nas Hrvata, i s onim Hrvaticama i Hrvatima velegrada Toronta koji su svjedoćili za HRVATSKU u ovoj slobodnoj zemlji Canadi, mo), koji je dao Kralja Tomislava i pred 25 godina stvorio i obnovio svoju Državu. Da ste braća, sinovi i djeca onih, koji su krvarili zato, da Hrvatska Država mogne 4 godine živiti usprkos svih potežkoća. tako će i hrvatski narod u Domovini saznati, da je u Torontu bilo 400 ili 500 osoba, koje su jednim političkim aktom u slobodnom svijetu protestirali protiv jedne mrzke tiranije, protiv jedne tamnice, jednog ropstva, protiv srbokomunističke i svake druge Jugoslavije. Potakli ste time i druge, da slijede Vaš čin. Dali ste primjer bratske snošljivosti, sloge i svijesti, jer znam da Vas ima, koji pripadate raznim hrvatskim strujama. Znam da se danas slavi Deseti Travnja u ovom istom gradu na drugom mjestu, a dogoditi će se to i u drugim mjestima. I na drugim mjestima neće se slaviti zato, jer se čaka Hrvata nije mogla složiti u tome, tko je od nas u našoj mizeriji veći, zaslužniji, pametniji ili čak ljepši i elegentniji, te prema tome pozvaniji da bude Predsjedatelj, govornik ili onaj, koji pusti, da ga aklamiraju, ili vole, ili slave, kao ono cenogorski serdari : ja tebi vojvodo, ti meni serdare, a kakve smo rdje, to vidi cijeli svijet i naš jadni narod, za koji nismo ništa učinili i čak ne mislimo činiti.

Možete, braćo i sestre, ovdje izvršiti i drugu misiju. Manje ili više svi vi radite, svi uživate prilično visoki standart života, mnogi imaju kuže, auta, frižidere, televizije, uštedjevina, i pravo je da ih imate, jer ste ih zaslužili svojim radom i žuljevima, u znoju i naporima bilo umnim ili fizičkim. Voljni ste i potrošiti za zabavu, koja je i te kako potrebna. Idete u kino i teatar, na izlete, zabave, plesove. Sve je to potrebno. Hrvatska će malo koristi imati od mističara, a sve ili mnogo može dobiti od normalnih gradjana, ljudi, žena i djece, koji rade, spavaju, misle, zabavljaju se, pa kako bi reka naš vrli fra Grga Martić: griješe i ispovjedaju se. I mnogi od Vas je dao za narodnu stvar vieše nego je mogao i imao. Neću spominjati primjere, iako bih mogao radi skromnosti tih osoba, koje su medju Vama…

Nastavlja se. Otporaš.

Domoljub
9th August 2012, 18:29
Bravo Otporasu!

Dali ti uopce spavas?

Koliko je tvoj dan dug?

Jesili uvijek na “drogi”, milin reci na kompjutoru!

Otporaš
10th August 2012, 03:54
PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA treći (3) dio)
prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH -Nebi htio biti kao onaj pop, koje je psovao one, koji su došli na misu, s ciljem da to prenesu na one, koji nisu došli. Htio sam samo reći, ako samo jedan mali dio onoga, što imamo dadnemo za stvar tiska, bili bi kadri učiniti mnogo na tom polju.
Da, čujemo nekada da šta će nama piskaranje, jer da je dosta 1000 Ustaša, i da će Hrvatska biti slobodna. Te je riječi izrekao jedan dobar moj prijatelj, ugledan intelektualac i zaslužan muž. Ali nemojte zaboraviti, da je nas 6 svibnja 1945. godine bilo 17 divizija, 300.000 boraca sa puškama, topovima, avionima, glavnim stožerima, pod barjacima i pod vrhovnim vodstvom jednog velikog muža, Poglavnika, vlastite vlade i sposobnih generala. Pa šta se je dogodilo? Napustili smo, nakon dobivenih bitaka, svoju zemlju, predali se kao roblje, bili poklani kao janjci i tjerani kao obični zločinci i još duge godine nakon svršetka rata.

Volimo mi bacati krivnju i na strani svijet, na zapad, kršćanstvo, islam, civilizaciju, a eto nedavno smao doživili i to, da inače pametni ljudi i u jedno uglednoj reviji (Hrvatska Revija koju je uređivao prof. Vinko Nikolić, mo) napadaju Svetog Oca i Vatikan, jer da ne brane dovoljno Hrvatsku. Pitam ih, zašto bi Hrvatsku branili Vatikan i Sveti Otac, koji ne vrše političke misije ni za Hrvatsku, ni za Vatikan, pa ni za Jugoslaviju, – kad mi sami Hrvati u emigraciji, gdje smo slobodni, jedva što činimo, da bi taj strani svijet uvjerili u naše pravo. Jedan hrvatski političar u svojoj revijici poručuje: za zašto se ne bi svadjali i zašto bi se slagali? Pa zašto da rimski, njmečki, poljski, ili američki kardinali moraju biti složni u pitanju Hrvatske i Jugoslavije, kada nismo mi Hrvati, koji smo pozvani da se perom i mačem borimo za slobodu Hrvatske. Mjesto neodgovornog harangiranja na Crkvu, kardinale, Vatikan i svećenike na hrvatskom jeziku, ti naši veleumni trebali su na latinskom komponirati jedan apel na 3000 biskupa, koji su se bili našli na Vatikanskom koncilu, i u tom apelu govorili o Hrvatskoj i spominjali zasluge Hrvatske i vjernost Crkvi. I mjesto optuživanja hrvatskih svećenika da pale crkve (nesumnjivo se ovdje radi o hrvatskoj crkvi u Torontu koju je netko zapalio 1969 godine, i zli i zlonamjerni jezici okrivili hrvatskog župnika te crkve, vlč. dra. Charles Kambera, mo) i falsificiraju Papine izjave, mogli su, kao mi, mali ljudi, tiskati na stranim jezicima knjige i darovati iste uglednim predstavnicima stranih naroda. Pa ipak, solucija je tu, medju nama, ovdje medju Vama. Samo jednim malim naporom, mi smo kadri tiskati knjige, revije, novine, letke, memorandume, pozive i molbe na svim jezicima svijeta i poslati to onima, koji će i o nama odlučivati.

govorili smo o preduvjetima. Da, preduvjetima. I to vanjskog fronta. Naših 17 divizija nisu pobjedili srbokomunisti, ali ih je uništio svijet, koji je o nama bio slabo ili nikako informiran. I dan danas, ovdje u Torontu, dobivate novine ne samo srbokomunističke, nego i one, koje izdaju hrvatski ljudi, pokreti, stranke, i u kojima se bezstidno optužuju ne srbokomunisti, nego oni hrvatski ljudi, koji su stajali na čelu hrvatskih postrojba, koje su se borile za Hrvatsku Državu čak i onda, kada iste nije bilo. Iz blata i tmine najednom izgmiže netko, tko ponavlja ono, što Udba želi. Odjednom vidimo hrvatske novine, koje to ponavljaju u vjeri, da će time umanjiti vrijednost ljudi, čiji je jedini grijeh, da se nisu dali zauzdati od ovog ili onog političara, koji nije voljan s nama razgovarati o tome, što se treba i može napraviti danas, nego piše i sanjari o tome što će učiniti ako i kada Hrvatska bude slobodna. Jedan se od tih čak i bavi i problemima kako će u novoj Hrvatskoj postaviti djecu u školu, i kako su djeca jednog generala samo toliko vrijedna koliko i jednog satnika ili radnika, a kao je u zboru pjevača satnik zborovodja, a ne general, iako još nikada nisam nigdje čitao da bi generali bili članovi pjevačkih zborova, niti je bilo problema sa satnicima koji su bili zborovodje, niti znam da bi bilo ikada čuda sa generalskom djecom u školama. Eto, vidite, tu možete učinit svoje. Za naš tisak i u ovom konkretnom slučaju “Operaciju HISPANIA 23”. Mi smo već davno razaslali knjige i već smo dobili prva priznanja, zahvale i obećanja. Vidili ste učinak knjige u svim sektorima života, i danas u doba hladnog tj. psihološkog oružja. tj. riječi i pisana slova, ideje i misli, i znajte, da ako to mi ne napravimo, neće nitko drugi, pa ni rimski kardinali, mjesto nas.

Govorili smo i o HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI. Čitali ste u jednoj novini, koja izlazi u Torontu (koliko je meni poznato bile su samo dvije hrvatske novine koje su izlazile u Torontu, a to je najprije bila novina GLAS DOMOVINE 1960, zatim HRVATSKI PUT 1963 pa dalje. Obje novine su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić, mo), da nema nikakva značenja činjenica, da se Vaš Predsjednik Gagro nadje na zasjedanjima, sastancima i dogovorima sa Predsjednikom Kanadske Vlade. U isto vrijeme dobivamo MAKEDONSKU TRIBUNU, od 6.I.1966. br.2015 i i koju čita pola milijuna izeljenih Macedonaca, i koja donosi na svojoj prvoj stranici iste te fotografije, i na obje brat Gagro, u društvu Predsjednika Vlade i ministra Gordona i vlč. Vasila Mihailova. Da, da je bilo Gagra, malih ljudi, koji bi kanadskim i drugim ministrima govorili o Hrvatskoj, mjeto hrvatskih banova i ministara u Vladi Draže Mihailovića i Subašića, onda nam se nebi 1945. dogodilo ono što se dogodilo, jer bi ti ljudi ipak nešto znali o Hrvatskoj. (Za današnji novi naraštaj Hrvata je potrebno reći da to oni znaju, da su u kraljevskoj jugoslavenskoj vladi Draže Mihailoviča u Londonu bili istaknuti članovi HSS, koji su sustavno, i rame uz rame, sa Srbima u toj istoj srpskoj kraljevskoj vladi, radili proti Nezavisne države Hrvatske i svih onih Hrvata koji su se u bilo kojem obliku borili za opstanak svoje Hrvatske Države General je htio reći da je Ratko Gagro bio na mjestu tih Hrvata u vladi Draže Mihailovića u Londonu, za sugirno se nebi dogodio BLEIBURG, mo). A onako su znali da smo svašta, samo ne ljudi, koji su zaslužili biti slobodni u doba, kada se i afričkim divljim ljudožderima nameće sloboda. Eto, dokle može dovesti zagrženost, slab primjer, gore vodstvo i pomanjkanje karaktera.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
10th August 2012, 10:58
PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA (četvrti (4) dio)
prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH -Zato je potrebno stvoriti HRVATSKI FANJSKI FRONT, koji će rado i uspješno pred strancima braniti stare i nove borce. Neka se sutra baci u borbu elita Odpora i izgine u nejednakoj borbi, dignut će se sami Hrvati, kao i 1941. te će iz osobnih, stranačkih i nama nepoznatih razloga oblatiti i ove borce, da su fašisti, nacisti, koljači, razbojnici, kao što se dogodilo i onima, koji su bili blaćeni skupa sa pokojnim Kavranom, Milošem i drugima, dok su prelomljenih udova i rebara, izmučeni stajali pred vješalima srbokomunista, neprijatelja hrvatske državne misli. I kao što se ti stranačari nisu digli 1941. u obranu NDH. ni 1945. u obranu pola milijuna izbjeglih Hrvata, nebi ni sutra ustali u obranu novih boraca. (to se najbolje može osjetiti danas kako vlada predsjednika RH Ive Josipovića i premjera Zorana Milanovića tretiraju hrvatske BRANITELJE hrvatsko/srpskog rata 1991/1995., mo). Znači da njihova žrtva nebi bila dostatno izkorišćena za Hrvatsku. A Hrvatska ima dosta martira, pa treba revolucionaraca, zapovjednika, tehničara revolucije, atentatora, komandosa, bomba, revolvera i drugih potrebština.
I na kraju : svaki od Vas kada izidje iz ove sale mora ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva. Mora pridobiti ljude u svim grupama. Ne zato da pridju u Odpor, nego zato, da u svojim organizacijama unesu duh bratske skoge, snočljivosti, potrebu suradnje i zajedničkih nastojanja. Kada se iz te bratske snošljivosti maknu iz svih organizacija lažni proporoci, Udbini agenti i nevjerni intereščije i brbljavci, koje će se lako razotkriti ispitivanjem njegove prošlosti, onda će i hrvatska emigracija moći stvoriti VANJSKI FRONT. Taj će onda VANJSKI FRONT podpomoći borce u domovini, a ne odmagati ih, i braniti njihovu svetu žrtvu pred svijetom, a ne blatiti ih, kao što rade danas. nemojte zaboraviti da sve svjetske velesile prevode svanu napisanu riječ hrvatske emigracije, i u danom času o našem radu na VANJSKOM FRONTU će ovisiti, da li će nas strani svijet pomoći, ili će radije podržavati na našem području srbokomunizam i jugoslaviju.

Ja Vam se zahvaljujem za ono, što ste do sada učinili na tome polju i pozivam Vas u ime onih, koji su voljni poći u nove napore, da nastavite pojačanim radom. O tome će ovisiti planski rad na Unutarnjem domovinskom frontu. Hrvatski narod gleda na nas, koji smo u slobodnom svijetu, da govorimo i radimo u ime njegovo, jer on to nemože. Rekli smo u jednom članku, da je, prema jednoj kinenskoj poslovici, bolje zapaliti jednu jedinu svijeću, nego čitav život proklinjati tamu. ODPOR JU JE ZAPALIO. Snaga je u nama, našim idejama, našim organizacijama, našim žrtvama, našim umovima i mišicima. Imamo dovoljno snage za osloboditi se, imamo i sposobnih ljudi, koje je u školama i mimo škola odgojio narodni

genij. Molimo se Bogu, ali uzdajmo se samo u ono, što smo sami sposobni, voljni i kadri učiniti. O tome, eto, ovisi HRVATSKA REVOLUCIJA.

Nemojte čekati ni časa. Naše je vrijeme davno došlo i može i proći, i ne zaboravite da nitko mjesto nas neće ostvariti našu slobodu. Mi vrijedimo pred Bogom i Narodom, pred Povješću, samo toliko, koliko smo voljni ušiniti u budućnosti. Mi smo samo zbroj sveukupnih akcija koje ostvarimo danas i sjutra. Glave gore vitezovi nezasluženog poraza, i naprijed za Boga i Hrvatsku, svaki na svom mjestu, svaki prema svojim sposobnostima i mogućnostima. Tako nam i Bog pomogao.

general Drinjanin.

Kraj ove Poruke Hrvatima Toronta.

Nastavlja se. Otopraš.

NB: Kako ste mogli i pročitati ovdje u ovoj Poruki Hrvatima grada Toronta gdje general kaže: "… svaki od vas kada izidje iz ove sale MORA ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva…i MORA pridobiti ljude u svim grupama…" Tako isto i ja kažem svim onima koji imadnu priliku pročitati ovu poruku, koja nije PORUKA samo za tadašnje Hrvate Toronta, nego je PORUKA svim Hrvatima U HRVATSKOJ U SVIJETU da se promiče PORUKA IZMIRENJA MEĐU HRVATIMA.

Otporaš
10th August 2012, 16:27
BRAĆI U KALIFORNIJI

Draga braćo! 5.3.1963.

Današnjom poštom i avionski šaljemo svakomu: Kršinić, Metković, Bošković, Džaferović, Šola i Bačan po jedan paket sa 20 "Obrana". Činimo to zato, unatoč stvarnog plana, da se sve razašalje preko Kršinića Metkovića, jer imamo stavonitih poteškoća sa administracijom, carinskim vlastima i t.d., ako na jedno ime šaljemo mnogo. Zato šaljemo na više adresa, a sve vas toplo molimo, da učinite sve, da bi se novine prodale u vašoj užoj okolici, a ako je to nemoguće, da bi ostatak poslali na našeg glavnog povjerenika, a isto tako, da se na njega obratite, ako trebate više primjeraka. Molimo vas isto tako, da nam što prije pošaljete u čeku iznos za prodane "Obrane" i "Drine", a možete ti isto predati bratu Kršiniću ili Metkoviću, ako je to vama zgodnije. Hvala Bogu, da kod nas nije bilo problema nepovjerenja, pa izaberite sistem, koji vam je najlakši, a da napravite obračun što prije, jer su nam sredstva potrebna.

Bili bi vam zahvalni, da nam pišete točan datum kada vam je paket došao. Ovaj broj šaljemo avionski po cijelom svijetu i ako vidimo da se to može i ubuduće, unda ćemo to uvesti kao pravilo.

Prije 10 Travnja i avionski stići će vam posebni Desetotravanjski broj "Obrane", pa ako nam ne javite protivno, poslat ćemo vam isto ovako kao sada, a onda obračunajte po istom sistemu,

Već smo vam javili što nam se dogodilo sa novom "Drinom". S mnogih mjesta nam javljaju, da su im stigle sve pošiljke, a na neka je samo dio ili ništa. Zapreke su uklonjene i nove "Drina" stići će redovno, a još staroga broja imamo dovoljno pa ćemo vam staviti na raspolaganje koliko mognemo. kako smo vam javili, prvi broj je posvećen fra. D: Mandiću i biti će kulminacija svega, što smo do sada tiskali.

Od ovog broja redovnom poštom neće se slati ništa, ali će glavni povjerenici dobiti na kraju razdjelbe ostataka za njihove potrebe. Kako vidite, mi smo naznačili ovom broju cijenu 0,50 dolara skupa sa poštarinom u nadi, da će braća prihvatiti ovaj sistem, kojega bi mi mogli završiti tako, da krajem svakog mjeseca dobijete novinu sa ne samo društvenim i političkim vjestima, nego i sa Domovinskim i svjetskopolitičkim. Mi bi vam bili zahvalni, ako bi nam dali svoje mišljenje o tim mogućnostima. Hrvatska vojska mora imati svoj glasnik i to je "Obrana", dok bi "Drina" izlazila tromjesečno kao čisto vojnički stručni list.

Dali smo napraviti još značaka (ovdje se radi o značkama Hrvatskog Narodnog Odpora koje su napravljene isključivo da se pomogne novčanim sredstvima tiskara DRINAPRESS. Ja sam te značke prodavao u Parizu po 5 N.Franaka, čto je bio 500 starih franaka, ili oko dva sata rada, mo) pa nam javite koliko ih još trebate, te ćemo vam ih dostaviti.

Uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
10th August 2012, 17:28
PRIKUPLJANJE HRVATSKIH BORACA ZA HRVATSKU DRŽAVU

general Drinjanin
29.I.1963,

br. Karlo Džaferović
81 lapige St.
SAN FRANCISCO, 10., California, Usa

Dragi poručniće!

U svoje vrieme pukovnik Pušić se je odavde dopisivao, a i ja sam Vam koji puta pisao. Kasnije znate šta se dogodilo. (Razlaz s Poglavnikom i generalova šutnja, nazovimo to kao “zimski san” od skoro pune četeri godine, mo). Medjutim opet se skupljamo i ovog puta definitivno. Veoma se veselim novoj vezi.

Dobili smo više pisama, čestitku i suradnju. Pjesma ulazi. Poslali smo 10 kom. Obrane, a “DrinU” će Vam dati naš glavni povjerenik:

Ante Kršinić
4070 Laguna Ave,
OAKLAND, 2., CAL. USA.

Obratite se njemu sa istim povjerenjem kao i meni samom. On ima i naše vojničke značke, a s njim ćemo urediti za budućnost i pitanje mjesnih povjerenika, pa se dogovorite. On ima adrese svij naših.

Imam Vaš veliki zapisnik, kojeg ste nam poslali. Mislim da ste obećali nastaviti, ali kako se ono sve dogodilo, nisam siguran, ali ću potražiti, možda je u arhivi. Svakako predamnom je prvi dio, i biti će upotrebljen u novoj knjizi o Bleiburškoj tragediji.

Kada dodjem do onog djela arhive, gdje Vam je slika, onda će je tiskati i vratiti. Stara je arhiva na sigurnom mjestu, i nije pri ruci. Nije se ništa izgubilo i neće. (postoje vjerodostojne priče, a ja ću to posebno obraditi, da neki Španjolac posjeduje preko 40 sanduka ili kutija arhive generala Drinjanina, koja je, naravno, došla u njegovo posjedstvo poslije pobijije generala Drinjanina 20 travnja 1969. Kako je došlo do toga da ovaj Španjolac ima tu arhivu, za sada ne znam, mo). budite smireni.

Da, tiskanica nije nikom poslata, jer su dogadjaji tako tražili. Inače poslao sam Vam letka u otvorenoj kuverti kao tiskanice. Tiskane stvari moraju tako ići, jer se manje plaća poštarina. Sve je dakle u redu, kao u Beču, kako su to naši stari govorili.

Hvala na Božićnoj čestitki.

Drago mi je da si starješina Domobrana. (Postoji neko nepisano – možda i pisano, ja zanj ne znam – pravilo u Ograncima organizacije Hrvatskog Domobrana, da oni nemaju predsjednika Ogranka Domobrana, nego Starješina Ogranka, mo). Mi nikoga ne priečimo, da pripada onoj organizaciji, koju izabere, a kao vojnici svi pripadamo svojoj vojsci. To je tako kod svih naroda. Dogovori se inače sa Antom.

Javi se. Pozdravlja te Tvoj odani

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
11th August 2012, 05:03
MOBILIZACIJA RADA ZA HRVATSKU DRŽAVU

Br. marko Bošković
378 N. Douglas St.
Los Angelse, 26. Cal., Usa.

Dragi brate!

Davno je tome da smo dobili Vaše pismo, kao i ček na 100 dol. Dobio sam i dopisnicu iz Paname na putu za Južnu Ameriku. Vidio sam iz nekijh novina (Slob. Rieš) da ste bili u Argentini, i da se vraćate. Mislim, zato, da ste već kod kuće.

Za buduće ćemo urediti slanje “drine” kako mi savjetujete, i to na Metkovića, a br. Kršinić, naš Glavni Povjerenik će organizirati za svu Kaliforniju. A ono što je poslato ili na putu, uredite kao braća kako najbolje znate.

Prema tome ako šta ostane, treba, ili bilo što, pa i pitanje dionica, fonda, itd. sve preko Kršinića. Naravno ukoliko Vam je komotnije i za Vas poželjnije.

Obećali ste mi poslati sliku ministra Tortića. Napišite nešto, pa ću donieti. Mi smo bili prijatelji ali i protivnici, ali smao suradjivali do smrti. Moji su ljudi njega pomogli i suradjivali, a da nije znao u Kanadi.

Pomalo prevladjava ” duh KALIFORNIJE” (Vidi “OBRANU” br. 18/19 1965., gdje se na prvoj stranici ima 40 podpisa istaknutih Hrvata koji su izjavili: “OD DANAS NE ĆEMO DONOSITI NITI JEDAN DOPIS NITI ČLANAK NAPISAN OD BILO KOGA, AKO JE PROTIV HRVATA ILI HRVATSKE GRUPE, STRANKE I POKRETA.”, gdje su Hrvati najsložniji, iako možda sami mislite drugačije. Na drugim mjestima je i gore…

Sa vlč. Vidovom smo u vezi. On s nama osjeća, suradjuje i sada ću mu tiskati jednu knjižicu, a prihod za zapaljenu hrvatsku crkvu u Torontu. (O tome sam pisao u prošlim opisima, mo). Mi ćemo to tiskati kao naš dar.

pozdravite sve naše do kojih dodjete. Mi nećemo iznevjeriti povjerenje, koje hrvatski vojnici u nas imaju.

Odani Vam, Vaš

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
11th August 2012, 13:44
ZABRINUTI SMO ZA SVAKOG HRVATA

29.I.1963.

Br. Filip Šola
1590. Sierra Ave.
San Jose, California, USA.

Dragi Brate !

Zabrinuti smo, jer nam se ne javljate i bojimo se radi adrese, da se nisu naša pisma, pošiljke i dionice izgubile. Javite se, molim Vas, da znamo samo, da ste dobili.

8.X.1962. poslali smo Vam na Vašu želju dionice u vriednosti od 300 dol., kao 20 Drina od br. 7/9. Potvrdili ste primitak dionica, ali neznamo, dali ste dobili "DRINE". Zabrinuti smo, jer ste na adresi stavili u jednom pismu br. 1690 kućni broj, a na drugom 1590. pa kako neznamo koja je točna, šaljemo Vam ovo pismo priporučeno, pa ćemo viditi hoće li se vratiti. Istina vraća se normalnom poštom, pa opet kasni, ali šta možemo.

"DRINA" je nekima stigla, nekima ne, i ne sve pošiljke, jer je radi nekih novih propisa na granici zapala pa to uredjujemo. Javite. Naš glavni povjerenik za Californiju je brat:

ANTE KRSINICH;
4070 Laguna Ave.
OAKLAND, Cal., Usa.

(Treba se ovdje spomenuti da je grad Oakland udaljen od grada San Jose nekih 50 milja, što je opet nekih 80 km. Ta oba grada i sa drugim gradovima i predgrađima oko San Franciska čine jednu cjelinu koja se zove BAY AREA. U toj BAY AREA bile su dvije crkve, jedna u San Jose a druga u San Franciscu. Isti ljudi, Hrvati, koji su se između sebe poznavali, su išli u obe crkve i tu su se prodavale sve hrvatske stvari: Novine, Časopisi, knjige, brošure, letci dijelili, jednom riječi da su ta dva mjesta bili neka vrst OGLASNE POLČE svih aktivnosti Hrvata BAY AREA. Sacramento je bilo udaljeno od san Francisca i San Jose preko 100 milja, a Hrvati tog grada Sacramenta, koji je također glavni grad Californije, su imali svoju crkvu u koju su išli. Prilikom zajedničkih proslava i prigoda kao što je dan hrvatske državnosti DESETI TRAVNJA, tada bi se Hrvati, naravno oni dobre volje, SVI SKUPILI i zajedno uživali U DUHU CALIFORNIJE, mo),

pa se stavite s njim u vezu u pogledu "DRINA" i svega. Mi ćemo Vam sve slati izravno, ali ako Vam preostane i ili ne trebadne više, onda on ima. Isti ima i značke Odpora.

Pisao Vam je urednik "DRINE" Željko Bebek, čijeg brata mislim da poznate. Ima 23 godine. Dakle idemo napried sa mladjima na svom terenima. Izgradjujemo mladje. To je budućnost. Kada dobijem od Vas sigurnu adresu pisat ću vam više.

Pozdrav svima, odani Vam

general Drinjanin. (Nadodano rukom/perom: Poslato 20 Drina, 300 dionica, preporučili ga naši iz Clevelanda, pregledajte što je. Piši. Maks.)

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
11th August 2012, 14:37
IZGRADJUJEMO MALDJE HRVATE

29.I.1963.

Vlč. Mario matić,
Pacoima

(Pacoima pripada okrugu San Fernando Valley i pripada okolici Los Angelesa, mo)

Dragi moj mali Mario !

Mislim da sam Ti pisao ukratko, da sam primio pare i pismo, a ako nisam, to je zato, jer sam se ugledao u Tebe…

Prilažem Ti potvrdu, a kopiju šaljem bratu Metkoviću, kako bi vidio, da sam Ti poslao potvrdu na 60 dol., koje je on dao. hvala Tebi i Njemu.

U buduće ću organizirati slanje na drugom planu, kako se Drine nebi gubile, jer ju mnogi traže, a kako ni povjerenik Kršinić nebi imao previše posla. To ću s njim dogovoriti. A ono što je otišlo, čini kako znaš, a što ostane, daj njemu, tj. Anti.

Evropa nije ono što je bila, a ni Hrvatska. Velikih će iznenadjenja doživiti mnogi naši pametni, mudri, konzervativni itd. komunizam rastvara, a i glupost zapada još veća. Ostaju ljudi bez orientacije. Razočarali se u demokraciju, jer ona drži komunizam. Neka nikog ne čudi ako bude više De Gaulla, Adenauera, i gorih…Evropa je prepuštena vragu i vražije će biti, ako se ne pokrene "za krst šasni i slobodu zlatnu" i ako se mladost ne okupa u krvi. To ja Tebi kažem, i znam što govorim.

Meni je rat pokvario račune (U Jemenu). Nu znaj, da nijedan Hrvat neće pasti u tom ratu. (Tko je pratio generalova PISMA mogao je uočiti u prošlim pismima da se je radio o ORGANIZACIJI BRAĆA MUSLIMANI koja je preko Dra: Muftića i drugih tražila od generala da pošalje hrvatskih izvježbanih boraca u Jemen,…mo). Mene neće prevariti. Čim sam vidio da će biti rusva (tako stoji u pismu, što po svoj prilici i sadržaja misli u ovom kontekstu, general je htio reći da će tu biti Rusa, mo) povukao sam i časnike za vezu. htio sam iskoristiti i hoću, ali panduri ničiji. Inače se razvija stvar sa muslimanskim državama i skoro će biti i drugih iznenadjenja, da će poneki veleuženi sjesti na kantu….. i opet pisati o "dinamizmu u kaosu". trebalo bi mnogima degenekom po kanti.

Viječe je dobro. Ali neka se pokrene. Srušiti će ga stranačari: Jelić i Oršanić. Ne govori nikom, ali zapamti što sam ti rekao. Oni idu za svoj račun, bulazne kako će voditi Hrvatsku, a Tito nas triebi i Amerika mu daje osiguranje za deset nasljednika.

Meni je žao, da je tako s Amerikmo, ali dogodit će joj se što i Rimskom Imperiju. I tamo je bilo sex-a, alkohola, žderanja i lienčarenja.Da, i pouzdanja u moć.

Evo vidim da sam Ti pisao, možda i previše, i neznam, kako se u Kaliforniji misli, ali u Evropi je počelo nešto, što će imati posljedica, jer ni Španjolska, ni Francuska, ni Njemačka, ni mnoge druge male države neće žrtvovati svoj život. Svima je u uspomeni Jalta, Teheran i Potsdam. Lako ne (je, mo) pregovarati. I otraga čeka Kina sa 1000 milijuna gladnih !

Imali smo previše vjere u generala Eisenhoera, u katolika Kennedija i demokraciju, i šta: u koga da imamo vjeru? Mi na sve gledamo kroz Hrvatsku!

Mi se spremamo, ozbiljno, sredjeno, i prvu zgodu ćemo upotrebiti, (a ta se ZGODA dogodila 1990/91 godine, mo), a dogadjaje ne samo pratimo, nego ćemo ih i praviti.

Tebe i sve oko Tebe pozdravljam. Odani Ti Tvoj Maks.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
12th August 2012, 00:34
GESLO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA = "I D E M O N A P R I J E D" (prvi (1) dio)

general DRINJANIN
5.XI.1967.

Dragi Ratko !

Potvrdio sam ti primitak tako dugo očekivanog pisma. Bio sam zadnjim dogadjajima i Obranama jako zaposlen, a htio sam da dodje stric Došen. (Ante Došen je sin Mnisistra Hrvatske Državne Vlade NDH Marka Došena, mo), da s tobom razgovara prije, nego ti pišem. Nadam se da je to tako bilo. S tim smo dobar dio razgovora putem pisanja uštedili. Naime on je bio onaj koji je tumačio glavni dio pisma. To si mi ti pisao, to mi je i on sam rekao, i to sam odmah znao, jer su mi tako pisali svi oni, koji su s njim bili u stalnoj vezi, osobnim, telefonskim ili pismenim putem. Ja sam s njim razgovarao dugo i iskreno, i rekao mi je da sam u pravu. Nu ipak šaljem ti napr. kopiju pisma kakvog su slali našim ljudima, pa tako i Batušiću, gdje ih se poziva itd. U Švedskoj su jednostavno rekli, da je samnom osobno uredjeno i

Orlovićevi tajni agenti, koji se kriju iza ovoga Jelićeva Odbora, kao i Geze Paštija (Osnovatelja i prvog predsjednika HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA, HRB, kojeg su Udbini agenti kidnapirali 1965 godine u Nici, Francuska, mo), jednostavno su pozivali ljude da stupaju u LEGIJU I HRVATSKO REVOLUCIONARNO VIJEĆE. A to su bili oni, koji su prodali i Draganovića, kojima ima zahvaliti smrt Šimundić i mnog šta, što će se tek razjasniti. Dali sam ja smio pustiti da u moje ime govore Udbini agenti skriveni iza Jelićevih jebivjetara, kojima je dosta da viknu: Živio Jelić, Živio Varoš, Živio Draganović. Mnogo toga, mnogo ima, i to ovog časa nemogu obraditi, jer preispitujem stvar, a obraditi ću za Vas nekoliko u tajnom okr. pismu.

Rekao sam stricu da mu je mjesto bilo u Clevlandu, a ne u Švedskoj, gdje ne pozna nikoga, a gdje sve vrvi od Udbe, a ni u Munchenu, gdje jednog ozbiljnog čovjeka nije bilo, nego maškarada Jelićeva. Čak mu ni Mile Rukavina (kojeg je skupa sa njegovim suradnicima Vida Maričića i Krešimira Tolja Udba ubila 29 listopada 1968 godine u Munchenu, mo) nije htio podpisivati, dok ne dobije od Vrančića. nemože se ozbiljno govoriti o akcijama u domovini ovako, nemože se ovako raditi ni u vatrogasnom društvu ni u ženskom klubu. Nisam mogao ni svakome u pismu sve to pisati, a ni objaviti u novinama. Dobio sam stotinjak pisama iz Evoropskih zemalja o stvaranje REVOLUCIONARNOG VIJEĆA I LEGIJA. Morao sam ovoako u okr. pismu obavjestiti ljude. Ako stric to nije sve tako rekao nakon dolazka, onda nije vrijedno gubiti vrijeme. I ako mi moramo činiti ono što kaže stric, , a on ono što kaže Jelić, iz obzira prema obzirima, onda smo prestali biti uopće jedna organizacija, i svršiti ćemo kao i svi odbori koje je pravio Jelić. Ja te molim da razmisliš o svemu tome, da govoriš sa stricom i da mu lažaeš sve ovo, ako on tebi to nije rekao.

Da ja nisam uzeo u obzir stvari koje ti sugeriraš? Možda se je koje pismo Tvoje izgubilo, možda se zametlo medju ogromnim hrpama papira, bilo za Obranu, bilo u pošti, možda nije stiglo, ili ti moje nisi dobio. Nu ni uz najbolju volju nemogu da dokučim u čemu bi se to sastojalo. O radu uvjek izmjenjujemo misli, i ja sam se tebi manje više javljao, a dugo vremena od tebe nije bilo pisma. Sam stric mi je govorio i pisao o Tvojoj bolesti. Kao savjestan čovjek neka ispita dogadjaje i jednom se i o tome mora govoriti. Jelića su mogli sto puta odnijeti u Jugovinu, ali im više koristi ovako, da pokriva njihove agente. Imam sada podatke o nekim našim Hercegovcima, koji služe Udbu a tamo se kamuflirali. Bit će svega skorom. Ja ću sve ovo još obraditi u okr. pismu povjerenicima, ali želim znati prije da li si govorio sa stricem. On je obećao i rekao da ide u Toronto.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
12th August 2012, 14:06
GESLO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA = “I D E M O N A P R I J E D” (drugi (2) dio)

Ima i mnogo drugih stvari o kojima ću oisati u okr. (okružnom, mo) pismu i dati na sve odgovor, kao i impresije moje o sastancima s ljudima, stanju itd.

Poslao sam ti materijal o Clevelandu, zatim moje okr. pismo koje sam poslao na 120 adresa u Kanadi , i na 80 u Usa. Obavjestio sam i neke druge da Vas pozdrave, a poslao sam nešto tih pisama i Nosiću i Vladeku, a na Tebe veliki paket.

Gotova je i Obrana i sutra ide 500 kom. kao i zadnja. Poslat ću i okr. pismo predvodnicima sa sugestijama za Radni Skup i pozdrav. Ovog časa samo ono intimnije i osobno izmedju nas dvojice.

Svugdje sam te stavljao za uzor. I Vladek to čini, i stric Ante, i svi naši. Svi smo svjestni tvoje žrtve, pa i Lenkine, (supruga Ratka Gagre, mo) za stvar Odpora. Nema pisma ni jednog od naših, koji nije govorio o tvojim zaslugama tamo. To što zajebanti govore, kritikanti pišu, to nemožemo spriječiti. Napada se ljude kojih se boje. Mrtve nitko ne napada, niti one koji nisu aktivni. S tim treba računati.

Stanje tvoga zdravlja isto nas sve zabrinjava. Pisao mi je to i stric i ja sam Vladeku pisao. Kad si išao u Cleveland i opet sam pisao i bio sam donekle mirniji, jer mislio sam da si ipak bolje. Drago bi mi bilo da si mogao doći (kod njega u Carkagente, Španjolska, mo). Nu kada si smatrao da ne nemožeš, jer si previše toga morao sam obaviti, kao da si i došao, ili više, jer znam da mjesto tebe drugi to nebi obavili.

Nisam liječnik, ali znam dosta, pa samo mogu savjetovati, da učiniš ono, što kažu liječnici. Znam da je teško sa suradnicima, nu meni je i gore, jer ti ih barem vidiš (svoje, Gagro Gagrine, suradnike, mo), a ja moram ustanoviti sve to putem pošte, putem frakasakoje takovi ljudi prouzrokuju itd. Znam da tegliš za našu hrvatsku stvar, znam da Odpor tamo dobrim dijelom leži na tvojim ledjima. Eto na pr. iz Hamiltona kao da su pomrli, ni riješi, ni pozdrava, ni obračuna, ništa. Što mogu? Nama je svakako savjest čista, jer smo sve učinili što smo mogli i često malo i više.

U pogledu DRINE LTD. pisat ću svima, pa da se nemučim posebno, jer nestignem. Dakle o tome neću komentirati u ovom pismu.

U pogledu Pave Gagre: on je veliko srdce, borac, ali nema političke škole. Roveru sam odgovorio ukratko: ako hoćeš raditi kao Odporaš onda se dogovori s njim, (sa Stjepanom Brbić, mo) a ako hoće na domovinskom sektoru (neki su me posebnim kanalima pitali:KAKAV JE TO BIO DOMOVINSKI SEKTOR, našto sam im odgovorio da bi trebali pitati pok. dra. Franju Tuđmana i druge, pa neka oni kažu koji je to bio domovinski sektor. Poznato je danas a to nam potvrđuje i postojanje RH da je postojao DOMOVINSKI SEKTOR, mo), dodji k meni, pa ćemo razgovarati. Brbić je bio tamo i svega čuo. O tome ćemo isto posebno.

UDBA VODI SVE TE VIKAČE. Ja sam siguran u to da Udba troši milijune koji negdje moraju doći do izražaja. Nima nije opasnost od prljavih fukara, koji okolo dreče i kompromitiraju, ali i špijuniraju i Njemcima i drugima jave svakoga. Pričekaj dok opišem AZEVE. (Vidi “Obrana” br. 75/76 prosinac 1967. Tu general opisuje tko je bio AZOV i njegovu ulogu. Vrlo interesantno! Ukratko: to je jedan dvojstruki doušnik, agent. General u ovom slučaju AZEVE prenosi na UDBAŠE, mo). Rover mi na to nije odgovorio. I nije došao. On je opet išao na sastanak u New York, ali nama je toga puna torba. Uostalom nije bio s Vama tamo, nego sa Oršanićem. Ja tu ne mogu ništa ušiniti i neka Cecelja i Štir pišu što hoće. Ti znaš da nije istina, znaju i drugi s kojima smo se kroz godine savjetovali.

Bio sam i sa meštrovićem (Dr. Mate Meštrović, sin hrvatskog Kipara Ivana Meštrovića, kojeg sam osobno poznavao i u mnogim stvarima smo zajednički surađivali, mo) i sto drugih, pa i sa Marasom. O tome ću pisati posebno. Oni ne žele da se to zna Vani, pa zadrži za sebe.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
13th August 2012, 13:03
GESLO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA = “I D E M O – N A P R I J E D” (treći (3) dio)

Ostojić nije bio kod mene. U pogledu knjige ja dijelim tvoje mišljenje i rekao sam i usmeno Prceli (Radi se o knjigi OPERATION SLAUGHTERHOUSE engleskom jeziku, a na hrvatskom KLAONICA, koja je tiskana 1970., mo), ali on vjeruje i mislim i drug u Clevelandu da to treba tiskati tamo, a ja tu nemogu ništa učiniti. To sam rekao svima, jer su me pitali. Rekao sam i stricu, kad je tu bio, a i samom Prceli i opet sam ponovio. Dreče mnogi. Nu oni u Clevelandu nisu zato. I kako vidim sa da je i Kamber napao Prčelu. Tu je preko 6.000 dolara i nema knjige, te vele, i kasnije ju neće nitko pupiti i svršiti će kao i ona druga u fabrici papira. Mene to boli, ali ne mogu promjeniti.

(Ovdje ću reći nešto što je meni poznato a to je da su jedni htjeli da se knjiga tiska u tiskari DRINAPRESS a drugi su energično bili protiv toga. Ti “jedni” i ti “drugi” su bili, uz ostale, više manje, ČLANOVI ODBORA ZA ISTRAŽIVANJE “BELIBURGA”. Prvi sastanak je bio negdje u listopadu 1960 godine u kući Ivana Džebe u Clevelandu. Iz velikog općehrvatskog interesa ovaj odbor se je povećavao, tako da je kasnije postalo kao jedno šaraveto društvo zajedljivih intelektualaca. Svi su htjeli biti u pravu i imati prvu i posljednu riječ. Koplja su se lomila najviše zbog imena Maksa Luburića. Jedni, ne da nisu htjeli uzeti njegovu analizu POVLAČENJA HRVATSKE VOJSKE, nego nisu htjeli ni da mu se ime u knjigi spominje. Zato ću ovdje donijeti jedan izvadak iz knjige HRVATSKI HOLOKAUST II, ZAGREB 2005., st. xxxi:

“GRMLJAVINA PROTIV ANALIZE GEN. LUBURIĆA

Grmjelo se protiv mene i s mnogo drugih strana, i to zbog sasvim drugačijih razloga. Najveći gromovi su pucali zbog analize gen. Luburića o posljednim danima NDH i o povlačenju hrvatske vojske. Željelo se da i mi u knjizi Operation Slaughterhouse, poput knjige koju je na španjolskom izdala Studia Croatica i poput iste koju su na hrvatski preveli prof. Vinko Nikolić i dr. Franjo Nevistić, izostaviom ono što je Luburić napisao. Stizala su mi pisma od dr. Kambera, dr. Hrašćanca, dr. Mandića, dr. Kordića. dr. Eterovića i drugih, te čak i od samog Draganovića protiv Luburićeve analize predbleiburških zbivanja u Hrvatskoj.

Najteže je bilo primiti objede od Draganovića, jer ih je on postavljao kao uvjet svoje suradnje s našim Odborom. Nažalost, njegova suradnja u pisanju i ilustriranju naše knjige NIKADA NIJE STIGLA! Želeći da je odbijemo, naš Odbor je jednoglasno odlučio: ANALIZA GEN. LUBURIĆA NE SMIJE UĆI U KNJIGU, KAKO BISMO PRIDOBILI DRAGANOVIĆEVU SURADNJU I SUUREDNIŠTVO U NJOJ! Niti nakon ove odluke niti nakon isplaćenog honorara, Draganovićeve analize nikada ne stigoše! S druge strana, povjesničar dr. Guldescu odlučio je NE SURAĐIVATI NA KNJIZI AKO U NJU NE UVRSTIMO LUBURIĆEVO POGLAVLJE!!!

Znajući za neprestanu moralnu i materijalnu pomoć koja je Odboru stizala od dra. Kambera, jednom sam mu pisao kako je držanje i držanje drugih Hrvata protiv Luburićeve analize upravo SMIJEŠNO, jer ljudi neosnovano kritiziraju ono što uopće nisu pročitali. Zato ga pozvah da bude gost u mojem domu u Clevelandu te da pomnjivo pročita i prouči opis generala Luburića – Konac hrvatske vojske, kako smo ga dr. Guldescu i ja, s piščevim odobrenjem pripremili za američku čitateljsku publiku. Kada je dr. Kamber pročitao to treće poglavlje naše knjige, uskliknuo je: “Ivane, sada sam ne sto nego dvjesto posto za to da Maksova analiza doslovce uđe u našu knjigu kako sam ja u manskriptu pročitao!” Analiza generala Luburića o povlačenju hrvatske vojske prema Austriji se može naći u spomenutoj knjigi na stranici 37 do 56, mo)

Penavića je bilo više, a jednoga se sjećam i znam da se je bio oženio. Valjda je to njegov sin. Pozdravi ga.

LUKI DRAGIĆU ĆU PISATI. Hvala na adresi.

Odbornici? Znam sve da je kako mi veliš. Ti si se i ljutio i Vladek, jer sam i previše pisao mnogima. Nu sve je to u nadi da će se ipak pronaći čovjek. Ista je stvar i drugdje, jedni bi što neznaju, drugi bi u revoluciju, kad bi to bilo kao u svatove, i treći obećavaju, ali ne učine. Ipak svugdje vuku stari. Eto Bebeka (Željko Bebek bivši urednik OBRANE i radnik u tiskari DRINAPRESS-a, mo) su mi bili preporučili kao najboljeg, pa sam ga morao u deset gurati iz kreveta. Da je htio revoluciju ostao bi u Hrvatskoj, a da je mislio ići u akcije, nebi dolazio preko mora u daleke zemlje, on i većina drugih. Mi govorimo i pišemo, ali oni ne čitaju.

Ismet je isto problem. (Radi se o Ismetu Čerkiću iz New Yorka, člana organizacije HNO, mo). Zahvalio se na svemu i neće da bude ni povjerenik, ni ništa. Pisao sam mu a i stric je rekao da će govoriti. Pisao mi je i Krstić i s njim podržavam izravnu vezu. Osmanagića (Fadil, mo)pozdravljam i Nefia stavljam pjesme. Nožda da ipak Ismet ostane Povjerenik “Drine”, a Kristić i drugi da vode Ogranak. I o tome posebno. Stric ipak ima na njega uticaj. Možda će se srediti. Ismet misli da ga ne vole jer je musliman. To su delikatni problemi. Ja ga tješim, pišem, kao i svima, ali što mogu? Ako dodje na proslavu, pokušaj smiriti, ako ne, zovi Kristića i prijatelje.

Od Buntića se meni javila samo Mira i o tom sam ti javio. Ona je sa Zorom dobra. Izmjenili smo nekoliko čestitaka, pozdrava i to je sve. Uglavnom malo ih je o njima dobro pisalo. Optužuju ih za nečiste poslove, i za suradnju sa partizanima. Osobno ih nepoznam, osim Mire, i ovu prije nisam poznavao, a niti čuo. Za ove u Munchenu neznam ništa, ali tamo ih ima na stotine, koji švercaju, trguju, putuju u Jugovinu, špijuniraju, i prodaju ljude Titi, kao sada Draganovićevi prijatelji njega. Ima i tu nekih muslimana povezano i to će nam dosta jada zadati.

Za Šimundića (Marijan Šimundić, agenti Udbe ga ubili u Njemačkoj, mo) isto svega pišu. Sve je to izmješano: Šverc, Udba, revolucija. Iz Njemačke mi isto kažu. Nu propagandistički treba baciti na Udbu.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
13th August 2012, 17:12
GESLO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA= “I D E M O – N A P R I J E D” (četvrti (4) dio)

Pitaš me za Argentinu i Australiju. U Austreliji vuče jadan Brabić. Sada je bio obišao skorom sve i malo sredio. Prodajemo 150 Obrana u Sydneyu, ali jako malo materijalne koristi, jer ide po tamošnjim cijenama. HOP dijeli džabe, Jelić isto, a iz domovine po novinskim redovnim cijenama, pa se nemože. Moralno je to mnogo, jer kupuju i mnogi koji se boje terora, i probija se led. Rover je na pijankama zaludio našto mladih, i prema svemu njega smatraju šefom Bratstva, a i napad na njega (1965 godine netko iza busije je napao Srećka Rovera, ozlijedio ga izbodima nožem, a da se nikada nije saznalo tko je to bio i zašto. Naravno da je samo jugoslavenska tajna služba Udba i njenih doušnici su imali veliki razlog napasti i usmrtiti djelatnog državotvornog Hrvata. Ovaj incident je uveliko bio prikazan u australijskim medijama, mo) je bio obračun tih grupa koje Udba bičuje i huška. Kao i drugdje i prema svemu ako je Geza (Geza Pašty, Jure Marić, Josip Senić i drugi su 1961 godine u Australiji osnovali HRVATSKO REBOLUCIONARNO BRATSTVO striktno po sistemu svih revolucionarnih zasada/pravila, mo) zaista ubijen, onda su to oni bili a ne Udba ni poslanstvo. Medić (fra. Rafo Medić iz Njemačke, mo) mi je pisao da su ga vidili u Švedskoj. Sada to istražujemo. Novina ide, naravno redovnim putem. U Argentini nevalja novac ništa, pa skupe veliku količinu, koja promjenjena u dolare ne vrijedi ništa. Lukas i Šušić i Dinko i svi su dobri, rade, guraju, ali ništa im novac ne vrijedi. To kao naše kune što su bile u zadnja vremena. Dakle s materijalne strane i unatoč trudu i žrtvi ljudi, sčabo.

U pogledu Tomića (braće Srećka i Rudija, mo) i suda: ja isto nevjerujem u bilo kakvi uspjeh. Ja sam siguran da sam i pisao, točno kako si mi i pisao, ali neznam ovog časa kome, pa ti nemogu kazati, jer bi morao privrćati po staroj pošti. Ako ti misliš, da moram nešto i nekome napisati, javi mi to. Znam da sam pisao i iznio moj stav, ali ne bi Bog sve to držao u glavi. Javi. Prcela je isto tužio i obustavio, potrošio pare i ostao posran. Ja znam da sam i to pisao.

(Tako su protiv mene dijelili letke pred hrvatskom crkvom u San Jose Californija da sam agent Udbe i da mi je stric visoki službenik Mostarske Udbe. Tužio sam trojicu koji su dijelili letke. Ova trojica na saslušanju su prozvali devetoricu (9) drugih, sve redom dobrih i poštenih Hrvata mojih osobnih prijatelja. Ja sam čak morao od Općina Velika kod Požege tražiti službenu osmrtnicu koja će potvrditi da je moj stric Mate Boban živio u Velikoj od veljače 1954 godine sve do 21 rujna 1966., kada je moj stric umro u Velikoj od poljedica u saobraćajnoj nesreći. Kad je jača pritiskla nejaču, to jest, na saslušanje došli, jedan po jedan i suočili se s istinom, ustanovilo se je da su bili naivni i povjerovali jugoslavensko/udbaškim smicalicama i pričama, mo).

U pogledu poslovanja: ja sam Vladi pisao točno što si mi ti rekao, jer su oni mislim pisali da ti mogu naškoditi. Bijedno je to, da se ljudi hvataju zato. Molim te jedno:

UREDI DA MI SE ODMAH POŠALJE SVE BROJEVE TOMIĆEVA “NAŠEGA PUTA” I POŠALJI MI AVIONSKI SVE ŠTO IZADJE. UREDI S KIM PRIVATNO DA S TIM GOVNIMA NEMAMO POSLA, ALI JA TO NE DOBIVAM I NEZNAM ŠTA PIŠU IAKO TREBA SVE PRATITI, JER IMA NEKADA STVARI I PODATAKA KOJE MORAM ZNATI. UREDI TO ODMAH. Ja od onih napadaja dalje nisam ništa dobio od njih i nešaljem njima jer si mi ti tako pisao, da im nešaljem.

Vidiš kako je to neugodno, kada svatko interpretira jednu vijest. Ja sam u toj stvari apsolutno postupao kako si mi savjetovao i znam da sam pisao u onom duhu kako si mi javio. Samo Vladeku sam posebno pisao. Uostalom ti se baviš prodajom kuća i to je posao, zar ne?

U pogledu obavještajnog centra o tome smo mnogo govorili. Nu vidim da su sada u Clevelandu postavili zato PIVCA (Ante Pivac častnik HOS NDH, mo). Hoće li što učiniti? O tome ću isto posebno pisati svim predstavnicima.

Šamija je lud, i ne treba Jeliću bolje svjedodžbe siromaštva. Tomicu, Gala i druge nećaš uvjeriti, jer iako su dobri itd. oni gledaju na sve kroz druge naočale. Daj Bože da ti Tomica (Tomislav Sertić poznat po svojim hrvatsko/državotvornim vatrenim govorima, mo) bude dobrim govornikom i da sve prodje dobro.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
13th August 2012, 21:53
GESLO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA = ” I D E M O – N A P R I J E R” (peti (5) dio)

Ja ti ponavljam moju ponudu : ako bude trebalo i kad mogneš, dodji, najbolji liječnici ćete vidjeti, liječiti i neće te koštati ni centa.

(Ratko Gagro (1913-1975) je bio teški srčani bolesnik. Ljudi su pričali i tako se je govorilo da je obolio na srce uvjeravajući Hrvate jugoslavenske orijentacije da postanu državotvorni Hrvati, i te prepirke da su mu najviše štetile zdravlju. Ja sam u Domu Hrvatskog narodnog Odpora na Dupont Street-u u Torontu 1987. održao jedan govor pred nekoliko stotina Hrvatica i Hrvata. Poslije govora iz publike su bila postavljna nekoliko pitanja, među kojima je bilo jedno: Gospodine Pročelniče imo ovdje među nama ljudi, članova naše organizacije HNO čije žene svake govdine iđu u posjetu Jugoslaviji…Pitao sam dotičnu osobu: Koliko njih ima, našto je odgovorio: preko pedeset. Pošto je to bilo proljeće, rekao sam da ovog ljeta iz ovog velegrada Toronto, gdje ima preko sto tisuča Hrvata, treba ići u posjetu u Domovinu najmanje 5.000 Hrvatica i Hrvata. Udbi je olako bilo kontrolirati 50 Hrvatica, ali borami neće joj biti lako kontorlirati 5.000 Hrvata. I kada bi mi tako činili iz svih naših hrvatskih zajednica u slobodnom svijetu, Udba bi gubila na terenu. To se je kasnije i ostvarilo, posjetama dra. Franje Tuđmana, koji je znao iskoristiti želje Hrvata za svojom Domovinom Hrvatskom. Mo)

Daj bože da netrebadne – jer je najbolje netrebati ih. Nu kad treba, onda to treba uzeti ozbiljno. Nisam dovoljno pametan da ti kažem što bi trebalo učiniti tamo.

Poslao sam sve, one letke, proglase, okr. pisma i sada Obrane. Znam da ćeš i to sve učiniti. nadam se nekom uspjehu, i sada ništa više nemogu učiniti za Dan odpora, osim okružna pisma predstavnicima, i nekoliko sugestija.

Pisao mi je naš dobri Stanić (Molim da se ne zbunite. Radi se o Ivanu Stanić, članu i dužnostniku HNO., poštenu čovjeku i vrlo požrtvovanu Hrvatu. Dali su oni iz istog mjesta odakle je i ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, to ne znam, mo) da misli pokrenuti prigodom Dana (Odpora, mo) i sastanka pomoć za potrebe Glavnog Stana. Zbog prezaposlenosti i svega nismo si mnogo pisali, i nisam kukao. Ali borami na kraju meni je ipak najgore. Ja sam isto napustio bogatstvo, ugodan buržujski život i sigurnost.

(Supruga generala Drinjanina Isabel Luburić Hernaiz je napustila svojeg supruga Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina 1960 godine. Koliko je meni poznato iz svih ovih pisama koje posjedujem i iz drugih izvora, generalova supruga Isabel je sasvim sigurno mislila da će se njezin suprug povući iz javnog i hrvatskog nacionalnog života, čim se je on razišao s poglavnikom 1956 godine. Pošto se je general reaktivirao poslije poglavnikove smrti, Isabel Luburić Hernaiz – na pritisak sa svih strana, pa i nekih istaknutih Hrvata – napušta svojeg supruga i svojih četvero djece. koliko mi je poznato razvod braka je bio 1963., mo).

I idem do kraja. Nu nemogu fabricirati pare. Cijeli jedan imetak smo namakli i potrošili za propagandu, poštu, novine, vragove i tiskaru. Ja nisam nezadovoljan sa efektom, jer smo postavili jednu ideju.

Neću spominjati imena, ali pišu mi iz Argentine da su nekim našim poznatim ljudima došli sinovi i kćeri iz Hrvatske. Oni svi vele da do stvarnih uspjeha mogu povesti sam naše ideje. Stvar ide svojim putem. Mi nemožemo napraviti Svetce iz vragova, ni začepiti gubicu svim budalama, svim agentima, svim nezadovoljnicima. I sve druge nacije, svi ljudi, sve obitelji su takve. To su ljudske slabosti, koje se u emigraciji sam povećavaju. Nedaj da nam oni bičuju živce ni gone nas u očaj. Čini kolkio možeš, a gdje ne dospiješ, nije se dospjelo.

Pokušajte pomoći materijalno, prigodom sastanka i Božića, jer drugačije neide. Treba nastaviti našim putem, jer samo on vodi do slobode. Bolje se drže kod kuće, nego u emigraciji. Oni od mene traže, ja od Tebe i jedne grupe naše ekipe. Nema drugog puta. Naša tragedija je manja od onih, koji su svršili u jamama, na Golom Otoku, rovovima, a za istu stvar. Sabrati snage, srediti zdravlje, izbrojiti es i idemo,

ali ne glavom kroz duvar, jer se lupa glava, a ne probija se duvar. Jedno je govoriti o revoluciji, a drugo je praviti ju. Budi uvjeren da to znaju svi oni, koji obilaze oko nas kao mačak oko vruće kaše. Inače nebi s nama razgovarali. Boje se i iči protiv, i biti s nama. Mi se nismo usrali. Bili smo prvi s Poglavnikom, prvi u pobuni, prvi u novoj rekonstrukciji, i prvi u idejama. I idemo naprijed.

Dobiti ćeš dakle još nekoliko pisama i obavjesti o općim problemima. I ako imaš nešto što ti je na srdcu, piši. Ja bih se osjećao nesretnim kada nebi imao suradnika koji su kadri istinu reći. Osjećao bi se isto pregaženim ako nebi bilo ljudi koji bi znali imati vlastitih mišljenja, ali usvajaju mišljenja većine. Ima i nekih stari koji bi htio to drugčije, možada i ja, ali neki drugi ne. Pa i njima valja zadovoljiti. Mnogo ravnoteže, mnogo balansiranja, mnogo strpljenja i živaca, truda, ljubavi i žrtve uložiti. i još uvjek nemoj zastati. Idemo japrijed. Pozdrav svima Tvoj Maks.

Nastavlja se i nadodajem: IDEMO NAPRIJED! Otporaš.

Otporaš
14th August 2012, 13:10
DAO BOG POVRATAK U HRVATSKU

general DRINJANIN

Ante Krišinić
4070 Laguna Ave.,
Oacland 2, USA Madrid, 29 siječnja 1963.

Dragi moj Ante !

Evo prilažem Ti potvrde na novce, hvala na pismu, novcu i Božićnoj čestitci! Pišem svima u Californiju, a kada svršim onda ću napraviti jedan pregled i poslati Ti kopije mojih odgovora. Tako ćemo malo napraviti reda. Istina, većina veli ne šalji njemu, ne šalji drugomu i jednom veli šalji, drugi put ne šalji, što je loš znak, jer su ljudi oslabili, ostarili, rastrkani, preumoreni i jedva pokazuju interesa za našu stvar. To je bolno. S druge strane i kada si već izgubio svaku nadu, najedanput ti poneki nakon nekoliko godina pošalje ček i obećanje za pismo, koje nikada ne stiže. Dakle, uz svu apatiju ipak ljudi imaju nešto srdca, barem ona nekolicina, s kojom smo u vezi. Moram Ti reći, da su ipak ti ljudi u Kaliforniji velikodušni i da nas je nekoliko od njih u najtežim časovima pomagalo. Prema tome ja ću napraviti kako tako plan i nastojati slati, a Ti ćeš na osnovu kopija moći malo kontrolirati i od vremena do vremena na najzgodniji način ljude podsjetiti, da imaju jednu misiju.

Tako ću Ti za par dana poslati i o političkim prilikama. Toplo mi pozdravi našega dobroga Martina (Martin Vidić, mo), dao Bog da kraj svojih 70 godina doživi povratak u Hrvatsku. Dobro, njemu neću slati “Drina”, a Ti se brini za njega i daj mu “Drinu” i sve što imamo, a on ako može pomoći, neka pomogne, a ako ne – i jest dobro, on je svoje platio.

Poslao sam od “Drina” br. 7-9 na Tebe 50 komada, ali se može dogoditi, da svi paketi nisu stigli, jer se dogodila jedna neugodnost sa eksportacijom radi jednog novog propisa, koji nismo poznavali, ali smo dobili obavjest, da je sve u redu. To ćeš naći i u “Obrani”, koju smo Ti poslali avionski. Osim toga poslali smo Jeloviću 10 “Drina”, Mariju 10 i Šoli (Filip Šola iz San Jose, mo) 20. Poslali smo Ti 20 značaka Odpora avionski. Te značke nismo nikom drugom poslali u Kaliforniju, pa nam javi, ako treba još. “Obranu” smo poslali Mariju, Jeloviću, Metkoviću i novom izbjeglici Džaferoviću po 10, a tebi 50.

Mate Baćan mi je bio poslao 10 dolara i javio, da ide u Evropu, ali nije mi rekao da se vraća u Domovinu. Njegov brat Ante javlja nam se i poslao nam je 15 dolara. Poslati ću Ti kopiju pisma. Nastojati ću TI dati što jasniji pregled.

Marka Miletića ne poznam po imenu (Osobno sam poznavao Marka Miletića i bili smo godinama dobri prijatelji. Marko je bio Ustaša, dobrovoljac, rođen 1923 godine. Pričao mi je o mnogim borbama i da je bio ranjen nekoliko puta. Nije se predao. Vratio se i borio protiv nove Titine jugoslavenske komunističke vlasti. Na Novu Godinu 1948 je prešao u Italiju. Upoznao sam ga u San Franciscu 1969 godine. Mo),

iako je moguće, da ga osobno poznam i još više, da pozna on mene. Pozdravi ga! Pozdravi g. Kirigina (Nikola Chargin Kirigin, mo), o kojem su mi i drugi dobro pisali.

Za sada toliko i skoro više. Srdačan pozdrav Tebi i svima tamo.

Odani Ti general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
14th August 2012, 17:47
GENERALOVA BRIGA ZA SVAKOG HRVATA

Bratu Luki V. Jelovi'
10196 Adriana Ave.,
Monta Visita, Cupertino
Calif., USA Madrid, 29 siječnja 1963.

Dragi brate !

Primio sam Tvoje pismo, a i novac, na koji Ti prilažem potvrdu. Topla hvala.

Žao nam je, da Ti se dogodila nesreća, ali mi se nadamo, da ćeš Ti i to, s pomoću Boga, prebroditi i nastaviti normalan život.

Poslali smo Ti 10 komada "Drina" od poljednjeg broja i takodjer 10 komada "Obrana", što si sigurno već dobio. Brat Krišinić ima naše značke Odpora, koje smo mu poslali i vjerujem, da si i Ti već koju dobio.

Kako je brat Kršinić promjenio svoju staru adresu, evo Ti šaljem novu: A.K. 4070 Laguna Ave., OAKLAND 2, Calif. Javi nam, da li je to Tebi blizu (Pošto sam upoznat tim krajem, želim objasniti čitateljima ovog pisma da se iz Oaklanda do Cupertina može doći iz dva smjera; preko San Francisca, autoputem broj 101, ili preko San Mateo mosta, što je skoro ista udaljenost od nekih 40 milja, što bi moglo biti nekih 70 km., mo) i da li je moguća suradnja vas dvojice.

Neke su nam pošiljke "Drine" zapele na granici radi jednog novog propisa o eksportiranju knjiga, a kojega mi nismo na vrijeme poznavali. sada smo odklonili zapreku i mislimo, da će sve biti u redu. Ne znamo, tko je sve do sada dobio, a tko ne. Molim Te, javi mi što je kod Tebe po tom pitanju.

Rat u Jemenu nas je spriječio sprovesti mnogo toga što smo namjeravali, ali sada imamo mnogo više mogućnosti za nove podhvate i nadamo se, da će skoro biti vijesti, koje će zasjenuti sve dosadašnje.

Ako si u teškim prilikama radi nesreće koja Ti se dogodila, mi ćemo Ti slati "Drinu" redovno, a Ti ćeš to nadoknaditi kada budeš zdrav. ona ne može izlaziti, ako je se ne pomogne i kamo sreće, da je možemo davati našim vojnicima i rodoljubima besplatno.

Javi nam se opet kada budeš mogao. Mi želimo održati s Tobom redovni kontakt i pomoći se medjusobno prema mogućnostima. Nekada nam nije moguće redovno održavati vezu radi zauzetosti, ali (sa voljom) stigne se na sve.

Srdačan pozdrav Tebi i svima oko tebe.

Odani Ti general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

Napomen:

U slijedećim opisima ću iznositi vrlo povijesne važnosti sadržaje iz TRI (3) pisma generala Drinjanina. Naslov će biti:TRI PISMA GENERALA DRINJANINA.
Molim cijenjene čitatelje da ovo uzmu u obzir. neznam koliko će nastavaka biti. Otporaš.

Otporaš
14th August 2012, 20:41
IZ TRI (3) GENERALA DRINJANINA PISMA (prvi (1) dio

Dragi Ante! (Ante Kršinić, mo) Ja ovo šaljem samo za Tebe za Kaliforniju i Rudija za ostali dio USA. Na diskretan način učini što možeš iako znam, da nije lako. Moramo pohvatati u naše ruke sve konce, jer će stradati ljudi u rukama neodgovornih

Grli Te Tvoj Maks (Ovo je napisano rukom gore na vrh pisma kao jedan dodatak, mo)

Maks, 30 ožujka 1963.

Dragi moji !

Pišem ovo okružno pismo vama nekolicini najužih suradnika da vam za 10. Travanj 1963. dadem, kako sam obećao, jednu sliku naših prilika. Na vama je, da mi u prvom redu svaki od vas dade iskren odgovor, uvjek gledajući sa sveukupnog stanovišta, a zatim da u vašim krugovima postupite shodno potrebama. Kada od vas dobije odgovor, napisati ću okružno pismo za širi krug i javno.

1. Mnogi od vas tražio je obavještenje u pogledu naše suradnje u operaciji “Orient”. Nekima od vas nisam odgovorio na ta pitanja ili uopće nisam odgovarao, jer u glavnim pitanjima nisam imao dovoljno elemenata za dati vam pravu sliku. Dr. Muftić bezuvjetno pripada “Braći Muslimanima”, a sa drpm. Ramadanom stojimo u vezi, razgovorima i zajednički nastojimo postići nešto za našu stvar. Voljni su s Odporom suradjivati, a učiniti će vjerojatno i dosta usluga hrvatskom narodu na političkom polju. Nastavljamo u tom pravcu, a dr. Ramadan putuje u USA, gdje će se sastati s Erićem, a vjerojatno ćemo organizirati sastanke i na drugim mjestima izmedju naših i njihovih predstavnika. Poneki od braće imao je rezerve u pogledu dra. Muftića, nu ja vjerujem, da ne treba biti bojazni, da bi isti radio za komuniste ili Srbe, pa nam se je ograničiti na to, da suradjujemo na političkom polju do onih mjera, do kojih organizacija “Braća Muslimani” hoće i može učiniti.

Treba imati na umu, da oni svugdje imaju pristaša i mogućnosti, da imaju svoje ljude na mnogim visokim položajima u islamskim zemljama, iako nemaju podpunu vlast nigdje. Njih treba smatrati neke vrsti klerikalcima i desničarima i k tome republikancima, pa u ovoj igri snaga na svjetskoj pozornici, gdje Rusija i Amerika pomažu ljevičarstvo i komunizam, kao i bezvjerstvo, nije njihova situacija najbolja. Time smo vam dali jasnu sliku političkog stanja, koje će ipak doći do izražaja, jer je jedan od naših velikih prijatelja i jedan od vodećih u organizaciji predvidjen za ambasadora u Madridu, koja će prilika biti iskorišćena u svibnju, nakon njegova dolaska. Novine te organizacije u raznim zemljama i nadalje o nama pišu i mi se povezujemo s njihovim prvacima.

Ovu liniju možete smatrati kao jednu od glavnih naših političkih suradnja, pa iako časovito “Braća Muslimani” nisu u ofanzivi, nego je to njihov neprijatelj Naser, (podsjetimo današnji mladi hrvatski naraštaj na to da su Tito i Naser bilo jako usko povezani, kako osobno, tako i prijateljski, diplomatski, državnički i ideološki, mo), imajmo strpljivosti i vjere, kolo sreće okreće se i ta će organizacija uvjek imati, poput katoličke crkve, veze i ljude i uticati će na dogadjaje. Mnoh je istaknutih državnika u musklimanskom svietu na njihovoj strani, pa bi moglo biti ugodnih iznenadjenja u času zaoštrenja odnosa izmedju Amerike i Rusije, kada bi Amerika bila prisiljena tražiti pomoć u konzervativnim, tradicionalnim, vjerskim i desničarskim krugovima. Poduzeti su razni koraci s hrvatskim muslimanima (dali mi Hrvati imamo danas hrvatskih muslimana, i dali imamo hrvatskih pravoslavaca??? Što se osobno mene tiče, a to je moje mišljenje danas, na moj rođendan, 14 kolovoza 2012., da bih prije povjerovao da imamo hrvatskih pravoslavaca nego, recimo, na svu žalost, hrvatskih muslimana, mo) u emigraciji, te je mnogo truda uloženo u tom pravcu. To čete viditi u sliedećim našim publikacijama.

2. Isto tako mogu vam dati jasnu sliku u pogledu pomoći u sredstvima, koje bi mogli očekivati od naših islamskih prijatelja. Rekao sam nekima od Vas u svoje vrieme, kada smo počeli razgovarati sa ljudima org. Braća Muslimani, a to je da su oni htjeli od mene dobiti u prvom redu ljude, kao i moju osobnu kolaboraciju, a za diverzantsku akciju org. Braća Muslimani na izvanhrvatskom području, tj. prema potrebama organizacije, koja se nalazi u stalnom ratu sa ljevičarskim Naserovim i komunističkim

agentima muslimanima u svietu. Ja sam to odbio i nasojao svesti suradnju najprije na političko polje, pa me sigurno hrvatski političari, kad bi imali pameti, nebi napadali, jer sam u tom pogledu bio oprezniji, nego mi oni to danas savjetuju. Ja sam htio najprije političku suradnju i javna politička i diplomatska priznanja Hrvatske, dok bi onda kao saveznici mogli razgovarati o vojnotehničkoj suradnji.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th August 2012, 14:06
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (drugi (2) dio

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomcija je takova, a posebno na Orientu. Oni meni predbacuju, da se nemože bez akcija dobiti pomoć. a ja opet, da se bez pomoći nemože pokrenuti naš borbeni distozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili van teretorija Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole itd. Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logirima, nego da budemo začeprkani u pijesku za arapske stvari.Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (čitaj Hrvatskoj, mo), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpunama propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevera, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnostnici Odpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijestna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti HRVATSKOH NARODNOG ODPORA, mo).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija “Braća Muslimani” isključivo zahtjevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije “Braća Muslimani” i bilo koje suradnje između ove i ODPORA, mo), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage “Braće Muslimana”. S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidili pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva (ovo je u množini, mo) Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima – ode u gverilu. Nu i ta gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počme u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružznu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada naser, sigurno je, da će postojati organizacija BRAĆE i ostalo če tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni jenu pogrješku u tom pravcu, nismo neiskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3. Pomoć odavde. Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računi s Titom i internacionlnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatala španjolske crvene vodje i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE) koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbježali a poneki čak pobjegli i u Španjoslku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima kusure činila, tj. izmjene, mo)

Ima mira na pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s medjunarodnim turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvojstručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda medjunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može ODGOJNA i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dodju s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u – ODGOJNOJ MOJOJ BAZ, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th August 2012, 14:07
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (drugi (2) dio

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomcija je takova, a posebno na Orientu. Oni meni predbacuju, da se nemože bez akcija dobiti pomoć. a ja opet, da se bez pomoći nemože pokrenuti naš borbeni distozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili van teretorija Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole itd. Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logirima, nego da budemo začeprkani u pijesku za arapske stvari.Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (čitaj Hrvatskoj, mo), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpunama propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevera, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnostnici Odpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijestna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti HRVATSKOH NARODNOG ODPORA, mo).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija “Braća Muslimani” isključivo zahtjevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije “Braća Muslimani” i bilo koje suradnje između ove i ODPORA, mo), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage “Braće Muslimana”. S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog

arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidili pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva (ovo je u množini, mo) Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima – ode u gverilu. Nu i ta gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počme u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružznu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada naser, sigurno je, da će postojati organizacija BRAĆE i ostalo če tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni jenu pogrješku u tom pravcu, nismo neiskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3. Pomoć odavde. Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računi s Titom i internacionlnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatala španjolske crvene vodje i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE) koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbježali a poneki čak pobjegli i u Španjoslku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima kusure činila, tj. izmjene, mo)

Ima mira na pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s medjunarodnim turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvojstručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda medjunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može ODGOJNA i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dodju s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u – ODGOJNOJ MOJOJ BAZ, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th August 2012, 16:24
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (treći (3) dio)

U carstvo glupih želja i priča spadaju vijesti, kako je nama nešto zabranjeno, posebno u pogledu “Drine”. Uživamo apsolutno povjerenje, sada više nego ikada, (general Drinjanin i HNO, mo) jer smo uvjek znali braniti interese, (španjolske, mo) ili ih barem imati pred očima, te smo to povjerenje zaslužili. Politički je rad mogao biti zabranjen Poglavniku, ali meni nikada.

“Odgojna” baza je tu i nijedan Hrvat se ne treba bojati u ovoj zemlji tako dugo, dok stoji pod mojom zaštitom i ne počini djela, za koja ja ne mogu odgovarati. U ovu zemlju dolazi skoro 10 milijuna turista, mogu doći Hrvati, koje ja pozovem, biti sa mnom, otići – bez bojazni. Ostalo je moja briga.

Nije to Jankapusta, jer nemamo granice sa Hrvatskom. Da je imamo, imali bi i Jankapustu. Ali imamo svoj kutić, gdje možemo odgajati ljude. Kakav oblik će to imati? To zasada ovisi o nama. Ja nisam nikada i nigdje tražio materijalne pomoći kod prijatelja u ovoj zemlji, ali ću je dobiti kad zatražim. Nu ja to neću dok ne bude vrijeme. Prema tome stvar je ovakva: ni od katolika ni od muslimana nismo dobili ništa. Mogli bi slati ljude u Španjolsku Stranu Legiju, nu ja to neću. Ni u druge – američke ni islamske. Možemo imati onoliko, koliko mognemo izdržavati.

4. “Akcija Drugog Koraka”. Mogu vam reći, da smo isplatili stroj ove i instalacije tiskare. Tiskara je jedan skromni dom za one, koji će ubuduće tu tiskaru voditi, isplaćeni su i dokaz su naše snage. Istini za volju treba reći, da je to bilo omogućeno odkupom većeg broja dionica bojnika Tugomira, pa iako “Drina” duguje dvojici Hrvata po 500 dolara, imamo na zalihi skoro dogotovljenu novu “Drinu”

posvećenu fra. Dominiku Mandiću (br. 1. 1963., mo) i ja se nadam, da ćemo s “Obranama”, “Drinama” te sa vojničkim priručnikom, koji je takodjer dijelom izradjen i sa knjigama o vojničkom povlačenju “Od Ivan Planine do Bleiburga”, koju započimamo za nekoliko dana, moći sami platiti dug i podržavati redovno izlaženje “Obrane” i “Drine” i korespodencije, dok izdržavanje kuće ostaje moja privatna briga i to ću ja urediti i platiti od moje zarade, dok smo skupa i u ovakovim prilikama.

Postigli smo, dakle, u 3 faze kupnju tiskare, ostvarenje veza i početak psihološkog rata. Nema nikakove sumnje, da smo u dosadašnjima fazama uspjeli i da sa ovim aparatom, kojega sada posjedujemo, možemo izdržati ovaj ritam.

“Akcija Drugog Koraka” – psihološkog rata u Domovini ja smatram prvom našom borbenom potrebom. Držanje hrvatskog emigrantskog tiska prema nama u zadnja vremena opravdava moju bojazan, da bi svi ovi, koji su na nas graknuli, to bili učinili, da smo počeli sa domovinskim akcijama bez njih. Dobar dio to čini radi moje osobe, a dobar dio zato, jer “odnesoše im slavu”. Emigracija je dokazala, da nije kadra poduzeti ništa. Ja sam vam svima iskreno rekao, da ni mi do sada nismo bili kadri i zato nismo ništa poduzimali, nego smo u tri faze učinili pripreme. Sada raspolažemo s tiskarom, u kojoj možemo braniti sebe, naše akcije i prije svega ideju vojničke izvanstranačke koncetracije i njeno učešće u hrvatskoj revoluciji.

Sada dolazi vrijeme akcije. Ja tu riječ u konkretnom slučaju nisam nikada izgovorio i sada je izgovaram, jer je za to došlo vrijeme. U prvom redu smatram, da je urednik “Drine” Bebek (Željko, mo) sposoban, da vodi publicistički dio naše organizacije, a drugo je – svaki psihološki rat mora imati svoje akcije, a ne samo svoju propagandu. Tako, ja se sada mogu posvetiti akcijama, a to je preduvjet, da se nešto postigne. Ja neću izgubiti živce i neću se dati nadvikati po onima u našim redovima, koji bi htjeli jurišati na Beograd, a neće niti niti malodušnici i piskarala osloboditi i smlatiti. Nakon što sam vam razjasnio dosadašnje korake i stanje naših veza u političkom i tehničkom pogledu s našim islamskim prijateljima, te razlog zašto smo morali uspostaviti svoj tisak na noge, ja vam ovo govorim o akcijama u najkonkretnijem obliku. Time dakle ulazimo unutar “Drugog Koraka” u period “Akcija Drugog Koraka”.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
15th August 2012, 23:05
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (četvrti (4) dio)

5. Uvjeti i preduvjeti za akcije “Drugog Koraka”.

Još uvjek se nalazimo u onom stadiju, gdje se moramo ograničiti na vlastite snage prema onoj – uzdaj se u se i u svoje kljuse. Moguće je da sam neke stvari u životu činio dobro ili loše, te da nisam bio dorastao nekim situacijama u stanovitim vremenskim dobima, ali se osjećam sposobnim i pozvanim za organizaciju onih akcija, o kojima vam govorim. Nisu prilike iste, kao nekada, ali i ja sam se odgajao u tom novom ambijentu i znam s čime i s kime se hvatam u koštac. Mislim reći, da želim osobno te akcije organizirati i osobno za njih odgovarati. Ja sam godinama podnosio stanovite žrtve za očuvanje minimalnih veza, posebno kada sam osobno bio u boljim materijalnim prilikama. Osjećam se dakle sposoban za voditi tu stvar i svima vama velim bez razlike, da kako sam god bio elastičan u političkim i taktičkim potezima, u ovim stvarima sam vojnik i neću dozvoliti (ne želim unaprijed govoriti o scenama u filmu kojeg gledamo, ali, ukratko, ovdje se radi akciji HRB iz 1963 god., mo), da se u moje ime i u ime Odpora dogodi i jedna, (akcija, mo) koja ne bi bila po meni odobrena. Sve bih radije podnio, nego da moje ime i ime Odpora bude vezano uz jedan frakaso poput Kavranove akcije (Akcije Gvardijan, neki ju opet zovu Akcija DESTI TRAVANJ, svakako poznata pod imenom “Akcija Božidara Kavrana” 1974/1948, mo). Dapače, velim vam iskreno, da bih bio najsretniji, kada bi svu političku i publicističku stvar Odpora preuzeo bilo “Zapovjedni Skup”, bilo neki Odbor, ili bilo kakvi forum, kojega bi stvorili mi, koji smo i Odpor stvorili i vodili do sada.

Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Odpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca.

(Nama Hrvatima ne treba veća ispovijed i iskrenost od ove koju je upravo ovdje, u ovom pismu, rekao čovjek kojeg se sustavno napada i kleveće za sve ratne žrtve na području NDH od DESETOG TRAVNJA 1941 PA DO 8 SVIBNJA 1945. Ja ovdje otvoreno govorim, bez da govorim koliko je ili koliko nije kriv, da će ime Maksa Luburića živijeti dokle god bude živijelo i ime HRVATSKA. Kada se budu filmovi snimali o Maksu Luburiću, nesumnjivo će biti spominjano i naše ime HRVATSKA. Svakako treba uzeti u obzir da je Maks Luburić naša HRVATSKA POVIJEST, bez obzira kako su ga naši hrvatski neprijatelji prikazivali ili kako će ga prikazivati. Mo)

Vidili ste u Nevistićevom članku (Dr. Franjo Nevistić (1913-1984) novinar, pisac, jedan od urednika Studia Croatica u Buenos Airesu itd., mo), da kada je ostao posramljen i smlavljen Erićevom logikom, uhvatio se za jednu riječ (Jasenovac, mo) i soli nam pamet o tome, kako se ne može ubijati nedužne ljude.

Još se ne može govoriti o jačim zahvatima na hrvatskom području, ali da o akcijama “Drugog Koraka” i u Domovini i u emigraciji. Došlo je vrijeme tome i nakon što imamo svoj tisak, koji već može i bez mene funkcionirati, ja sam voljan početi. (s akcijama, mo). Postoje potrebni uvjeti za to.

Možda da će biti pripadnika Odpora, koji će se dati zavesti na korake izvan moje kontrole. Ja takove akcije neću smatrati štetnim za Hrvatsku, ali ću se od njih ogradjivati, jer koliko god mogu biti koristne, mogu dati povoda za jednu novu Kavranovu tragediju. Stanje sigurnosti, koje ja imam u ovoj zemlji, dozvoljavaju mi sigurniji kontrol, a to je jedan od preduvjeta za jednu akciju. Druga je stvar polazna točka za akcije, kao i svi tehnički problemi sprovodjenja istih ali svi ti moraju biti izvedeni samo i jedino pod mojom kontrolom. Tu nema elastičnosti i tu ćemo se igrati i svojim i tudjim glavama.

6. Naše veze s drugim organizacijama.

Eto, upravo smo poslali naše ljude na sastanak s jednom stanovitom domovinskom organizacijom, koja nam se javila preko svog povjerenika u Evropi. Može biti stvar UDB-e, a i stvar hrvatskog naroda, što se ja nadam, da i jeste. U isto vrijeme mogu vam reći, da smo se na jedan ili drugi način povezali s nekim ili svim grupama, koje o revoluciji, vojsci i borbi govore ili pišu. Neke grupe traže suradnju, neke se stavljaju pod zapovjedništvo, a neke nude razgovore.

(Koliko god danas, poslije 49 godina od kada je ovo pismo pisano, ovo moglo izgledati “zeleno”, uvjeravam današnji hrvatski naraštaj da je kontakta bilo, i da se je intezivno radilo na povezivanju domovinskih i iseljenih Hrvata. U tome su uveliko odigrali ulogu hrvatski “pasošari”. Evo istinitog slučaja. K meni je je došao u posjetu u Pariz sin mojeg brata. On je bio student na zagrebačkom fakultetu. Bio je kod mene više od jednog tjedna. Bojao se sastati s mojim prijateljima, što je i razumljivo. Ja sam radio u poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE gdje sam imao pristup mašinama za kopiranje. Kopirao sam mnoge vrlo važne stvari za koje se u ex YU nije znalo niti se je smjelo znati, ponajviše partizanskih i komunističkih zločina, Udbinih zločina u emigraciji itd. Sve sam to pokazao mojem bratiću i rekao da on to sa sobom ponese. Opirao se je. Pripremao sam ga. Sebe sam stavio kao Udbaša koji će ga u Petrinjskoj po povratku ispitivati. Galamio sam na bratića, ono po Udbaški i paretizanski, te mu rekao: Znaš šta, kada dođeš s vlakom Express Paris/Istanbul u Zagreb, odmah se uputi na udbu u Petrinjskoj, zatraži odgovornog Udbaša i ovu cijelu kutiju mu podaj i reci: Druže upravo sam došao iz Pariza i bio sam kod strica. Prisilio me da ja ovo donesem ovdje i dijelim medju mojim kolega studentima. Ja to neću činiti, jer se s tim ne slažem. Ja druže vama ovo dajem. Tako je to bilo i time mojeg bratića pustili na miru. Poslije Konvencije HDZ u Zagrebu 26 veljače 1990 godine, nekoliko Udbaša iz Petrinjske su posjetili mojeg bratića i tražili od njega da ih on upozna s menom kada se ja vratim…, mo).

Ja sam voljan u tom pogledu diti elastičan i taktičan, jer ne želim podrezati krila mladjima, koji su te organizacije mimo nas stvarali, jer bih onda i ja bio svrstan u istu grupu naših staraca, koji su izgubili kontrol nad našom mladom generacijom. Pokazalo se, da su neke vojničke grupe, koje su u zadnja vremena pod uticajem bilo protiv nas upotrebljavane shvatile, da bez nas nema riješenja i putem pisama, sastanakai posjeta spremno se izgladiti sve razlike. Time bi psihološki i potencijalno Odpor zaista bio ono, što treba biti, ako je centar Odpora raznih centara pod kontrolom vojske i jednog generala koji nešto o svemu tome mora znati i daje garancije, da nije u službi tudjina.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
16th August 2012, 12:49
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (peti (5) dio)

To je točno, gdje se sastaju predstavnici malih grupa, koje nastaju kao gljive iza kiše, bilo jer ih stvaraju agenti UDB-e, bilo jer su plod pobune hrvatskog duha radi srbokomunističkog terora, radi izdaje ideala predstavnika svjetske demokracije, bilo radi impotencije hrvatske politike.

Ja ću radi opreza svakome od vas najprije pisati o vezama na vašem području, a onda ćemo u sastancima ili vrlo skrupuloznoj vezi reći ostalo. Svakako se nadam, da nas neće predriblati UDB-a ni prestrašiti vikači, ni navesti na tanak led nestrpljivi. Na nas gleda hrvatski narod i eto sada polažemo ispit zrelosti. Ne zaboravite, da se Amerika odlučila pomagati Tita tek nakon Kavranove tragedije.

I još uvjek vam velim: radi se o akcijama drugog koraka, t.j. početka psihološkog rata. Koliko će u tome sudjelovati nama nametnuti ili ukopčani elementi<, to je druga stvar i stvar vremena, opreza i dogovora. Voljan sam primiti pomoć, kolaborirati, ali ne dati se navući anonimnim grupama. Biti ćemo načelno širokogrudni, ali oprezni u provodjenju zajedničkog. Neka nam dokažu svoju dobru volju! Kada to bude, onda možemo govoriti o kakvim daljnim akcijama pa i organiziranim strukturama. U tome je naša krvava budućnost, a ne u čekanju ni istrkivanju pred rudo. Budite strpljivi, javiti ću se svima u pogledu veza sa grupama, sa kojima imate veze na vašem području.

Ne treba biti ni pesimista ni optimista. Jedan poznati gospodin, kojemu nitko nije dobar, koji u riječima potami slavu svih i svakoga, govorio je, da šta radi Luburić i – da mu treba dati 5.000 dolara i da vidimo, što će napraviti. Poduzeo sam preko 6 veza korake, da pozovem tog gospodina, da vodi jedan odsjek akcije i, ako je sposoban, neka preuzme vodstvo operacije, ako je istina da hoće, da je povjerljiv i t.d. I dobio sam od jedne veze poruku, da je voljan iz Amerike doći k meni u društvu drugog gospodina, ALI DA JA MORAM PLATITI PUT!? Da vam ne govorim o drugim “velikim ljudima”, koji govore o tisućama, akcijama, traže akcije i traže, kako ne, za sebe obzire – da na kraju nisu ni svoju “Drinu” platili. To je većina. Mislim onih “velikih”. Nu ima “malih” ljudi, koji nude svoju uštedjevinu za kupiti oružje. I kada sam trebao sredstva i od njih tražio, za par dana sam dobio ček bez ijedne popratne riječi. Ima dakle svašta: “velikih Ljudi”, koji su se pokazali vrlo sićušnima u danom času, i ima “malih ljudi”, koji su znali biti veliki. (slučaj danas s hrvatskim BRANITELJIMA I GENERALIMA koje se blati i napada samo zato što su sve od sebe dali da nam Hrvatska bude DRŽAVA SLOBODNIH HRVATA, mo). Tako će biti u pogledu suradnje s našim revolucionarnim i vojničkim saveznicima. Ni jednu ruku nećemo odbiti, bez obzira na riječi, koje su nas nekada rastavile.

7. Sada ili nikada –

Poručujem vam svima, svima, kojima ovo pismo šaljem. Tražili ste od mene akcije, nudili ste neka vas pozovem u tom pravcu i evo to činim. Do sada smo tražili za tiskaru, novine, putovanja, političke akcije. To neka (i dalje, mo) ide svojim putem. Neka to bude posebno, vodite to sa Bebekom, jer aparat propagande, odgoja, politike, vanjskih organizacija i t.d. neka ide svojim putem. Tražimo najbolje forme za taj dio rada, kao i do sada. I počnimo s novim, tajnim radom. Ja sam dao što sam imao za stvar tiskare, života, puta i mojih ljudi, koje sam iza sebe ostavio. danas “Drina” ima svoj dom i svoju tiskaru, urednika, veze, organizacije. Idemo dalje! Nitko od vas neće moći ni smjeti reći, da nisam bio voljan u dani čas izvršiti svoju dužnost. Ni ja vama ni povjesti neću moći reći, da nisam imao s kim. Nu ja sredstva za to dobio nisam, jer nisam htio dati ni jednog čovjeka, niti ću to učiniti, osim za Hrvatsku i pod mojim vodstvom. Ako skrahiramo, skrahirali smo svi skupa. Ja vas ovlašćujem, da upotrebite te moje riječi pred onima za koje mislite, da su voljni dati svoj obol za akcije i za oružje. Ima vas, koji mi godinama tražite ovlasti u tom pravcu i ja ih nisam dao. Na vama je reći mi, da vam potvrdim ove riječi, vama osobama ili istitucijama.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš

Mogu vam poslati magnetofonsku vrpcu s riječima, koje ću snimiti, mogu vam dati pismeno izravno ili neizravno, jedino za ovaj čas ne možemo o tome javno govoriti u našem tisku iako možemo, recimo, stvoriti fond, kojega možemo zvati “Fond Drugog Koraka” i onda u “Obrani” objaviti pod pravim imenima ili pesudonimom, po želji onoga, koji doprinese. Jedna je iznad sveake sumnje: bez dovoljno sredstava za sigurnosne mjere i zakupnju oružja i opreme ljudi

(poput Bugojanske Akcije poznate FINEX 1972., gdje su oni sami između sebe se POĆESALI – ovo je stara hrvatska riječ koja se je upotrebljavala kada su ljudi u “ćesama” držali svoj novac iz kojih su vadili dobrovoljne priloge za uzdržavanje zajednice u kojoj su živjeli, mo),

ja akcija poduzeti neću. Poduzeti ću ih do one mjere, do koje budu dozvoljavala sredstva. Voljan sam prihvatiti svaku sugestiju najužih suradnika, kao i izravni kontrol svakoga od vas, od kojih se više nudilo, da prenesu svoje uštedjevine i organiziraju asistenciju blizu mene. Prema tome, prvi od vas, koji dodje ili još prije, može biti blagajnik “Drugog Koraka”, dok Bebek ostaje u onoj poziciji, u kojoj je danas u pogledu tiskare i naših publikacija. Eto, to je na znanje i vladanje svima vama, kao i svima onima, koji su se nudili za kolaboraciju u tome u raznim forumima.

Molim još jednom, da bi se svaki prinos za ovaj fond vodio kao takav i tamo i ovdje, te da se ne mješalo s prilozima i predplatama na publikacije. Može biti u istim pismima i na istu adresu, a to ćemo voditi Bebek i ja kao i dosada, ali uvjek posebno. Mislim da sam u ovom pogledu bio apsolutno jasan. Želim vam još napomenuti, da svi prilozi za fond “Grugog Koraka” budu na ime Luis Luburić. tako će se ovdje voditi taj fond. Za ovu stvar uvjek slati u čekovima i preporučenom zračnom poštom.

Znam, da će mnogi od vas postaviti pitanje kako i odakle će se smoći sredstva, posebno sada, kada su se mnogi žrtvovali za druge stvari, obranu u Njemačkoj i drugo. Ja ću vam na to odgovoriti, kako odgovaram i sam sebi: ako nismo kadri tu stvar pokrenuti, onda nismo zreli ni pozvani i malo će hrvatski narod izgubiti, ako nas vrag odnese sve skupa.

Velim vam iskreno, da ako zataji ova naša akcija u ovaj čas, incijativu preuzimaju mladi bez nas, mimo nas, a možda i protiv nas.

(Sve što za sada, dovle, do ovog pisanja, želim reći onima koji prate ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, posebice ova tri (3) pisma, da dobro pamte i zapamte što su pročitali i sami, iz izloženog, stvore zaključke i razloge uspjeha/neuspjeha ove AKCIJE “DRUGI KORAK”, mo).

Borba će biti duga i krvava, ali će trebati dokazati svijetu, da nismo zadovoljni s Jugoslavijom i komunizmom i da ne prihvaćamo ni 1. ni 2. pa to Kennediju, demokratima, katolicima i drugima bilo po volji ili ne. Ja ulazim u taj dio borbe hrvatskog naroda s najboljim nadama, sredjenim živcima i ustaljenim mislima. Dao Bog i bilo na korist Hrvatske! Ostalo znajte, da ovisi o vama, a ne o meni.

8. Svaki od vas, kojemu je ovo pismo upućeno, ovlašćen je poduzeti konkretne korake u pogledu fonda “Drugog Koraka”. Ova incijativa treba biti najhitnije sprovedena. Svaki prilog treba pismeno sprovesti i odavle će biti posebno potvrdjeno. Od sviju vas očekujem odgovor po točkama na pitanja, koja sam iznio. Ne ljutite se, ako svima na vrijeme ne odgovorim. Znam, da vam nije lako, ali je meni gore, nego svima vama.

U pogledu Vijeća rekli smo u zadnjoj “Obrani” kako stvar stoji. Mi stojimo uz Vijeće. Vidjeti ćemo, tko je bacio kamen na nas. A radnim činima će se dokazati, što je to što Vijeće radi. Na nama je da dokažemo, da znamo što hoćemo. U pogledu predplata za “Drinu” i “Obranu” Bebek će vam svima poslati jedno okružno pismo i potvrditi primitke. Ja ću isto svima odgovoriti, čim mognem. “Drina” posvećena fra. Mandiću je najbolje što smo mi i sva emigracija do sada napisali, s mnoštvom stručnog štiva za 250 stranica. Stavljam vam na srdce, da pomognete širenje našega lista “La Croatie” i da predplate i .t.d. pošaljete izravno Peraniću. To je naš ulazak u evropsku misao, kojoj na čelu stoji Francuska. Očekujem od vas hitne odgovore.

Grli vas odani vam Maks, general Drinjanin.

Kraj ovog pisma.

Nastavlja se. Otporaš.

Napomena:

Tu i tamo, kako sam već rekao nekoliko puta, da će nadodati neka moja zapažanja kako bih popunio prazninu sadržaja ovih PISAMA. Osobno sam u Parizu bio zadužen prikupljati sredstva za “Drugi Korak”….Slučajno sam susreo jednog Hrvata u San Franciscu 1973 godine, koji je skupa s menom prikupljao sredstva za “Drugi Korak”. Naravno da smo o sveme razgovarali pa i o tome. Moj prijatelj mi je tada rekao oko prilike ovako: Revolucija jede svoje ljude…Gledajući danas kako smo radili, moglo bi se reći da smo glupo radili ali da smo opet lijepo glavu sačuvali…

Otporaš
16th August 2012, 22:35
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (sedmi (7) dio) (drugo (2) pismo

general DRINJANIN 12. rujna 1963.

(Donosim ovdje drugo pismo generala Drinjanina. Datum poštanskog žiga na omotnici je 12 rujna 1963. U ovoj omitnici/kuverti ima pet (5) tipkanih stranica isječaka iz raznih novina o slučaju devetorice (9) Hrvata koji su došli iz Australije u Jugoslaviju s namjerom dizanja ustanka. Akcija je bila poznata TOLIĆ, OBLAK, OSTOJIĆ. Papir je identičan papiru kojeg general koristi u koraspodenciji s svojim suradnicima. Karakter slova je isti što bi se moglo zaključiti da je sve pisano na istom pisaćem stroju. Prijevodi su iz australskih novina, pa mi nije poznato dali je general govorio engleski ili ne. Sve ponovno stavljam u iste originalne omotnice/kuverte kako bi se originalna identičnost istih sačuvala. Mo).

Draga braćo !

Pišem ovo skupno pismo vama nekolicin i prilažem vam nekoliko isječaka iz raznih novina, koji su nam ovih dana došli u ruke. Ostali komentari isu potrebni, jer nedonašaju ništa novoga. Šaljem vam ovo, kako bi imali točno orjentaciju i kako ne bi dolazilo do nepotrebne panike u našim redovima. Mogu vam sam napomenuti, da se ne zna još za sudbinu šefa te organizacije Geze Pasty-a, koji je isto navodno napustio Australiju sa drugim skupinama ljudi i o kojem još nemamo sigurni vijesti, da li je dignut negdje s broda, da li je stigao u Italiju ili Njemačku, te da li je eventualno stigao u domovinu ili se nalazi nakon obavljena posla negdje u Beogradu.

(Ovo je jako interesantno. Ako pratimo piskaranje Ruže Andrić, supruge Ambrozija Andrić, ona stalno i sustavno govori da je HRB osnovala i vodila Udba, a da je njen suprug bio žrtva udbaških spletkih ili tome slično. Osobno ne sumnjam u iskrene hrvatske ideale članova HRBstva, niti u njihovu ljubav kao ni žrtve za Hrvatsku. Kako još i danas, poslije preko pola stoljeća, neki sumnjaju u iskrenost ideala članova HRB, tako je bilo i prije, tj. u vrijeme kada se je ovo pismo pisalo. Ja sam preko izvještaja Bože Bagarića, viskog Udbaša za BiH, kojeg se može (pro)naći na računalu, pronašao da je Meho Palikuća, operativno ime jednog agenta Udbe, a njegovo pravo ime je Tajib Ćordić, koji danas živi u Torontu, Canada, s njim nekoliko puta preko telefona razgovarao u zadnjih 20 mjeseci. On zan tko sam ja, ja znam tko je on i na toj bazi smo razgovarali. rekao mi je da je bio čan HRB. Rekao mi je da je njegovo konspirativno ime bilo “Meho Palikuća”. Za sve ostalo što sam ga pitao, nije htio priznati. Zanijekao je sve, ali ipak se je ili izdao ili prevario kada sam ga zapitao za ime Joze Dedića. rekao je da ga pozna i da su skupa bili u HRB. kada sam mu rekao da je on, Meho Palikuća, predao Jozu Dedića i druge u ruke Udbe u Hotelu u Rijeki ljeta 1967., samo se je iznenadio i mene zapitao: Odkud ja to znam. Prije par tjedana sam ga ponovno nazvao s namjerom da nešto doznam; samo je rekao da je jako bolestan i da o svemu više ne želi razgovarati. Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: dali je uistinu Udba bila infiltrirana u HRB i dali je uistinu Udba vodila tu hrvatsku revolucionarnu organizaciju. To ja ne znam. Ali ako postoji bilo kakova sumnja, onda je general Drinjanin bio u pravu kada je sumnjao u vodstvo te organizacije HRB. Mo)

U pogledu tog “Revolucionarnog Bratstva” ja sam vam već nešto javio. Većina ljudi su idealisti, a sam Geza Pasty je nepoznanica. Za njega se je reklo, da je došao van u doba loma komirformovaca, da je bio član partije i da je vani postao nacionalista. U svoje vrijeme meni se javio i pozivao se na puk. Štira, koji da mu je navodno rodjak, nu taj ga ne pozna, iako dozvoljava. Geza je suradjivao u našim društvima, ali prema njemu naši su uvjek bili slabi i kad smo mi raskrstili sa Poglavnikom, on je ostao u HOP-u, iako nas nije napadao, iako je uredjivao “Spremnost” (glasilo HOP-a za Australiju, mo) i napadao općenito sve protivnike HOP-a. Kasnije je unutar HOP-a organizirao mnoge mlade ljude i skupa sa ostalima organizirao Bratstvo (1961., mo) Mi smo već u početku imali uvid u stvar i Rover držao s njime kontakt, a i neki drugi naši.

Ljudi su se obraćali nama i mi nismo pobijali organizaciju, jer smo stajali, stojimo i stajat ćemo načelno na stanovištu, da nitko od nas ni osoba organizacije nema monopol, i još manje ima pravo nijekati nekome rodoljublje i pravo na borbu. Imamo sigurne podatke, da su se mnogi od njegovih stalnih članova služili autoritetima ministra Artukovića i generala Drinjanina, posebno kada se je radilo o mladim Hercegovcima. Stvar je bila neozbiljna i u zadnja vremena javna tajna. Oni su se vezali u ćelije uz mnogo mistike i kako su jezgru Bratstva u lokalnim prilikama predstavljali idealisti, pristupilo je oko 200 ljudi i stalnim mjesečnim obolom doprinašali za kupnju oružja i slanja ljudi u Evropu. Geza je na kraju pisao i meni osobno i ja sam rekao, da mi ni u kojem slučaju ne želimo apsorbirati nešto, što nije po nama postrojeno i da ne želim preuzeti ponudjeno mi zapovjedništvo nečega što ne poznam, a tražio sam i podpune garancije – popis članova i td., jer sam znao o toj organizaciji mnogo više, nego su mi oni rekli i bio uvjeren, da nisu bili korektni. Oni su se uglavnom služili našim imenima, da bi mogli imati obranu prema ljudima, nu mi smo ih i na to upozoravali.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th August 2012, 01:20
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (osmi (8) dio) (drugo (2) pismo)

Moram vam spomenuti, da su u isto vrijeme dok su govorili o Artukoviću, Drinjaninu i Reveru prema vani davali izjave, da ne žele suradjivati s nikim od starih, te da će oni sami udariti sa svojim ljudima, sprovesti revoluciju i preuzeti vlast. Posebno dvoličnu ulogu odigrali su Niko Kovačić i Branko Orlović koji su Bratstvu služili za petljanje tobožnje veze sa domovinom, te za mistifikaciju, kako sve dolazi iz Evrope i domovine. To mi je priznao sam Geza u pismu. Dok se je Bratstvo iz Australije bacilo na prikupljanje materijalnih sredstava i povezivanje u Australiji, dotle su Kovačić i Orlović bili oni, koji su trebali u Evropi ljude prihvatiti, izobraziti i svojim vezama prebaciti u domovinu. Niko Kovačić je u zadnja vremena naglo postao bogat trgovac, vrtio se u svim grupama, mnogo putovao, a mi imamo preko dvadesetak obavjesti od naših mladih ljudi, koji su nam govorili o čudnom držanju tog čovjeka, a istina je i to, da je meni Bebek pred godinu dana bez sustezanja rekao svoje mišljenje da on i naši, koji su iz domovine došli, vjeruju da bi mogao biti agent UDB-e. To su miđljenje dijelili i neki naši stariji. Za Orlovića odavno znate, da je odavno na njega hajka da je bio kao student u partiji. Odatle ona bezobrazna pisanja Gladića i Orlovića u jednom od uvodnika njihove (novine, mo) “Mlade Hrvatske”, gdje je Gladić preuzeo 90% teksta iz jednog Bebekova članka, koji je prije toga izišao u “Obrani” i na kraju samo zabiverio nama, iako nas nije imenom spomenuo. Iz tih izvora je poslan memorandum generalu De Gaulle-u protiv Odpora, nakon što je predstavnik Odpora prof. Dabo Peranić uputio bio jedan memorandum De Gaulle-u i bio pozvan od predstavnika vlasti i nakon što smo izdali 3 broja “La Croatie” sasma na francuskom jeziku. Gezi Pastiju nisu vjerovali ni najbliži syradnici, ali su ipak nadjeli i provodili organizaciju. Možda će mi koji od vas postaviti pitanje zašto nismo spriječili sve to.

Moram vam reći, da smo i na to pomišljali, ali smo se uvjerili i to baš mladju ljudi iz Odpora, da se to ne smije i ne može iz više razloga. 1. nemamo pravo, 2. pridavali bi organizaciji veću važnost, 3. pali bi na kategoriju HOP-a koji denuncira druge organizacije, 4. bili bi predstavljeni bremzerima (kočničarima, mo), koji ne damo maldjima predase iz zavisti, i k tome dali bi njima mogućnost, da nas pred hrvatskim narodom optuže, da nisu mogli polučiti uspjeh (poput Bugojanske Akcije iz godine 1972., mo), jer ih je Maks u tome spriječio. Nitko one mlade ljude fanatike nije mogao odvratiti. Sve su to poljedice potpune zataje starih hrvatskih emigrantskih struktura i posebno stanje u HOP-u čiji su članovi ti ljudi bili. Da smo

ih još i mi pritisnuli, onda bi nam točno HOP naviestio rat, i to krvavi, i tada bi na nas bacili krivnju, da smo uzročnici bratoubalačkog rata medju nama. Meni je u tome savjest čista i osjećam se zadovoljan, da sam vas ispravno i na vrijeme o svemu obavjestio, kako nikada medju nama ne bi bilo sumnje ni u kojem pogledu.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th August 2012, 14:43
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (deveti (9) dio) (drugo (2) pismo)

Mi smo dakle svjesno pustili te ljude, da dokažu šta znaju i mogu. Ne znam kako će sve to svršiti. Onoga časa, kada sam dobio obavjest, da je Jugoslavija povukla svog predstavnika Waisa (Weissa, mo) u optužbi na naše u Mahlemu, pisao sam nekima od vas i rekao prisutnim prijateljima, da sam siguran, da ćemo brzo imati proces u Zagrebu, kako bi se neutralizirao proces u Mehlemu,

(Njemča, tada 1963., nije priznavala Jugoslaviju niti je imala s njom diplomatske odnose. Jugoslavija je preko Švicerske otvorila jednu trgovačku misiju u Mehlemu. Kasnije se ispostavilo da je ta jugoslavenska misija bila GNJIJEZDO UDBINIH AGENATA koji su špijunirali jednako hrvatske političke emigrante kao i hrvatske pasošare. Jedna skupina od tridesetak Hrvata je napala tu jugoslavensku špijunsku misiju. Bilo je tu svašta! Proces je trajao dugo…, mo)

koji se je počeo okretati protiv Jugoslavije radi inteligentnog i hrabrog držanja nekolicine naših ljudi u Njemačkoj, koji su preko njemačkog vojničkog lista Nazional Zeitung znali okrenuti njemačko javno mnijenje i posebno njemačke generale protiv Tita. Bio sam siguran, da će se inscenirati proces i da će izići na površinu opet nacisti, fašisti, popovi, fratri, koljači i td. Sada će izkrsnuti na površinu razni “akcionisti” (djelatnici, mo), koji su vodjeni neodgovorno iz Njemačke i sada iz Australije i koji su svi po nekom magičnom zakonu hvatani na granici ili u blizini granice.

Vi se kao Hrvati možete samo ponositi nad mnogim žrtvama i nad strahovito velikim učinkom, kojega ćemo imati pred stranim svijetom, ali nato moramo biti i žalostni. Ja sam ljudima savjetovao, da budu skromniji u ciljevima, da se ispitaju podatci o šefovima onih organizacija, koje su pokrenute i da se ljude stručno pripreme. Bio sam ispunjen (ne znam šta bi ova riječ “ispunjen” mogla u ovom smislu značiti, ako ne “ispljuvan”, mo) od nekih, pa je bilo čak i pripadnika Odpora, koji su se oduševili za akciju Bratstva prema onoj, da je žabu lako u vodu otjerati. Mogu vam dati garancije, da nije nastao nigdje prodor u redove Odpora, iako je za predviditi, da će svugdje i u Australiji biti dreke na Rovera radi njegovih veza sa Pasty-om. Dobio sam nekoliko pisama, nakon dofadjaja i svi oni odmah instiktivno spominju Rovera, jer znaju, da je on u Australiji. HOP, UDB-a i mnogobrojni osobni prijatelji Rovera učinit će ostalo.

Nitko od nas ne može predvidjeti ovaj čas kakvog će odjeka imati sve to na naše i druge organizacije u emigraciji, ali vas mogu uvjeriti, da će na kraju Odpor izići pojačan i da će ljudi prihvatiti moj sistem rada po koracima, upotrabljavajući mlade za ono, zašto trebaju mladi, a stare tamo, gdje trebaju stari. Dolaze teški dani za nas, ali nemojte gubiti živce radi onoga, što dreči ulica i ne gubite živce, kao što su neki izgubili. Ovoga časa je glavno, da budete iz prve ruke informirani i da djelujete na svoju okolinu u duhu gornjih vijesti. Mi ćemo u novoj “Obrani” postaviti stvar načelno na svoje mjesto i vjerujem, da će taj broj “Obrane” ostati kao trajna vrijednost.

(Evo šta se o tome kaže u “Obrani” br. 11/12 ožujak-travanj 1964. Kako ste mogli saznati iz prijašnjih pisama koje sam ovdje iznio, da je fra. Pio Fržop radio na tome da se kupi tiskara ALOJZIJE STEPINAC sa sjedištem u Parizu u kojoj će se tiskati jedna sveopćehrvatska novina, tim de druge postojeće hrvatske novine se obustave. General Drinjanin je na to pristao i “Obrana” nije izlazila za slijedeća 4 mjeseca.

“Vrlo važna obavjest.

DR. ANDRIJA ARTUKOVIĆ I HRVATSKO REVOLUCIONARNO BRATSTVO.

Obavješteni smo iz više apsolutno sigurnih, provjernih i vjerodostojnih vrela, da su se predstavnici i organizatori HRB. služili pri verbovanju članova sa imenom hrvatskog ministra Dra Andrije Artukovića. I ne smao to, nego još i sada to ime upotrebljavaju, te dapače pokazuju neka pisama, koja da potiču od gore spomenutoga.

Ovlašteni smo najenergičnije demantirati bilo kakvu vezu Dra. Artukovića sa ljudima HRB., koji ne samo, da iste nije ovlastio, ni pisao im, i još manje ovlastio da govore u Njegovo ime, nego nije uopće niti znao da HRB postoji.

Tko makar i prosječno poznaje život i rad Dra. Andrije Artukovića, te njegovo sadanje stanje, (dru. Artukoviću je zakonski bilo zabranjeno svako političko i hrvatsko/nacionalno javno djelovanje, mo), taj će odmah shvatiti, da su samo nesavjestni ljudi ili agenti Udbe mogli učiniti takva šta. Zato osudjujemo sve one koji su se služili nedozvoljeno imenom Dra. Artukovića, a hrvatskim patriotima u svietu stavljamo na srdce, da se kane društva onih, koji su to činili.

Nakon Marselja (atentat u francuskom gradu Marseille-u na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo) Beograd je bio dospio dobiti u ruke Dra. Artukovića, ali je sudjenje izvršeno pod kontrolom diplomatskih predstavnika Londona i Pariza i pod uvjetom, da mu se sudi samo radi tobožnjeg učestovanja u atentatu. Bio je oslobodjen i povraćen na zapad (u Belgiju odakle je bio izručen Beogradu, mo). odonda je Beograd nastojao dočepati se istoga, jer je Njegovo ime bilo vezano sa legendarnim velebitskim ustankom. (koji je počeo 7 rujna 1932., mo).

Dr. Artuković, ministar NDH., uspio je 1945.g. spasiti se od sudbine ostalih hrvatskih ministara, koji su obješeni skupa sa predsj. Vlade Mandićem i podpr. Osmanbegom Kulenovićem. Živi sada u Usa. u Californiji, ali je stalno pod procesima. Beograd je mobilizirao (interesantno kako smo u prošlosti uvijek bili protiv Pešte, Beča i Carigrada, eto donedavno i protiv Beograda. Sada se postavlja pitanje dali će doći vrijeme da Hrvati u buduće budu protiv Strasbourga, glavnog grada EU, mo) najbolje advokate, novinare, agente, miljune dolara, – ali američka pravda nije u rukama komunista i dosad se je Dr. Artuković odbranio. Sebe i Hrvatsku! Zato je Udba i dosada pokušala sve da kompromitira Dra. Artukovića i svjetski tisak je pun podvala i optužba protiv istoga. Vjerujemo da je UDBA podvalila na direktan ili indirektan način i ovu optužbu kako bi mogla izvesti novi proces i optužiti Dra. Artukovića da organizira revolucionarne i terorističke organizacije, iako je istome prema zakonima Amerike zabranjen svaki politički rad.”

Ukoliko bi do vas doprlo, a to je vrlo vjerojatno, vijest, da su poslati i neki ljudi Odpora iz Australije u Evropu, onda ću vam reći, da to stoji s tom razlikom, da se taj čovjek ili ti ljudi nalaze samnom ovoga časa u ovoj sobi ili su otišli na način, da to ulica i UDB-a ne zna, a ako sazna, mogu vam dati garanciju, da će biti ispaljen barem počasni naboj i da će se sa manje ljudi postići veći efekt.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
17th August 2012, 23:42
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (deseti (10) dio) (drugo (2) pismo)

Ostaje nam sada više nego ikada ostvariti naš plan “Drugog Koraka”, tj. “D.K.”, a o revoluciji i “preuzimanju vlasti” mogu govoriti sam neodgovorni ljudi i oni koji sanjaju otvorenih očiju i onda provode u djela zatvorenih očiju. Mi pod revolucijom mislimo nešto drugo i to sprovodimo u djelo. Dogodilo se što bilo, mi se niti povlačimo niti raspršavamo, nego ćemo nastojati upotrebiti ovaj stav u ozbiljne i konstruktivne svrhe. Nema uskrsnuća bez Velikog Petka i mi ćemo kroz njega morati proći.

Koristim ovu zgodu, da vas podsjetimo u pogledu poslova “Drine”, “Obrane” i td. o čemu će vam Bebek poslati posebno okružno pismo.

Molimo vas sve, da pazite na vaš tisak ili na tisak hrvatski i srpski pa nam pošaljite sve ono, što bi nam moglo služiti, a ja ću onda to upotrebiti u novoj “Obrani” ili jednim novim okružnim pismom obavjestiti o glavnim momentima.

Javi te nam se. Grli vas odani vam general Drinjanin.

Dodano i pisano rukom:

Dragi Ante! (Kršinić, mo)

Odavno nema od Tebe viesti. Nadam se da nisi bolestan ni u kakvoj nevolji. Javi se i što imaš novca za nas pošalji nam, jer nam treba. Obavijesti ljude ako i gdje treba ovo samo Tebi šaljemo za Californiju i nikom više.

Pozdravlja Te Tvoj Maks.

Kraj generala Drinjanina drugog pisma. Sada ću u nastavcima iznijeti izrezke iz raznih australskih novina koje su pisale o hrvatskoj devetorki koja je 1963 godine iz Australije došla u Jugoslaviju da digne ustanak. Ja nemam original iz australskih novina na engleskom jeziku. Ja ima prijevod s engleskog na hrvatski na pet gusto tipkanih stranica. Sve je ovo bilo u istoj omotnici/kuverti koju sam označio broj pisma dva (2).

“THE SUN”, Sydney, Australija, No. 1030 special, 5. rujna 1963., str. 1,

TERORISTI IZOBRAŽENI U SUDNEY-u (podučavani, trenirani, vježbani, vršili vojničku obuku itd., mo)

Devet ljudi, navodno izobraženi za terorističke akcije u sydney-skom pregradju Woollahra, uhvaćeni su u Jugoslaviji. Jugoslavensko ministarstvo unutrašnjih poslova je izjavilo, da su ljudi poslani natrag u Jugoslaviju iz Australije, da vrše terorističke akcije. Članovi su bili pripravljeni (izvježbani, mo) za razne buduće terorističke akcije na predavanjima, održanim u zgradi Queen Street, Woollahra. Sigurnosna policija (redarstvo sigurnosti, mo) u Sydney-u danas je izjavila, da joj nije poznat nikakav hrvatski klub u Woollahra. Izjavili su, da vjeruju, da je izobrazba Hrvata, koji su se vratili u Jugoslaviju, napravljena u njihovoj domovini. (u Australiji, mo)

CRKVENI KLUB

Sigurnosna policija drži mogućim, da je plan povratka u Jugoslaviju bio organiziran u Queen Street-Klubu. “THE SUN” je danas upoznao taj Club koji je vlasništvo Rimokatoličke Crkve i služi uglavnom za sastanke sydney-skih Hrvata. Club je kontroliran po svećeniku O. Romcu, jednom hrvatskom franjevcu.O. Romac je danas izjavio, da je osobno poznavao jednog od uhićenih ljudi – Josipa Oblaka, ali druge ljude nije dobro poznavao. on je kazao, da mu nije bilo poznato da su ljudi bili kontaktirani (povezani, mo) s terorističkom organizacijom “Ustaša”, koja je, po njegovu mišljenju, prestala postojati svršetkom II. svjetskog rata. O. Romac je rekao – ako su uhićeni hrvati upotrebili ime i adresu Cluba – a da su to učinili vjerovatno radi pokrića.

(Spreman sam povjerovati da je ovo general Drinjanin prevodio. To kažem zato, jer ima već do sada riječi kojima se general služi u svojim pismima, mo)

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
18th August 2012, 02:33
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (jedanaesti (11) dio) (drugo (2) pismo)

Jugoslavenska službena izjava veli, da su ovi ljudi uhićeni u predjelima Kopra, Rieke i karlovca izmedju 19 i 22 lipnja.

SMRTNA LISTA

Uhičenje je izvršeno 14 dana kasnije, nego su ovi u pola noći prešli granicu. Policija je našla kod njih 33 kg. TNT eksploziva, 100 upaljača, 4 tranzistor-radia, pet revolvera, 2 bodeža i 3 zemljovidne karte. Izjava

govori da su ova devetorica imali emigrantske putne izkaznice, izdane u Australiji a dvojica australske putnice.

Prva zadaća ove grupe bila je koncentrirati se u glavnim mjestima sjevernih jugoslavenskih provincija, zatim ubijati istaknute osobe, razarati institucije i vršiti proturežimsku propagandu. Nije izjavljeno tko je bio na njihovoj smrtnoj listi.

Navedena devetorica uhićenih ljudi su slijedeći: (1) Josip Oblak, (2) Ilija Tokić, (3) Rade Stojić, (4) Vladimir Leko, (5) Branko Podrug, (6) Dražen tapšanji, (7) Krešimir Perković, (8) Stanko Ždrilić i (9) Mika Fumić.

Svi su mobilizirani od jedne ustaške emigrantske terorističke organizacije, zvane "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", kada su poslije jednog izvjestnog vremena traženja zaposljenja po talijanskim i austrijanskim logorima došli u Australiju.

ZAKLETVA

Svi su se trebali zakleti na bodežu i piški, kad su stupali u organizaciju. (Ustaše su bili pro-nacističke snage, (vojska, mo) koji su suradjivali s njemačkim okupaconim snagama na području Jugoslavije za vrijeme II, svjetskog rata). Vodje organizacije odlučili su formirati (osnovati, mo) jednu terorističku grupu i poslati je u Jugoslaviju.

Nastavlja se. Otporaš.

Otporaš
18th August 2012, 13:04
IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (dvanaesti (12) dio) (drugo (2) pismo)

"ARRIBA", petak 5 rujna 1963., str. 9 ("Arriba" je španjolska riječ, koja više/manje znači "Zdravo", "Kako si",. Dali je ovo iz španjolskih novina?, mo)

DEVET JUGOSLAVENSKIH EMIGRANATA UHVAĆENI PO POVRATKU U DOMOVINU

Obtuženi su za pripremanje čina (djela, mo) sabotaže i atentate protiv komunističke vlasti.

Utamničenici su došli iz Australije, gdje su emigrirali po završetku II. svjetskog rata.

Beograd. – Devt Jugoslavena, koji su se povratili u svoju domovinu poslije izvjestnog prebivanja u Australiji, utamničeni su. Policijska služba unutrašnjih poslova kaže, da su utamničeni priznali svoje učešće u namjeravanoj terorističkoj akciji. Policijska izjave dalje veli, da su ovi dobili instrukcije u Australiji, Zapadnoj Njemačkoj i Italiji.Komunistička jugoslavenska vlada se boji, da bi ova devetorica poubijala općinske i župske komunističke dužnostnike na području Hrvatske i Slovenije, dizali u zrak tvornice, mostove i javne ustanove, te širili protivrežimsku propagandu.

Znade se , da su utamničenici imali australske ispravr, pošto su emigrirali u tu zemlju nakon II. svjetskog rata i poslije življenja (prebivanja, mo) u austrijskim i talijanskim izbjegličkim logorima. (Efe.) (ova riječ "Efe" je po svoj prilici ime novinske agencije, mo)

JUGOSLAVENSKI KONZULAT U SYDNEY-u – CENTAR ŠPIJUNAŽE

Melbourne. – Jugoslavenski komunistički konzulat u Sydney-u je centar špijunaže, kako je istakao O. Josip Kasić, svećenik hrvatske kolonije u Melbourne-u, kojoj su pripadali i ovih devet Jugoslavena., koji su po povratku u svoju domovinu bili utamničeni.

(Interesantno da su svi novinari svijeta tada tako mislili da je Jugoslavija "domovina" Hrvata. Tako je sin srpskog kralja Petra drugog, koji je rodjen u Engleskoj poslije WW2, kada je 1989 godine sletio na ljubljansko uzletište, od radosti uskliknuo: Evo me po prvi puta u zemlji mojih djedova, prenosi američka novinska agencija UPI, i tako svojim čitateljima i svijetu prenosi da je Slovenija srpska zemlja, jer je on

srpski princ i budući srpski kralj. Velika je i jaka bila jugoslavenska primidžba protiv Hrvata i Hrvatske! Mo,)

Sva kretanja utamničenika, nadodao je O. Kasić, morala su biti poznata Titovoj vladi još prije, nego su izišli iz Australije; dokaz je tome, da su bili uhvaćeni čim su ušli u Jugoslaviju. On je konstatirao, da jugoslavenski špijuni dolaze u Australiju odmah, čim su njihovi predšasnici prepoznati od hrvatske kolonije u Australiji. (ja u ovoj zadnjoj rečenici podrazumjevam: da su "odmah došli novi špijuni"…čim su stare špijune Hrvti prepoznali…,mo)

Po njegovoj izjavi, jedan nacionalizirani Jugoslaven u Australiji je omogućio jednoj grupi ljudi, da se 250 kilometara na sjeveru u jednom logoru spremaju za oslobodjenje Hrvatske. Njima zapovjeda bivši ministar unutrašnjih poslova Hrvatske,

(Imali ste priliku pročitati unatrag nekoliko opisa kako je general Drinjanin upozorio i javno rekao kako su se članovi HRB služili imenom ministra unutarnjih poslova NDH dra. Andrije Artukovića. Za svijetsko mnijenje je dovoljno da novinari povežu NDH s fašizmom i nacizmom i svako nastojanje Hrvata da se oslobode jugoslavenske diktature i obnove svoju Hrvatsku Državu će biti povezano s nacizmom i fašizmom. Ruku na srce, danas nam ne smetaju ti svjetski novinari i oni nas, DRŽAVOTVORNE HRVATE, takovima ne smatraju, niti nas takovima više prozivaju. Nas danas, naš hrvatski OLOŠ pod plaštem hrvatskog antifašizma, takovima smatraju i još uvijek prozivaju. To će tako biti sve dok budemo imali sinove bivših boraca NOR, NOB, NOV, KPJ, AVNOJ-a i drugih krilatica su krasile "narodnu vlast", mo),

koji je vršio tu dužnost u godinama, dok je trajala nezavisnost njegove države u II. svjetskom ratu.

Nastavlja se. Otporaš.

Podjeli ovo:

Pisma maksa LuburiĆa

https://despot-infinitus.com/proizvod/pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969/

https://www.hocuknjigu.hr/proizvodi/knjige/publicistika/povijest/pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969

https://www.ljevak.hr/povijest-publicistika/17363-pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969.html

https://otporas.com/knjiga-pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969-izvorna-povjesna-grada-pripremio-mile-boban-otporas/

https://www.google.com/search?q=Pisma+maksa+Luburi%C4%86a&oq=Pisma+maksa+Luburi%C4%86a&aqs=chrome.0.69i59j69i60l3.1200j0j4&sourceid=chrome&ie=UTF-8

https://www.superknjizara.hr/hr/pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969-izvorna-povijesna-gradja-2014-vjekoslav-luburic

https://books.google.si/books/about/Pisma_Vjekoslava_Maksa_Luburi%C4%87a_1952_19.html?id=NcZirgEACAAJ&redir_esc=y

https://www.worldcat.org/title/pisma-vjekoslava-maksa-luburica-1952-1969-izvorna-povijesna-graa/oclc/905689701